

K
y
l
u

l
o
o
h

T
a
t

l
h
o
p
h
á
p

Khải Tết Nguyệt

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Bảo Huyền Sơn Khai
- Chương 2: Bên Hồ Thăng Long
- Chương 3: Kim Quan Bạch Xà
- Chương 4: Đế Lưu Tương Trì
- Chương 5: Bắc Minh Thịnh Diên
- Chương 6: Vạn Kiếm Chưởng Môn
- Chương 7: Ma Tu Diêm Tà
- Chương 8: Trong Khoang Bảo Thuyền
- Chương 9: Hợp Hoan Phù Văn
- Chương 10: Thối Kiếm Phong Thượng
- Chương 11: Yêu Tu Xuất Hiện
- Chương 12: Ngũ Hành Kiếm Động
- Chương 13: Tướng Thị Sơn Trang
- Chương 14: Liễu Trấn Huyết Án
- Chương 15: Đối Chọi Gay Gắt
- Chương 16: Ngũ Hành Tông Phủ
- Chương 17: Tướng Nhạc Sơn Trung
- Chương 18: Tạm Biệt Diêm Tà
- Chương 19: Sát Xuất Trọng Vi
- Chương 20: Trung Trì Báo Ân
- Chương 21: Điệu Hồ Ly Sơn
- Chương 22: Khánh Long Quốc Đô
- Chương 23: Chữa Thương Trong Phòng
- Chương 24: Vạn Thú Chân Nhân
- Chương 25: Kì Trân Dị Bảo
- Chương 26: Công Dã Minh Kính
- Chương 27: Yêu Tu Giết Người

Chương 28: Cạm Bẫy Linh Thú
Chương 29: Phòng Chương Nội Sư Tôn
Chương 30: Phòng Chương Ngoại Bạch Thuật
Chương 31: Nhĩ Chương Ngu Ta Trá
Chương 32: Ninh Vương Dạ Đào
Chương 33: Ma Do Tâm Sinh
Chương 34: Chiết Phán Tông Môn
Chương 35: Khách Quý Đến Chơi
Chương 36: Lâm Môn Bất Nhập
Chương 37: Thiên Mục Sơn Trang
Chương 38: Chân Nhân Hồng Dương
Chương 39: Bắc Minh Đại Hỉ
Chương 40: Sau Rượu Loạn Tâm
Chương 41: Băng Nguyên Lưu Việt
Chương 42: Vạn Pháp Liệt Diễm
Chương 43: Bạch Lang Hiến Thân
Chương 44: Viêm Dạ Khu Ma
Chương 45: Phàm Nhân Tứ Tai
Chương 46: Tha Hương Gặp Cổ Tri
Chương 47: Ma Môn Mở Rộng
Chương 48: Nhất Thể Đồng Tâm
Chương 49: Thông Thiên Thánh Chủ
Chương 50: Tông Chấn Chi Biến
Chương 51: Trấn Ma Cổ Tháp
Chương 52: Vượt Mọi Chông Gai
Chương 53: Ma Tháp Công Lược
Chương 54: Kính Chi Mê Cung
Chương 55: Lục Đạo Tiên Nhân
Chương 56: Cạm Bẫy Trong Kính
Chương 57: Động Phòng Hoa Chúc
Chương 58: Con Côi Tiên Triều
Chương 59: Ngự Giá Thân Chinh

Chương 60: Hoàng Long Phá Trận
Chương 61: Long Huyết Tẩn Trừ
Chương 62: Đầu Mối Đột Phá
Chương 63: Thiên Hàng Trảm Long
Chương 64: Thần Long Lệnh Xuất
Chương 65: Chưởng Môn Quy Vị
Chương 66: Phiên Ngoại 1. Một Buổi Bình Minh (Thượng)
Chương 67: Phiên Ngoại 1. Một Buổi Bình Minh (Hạ)
Chương 68: Phiên Ngoại 2. Băng Sương
Chương 69: Phiên Ngoại 3. Happy Valentine (Thượng)
Chương 70: Phiên Ngoại 3. Happy Valentine (Hạ)

Mục lục

- Chương 1: Bảo Huyền Sơn Khai
- Chương 2: Bên Hồ Thăng Long
- Chương 3: Kim Quan Bạch Xà
- Chương 4: Đế Lưu Tương Trì
- Chương 5: Bắc Minh Thịnh Diên
- Chương 6: Vạn Kiếm Chương Môn
- Chương 7: Ma Tu Diêm Tà
- Chương 8: Trong Khoang Bảo Thuyền
- Chương 9: Hợp Hoan Phù Văn
- Chương 10: Thối Kiếm Phong Thương
- Chương 11: Yêu Tu Xuất Hiện
- Chương 12: Ngũ Hành Kiếm Động
- Chương 13: Tướng Thị Sơn Trang
- Chương 14: Liễu Trấn Huyết Án
- Chương 15: Đối Chọi Gay Gắt
- Chương 16: Ngũ Hành Tông Phủ
- Chương 17: Tướng Nhạc Sơn Trung
- Chương 18: Tạm Biệt Diêm Tà
- Chương 19: Sát Xuất Trọng Vi
- Chương 20: Trung Trì Báo Ân
- Chương 21: Điều Hồ Ly Sơn
- Chương 22: Khánh Long Quốc Đô
- Chương 23: Chữa Thương Trong Phòng
- Chương 24: Vạn Thú Chân Nhân
- Chương 25: Kỳ Trân Dị Bảo
- Chương 26: Công Dã Minh Kính
- Chương 27: Yêu Tu Giết Người
- Chương 28: Cạm Bẫy Linh Thú
- Chương 29: Phòng Chương Nội Sư Tôn
- Chương 30: Phòng Chương Ngoại Bạch Thuật
- Chương 31: Nhĩ Chương Ngu Ta Trá
- Chương 32: Ninh Vương Dạ Đào
- Chương 33: Ma Do Tâm Sinh
- Chương 34: Chiết Phán Tông Môn
- Chương 35: Khách Quý Đến Chơi
- Chương 36: Lâm Môn Bất Nhập
- Chương 37: Thiên Mục Sơn Trang
- Chương 38: Chân Nhân Hồng Dương

Chương 39: Bắc Minh Đại Hi
Chương 40: Sau Rượu Loạn Tâm
Chương 41: Bằng Nguyên Lưu Việt
Chương 42: Vạn Pháp Liệt Diễm
Chương 43: Bạch Lang Hiến Thân
Chương 44: Viêm Dạ Khu Ma
Chương 45: Phàm Nhân Tứ Tai
Chương 46: Tha Hương Gặp Cổ Tri
Chương 47: Ma Môn Mở Rộng
Chương 48: Nhất Thế Đồng Tâm
Chương 49: Thông Thiên Thánh Chủ
Chương 50: Tông Chấn Chi Biến
Chương 51: Trấn Ma Cổ Tháp
Chương 52: Vượt Mọi Chông Gai
Chương 53: Ma Tháp Công Lược
Chương 54: Kính Chi Mê Cung
Chương 55: Lục Đạo Tiên Nhân
Chương 56: Cạm Bẫy Trong Kính
Chương 57: Động Phòng Hoa Chúc
Chương 58: Con Côi Tiền Triều
Chương 59: Ngự Giá Thân Chinh
Chương 60: Hoàng Long Phá Trận
Chương 61: Long Huyết Tấn Trừ
Chương 62: Đầu Mối Đột Phá
Chương 63: Thiên Hàng Trảm Long
Chương 64: Thần Long Lệnh Xuất
Chương 65: Chương Môn Quy Vị
Chương 66: Phiên Ngoại 1. Một Buổi Bình Minh (Thượng)
Chương 67: Phiên Ngoại 1. Một Buổi Bình Minh (Hạ)
Chương 68: Phiên Ngoại 2. Bằng Sương
Chương 69: Phiên Ngoại 3. Happy Valentine (Thượng)
Chương 70: Phiên Ngoại 3. Happy Valentine (Hạ)

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bảo Huyền Sơn Khai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tu tiên giới – Khánh Long quốc.

Lãnh thổ Khánh Long ngày một mở rộng, dân cư đông đúc, số người tu tiên ngày một nhiều, môn phái cạnh tranh vô cùng tàn khốc.

Đúng sáu mươi năm một lần, núi Bảo Huyền lại mở lễ tế. Núi Bảo Huyền nằm trong địa phận Khánh Long, là nơi tu tiên vô cùng trọng yếu. Suốt sáu tháng ròng, bao nhiêu kì trân dị thảo, linh thú bảo vật... đều lần lượt bị người dùng khí vận cùng thực lực đoạt đi.

Núi Bảo Huyền bị kết giới bao phủ, ánh sáng tỏa cao vút đến tận trời. Các môn các phái đều dẫn theo những đệ tử ưu tú nhất, cùng các vị tán tu đứng dưới chân núi, chờ đợi khoảnh khắc kết giới mở ra.

Các tu sĩ đứng theo từng môn phái, cảnh giác đánh giá người khác.

Ngược lại có hai kiếm tu mặc trường bào màu trắng, được chúng đồng môn vây quanh, như chúng tinh cùng nguyệt*, tựa hạc giữa bầy gà, hiên ngang mà đứng.

*Sao vây quanh mặt trăng

Người lớn tuổi hơn khoảng hai tư hai lăm, dáng vóc cao lớn tuấn dật như tùng, dung tư tuấn mỹ, khí tức lạnh thấu xương, sát khí tràn đầy, đúng là mới luyện được kiếm ý, đạt đến ngưng mạch* tầng thứ mười, Kết Đan sắp thành.

*Đem linh lực ở trạng thái sương khói thành dạng lỏng.

Người bên cạnh trẻ hơn một chút, khoảng hai mươi tuổi, ngưng mạch đã đạt đến tầng thứ bảy, tuần tú xuất sắc, thanh tịnh vô cấu, vẻ mặt ấm áp như ánh dương, ôn nhuận cao hoa, nếu không phải do đang đứng cạnh một người đang không ngừng tỏa bá khí, không chừng sẽ giống hệt một công tử thế gia, ôn nhuận như ngọc.

Hai người còn trẻ mà đã đạt được đến ngưng mạch cấp cao, thật đúng là thiên tư hơn người.

Vậy hai người đó đến từ đâu? Không ít tu sĩ các phái thầm đặt câu hỏi.

Người có hiểu biết liền cười mà nói, “Hai người kia chính là đệ tử chân truyền của chương môn Vạn Kiếm môn Hách Liên Vạn Thành, người lớn tuổi hơn là đại đệ tử Chinh Mạc, người đứng cạnh là nhị đệ tử Lâm Phương Sinh, đều là nhân tài kiệt xuất của Vạn Kiếm môn.”

Sau đó, vừa đợi kết giới mở ra, ông vừa thông thả kể, hai người họ đồng hành, chém giết Ma Tu, hàng phục Yêu thú, lấy kiếm nhập đạo, lấy sát tu tâm, lập nên bao chiến công hiển hách.

Mọi người nghe được, vừa kính phục, vừa cảnh giác, thấy phần thắng trong việc tiến vào núi Bảo Huyền kia lại giảm đi vài phần.

Hai người kia không để tâm đến những lời xì xào bàn tán, tập trung tinh khí, cùng các đệ tử Vạn Kiếm môn kiên nhẫn đứng chờ.

Đột nhiên, tầng kết giới bao quanh núi âm đạm dần, một truyền tống trận* màu trắng hiện ra, lóe lên quang mang yếu ớt. Người thủ trận là các bậc cường lão của thập đại kim môn, đã bắt đầu thông tri cho đệ tử của mình, lấy rút thăm, rồi cứ mười người một nhóm đi vào.

*Đại loại giống như xài bột Floo hay khóa cảng vậy á:|

Lâm Phương Sinh cùng Chinh Mạc trao đổi ánh mắt, sau đó cùng tám đệ tử khác của Vạn Kiếm môn bước vào truyền tống trận. Ánh sáng lóe lên, nuốt cả mười người vào.

Núi Bảo Huyền rộng đến ngàn dặm, có chín chín tám trăm mười ngọn núi cao, hơn ngàn dải núi kéo dài như trường long nhập hải, lại có vô số sơn cốc, ẩn chứa linh khí, linh thảo phát triển, lại có thật nhiều cổ mộ.

Trăm ngàn năm qua, có rất nhiều tu sĩ đến đây đạt được cơ duyên, nhưng cũng không ít kẻ phải bỏ mạng. Người tu đạo thuận lòng trời mà hành đạo, nghịch thiên giành mạng sống, sinh tử họa phúc, cũng không thể trách người khác.

Dưới chân núi bầy hơn tám mươi truyền tống trận, mất hết nửa ngày mới đem hết toàn bộ tu sĩ vào núi, mỗi người tùy vào tâm mà được thả xuống núi tại nơi ngẫu nhiên.

Sau một trận thiên toàn địa chuyển, mười đệ tử Vạn Kiếm môn chạm đất gần một con sông nước chảy xiết, nước sông đục ngầu, sóng vỗ lên bờ âm âm, đụng phải đá lớn liền vỡ thành ngàn mảnh hoa tuyết. Chúng đệ tử tự giác nhìn về phía hai vị chân truyền của chưởng môn, bầy ra vẻ mặt “chỉ đâu đánh đó”, phân vân không biết làm sao.

Chinh Mạc mở ra một tấm bản đồ da dê cũ nát, xác định vị trí bọn họ đang đứng, hạ lệnh, “Nơi này gần hồ Thăng Long. Trước hết cứ đến đó đã, thu lấy Thủy Tinh cùng Long huyết sa mà chưởng môn cần.”

Chúng đệ tử cùng hô lên đồng ý, rồi rít xuất phi kiếm*, hướng phía hồ Thăng Long mà bay.

87938597922

Chinh Mạc nâng tay lên, đã thấy Lâm Phương Sinh nhảy lên kiếm, quay đầu cười, “Sư huynh, nếu lần này ta thắng, người cho ta Huyền Âm Bàn

Long kiếm đi.”

Lời còn chưa dứt, người đã vút đi, thật là tĩnh như rừng, nhanh như gió, quả nhiên là tuổi trẻ sung sức.

Chinh Mạc cười nhạt một tiếng, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, mang theo vài phần cứng chiều cùng dung túng, liền lấy kiếm ra hô một tiếng “Đuổi theo”, rồi bay vút đi.

Liền thấy mấy đạo ánh sáng, lúc thanh lúc lam, lúc đỏ lúc tím, mỹ lệ sắc sỡ, vút đi như tia chớp, chẳng mấy chốc đã đến hồ Thăng Long.

Từ xa đã thấy hồ, khói tỏa ngàn dặm, mênh mông vô ngần, nước gợn xanh biếc, bốn bề tịch cấu.

Nghe đồn vạn năm trước, tại hồ Thăng Long này, từng có một con kim giao hóa rồng, vượt qua tám mươi một lượt thần lôi, hoàn toàn rũ bỏ thân xác phàm trần, thăng trời mà thăng, thế nên mới thành tên như vậy. Nay nơi đây không còn tu khí như xưa, thế nhưng mặt hồ trải ra ngàn dặm, thâm sâu vạn trượng, lại có mạch ngầm thông với biển Bắc Minh, sóng gió biển hóa kì lạ, lốc xoáy vô số, lại có nhiều dòng chảy, đến cả lông ngỗng cũng không nổi được, thuyền bè lập tức chìm, quả thật vô cùng hung hiểm.

Trong hồ có Yêu vật trời sinh, ngược lại còn tu luyện được mấy thủ đoạn. Đó vốn là một con ngư tinh, sau khi cắn nuốt yếu thủy, luyện thể hoán cốt, sau khi chết xác chìm xuống hồ, lâu ngày đổi chất, như ngọc như thanh, cứng rắn khôn cùng, nước lửa khó xâm, là báu vật luyện kiếm thượng hạng. Mà Long huyết sa cũng ở đáy hồ, tính chất nhẫn nại, đỏ sậm như máu, tương truyền năm xưa giao long khi bị thần lôi giáng xuống đã đổ máu, bị cát mịn dưới lòng hồ hấp thụ, cũng là tài vật hiếm có để luyện khí. Vạn Kiếm môn vốn lấy kiếm làm chủ, luyện khí bổ trợ tu vi, hai bảo vật trời cho này đương nhiên không thể bỏ phí.

Lâm Phương Sinh tung người lên trước, thấy Huyền Âm Bàn Long kiếm sấp vào tay mình liền mừng thầm, không ngờ lại bị một thanh hắc kiếm bao hàm sát khí dội vào đầu. Lâm Phương Sinh vội né, giơ phi kiếm lên cản lại. Thanh phi kiếm cấp thấp không đọ được, nháy mắt vỡ thành bốn mảnh rơi xuống đất. Dư thế thanh kiếm kia chưa hết, lại bổ tiếp xuống phi kiếm dưới chân Phương Sinh, làm thiếu niên không kịp đề phòng mà ngã xuống. Đối phương cũng không đổi hướng, tiếp tục nhắm Phương Sinh mà đánh tới.

Chinh Mạc liền lao tới, nắm lấy tay sư đệ, trường kiếm màu xanh đưa ra, chặn đứng kiếm quang, xoay người nhảy xuống giữa chúng đồng môn, hai người tiếp đất an toàn.

Từ lúc Lâm Phương Sinh bị tập kích, chặn kiếm, đến Chinh Mạc ra tay, hết thảy chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, lập tức có một âm thanh hùng hổ vang lên, “Người từ phương nào dám tự tiện đến cấm địa Kiếm Nguyên tông chúng ta?”

Đệ tử Vạn Kiếm môn lúc này cách hồ Thăng Long chưa đầy năm mươi dặm. Lâm Phương Sinh vừa bị mất hai thanh phi kiếm, lại bị đánh trở tay không kịp, trong lòng nén giận, thoát ra khỏi vòng tay sư huynh mình, lạnh giọng cười nhạt, “Bảo vật núi Bảo Huyền nằm ở khắp nơi. Kiếm Nguyên tông khẩu khí thật lớn, hồ Thăng Long trải đến ngàn dặm, các người nào có thể chiếm trọn?”

Theo cùng kiếm quang cùng tiếng hét lớn, hai người từ đâu bước ra.

Một người chiều cao chín thước*, ngoại sam màu đỏ cỡi ra phân nửa, cánh tay cùng lồng ngực bắp thịt săn chắc, sau lưng đeo một thanh cự kiếm xanh biếc, bao phủ hắc quang, màu rậm mắt to, toàn thân ngập sát khí, thần sắc cuồng ngược, tu vi ngưng mạch đạt đến tầng thứ chín, kiếm quang vừa nãy đúng là hắn tung ra.

*Thước ở đây có hai giá trị, một là bằng 33cm, một là 23cm, cá nhân mình hiểu theo giá trị thứ 2, vậy thì nhân vật sẽ cao gần 2.1m

Người còn lại vẫn nhã thư sinh, mặt mày hàm tiếu, khóemiệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, ngưng mạch mười tầng tu vi, khoanh tay mà đứng, kiêu ngạo nói, “Chư vị đạo hữu, Kiếm Nguyên tông chúng ta hiện thời có việc tại Thăng Long hồ này, trong vòng một trăm dặm xin chớ vào.”

Kiếm Nguyên tông cùng Vạn Kiếm môn đều là vì kiếm tu, mấy trăm năm qua, minh ám tranh đấu không ngừng. Từ khi Hách Liên Vạn Thành nhậm chức chưởng môn đến nay, Vạn Kiếm môn luôn ở thế áp đảo. Thế nên, cho dù đứng trước Kiếm Nguyên tông mạnh mẽ quái đản, các đệ tử Vạn Kiếm môn đã được dạy dỗ nghiêm cẩn không hề cảm thấy sợ hãi.

Chinh Mạc thu lại cánh tay vừa được dùng để đỡ sư đệ, lãnh đạm đáp lại, “Thăng Long hồ rộng lớn như vậy, chúng ta chỉ lấy chút khoáng vật. Cũng chỉ là một Kiếm Nguyên tông, sao lại có thể chiếm cứ một vùng rộng lớn?”

Tuy rằng giọng nói có phần lãnh đạm, thế nhưng các đệ tử Vạn Kiếm môn đều nhận ra tức giận trong lời nói của đại sư huynh. Những người này đều có tu vi cao hơn Lâm Phương Sinh, vậy mà còn giở trò đánh lén, loại hành vi tiểu nhân vô sỉ này không phải hiếm thấy, nhưng lại hoàn toàn chọc giận Chinh Mạc.

Đệ tử Vạn Kiếm môn đều biết, đại sư huynh mình tính hay bao che, hai người Kiếm Nguyên tông kia ra chiêu đánh lén suýt thương tổn sư đệ mình không nói, còn khẩu xuất cuồng ngôn muốn chiếm Thăng Long hồ, liên tục đụng phải vảy ngược, nói cách cái chết không xa cũng chẳng có gì quá đáng.

Lời Chinh Mạc vừa nói ra, đại hán mang cự kiếm cùng thư sinh kia liền đổi sắc mặt. Người mang cự kiếm tên Nguyên Ngạn, thư sinh tên Triệu

Tiêu, đều là đệ tử nội môn Kiếm Nguyên tông, xưa nay mắt cao hơn đầu, nếu có người khiêu khích, nhất định sẽ theo bản năng mà giết sạch, thế nhưng lần này lại nén giận, nín nhịn.

Thực ra Kiếm Nguyên tông đã biết từ trước, dưới lòng Thăng Long hồ này có một con ngũ giai quan bạch xà sắp đẻ trứng. Ngũ giai yêu vật cùng tu vi Nguyên Anh, khiến cả người bạch xà kia đều là báu vật, thế nhưng lại vô cùng mạnh, lại có kịch độc phòng thân, có là yêu vật cùng cấp thông thường cũng không phải là đối thủ. Kiếm Nguyên tông mới lợi dụng thời cơ, thừa lúc bạch xà đẻ trứng là lúc cơ thể yếu nhất, giết xà đẻ trứng.

Thế nên Kiếm Nguyên tông mới xuất ra mười đệ tử, một mặt xâm nhập vào hồ tìm ổ bạch xà, một mặt ở bên ngoài cảnh giới, không cho ai tiến vào. Hai người Nguyên Ngạn Triệu Tiêu đúng là đang làm nhiệm vụ cảnh giới.

Các tu sĩ khác, thông thường những người thực lực cao cường đều chém giết thẳng tay, hoặc là im hơi lặng tiếng. Mà hôm nay hai người Kiếm Nguyên tông kia đúng là gặp phải đối thủ cao tay.

Nguyên Ngạn đã đưa tay ra đằng sau lấy kiếm, lập tức bị Triệu Tiêu cản lại, giọng nói đã bớt vài phần ngang ngược lúc trước, “Vị đạo hữu này, chúng ta là đang phụng mệnh sư môn, lúc này đang có chuyện quan trọng cần xử lý, có gì hãy bỏ quá cho. Chờ việc xong có thể tùy ý vào hồ, tuyệt không ngăn cản.”

Triệu Tiêu dù chưa nói rõ “chuyện quan trọng” kia là gì, nhưng Chinh Mạc đã đoán ra vài phần, chính là truy tìm linh sủng bảo vật. Dù chưa đem bảo vật kia vào mắt, thế nhưng không chịu để thua mặt mũi sư môn, cũng đau lòng sư đệ vừa bị đánh lén, vậy nên cũng chưa chịu nhượng bộ, Chinh Mạc lãnh đạm nói, “Đạo hữu thật giỏi tính toán. Chỉ mới hời hợt mấy câu đã muốn ôm vào tay cả Thăng Long hồ này, lại còn không biết ta đã chờ biết bao lâu mới được nhập hồ sao?”

Hai người Triệu Tiêu cứng lại, tin tức của Kiếm Nguyên tông cũng không xác thực, hiện thời việc tìm tòi hang ổ bạch xà còn rất khó khăn, mà bạch xà đẻ trứng, nhanh thì vài ngày, lâu thì cả tháng, làm gì cũng không chuẩn. Thế nên chỉ nói, “Cũng chỉ mấy ngày thôi, cần gì hỏi nhiều.” Chung quy vẫn là tính ương ngạnh, ngọt nhạt mấy câu rốt cuộc vẫn thói nào tật ấy.

Đệ tử Vạn Kiếm môn đều lộ ra thần sắc phẫn nộ, có người thốt lên, “Vị đạo hữu này tính toán thật giỏi, người nói mấy ngày thì mấy ngày, chẳng biết nửa năm nữa Bảo Huyền đóng cửa đã xong chưa.”

Kim quan bạch xà, trần đời hiếm thấy, Kiếm Nguyên tông nhất định không chịu bỏ qua, Triệu Tiêu sắc mặt âm trầm, ngầm thừa nhận những điều vừa nói, càng khiến đệ tử Vạn Kiếm môn tức giận.

Ngữ khí Chinh Mạc vẫn ôn hòa như cũ, thở dài một tiếng, “Đạo hữu vẫn không thông tình đạt lý như thế, thứ cho ta khó tòng mệnh.”

Nguyên Ngạn không kiên nhẫn nhìn mấy người dây dưa qua lại, gỡ lấy cự kiếm sau lưng, tiến lên phía trước, nặng nề vung lên, cuốn theo cát bụi xoay vòng, “Sư huynh, đừng nghe hắn nói nhảm nữa, cứ giết sạch sẽ đi!”

Đừng nói đến Chinh Mạc, các đệ tử còn lại của Vạn Kiếm môn đều có ngưng mạch tu vi từ tầng thứ bốn trở đi, đặc biệt là Chinh Mạc, tu vi đã đến tầng thứ mười, cao nhất, chỉ cách Kết Đan một tầng công phu nữa thôi. Hai người Kiếm Nguyên tông kia tuy tu vi cao nhưng cũng khó lòng thắng nổi.

Nguyên Ngạn vừa thốt lên, các đệ tử Vạn Kiếm môn đã lần lượt rút kiếm, ngay cả người có tu vi thấp nhất, tiểu sư muội mới có ngưng mạch tầng thứ tư cũng đã giống như ghé mới sinh không hề sợ cọp, hướng về phía đối thủ muốn ra tay.

“Để ta tới, không được cướp.” Lâm Phương Sinh không đợi sư huynh hạ lệnh, rút Hắc Viêm Thôn Nhật kiếm, thân hình mau lẹ như chớp điện, đâm thẳng về phía Nguyên Ngạn. Hắn tanở nụ cười dữ tợn, “Tới đây, ông nội sẽ

không cho người chết toàn thân!”. Cự kiếm nặng nề vung lên, cử trọng nhược khinh* mà chém xuống.

*Chém vật nặng như chém vật nhẹ.

—— Choang!

Kim loại dồn dập đụng vào nhau, chỉ qua hai ba hơi thở, hai người đã đấu hơn mười chiêu, trong mắt người thường thì chỉ thấy mờ lung bạch y cùng hồng sam chớp lóe qua.

Ngược lại, các tu sĩ đều thấy rõ ràng, Lâm Phương Sinh tuy rằng tu vi thấp hơn nhưng kiếm thế lại vi diệu, hai người đấu ngang nhau. Đại hán không ngờ đối thủ lại khó chơi như vậy, sắc mặt khó coi đến cực điểm, hét lớn một tiếng, vung cự kiếm trong tay, chém một rãnh lớn trên mặt đất. Lâm Phương Sinh nhẹ nhàng tránh hừa, còn lợi dụng sơ hở mà đâm đối phương một nhát.

Chinh Mạc âm thầm thở dài, Vạn Kiếm môn vốn kỉ luật nghiêm minh, thế nhưng Lâm Phương Sinh cùng hãnh đã theo chân Hách Liên Vạn Thành từ nhỏ, sư đệ lại mất cha mẹ, không nơi nương tựa, sư phụ sư huynh đều nhất mực yêu thương chiều chuộng.

Lâm Phương Sinh lại là linh căn hệ hỏa, tư chất tuyệt hảo, nhập môn hơn mười năm bắt đầu du lịch tứ phương, trăm yêu trừ ma, lĩnh hội kiếm ý, đủ loại cơ duyên, lộ vẻ hữu kinh vô hiểm*, thường ngày có chút tự đắc.

*Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

Hôm nay ước chừng cũng là giận đến phát ngoan, không nghe mệnh lệnh sư huynh đã xuất chiến. Chinh Mạc vốn muốn cho sư đệ mình đánh trận này hồng tâm suy sụp, đánh mài bản tâm. Vậy mà Nguyên Ngạn kia hóa ra lại kém đến như vậy, khiến sư đệ đã kiêu ngạo còn kiêu ngạo hơn.

Chinh Mạc suy nghĩ đến đây, không nhận ra bản thân đã dung túng cho sư đệ đến nhường nào. Bởi vì hắn đã quyết tâm, cùng với sư phụ mình, sẽ bảo vệ sư đệ không đi theo con đường tà đạo.

Hai người triển đấu khó phân thắng bại, Triệu Tiêu đột nhiên nở nụ cười âm lãnh, đưa một tia linh khí vào ngọc phù, không đến một khắc, một tiếng kêu bén nhọn vang lên phá vỡ không gian.

Mà khi nghe tiếng kêu đó, đệ tử Vạn Kiếm môn đồng loạt đổi sắc mặt.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bên Hồ Thăng Long

Sách cổ có ghi: Bắc Minh có cự điều, sống tại đỉnh Thái Sơn, ngày đêm treo cánh trên mây, lượn nước chảy đến ba ngàn dặm. Tuyết mây trôi, phụ trời xanh, chính là hậu duệ của Thượng Cổ Thần Thú Chu Tước. Giống vốn là đại bàng, mỏ vừa cứng vừa khoằm, lông dài màu xám xanh, giơ cánh dài che cả bầu trời, bay đến ngàn dặm.

Lại có nơi ghi lại: Đại bàng vốn là thú cưỡi của các chư thần, tốc độ không gì bì nổi.

Kia một tiếng chim ngân lên, âm vang đến trăm dặm, toàn bộ chim muông cầm thú đều im hơi bật tiếng, rõ ràng ẩn hiện khí thế đế vương. Lập tức, có một con chim khổng lồ toàn thân màu xám xanh lao đến đám người Vạn Kiếm môn.

Đến khi chim kia đến gần, mọi người mới thấy mỏ nó ánh sắc xanh đen, còn mơ hồ một sợi chỉ đỏ, cho thấy huyết mạch Chu Tước.

Tuy rằng huyết mạch còn ít, thế nhưng hoàn toàn có thể áp đảo uy thú cấp ba, tốc độ không kém linh thú cấp năm.

Kiểm Nguyên tông thực lực yếu hơn Vạn Kiếm môn vài phần nhưng lại không kiêng kị huân tố, chỉ cần đủ sức, không cần nhân phẩm tính cách thế nào, đều được nhận vào. Thế nên đệ tử nơi này ngư long hỗn tạp, tài phú kinh người.

Nhìn kẻ măng phu Nguyên Ngạn, trước là một đạo tặc Khánh Long quốc, cầm đầu một nhóm người hung tợn lén lút cướp bóc, máu nợ luy luy, nam nữ lão ấu, phụ phụ cô quả* đều không buông tha, xú danh vang khắp

trời. Sau này vô tình cướp của từ một phụ nhân, toàn bộ gia đình, tỳ nữ, trẻ nhỏ mới sinh giết sạch không tha, còn thu về một khoản lớn.

*Góa phụ và trẻ mồ côi.

Ai ngờ phụ nhân cùng đứa trẻ mới sinh kia lại là ái thiếp cùng ấu tử của phú thương lớn nhất Khánh Long quốc. Tin dữ truyền đến, phú thương đau lòng học máu mà hôn mê, sau khi tỉnh lại liền lấy nửa gia sản treo thưởng tróc nã đạo tặc.

Khánh Long vốn là đại quốc đệ nhất tu tiên, phú thương cũng giàu có vô cùng, trọng thưởng ắt có dũng phu, tất cả các đàn em dưới trướng Nguyên Ngạn đều bị truy lùng mà giết sạch.

Duy chỉ có Nguyên Ngạn lấy thân thủ đệ làm lá chắn, trốn vào Kiếm Nguyên Tông, đem gia tài vạn bạc cướp bóc nhiều năm dâng lên, không tính vàng bạc ngân lượng, riêng thanh Hỏa Đoán Thiết nghìn năm cùng hai cây cỏ Chín Lá, đều là cực phẩm trân quý, lập tức được Kiếm Nguyên tông nhận vào. Mà người ngày vận đạo thật kinh người, qua ba mươi năm tu luyện đã tiến giai thần tốc, được trưởng lão Nguyên Anh nhìn trúng, chọn làm đệ tử bên người.

Phú thương kia biết cừ nhân của mình gia nhập môn phái, lập tức mời các tu sĩ trợ quyền, thế nhưng Kiếm Nguyên tông lại kiêu ngạo, ương ngạnh, lại bao che đệ tử, các tu sĩ cấp thấp không dám vượt râu hùm, mà các tu sĩ cấp cao lại khó lòng thỉnh được. Cuối cùng phú thương đại cừ nan báo, uất ức mà chết.

Thiên Đạo vô thường, ác nhân tiêu dao, việc ấy người thường không nhúng tay vào được.

Kia một con cự điều bay đến, cánh dài trăm trượng, trên lưng chở đến hai mươi người, phân nửa đều giống Nguyên Ngạn, ác hình ác trạng, một thân gây nghiệt, đều là loại có chết cũng chẳng ai thương tiếc.

Cự điều sau khi đáp xuống đất liền thu nhỏ lại, đầu lên vai một nữ tu mặc lam y. Đám người đằng sau lấy một thanh niên kiếm tu mặc huyền sam cầm đầu, ẩn ẩn khí thế vây kín. Thanh niên kia tư dung tuấn mỹ, mi mục lại tràn ngập lệ khí, ánh mắt mất kiên nhẫn nhìn vào đám người Vạn Kiếm môn, giống như đang nhìn mấy cỗ thi thể, “Chút việc vặt vãnh cũng không giải quyết được. Triệu Tiêu, sau khi về tông tự giác đến Hình đường lãnh phạt đi.”

Triệu Tiêu sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không dám phản kháng, chỉ nghiêm mặt nói, “Tuân lệnh thiếu chủ.”

Huyền y thanh niên kia chính là con trai Tông chủ Kiếm Nguyên tông, tên là La Hạo Thiên, cũng vì thiên tư hơn người, tu vi ngưng mạch mười tầng, sống lâu hơn người vài phần nên kiêu căng ngạo mạn, thậm chí không hề nể mặt Vạn Kiếm môn, đơn giản hạ lệnh, “Tất cả, giết.”

Các đệ tử Kiếm Nguyên tông lần lượt vung kiếm đến đánh, mà đệ tử Vạn Kiếm môn đều rút kiếm chống trả, hai bên đánh nhau, bất phân thắng bại.

Lâm Phương Sinh nguyên bản cùng Nguyên Ngạn thế lực bằng nhau, lập tức có hai đệ tử khác xông vào, lấy ba chọi một, không khỏi rút xuống thế hạ phong. Thiếu niên cũng không hề sợ hãi, cười vang nói, “Tới đây!”, ống tay áo vung lên, mười đạo hồng quang bắn ra, mười hai kim kiếm bên trên xòe thành hình quạt, hai mươi tư hắc kiếm bên dưới tạo thành hình vòng tròn, vây lấy Lâm Phương Sinh ở chính giữa, quang hoa đại phóng, mờ mờ ảo ảo mà mang thế chấn động đất trời.

Nguyên Ngạn biến sắc, “Thiên Cương Địa Sát kiếm trận?”

Ba người vây công sắc mặt trầm xuống, chiêu thức tung ra cũng hết mực hiểm lạt. Thiên Cương Địa Sát kiếm trận tồn tại từ thời Thượng Cổ, do Bạch Vân Kiếm Tiên sáng tạo sau khi lĩnh ngộ sinh sinh bất tử, thiên địa

vạn vật*, lấy ba mươi sáu kiếm Thiên Cương cùng bảy mươi hai kiếm Địa Sát mà luyện thành, đánh trận thì hủy thiên diệt địa, quỷ thần khó ngăn.

*Thuyết vạn vật sinh trưởng tuần hoàn không ngừng.

Lâm Phương Sinh lúc này chỉ có một phần ba số kiếm so với Kiếm Tiên năm xưa, phi kiếm cũng là hạ phẩm, thế nhưng thế trận trọn vẹn, công thủ vẹn toàn, phi kiếm tác hưởng, giao tương minh động, ba người Nguyễn Ngạn nhất thời cảm thấy áp lực.

Lâm Phương Sinh bề ngoài vẫn tươi cười không hề sợ hãi, chỉ huy kiếm trận giao sát đối thủ, trong lòng lại không hề tĩnh lặng như bề ngoài. Thiếu niên đã lấy toàn bộ bảy tầng tu vi ra điều khiển ba mươi sáu phi kiếm, nội lực đã tiêu hao cạn kiệt, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi bàng bạc.

La Hạo Nhiên chém xuống một kiếm, đánh trọng thương đệ tử Vạn Kiếm môn, cười lạnh nhìn về phía kiếm trận, “Chút tài mọn cũng dám khoe khoang.” Tay nắm kiếm quyết, một đạo kiếm quang bắn thẳng vào kiếm trận.

Chỉ thấy một tiếng nổ lớn, kiếm quang bị đánh nát, Chinh Mạc lạnh nhạt đứng đối mặt với La Hạo Nhiên, không chút sứt mẻ, vững vàng như núi, kiếm thế vung lên, “Ý mạnh hiệp yếu, các hạ cần phải dạy dỗ lại!”

La Hạo Nhiên bị châm chọc, lại bị kiếm ý tập kích, miễn cưỡng ngăn chặn, nhanh chóng lui về sau, mặt mày xám như tro, chật vật không chịu nổi.

Hai người đều là ngưng mạch mười tầng, thế nhưng đối phương lại có kiếm ý vượt xa hẳn, khiến vị thiếu chủ luôn mắt cao hơn đầu kia nhìn Chinh Mạc với ánh mắt tràn ngập sát khí, ra hiệu một cái, ba đệ tử tu vi tám, chín tầng liền lên trợ trận, trong đó có cả nữ tu lam y vừa nãy, lại thỉnh thoảng chỉ huy cự điều đánh lén. Nếu là người khác đã tả chi hữu chuyết, nhưng Chinh Mạc lại rất thành thạo, hóa giải chiêu thức cả bốn người, giết chết

một tên, chém thương cự điều, cũng đồng thời giải vây cho hai đệ tử Vạn Kiếm môn.

Lập tức có tiếng hét thảm, Nguyên Ngạn bị Lâm Phương Sinh lợi dụng sơ hở mà bồi cho một kiếm.

La Hạo Thiên hận không thể đem hai người này thiên đao vạn quả, bàn tay mơn trớn Càn Khôn giới, lấy ra một quả tam âm Ly Hỏa Châu đem nổ tung. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, dị biến nổi lên, Thăng Long hồ đột nhiên sóng cuộn động trời, ngay cả mặt đất cách hồ năm mươi dặm cũng bị ảnh hưởng, bọt nước tanh hôi bắn ra tung tóe.

La Hạo Thiên nhìn ngọc phù cứu viện đang nằm trong tay, lại đưa mắt nhìn động tĩnh trong hồ, chỉ sợ... Tình huống không ổn.

Đệ tử Kiếm Nguyên tông trong lòng nôn nóng, cự điều lại bị Chinh Mạc đánh trọng thương, không thể khống chế. La Hạo Thiên đánh lâu thấm mệt, căn rằng hạ lệnh thủ hạ lui về, dẫn dắt chúng đệ tử lùi về phía hồ cứu viện. Nguyên Ngạn cùng Triệu Tiêu âm ngoan bồi cho Lâm Phương Sinh mấy chiêu, vừa đánh vừa thoái, theo sát thiếu chủ.

La Hạo Thiên chung quy vẫn không cam lòng, vừa lùi mấy trượng liền ném thêm một quả Ly Hỏa Châu, Chinh Mạc, Lâm Phương Sinh cùng các đệ tử Vạn Kiếm môn lập tức giương kiếm phòng ngự, mặc dù tiếng nổ đình tai nhức óc nhưng lại lông tóc vô thương. La Hạo Thiên quay lại nhìn thì thấy vậy, tức giận đến huyết mạch cuồn cuộn, đem món nợ với Chinh Mạc ghi tạc vào đầu.

Trận đấu này, Vạn Kiếm môn lấy yếu địch mạnh, giết sáu người, làm bị thương mười người, trong khi bên ta chỉ vón vện ba người bị thương nhẹ, một người trọng thương, cũng xem như đại thắng.

Nhất thời, các đệ tử chiến khí dâng cao, đồng thời cũng rất tò mò với dị động dưới hồ, Chinh Mạc lại lệnh cho mọi người ở yên tại chỗ trị thương.

Các đệ tử tuy rằng có chút tiếc nuối, thế nhưng vẫn vâng lệnh sư huynh, hồi phục tinh nguyên đã tiêu hao tại chỗ.

Chinh Mạc để ý sắc mặt tái nhợt của Lâm Phương Sinh, hiển nhiên linh lực đã cạn, vậy mà vẻ mặt lại rất vui sướng, còn thân nhiên cướp lấy túi đồ của một tên Kiếm Nguyên tông đã chết. Chinh Mạc thấy sư đệ như vậy cũng vui vẻ, cười đậm đậm đến gần, đưa vào miệng sư đệ một viên Hồi Nguyên Đan cực phẩm, “Lần sau đừng lỗ mãng như thế.”

Lâm Phương Sinh ngậm lấy Hồi Nguyên Đan, lập tức linh dực tan vào trong miệng, ngòn ngọt mát lạnh, nhịn không được liếm liếm môi. Cũng đem phi kiếm vừa thu được lấy đi, còn lại linh thạch dực thảo, pháp bảo đẳng vật đều đưa hết cho sư huynh. Hai người theo sư tôn đã lâu, những thứ thế này đều do Chinh Mạc xử lý, hai người vốn đã thành quen.

Chinh Mạc nhận lấy, lại rút ra một thanh kiếm gần như là trong suốt đưa cho sư đệ, “Nếu không phải Kiếm Nguyên tông tự dưng chen ngang, đệ đã thắng, cầm lấy đi.”

Lâm Phương Sinh hai mắt sáng lên. Y vốn dĩ tu luyện kiếm đạo tên “Vạn Kiếm quy nhất”, chính là tập sử dụng được mọi loại kiếm trong thiên hạ, thế nên đối với các loại binh khí đều hết mực yêu thương, vừa nhận được bảo kiếm liền yêu thích không rời tay, còn khẽ vuốt ve thân kiếm.

Huyền Âm Bàn Long kiếm kì thực như danh, chạm vào lạnh lẽo như băng, chất chứa kiếm quang, hai bên kiếm khắc hai con Bàn Long đang bay trong gió, là một thanh linh kiếm thuộc hệ thủy hoàn hảo, vạn kim khó cầu.

Lâm Phương Sinh tuy rằng linh căn hệ hỏa, luyện thủy khí có chút bất lợi, thế nhưng Thiên Cương Địa Sát kiếm trận lại hấp thu đầy đủ ngũ hành, nếu đem kiếm này dung nạp, tự nhiên kiếm trận sẽ mạnh lên ba phần.

Vuốt ve một lát, Lâm Phương Sinh bày ra vẻ mặt lưu luyến không rời trả kiếm cho Chinh Mạc, “Ta không nghe theo lệnh sư huynh, tự ý đối địch,

không phải chịu phạt là tốt rồi, sao lại còn có thưởng chứ.”

Chinh Mặc nghe thế, biểu tình không thay đổi, nhưng ánh mắt lại thêm mấy phần nhu hòa. Vốn kiếm đạo mà Lâm Phương Sinh theo luyện dễ khiến con người nảy sinh ham muốn vật chất tầm thường, không cẩn thận sẽ tẩu hỏa nhập ma, tính tình tham lam trực lợi không thể kiềm chế. Ấy vậy mà sư đệ của hắn vẫn phẩm tính thiện lương, đạo tâm kiên định, đỉnh thiên lập địa, đường đường chính chính. Thế thì hắn sao lại không sủng ái?

“Con đường phía trước đầy rẫy hung hiểm, đệ đem kiếm này nhập vào Thiên Cương Địa Sát trận, sẽ giúp bảo vệ huynh đệ vài phần.”

Thấy lời sư huynh hợp tình hợp lý, Lâm Phương Sinh vui vẻ nhận lấy kiếm, ngồi xuống, bắt đầu luyện kiếm trận ngay tại chỗ.

Hai canh giờ sau, Huyền Âm Bàn Long kiếm đã nhập vào kiếm trận, cùng mười hai thanh Thiên Cương dàn thế, Lâm Phương Sinh đồng thời cũng thử luyện các chiêu thức khác.

Lâm Phương Sinh mở mắt ra, thấy sư huynh đang điều tức cạnh mình, các sư đệ sư muội cũng chỉnh lý xong xuôi, ngay cả người thương nặng nhất là Sở Thiên Văn nhìn cũng không thấy dị trạng gì.

Chinh Mặc dường như cảm nhận được, mở mắt ra thì thấy sư đệ đang nhìn mình liền đứng dậy, hạ lệnh, “Trước tiên đến Thanh Long hồ tìm Thủy Tinh cùng Long huyết sa, cho dù Kiếm Nguyên tông đang định làm chuyện gì, cũng không dễ dàng nhúng tay.”

Chúng đệ tử nhất loạt nghe lệnh, vung phi kiếm lên, tiếp tục đi.

Năm mươi dặm đối với các tu sĩ mà nói chỉ bằng một thước, chưa hết thời gian uống một chung trà mà mọi người đã đến hồ Thăng Long.

Tất cả đều thấy nước hồ nguyên bản trong xanh tĩnh lặng nay lại giống như được đun sôi, thấp thoáng giữa lòng hồ một bóng trắng thon dài mà to lớn đang quấy đập, nước bắn lên tung tóe, vẩy lên bờ không ít nước bùn tanh hôi cùng cá tôm.

Đến gần phát hiện ra cái bóng trắng ấy chính là một con bạch xà dài năm dặm, toàn thân tuyết trắng, trên vảy còn ần ần ánh lưu quang, bụng phình lên, đầu hình Trình Sơn, lóe sắc vàng óng ánh, đôi mắt vàng kim âm độc nhìn xung quanh, không ngừng phun khói độc màu xanh đậm về phía đệ tử Kiếm Nguyên tông.

Người lãnh đạm như Chinh Mạc cũng ngạc nhiên, “Khó trách Kiếm Nguyên tông lại canh phòng Thăng Long hồ cẩn mật đến thế. Không nghĩ ở đây cũng có Bạch xà kim quan.”

Các đệ tử thần sắc kích động, chỉ muốn lao lên chiến đấu. Dù sao đây cũng là yêu thú khó cầu, vốn dĩ cũng đã có hiềm khích với Kiếm Nguyên tông từ trước, chi bằng làm cho bọn họ chật vật một phen, cũng là chuyện vui – Quả đúng là tâm tính thiếu niên, vẫn còn bừa bãi.

Chinh Mạc đánh giá tình hình trên hồ. Vài tên Kiếm Nguyên tông bị trúng khói độc, kêu thảm thiết rơi xuống hồ, nháy mắt đã vô tung vô ảnh. Mà đại hán Nguyên Ngạn cũng đã phát hiện ra đám người Vạn Kiếm môn, một đường hướng về phía này. Bạch xà hiển nhiên là sắp sinh, sau hơn hai canh giờ bị Kiếm Nguyên tông quấy nhiễu đã yếu đi, khói độc phun ra cũng nhạt dần. Kiếm Nguyên tông lúc này đã mất không biết bao nhiêu nhân lực, nếu lúc này trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi cũng hoàn toàn làm được. Nếu không quá đông, Thiên Cương Địa Sát trận của sư đệ cũng có thể bảo toàn mọi người rời khỏi chiến trận.

Nghĩ đến đây, Chinh Mạc vung kiếm ra, hướng về phía Nguyên Ngạn, “Tới đây!”

Nguyên Ngạn vốn không còn bao nhiêu linh lực để điều khiển phi kiếm dưới chân, lại được La Hạo Nhiên giao nhiệm vụ dẫn dụ Bạch xà đến chỗ người Vạn Kiêm môn, để kéo dài thời gian bày trận. Mắt thấy việc sắp thành, thế nhưng Bạch xà đột ngột vươn người, răng nanh cắm thẳng vào lồng ngực, lại hơi lùi lại, để Nguyên Ngạn nằm vắt vẻo trên miệng.

Nọc độc rỉ ra từ khước răng ăn mòn cơ thể, Nguyên Ngạn chỉ có thể trơ mắt nhìn lỗ đen sâu hoắm trên ngực mình không ngừng to ra, đau nhức khôn cùng, rên lên đau đớn, tiếng kêu khiến người nghe kinh hãi.

Bạch xà dữ tợn vung mình, quăng Nguyên Ngạn xuống hồ. Nước sông buốt lạnh, nọc độc công tâm, xung quanh cá tôm đánh chực chờ rĩa xác, khiến tu sĩ nguyên bản kiêu hãnh ương ngạnh chỉ biết trơ mắt nhìn từ miếng thịt trên người mình bị rĩa dần ra, còn hơn thiên đao vạn quả, mỗi khi mở miệng chực kêu thì nước lạnh lạnh luồn vào qua thất khiếu, đau đớn không gì tả nổi.

Hắn chết thảm như vậy, so với những người hấn ra tay trước kia, còn thống khổ gấp ngàn lần.

Bên này Nguyên Ngạn nhận báo ứng thì bên kia Chinh Mạc, Lâm Phương Sinh lại ra tay đấu với xà yêu.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kim Quan Bạch Xà

Kim quan bạch xà vươn lên từ giữa hồ, ngẩng cao đầu, âm trầm nhìn những người Vạn Kiếm môn, há miệng phun từng làn khói độc màu xanh.

Chúng đệ tử vội huy động phi kiếm dạt ra tứ phía, lại ăn Tích độc đan, đứng sau Chinh Mạc cùng Lâm Phương Sinh, vây những sư đệ sư muội tu vi thấp nhất ở giữa, công phòng có độ, cùng bạch xà chiến thành một đoàn.

Lâm Phương Sinh kiếm chỉ nhất tịnh, lập tức có hai thanh Địa Sát thoát ra khỏi kiếm trận, đánh về phía yếu hại của Bạch xà nhanh như chớp. Chỉ thấy một tiếng nổ lớn, một bóng trắng lóe lên mang theo bọt nước, tất cả nhất thời vô ảnh vô tung.

“Sư đệ, tập trung kiếm trận, chuẩn bị công xà.”, Chinh Mạc lớn tiếng hạ lệnh, chính mình lấy thân hóa kiếm, tấn công vào bảy tắc sau cổ rắn*, nhưng vảy nơi đó lại rất mực rắn chắc, cho dù đã xuất toàn bộ tu vi ngưng mạch mười tầng để công kích thì chỉ làm vảy xà rạn một đường nhỏ.

*Nơi yếu nhất của rắn

Bạch xà giận dữ, cái đuôi lộ ra đập nước không ngừng, quét qua chỗ nào chỗ ấy như cơn sóng thần, quay đầu một cái, lưỡi dài đỏ tươi liền cuốn ngay một đệ tử, kéo về phía mình.

Lâm Phương Sinh thầm kêu không ổn, đem hai mươi tư kiếm Địa Sát hợp thành nhất thể, hóa ra một thanh hắc cự kiếm, hét một tiếng chém vào lưỡi rắn. Bạch xà bị đau thu lại lưỡi, ra sức lắc đầu, máu tươi phun ra đầy trời. Mấy đệ tử không kịp tránh, bị dính máu, lập tức bả vai, lồng ngực, cánh tay bị ăn mòn cháy đen thành một mảnh.

Chinh Mạc thúc giục kiếm quyết, lại vung kiếm hướng đến bảy tấc Bạch xà, sức mạnh cũng không kém lần trước là mấy, đồng thời cũng quát các sư đệ sư muội đem người bị thương lùi lại, còn lại Lâm Phương Sinh và một đệ tử tu vi tám tầng khác tên Bạch Thuật lơ lửng trên mặt hồ tạo với Chinh Mạc thành Tam Tài trận, vây lấy Bạch xà ở giữa.

Bạch xà đau đớn vì lưỡi cùng nơi bảy tấc kia đồng thời bị công kích, nổi giận không thôi, không ngừng quấy đạp thân mình khổng lồ, rít gào điếc tai, phun một ngụm khói độc về phía Chinh Mạc.

Lâm Phương Sinh khẽ xoay ngón tay, ba mươi sáu kiếm Thiên Cương Địa Sát lại bày trận, lấy Huyền Âm Bàn Long kiếm làm trung tâm, cô lại thành một thanh Hắc kim cự kiếm bán trong suốt, liên tiếp đánh vào chỗ yếu hại của Bạch xà.

Bạch xà trúng kích, thân thể dần chìm xuống hồ, máu từ khe hở các vảy nơi bị chém tuôn ra như tơ, nhiễm đỏ cả mấy dặm lòng hồ, khiến bao nhiêu cá tôm không chịu nổi độc tố mà chết nổi, lại dẫn tới tranh chấp đồ ăn của loài điều tước.

La Hạo Thiên đứng một bên thấy Vạn Kiếm môn phần phát đại uy, liền mau chóng sai khiến chúng đệ tử.

Các đệ tử sắc mặt trắng bệch bắt đầu đi bày trận, không ngừng uống Hồi Đan dược, đề cao linh lực bao lấy Chu sa tinh nham, Hồng Vũ Thanh Ngọc các thứ, phóng xuống mặt hồ.

Thăng Long hồ nước hiểm khó phù, huống chi Bạch xà cách nơi đó không xa đang liên tục gây sóng gió, bày đặt mọi thứ cùng vẽ phù chú quả thật rất hao tổn linh lực, so với bình thường còn khó gấp một trăm lần.

Bạch xà vừa ngoi lên mặt nước, Bạch Thuật đã vung trường kiếm đánh vào thân xà, chỉ tiếc đánh trượt, chỉ để lại trên lưng một đường hắc ấn.

Bạch xà hết mực giận dữ, vừa muốn bảo vệ trứng trong bụng, vừa phải đối phó phi kiếm tập kích, đủ sức thần thông không thể thi triển, dồn nén tức giận vào cá tôm nơi nước cạn, giao đến mức nước hồ như sôi lên, khiến Khốn linh trận Kiếm Nguyên tông đang bày dở cũng bị phá hỏng.

Kiếm Nguyên tông có mười hai đệ tử vì tiêu hao quá nhiều linh lực mà phun ra một búng máu, đành phải lui ra sau nghỉ ngơi, còn lại mấy người mặt trắng bệch như giấy, vội vàng nuốt tiếp mấy viên Hồi Đan dược, lần nữa phục hồi cỗ tài liệu bị nước đánh hỏng.

La Họa Nhiên lấy Định Hải tiêu ra, nén đau đớn, ném xuống hồ.

Định Hải tiêu sinh từ Nam Minh hải, hoàn toàn khác với Giao Nhân tiêu bình thường. Trước khi giao nhân sinh con, con đực vì giúp thai nhi bình an mà dùng tinh huyết của mình dẹt nên, mềm mại, nhẹ nhàng như không mà vô cùng chắc chắn, có thể ngăn cản trùng kích, chặn được gió lốc, tên cổ Định Hải tiêu. Giao nhân sinh đẻ rất thưa, Định Hải tiêu lại chỉ có thể dùng một lần, là thứ vô giá, rất mực khó tìm. La Họa Nhiên cũng là cân nhắc nhiều lần mới quyết định bỏ thứ này, ra chỉ muốn Khốn linh trận được lặp lại.

Định Hải tiêu được rót đầy linh lực gần như trong suốt, vừa xuống nước đã hóa thành một tấm chắn vô hình, che Khốn linh trận khỏi quấy phá của Bạch xà. Các đệ tử Kiếm Nguyên tông nhất thời thả lỏng, tiếp tục tăng tốc độ, Khốn linh trận bắt đầu thành hình.

Chinh Mạc thấy rõ ràng, tấn công càng lúc quyết liệt, liên tục chém, đâm, gạt, chọc, người thường khó nhìn được tốc độ. Nơi bảy tấc kia của Bạch xà bắt đầu rỉ máu, thấm loang vào nước hồ.

Lâm Phương Sinh rút kiếm trận, tung phi kiếm lao đến chỗ Chinh Mạc Bạch Thuật, ba người tấn công Bạch xà, kiếm trút như mưa.

Bạch xà chống đỡ ba người dần thấm mệt, lại có vài phần nôn nóng, thân mình chi chít vết thương, còn có một vết sâu đến vài trượng, suýt nữa thì thương đến trứng trong bụng.

Bạch xà tính tình giả dối, mắt thấy báo thù vô vọng liền há miệng phun ra một đám khói độc nồng đậm, quay thân mình định trốn.

Lâm Phương Sinh hét lớn, “Xem người trốn thế nào!”, kích phát Tị thủy châu trên đai lưng, đuổi theo vào hồ.

La Hạo Nhiên thấy Bạch xà biến mất, thầm kêu không ổn, lấy một khối linh thạch cực phẩm đánh vào trận nhãn, miễn cưỡng khởi động Khốn linh trận còn chưa hoàn thành. Dưới nước đột nhiên linh quang lóe lên, pháp trận hình tròn lơ lửng hiện lên vô số phù văn, giống như một vòng tròn màu vàng khắc đầy hoa văn đang dựng đứng trước hồ, Định Hải tiêu tan dần đi rồi từ từ biến mất. Vòng tròn từ trung biến lớn, không ngừng hấp linh lực như cự kình hấp thủy, hút Bạch xà vào trong. Lâm Phương Sinh một đường đuổi theo Bạch xà, chợt cảm giác thân mình bị kéo lại, đúng là thân bất do kỷ*, bị cuốn vào Khốn linh trận.

*Không thể điều khiển bản thân làm theo ý muốn

Bạch xà rơi vào trận, không ngừng vùng vẫy muốn thoát ra, thế nhưng vẫn bị kết giới ngăn cản, rốt cuộc lại phát tiết lên người Lâm Phương Sinh.

Chỉ riêng thân mình Bạch xà cũng đã chen hết Khốn linh trận, Lâm Phương Sinh chỉ có thể chạt vật xoay chuyển, nỗ lực chống đỡ, thỉnh thoảng trường kiếm còn đánh vào răng nanh phát ra tiếng chói tai.

Chinh Mạc thấy sư đệ bị cuốn vào trận, vội vàng xông lên liền bị La Hạo Nhiên cùng Triệu Tiêu cản lại. La Hạo Nhiên cười mà trong không cười, đặc ý nói, “Các hạ, Khốn linh trận đã bày xong, ba ngày sau sẽ tự tan biến, các hạ không cần phải phí sức làm gì.”

Chinh Mạc vẫn lãnh đạm như cũ, âm thầm vận lực, từ trên cao chém xuống một đường. Có năm người không tránh kịp, bị nhát chém bao gồm sát khí này bổ làm đôi, mười mảnh máu thịt lẫn lộn rơi hết xuống hồ, dư thế của kiếm còn bổ vào lòng hồ, xé nước dài đến ngàn lý, sâu đến mười trượng, sóng nhỏ rít gào nổ tung hai bên, lộ ra Khốn linh trận bên trong, giống như một tấm hoàng kim bàn nhẹ nhàng xao động.

La Hạo Nhiên né được kiếm thế sắc bén, lại bị kiếm ý bá đạo kia làm cho rụng rời chân tay, sau lưng đã rịn một tầng mồ hôi, lại nhớ đến, Vạn Kiếm môn có một thanh niên luyện kiếm tu kinh tài tuyệt diệu, ngưng mạch có thể ứng phó cùng Kim Đan chân nhân, thực lực không có giới hạn, xem ra là người trước mặt này rồi.

Thiếu chủ Kiếm Nguyên tông còn chưa ổn định tâm thần, Chinh Mạc đã bổ kiếm thứ hai, dòng nước mới khép quá nửa đã bị chém lại, Khốn linh trận bị công kích, vết rách đã lớn hơn vài phần. Đệ tử Kiếm Nguyên tông chỉ biết gia tăng linh lực, liên tiếp thêm vào các phù chú, ngọc bài, gia cố linh trận.

Chinh Mạc mắt phượng khẽ liếc, miệng nói, “Vương víu.”, vài đạo lục quang lóe lên, nháy mắt đã đánh vỡ nát đan điền của sáu đệ tử.

Khốn linh trận bị công kích bên ngoài, bên trong lại bị giáp công liên tiếp, không khỏi yếu đi.

Cuối cùng, Chinh Mạc vung một đường kiếm chém xuống, Khốn linh tác đột nhiên rách một mảng lớn, phát ra tiếng kêu thanh thúy, Bạch xà cũng theo khe đó mà chui ra. Lâm Phương Sinh liền chớp lấy thời cơ, đâm ngáp Hắc Viêm Thôn Nhật kiếm vào bụng xà.

Bạch xà rít lên một tiếng muốn xé rách không khí, phảng phất một trận âm phong thổi qua, thân hình to lớn khẽ lay động, cái đầu khổng lồ đánh vỡ

linh trận, nước hồ ùng ục cuộn sôi, hình thành một cỗ xoáy nước, cuốn bạch xà cùng tất cả cá tôm trong hồ vào.

Lâm Phương Sinh ổn định thân mình, thu hồi phi kiếm, phát hiện mũi kiếm ghim một viên bích lục yêu đan, cúi xuống nhìn kỹ, thu vật vào túi, đoạn nhắc chân muốn thoát khỏi xoáy nước, chợt đại kinh thất sắc, phát hiện xoáy nước hung hiểm không cách nào thoát được, chỉ đành phó mặc cho nó cuốn xuống đáy hồ.

Chinh Mạc là người đầu tiên phát hiện dị thường, trong lúc mọi người hoảng loạn chạy lên bờ thì một mình hấn lao mình xuống nước.

Không kịp sử dụng Tị thủy châu, Chinh Mạc chỉ mở một tấm Kiếm Vực mỏng manh bảo vệ thân thể, một mực tìm kiếm bóng dáng Lâm Phương Sinh dưới đáy nước.

Ai ngờ xoáy nước kia lại tạo ra lực cản không ngờ, khoảng cách giữa hấn và sư đệ ngày càng xa, cuối cùng mất dấu tung tích. Chinh Mạc trong lòng lo âu, phía trên cũng không có biểu hiện gì, cẩn thận tìm tòi, đến khi linh lực cạn kiệt mới ngừng lại, bắt đầu trấn an chúng để tử, phân phó Bạch Thuật thay phiên canh giới, chữa thương cùng thu thập tài nguyên. Bản thân Chinh Mạc vẫn lặn lội tìm kiếm, dù lật từng tấc đáy hồ mà sáu mươi ngày vẫn không thấy tung tích Lâm Phương Sinh cùng Bạch xà đâu.

Nếu không phải Chinh Mạc còn giữ ngọc bài của Lâm Phương Sinh trong tay, ngọc bài không sao thì người cũng yên ổn, thì hấn một tay san phẳng Thăng Long hồ luôn rồi.

Vậy Lâm Phương Sinh đang ở đâu?

Chỉ sợ bản thân y cũng không biết. Xoáy nước cường đại kéo y vào một kẽ hở dưới đáy hồ, dọc theo một đường dài tối tăm, nước hồ nguyên bản âm lãnh cũng ấm dần lên, cuối cùng trở nên cực nóng. Lâm Phương Sinh thuận theo dòng nước trôi liên mấy ngày, phát hiện mình trôi ra một miệng giếng.

Miệng giếng được xây thành Bạch Ngọc, khắc hoa điều lan, hoa mỹ dị thường. Bốn phía là đình viện, một mảnh xanh ngắt, linh khí tụ thành sương nhẹ nhàng luân chuyển, lượn lờ cành lá, tẩy trừ cây cỏ, kiêu diễm ướt át. San hô đỏ lát đường, phủ thêm cát mịn, bất kì một cây cỏ nhỏ cũng đều thấm đẫm linh khí, tùy tiện nhổ vài rễ cũng khiến tu sĩ thiên hạ tranh giành sứt đầu mẻ trán.

Lâm Phương Sinh thu lại ánh mắt tán thưởng, đi theo đoàn binh lính vốn đã vây quanh y từ lúc xuất hiện, vòng qua hòn giả sơn, trước mắt liền thấy một tòa lương đình ánh đỏ, nằm giữa một biển cây màu lục bích trông thật bắt mắt. Phía ngoài lương đình, Bạch xà đang cuộn lại thành một đoàn, hoàn toàn không có sự sống. Bên trong lương đình có vài người, vây quanh một hồng y nam tử, mi nhân như điểm, làn da trắng hơn tuyết, diễm lệ phi thường, lúc này còn mang một vẻ biếng nhác đang nằm trên nhuyễn tháp, trong lòng ôm một nữ tử, cử chỉ ngạo nghễ, uy nghi đoan chính.

Tướng lĩnh áp giải Lâm Phương Sinh đến, cung kính, “Khởi bâm chủ công, người đã đưa tới.”

Nam tử kia liền nâng một ngón tay, chúng binh lính liền thức thời lui xuống, nam tử kia cũng buông nữ tử ra, vẫy tay một cái, Lâm Phương Sinh thân bất do kỉ mà rơi vào lồng ngực người kia.

Ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc khê niết lấy cằm Phương Sinh, con ngươi đem nhánh tùy thời có thể đốt cháy thứ trước mắt, mang theo áp bách cùng bạo lực rõ ràng, “Là tiểu tử này giết Xà Cơ sao?”

Lâm Phương Sinh cầm lấy cổ tay đối phương, lập tức bị một cỗ sức mạnh hất văng ra, ngón tay gặp nhiệt độ cao hun đến phát đau, giận đến tái mặt, cường ngạnh nhìn nam tử đối diện.

Nam tử cười rộ lên, hòa tan áp lực vừa rồi, ngược lại hiện ra vài phần ung dung, chế trụ cằm Lâm Phương Sinh, ngón tay chà nhẹ lên môi người

kia, khẽ nghiêng người, “Tiểu thiếp kia của ta tuy tư chất bình thường, dung mạo thô bỉ, nhưng lại rất ôn nhu, đối xử với ta thật tâm thật ý, bên nhau đã hơn trăm năm nay, tiểu tử ngươi lấy đâu ra bản lĩnh giết nàng? Bây giờ đều đã nằm trong tay ta, ngươi định bồi thường thế nào?”

Khi Yêu Tu kia nói về tiểu thiếp đã ở bên mình hơn trăm năm, giọng nói không hề mang chút tiếc thương, ngược lại có vài phần hứng thú cùng sung sướng. Lâm Phương Sinh tuy nghe không hiểu nhưng sau lưng đã nhiễm một tầng mồ hôi lạnh, cắn chặt hai hàm răng, hai mắt tràn ngập kiếm ý, “Đã lạc vào tay ngươi, tùy nghi xử trí.”

Nam tử nghe vậy rất sung sướng, “Rất tốt, ta tên là Tư Hoa Quân, về sau ngươi thay Xà Cơ phục vụ ta. Ban tên ngươi là...” Tư Hoa Quân đảo mắt, ngón tay khẽ vạch cổ áo Lâm Phương Sinh, lộ ra lồng ngực trắng nõn, “... Phụng Kiếm.”

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đế Lưu Tương Trì

Bị coi như nữ tử mà khinh bạc, Lâm Phương Sinh giận tím mặt, không quan tâm bản thân có bị bỏng hay không, nắm lấy cổ tay Yêu Tu gạt ra khỏi vạt áo mình, “Ta sinh ra họ Lâm, Phương Sinh là do sư tôn đặt. Người muốn giết cứ giết, cái tên Lâm phương Sinh này, có chết cũng không chịu nhục.”

Tư Hoa Quân cũng không hề tức giận, ngược lại còn bật cười, “Phương Sinh thì Phương Sinh, cũng chỉ là một cái tên thôi mà, cần gì phải tức giận thế chứ? Có tinh thần như vậy, chi bằng theo ta làm Phương Sinh phương tử, phương tử Phương Sinh?”

Yêu Tu ngôn từ ái muội, khẽ vung tay áo, lập tức có hai thị nữ từ sau đình bước ra, khẽ nhún người hành lễ rồi đi về phía đình viện phía nam. Lâm Phương Sinh còn đang nghi hoặc, chợt cảm thấy bản thân hẫng đi, bị Tư Hoa Quân ôm vào trong lòng, đi ngay sau hai thị nữ.

Lâm Phương Sinh khi còn bé vẫn được sư tôn cùng sư huynh bế vào lòng như thế này, sau này lớn lên lại cho rằng hành vi này không có chút khí khái nam tử nào hết, liền quả quyết cự tuyệt, nay thân bất do kỷ, chỉ có thể nhúu mày ần nhẫn, nội tâm lại tràn ngập nôn nóng, chỉ hận bản thân không bằng người, không thể chém Yêu Tu kia thành trăm mảnh.

Trong giây lát đã tới một mảnh đất trải cát dài, không gian trở nên sáng sủa. Trên nền cát trắng tinh có một khối Thủy Tinh khổng lồ, dài rộng ước chừng mười trượng, trong suốt sáng chói, quang hoa rực rỡ. Hai thị nữ đang quỳ gối dưới Thủy Tinh, mà khối kia đã được chạm khắc thành một cầu thang đi xuống khoảng năm trượng*.

*1 trượng = 3,33 mét.

Tư Hoa Quân bước xuống cầu thang, đi sâu vào Thủy Tinh. Lâm Phương Sinh lúc này mới phát hiện hóa ra khối Thủy Tinh này được chạm rồng, chia thành hai gian nhỏ, một gian có thạch bàn giường đá, thoải mái nằm nghỉ, đều là băng tuyết ngưng lại, trong suốt động nhân, hết như tiên cảnh. Gian còn lại được đào một cái trì, lúc này đang ngập tràn huyết thanh màu nhũ bạch đang chậm chậm sôi, linh khí nồng đậm tụ trên mặt nước.

Lâm Phương Sinh đang nghi hoặc thì Tư Hoa Quân đã mỉm cười giải thích, “Đây là Đế Lưu Tương.”

Đế Lưu Tương là tinh túy Nguyệt Hoa, một giáp* một lần, lúc ma quỷ lớn mạnh nhất, âm thịnh dương suy thì tinh hoa bắt đầu tràn ngập lòng trì, đối với yêu vật là đại bổ vật, thế nhưng nếu gặp ánh mặt trời sẽ bay đi hết, số lượng lại rất ít, quả thực là thứ cầu mà không được.

*Một giáp ở đây = 60 năm

Lâm Phương Sinh nghe giải thích, hơi hơi động dung, lại nhìn làn nước sóng sánh trong trì, nhiều đến mức ngập ghé mặt bờ, chắc hẳn cũng đã tích lũy được cả trăm ngàn năm mới được..

Lại nữa, khối Thủy Tinh bậc nhất này lại được xây để bảo tồn lượng Đế Lưu Tương trăm ngàn năm kia mà không tiêu tan, hẳn là báu vật thế gia, khiến người ta không khỏi không tưởng tượng đến một màn tranh giành tinh phong huyết vũ.

Trong lúc suy nghĩ, Lâm Phương Sinh không hề biết quần áo bản thân đang dần bị gỡ xuống. Nhiệt độ trong đây rất ổn định, cho dù thoát hết quần áo cũng không cảm thấy gì, thế nên tận đến lúc Tư Hoa Quân bế y tiến vào trong trì, y mới nhận ra tình trạng bản thân lúc này.

Và cũng đã muộn.

Từ đáy trì vườn ra mấy sợi xích, Tư Hoa Quân liền lấy cuốn vào cổ chân Lâm Phương Sinh. Nhìn thoát qua sợi xích trong suốt yếu mềm, Lâm Phương Sinh mới thử vận lực đan điền liền phát hiện nội lực bị cuốn vào xích như trâu đất xuống biển, không hề suy chuyển gì. Ngược lại, y còn phát hiện ra Đế Lưu Tương thực sự công hiệu đối với Nhântu, dòng linh khí cuộn cuộn không dứt đổ vào kinh mạch, vận chuyển vào đan điền, mờ mờ ảo ảo tràn đầy cảm giác. Lâm Phương Sinh tràn đầy kinh hỉ, đối với việc Tư Hoa Quân tự ý trói mình cũng cảm thấy bớt giận vài phần.

Yêu Tu sau khi xong xuôi liền rời khỏi trì, quan sát cười nói, “Người thân thể phàm trần, tu vi lại yếu, chỉ sợ không chịu nổi ta cầu hoan, coi như nhân họa đắc phúc. Đế Lưu Tương này ta tích góp suốt hai nghìn bảy trăm năm, giờ lại tiện nghi cho người. Phương Sinh, tĩnh tâm mà tu luyện, đừng để ta thất vọng.”

Tư Hoa Quân dặn dò xong xuôi, quay người rời đi, hai thị nữ cũng nhón chân theo sau, ra đến ngoài liền đóng cửa lại, thay phiên nhau canh phòng cẩn mật.

Lâm Phương Sinh hai mươi năm qua một lòng cầu đạo, dốc lòng vì kiếm tu, sư tôn cùng sư huynh lại đạ mạc không chút ham muốn, cũng đem việc giáo dục nhân luân kia vứt ra sau đầu, thế nên Lâm Phương Sinh hoàn toàn không biết việc cầu hoan mà Yêu Tu kia nhắc đến là gì, lại nghĩ trái phải tăng thêm tu vi cũng chẳng có gì là xấu, lại càng cường đạ, có thể mau chóng trở về sư môn, khiến cho mọi người bớt đi một ngày lo lắng.

Nghĩ đến đây, Lâm Phương Sinh cũng yên tâm nhắm mắt, tập trung tu luyện.

Qua hai mươi một ngày, Lâm Phương Sinh mới mở mắt ra, khẽ cười một tiếng. Đế Lưu Tương quả nhiên công lực phi phàm, giúp y dễ dàng vượt qua quan ải, ngưng mạch thuận lợi đến tầng thứ tám. Tuy thời gian luyện ngắn ngủi, thế nhưng kinh mạch lại mở rộng, linh khí ngưng thực, đan điền

cũng nặng, thậm chí không kém gì sư huynh ngày trước. Quả nhiên ứng với câu nói kia của Tư Hoa Quân: Nhân họa đắc phúc.

Đó là vào đúng đêm trăng tròn, ánh trăng trong vắt phản chiếu qua khối Thủy Tinh rọi xuống. Để Lưu Tương dưới ánh trăng giống như quỳnh tương nùng bạch, ôn nhuận ấm áp.

Lâm Phương Sinh vươn người đứng dậy, các sợi xích kia cũng thuận thế mà buông ra, y khẽ vuốt mái tóc ướt sũng của mình. Mái tóc đen được hơi nước chùng qua giống như một tấm tơ lụa thượng hạng, phủ dài từ bờ vai đến gót.

Đáng tiếc, trong phòng Thủy Tinh không có một vật gì đáng giá, tất cả mọi thứ đem theo bên người đã bị tên Yêu Tu kia lấy mất, đành phải lấy tạm tóc dài che đi cơ thể, đi lại xung quanh.

Mới đi đến cửa động đã thấy khối Thủy Tinh trong suốt đó mở ra, Tư Hoa Quân lâu ngày không gặp đang đứng đó, một thân hắc bào, miệng cười ung dung, giống như một người có thân phận cao quý đang nhìn xuống một kẻ địa vị thấp hèn. Hắn cuốn lấy một lọn tóc đen của Lâm Phương Sinh, nói, “Khi Mẫu Đơn báo ta còn không tin, không ngờ người lại xuất quan sớm thế, tu vi lại có bước đột phá. Tư chất như người quả thật ít người phàm nào sánh kịp. Hiện tại còn sớm mấy ngày, quả thật là điều đáng mừng.”

Lâm Phương Sinh kéo lại tóc mình, cau mày, “Rốt cuộc người có ý gì?”

Tư Hoa Quân cười, “Ta muốn như thế này...”

Yêu Tu khẽ nâng tay, xiềng xích giống như hiểu ý liền vươn lên, kéo Lâm Phương Sinh trở lại trì.

Lâm Phương Sinh bất ngờ không kịp đề phòng, bị kéo ngã đến chật vật, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tư Hoa Quân thoát quần áo, dần lộ ra cơ thể

khôe mạnh thon dài.

Tư Hoa Quân chân dài tiến vào trong ao, đem người kia ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhờ nhiều ngày ngâm trong Đế Lưu Tương mà trở nên mềm dẻo trắng mịn, giống như viên ngọc noãn, giữa ngực lại nổi lên điểm nhỏ, dưới lòng bàn tay kia lại cảm thụ rất rõ nét.

Lâm Phương Sinh bị một nam nhân xa lạ vuốt ve, không khỏi cảm giác có chút xấu hổ quái dị, khẽ đẩy người ra, liền bị Yêu Tu kia chế trụ dễ dàng, đem đặt nằm ngửa lên bờ, môi lưỡi cuồng loạn giao triền. Yêu Tu kia vừa hôn vừa cắn, Lâm Phương Sinh từ chỗ tức giận vô cùng, qua một thời gian cảm thấy có chút sung sướng khác thường, bản thân lại càng lúc càng nảy sinh biến hóa, cúi đầu nhìn xuống dòng Đế Lưu Tương nhũ bạch, phát hiện nam căn của mình đã cứng rắn, nóng như lửa, nhất thời thất kinh, “Đây là... có gì?”

Tư Hoa Quân khẽ cười, tách hai chân Lâm Phương Sinh ra, phô bày nam căn của mình, bất luận về độ lớn hay cứng rắn đều hơn người kia, cũng kéo tay Lâm Phương Sinh đặt lên nơi ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, “Đây là duyên mệnh nhân luân, chính đạo song tu, nguồn gốc của cực lạc, căn bản của tình nghiệt. Phương Sinh, hãy thả lỏng mà tiếp nhận ta đi.”

Miệng lưỡi lại cuốn vào nhau, triền miên vô cùng. Tư Hoa Quân cũng thuận thế đưa ngón tay mình vào cơ thể Lâm Phương Sinh, lại thêm một ngón, nhẹ nhàng dẫn động, kiên nhẫn nhu thủ, Đế Lưu Tương cũng thuận theo đó mà đi vào cơ thể. Qua một hồi ma sát, Lâm Phương Sinh chỉ thấy nơi kia của mình bủn rủn khó nhìn, những tưởng bài trừ dị vật tiến vào, ngược lại càng khát cầu đụng chạm. Mâu thuẫn khiến bản thân hoang mang, rốt cuộc không nhịn được rên lên một tiếng.

Yêu Tu ánh mắt âm trầm, như dung nham núi lửa, tóc đen dập dìu theo dòng Đế Lưu Tương quấn vào nhau, môi mỏng hôn lên, da thịt giống như bị nung lên, phiếm hồng run rẩy. Ngón tay rút ra khỏi nơi ấm nóng mềm mại,

thế chỗ vào đó là nam căn cực đại, thắt lưng khê dụng lực, côn thịt tách nhập nơi mật huyết ấm áp mềm mại, mạnh mẽ như công thành phạt trại.

Lâm Phương Sinh hai tay bị chế trụ, eo lưng vừa mới giãy ra lập tức bị Yêu Tu giữ lại, quả nhiên là lui không thể lui, tránh không thể tránh. Chỉ có nghiệt căn cứng rắn của Yêu Tu kia đang chôn sâu trong cơ thể, mạnh mẽ luận động, giống như một thanh cương đao, cửa qua từng tắc da thịt. Lâm Phương Sinh chưa từng trải qua loại tra tấn như thế này, đau đến mức mặt mày không chút huyết sắc, ngón tay run rẩy, thân hình trắng nõn phủ đầy quỳnh tương ôn nhuận, bị buộc phải đứng đưa người theo từng chuyển động của Tư Hoa Quân, đỉnh đến phát ngoan, Lâm Phương Sinh chỉ có thể than nhẹ thở dốc, phí công giãy giụa.

Vừa sắp được một lúc, Lâm Phương Sinh từ trong đau đớn cảm giác có chút biến hóa. Tư Hoa Quân nhận thấy ngay, liền nới lỏng xiềng xích, để người kia khóa ngòi lên thân mình, thế nhưng va chạm cường ngạnh vẫn không hề ngừng lại mà còn mạnh mẽ hơn. Lâm Phương Sinh cuốn chân quanh eo Yêu Tu, hoàn toàn dựa vào lòng người bên dưới, cúi đầu thở dốc, “Quá sâu...”

Lâm Phương Sinh tựa trán lên vai Tư Hoa Quân, khí tức hỗn loạn, tóc đen rối tung, lộ ra xương quai xanh thanh mảnh trắng mịn, đạo cốt thu phong, không gì che giấu được, hoạt sắc sinh hương, phong nguyệt vô cùng.

“Vậy thì sẽ không thế nữa”, Tư Hoa Quân cũng động tình, giọng nói khàn khàn, ngón tay thon dài mơn trớn vòng eo mềm dẻo của người kia, chuyển đổi tư thế, đem Lâm Phương Sinh nằm úp sấp, quay mặt xuống trì. Cúi người xuống liền thấy hai cánh móng tuyết trắng, chính giữa ngậm một nghiệt căn thô to, qua từng luận động còn lộ chút mị thịt hồng nhạt. Tuy rằng bị đối xử thô bạo, thế nhưng mỗi khi nghiệt căn kia lòi ra, Đế Lưu Tương lại nhanh chóng lấp đầy khoảng trống bên trong, đồng thời làm liền vết thương. Thế nên tuy rằng là lần đầu tiên giữa hai người, nhưng lại

không hề giống thảm cảnh nhân gian, máu tươi lâm li, ngược lại còn khiến Yêu Tu kia dễ dàng giao hợp.

Lâm Phương Sinh không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết có một thứ cực kì cứng rắn, nóng bỏng đang không ngừng di chuyển trong cơ thể mình, càng chống đỡ càng không được, toàn thân đều tê dại, ngược lại sinh vài phần tiêu hồn thực cốt, trong đau đớn còn cảm nhận được chút khoái cảm, đối với hung khí đang không ngừng tàn sát bản thân kia cũng vừa hận vừa yêu.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, khoái cảm khó tả nên lời, y chợt nghe Tư Hoa Quân nói, “Muốn được khoái hoạt lâu dài thì hãy chịu khổ trước đã. Phương Sinh, hãy nhẫn nại một chút.”

Lâm Phương Sinh còn đang ngơ ngác không hiểu gì thì nam căn của người kia liền vươn ra vô số gai nhỏ, gim vào nội bích yếu ớt, giống như được làm từ sắt nóng. Lâm Phương Sinh không khỏi rên lên, nhưng thanh âm đã có vài phần biến điệu.

Yêu Tu vẫn nhẹ nhàng, “Người nhẫn nại một chút”, lại khẽ động eo, vô số gai nhỏ cào lên vách thịt mềm mại, máu tươi đỏ chói lan dần vào trì, hòa vào Đế Lưu Tương. Lâm Phương Sinh bị Tư Hoa Quân mạnh mẽ khuấy đảo, đau đến mức hai mắt sung huyết, kêu đến khản giọng, cúi đầu cắn tay mình, đến mức sắp đứt ra được một mảng thịt.

Đế Lưu Tương không ngừng tràn vào nơi hai người đang kết hợp, làm liền nơi yếu mềm vừa bị cào rách, ngay lập tức lại bị những gai kia chà đạp. Kiếm tu đã được luyện nhiều năm, cơ thể cũng dẻo dai hơn người thường rất nhiều, Lâm Phương Sinh không hôn mê được.

Trăng xuống thì lại lên, liên tiếp ba ngày liền, y phải chịu đựng loại tra tấn không phải của người thường kia. Cuối cùng, Tư Hoa Quân gầm nhẹ

một tiếng, đem một cỗ tinh nguyên nồng đậm rót vào cơ thể y, hòa cùng Đế Lưu Tương hấp thu vào cơ thể Lâm Phương Sinh.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bắc Minh Thịnh Diên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giao long xưa nay tính dâm, lại vốn tham lam, khi trước hầu hạ Yêu Tu, nhanh thì bảy ngày, lâu thì nửa tháng. Lâm Phương Sinh không có dị bẩm như vậy, Tư Hoa Quân lại liên tục sử dụng thân thể phàm thai của y, cho dù có Đế Lưu Tương không ngừng bù đắp, ba ngày vẫn là cực hạn.

Tư Hoa Quân cúi đầu nhìn người dưới thân lúc này đang tràn ngập dấu vết hoan ái, mắt phượng khẽ chau, tiếng nói như cầm huyền than nhẹ, “Yên tâm mà dưỡng thương, khi nào lành, ta sẽ lại tới tìm người.”

Sau đó cứ để Lâm Phương Sinh ở lại trì. Y lúc này tiếng nói khàn khàn, khí tức mỏng manh, Đế Lưu Tương cùng long tinh ngấm qua da thịt, nhập vào đan điền kinh mạch, quả thật không cần dụng tâm dẫn đường.

Sau đó mấy ngày, miệng vết thương khỏi hẳn, Tư Hoa Quân lại đến lâm hạnh, nghiệt căn mang theo đầy gai nhọn lại cào rách nơi vừa khỏe lại của Lâm Phương Sinh, sau đó lần lượt Đế Lưu Tương, tinh túy Nguyệt Hoa lại bù đắp vào, hấp thụ cả long tinh, lập tức lành lại. Khổ hình như vậy, Lâm Phương Sinh phải chịu đựng không biết bao ngày, sống không bằng chết, ngược lại tu vi tăng rất nhanh, ngưng mạch cũng tăng lên thành chín tầng. Nếu không phải như thế, chỉ sợ sẽ không để Yêu Tu kia đặt dưới thân làm nhục.

Lâm Phương Sinh ngồi ngay ngắn giữa trì, khẽ mở mắt ra, một trì đầy Nguyệt Hoa tinh túy nay đã cạn trơ cả đáy, không một giọt dư thừa. Tư Hoa Quân hao phí hơn hai nghìn bảy trăm năm, tích góp từng chút kì trân này

lại, chỉ tiếc đã bị Lâm Phương Sinh dùng hết. Nếu là đơn thuần tu luyện, chắc chắn sẽ lên được Kết Đan*, thế nhưng hơn nửa số Đế Lưu Tương kia lại bị y phung phí.

*Tu thành chính quả.

Tư Hoa Quân nghe tin, lập tức hiện thân đến Thủy Tinh, vung ống tay áo, ôm Lâm Phương Sinh vào lòng, xiềng xích cũng đứt đoạn, chỉ để lại bốn chiếc vòng trụ tại bốn cổ tay cổ chân, lại càng tôn lên nước da trắng như bạch ngọc, đầy một vẻ thần tiên thanh tịnh vô cầu.

Tư Hoa Quân vui sướng lạ thường, vội ngồi lên giường, yêu thích không buông mà vuốt ve thân người mềm mại nhũn nhặn trên tay, quả nhiên là lấy kiếm ý làm cốt, bạch ngọc làm cơ. Lâm Phương Sinh ngược lại căng cứng toàn thân, miễn cưỡng nằm lên giường Thủy Tinh, không hề thả lỏng, thống khổ tiếp nhận đau đớn xé rách cơ thể.

Yêu Tu đưa hai ngón tay vào, cẩn thận tra xét một phen, mặt giãn ra cười nói, “Thành.” Thanh âm mang theo vài phần vội vàng, liền rút gươm khỏi vỏ. Bụng dưới bị nhồi đầy đến phát đau, Lâm Phương Sinh khẽ nhúu mày, ai dè một trận nhiệt lưu đột ngột truyền lên, toàn thân bủn rủn, hai chân căng cứng mềmra.

Tư Hoa Quân vẫn ung dung, mắt phượng chăm chú nhìn người dưới thân lúc này đang kinh ngạc, không nặng không nhẹ mà đẩy mấy cái. Lâm Phương Sinh khí tức hỗn loạn, sắc mặt ửng hồng, hẳn là đã động tình.

“Vì sao lại... A...” Lâm Phương Sinh vừa nghi hoặc đặt câu hỏi liền bị Yêu Tu mãnh công ngắt lời, thanh âm mang theo vài phần tình duyên, nói không nên lời, toàn thân tuyết trắng nhiễm một mặt ửng hồng, khóe mắt đuôi mày cũng đều một vẻ xuân triều dũng động. Nam căn cứng rắn, chẳng cần ai đụng vào, nhờ luận động mạnh mẽ của Yêu Tu kia, rốt cuộc tiết ra.

Chính là Lâm Phương Sinh hai mươi hai năm qua, lần đầu tiết tinh.

Tư Hoa Quân tạm dừng một lát, khẽ cúi người, ngón tay quệt một ít sơ tinh kia, mỉm cười, đuôi mắt quét lên thân thể thon dài trắng nõn dưới thân, môi lưỡi tiếp tục giao triền, ôn nhu nói, “Người lúc trước phải chịu thống khổ, sau này có thể cùng ta hưởng thụ song tu cực lạc, không cần lo lắng tổn thương thân thể, còn được tăng tiến tu vi. Lâm Phương Sinh, người nên cảm tạ ta đó.”

Sau đó là một trận phiên vân phúc vũ*, da thịt ma sát lên giường thủy tinh, Lâm Phương Sinh động tình than nhẹ một tiếng.

*Trực tiếp hiểu nó là mây mưa được rồi:|

Lâm Phương Sinh lúc trước hầu hạ Yêu Tu, một mình nhận hết mọi tra tấn, khổ khổ như vạn tiễn xuyên tâm, vốn bài xích với chuyện này, nay lại hưởng thụ đến mức không nói nên lời, vô cùng khoái hoạt.

Tư Hoa Quân khẽ rút ra một chút, y liền nắm lấy vai, hai chân cuốn lấy eo, sống chết cũng không muốn nghiệt căn thô to kia rời khỏi cơ thể.

Tư Hoa Quân bật cười, khẽ rút bàn tay đang nắm vai mình, trấn an, “Dù gì cũng là người nguyện ý, ta cũng không nở ly khai. Chẳng qua ta muốn đổi tư thế thôi.”

Lâm Phương Sinh vừa xấu hổ, vừa tức giận, nằm trên giường Thủy Tinh, hai chân thon dài bị Yêu Tu kia bắt lấy, đặt lên vai, nam căn vừa tiết sơ tinh lại ngẩng cao, không biết thỏa mãn.

Nơi phía sau như thực tủy tri vị*, triền miên hàm trụ Yêu căn, không hề buông ra.

*Ăn quen biết mùi.

Tư Hoa Quân nhận ra, khẽ gầm một tiếng, ra vào lại càng mạnh mẽ, khiến lưng Lâm Phương Sinh không ngừng cọ xát với giường.

Y lấy tay che mắt, đương lúc khoái cảm như nước mà rơi nước mắt, thanh âm mang theo vài phần khàn khàn, “Người... muốn giết cứ giết.. Cần gì... phải tra tấn ta...”

Đế Lưu Tương ngàn năm cùng tinh huyết xích giao, đều là hi thế kì trân, nếu quả thật muốn giết, đâu cần hao tâm khổ tứ đến vậy. Bao nhiêu thiên tài dị bảo, thời gian tinh lực, cũng đều là muốn thân thể phàm nhân của Lâm Phương Sinh luyện hóa hoàn thành, dễ dàng phóng túng hưởng thụ.

Đương nhiên những tâm sức trên, Tư Hoa Quân cũng lười giải thích rõ ràng.

Chỉ là hai mắt băng lãnh nổi lên lửa hỏa, nghiêng thân mà tiến, đỉnh đến mức Lâm Phương Sinh không thể mở miệng, chỉ có thể tình triều mãnh liệt mà khóc nước lên.

Cứ như vậy một trận phiên vân phúc vũ, nửa tháng kéo dài...

....

Sư đệ đột nhiên mất tăm bóng dáng tại Thăng Long hồ, đảo qua đã một trăm ngày. Chinh Mạc tuy rằng nôn nóng, nhưng lại còn mang trọng trách sư môn, không thể bỏ rơi các huynh đệ, chỉ có thể đợi đến cuối ngày, chạy đến Thăng Long hồ, cẩn thận tìm kiếm. Từ đó đã mất biết bao nhiêu tinh lực, nguyên bản là một thanh niên ngọc thụ lâm phong, nay phong sương đầy mặt, ủ rũ toàn thân, nào còn dáng vẻ kiêu khách hào sảng.

Thế nhưng Thăng Long hồ chu vi nghìn dặm, nước lại hiểm, cho dù đến đây một trăm ngày, đêm đêm lặn xuống vẫn bật tin sư đệ.

Kết giới Bảo Huyền sơn vốn được đặt ra từ thời Thượng thần, chỉ mở ra nửa năm, bất kì pháp trận truyền tống nào cũng không thể sử dụng, đến nay sư tôn vẫn chưa hề biết tin.

Nếu người mà biết được...

Chỉ sợ sẽ sinh một hồi phong ba.

Lại một đêm dài không thu được kết quả gì, Chinh Mạc đang định rời đi thì từ bóng đêm xuất hiện một nam tử mặc huyền sam tiến lại gần.

Người nọ như từ trong bóng đêm mà ra, hắc y da trắng, đầu đội thanh ngọc quan*, hai mắt màu tím đậm trong suốt tràn ngập ý cười.

*Cái chụp tóc bằng ngọc.

 getpic_new

Tóc tím mắt tím, xem ra là Ma Tu thể chinh.

Tu tiên giới trên dưới gồm lục giới. Đầu tiên là Thiên giới, nơi thần tiên sinh sống, phúc hưởng đến trời, là nơi mà thể nhân tu tiên cùng hướng tới. Địa giới, nơi của quỷ ngục, tại nơi vực sâu U Minh, khi chết hồn phách vẫn ở tại chỗ. Nhân giới, cũng là Khánh Long quốc hiện tại, phàm nhân sinh ra tại đây, rộng lớn đến không tưởng, trên thông thiên đình, dưới đạt U Minh, phía bắc còn có Bắc Minh hải, nơi tiếp giáp giữa Nhân giới và Yêu giới.

Ma giới ngược lại bị ngăn cách với bên ngoài, chỉ có thể tiến vào qua vài lối thông qua Bắc Minh hải, truyền thuyết kể lại có Thượng cổ Ma vương cùng Nhân giới đã thiết lập vô số truyền tống, mà sau trận đại chiến Thiên – Ma, cũng đã bị tiêu diệt đến gần như không còn.

Giới còn lại kia, từ trăm ngàn năm nay chỉ có thể nghe truyền tai nhau, còn họ sống ở đâu, là sinh vật gì thì không có nơi nào ghi lại, cũng không có ai thấy.

Thượng cổ thần chân trăm vạn năm trước đã vạch ra ranh giới lãnh thổ, đồng thời cũng phong bế các lối, mà Ma giới lại nhập vào Nhân giới, tu vi

yếu ớt, chỉ sợ qua Bắc Minh hải đã bị lũ yêu nghiệt trên biển cường đại một hơi nuốt sạch.

Cũng là ngày xưa tiên duyên khắp nơi, đều là tu giả Nguyên Anh, số người đến hàng trăm triệu, mà Hóa Thần, Độ Kiếp cũng hằng hà sa số, so với thực lực thượng thần trên tiên giới, quả thật tu vi Ma giới kia cũng chỉ như con kiến.

Thế nhưng nay linh khí suy kiệt, Kết Đan cũng ít ỏi, chỉ cần Hóa thần, Độ kiếp rồi thì đến chân long thiên tử Khánh Long quốc cũng phải kiêng kị vài phần. Nguyên Anh lại lấy Kim Đan làm chân nhân thì càng cường mạnh.

Ma Tu trước mặt kia cũng dùng Kim Đan, mà không biết dùng biện pháp gì lại có thể thâm nhập vào Bảo Huyền sơn, lại hoàn toàn không gây kinh động đến Nhân giới. Khuôn mặt tuần tú, nụ cười hồn hậu, thoát nhìn chỉ như một hài tử, “Vị đạo hữu của ngươi, đã không còn trong Bảo Huyền sơn nữa rồi.”

Chinh Mạc nội tâm nôn nóng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra không có gì, “Các hạ là ai? Sao lại biết được?”

Ma Tu vẫn cười, tiến lên mấy bước về phía Chinh Mạc, cầm trên tay một khối thủy tinh hình cầu trong suốt, trên đó dần hiện ra mấy hình ảnh.

Chính là Lâm Phương Sinh cùng một nam tử xa lạ đang đứng trên một con thuyền lớn, giữa vùng biển mênh mông, lướt sóng băng băng tiến về phía trước.

Nước xanh thăm, sóng cuộn gầm, hải âu mở rộng hai cánh xám, bay lượn trên ba tầng sóng, đích thực là Bắc Minh hải.

Ngọc bài của sư đệ trong người Chinh Mạc cũng cảm nhận được chủ nhân, dần ấm lên.

Nhìn thấy sư đệ một thân áo xanh bị gió biển thổi tốc lên, không hề bị thương, chỉ có điều trong mắt hàm chứa vài phần buồn bực. Chinh Mạc đang muốn nhìn kĩ, liền tiến lại gần, thế nhưng nam tử xa lạ trong quả cầu dường như cảm nhận được, liền quay mặt về hướng này.

Nháy mắt, quả cầu trên tay người kia liền vỡ thành hai mảnh.

Ma Tu khẽ kêu, lộ ra vài phần thương tiếc, lại nhặt hai mảnh vỡ bỏ lại vào túi, không khỏi thở dài, “Yêu quái này thật lợi hại, đáng tiếc cho Thủy tinh cầu của ta...” Lại quay mặt về phía Chinh Mạc, mặt giãn ra, “Nhưng có thể hợp tác cùng Vạn Kiếm môn, thế cũng đáng.”

Thấy Chinh Mạc bất vi sở động, mắt phượng liên tục đảo về phía mình, nụ cười lại càng rạng rỡ mà thuần hậu, như mùa đông kết thúc, như nước mùa xuân làm tan băng, như mặt trời phá tan đêm tối, “Tại hạ Diêm Tà, hôm nay cũng chỉ là muốn giao dịch với đạo huynh một chút.”

...

Đang lúc Chinh Mạc gặp gỡ Ma Tu, Lâm Phương Sinh cũng hết sức chật vật.

Yêu Tu hồng giao là thất bá chủ của Bắc Minh hải, mà cả bảy người bá chủ kia đều năng lực thông thiên, theo hải vi vương, cũng phân chia lãnh thổ rõ ràng. Nếu không phải lúc tu hành, bảy vị bá chủ cũng sẽ tìm gặp đến nhau, cùng bày tiệc rượu.

Chinh Mạc nhìn thấy cũng là lúc Tư Hoa Quân đang cùng Lâm Phương Sinh đi dự tiệc tại cung điện của Bạng* yêu Bắc Minh hải. Tư Hoa Quân rất quan tâm, biết đây là lần đầu tiên Lâm Phương Sinh đến nơi này, liền dẫn ra đầu thuyền ngắm cảnh, cũng cẩn thận giảng giải tỉ mỉ nhiều truyền thuyết Yêu vực ít ai biết đến. Suốt một đường đi, Lâm Phương Sinh vui thích không ngừng, chuyến đi này khác xa với những lần đi thăm bạn bè cùng sư huynh.

*Con trai

Thế nhưng người kia tu vi cao thâm, ngôn ngữ khôi hài, chăm sóc cẩn thận, làm sao so được với sư huynh?

Vừa vào đã thấy cung điện của Bạng yêu lấy san hô, thanh ngọc mà tạo nên, trong đại điện khảm vô số dạ minh châu, huy hoàng sáng lạn, xa hoa đẹp đẽ, không lời nào tả xiết. Hiện tại đang có mười hai mỹ cơ đang uyển chuyển múa, gót chân trắng ngần điểm trên sàn ngọc lưu ly, dáng người thướt tha, mi mục như họa.

Một người trung niên mặc thanh sam ngồi xếp bằng ở giữa làm chủ vị, râu dài đến ngực, hai mắt thâm trầm, chính là Bạng yêu, nâng chén lên, nhất tề quan khách cũng nhắc chén, rượu ngon món ngon, ăn uống linh đình, tiếng nhạc dập dìu, khách chủ cùng vui.

Lâm Phương Sinh ngược lại chỉ dựa vào người Tư Hoa Quân, động cũng không dám động, bởi trong nơi kia của y, đang đặt một cái ngọc thể được tinh chế từ đá núi lửa. Y lúc này bụng chướng căng, cảm giác nóng rực lại ngứa nhẹ như tra tấn, trước mặt biết bao người đều không muốn mất đi tự tôn, chỉ có thể cứng người, cắn răng ăn nhẫn.

Từ xưa sơn tinh thủy phách, đều là khôi bảo mà thiên địa sinh ra. Đặc biệt là núi lửa, nóng không kém gì Tam muội chân hỏa, trải qua hàng trăm triệu năm luyện hóa, mới tạo ra một chút chi tinh, chính là tinh thạch núi lửa, là vật trong dương chí cương, một màu đen tuyền, xúc cảm nóng bỏng, nếu dùng lửa đốt, sẽ chuyển thành oán bạch.

Nếu thêm vào chút long nhãn để luyện cùng, có thể chế được một khối tiên gia bảo vật, chính là hỏa linh căn cực phẩm mà kiếm tu cầu cũng không được. Trân quý vô cùng, trên đời khó thấy.

Ai ngờ yêu nghiệt này lại có một khối, còn chế thành một thứ đáng xấu hổ vậy, đưa cho y hưởng dụng.

Quả thật phí của trời.

Lâm Phương Sinh cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, nhất thời không nói nên lời.

Tư Hoa Quân ngược lại cảm thấy khá hưởng thụ, mắt thấy người trong lòng không dám nhúc nhích, tay liền thò vào trong áo, kéo chiếc ngọc thể ra một chút rồi lại đẩy vào.

Lâm Phương Sinh thoáng chốc yếu đến không chịu nổi, cả người nhuễn vào lòng Yêu Tu, không tìm được thoát ra một tiếng rên khẽ.

Giác quan thứ sáu của loài Yêu Tu thực bén nhạy, mọi người trong sảnh đều nghe rõ thanh âm nhỏ nhẹ kia, nhất thời quay lại, nhìn thấy thiếu niên chôn mặt vào lòng Tư Hoa Quân, chỉ có vài lọn tóc đen cùng áo quần màu thiên thanh không che được cái gáy ngọc bạch, không khỏi toát ra vẻ hương diễm phong tình.

Yêu Tu từ trước tới nay chỉ tu thân mà không tu tâm, đối với lễ nghĩa liêm sỉ, đạo đức văn chương của con người cũng chỉ cười nhạt mấy tiếng, không bằng nói là không thông.

Thất bá chủ đều theo bản năng của mình, nhìn động tác của Tư Hoa Quân cũng chỉ cười, thậm chí ánh mắt còn làm càn, như muốn lột hết quần áo Lâm Phương Sinh, một mảnh cũng không còn.

Chỉ có điều ngại tính Tư Hoa Quân từ trước đến nay ích kỷ, không muốn hưởng chung cái gì với ai, đành dờ mắt tìm mỹ nhân, tự tạo nhạc thú.

Hai ngón tay thon dài của Tư Hoa Quân khẽ cầm lấy ngọc thể, thông thả rút ra, rồi lại đẩy vào, cảm giác thân người trong lòng khẽ run lên, cuộn tròn lại, để lộ vành tai đỏ ửng, lông mi run rẩy, bàn tay nắm chặt, trần căn cũng chầm chậm căng lên, tiếng rên so với tiếng nhạc đang tấu kia còn êm tai hơn, liền nổi lên ác ý trêu đùa, cũng không ngừng động tác tay.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy một thứ cứng rắn nóng rực đang không ngừng ra vào trong cơ thể mình, khi nặng khi nhẹ, nơi nhạy cảm cũng bị chạm qua đến tê dại, khó có thể nhẫn nại, liền mở ra hai chân, để bản thân thoáng khoái một chút, còn đỡ hơn loại tra tấn chậm rãi đó, gãi đúng chỗ không ngứa, dục vọng không thể thỏa mãn. Chỉ có điều bao nhiêu con mắt đang nhìn vào, lại làm việc vô liêm sỉ đến nhường ấy, vừa ngẩng ra đã thấy vừa tức vừa xấu hổ.

Tư Hoa Quân cúi xuống liền thấy ánh mắt người trong lòng nổi lên tình sắc liễm diễm, động phách lãng hồn, quỳnh tương trong chén ngọc trên tay nhất thời đã không còn tư vị.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vạn Kiếm Chương Môn

Bạng yêu đã hóa thành nam nhân trung niên kia cùng mọi khách nhân rượu quá tam tuần, liền gọi đồng tử đến bầu bạn.

Tiểu đồng kia nhìn qua mới chỉ mười hai mười ba tuổi, tóc trái đào đen nhánh, bên trên điểm tuyết mấy hạt trên châu. Cánh tay tuyết trắng phấn nộn như củ sen, sờ sinh mắt ngọc mài ngài, ngọc tuyết khả ái. Chỉ là đứa trẻ mặt mày non nớt ngồi trên đùi Bạng yêu, tay cầm ngọc hồ*, liên tục chúc Bạng yêu rượu ngon, thanh âm non nớt như thanh tuyền vang lên, “Bảo Châu đại nhân, Nghiễn** Nhi châm rượu cho ngài nhé.”

*Ấmbằng ngọc,

**Nghiên mực,

Bạng yêu biến thành nam tử, ngang tàng bảy thước, bộ dáng có thể so được với võ tướng, lại có tên “Bảo Châu” hết mực tinh xảo, bản thân lại là giống bạng giữa biển, yêu đan cũng là một viên Hắc Trân Châu hiếm có, chặt lọc tinh hoa vạn năm mà thành, to bằng nắm tay người lớn, pháp thuật thần kì cũng vô số.

Bảo Châu đại nhân lần lượt đi kính rượu, một bên vẫn không quên trêu đùa đôi chân trần của đồng tử, một tay còn vờ vào trong vạt áo sa y đơn bạc. Tiểu đồng kia sắc mặt ửng hồng, rên lên khe khẽ, bình rượu trong tay cũng lung lay suýt đổ.

Khóe mắt Lâm Phương Sinh vừa vận nhìn được một màn chủ tọa như vậy, cố nén khoái ý muốn giết người, ngửa đầu nhìn hai tròng mắt đen thẫm phát nhiệt của Yêu Tu, miệng khẽ mấp máy, muốn nói lại thôi.

Tư Hoa Quân cúi đầu nhìn xuống, cánh tay lại mạnh mẽ đặt lên eo lưng, cười nói, “Nhìn ta như vậy là bất mãn ư? Không sao, ta không ngại làm tại ngay nơi này, chỉ là giữa đại diện mọi người đều trông...”

Lâm Phương Sinh không muốn tiếp tục nghe người kia nói bậy, ngón tay thon dài siết chặt vạt áo Yêu Tu, khàn khàn nói, “Ấu đồng kia nhìn vô tội bao nhiêu, sao các người đều khoanh tay đứng nhìn?”

Rõ ràng tràn ngập vẻ tình dục, khí tức hỗn loạn, thở dốc không ngừng, vậy mà lại nói lời sát phong cảnh đến vậy, khiến Yêu Tu không khỏi thấy thú vị, ngón tay rút ngọc thể ra nhanh hơn rồi lại mau chóng đẩy vào, hài lòng nghe người dưới thân thở dốc một tiếng, “Bản thân người còn chưa xong, đã muốn lo cho người khác?”

Lâm Phương Sinh cắn răng, mở to mắt, tay nắm chặt lấy ống tay áo Yêu Tu, tình triều lui đi sạch sẽ, “Ta giết tiểu thiếp của người, bị người bắt được, đánh không đánh được, trốn cũng không xong, tả hữu nhân được đều nhân, thế còn bị người làm cho đến như vậy. Tiểu đồng kia còn chưa lớn hẳn, sao lại đối xử như vậy? Thiên đạo còn tha trẻ nhỏ, hổ dữ không ăn thịt con...”

Lâm Phương Sinh còn đang nói không ngừng, trong tiếng nhạc chợt nghe tiếng cười “phì” nho nhỏ, khiến nhạc công phân tâm, vũ cơ cũng ngừng múa, tất cả đều quỳ xuống chào một tiếng rồi lui hết ra ngoài.

Người vừa phát ra tiếng cười trong vạt kia chính là tiểu đồng đang nằm trong lòng Bảo Châu, đôi chân tuyết trắng khẽ lay động, mấy chiếc chuông nhỏ đeo trên mắt cá cũng “tinh tang” thanh thúy.

Đôi mắt sáng trong mị hoặc vừa chuyển, liền dừng ngay trên mặt Lâm Phương Sinh, đồng tử cười giòn tan, “Vị ca ca này, là đang cầu tình cho Nghiễn Nhi sao?”

Lời vừa dứt, Bảo Châu đã cười to, tân khách đang ngồi cũng cười thành một đoàn, đại diện nhất thời chìm trong tiếng xôn xao, chấn đến mức dạ

minh châu khám trên tường cũng lay động từng hồi. Ngay cả Tư Hoa Quân cũng đầu mặt tươi cười, ánh mắt ấm áp.

Liền có người nói, “Thiếu cung chủ, Thiên đạo còn tha trẻ nhỏ, tại hạ trước đây đã hiến một đôi lưu ly hải sản vô tội, cầu thiếu cung chủ thả chúng ra, tránh cho bị người phóng bãi.”

Bảo Nghiễn Nhi dùng đôi mắt đen trắng phân minh nhìn kẻ vừa nói, “Đã sớm vào bụng rồi. Người nếu muốn lấy lại, thì đến chỗ ngũ cốc luân hồi* mà tìm.”

*Aka hoa cúc:v

Nghe tiểu đồng đáp lời thô tục, mọi người đều cười rộ cả lên.

Bảo Châu một hơi uống sạch rượu trong chén, hàm tiểu nhìn Tư Hoa Quân, “Người tìm được ở đâu người vi diệu thế hả? Quả nhiên khác hẳn bảo bối của ta, thật thú vị. Chi bằng cho ta mượn qua đánh giá một chút?”

Tư Hoa Quân tươi cười, mu bàn tay vuốt ve má Lâm Phương Sinh, “Bảo Châu đại nhân vừa rồi cũng nghe rồi đấy, người này vì trả nợ mà đến, không thể cho người khác mượn được.” Đối lại một tiếng tiếc hận của Bảo Châu.

Lâm Phương Sinh tỉnh ngộ, nhận ra bản thân vừa làm trò cười, nhất thời gương mặt tuần tú đỏ bừng lên, ngay cả nhiệt độ của ngọc thể nơi cổ gian cũng không màng đến, vừa xấu hổ vừa quẫn, lại có vài phần nghi hoặc nhìn về phía đồng tử. Tư Hoa Quân hảo tâm giải thích, “Đây là nghĩa tử của Bảo Châu, tên Châu Nghiễn Nhi, là một con sửa tinh, năm nay đã hơn ba trăm tuổi.”

Bảo Nghiễn Nhi cũng mỉm cười nhìn y, nói, “Đệ tử Vạn Kiếm môn, quả nhiên người nào cũng ngoài đẹp trong tốt, Hách Liên Vạn Thành quả thật rất biết dạy dỗ đệ tử.”

Lâm Phương Sinh vừa muốn hỏi người tại sao lại biết, dị biến đột nhiên xảy ra. Bảo Châu đột ngột hét lên một tiếng, phun ra một búng máu đen, mà ngay tại lúc ấy, toàn bộ dạ minh châu trong đại điện nổ tung thành bột mịn. “Oành oành oành”, tiếng vang nổ bên tai, Lâm Phương Sinh vừa định vận nội công chống cự đã bị Tư Hoa Quân ôm vào lòng, ngăn cho thứ bột phấn kia bay vào người.

Đại điện lúc này mù mịt bụi, vô cùng khó nhìn, ngay cả thần thức cũng bị ngăn cản, tầm mắt mờ lung, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm cùng tiếng hét, âm thanh đánh nhau cũng tiến đến ngày một gần. Tư Hoa Quân không muốn bị cuốn vào, liền ôm lấy Lâm Phương Sinh ra khỏi đại điện, vừa thả người xuống đã lập tức quay trở lại vào trong, thấp giọng cười, “Diệt Linh phiên* cùng Kiếm Thần thương, không biết người vừa đến danh tác thế nào?”

*Diệt linh là tiêu diệt linh hồn, hình dạng của cái phiên gần giống thế

Lâm Phương Sinh vừa nghe, lập tức động dung.

Diệt Linh phiên chính là bảo khí tiên gia, dùng để vây bắt yêu linh, chuyên để diệt trừ yêu thể, đối với sinh linh khác đều là vô hại. Đây bảo vật thất truyền đã lâu, không thể tưởng tượng được lại xuất hiện ở đây.

Còn Kiếm Thần thương, chính mắt Lâm Phương Sinh đã nhìn, chính tay đã sờ qua.

Kiếm Thần thương này mấy vạn năm trước được Phong Ánh kiếm tiên sử dụng. Kiếm tu tu kiếm, nhất pháp thông, vạn pháp thông, Phong Ánh thâm hiểu ngự kiếm, liền đem thanh kiếm mình yêu như mạng này đem đi luyện thành thương, về sau ngài Độ Kiếp, để lại bảo vật này như trường thương truyền lại cho hậu nhân, vẫn mang danh kiếm thần, từ đó thành tên Kiếm Thần thương. Đoạn này em chém:Đ

Thương này đúng là bảo vật tiên gia, uy lực cường hãn, quý thần đều sợ, đường đường bảy vị bá chủ kia cũng không dám đứng chịu đòn, bị đẩy đến bờ Kiếm Vực. Trong cơn nguy khốn liền đem hết trân châu tài bảo trong cung đẩy hết xuống vực.

Mà chủ nhân hiện tại của Kiếm Thần thương, chính là Hách Liên Vạn Thành.

Nếu là sư tôn đích thân tới, ắt sư huynh cũng sẽ đi theo, thoát thân hã sẽ không khó.

Lâm Phương Sinh kiềm chế nội tâm kích động, vừa lúc Tư Hoa Quân thả xuống dưới đất liền lặng lẽ đưa tay vào trong áo bào, rút ngọc thể ra, chán ghét vứt xuống đất.

Tư Hoa Quân thả hỏa diễm, đốt trụi bụi oán linh đọng từng tầng trong phòng, bất kể động tĩnh xung quanh. Hãn tuy rằng sinh từ biển cả, lại kế thừa chân long huyết mạch, tính tình cực kỳ bạo liệt, thuộc tính cũng là HồngHỏa Long, thế nên hỏa diễm phóng ra cũng mạnh vô cùng, giống như những con hỏa long không ngừng rít gào, thổi vào cát bụi trùng trùng trong điện, khiến chúng vừa cháy vừa bay loạn ra, thế mà quanh người lại không một mảy may dính bụi.

Chỉ thấy Bảo Nghiễn Nhi loan loan má lúm đồng liền, hai tay bưng một viên hắc trân châu to bằng nắm tay người, vẫn giữ nụ cười ngây thơ như trước, từ trong cát bụi đi ra.

“Tư Hoa đạinhân thật lợi hại, nơi này khắc tinh yêu vật mà ngài cũng có thể tiêu diệt được mấy phần, nếu mà ngã xuống đây, quả thật rất đáng tiếc.” Bảo Nghiễn Nhi ý cười loan loan, một đôi mắt trong veo, chỉ có chân trần cùng áo quần đều nhiễm máu loang lổ. Hình ảnh này đặt trên người một đồng tử mười ba mười bốn tuổi, lại sinh ra vài phần quý quý.

Tư Hoa Quân chỉ thấy cát bụi diệt linh kia từng tầng bao quanh người, mùi linh khí kia hôi thối vô cùng, mà Tư Hoa Quân không có bản sự, chỉ có thể dùng hỏa diễm từng chút từng chút, như tắm ăn lên mà đốt sạch. Giờ phút này, một bên làm, một bên đưa mắt nhìn Bảo Nghiễn Nhi, “Vì sao người không sợ Diệt Linh phiên?”

Bảo Nghiễn Nhi hé đôi môi đỏ mọng, cười khả ái, hơi hơi nghiêng đầu, “Bảo Nghiễn Nhi sẽ sợ diệt linh phiên, còn ta thì không.”

Tư Hoa Quân gương mặt trầm xuống, ánh mắt nheo lại, “Đương nhiên rồi, Ma Tu.”

Dưới tay lập tức xuất hiện một con hỏa long, Lâm Phương Sinh không kịp cản, hỏa long đã bị một thanh cự kiếm bá đạo lạnh lẽo chặn đứng, bị đâm lùi lại, âm âm vỡ vụn. Sàn bằng bạch ngọc cùng trần đại điện theo đó cũng nứt ra.

Khói trắng xanh tiêu tan dần, lộ ra dáng người cô tuyệt thánh mỹ của Hách Liên Vạn Thành. Kiếm Thần thương bên cạnh bề ngoài xấu xí, sắt thường âm đạm không chút ánh sáng, từ thân tới mũi thương là màu trắng thuần, không có phù văn, càng không châu ngọc, giản dị mộc mạc đến không ngờ, thế nhưng lại hàm chứa kiếm ý vô cùng vô tận. Sóng biển bị đánh cuộn cuộn ập vào, tiêu điều xơ xác, ngay cả Tư Hoa Quân đứng cách đó năm trượng cũng cảm nhận được sức mạnh, khoe miệng khê nhếch, ánh mắt tràn ngập vui sướng, “Thương tốt, Kiếm Thần thương quả thật danh bất hư truyền, tại hạ hôm nay mới có vinh dự được thấy.”

Sau đó thân hình liền động, hóa thành một con giao khổng lồ, hồng lân hồng trảo, giống như bảo thạch điêu khắc, quang hoa thoi xán, cứng rắn vô cùng, cát bụi diệt linh cũng bị đẩy lùi đi phân nửa. Chính giữa đỉnh đầu là một chiếc sừng lớn đỏ tươi, hùng hực như bị thiêu đốt, nổi lên tiếng thét gào điếc tai, đuôi dài lướt qua bụi mờ không phân biệt nổi địch ta, quét hướng về phía Hách Liên Vạn Thành.

Hách Liên Vạn Thành sắc mặt vẫn như cũ, tùy tay nhấc Thần Kiếm thương lên, chỉ thấy thương ảnh đầy trời, không một kẽ hở, mở miệng nói, “Tư Hoa cung chủ, đồ đệ của ta quấy rầy quý phủ đã lâu, nay cần phải quay về.” Thanh âm băng lãnh không hề có chút nhân khí.

Tư Hoa Quân cười cười, thanh âm u chấn động, khiến chân trâu bảo thạch gắn trên trần cũng thi nhau rơi xuống, “Vậy để ta xem cân lượng các hạ thế nào.”

Sau đó miệng rộng mở lớn, dòng lửa tuôn như thác nước ào ạt đổ ra, thiêu toàn bộ đại điện đến mức ngọc phi thúy trên trần bị nung chảy đến biến dạng, có hai Yêu Tu đang đánh nhau cũng bị thiêu cháy, kêu thảm một tiếng, hóa tung vô ảnh.

Hách Liên Vạn Thành quét lấy trường thương, kiếm ý ngưng tụ, ngay cả sàn điện cũng bị lật lên, đem toàn bộ hỏa diễm kia hất ngược trở lại. Hồng giao lại rít gào, đầu ngẩng cao, phun càng lúc càng nhiều lửa, Hách Liên Vạn Thành cũng vung ra vô số ngân bạch thương hoa, giống như những đóa sen nở ra từ trong không khí, cánh hoa phiến phiến phân tán, thanh tịnh vô cấu, đẩy lùi ngọn lửa. Mà một trong số đó hóa bén nhọn như mũi thương, bay thẳng về phía hồng giao. Hồng giao cuộn mình tránh đi, lại đụng gậy mấy cột đá.

Không bao lâu, cung điện hoa mỹ đã bị một người một rồng phá đến thất linh bát lạc, cháy đen như phế tích.

Lâm Phương Sinh vui vẻ, cũng lại ưu lo, tìm binh khí dưới đất định tiến lên giúp sư tôn, lại nghe sau lưng có tiếng gọi, “Sư đệ!”. Bàn tay lập tức bị người nắm lấy.

Lâm Phương Sinh nửa mừng nửa lo, sư huynh quả nhiên đến đây!

Quay đầu lại liền thấy Chinh Mạc, một thân bạch y phong trần mệt mỏi, đúng là rất tiêu tụy.

Y đương nhiên biết sư huynh đến đây bằng cách nào, nhất thời lồng ngực trở nên chua xót, tay buông vũ khí vừa nhặt được, khóe mắt cay cay, lại lo lắng sư tôn, đành phải kiềm nén cảm xúc, “Sư huynh có ba mươi sáu kiếm không, cho đệ mượn một chút?”. Lấy tu vi của y hiện tại, chỉ có kiếm trận mới có thể áp đảo Yêu Tu kia.

Chinh Mạc kéo lấy cổ tay Lâm Phương Sinh, bước nhanh ra khỏi điện, “Sư đệ, mau đi thôi.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Tu Diêm Tà

Lâm Phương Sinh không chịu, quay đầu nhìn sư tôn cùng hồng giao lúc này đang giao đấu bất phân thắng bại. Hách Liên Vạn Thành đương nhiên hiểu tâm tính y, bổ một đao về phía hồng giao, dặn dò, “Cùng sư huynh đi trước đi, vi sư sẽ theo sau.”

Hồng giao cười nhạo một tiếng, “Lão đạo này khẩu khí thật lớn, cùng ta đối địch, còn nghĩ rằng có thể đi được?”

Ma Tu đang khoác lên người tấm da Báo Nghiễn Nhi cười rộ lên, “Không làm phiền lão đạo cùng lão yêu nữa, cáo từ.”

Hách Liên Vạn Thành mười bảy tuổi đạt Trúc Cơ*, sau đó bắt đầu đi theo nghiệp tu tiên, hai mươi tuổi đạt Kết Đan, thiên tư cao hơn Chinh Mạc, Lâm Phương Sinh nhiều. Sau khi Kết Đan, dung mạo không thay đổi nữa, khi đứng cạnh hai đồ nhi lại mang cảm giác huynh đệ mà chẳng phải sư đồ. Chẳng qua Chinh Mạc cùng Lâm Phương Sinh đi theo người từ nhỏ, một lòng kính yêu, Hách Liên Vạn Thành lại hơn trăm tuổi, khí chất đương nhiên thanh niên hơn hai mươi tuổi không thể sánh được, nên mới khác biệt một chút.

*Là cấp bậc đầu tiên khi bắt đầu luyện khí, thứ tự tu tiên sẽ là: trúc cơ, tích cốc, dung hợp, Kim đan, nguyên anh, xuất khiếu, phân tâm, Hợp thể, độ kiếp, Đại thừa.

Mà Tu kia đối với Hách Liên Vạn Thành mang bề ngoài thanh niên kia không hề sợ hãi, một bên lấy bạch cốt trượng tiêu diệt mấy tên yêu tu đang hấp hối, một bên đi ra ngoài điện.

Hách Liên Vạn Thành đương nhiên không so đo với hắn, hồng giao cũng không yên lòng. Mắt thấy Lâm Phương Sinh đang dần rời xa, nội tâm tức giận lại bị Hách Liên Vạn Thành chặn lại, quả thật không thể ra tay.

Hai người huynh đệ Chinh Mạc nghe khẩu dụ của sư tôn, không dám chậm trễ, vội vàng ra ngoài. Bảo Nghiễn Nhikia cũng đi theo, đến cửa cung liền gặp đáy biển Bắc Minh, nước hắc trầm âm lãnh, yêu vật trong nước đã bị khí tức cường đại bên trong trăn châu cung dọa cho chạy sạch không còn một bóng.

Bảo Nghiễn Nhi tiến lên mấy bước, đẩy cát đá dưới đáy biển ra, thở dài tiếc hận, “Truyền tống trận này không trọn vẹn, lần này đi ra sẽ bị hủy mất, sư phụ các người chỉ có thể tự về thôi.”

Bắc Minh hải nước thâm khó dò, diện tích lãnh thổ mở mang, yêu vật hoành hành, hoàn toàn không kiêng nể gì Hóa Thần sư tôn, hai người Chinh Mạc lại tu vi không đủ, ở lại chỉ khiến sư tôn phân tâm. Mặt khác, Chinh Mạc cũng được sư tôn phân phó từ trước, nếu tìm được sư đệ liền đưa về ngay, không cho phép trì hoãn.

Chinh Mạc nắm lấy cổ tay Lâm Phương Sinh, hướng Bảo Nghiễn Nhi nói, “Vô phương, đi thôi.”

Bảo Nghiễn Nhi bỏ qua hắn, cười gian xảo, quay đầu lại nhìn Lâm Phương Sinh, “Vị ca ca này thấy thế nào?”

Lâm Phương Sinh nhìn Hách Liên Vạn Thành đang chiến đấu cùng Tư Hoa Quân, hoàn toàn tự tin vào sư tôn mình, không chỉ thắng mà có thể toàn thân đi ra, chẳng qua triển đấu cũng là tranh thủ thời gian cho mình mà thôi. Y gật đầu, “Hết thầy đều nghe lời sư huynh phân phó.”

Bảo Nghiễn Nhi thấy không thú vị, bĩu môi, một đạo hồng tuyến thoát ra từ giữa trán, da mặt từ đó cũng rách ra một đường lớn, một thanh niên vươn

đứng thẳng dậy từ lớp da của Bảo Nghiễn Nhi, huyết thủy tuôn ra như suối, nhiễm đỏ cả một vùng nước, cùng với bộ da kia dần tan biến mất.

Mà thanh niên kia chính là Ma Tu Diêm Tà.

Thủ thuật nguy trang của Ma Tu này quả thật khiến người ta kinh sợ, huyết tinh tàn khốc.

Diêm Tà thở dài một tiếng khoan khoái, oán giận tiêu đồng kia thân mình nhỏ bé khiến hắn bị đè nén, lại vừa khởi động ma trận truyền tống. Ba người tiến vào trong trận, một mảnh hắc quang ánh lên, chỉ trong chớp mắt, cả ba đã không còn trong điện mà là bên một làng chài ven biển.

Làng chài kia vô cùng hoang tàn, hoàn toàn không có hơi người, Lâm Phương Sinh từ khi bị bắt ở Bảo Huyền sơn đến giờ đã bốn tháng, nhất thời vui sướng, ngẩng đầu nhìn sư huynh. Chỉnh Mạc cũng thấy sư đệ bình yên vô sự, như bỏ được hòn đá nặng trong người, ánh mắt ôn nhu đến cực điểm.

Diêm Tà nhìn không vừa mắt hai người đang lưu luyến kia, nói, “Hai người đừng có bày tỏ tình cảm thể trước mặt ta... Việc cũng đã xong, nên cáo biệt thôi.”

Chỉnh Mạc gật đầu, “Được.”

Lâm Phương Sinh cảm giác giữa hai người có ẩn tình, trong lòng nghi hoặc, vẫn chưa hỏi nhiều. Ma Tu kia lấy ra một ngọc hạp dài mảnh, đưa cho y, tươi cười động nhân. Tuy rằng bây giờ không còn bộ dáng trẻ con buộc tóc trái đào nhưng nụ cười kia lại rất chân thật, một chút cũng không kém, “Phương Sinh ca ca, lúc trước trong điện người đã che chở cho ta, ta đều nhớ kĩ. Sau này có duyên, ắt sẽ hồi báo.”

Lâm Phương Sinh thấy người kia xưng hô thân thiết, cũng thấy làm thú vị, nhưng không nhận lấy ngọc hạp, “Người còn đưa lễ vật làm gì?”

Diêm Tà cười giảo hoạt, nhét ngọc hạp vào tay Phương Sinh, “Không phải lễ vật gì đâu, là thứ mà Phương Sinh ca ca quên trong điện mà thôi.” Nói xong liền hóa ra một chiếc bạch cốt trượng, tung mình lên, thoát cái đã không còn thân ảnh.

Lâm Phương Sinh nghi hoặc mở ngọc hạp ra, bên trong là một chiếc thạch tinh hình trụ thô to đen nhánh, chính là cái ngọc thể y chán ghét vứt ra ngoài cửa điện lúc trước.

Da mặt nhất thời nóng lên, y đóng ngay nắp hạp, vứt không được, giữ cũng chẳng xong, toàn thân giống như bị hỏa thiêu.

Chinh Mạc nhìn biểu tình biến hóa của y, cũng chưa hỏi gì đã rút từ trong túi ra một chiếc bảo thuyền. Thứ này chỉ khi nào tập thể đệ tử Vạn Kiếm môn xuất động mới được đem ra dùng, nay lại vì cứu một mình y mà được đem ra dụng.

Sư tôn đối y đúng là thiên sủng vạn sủng, y biết hồi báo thế nào đây?

Quả nhiên ứng với câu nói cổ nhân:Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy*.

Lâm Phương Sinh bước vào bảo thuyền, thuyền lập tức xoay một vòng, vô thanh vô tức đi vào trong mây, hướng về phía Vạn Kiếm môn.

Chinh Mạc bố trí linh thạch xong xuôi, quay vào trong thuyền liền thấy Lâm Phương Sinh đang chống tay lên bàn, sắc mặt thống khổ, liền tiến lên hai bước, đỡ lấy sư đệ, tham nhập thủ vào linh mạch của y, “Sư đệ có từng bị thương sao?”

Lâm Phương Sinh mặc hấn làm, xấu hổ cúi đầu, “Chưa từng.”

Chỉ trừ lần đầu ở Đế Lưu Tương trì khiến y đổ máu kia, quả thật Tư Hoa Quân chưa từng làm gì khiến y thụ thương.

Chinh Mạc khẽ nhãn mi, lại càng cẩn thận dò tìm. Linh lực của hãntheo kinh mạch của sư đệ theo vào đến Đan Điền, nhận thấy trong linh lực sư đệ có chút tạp chất, hơn nữa vón vện bốn tháng mà Lâm Phương Sinh từ ngưng mạch bảy tầng nhảy lên chín tầng, thần tốc như thế, e rằng đục tọc bất đạt, chỉ sợ trụ cột bạc nhược, linh khí mỏng manh.

Ấy mà ngược lại, sư đệ hãn kinh mạch khoan hậu, linh lực ngưng thực, giống hệt như đã tu luyện đến hàngmườiiniên, trụ cột hoàn toàn bình thường.

Mà tạp chất kia, nếu không phải hãn kiểm tra kĩ, chính là hòa cùng với dòng linh lực, quả thật không dễ phát hiện. Thế nhưng thứ đó sinh cơ đạt dào, lực lượng dư thừa... ngấm ra, cũng chỉ là linh lực bình thường.

“Sư đệ, có ổn không?”

Lâm Phương Sinh ngẩn ra, lại nhớ đến lúc trước Tư Hoa Quân có nhắc đến cái gì đó “luyện hóa”, không khỏi nghĩ đến người kia tác cầu vô độ cùng hầu hạ dịu dàng, nơi phía sau đột nhiên cảm thấy khô khốc hư không, tham luyện thứ cứng rắn cùng nóng rục kia của Yêu Tu.

Y tái nhợt, lắc đầu, muốn đem những chuyện kia quên đi, “Không có gì không ổn.”

Từ nay về sau y vẫn là Lâm Phương Sinh, là kiếm tu kiệt xuất của Vạn Kiếm môn, là thiên tài người người mến mộ, từ từ tiến tiên đồ, có sư tôn cùng sư huynh chỉ dẫn. Y chỉ cần đoan chính Đan Tâm, kiên định ý chí, cầu được đại đạo, thủ hộ sư môn, kế thừa uy danh Vạn Kiếm môn, sao cho không thẹn với sự quan ái của sư huynh cùng sư tôn là được.

Mà không phải là con người thư phục dưới thân nam nhân, d-â-m-t-h-ú uyển chuyển xoay người, khát cầu thương xót.

Chinh Mạc nhìn biểu tình của y, biết ngay là y có điều giấu diếm, lại cũng không truy hỏi, chỉ đợi cho tạp chất kia hòa tan đi, thấy không còn gì trở ngại liền buông tay, lấy ra một chiếc túi đưa cho sư đệ, “Tạm dùng trước đi, đợi đến khi về sư môn sẽ thay.”

Lâm Phương Sinh nhận lấy, mở ra, thấy bên trong là rất nhiều linh thạch đan dược cùng kiếm của y, mắt không khỏi đỏ lên, ghen ngào, “Sư huynh, đệ... Lần này quả thật... hổ thẹn...”

Chinh Mạc ánh mắt ôn nhu, đem y ôm vào trong lòng, giống hệt như ngày bé ôm sư đệ mềm nhẹ trong tay, “Nếu đổi lại ta và đệ, đệ sẽ làm gì?:”

“Tất nhiên là vượt lửa qua sông, không chối từ.”

“Nếu thế có gì ổn không?”

“Không gì không ổn.” Lâm Phương Sinh cuối cùng cũng thoải mái, trong lòng ấm áp, lại ngẩng mặt lên, lo lắng sư tôn, “Sư huynh, vì sao hai người lại đi cùng Ma Tu kia?”

Chinh Mạc liền đem tất thảy mọi chuyện nói cho y.

Diêm Tà vốn muốn đoạt yêu đan của Bảo Châu, liền giết Bảo Nghiễn Nhi, thế mình vào đó, vậy vẫn không thể nào đoạt được châu mà thoát ra toàn thân. Thăng Long hồ thông với Bắc Minh hải, thất bá chủ đều biết, ngày ấy Tư Hoa Quân ở mạch nước ngầm bắt được một người, Bảo Châu cũng biết. Sau đó Chinh Mạc ngày đêm thăm dò đáy hồ, Bảo Châu sợ lộ liền đem thông đạo kia chặn lại, cho nên Chinh Mạc tìm kiếm nhiều ngày như vậy, đương nhiên không phát hiện ra manh mối.

Diêm Tà lạnh nhạt lâu ngày, Vạn Kiếm môn lại khẩn trương chỉ vì một đệ tử, liền nghĩ đến việc liên kết với nhau. Hãn mượn Hách Liên Vạn Thành cùng binh khí Diệt Linh phiên kia cầm chân, vừa cứu Lâm Phương

Sinh, vừa đoạt được châu. Sau đó Hách Liên Vạn Thành an toàn đi ra, vậy là giai đại hoan hỉ.

Mà Ma Tu kia hóa thành Bảo Nghiễn Nhi, cũng không nghĩ rằng Bạng yêu Bảo Châu sẵn sàng chết thay cho hắn.

Lâm Phương Sinh nghe được liền thở dài một hơi. Nếu không phải vì mình, sư tôn cùng sư huynh sao lại phải để lên Ma Tu kia chiếm được tiện nghi chứ. Y cả đời này nợ hai người kia rất nhiều, không biết đến bao giờ mới trả cho nổi.

Chinh Mạc biết y dăm chiêu, lấy tay búng lên trán y, “Đệ xa lạ như thế, thật khiến cho ta và sư tôn thất vọng.”

Lời tuy như thế, nhưng động tác cùng khẩu khí lại hết sức sủng nịch.

Nếu là người bình thường, khi nhận được đối đãi như vậy, hắn sẽ cảm thấy rất xúc động, về sau đã quen sủng ái, nhất định sẽ tự tiện khinh cuồng, không để ai vào mắt.

Lâm Phương Sinh lại trải qua hơn mười năm như vậy, đạo tâm thanh minh, cùng sư tôn sư huynh hết mực thân hậu, không hề được sủng mà kiêu, cho dù là nội ngoại môn đệ tử, tu vi cao thấp, đều đối đãi khoan hậu, thỉnh thoảng còn có thể chỉ điểm một chút. Quả thật bây giờ khó tìm được người như vậy.

Chỉ là như lời Chinh Mạc nói, đúng là có chút xa lạ.

Lâm Phương Sinh im lặng một lát rồi nói, “Vậy đợi đến khi đệ hóa Nguyên Anh, thu được mười đệ tử ổn thỏa, sẽ bắt chúng hiểu kính sư bá cùng sư tổ.”

Chinh Mạc lập tức lắc đầu bật cười, “Ta sẽ đợi đến lúc ấy.”

...

Bắc Minh hải cách Khánh Long quốc mười vạn dặm, lại không có một truyền tống trận nào. Vị Ma Tu kia tìm được một số ma trận lưu lại từ thời thượng cổ, nhưng cũng chỉ sử dụng được một hai lần thôi. Hẳn chú vào con thuyền mà hai người đang đi, tuy rằng khiến tốc độ nhanh hơn nhưng cũng mất một tháng mới về được đến Khánh Long quốc.

Lâm Phương Sinh tả hữu vô sự, liền lấy ba mươi sáu kiếm của mình ra luyện tiếp kiếm trận.

Chỉ tiếc Huyền Âm Bàn Long Kiếm lại bị trì hoãn kể từ lúc gặp Yêu Tu kia.

Với tu vi ngày ấy, y đem Thiên Cương Địa Sát cùng 108 linh kiếm khác nhập vào Đan Điền hẳn sẽ không có vấn đề gì. Nhưng do trì hoãn quá lâu, không biết trình độ kia đến bao giờ mới đạt được.

Lâm Phương Sinh thấp giọng thở dài, cất kiếm đi, lại thấy tay chân đều nhuyển ra, liền ngồi xuống giường nơi khách phòng. Có lẽ bị giam cầm quá lâu, nên vận linh kiếm có một chút mà đã mỏi mệt thế này đây.

Y nhắm mắt đã tọa, lại dần dần cảm thấy không ổn.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trong Khoang Bảo Thuyền

Linh lực không thể khống chế, dâng trào kích động, gần như bạo phát. Mỗi khi chúng vòng qua một huyết trên thân mình lại có một tia khô nóng sinh ra, dần tụ đến nửa người dưới, cảm giác hư không quen thuộc từ phía sau dâng lên.

Lâm Phương Sinh đại kinh thất sắc, vội vận nội công áp chế, nào ngờ ngay cả nơi kiatrong cơ thể cũng bị quấy rối, đều đã đứng lên. Y trời sinh thể hỏa, nay lại bị nội nhiệt bức người, làn da mật mật đã thấm một tầng mồ hôi.

Từ lần trước cùng Tư Hoa Quân hoan ái triền miên đến nay đã là ba ngày, bây giờ cơ thể lại hùng hực khí thế, nóng bỏng khó nhịn. Lâm Phương Sinh cắn chặt khớp hàm, lấy tay phủ lên nghiệt căn, vật kia lại phản ứng trì độ, bao nhiêu vuốt ve an ủi đều như muối bỏ biển, ngược lại còn như thêm dầu vào lửa, toàn bộ thân mình đều phủ phục xuống giường, linh lực càng khó khắc chế, tự động luân chuyển, tình triều dâng lên, khát cầu được người đụng chạm.

Lâm Phương Sinh đem ngón tay thâm nhập cơ thể, chậm rãi di chuyển, tuy rằng không bằng thương thật đao thật, nhưng ít nhiều có thể làm giảm tà hỏa trong người.

Chỉ có điều vài động tác trắc lộng kia chỉ hòa hoãn được ngọn tà hỏa kia trong chốc lát, ngược lại càng khiến nó bùng lên, huyết mạch toàn thân như bị thiêu rụi, sinh sinh diễn biến.

Chinh Mạc cảm nhận được sự đệ trong phòng có chút bất thường, đẩy cửa mà vào, không ngờ lại thấy Lâm Phương Sinh quần áo hỗn độn, quỳ sát

xuống giường, dung nhan tuấn lãng thắm đẫm mồ hôi, thần sắc lưu tinh, mi mục đều tỏa ra vẻ mị thái yêu dã, nửa đùi thon dài thẳng tắp khẽ hé ra bên tà áo, một bàn tay tham nhập ra sau hông bị vạt áo che lại, lộ vẻ ái muội khó tả.

Tiếng thở dốc khàn khàn, thực tiêu hồn thực cốt, tâm nghe cũng phải rung động.

Bộ dáng như vậy của sư đệ, Chinh Mạc từ nhỏ đến lớn, chưa thấy bao giờ.

Hắn cũng chỉ ngẩn ra trong chốc lát, liền tiến đến ngòi xuống, ôm sư đệ vào lòng, tham nhập kinh mạch của y.

Thân người trong lòng nóng rực như bị hỏa thiêu, tỏa ra một hương thơm khác thường quẩn quanh cánh mũi, kinh mạch đan điền một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không thể khống chế, chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Chinh Mạc khẽ cau mày, đem một lượng lớn linh lực rót vào sư đệ, Lâm Phương Sinh lập tức rên lên một tiếng, thần sắc cực kì thống khổ. Khi y thấy có một luồng linh lực lạ xâm nhập kinh mạch, lập tức cơ thể sản sinh bài xích, trong lúc kích động, phun ra một búng huyết, tâm mạch dĩ nhiên đã thụ thương.

Chinh Mạc thường ngày vẫn trợ sư đệ tu hành, chưa bao giờ trải qua cảnh này, cũng thấy kinh hãi, vội thu hồi linh lực, lấy ra một viên linh đan đưa vào miệng y, lại bị Lâm Phương Sinh đẩy ra. Y đem thân mình dán sát vào, chủ động dâng môi lên, áp vào đôi môi mỏng mát lạnh của Chinh Mạc.

Hai bờ môi chạm vào nhau, hai người không khỏi thở dài một tiếng. Lâm Phương Sinh lung tung xé áo Chinh Mạc, tiếng thở dốc khàn khàn mang theo vài phần dụ hoặc.

Chinh Mặc không hiểu ý, chỉ lo âu nhìn y. Lâm Phương Sinh lại bất chấp hết, vốn đã bị ngọn tà hỏa thiêu đến không còn lý trí, quỳ sấp xuống, eo hông nhắc cao, tự lấy ngón tay đưa bõn tiểu huyết sung huyết đỏ tươi quyến rũ, khóc nức nở, “Sư huynh, mau vào...”

Chinh Mặc vẫn không có động tĩnh, Lâm Phương Sinh lại càng thấy thần thức bị thiêu rụi, một ngọn đại hỏa bốc lên, tự thiêu chính mình, móng tay bấm vào lòng bàn tay đã xuất huyết. Y đường đường là kiếm tu, lại bị đục hỏa đốt người mà chết, một thân tử đạo cũng là chuyện thường, chỉ sợ làm liên lụy đến sư môn trở thành trò cười cho thiên hạ. Nếu mà như thế, chết một trăm lần cũng không đủ gánh tội.

Trong lúc y đang suy nghĩ, một cỗ lực mạnh mẽ mà ôn nhuận đột ngột xỏ xuyên qua người y. Lâm Phương Sinh chỉ thấy nơi hư không được lấp đầy, như đất cần gặp mưa, phía sau lưng lại được thân hình kiên cố ấm áp của sư huynh bao lại, không khỏi suyễn lên một tiếng, không kịp tiếp nạp thứ hùng vĩ của sư huynh.

Chinh Mặc vốn thuộc hệ thủy*, khí tức cũng ôn nhuận thanh lương, hùng hậu bàng bạc, khác hẳn Tư Hoa Quân bạo ngược, di chuyển cũng lùi tiến rõ ràng.

*Kỳ lạ là về sau truyện tác giả liên tục khẳng định hành hệ mộc, tui cũng hông hiểu...

Tuy nhiên chỉ vài lượt qua lại, Lâm Phương Sinh đã cảm nhận được linh lực của mình dần thuận lại, tà hỏa cũng lui, hồi phục dần dần. Nơi kết hợp cũng trở nên mềm mại, thân thiết đón nhận, kẹp chặt đến mức Chinh Mặc ra vào cũng khó khăn.

Thấy động tác của sư huynh dừng lại, Lâm Phương Sinh mở to đôi mắt ngập nước quay lại nhìn hẳn, nằm sấp xuống nâng eo lên, lộ ra một đường

cong hoàn mỹ, lại khẽ luận động, đủ ý hòa theo, tiếng nói cũng mang theo vài phần cầu xin, “Sư huynh... Mau động...”

Thấy sư đệ như vậy, Chinh Mạc thoáng cái không thể khắc chế, cúi người xuống, cầu thả trừu tống.

Lần này triển miên không biết bao lâu, đợi đến khi hai người đều thoải mái nhệnhàng thì khoang thuyền vốn ngập tiếng thở dốc cũng trở nên yên tĩnh. Có lẽ vì đã khóc rên quá lâu, cổ họng Lâm Phương Sinh cũng trở nên sung huyết.

Chinh Mạc không nói chuyện, chỉ lẳng lẳng bế y lên, đi ra ngoài boong thuyền, ôm vào trong lòng, lấy nước ấm tẩy rửa thân thể. Lâm Phương Sinh nhớ đến trận điên loạn đảo phượng, phiên vân phúc vũ vừa qua, tự nhận không có mặt mũi nhìn sư huynh, chỉ biết nhắm mắt, cúi đầu xuống, mái tóc đen dài phủ xuống che khuất khuôn mặt.

Này chính là phong bế bản thân.

Chinh Mạc thấy y như vậy, cũng không mở miệng.

Mây mưa qua đi, dĩ nhiên linh lực của Lâm Phương Sinh cũng thuận trở lại, mà hai người vừa song tu, khí tức cũng giao hòa, y không còn bài xích Chinh Mạc như trước, ngược lại linh lực hai bên trở nên dung hòa, cũng có chút gắn kết. Trong lúc thanh tẩy, Chinh Mạc phát hiện dưới mắt cá chân Lâm Phương Sinh có một chiếc vòng trói, trong suốt, dính nước không ướt, hiển nhiên không phải vật bình thường.

“Đây là của Tư Hoa Quân?”

Lâm Phương Sinh cúi đầu, thấp giọng đáp, “Ừm.”

Chinh Mạc liền rút kiếm ra, chém lên chiếc vòng kia, chỉ thấy vang lên tiếng va chạm thanh thúy, vật kia đương nhiên cũng không hư hại gì.

“Đệ linh lực bạo tẩu, phải dùng song tu trấn áp, cũng là do Tư Hoa Quân gây nên?”

Lâm Phương Sinh càng thấy xấu hổ, không thể đối mặt với ánh mắt sư huynh, một lúc lâu mới nghẹn ra một tiếng, “Vâng.”

Sư huynh thế nhưng ngữ điệu vẫn ôn hòa, “Sư đệ, nếu có chuyện gì, cứ nói cho ta, đừng giấu diếm.”

Hắn cúi đầu, thấy sư đệ mở mắt, thần sắc hoảng loạn, khẽ ôn nhu, “Trở về môn, ắt có biện pháp.” Chỉnh Mặc thần sắc hòa ái, ngữ khí ôn nhuận, “Chớ nên để mình trúng tâm ma.”

Lâm Phương Sinh thả lỏng thân thể đang cứng lại, đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Chỉnh Mặc, do dự một chút rồi kiên quyết, “Lời dạy của sư huynh, đệ nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Chỉnh Mặc nhìn y, thấy tâm tình sư đệ có vẻ chuyển biến tốt, mới yên tâm trở lại.

Liên tục mười ngày sau đó, hai người đều ngồi trong khoang thuyền tu hành. Chỉnh Mặc sợ Lâm Phương Sinh xảy ra chuyện gì nguy hiểm liền quyết định ngủ chung với nhau, nếu có chút dị thường sẽ cùng song tu, cứ như vậy bình an về Vạn Kiếm môn.

Hai huynh đệ Chỉnh Mặc vừa xuống thuyền đã có nội ngoại môn đệ tử ra đón. Thấy cả hai bình an trở về, mọi người vui mừng không thôi. Hai người nhìn nhau mỉm cười, sau khi qua chào các vị trưởng lão liền ngự phi kiếm về nơi ở của chưởng môn.

Hách Liên Vạn Thành chỉ thu hai đệ tử, cùng hẳn ở chung trong Hoàng Diễm đường trên Thối Kiếm phong. Vừa mới đến chân núi, đã có bốn đồng tử chuyên vẩy nước quét nhà đứng sẵn thành hàng, cúi đầu chào, “Cung nghênh nhị vị thiếu chủ.”

Lâm Phương Sinh trở về chuyến này, cũng đã rời môn hơn năm tháng, ngửa đầu nhìn vết chữ chém bởi kiếm trên đá, lại cảm thấy như mấy đời trôi qua, cảnh còn người mất. Y quay đầu lại, thấy Chinh Mạc vốn đi đằng trước đã dừng cước bộ, quay đầu chờ y, lúc này mới mỉm cười với sư huynh một cái, bước tiếp lên núi.

Bốn đồng tử vừa nãy dẫn hai người đến nơi ở trong viện mới rời đi. Tiểu viện kia rất gần với nơi ở của sư tôn, thanh u tĩnh lặng.

Đến cửa rồi, hai người lập tức tách ra, về phòng riêng của mình. Lúc này, Lâm Phương Sinh mới chân chính hư nhàn, nhắm mắt đả tọa, ngẫm lại kỹ càng năm tháng vừa trải qua, tuy rằng có chút khúc chiết chua xót, thế nhưng ngược lại tu vi tăng lên rất nhanh.

Cứ như vậy trôi qua hai ngày, cuối cùng đã đến ngày song tu.

Ngọc phù của Lâm Phương Sinh sáng lên, chứng tỏ có người đến báo tin. Y trở ra sương phòng, đã thấy sư huynh đứng ngoài nội viện. Chinh Mạc một thân huyền sam, tóc đen như mực, vóc dáng cao ngạo lạnh lùng, thương kính lẫm liệt, thế nhưng sát ý bên thân lại giảm mấy phần, nguyên do cũng vì kiếm ý nhu hòa, nên tạm thời thu liễm một chút.

Hai ngày ngắn ngủi, sư huynh cũng đã có thu hoạch mới, Lâm Phương Sinh mặt mày hoan hỉ, khước miệng giãi ra, “Sư huynh!”. Nói xong thấy trên tay Chinh Mạc có một quả cầu nhỏ, xem ra đúng là sư tôn truyền tin về.

Chinh Mạc thấy y lại gần, khí tức nhu hòa đi đến vài phần, “Sư tôn nửa tháng sau sẽ quay về.”

Lâm Phương Sinh cười càng sáng lạ, thần sắc khoan khoái.

Chinh Mạc mở một cánh cửa bên hông tiểu viện, quay đầu lại nhìn y, “Theo ta đến Thần Tàng điện.”

Lâm Phương Sinh gật đầu, “Vâng, sư huynh.”

Hai người cũng không nói gì nhiều, ra khỏi tiểu viện liền tung mình lên phi kiếm, đến nơi vạn vật phong Thần Tàng điện. Nơi này cất chứa các điển tịch của Vạn Kiếm môn, năm này qua năm khác, tàng thư lớn dần, đến mức cả Khánh Long quốc không ai có thể sở hữu lượng thư tịch khổng lồ thế này. Thế nên, hai người Chinh Mạc đến đây là để tìm cách phá bỏ đặc thù thể trạng hiện tại của Lâm Phương Sinh.

Đệ tử canh giữ tàng viện nhận lấy ngọc bài, thỉnh hai người đi vào, lại dâng ngọc bài dùng để đọc sách. Tàng viện nhìn qua chỉ có một tầng, mở cửa ra nhìn vào là thấy hết, thế nhưng thực chất nơi này pháp trận dày đặc, ngọc phù cũng chi chít như sao trời.

Hai người song song bước vào đại điện, rút ý thức vào ngọc bài, lần tìm thư tịch nói về chi pháp song tu cùng truyền thuyết Yêu Tu ít ai biết đến. Nửa ngày sàng chọn, cuối cùng ra được mấy tàn bản rách nát, ráp lại với nhau, cũng biết vài thứ.

Từ thời Thượng Cổ, chân long đã thích ngư sắc, hưng trí làm uốn, bất kể thư hùng chủng tộc nào, thấy thích thì đem đặt xuống thân. Chỉ có điều linh lực chân long vô cùng mạnh mẽ, quá nhiều người vì không chịu nổi cầu hoan, nhẹ thì thụ thương, nặng thì nổ banh xác mà chết. Cho nên, chân long kia muốn thỏa mãn hưởng lạc, bèn tìm vài phương pháp, một trong số đó là yêu lữ luyện hóa, chính là lấy linh dược tiên đan Yêu giới, thiên tài địa bảo phối hợp với bí pháp, hợp thể mà luyện, cuối cùng ra được thân thể yêu lữ.

Thân yêu lữ, bất kể tiên quý nhân yêu ma, đều có thể luyện hóa. Luyện thành rồi, có thể hưởng lạc hợp nhất, được hầu hạ đến ưu việt, hơn nữa còn là bạn lữ thượng cấp, có thể chơi đùa đủ kiểu, cũng không phải lò đĩnh gì mà sợ hao hư tài vật.

Chỉ có một chỗ không ổn, thân yêu lữ kia chỉ có thể hoan ái triền miên, nếu dừng, linh lực lập tức bạo phát, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Có một điểm khác, thân yêu lữ mang phù văn Hợp Hoan, rất dễ phân biệt.

Tuy rằng đọc có chút thật giả khó phân biệt, thế nhưng hai người vẫn đem cất tàn bản đi, trả lại ngọc bài, trở về Thối Kiếm phong.

Lâm Phương Sinh theo sư huynh vào phòng, nhất thời hai người không nói gì.

Tư Hoa Quân đúng là có huyết mạch chân long, ngày trước luyện hóa chi pháp, quả thật Lâm Phương Sinh không để ý đến cái gì là phù văn Hợp Hoan.

Chinh Mạc nhớ lại những gì được trong tàn bản, mắt phượng lãnh đạm nhìn về phía Lâm Phương Sinh, “Sự đệ, cởi áo ra đi.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hợp Hoan Phù Văn

Lâm Phương Sinh chần chờ, lại biết tính sư huynh thận trọng, cũng không dám tỏ ý dâm loạn. Y đứng dậy, cố nén ý xấu hổ, cởi áo dài ra, lại cởi tiếp đến trung y, lộ ra cơ thể rắn chắc.

Chinh Mạc thần sắc như thường, cẩn thận kiểm tra, ngay cả nách, bắp đùi trong, lòng bàn chân,.. cũng không bỏ qua. Thân thể trắng nõn ngoại trừ mấy dấu vết Chinh Mạc lưu lại lần trước ra, đều trắng mịn như bạch ngọc, không chút tì vết, làm gì có cái gì gọi là phù văn hợp hoan.

Làn da sừ đê mượt mà bóng loáng, bàn tay đặt lên giống như bị hút vào, Chinh Mạc bất giác tăng thêm vài phần lực đạo.

Thân thể Lâm Phương Sinh dưới bàn tay vuốt ve của sư huynh dần nóng lên, sắc mặt ửng hồng, bàn tay dán xuống mặt bàn bằng gỗ hoàng lê, hô hấp dồn dập, ngay cả thanh âm cũng không nhịn được mà run rẩy, “Sư huynh..”

“Chuyện gì sư đệ?”, Nghe được thanh âm người kia, ánh mắt Chinh Mạc tối đi mấy phần, bàn tay thanh lãnh ôn nhuận trượt một đường từ thắt lưng xuống dưới, nhẹ nhàng tách hai cánh móng đỉnh kiêu viên nhuận, xem xét đùi trong.

Phát hiện động tác sư huynh, Lâm Phương Sinh càng thêm ngại ngùng bức bối, tà hỏa lại nổi lên, “A” một tiếng, đầu gối không trụ nổi, ngã ghé xuống bàn.

Động tác như vậy càng nâng lên cánh móng kiêu nhuận, tất cả hiện ra trước mắt Chinh Mạc, tiểu huyết phiếm hồng khê mấp máy, đúng là vô hạn thẹn thùng, hoạt sắc sinh hương.

“Sư huynh... Mạc... Đùng... Như vậy...”, Lâm Phương Sinh đột nhiên cảm thấy nơi hông mình nóng lên, đúng là Chinh Mạc vươn đầu lưỡi ra, đảo qua nhập khẩu phía sau của y, cảm giác đầu lưỡi của sư huynh làm y bất giác bám lấy mép bàn, rên rỉ thành tiếng.

Chinh Mạc không trả lời, chỉ giữ lấy hông y, tiếp tục liếm duyệt huyết khẩu. Nơi đó ban đầu cứng nhắc dần mềm ra, đầu lưỡi cũng dễ dàng tiến vào.

Lâm Phương Sinh ý loạn tình mê, sợ hãi né tránh, thắt lưng dán xuống bàn, lại bị Chinh Mạc kéo lại, đầu lưỡi mềm mại chậm rãi thăm dò bên trong, mặc y giãy dụa, khiến cảm giác tê ngứa nóng rục lan tận đến nơi sâu nhất. Nam căn của Lâm Phương Sinh cũng chậm rãi đứng lên, dần tiết dịch.

Đợi đến khi Chinh Mạc đứng dậy, “thương lớn” xuyên vào bên trong, Lâm Phương Sinh chỉ còn vài hơi thở gấp, tùy theo xâm nhập của sư huynh.

Khi nơi mềm mại ấm áp nuốt lấy nam căn, cả hai đều nhịn không nổi thở dài một tiếng. Chinh Mạc ban đầu là từ từ xoắn xuyên, lướt qua liền ngưng, ngay cả Lâm Phương Sinh cũng thấy không thỏa mãn, cong lưng nâng hông, đón từng luận động của sư huynh. Chinh Mạc khẽ bật cười, liếm lên thắt lưng sư đệ lúc này đã nhiễm một lớp mồ hôi, “Vội vã đến thế sao?”

Lâm Phương Sinh bị liếm, kinh suyền một tiếng, khuỷu tay chống xuống bàn gỗ, vùi mặt vào cánh tay, mái tóc đen như tơ lụa bị mồ hôi thấm ướt, rồi tung phủ lên bờ vai, lộ ra vành tai ửng hồng kiều diễm.

“Sư huynh biết rõ... Lại...”, Lâm Phương Sinh oán giận, liền bị Chinh Mạc đĩnh cho một cái. Hả chế trụ hông y, mạnh mẽ luận động. Lực đạo kia mạnh đến mức, phần sau lời nói của Lâm Phương Sinh hoàn toàn vỡ vụn.

Bàn gỗ hoàng lê theo động tác cường ngạnh của Chinh Mạc mà đong đưa, chén trên đó dịch chuyển dần đến mép bàn rồi rơi vỡ đầy đất, Lâm

Phương Sinh chỉ kịp đỡ lấy ấm trà. Chinh Mạc nhìn ngón tay trắng bệch của y miết lên ấm, khàn khàn thở dốc, cúi người xuống, “Sư đệ, đừng để ấm trà rớt xuống.”

Ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc đen của Lâm Phương Sinh, chế trụ lấy gáy, môi lưỡi giao triền. Chinh Mạc cẩn thận liếm từng chiếc răng của y, qua vòm họng, thô bạo đến mức môi trên của y chảy máu, lại bị hấn liếm mất, máu cùng thóa dịch đều bị nuốt vào.

Lâm Phương Sinh ý loạn tình mê, ôm lấy ấm trà, phủ phục xuống bàn, quay đầu đón nhận môi lưỡi triền miên, thóa dịch không kịp nuốt vào trào qua khoe miệng. Y khí tức hỗn loạn, tình triều nóng bỏng, nghiệt căn thỉnh thoảng cọ lên mặt bàn, vô hạn khoái cảm, chỉ biết xoay eo đón nhận hung khí đang tàn sát bừa bãi cơ thể mình, tham lam cắn nuốt.

Chinh Mạc cũng động tình, bao nhiêu hung hăng tàn nhập cũng thấy không đủ, nhắc một chân Lâm Phương Sinh lên, áp xuống bàn gỗ, hai chân bị kéo căng ra, để lộ một thanh nghiệt căn đang cao thấp trừu tồng, bất giác dụng thêm lực, ngón tay miết lên eo hông người dưới thân, để lại vài vết hồng tím.

Lâm Phương Sinh lúc này đã khóc không thành tiếng, vô lực ghé xuống bàn run rẩy, “Sư.. sư huynh... Nhẹ chút...”

Chinh Mạc nghe theo lời, đem nghiệt căn to lớn rút ra, “Vậy để sư huynh...” Đợi đến khi phần đầu thô to ra rồi, hấn đột ngột phát lực, một hơi đẩy đến tận trong cùng, sau mới nhu hòa hỏi nhỏ, “Thế này được không?”

Lần này khoái cảm ngập đầu, thanh âm Lâm Phương Sinh đã dần biến điệu, thân mình cong lên định trốn tránh, lại bị bàn gỗ ngăn trở, chỉ có thể phí sức giãy giụa.

Chinh Mạc cũng không để ý, chỉ chế trụ y xuống bàn, chậm rãi rút ra rồi lại nhanh chóng tham nhập. Chỉ qua nửa chén trà, thanh âm của Lâm

Phương Sinh đã trở nên khàn khàn, bờ lưng như bạch ngọc cong lên, đột ngột tiết ra, khổ gian ướt đẫm, có một phần bắn lên bàn.

Nơi mềm mại nóng rực kia lại hút nam căn của Chinh Mạc càng chặt, vô cùng kích thích, làm hãn cũng không đề phòng, tiết ra.

Lâm Phương Sinh bị một lượng lớn tinh nguyên nóng hồi lấp đầy, rên lên một tiếng. Giọng mũi nồng đậm liêu nhân, vào tai Chinh Mạc lại thấy đục vọng dâng cao, nghiệt căn chôn sâu trong cơ thể người kia lại lên tinh thần, một mực hướng vào nơi tiêu hồn thực cốt.

Lâm Phương Sinh nhận ra động tác sư huynh, hoảng hốt, “Sư... huynh... Đủ, đủ rồi...”

Chinh Mạc thuận theo cánh tay của y, lần xuống dưới nách, vươn bàn tay vân vê điểm nổi lên trước ngực, khiêu khích xoa nắn, xoay sư đệ đang ở trên bàn nửa vòng, đem nam căn thâm nhập nơi sâu nhất, ”Khi nào sư huynh nói đủ, mới là đủ!”

Lâm Phương Sinh tình triều chưa tan, khoái cảm lại ập đến, hai chân quăn lấy hông sư huynh, tiểu huyết tham lam cắn nuốt cự vật, khoái cảm đến tê dại, nam căn vừa phát tiết cũng thức dậy, làm bắn một vệt trên áo bào huyền sam của sư huynh. Lâm Phương Sinh bất chấp xấu hổ, ôm lấy đầu Chinh Mạc, mặc đầu lưỡi hãn chu du trên ngực mình, đem điểm nhỏ nhạy cắn đến sưng đỏ, tiếng nước dây dưa vang khắp phòng. Cuối cùng, bàn gỗ lê không chịu nổi hai người, kêu lên một tiếng vỡ tan.

Chờ đến khi Lâm Phương Sinh tiết ra ba lượt, Chinh Mạc mới nắm lấy chân y, đem toàn bộ nhiệt trọc đổ vào tiểu huyết ấm nóng bức người.

...

Về phần phù văn hợp hoan kia... cũng bị đẩy lên chín tầng mây nào rồi.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thối Kiểm Phong Thượng

Chinh Mạc cùng Lâm Phương Sinh án cư bất động trên Thối kiểm phong, một bên tu luyện, một bên chờ sư tôn, có đôi khi xuống núi tra hỏi tin tức, ngược lại không thu được gì.

Nửa tháng sau, Hách Liên Vạn Thành đúng hẹn trở về, vẫn một thân bạch sam trắng tuyết, hàn sương đầy người, khí thế băng lãnh,ngồi trên lưng một con linh hạc, nhẹ nhàng đáp xuống bãi đất trống trước Diễm linh đường. Lâm Phương Sinh cùng sư huynh và bốn tiểu đồng đều ra nghênh đón.

Bốn tiểu đồng, “Cung nghênh chủ nhân.”

Huynh đệ Chinh Mạc, “Sư tôn!”

Hách Liên Vạn Thành thản nhiên “Ừm” một tiếng, tiến vào Hoàng Diễm đường ngồi xuống, hai đồ đệ đương nhiên cũng theo sau. Đợi sư tôn yên vị, Lâm Phương Sinh liền vén vạt áo bào, quỳ xuống, “Đệ tử vô năng, khiến sư tôn cực khổ, sư huynh bốn ba vất vả, thỉnh sư tôn trách phạt!”

Chinh Mạc im lặng ngồi một bên, Hách Liên Vạn Thành cũng không vội nói, chỉ ra hiệu cho tiểu đồ đệ đến gần, đến khi y đến trước mặt mình mới khẽ xoa đầu y, “Nguyên là thiên ý, chạy trời không khỏi nắng, không cần tự trách. Ngược lại hồng giao công phu cao cường kia lại chạy thoát được. Người lần sau phải cẩn thận hơn.”

Lâm Phương Sinh đáy lòng ấm áp, thần sắc lại càng khẩn trương, bất giác nắm lấy góc áo bào của sư tôn, “Đồ đệ mạn phép hỏi, sư tôn có thụ thương không?”

Hách Liên Vạn Thành khí tức vốn băng lãnh giờ dịu đi đôi chút, “Hắn tu luyện thêm nghìn năm nữa may ra mới đánh lại ta được vài phần, còn nay chỉ là vọng tưởng! Ngược lại ta muốn hỏi một chuyện, người và Chinh Mạc khí tức dung hòa, phải chăng đã cùng nhau song tu?”

Lời vừa nói ra, Lâm Phương Sinh không khỏi xấu hổ cúi đầu, Chinh Mạc vẻ mặt lại rất nghiêm túc, “Điều này cũng muốn báo với sư tôn.” Sau đó đem toàn bộ việc thể yếu lữ, phù văn Hợp Hoan nói ra, “Đồ nhi đã cẩn thận kiểm tra, hoàn toàn không thấy dấu vết phù văn, cho nên không thể đúng bệnh bốc thuốc. Việc này lại không thể nói ra với người ngoài, mong sư tôn chỉ điểm!”

Hách Liên Vạn Thành suy nghĩ một lát, sau quay ra nói với đệ tử, “Chuyện này cứ tạm thời thế đã, bây giờ cứ lui xuống đi.”

Chinh Mạc cùng sư đệ lui ra, vừa đến cửa đã bị sư tôn gọi giật lại, “Chinh Mạc, ta luyện khí thất, lửa đột nhiên lại tắt, người đến xem thử một chút được không?”

Chinh Mạc hiểu sư tôn có ẩn ý, bèn đợi sư đệ về phòng liền theo sau sư tôn vào phòng luyện khí.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường để đả tọa, vách đá bằng thanh cương nham nhờ vết chém. Hách Liên Vạn Thành liền đi thẳng vào vấn đề, “Chinh Mạc, việc này rất trọng đại, người phải nói thật cho ta. Lúc song tu cùng Phương Sinh, có phát hiện dị thường gì không?”

Chinh Mạc cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Không có gì lạ thường hết.”

Hách Liên Vạn Thành kiên nhẫn, “Bên ngoài không có, không có nghĩa bên trong thì không.”

Chinh Mạc được nhắc nhở, lòng khẽ động một chút, lại thấy khómở miệng, chần chờ một lúc mới dám nói, “Lúc đi vào, cảm giác rất nóng, vào đến rất sâu, bị cắn rất chặt...” Hãn biết sư đệ trời sinh danh khí, cũng không thấy gì dị thường, lại càng khó mở miệng trước mặt y.

Hách Liên Vạn Thành cũng suy nghĩ chu toàn, đợi tiểu đồ đệ rời đi mới nói ra, “Sâu đến mức nào?”

Chinh Mạc xấu hổ, hàm hồ trả lời, “... Toàn cây đi vào, vẫn khó khăn lắm mới chạm đến.”

Sau đó Hách Liên Vạn Thành cũng cho hãn lui, cũng không nói gì thêm.

Ngày hôm sau, Lâm Phương Sinh luyện phi kiếm xong liền đượcsư tôn gọi đến, vào phòng luyện khí. Hách Liên Vạn Thành vẫn giống như trước, một thân áo dài, khí sắc thanh lãnh, thấy y đi vào cũng không đổi sắc mặt, chỉ nhẹ ra lệnh, “Phương Sinh, nằm xuống đi.”

Lâm Phương Sinh tuy không biết dụng ý sư tôn nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, cố nén xấu hổ, nằm sấp xuống giường. Tư thế này, trước đây y đã từng bày ra trước mặt Tư Hoa Quân cùng Chinh Mạc nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên trước sư tôn, không khỏi khẩn trương, nơm nớp lo sợ.

Hách Liên Vạn Thành cũng không quá chú ý, chỉ vén vạt áo bào của Lâm Phương Sinh ra, kéo quần y xuống, lộ ra bờ lưng mượt mà rắn chắc, “Phù văn Hợp Hoan kia, đến mười phần là nằm trong cơ thể. Vì sư muốn kiểm tra thực hư một chút. Đồ nhi, đừng trốn tránh, cũng không e ngại.”

Lâm Phương Sinh nghe giọng điệu sư tôn lạnh lùng, xấu hổ cũng giảm đi vài phần, thấp giọng đáp, “Đệ tử làm phiền sư tôn.”

Sau đó y cảm nhận một ngón tay thon dài mát lạnh chạm rãi tham nhập bên trong mình. Bên trong cơ thể Lâm Phương Sinh rất nóng, ngón tay kia lại rất lạnh, khiến y không khỏi căng thẳng, vô thức kẹp chặt lấy. Lại nghe

thanh âm băng lãnh của sư tôn, “Thả lỏng”, y chỉ có thể từ từ điều tức, dần dần tiếp nhận ngón tay.

Ngón tay của Hách Liên Vạn Thành di chuyển rất chậm, một tấc lại một tấc, cẩn thận vuốt ve nội bích. Tìm tòi đến mức này, khiến Lâm Phương Sinh không khỏi trầm vạ tạp trần. Y chỉ cảm nhận được ngón tay kia càng lúc càng kích thích mẫn cảm, khiến y cảm nhận rõ ràng từng khớp xương, động tác biến hóa. Sự tê dại kia, không lời nào có thể tả xiết.

Sau đó lại thêm một ngón nữa, hai ngón tay thâm nhập càng lúc càng sâu, xúc cảm càng mạnh mẽ. Đột ngột không biết chạm đến nơi nào, khoái cảm bất ngờ bạo tạc, Lâm Phương Sinh không kịp đề phòng, bủn rủn hai tay ngã xuống giường, eo lưng nhuyển xuống, nghiệt căn dưới thân lại ngẩng đầu lên.

Hách Liên Vạn Thành thấy phản ứng của y, chỉ tiếp tục nhẹ nhàng xoa ấn. Lâm Phương Sinh thở khốn học, từng trận khoái cảm dâng lên toàn thân, nóng đến mãnh liệt, nghiệt căn càng cứng rắn, nơi kia cũng mềm mại mị nhân, quán lấy ngón tay sư tôn không rời.

Sư tôn vẫn như cũ, không để ý tiếng thở dốc của y, ngay cả eo lưng khẽ uốn cũng chẳng màng, cho dù nơi hấn đặt ngón tay vẫn không ngừng máy máy, chỉ thản nhiên nói, “Không phải chỗ này” Sau đó hướng sâu vào bên trong tìm kiếm.

Chiều dài ngón tay kia chung quy vẫn không đủ, nhiều lần thử vẫn không có kết quả, Hách Liên Vạn Thành rút ngón tay ra, ngử khí bình thản như cũ, “Phương Sinh, vì sư còn phải kiểm tra kĩ hơn, chịu đựng một chút.”

“Vâng, sư tôn.” Lâm Phương Sinh run run đáp lại, vẫn nằm sấp xuống giường, tình triều mãnh liệt, lập tức có một thanh nhiệt vật cứng rắn mạnh mẽ mở huyết khẩu, chậm rãi đi vào.

Động tác rất thông thả, như muốn tỉ mỉ cảm nhận từng chút một bên trong y. Cũng vì quá chậm rãi, nên cảm giác rõ ràng dị thường. Hình dạng, kích thước, xúc cảm, ngay cả từng chuyển động của vật thô to kia, đều rõ.

Đều là sư tôn.

Lâm Phương Sinh khí tức hỗn loạn, từ sâu trong cơ thể nổi lên một nguồn nhiệt, khó chịu muốn động lại bị Hách Liên Vạn Thành giữ lấy eo, “Không được động.”

Chỉ là hung khí kia tiến quân thần tốc, thế công hòa hoãn, một điểm cũng không dừng lại, lại thô bạo xỏ xuyên như muốn tra tấn người khác, Lâm Phương Sinh nào có thể nhẫn được. Y hạ thấp khuỷu tay, cúi thấp người xuống, hạ thân lại càng nhếch cao, khễ đung đưa.

Hách Liên Vạn Thành lướt nhẹ lên cột sống y, huy ra mười đạo kiếm, chế trụ Lâm Phương Sinh, giống như dây trời vô hình, ngăn cản y cử động.

Rốt cuộc cũng chạm đến nơi đó.

Lâm Phương Sinh cảm nhận được kích thích so với trước đây còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần, trong phút chốc đánh tới, như thiên la địa võng, không thể trốn tránh. Dũng đạo gắt gao cắn nuốt thứ kia của sư tôn, thân thể lại bị trời buộc, càng giống như bị tra tấn, Lâm Phương Sinh không chịu nổi òa khóc, “Sư... sư tôn... Đệ... đệ tử... Chịu không nổi...”

Thanh ngiệt căn hùng vĩ kia lại giống như không hiểu nhân tính, mặc kệ mật huyết nóng bỏng mút vào, khễ cắn lấy lòng, vẫn cứ trướng đại nóng bỏng, động tác càng cường độ không hề thay đổi.

“Đây chính là phù văn Hợp Hoan. Phương Sinh, người có cảm nhận được không?” Hạ thân Hách Liên Vạn Thành chạm được đến nơi mà Chinh Mạc miêu tả, vô cùng nóng bỏng, quả thực rất khó động đến. Nơi sâu mềm

mại kia tựa vật sống, tự động liếm duyệt ma căn, nếu không phải Hách Liên Vạn Thành tu vi nghìn năm, chỉ sợ đã không trụ được mà tiết tinh.

Lâm Phương Sinh bị hỏa thiêu đến mất hết lý trí, nghiệt căn cứng rắn nhô ra giữa tà áo, ướm một mảnh, may mắn còn kịp thời căn lấy cánh tay, ngăn cho mình thất thổ kêu to. Hách Liên Vạn Thành vẫn lãnh đạm như cũ, đỡ lấy mộng y, nhẹ nhàng cọ xát, một thanh trần căn quét qua phù văn, kiểm tra kỹ càng.

Chỉ có Lâm Phương Sinh là thống khổ không chịu nổi, nghiệt căn chỉ di chuyển mỗi một chỗ, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, chẳng khác nào bị tra tấn, còn không bằng bị Tư Hoa Quân thương y, còn có thể thống khoái.

Hách Liên Vạn Thành thấy y căn đến mức cánh tay xuất huyết, liền cạy mở hàm răng, nhét ngón tay của mình vào, tùy ý để y căn nuốt. Lâm Phương Sinh vốn quên luôn người này là sư tôn y hằng kính yêu, không chút khách khí, hámiệng cắn xuống, đến mức ngón tay của Hóa Thần kiểm tu đầy vết xanh tím.

Đợi đến khi Hách Liên Vạn Thành kiểm tra rõ cấu tạo phù văn, thu hồi đạo kiếm, rời khỏi cơ thể Lâm Phương Sinh, y đã không còn lý trí, giống như tẩn thú phát tình, vẫy đuôi cầu hoan, bày đủ loại tư thế khó coi. Hách Liên Vạn Thành thương tiếc đệ tử, gọi Chinh Mạc đến chiếu cố tiểu đồ đệ, bản thân lại ngồi xuống đá tọa, một đạo kim sắc tỏa ra từ ngón tay, vẽ lại phù văn Hợp Hoan.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Yêu Tu Xuất Hiện

Trong phòng luyện khí, vây quanh Hách Liên Vạn Thành là vô số kim quang. Những sợi linh khí yếu ớt, mảnh như sợi tóc uốn lượn trong không trung thành một đồ đăng dày đặc, tinh tế, phức tạp đến khó phân biệt.

Bên ngoài phòng vang lên tiếng da thịt va chạm, là vài tiếng suyễn hỗn loạn của Chinh Mạc, hay giọng mũi ỉn nhẫn của Lâm Phương Sinh. Không gian yên tĩnh làm thanh âm thêm phầndâm mĩ, nhưng Hách Liên Vạn Thành vẫn một mực làm ngơ, chỉ liên tục trút phép xuống linh phù trước mặt. Phù văn kia do Chân longThượng Cổ tạo ra, quả nhiên uy lực kinh người, vô cùng phức tạp. Ngay cả bậc người kinh tài tuyệt diệu như Hách Liên Vạn Thành cũng cảm thấy khó giải.

Lâm Phương Sinh dục tiên dục tử mấy lần, tận đến khi phù văn không còn tác oai tác quái mới ngã phục xuống giường, không nói được tiếng nào. Chinh Mạc không dám quấy rầy sư tôn, chỉ lẳng lặng bế sư đệ ra khỏi phòng luyện khí.

Đến khi Lâm Phương Sinh tỉnh dậy, Chinh Mạc đương nhiên đã sửa soạn lại, khiến y xấu hổ, “Việc đã đến nước này, đệ chỉ lo buồn bực, khiến sư huynh quan tâm, thật sựkhông nên như vậy. Dù tên yêu nghiệt Yêu Tu có tác oaitác quái thế nào, ta vẫn là sư đệ của huynh.”

Chinh Mạc nghe thế thì an tâm, “Sư đệ nghĩ được như vậy là tốt rồi.”

Hách Liên Vạn Thành đóng cửa tu luyện, chớp mắt đã hơn một tháng, mọi việc vặt trong môn đều do các trưởng lão xử lý, huynh đệ Chinh Mạc chỉ cần lo tu hành, nếu rảnh thì chỉ điếm cho các đệ tử khác.

Lại gặp lúc sắp có tỷ thí trong môn, Lâm Phương Sinh cùng sư huynh thống nhất, cách một ngày sẽ đến Kiếm đường, giải thích các vấn đề, chỉ dẫn tu hành.

Nhất thời trong Vạn Kiếm môn, mỗi người đều dâng trào chí tiến thủ, ý chí chiến đấu cao ngất.

Mấy ngày này Lâm Phương Sinh chủ trì giảng kiếm, đem hết những gì mình lĩnh ngộ được suốt bao năm ra truyền dạy hết, lại biểu diễn kiếm trận Địa Sát cẩn thận một lần. Biết bao ngày chịu khi nhục, lần này quyết tâm càng cao, luyện kiếm cũng vô cùng nhuần nhuyễn. Kiếm trận có đột phá, đạt Thiên Cương Thập Bát kim kiếm, ba mươi sáu hắc kiếm Địa Sát khuấy đảo trong không trung, biến đổi không ngừng, ảo diệu khó dò.

Chúng đệ tử nhìn như say như túy, lập tức động tâm, liền muốn học kiếm trận. Lâm Phương Sinh cũng không giấu, nói thẳng ra, “Khi mới lập kiếm trận, nhất thiết phải có sáu kiếm Thiên Cương, mười hai kiếm Địa Sát, mỗi ngày lấy kiếm làm bút, dùng ý thức để khống chế, viết Đạo Đức kinh. Đợi đến khi nhân tâm không dao động, viết Đạo đức kinh không sai một chữ, có thể viết thuận viết nghịch Thập Bát Thiên Kinh văn, kiếm trận mới có thể thành lập. Đến lúc đó hãy tìm ta, ta sẽ dốc lòng dạy bảo.”

Để luyện được như thế, người thường thất khiếu còn không đủ dùng, chúng đệ tử lại càng khâm phục kì tài Lâm Phương Sinh, lại có người tâm tính kiên định, nhắm kĩ nhập môn kiếm trận, trở về tu luyện khắc khổ, đợi một ngày thành.

Giảng kiếm xong, chỉ thấy sư huynh đang đứng bên kiếm đường, tựa như đang chờ, Lâm Phương Sinh liền cười, “Khiến sư huynh đợi lâu!”

Chinh Mạc nói, “Vô phương.” Sau đó cầm lấy tay trái của sư đệ, hai người tung mình lên phi kiếm, hướng phía chợ dưới núi mà đi. Chinh Mạc nói, “Bạch chương quỹ có tin tức.”

Hai người thám thính tin tức về giao long và phù văn dưới chợ đã lâu, nay Lâm Phương Sinh lại nghe được như vậy, trong lòng không khỏi vui lên.

Bạch chương quây là chương quỹ lớn nhất trong chợ, vốn có giao hảo với Vạn Kiếm môn, nay lại gặp hai huynh đệ Chinh Mạc, liền sai con cả đi tiếp đón. Bạch công tử danh Bạch Tiểu Lâu, năm nay mới vừa mười sáu, là đệ tử ngoại môn Vạn Kiếm môn, đã có năm tầng tu vi, ngày thường đôn hậu đoan chính; lúc này thấy hai người vào cửa lập tức cung kính, “Kính chào hai vị sư huynh.”

Tầng một của cửa hàng đông khách qua lại, rất ồn ào, Bạch Tiểu Lâu dẫn hai người lên nhã gian tầng hai. Nhã gian này chuyên dùng để tiếp khách quý, rất yên tĩnh. Tiểu Lâu trên đường cũng bổ sung, “Tin tức kia không phải do gia phụ đoạt được, mà do thám thính hồi lâu, gặp được một vị tiền bối xưng họ Mục. Ông ta nói có thể giải thích được nghi hoặc kia, nhưng không thể cho người ngoài biết. Cho nên gia phụ mới mời ông ta đến, cho hai vị gặp mặt.”

Nghe được tới đây, hai người lại càng thêm chắc chắn, tin tức kia đúng là loại không thể nói ra cho nhiều người biết.

Chinh Mạc liền lấy ra một túi nhỏ đưa cho Bạch Tiểu Lâu, ngoại trừ trả thù lao còn có mấy bình linh dược, một miếng ngọc phù cho Bạch Tiểu Lâu. Thiếu niên nhìn qua lập tức mừng rỡ, liên tục nói lời cảm tạ, sau đó rời đi.

Lâm Phương Sinh đẩy cửa nhã gian, đi vào.

Người nọ đang ngồi ghế thái sư phẩm trà, tư thái uy nghiêm, ưu nhã cao hoa, một bộ tử sam càng tôn lên khuôn mặt diễm lệ, không phải Tư Hoa Quân thì là ai?

Lâm Phương Sinh gầm lên một tiếng, “Yêu nghiệt!”, sau đó rút kiếm ra.

Tư Hoa Quân không tránh cũng chẳng né, chỉ vươn ra hai ngón tay thon dài hữu lực, kẹp lấy linh kiếm, kiếm phong như đụng phải thạch bích, không thể động đậy.

Yêu Tu kia không biết dùng cách nào mà có thể giấu đi một thân yêu khí cùng tu vi, trong mắt người ngoài chỉ là một người tán tu ngưng mạch một tầng. Đôi mắt hắc đen như nước sơn, nhìn Lâm Phương Sinh thấp giọng cười, “Thường nói, một đêm phu thê trăm ngày ân, ân tình giữa hai chúng ta lại không thể tính trong ngày một ngày hai, nay gặp mặt liền muốn đánh muốn giết, quả thật khiến vi phu thương tâm.”

Lâm Phương Sinh rút kiếm không được, dứt khoát đỉnh về phía trước, mặc y dụng bao nhiêu linh lực cũng không xoay chuyển gì được, liền dứt khoát buông kiếm ra, cả giận nói, “Chớ có nói bậy! Yêu nghiệt người hại ta đến nông nỗi này, hôm nay là có cố gì?”

Chinh Mạc không nói lời nào, chỉ âm thầm đề phòng. Yêu nghiệt kia là hồng giao cửu giai, hoàn toàn sánh ngang với kiếm tu Hóa Thần, đương nhiên hai người huynh đệ hắc không phải đối thủ, cho nên hắc thầm tìm cách che chở sư đệ, toàn thân trở ra.

Tư Hoa Quân buông tay, lấy ra một cái túi Càn Khôn giới, mở ra trong lòng bàn tay, ‘Ta một lòng nghĩ về người, vậy mà đạo đài khách của Vạn Kiếm môn hình như có chút hẹp hòi.’

Càn Khôn giới kia vốn là của Lâm Phương Sinh, giờ này lại được cầm trong tay, quả thực rất vui. Vốn dĩ trong này chứa Yêu đan Bạch xà, Huyền Âm Bàn Long kiếm, ba mươi sáu thanh Thiên Cương Địa Sát đều đủ cả. Lâm Phương Sinh mừng rỡ, nhưng bên ngoài vẫn cảnh giác như cũ, “Phù văn Hợp Hoan kia là do người hạ, hôm nay liệu có giúp ta trừ đi?”

Tư Hoa Quân mỉm cười, mang theo một cỗ dung mạo, “Phù văn kia do Chân long Thượng Cổ tạo ra, bên trong đủ loại ảo diệu không kể,

lần trước người cũng vì thế mà suýt mất cái mạng nhỏ, nếu không nhờ một trùĐế Lưu Tương, e cũng không giữ được.”

Lâm Phương Sinh trầm mặc, ngày đó ở trong phòng Thủy Tinh, quả thật y được lợi rất nhiều từ Đế Lưu Tương.

Chinh Mặc đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng, vẫn ôn nhuận đạm mạc như cũ, dùng tầm mắt trên mặt Yêu Tu, không mang theo chút cảm xúc, “Phụng khấu dụ sư tôn, cho mời đạo hữu Tư Hoa Quân đến Hoàng Diễm Đường.”

Chính là Chinh Mặc vừa mới dùng ngọc phù truyền ảnh, cấp báo tin tức trong phòng cho Hách Liên Vạn Thành.

Tư Hoa Quân cao giọng cười to, đứng dậy, “Chỉ sợquấy rầy mà thôi.”

Hai người một yêu trở ra ngoài chợ, dùng phi kiếm hướng về Thối Kiếm phong.

Tới trước Hoàng Diễm đường, Chinh Mặc nhảy xuống khỏi kiếm, liền có đồng tử ra đón. Hách Liên Vạn Thành đã xuất quan, hiện đang ngồi ngay ngắn tại chủ vị chính điện, thần sắc bình thản, giống như vạn vật thế gian đều không dung được vào mắt, khí tức bình thản, mang khí thể chúng sinh báỉ phục.

Thấy người đi vào, Hách Liên Vạn Thành không đứng dậy chào, chỉ nói, “Ngồi. Chinh Mặc, Phương Sinh, hai người các người không cần ở đây hầu hạ, lui đi.”

Hai sư huynh sư đệ lập tức quay người ra ngoài.

Tư Hoa Quân thấy hai người rời chính điện cũng không dong dài, đi thẳng vào vấn đề, “Hách Liên chương môn hản là đã có phát hiện.”

“Ngũ Hành thất hành, đầu mỗi thế nhược, có dấu hiệu tán loạn.”

“Chưởng môn có nhãn lực thật tốt.” Tư Hoa Quân gõ nhịp tán thưởng, “Chân long Thượng Cổ quả thật rất tham lam, phù văn Hợp Hoan tuy có nhiều ưu việt, chẳng qua cũng là dấu vết Long tộc gây nên. Mang theo dấu vết này, sinh tử thần hồn, đều do Chân long sở hữu, nếu bị người khác nhúng chàm, chắc thể người chết đạo tiêu, thần hồn tan nát, đầu thai chỉ có thể vào súc sinh đạo, vô phương cứu chữa.”

“Nhưng người quá lắm cũng chỉ có một tia huyết mạch Chân long, cho nên uy lực phù văn kia cũng sẽ giảm đi mấy phần.”

Tư Hoa Quân gật đầu mỉm cười, “Nói chuyện cùng Hách Liên chưởng môn quả thật rất vui. Nhưng chưởng môn cũng nên biết, nếu thiếu ta yêu thương, cứ thế mãi, đồ nhi bảo bối của người sớm hay muộn cũng hồn tiêu phách lạc.”

Hách Liên Vạn Thành im lặng không nói.

Tư Hoa Quân bổ sung, “Chưởng môn luyện tiếc đồ nhi, ta lại luyện tiếc các cố gắng. Nước chảy về biển Đông, biết đâu lại có biện pháp.”

Bên kia Tư Hoa Quân đang liệt kê biện pháp nói tới êm tai, Lâm Phương Sinh bên này ngồi một mình trong phòng, tâm tư buồn bực, đem mấy thứ vụn vặt trong Càn Khôn giới ra. Chợt thấy viên Yêu đan Bạch xà đang chậm rãi lăn tròn, to cỡ hột hạch đào, màu xanh tròn trĩnh, cầm trên tay mát lạnh, một vết kiếm y đâm vào lần trước giờ đã không còn dấu vết.

Nội linh khí của Yêu đan không ngừng vận chuyển, vô cùng mạnh mẽ, lại ẩn ẩn cảm giác quen thuộc. Lâm Phương Sinh lập tức sáng tỏ. Bạch xà này đã từng hấp thu dương tinh của giao long kia, so với y chỉ có nhiều chứ không ít.

Naythânnát phách tan, chỉ lưu lại một viên đan, quả là tiện nghi cho người khác.

Lâm Phương Sinh đem Yêu đan bỏ trong hộp ngọc, đi tìm sư huynh, giao hộp này cho hẳn.

Chinh Mạc vốn tu một chi đạo, cũng có thuyết pháp, tên là Bất Nhân Sát đạo, viết là Thiên Đại Bất Nhân. Vốn chính tà khó phân, nên nói là tà đạo cũng chẳng sai.

Chỉ có Hách Liên Vạn Thành là hiểu rõ, đây chính là thuận theo thiên ý, hợp với lục đạo, nếu tu thành có thể lập nên công trạng đại đạo, được vạn vật thiên đìatrợ tu hành.

Thứ Yêu đan kia, nếu không luyện cẩn thận có thể bị yêu khí làm bản Chân nguyên, tẩu hỏa nhập ma, nếu dùng như thuốc có thể gây tổn hại bản thân đến bảy tám phần. Chinh Mạc ngược lại, có thể luyện hóa Yêu đan, không hề chịu ảnh hưởng.

Một viên ngũ giai Yêu đan như vậy, đương nhiên là rất hữu ích với sư huynh.

Chinh Mạc nhận lấy, nói, “Ta đang có ý Kết Đan, chỉ là trong môn hiện tại bận rộn. Chờ khi Yêu Tu kia rời đi, trong môn tỷ thí xong, ta sẽ bế quan.”

Lâm Phương Sinh tu luyện ba năm ngày, hoàn toàn không thấy bóng sư tôn cùng Yêu Tu.

Đến bảy ngày sau, Chinh Mạc cùng Lâm Phương Sinh nhận được tin của sư tôn, cho gọi hai người đến một sơn cốc hoang vu.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngũ Hành Kiếm Động

Sơn cốc kia cách Thối Kiếm phong một trăm dặm về phía tây nam, linh khí ít ỏi, cây cối hầu như không có, khắp nơi là những khối nham thạch khô vàng.

Trên vách đá sơn cốc có một sơn động, Hách Liên Vạn Thành đang đứng đó, thấy hai người đang tiến đến liền dẫn bọn họ vào trong.

Trong sơn động tràn ngập kiếm khí, ba vách dày đặc vết đao, là do Hách Liên Vạn Thành dùng kiếm đào ra suốt hai ngày vừa rồi.

Chưa đến một trăm bước đã đến một huyệt động tương đối rộng, đáy tròn, mặt đất là một tảng đá liền khối, trơn nhẵn như ngọc thạch.

Trên mặt đất có phù văn Chu Hồng, chạm rãi chi chuyển, hình thành một đại trận. Sắc đỏ ánh lên mặt đá, châu quang oánh nhuận. Mà giữa vô số linh thạch được khảm trên vách là bao nhiêu tiểu trận tiếp hợp với nhau, thâm ảo khó phân.

Lâm Phương Sinh chỉ nhìn ra Ngũ Hành Tụ Linh kim mộc thủy hỏa thổ trận, còn muốn nhìn kỹ hơn đã bị lực đạo mạnh mẽ từ các trận kia đánh tới, không khỏi lùi về sau hai bước, lồng ngực khí huyết cuộn cuộn.

Chinh Mạc đỡ lấy sư đệ, lại nghe Tư Hoa Quân mỉm cười, “Người đạo hạnh còn thấp, đừng cố nhìn kỹ, sẽ bị thương đến Nguyên Thần.”

Tiếng vừa mới vang lên đã thấy người, Yêu Tu kia đi vào động phủ. Một thân trường bào hoa quý, phi sa chức cấm, hoa quý ý vị, giống hệt bậc quân vương, khiến động phủ tối tăm này cũng sáng lên mấy phần.

Hách Liên Vạn Thành đã đi vào trong phù trận, khoanh chân ngồi xuống, tựa như pho tượng bạch ngọc, chi lan ngọc thụ, tiếng nói cũng như lợi kiếm ra khỏi vỏ, buốt giá vô tình, “Nếu không có huyết mạch chân long, Lâm Phương Sinh e tính mạng nguy hiểm. Chinh Mạc, người ra ngoài cửa động coi chừng, để ta cùng Tư Hoa Quân giúp Lâm Phương Sinh.”

Lâm Phương Sinh nghe được lời ấy, huyết sắc trên mặt mất sạch. Chinh Mạc thấy sững như vậy, mày khẽ chau lại, “Sư tôn, tại sao lại phải phụ thuộc vào tên Yêu Tu đã sỉ nhục sư đệ kia? Nếu có thể cứu được sư đệ, tính mạng này ta cũng chẳng màng. Nếu được...”

Hách Liên Vạn Thành lạnh lùng ngắt lời đồ đệ, “Việc này liên quan đến tính mạng Phương Sinh, không thể đùa được, đi ra ngoài đi.”

Chinh Mạc không thể làm gì hơn, tầm mắt đảo qua mọi người trong động, cuối cùng đi ra ngoài, nhận nhiệm vụ bảo vệ. Tư Hoa Quân mỉm cười ngoài mặt, từ đầu đến cuối đều xem mà không nói.

Hách Liên Vạn Thành thần sắc lãnh đạm, ánh sáng đỏ bóng của phù trận chiếu vào mắt lại càng thêm phần yêu dã, hoàn toàn không giống người thường, còn có vài phần khí thế của thần linh. Hắn chuyển hướng sang Lâm Phương Sinh, “Phương Sinh, lại đây.”

Lâm Phương Sinh hai mắt chua xót, nội tâm bi phẫn, hai chân nặng nề tiến vào trong, quỳ xuống trước mặt Hách Liên Vạn Thành, thanh âm nghẹn nơi cổ họng, “Sư tôn, đệ tử cầu được chết.”

Hách Liên Vạn Thành nhìn xuống gương mặt bi thống của Lâm Phương Sinh, thanh âm cũng nhu hòa vài phần, “Phương Sinh, người nhập môn của ta đến nay đã được mấy năm?”

Lâm Phương Sinh không nghĩ sư tôn lại hỏi câu này, hơi hơi kinh ngạc, sau mới nghiêm túc trả lời, “Đã hơn mười bảy năm rồi.”

Khi đó y còn là một ấu đồng để tóc trái đào, ngây thơ vô tri, cái gì cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ lúc ấy bản thân vô cùng thê lương thảm bại, không có thứ gì để bản thân dựa vào. Cho đến khi có một người tựa thần tiên, thanh tịnh vô cấu đến ôm y vào lòng, một bụng ấm ức chua xót cũng tan thành mây khói. Ba ngàn thế giới, vạn trượng hồng trần, e rằng y cũng không thể cầu được như vậy.

“Người chết ắt sẽ được giải thoát, thế nhưng những người còn sống thì sao? Ta cùng người vốn có duyên phận sự đồ, sao có thể vì chút chuyện này mà dễ dàng buông tay?”

Sư tôn trước nay ít nói, dạy bảo y thế này, đã là hãn hữu. Lâm Phương Sinh u ám đầy bụng nhất thời tiêu thất. Nếu có thể cùng sư huynh tả hữu bên cạnh sư tôn, việc khó khăn này có là gì? Y không khỏi rơi lệ, dập đầu, “Đệ tử biết sai.”

Hách Liên Vạn Thành không nói nhiều, kéo y vào lòng, ngón tay trắng nõn lướt qua, ngoại sam nội bào đương nhiên đều tuột xuống, lộ ra thân hình thon dài rắn chắc. Một đôi tay vốn quen cầm kiếm, mát lạnh mà hữu lực khẽ vuốt ve người y.

Lâm Phương Sinh trần trụi trước sư tôn, cảm thấy ngại ngùng cuộn mình vào áo, nghiêng đầu chôn mặt vào gáy sư tôn, xấu hổ khó nhin, nơi nào bị chạm qua cũng thấy mẫn cảm vạn phần, thân thể trắng nõn đã nổi lên một màu hồng nhạt.

Y thuận theo động tác sư tôn, cố nén xấu hổ, ngồi khóa lên đùi sư tôn, cảm nhận ngón tay ve vuốt mang theo từng lần tê dại, từ cột sống tỏa ra toàn thân. Ngón tay lướt qua bờ hông, đâm vào bên trong huyết khẩu.

Nơi kia khô khốc hồi hộp, Lâm Phương Sinh chỉ thấy một cơn đau đớn, âm thanh rên rỉ phát ra từ trong cổ họng. Hách Liên Vạn Thành ngừng một

lát, sau tiếp tục nhẹ nhàng đem hai ngón tay tiến vào nơi chật hẹp bên trong, vuốt ve nội bích nóng rực.

Một cơn tê dại đem theo đau đớn tràn vào cốt tủy, Lâm Phương Sinh chỉ có thể ngửa đầu, nhắm mắt, hơi thở dốc mang theo vài phần đau đớn, lại cũng có vài tia thoải mái, vươnra cần cổ thon dài trắng ngần như ngọc bích.

Xúc cảm mềm mại dừng lại trên cổ, Lâm Phương Sinh mơ mơ màng màng nhận ra mái tóc đen dài của sư tôn đã buông xuống trước ngực, môi đặt tại vành tai, hạ xuống vô số nụ hôn nóng rực, ngón tay trong cơ thể lại càng ra vào mạnh mẽ.

Lâm Phương Sinh thở dốc nhanh hơn, nam căn cũng có phản ứng, chà lên bụng sư tôn. Bản thân y cũng cảm nhận được dưới chân mình có một thứ khác, cũng thô cứng nóng rực, hướng xuống hông mình.

Sư tôn cũng bình thường như y, đều đã động tình.

Ý nghĩ đó khiến Lâm Phương Sinh không thể kiềm chế, hơi thở hỗn loạn, ngón tay thon dài nắm lấy y bào cầm tú nơi đầu vai sư tôn, trước mắt cũng chỉ có mái tóc đen dài mát mượt của người, ẩn dưới đó là da thịt trắng như bạch ngọc.

“Phương Sinh.” Hách Liên Vạn Thành nhu hòa gọi y, ” Vi sư muốn đi vào.”

Vốn là một câu mệnh lệnh, nhưng qua tai Lâm Phương Sinh lại trở nên mị hoặc vô hạn, dây dưa quẩn quýt, như ăn mòn phế phủ, lại hóa thành tình nhiệt, thiêu y đến đỏ rực một mảnh. Y giọng mũi hừ nhẹ một tiếng “Ừm”, mặc cho dưới thân một thanh nóng cháy, mạnh mẽ va chạm, nhu hòa tiến thối đến không thể chống đỡ.

Hách Liên Vạn Thành thấy y chau mày, ngón tay vẫn dụng lực như ban đầu, không hề ngừng lại, kiên định như cũ, đến khi vào hết mới thôi. Bàn tay

vừa buông ra, trên eo đồ đệ lập tức hiện ra mấy vết xanh tím, không khỏi thương tiếc khẽ vuốt, động tác bên dưới lại thêm phần mãnh liệt.

Cảm giác nóng bỏng nơi bụng dưới khơi gợi Lâm Phương Sinh ký ức ngày trước. Hôm ấy tại phòng luyện khí, chậm rãi lôi kéo, câu dẫn động nhân, sư tôn cũng không để ý y cầu xin, miệt mài triển động.

Hồi ức đến đây, cũng do khát cầu lo lắng mà sinh, nay lại bị cự vật của sư tôn đâm đến không thở nổi dần biến mất. Ý loạn tình mê, dục niệm nồng đậm từ nơi kết hợp lan dần ra toàn thân, cả thiên địa này, cuối cùng cũng chỉ có nghiệt căn của sư tôn chôn sâu trong cơ thể. Lâm Phương Sinh chân tay cuộn lại, ngón chân như bàn ngọc cũng co lại.

Thanh âm nức nở, quần áo ma sát lẫn với tiếng thân thể va chạm. Mái tóc của Lâm Phương Sinh nhiễm hơi ẩm, hỗn độn rối tung, quấn lấy vài sợi tóc của sư tôn, khó phân lẫn nhau.

Ngay cả sam bào trắng nõn của sư tôn cũng bị tinh thủy của y dây ra một mảng dấu vết ái muội.

Trong lúc tình triều mãnh liệt như thế, Lâm Phương Sinh thấy quang mang xích hồng trước mắt bỗng đại tác, che mất tầm mắt. Pháp trận phức tạp dần sáng lên, ngay cả đỉnh động tằm tối cũng thêm vài phần thái sắc.

Tư Hoa Quân vốn trầm mặc giờ mới mở miệng, “Ngũ Thông trận đã thành, Hách Liên Vạn Thành, chớ có hành động thiếu suy nghĩ nữa.”

Hách Liên Vạn Thành nghe vậy, ngừng động tác. Lâm Phương Sinh giờ mới cảm nhận khoái cảm, nào chịu đồng ý, vội vã xoay eo, cố gắng cọ xát. Hai mắt y ngập hơi nước, mông lung quay lại nhìn Tư Hoa Quân. Chỉ thấy Yêu Tu kia dáng người cao lớn, ngũ quan đoan chính, đang từng bước tiến vào trận. Phù văn Chu Hồng sáng bóng làm nổi bật khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, yêu tà tôn quý, lại có dấu vết tà thần.

Lâm Phương Sinh mơ hồ nhận ra Yêu Tu kia muốn làm gì, vội giãy dụa muốn đứng lên, lại bị sư tôn giữ lại.

“Sư tôn...” Y nghi hoặc lên tiếng, tình triều chưa tan khiến thanh âm trở nên khàn khàn, phảng phất ý câu dẫn.

Hách Liên Vạn Thành lộ ra khuôn mặt lạnh như băng tuyết, ngay cả ánh mắt cũng vô ba vô dục, “Phương Sinh, nghe lời.”

Tư Hoa Quân cũng nở nụ cười, vươn đầu lưỡi liếm một đường lên thắt lưng Lâm Phương Sinh. Cảm giác ấm nóng mềm mại theo xương sống lan ra, Lâm Phương Sinh chỉ có thể nhuễn vào lòng sư tôn, khẽ rên một tiếng vỡ vụn, nơi đang hàm trụ sư tôn cũng co rút lại, nam căn tiết ra tinh thủy, nhiễm vào trường bào.

Tư Hoa Quân thấy trước mắt một thân thể thon dài, mồ hôi trong suốt, đang bị một cự vật hung hăng xỏ xuyên, khẽ động tình, thanh âm thoát ra từ cổ họng, “Phương Sinh, nghe lời.”

Hắn đem một ngón tay xâm nhập nội bích đang sắp không chống đỡ nổi mà muốn vỡ ra kia, dịu dàng chà xát, có vài quang ảnh Chu Hồng thuận theo khe hở đi sâu vào trong.

Lâm Phương Sinh vốn tưởng một sư tôn đã là cực hạn, nay lại bị Tư Hoa Quân đưa hai ngón tay vào, hướng đến nơi đang khó chịu sâu trong bụng dưới mà khẽ nhéo, trong cơn đau còn thấy chút ngứa, hai chân quẩn lầy sư tôn, rên lên khàn khàn. Yêu Tu kia cũng không quản gì thêm, đưa cự vật của mình mạnh mẽ tham nhập vào y.

Trong khoảnh khắc giống như bị một kiếm chém rách, thân thể bị chia thành hai nửa, cảm giác nóng bỏng bén nhọn kéo dài đến tận tâm phế.

Lâm Phương Sinh cánh môi trắng đến không còn huyết sắc, ngâm lên vài tiếng trong cổ họng, hoàn toàn là do đau đớn gây ra, mang theo vài phần

nước nở. Trước có sư tôn, sau là Yêu Tu, bị hai nam nhân chơi đùa như vậy, tiền hậu công kích, đau đớn không chịu nổi, thế nhưng một thanh trần căn vẫn vô cùng cứng rắn. Hai hàm y căn chặt, một giọt nước mắt rớt xuống thật nhanh.

Hách Liên Vạn Thành chia nửa không gian nóng ấm chật chội với Yêu Tu, đưa tay lên xoa mắt tiêu đồ đệ, hơi nghiêng đầu, hai môi dán lại với nhau.

Lâm Phương Sinh chỉ cảm thấy một cơn mát lạnh áp xuống trước mắt, linh lực qua môi lưỡi giao triền đổ vào người không dứt, thúc giục dòng linh lực trong cơ thể di chuyển.

Hỏa khắc kim, kim lại sinh thủy, đại trận Chu Hồng cùng phù trận Ngũ Hành đồng loạt vận chuyển, ánh sáng hỗn loạn cơ hồ muốn phá tung tất cả. Lâm Phương Sinh chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tùy ý để hai thanh nhục long chen chúc trong cơ thể, giống như đang tranh đoạt trân bảo, người hơi lui lại, ta liền tấn công. Khoái cảm nóng bỏng cơ hồ không ngừng lại, từng cơn nổi tiếp nhau. Lâm Phương Sinh chỉ thấy thân thể như tan ra, ngửa đầu rên lên, tiết ra quần áo của sư tôn.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tường Thị Sơn Trang

Đến khi Ngũ Thông trong trận hồng quang đạithịnh, màu đỏ như máu, giữa bạchbàotử sam đặt ở phíadưới, thấp thoáng bên trong là thân thể như bạchngọc, chỉ duy nhất một đôi chân thon dài rắn chắc là lộ bên ngoài, còn lại đều bị một mạt hồng sắc bao phủ.

Lâm Phương Sinh gần như thần hồn tan rã, dương tinh phun trào nhiều lần, bụng dưới cùng nam căn đã tê mõi. Thế nhưng hai thanh cứng rắn nóng như lửa kia lại không có một chút dấu hiệu hoãn công, đúng là càng chống lại càng thiệt, chỉ có thể chịu đựng cảm giác bị lấp đầy.

Lâm Phương Sinh há miệng thở dốc, cảm thấy cổ họng khô khốc đến phát đau, còn mơ hồ cảm giác tanh ngọt. Mơ màng tìm môi lưỡi sư tôn lại bị Yêu Tu giữ lấy má, bắt xoay đầu lại, cùng hồng giao môi lưỡi giao triền.

Hách Liên Vạn Thành thấy hai người gấn bó tương hợp, hai mắt tối sầm, bàn tay xoa bóp đùi đồ đệ, lại đỉnh mấy cái, đổi lại vài tiếng nức nở nhỏ vụn của Lâm Phương Sinh cùng tiếng cười nhạo của Tư Hoa Quân, “Lão đạongười thật ích kỷ. Ta cùng lắm chỉ hôn một cái, sao lại không chịu ăn nửa điểm thua thiệt đó?”

Hách Liên Vạn Thành không trả lời, chỉ nói, “Thời gian sắp hết.” Nói xong lại càng hung hăng trườ động.

Đá tảng trong động, Ngũ Thông trong trận, hồng quang lượn giữa không trung, tất cả chỉ còn thanh âm da thịt va chạm cùng tiếng Lâm Phương Sinh không chịu nổi kích thích cao độ mà rên rỉ... Không biết bao lâu sau, Tư Hoa Quân rên lên một tiếng, giữ lấy hông Lâm Phương Sinh, thả người, chôn sâu hung khí thêm vào cơ thể, tiết rả giữa nội bích nóng bỏng

Mà Hách Liên Vạn Thành cũng mở linh quan*, một cỗ dương tinh đều giao cho ái đồ.

*Là cái lỗ nhỏ nhỏ trên cái ấy ấy í:> Tên khác của nó là “linh khẩu”.

Mãn trận tràn ngập ánh sáng giống như có linh tính, bao lấy thân thể Lâm Phương Sinh, tất cả đều nhập vào trong.

Nặng nhọc thở gấp sửa soạn lại, Tư Hoa Quân cười nói, “Cứ như vậy, trong ba tháng Lâm Phương Sinh không phải lo ngại gì hết. Nhưng sau đó mà không tới tìm ta, chớ sợ Đại Là Kim Tiên cũng không cứu được y.”

Lâm Phương Sinh tuy ý thức hỗn độn nhưng vẫn nghe được rõ ràng, như vậy là không thể thoát khỏi yêu nghiệt này rồi.

Y tuy rằng chân tay rã rời nhưng ý chí lại vẫn tỉnh táo như cũ, khi Yêu Tu cùng sư tôn rút ra giống ngũ tạng phế phủ bị kéo theo, lại khó nén cảm giác hư không. Y chỉ nhắm chặt hai mắt, mày nhíu chặt, cuộn mình vào lòng sư tôn.

Hách Liên Vạn Thành chinh lại y bào, ôm lấy đệ tử, lấy tay áo dài rộng che khuất, đi ra khỏi thạch động.

Lâm Phương Sinh gặp ánh nắng liền thấy chói mắt, hai vị tu sĩ Hóa Thần giúp y đã thông kinh mạch, nhất thời chưa tiêu, toàn thân đều là cảm giác bị cản trở, ngay cả mở mắt cũng thấy khó khăn.

Y chỉ nghe thấy ngữ điệu sư huynh mang theo lo lắng hỏi tình hình mình, lại nghe tiếp thanh âm lãnh đạm của sư tôn trấn an, “Không lo, kinh mạch của nó chỉ cần đợi một lát, linh tinh hóa tẫn sẽ thức tỉnh thôi.”

Sau đó chỉ thấy linh lực vận chuyển quanh Chu Thiên, vòng qua Thức Hải diễn luyện Đấu Chuyển Tinh Di*, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

*Là vật đối sao dôi, lấy chính chiêu thức của đối phương để tấn công đối phương.

Đợi đến khi y tỉnh dậy, đã là bốn ngày sau.

Đó là sau giờ ngộ, trời ẩm, lá rụng nhiễm một tầng sương, ngay cả ánh nắng lọt qua khe cửa cũng mang theo sắc vàng ẩm áp.

Sư huynh đang ngồi trước giường đã tọa, quanh thân là một lớp thủy khí lam nhạt. Có lẽ cảm nhận được y đã tỉnh nên thu lại khí tức toàn thân, mở mắt ra.

Một đôi mắt sáng rực rỡ, vô hỉ vô bi, trầm mặc vô thanh, lẳng lẳng nhìn y chăm chú.

Lâm Phương Sinh chợt thấy áp lực vô hạn, sự yên tĩnh trong phòng làm lòng nặng trĩu, chỉ có thể ngồi dậy, thấp giọng, “Sư huynh...” Y liền cảm thấy linh lực trong mạch cuồn cuộn như sông lớn, mạnh mẽ không dứt, đúng là ngưng mạch mười tầng.

Tốc độ tu hành thể này, so với những người cùng thế hệ, quả thật là không thể tìm được người thứ hai.

Chinh Mạc đáp lấy cổ tay y, cẩn thận kiểm tra, ánh mắt sắc lạnh hiện lên một tia khoan khoái, “Thân thể của đệ hiện không cần lo lắng gì nữa, nội tức cũng dẫn. Chú ý ngày ngày tu luyện kiếm ý, rèn thân kiện thể, không được khinh thường.”

Sư huynh nói lời ấy, lại có ý dặn dò trước lúc biệt ly, Lâm Phương Sinh trong lòng không yên, lại sợ liên lụy hẳn, “Vâng, sư huynh yên tâm.”

Chinh Mạc lại nói, “Ta đi bế quan.”

Lâm Phương Sinh trong lòng chua xót, sau đó cũng nguôi đi. Sư huynh đã ngưng mạch đến tầng cao nhất, trụ cột vững chắc vô cùng, đã nên đột phá từ sớm. Y liền cười, “Sư huynh lần này Kết Đan, đương nhiên sẽ thuận lợi.”

Trong mắt Chinh Mạc dâng lên một mặt nhu hòa, lấy ra hai đồ vật đưa cho sư đệ.

Một là thạch tinh đen sẫm, thô to như tay trẻ con, vốn là vật Tư Hoa Quân tặng cho trước khi chia tay. Nay thạch tinh đó đã được luyện hóa, bên ngoài bóng loáng một tầng phù văn, so với khi trước thì linh động hơn vài phần. Nếu lúc Lâm Phương Sinh linh lực bạo tẩu mà không ai có thể giúp đỡ có thể tạm thời thay thế.

Thứ còn lại là một ngọc bội độ lửa, bên trong có ba đạo pháp thuật truyền tống, một khi kích hoạt có thể triệu Tư Hoa Quân đến, bởi cách ba tháng hẳn sẽ đến song tu bảo vệ toàn mạng y.

Ngay cả vòng tay vòng chân bằng ngọc lưu ly y đang đeo cũng là vật kiện thân phòng thể, danh gọi ngọc giáp Thiên Long lưu ly.

Yêu Tu kia dụng tâm bất lương, chuẩn bị cũng rất chu toàn, Lâm Phương Sinh chỉ có thể bỏ qua vài phần xấu hổ cùng tức giận mà nhận lấy.

Chinh Mạc cẩn thận dặn dò, đến lúc mặt trời ngả về tây, không thể nói gì thêm nữa mới đứng dậy, đi ra kiểm lư sau Thối Kiếm phong bế quan.

Lâm Phương Sinh ban đầu mỗi ngày đều đến kiểm lư thăm qua bên ngoài, nhìn vào thấy sư huynh đang bế quan lặng yên không một tiếng động cũng yên lòng, về sau cũng chăm chỉ tu luyện, kiên trì cách hai ngày lại đi chỉ điểm dạy bảo cho các sư đệ, sư muội.

Kì tỷ thí nội môn cũng đã tới, Lâm Phương Sinh thân là đệ tử nội môn, không tiện tham dự, chỉ lĩnh chức giám sự, quan sát bên ngoài. Đệ tử Vạn

Kiểm môn biểu hiện rất tốt, dẫn đến y cũng ngứa tay, cũng lên lôi đài, cùng vài nhân tài kiệt xuất luận bàn thống khoái, dùng kiếm chi đạo, cũng lĩnh ngộ được vài phần.

Tối đó y ở trong phòng sư tôn, hai người song tu trắng đêm. Đến tờ mờ sáng, Lâm Phương Sinh vừa mệt mỏi phục xuống, chợt nghe thấy một tiếng rít, bị phần khó nói, từ nơi xa truyền đến.

Y vừa định động đã bị sư tôn giữ lại, Hách Liên Vạn Thành muốn tự mình ra xem.

Tiếng rít kia là pháp bảo liên lạc khẩn cấp của Vạn Kiếm môn, nếu không phải tình huống nguy cấp tuyệt không dùng đến. Lâm Phương Sinh một mình trong phòng, lòng nôn nóng, thế nhưng cùng sư tôn thiền miên một đêm, nguyên dương tiết đến sắp cạn, tay chân đều nhũn ra, không thể làm gì được.

Y chỉ còn cách trấn áp lo lắng, đả tọa hồi phục.

Đợi đến khi Lâm Phương Sinh đến chủ đường nghị sự của Vạn Kiếm môn, đã thấy tầng lớp thủ vệ sâm nghiêm, lại cấm người không liên quan lại gần. Y thân là đệ tử chân truyền của chưởng môn, danh tôn cao quý, không hề bị ai cản trở.

Nội đường rộng lớn chứa được mấy trăm người lúc này đã ngồi đầy hơn mười vị trưởng lão cùng đệ tử tâm phúc, ai ai cũng mang vẻ mặt ngưng trọng. Hách Liên Vạn Thành ngồi trên ghế trưởng môn lại vô cùng bình thản. Lâm Phương Sinh đi vào hành lễ với các trưởng lão, sau đó vòng ra phía sau chưởng môn ngồi xuống, nghe một hồi thảo luận mới biết nguyên nhân.

Hóa ra lại liên quan đến một án xảy ra mấy tháng trước.

Nếu là phạm nhân, vốn có chút thế gia tu tiên, để bảo hộ dòng họ lâu dài, có thể phụ thuộc vào các đại môn phái theo nhu cầu, cũng coi là thượng

sách. Vạn Kiếm môn cũng không ngoại lệ.

Mấy tháng trước, Tưởng gia tộc đã sai người đến Vạn Kiếm môn xin giúp đỡ, lý do cũng vì một quái bệnh.

Tưởng thị kia là đại tộc nhất thành, số người lên đến hàng nghìn người, cũng có nhiều người thiên tư xuất chúng, được thu vào làm đệ tử Vạn Kiếm môn. Tưởng trưởng lão của môn, cũng là từ gia tộc kia.

Tưởng thị xử thế vốn ôn hòa, trong Khánh Long quốc cũng có danh tiếng, được thiên tử coi trọng.

Ai ngờ bốn tháng trước, Tưởng gia trang có sáu người bệnh không dậy nổi, cũng không có dấu hiệu gì, chẳng có triệu chứng nào, chỉ hôn mê bất tỉnh, sinh cơ cũng yếu dần. Là người yếu thì trong lúc ngủ mới liền chết, người khỏe hơn còn có thể kéo vài hơi tàn.

Mọi người Tưởng gia đều bó tay, dán thông báo cầu y. Vài ngự y đã đến xem thử, nhưng cũng không có biện pháp. Không bệnh không tật, chỉ là trầm gọi không tỉnh, làm sao đúng bệnh hết thuốc?

Người bị như vậy càng lúc càng nhiều, trong trang nhân tâm hoảng loạn vô cùng. Tưởng gia trang chủ đành lòng cầu cứu Vạn Kiếm môn một tháng trước.

Hách Liên Vạn Thành lúc ấy phái Tưởng trưởng lão đi, mang theo đệ tử tìm hiểu thực hư. Kết quả tra ra những người kia không phải mắc quái bệnh, mà là bị hạ huyết chú. Chỉ riêng người Tưởng thị là mê man, các đệ tử khác đều không việc gì.

Tưởng trưởng lão chém vật dẫn huyết chú đi, lại sai cạo sạch lông tóc người đang bị hôn mê, cùng với toàn bộ quần áo trong người đem đi đốt hết. Từ đó trở đi trong trang không còn ai bị gì, mọi người đều thở phào một hơi.

Sau đó là bài trừ huyết chú, cứu tinh mọi người.

Lại không ngờ đến, những người bị hôn mê kia tối nay lại đột ngột tỉnh dậy, thế nhưng cuồng tính đại tác, gặp người là giết, công lực mạnh mẽ khác thường. Người công lực Trúc Cơ lại mạnh ngang Kim Đan. Người đạt Kết Đan lại đánh trọng thương Nguyên Anh* trưởng lão.

*Nói lại các cấp bậc tu chân nhé: trúc cơ, tích cốc, dung hợp, kết đan, nguyên anh, xuất khiếu, phân tâm, hợp thể, độ kiếp, đại thừa.

Lúc này gặp nạn, đệ tử Sở Thiên Vân của Trưởng trưởng lão liền chết xông lên, đệ tử Vạn Kiếm môn còn vài người chật vật trốn đi, lại nghe có viện thủ đến cứu mới tránh được một kiếp. Về phần những người trong trang, e rằng không thể cứu.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Liễu Trấn Huyết Án

Mọi người Vạn Kiếm môn đang thương nghị, Tưởng trưởng lại đi vào trong đại nội, đẩy đệ tử đang định đến nâng mình ra, bộ pháp lão đảo, quỳ sụp xuống, sắc mặt xám như tro, ngữ điệu hết sức bi thống, “Cầu chưởng môn làm chủ cho Tưởng gia ta!”

Tưởng trưởng lão chính là nữ tu, thoạt nhìn qua như hơn ba mươi tuổi, phong vận xuất sắc, dung mạo tựa mẫu đơn khai hoa, thịnh cực mà rục rờ, tại nội môn có uy vọng cực cao. Lúc này trên người lại có một vết kiếm thương, kéo dài từ vai trái, xẻ sâu đến nhìn thấy xương ngực, tưởng chẻ thân mình làm đôi. Nếu không phải nàng Nguyên Anh vững chắc, chisợ đã bị chết dưới kiếm kia.

Hách Liên Vạn Thành vung một ngón tay lên, lập tức có một đạo linh khí kim sắc xâm nhập, bức những kiếm ý còn sót lại trên miệng vết thương tán hết đi. Tưởng trưởng lão sắc mặt thảm đạm giờ mới khá lên một chút, nhờ đệ tử nâng mình ngồi dậy, nuốt thêm phục đan dược, mạnh mẽ chống đỡ linh khí, lưu lại nghị sự.

Lâm Phương Sinh thấy sư tôn hơi hơi nhăn mày, “Kiếm này do ai chém?”

Tưởng trưởng lão thần sắc đau xót, “Chính là tăng tôn* ruột thịt của thuộc hạ, Tưởng Hoa Thăng”.

*Cháu bốn đời.

Tưởng Hoa Thăng vốn là thân đệ của Tưởng trang chủ, tu vi Kim Đan, là nguyên lão vô cùng cường lực của Tưởng gia, nếu không phải vì bảo vệ

gia tộc đã vào làm đệ tử nội môn của Vạn Kiếm môn từ lâu.

Một đại nhân vật như vậy lại bị trúng huyết chú, cuồng tính đại phát, thậm chí suýt nữa hại chết thân nhân.

Hách Liên Vạn Thành tăng thêm nhân thủ, trước hết đi cứu trợ Tưởng gia, dưới kiếp nạn kia nói không chừng còn có người thoát được. Còn phải thêm một đội nhân thủ, đi hướng khác tra xét, xem bị kịch Tưởng gia có tái hiện nơi nào hay không. Lại trấn an Tưởng trưởng lão, phân phó những người khác, phân phân lui ra.

Vừa đi có nửa ngày, đã có tin tức truyền đến.

Tưởng gia trang thi cốt khắp nơi, ngay cả thần hồn cũng biến mất, không lưu lại một ai.

Trong số các thi cốt, duy chỉ không thấy Tưởng Hoa Thăng. Sinh tử không biết, tung tích cũng chẳng rõ, e là mối họa lưu lại.

Về phần những nơi khác, sau một ngày cũng có tin truyền về. Bạch Châu, Lỗ Châu, Liễu trấn, đều có dấu hiệu huyết chú. Chẳng qua những dòng họ kia đều là tao ngộ, không phụ thuộc vào Vạn Kiếm môn, nên mới không đến báo.

Hách Liên Vạn Thành cầm ngọc phù truyền tin, đôi mắt vốn lạnh lùng nay lại càng băng hàn.

Lâm Phương Sinh ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc chấp tay, “Sư tôn, đệ tử nguyện đi Liễu trấn tra rõ việc này.”

Mắt thấy sư tôn chau mày, y lại bổ sung, “Sư huynh nay đã bế quan, đệ tử càng nên vì sư môn mà phân ưu.”

Là người tu tiên, tìm hiểu tu luyện đương nhiên quan trọng, kinh nghiệm cũng không thể thiếu. Hách Liên Vạn Thành nhớ đến điều này, liền lập tức chấp thuận, giao cho y cùng ba đệ tử khác đi tra xét tình hình. Cũng phái vài đệ tử Kim Đan đến Tưởng gia trang tìm dư nghiệt.

Lâm Phương Sinh được sư tôn nhắc nhở tín nhiệm, tinh thần không khỏi rung lên, tràn đầy tự hào. Y liền cùng Bạch Thuật, Lưu Tử Huy và Tôn Lập đi điều tra.

Bạch Thuật nay đã ngưng mạch tám tầng, Lưu Tử Huy cùng Tôn Lập vừa đạt bảy tầng, đều là đại đệ tử nhân tài kiệt xuất. Bốn người nhanh như điện chớp, tung mình lên phi kiếm mà bay, chỉ tốn nửa ngày đã đến địa giới Bảo châu.

Bốn người đều đã lang bạt nhiều năm, giờ đang cải trang tiến vào thành, âm thầm làm việc. Sau khi tra xét nhiều mặt, thu hoạch không nhiều hơn những người đi trước là bao. Gia tộc kia bị trúng chú hơn mười người, gặp kiếp nạn rồi không một ai sống sót. Dân trong Bạch Châu sợ hãi quái bệnh, mấy ngày trước đem các xác chết đi hỏa thiêu rồi chôn lấp đi, nay hoàn toàn không có dấu vết để lần ra.

Mấy người Lâm Phương Sinh đi về hướng Lỗ Châu, Liễu trấn cũng tra được kết quả như vậy.

Mấy huynh đệ khi đi hào hứng, khi về âm ảm.

Chung quy là không cam lòng.

Lưu Tử Huy đề nghị, nấn ná mấy ngày tại Liễu trấn cẩn thận nghe ngóng thêm. Lâm Phương Sinh cũng đang có ý này, bốn người liền tìm gian khách điếm ở trọ.

Hai ngày như vậy, tìm tòi cẩn thận, cuối cùng cũng được chút tin tức.

Hóa ra trong Liễu trấn, có tung tích Ma Tu tới lui.

Lâm Phương Sinh bầm báo sư môn, lại nghe Bạch Thuật không thể để lộ thân phận, bèn giả trang thành mấy công tử thư sinh thế tục, kết bạn tiêu dao.

Buổi đêm trời sáng sao thưa, Lâm Phương Sinh đang đã tọa trong khách phòng chợt cảm nhận một tia sát ý bạo ngược, cũng có một tia cầu cứu từ xa truyền đến.

Cảm ứng bậc này, đúng là không thể nói thành lời.

Lâm Phương Sinh mày kiếm hơi nhíu, thân hình chớp động, lặng yên vô thanh rời khách điếm, chỉ để lại cho ba người Bạch Thuật một tin tức, một mình tìm kiếm.

Mới một chút đã thấy một trận chém giết tại phía bắc Liễu trấn, tại một viện nội tam tiến trạch.

Lâm Phương Sinh đuổi tới vừa lúc, trăng sáng treo cao, chung quanh không có người, bên ngoài trạch viện kia bị bao phủ một tầng hắc khí mà phàm nhân không thấy được. Đó chính là một đạo kết giới, ngăn tiếng kêu thảm cùng huyết tinh lan ra bên ngoài.

Kết giới kia vừa nhận đột nhập của Lâm Phương Sinh liền lập tức mở rộng cho y đi vào, không chút cản trở.

Lâm Phương Sinh nghi hoặc, liền thấy dưới ánh trăng một thiếu niên vốn bấy lâu vô tung.

Vẻ ngoài mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt tuấn tú, tiểu ý chân thành, một bộ thanh y. Nếu không phải người kia có một đôi mắt tím, không chừng còn được nghĩ là công tử thuần phác, khiến người vô sức phòng bị.

Chính là Ma Tu Diêm Tà.

Thiếu niên kia đứng trước đình viện, dưới đất đầy chân tay bị cắt nát, máu tung bốn phía, xung quanh hoàn toàn không có hơi thở người sống. Lâm Phương Sinh khẽ đảo mắt, đoán chừng trong viện tử này không còn ai sống sót.

Ngay cả hồn phách cũng mất tăm tích.

Diêm Tà quanh thân ma khí nhưng không mang một chút sát khí, quay đầu lại thấy y liền nhảy xuống từ nóc nhà, mặt cười giãn ra, “Phương Sinh ca ca, không nghĩ lại gặp nhau ở chỗ này, quả nhiên là có duyên. Chẳng lẽ Phương Sinh ca ca cũng đến đây tra chuyện huyết chú?”

Lâm Phương Sinh nghe vậy, tay đang rút kiếm cũng dừng lại, thấy hẳn việc làm cùng lời nói không có vẻ gì là trá. Ban đầu lòng nghi có chín phần, nay chỉ còn năm phần.

“Quả thật không phải do người gây nên?”

Diêm Tà vốn có gương mặt tuấn tú trẻ trung giờ bày ra vẻ kinh ngạc, “Phương Sinh ca ca sao lại nghĩ thế? Nếu quả thật do ta gây nên còn dừng lại ở đây làm gì, để ca ca bắt gặp?”

Lâm Phương Sinh thấy vậy không nói, chỉ ngồi xồm xuống, điều tra thân thể đang nằm trước mặt. Người chết đã được một lúc, vùng da lộ ra ngoài quần áo như hai má, cổ, cổ tay đều trắng bệch, nổi rõ gân tay màu xanh tím, đụng vào cứng rắn như đá, không khác tình trạng người ở Tưởng gia trang lắm.

Y nhớ tới lời Ma Tu nói lúc trước, mày khẽ nhướn lên, lạnh mắt, quét về phía Diêm tà, “Người vì sao lại tới đây, từ đâu mà biết đến chuyện về huyết chú?”

Ma Tu vẫn cười đến thiên chân khả ái, thân thân đặng đặng, tay áo màu xanh vung lên, trong lòng bàn tay liền có một vật, đón gió mà lớn dần lên. Vật kia hóa thành một cây đèn dài nửa thước, cổ phác xa xăm, âm đạm không ánh sáng, bắc đèn cũng đã sớm tắt.

Diêm Tà cười nói, “Nói cho Phương Sinh ca ca cùng biết, đây là Sưu Hồn đặng, do tiên nhân Thượng cổ sử dụng, vốn là một đôi: hùng đặng Sưu hồn, thư đặng Khóa hồn. Chỉ là hiện tại hùng đặng đang ở trong tay ta, cũng không quan trọng lắm, thư đặng kia lại mất tích đã lâu. Ta lên xuống Nhân giới lần này cũng là để tìm chiếc Khóa Hồn thất lạc kia.”

Lâm Phương Sinh nghiêm mặt, “Chẳng lẽ thần hồn của những người này đều bị Khóa Hồn đặng tha đi?”

Diêm Tà gật đầu, “Mười phần thì bảy tám phần là như vậy. Huyết chú này cũng là một môn ma công, gọi là Thiên Ma chú. Chú này lấy huyết mạch chế trụ huyết mạch, tránh cũng không thể tránh. Người bị nhiễm công lực bạo trưởng, lục thân không nhận, cuồng tính bạo phát. Sau khi đột tử hồn phách đều thành sát khí, nuôi Khóa Hồn đặng.”

Lâm Phương Sinh nghe đến lạnh cả người, khẽ nhăn mày. Chỉ để lại Khóa Hồn đặng này hút hồn phách để nuôi dưỡng quả thật giống như lạm sát người vô tội. Tà ma ngoại đạo bậc này, người nào gặp được liền tru chi. Thế nhưng chuyện này không tiện nói ra với Diêm Tu trước mặt, “Liệu đã có cách gì ứng đối không?”

Diêm Tà cũng không đáp, cười đến hòa khí, thu lại Sưu Hồn đặng, đi đến trước mặt Lâm Phương Sinh, chỉ một ngón tay đã chế trụ cầm y, “Phương Sinh ca ca nếu muốn biết, phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Lâm Phương Sinh nhẹ nhàng gạt ngón tay ngả ngón của Ma Tu, giận đến tái mặt, “Chuyện gì?”

“Tiểu đệ ngưỡng mộ Phương Sinh ca ca đã lâu, nguyện tự tiến cử chăm tịch*, làm bạn ái ân với ca ca. Chỉ mong thành toàn tâm tư ấy thôi.”

*Bồi giường đó:>

Lâm Phương Sinh bị hạ phù văn Hợp Hoan, làm sao chỉ có thể ái ân, xuân phong vô số độ từ lâu, một viên Đạo tâm không dễ dàng dao động, khiêu khích bậc này cũng xem nhạt. Giờ phút này y mỉm cười, không hề để ý, “Vết tích trên mấy người kia cũng là do Ma Tu gây nên, làm sao ta có thể tin người?”

“Tiểu đệ đương nhiên không dám lừa gạt Phương Sinh ca ca. Nếu không Diêm Tà đây tiền đồ cắt đứt, thân tử đạo tiêu.” Diêm Tà cũng nghiêm trang, thần sắc thản nhiên, hoàn toàn không có vẻ giả vờ, ngay cả thần hồn cũng không dao động, đúng là thẳng thắn thành khẩn như quân tử.

Lâm Phương Sinh khó tin được, chỉ cười nói, “Nói nghe một chút.”

Ma Tu giao hoạt tiến lên một bước, đem Lâm Phương Sinh ôm vào lòng, vui vẻ nói, “Phương Sinh ca ca là nhận lời rồi sao?”

Lâm Phương Sinh vẫn bất động, thần sắc thản nhiên, “Làm thế nào để phá Thiên Ma chú?”

“Cho ta trước đi ca ca, rồi sẽ nói cho người.” Diêm Tà tự cho mình là hay, vội tháo đai lưng. Lâm Phương Sinh không kiên nhẫn nổi, một kiếm chém ra. Kiếm quang sắc bén nóng rực, tuy Ma Tu kia tránh được nhưng kết giới phía sau lại bị chém thành hai nửa, huyết khí tràn đầy tra ngoài, nhanh chóng có vài đạo thần tức tiến qua.

Ma Tu hiểm hiểm né được, đôi mắt tím xoẹt qua một mặt thích quang, ‘Ta đã lập lời thề, Phương Sinh ca ca lại không tin. Người ta chung quy bất đồng đạo, không thể thành mưu.’

Lâm Phương Sinh lãnh đạm, “Ngày xưa Bắc Minh yêu hải, người có ân với ta, lấy lễ mà đãi, ta sẽ trả lại nhân tình cho người. Ngày khác gặp lại người làm điều ác, mặc dù không địch lại ta cũng sẽ không bỏ qua. Chỉ nguyện người ta không cùng tái kiến.”

Thiếu niên kia buồn bã cười, chấp tay nói, “Phương Sinh ca ca đã không giết là ân của ta, Diêm Tà sẽ khắc trong tâm khảm.” Thanh âm thập phần chua xót, một bộ thanh sam dưới ánh trăng lại trở nên thanh lãnh cô thanh, rồi đột nhiên biến mất.

Chỉ vài hơi thở sau, mấy đệ tử nhóm Bạch Thuật liền đuổi tới nơi, thấy dưới đất đầy thi thể, trên mặt tràn ngập hoảng sợ.

Khi Ma Tu kia mở kết giới đã để lại vài phần ma khí, khiến Bạch Thuật cũng phát hiện ra, “Sư huynh, chẳng lẽ huyết chú là do Ma Tu gây nên?”

“Đúng thế, chỉ tiếc vừa tới thì đã muộn.” Lâm Phương Sinh rũ mi, đôi mắt trong veo lộ ra vài phần thương xót.

Ba người Bạch Thuật cũng bóp cổ tay than thở, thu lại mười chín thi thể, báo cho trưởng trấn Liễu trấn.

Đúng lúc này có một thanh âm lạnh lùng truyền đến, “Người nào ở đây lạm sát kẻ vô tội?”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đối Chọi Gay Gắt

Người vừa nói thanh âm cao ngạo lạnh lùng, còn có chút quen. Lâm Phương Sinh nắm lấy thanh kiếm trong tay, cảnh giới nâng cao, lập tức thấy có bảy tám tu sĩ nhảy từ trên cao xuống, tạo thành nửa vòng tròn đứng giữa biệt viện, ầm ầm vây quanh đệ tử Vạn Kiếm môn.

Kẻ cầm đầu cũng chính là người chạm trán bên hồ Thăng Long, hao tổn rất nhiều thuộc hạ, thiếu chủ Kiếm Nguyên tông – La Hạo Nhiên. Tùy thị bên cạnh cũng là hai người Lâm Phương Sinh đã gặp, Triệu Tiêu cùng nữ tu lam y Tô Cần.

La Hạo Nhiên vốn có chút kiêu ngạo, nay đứng trước chúng đệ tử Vạn Kiếm môn, khẽ “Hừm” lên một tiếng, tầm mắt dừng lại trên Lâm Phương Sinh đánh giá qua mấy lần. Chưa qua một năm, thanh niên kiếm tu này mới từ ngưng mạch bảy tầng đã lên mười tầng.

Tốc độ bậc này, chỉ sợ là dốc linh thạch cùng đan dược đập vào người, chịu không nổi đả kích, nói không chừng ác đấu một chút cũng sẽ ngã xuống đất mấy lần.

La Hạo Nhiên nghĩ đến đây, thích thú nhướn mày, lãnh đạm nói tiếp, “Nguyên thị của Liễu trấn này có thâm thù đại hận gì với Vạn Kiếm môn mà Vạn Kiếm môn hạ thủ đoạn độc ác như thế, giết trọn cả nhà, nữ nhân ấu tử cũng chẳng tha?”

Lưu Tử Huy tính tình hỏa bạo, vừa nghe lời ấy liền cười lạnh, “Đường đường là thiếu chủ Kiếm Nguyên tông tu được một bộ công phu, vừa mở miệng đã hất luôn một bát nước đen vào người khác. Miệng lưỡi người giỏi đối trắng thay đen đến nhường nào?”

La Hạo Nhiên cười lạnh, “Ta một đường đi vội, vừa vặn gặp đám người các người. Cả một nhà thi cốt còn chưa lạnh, người cho rằng ta nói xạo?”

Lưu Tử Huy tức đến mặt đỏ hồng, tiến lên một bước định giơ kiếm thì bị Lâm Phương Sinh ngăn lại.

Lâm Phương Sinh vốn cũng có xúc động, nhưng nay Chinh Mạc lại không có mặt, y phải đảm nhiệm lĩnh thủ toàn đội. Y thần sắc lãnh ngạnh, toàn thân phả ra một cỗ kiếm ý sắc bén, mắt đảo qua bảy tám tu sĩ.

Trừ ba người Kiếm Nguyên tông còn có một người Phật Tu, ba nữ tu và một nam tu khác, mỗi người đều có ý vị riêng.

Nhìn qua một vòng, Lâm Phương Sinh liền sáng tỏ, cũng không để ý tới La Hạo Nhiên nữa mà lên tiếng chào hỏi với các tu sĩ khác, vẻ mặt ôn hòa, “Tại hạ Lâm Phương Sinh đệ tử Vạn Kiếm môn, cùng sư đệ Bạch Thuật, Lưu Tử Huy, Tôn Lập Nguyên phụng sự sư môn đến điều tra chuyện huyết chú. Chẳng qua vừa lúc gặp sự khác thường, đuổi theo đến nơi ai ngờ đã muộn. Không biết các vị đạo hữu gặp chuyện gì mà đến đây?”

Ba vị nữ tu kia xác định là cùng một phái, lấy một nữ tu hồng y “làm chủ, sai đâu đánh đó”. Nữ tu kia lại nhìn về phía Phật Tu, thái độ cung kính, “Đại sư?”

Vị Phật Tu kia trông cũng hơn ba mươi tuổi, đỉnh đầu có cửu giới ba, thân hình cao lớn, gương mặt phương chính, một đôi mày rậm, đúng là chí khí lắm liệt, nghe Lâm Phương Sinh nói vậy cũng tuyên một tiếng Phật hiệu, “Bần tăng Phục Hồ Đường Không Pháp, cùng các vị thí chủ đây cũng vì huyết chú mà đến.”

Lâm Phương Sinh cười càng nhu hòa, “Vị này là...”

Nữ tu vận hồng y thấy Phật Tu tự giới thiệu cũng ôn hòa nói chuyện với Lâm Phương Sinh, “Tại hạ Ngũ Hành tông Diêu Đan Thanh.”

Nàng không giới thiệu hai người đi cùng, và xem bộ dáng thì vẻ như là thị nữ.

Thanh niên nam tu vốn lẻ ra một mình tiến lên, dung mạo tuy xấu xí nhưng thần sắc ôn hòa, “Tại hạ Thiên Tông môn Chiến Dực.”

Lâm Phương Sinh cùng ba sư đệ chào hỏi cáctu sĩ, lại đề nghị, “Nơi này không thể ở lâu, có thể mời trấn trưởng đến xử lí, chúng ta đi tìm nơi khác nói chuyện.”

Chúng tu sĩ nhất mực đồng ý, Diêu Đan Thanh hào phóng, “Liễu trấn có phân đà của Ngũ Hành tông ta, các vị đạo hữu nếu không chê không bằng dời bước đến đó, cùng thương lượng một chút.”

Lâm Phương Sinh cười nói, “Vậy thì tốt quá. Không biết ý Không Phá đại sư cùng Chiến Dực đạo hữu thế nào?”

Không Phá cùng Chiến Dực đều đáp, “Như vậy rất tốt.”

Đoàn người do Diêu Đan Thanh dẫn đường, đi đến quý phủ Ngũ Hành tông.

Còn nhóm người Kiếm Nguyên tông, hoàn toàn bị xem nhẹ.

La Hạo Nhiên sắc mặt âm tình bất định, lại phát tác không được, chỉ đành vung ống tay áo, đi theo.

Về chuyện tộc kia, thị nữ của Diêu Đan Thanh thả hạc thư, thông tri cho trấn trưởng biết tin.

Xem ra môn phái Liễu trấn dựa vào là Ngũ Hành tông.

Bên trong Liễu trấn, Ngũ Hành tông cũng có một tòa phủ đệ, ngôi đen trụ đỏ, khí phái uy nghiêm. Diêu Đan Thanh chính là nữ nhi của tông chủ Ngũ Hành tông, tuổi chưa quá hai mươi mà đã ngưng mạch năm tầng, thiên

tư trí tuệ, dung mạo lại đẹp, dẫn theo lòng dạ của biết bao nam tu sĩ, trong đó có La Hạo Nhiên. Tuy vậy nàng nhất tâm cầu đạo, không quan tâm tới những chuyện khác, Ngũ Hành tông chủ cũng không bức ép, chỉ để nàng tùy ý.

Cho nên La Hạo nhiên nước chảy hữutình, hoa kia lại vô tình trôi.

Lâm Phương Sinh vốn không biết ẩn tình, chỉcùng Diêu Đan Thành đùa giỡn trò chuyện suốt cả đường, La Hạo Nhiên càng nhìn càng chướng mắt.

Đợi đến khi chúng tu sĩ vào chính đường ngòi xuống, Không Phá đại sư mới đưa chuyện huyết chú ra nói.

Hóa ra trong vòng thế lực của Kiếm Nguyên tông, Ngũ Hành tông, Phục Hồ đường đều có dòng tộc bị nhiễm huyết chú.

Lâm Phương Sinh cũng đem chuyện Thiên Ma chú cùng Khóa hồn đăng ra nói.

Lời vừa thốt, mọi người đều có vẻ độngdung. Dù chưa biết tên Ma Tu kia có mục đích gì, nhưng nhìn hấn xuống tay cay nghiệt như thế, cũng thấy đó chính là kiếp nạn nhân gian.

La Hạo Nhiên cười lạnh, vừa định mở miệng đã vị Thiên Tông môn Chiến Dực giành trước. Người này dung mạo tuy không xuất sắc nhưng lại thẳng ở một thân khí tức công chính bình thản, khiến người khác yên tâm, lúc này nói ra nghi hoặc, cũng không hề có vẻ chất vấn, “Xin hỏi Lâm đạo hữu, chuyện về Ma chú cùng Khóa hồn đăng hôm nay đúng là chuyện không phải ai cũng biết. Vậy cho hỏi quý môn vì sao lại biết?”

Lâm Phương Sinh thấy hấn cẩn thận ôn hòa, hảo cảm tăng lên, liền cười nói, “Gia sư lúc còn trẻ đã thăm thú nhiều nơi, cũng từngxâm nhập Ma giới, nên đã từng nghe đến. Chuyện ngày hôm nay cũng chỉ nói là khả năng, không thể chắc chắn. Giờ nói ra cho các vị cùng biết.”

Hách Liên Vạn Thành uy danh hiển hách, Lâm Phương Sinh đành mượn da hổ làm cờ, che lấp sạch sẽ chuyện về Diêm Tà.

Diêu Đan Thành tin luôn, không khỏi thở dài, “Hách Liên cường môn quả nhiên là khiến người khác phải đứng dưới mà ngẩng đầu nhìn lên.”

La Hạo Nhiên đương nhiên không thể tiếp tục làm khó dễ, mà ánh mắt của Chiến Dực với Lâm Phương Sinh lại thêm phần thâm hậu.

Bồng có một nữ tu đi vào bầm báo, “Nguyên thị mười chín người, chín người trúng chú mà chết, mười người khác bị giết. Trấn trưởng đã hạ lệnh bí mật hỏa thiêu mấy thi thể kia.”

Chúng tu sĩ vừa nghe, tuy rằng người tu đạo vốn lãnh tâm, nhưng cũng không tránh khỏi vài tiếng thốn thức, Không Phá đại sư cũng lầm nhẫm mấy câu phật hiệu, trong thanh âm đều là thương xót.

Diêu Đan Thanh lại hỏi, “Nguyên thị kia liệu có người sống không?”

Nữ tu liền bầm báo, “Có một người, là trưởng tử Nguyên gia Nguyên Tung, nay chẳng biết đi đâu.”

Lâm Phương Sinh vừa nghe tâm tư liền động, đưa mắt về phía Diêu Đan Thanh. Nàng biết y có điều muốn hỏi nên hơi hơi gật đầu. Lâm Phương Sinh liền mở miệng, “Vị Nguyên Tung kia ngưng mạch mấy tầng?”

Nữ tu lại bầm, “Nguyên Tung nay ngưng mạch bốn tầng, là người tu vi cao nhất trong Nguyên thị.”

Diêu Đan Thanh thấy y thần sắc trầm trọng liền khẽ hỏi, “Lâm đạo huynh, có gì không ổn sao?”

Lâm Phương Sinh nói, “Nói đến cũng khéo, Tưởng thị môn ta trúng huyết chú, cũng có một vị tu vi cao nhất trong tộc mất tích, không biết đi

đâu.”

Ban đầu hạ huyết chú để bộc lộ bản chất hung tàn, sau để mặc họ chém giết lẫn nhau, còn duy nhất một kẻ mạnh nhất. Phương pháp này quả thật tàn ác.

Nhất thời mọi người vẻ mặt nghiêm túc, không khí nghiêm trọng. Việc quỷ dị hung hiểm thế này, không chừng chính là họa kiếp của tu chân giả Khánh Long quốc. Mấy tu sĩ trẻ tuổi thương lượng với nhau không ra kết quả, đàm tọa một lần rồi tan, phần thì lén đi bẩm báo sư môn, phần thì nhận tiếp chỉ thị đi thương nghị. Diêu Đan Thanh phân phó chuẩn bị sương phòng cho mọi người, lại tự mình dẫn đường cho Lâm Phương Sinh, đến một tiểu viện riêng biệt.

La Hạo Nhiên vừa nhìn thấy cảnh đó, trong mắt tràn đầy âm ngoan ngạo khí, lại bị Triệu Tiêu khẽ nhắc nhở, “Thiếu chủ, người này không thể lưu lại. Thế nhưng đây là đệ tử Ngũ Hành tông, không thể hành sự bất cần.”

“Ta đã biết, đừng có nhiều lời.” La Hạo nhiên lớn giọng quát, sau đó đi theo hạ nhân đến khách phòng.

Lâm Phương Sinh cũng nhận ra Diêu Đan Thanh đối xử với mình thân thiết đặc biệt, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Sau một phen khách sáo liền tiến vào biệt viện, cước bộ vội vàng, vào phòng liền đóng cửa, cũng không kịp ngắm cảnh trí tinh xảo trong viện.

Diêu Đan Thanh thấy y vội vàng cũng không dám làm gì thêm, chỉ đành tiếc nuối lệnh thị nữ quay về.

Lâm Phương Sinh cũng biết mình quá đường đột, thế nhưng cũng là bất chấp rất nhiều. Y đóng cửa phòng lại, cửa sổ cũng cài then, hạ cấm chèo rồi mới buông bỏ khắc chế, than nhẹ một tiếng, ngã ngồi xuống đất, nghiêng người dựa vào ghế tròn bằng gỗ hoàng đàn, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn giờ đã nhiễm một tầng mồ hôi đỏ ửng.

Là phù văn Hợp Hoan phát tác.

Cứ đến kỳ ba tháng là sẽ phát, thếnhưng Lâm Phương Sinh không thể tìm đến Yêu Tu kia, chỉ còn một biện pháp.

Trong chốc lát ngẩn ngủi, Lâm Phương Sinh đã có cảm giác như trăm ngàn con kiến đang cắn xémình, đau đến không thể thốt thành lời, đúng là phát tác dị thường bá đạo. Một chútđo dự cũng không có, y vội lấy từ trong Càn Khôn giới ra thạch tinh, cắn chặt khớp hàm, nhìn chăm chăm cái ngọc thể trong tay lúc này đã nóng lên.

Cuối cùng, y nén xấu hổ cùng quần bách, cời tiết khố, cầm lấy thạch tinh đưa ra sau.

Đang định dùng sức đưa vào, đã bị một bàn tay ngăn lấy.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ngũ Hành Tông Phủ

Lâm Phương Sinh đại kinh thất sắc, quay đầu lại thì thấy một đôi mắt tím trong suốt sáng ngời, còn mang theo vài phần tiêu ý.

Đúng là Ma Tu Diêm Tà. Hãn giữ lấy tay y, đoạt lấy cái ngọc thể, ngũ diệu chân thành ôn hòa đến cực điểm, “Phương Sinh ca ca, có ta ở đây cần gì phải dùng vật chết đó.”

Lâm Phương Sinh cố gắng tránh đi nhưng lại bị Ma Tu giữ chặt eo lưng, bàn tay nhấn xuống huyết vị bên hông cũng đủ khiến y tê dại, yếu đuối ngã vào lòng người phía sau, ngay cả hơi thở cũng nặng nề thêm vài phần. Y không khỏi cảm hận thân thể bản thân, chau mày, vươn khuỷu tay chống mình khỏi ngực bụng Diêm Tà, chất vấn, “Làm sao người... Phá được cấm chế của ta?”

Diêm Tà không đáp, chỉ nhìn một dòng mồ hôi mật mật đang chảy sau chiếc gáy như bạch ngọc của y, thấm ướt tóc đen, rồi tung phủ lên ngoại sam bạch sắc, đục niệm dày đặc mà vẫn cố nén. Hãn coi hành động lấy khuỷu tay kháng cự chống đối này cũng chỉ như đục cự hoàn nghênh, câu dẫn cầu hoan. Lại nhìn xuống y một thân sam bào hỗn độn, tiết khổ tuột xuống tận gối, nhất thời nhiệt huyết dâng trào, hạ phúc nóng như lửa, hận không thể lập tức xỏ xuyên thân mình tiêu hồn kia.

Ma Tu kia có một đôi mắt tím tiêm diễm, lúc này đã dần dần sẫm lại.

“Phương Sinh ca ca đã giúp ta che giấu trước mặt các vị tu sĩ kia, Diêm Tà vô cùng cảm kích. Trái lo phải nghĩ, chỉ thấy lấy thân báo đáp là tốt nhất.”

Thiếu niên kia cực kì vui sướng, khẽ thăm thì, bàn tay cũng đã tham nhập vào trong tà áo, nắm lấy nam căn đã hơi thức tỉnh của Lâm Phương Sinh. Ngón tay băng lãnh, nhục nhận nóng như lửa, hai thứ chạm vào nhau khiến Lâm Phương Sinh không khỏi rên lên một tiếng, mãnh liệt giãy giụa, thoát ra khỏi lồng ngực Diêm Tà, kiên cường chống đỡ đầu gối vô lực, lão đảo đi về phía một góc sương phòng.

Diêm Tà cũng không truy đuổi, chỉ đứng tại chỗ, mỉm cười, khoe miệng cong cong, mang theo vài phần hứng thú mèo vờn chuột, “Phương Sinh ca ca nếu muốn chơi đùa, tiểu đệ đương nhiên sẽ phụng bồi. Nhưng Phương Sinh ca ca trăm ngàn lần phải nhớ cẩn thận thân thể, chớ nên vui quá hóa buồn.”

“Chớ có nói bậy, mau rút ra ngoài.” Lâm Phương Sinh giận dữ, cố nén áp lực, vung ra Thiên Cương Địa Sát trận, lại bị khống chế của phù văn Hợp Hoan, khiến toàn bộ kiếm trận bản ngược trở lại. Lâm Phương Sinh chỉ thấy kinh mạch cuồn loạn, năm mươi bốn kiếm không còn chướng không rơi xuống đầy đất, hai chân thoát lực chống đỡ không nổi, lưng lay muốn ngã.

Diêm Tà liền động thân mình, ôm Lâm Phương Sinh vào ngực, dựa lưng vào tường, còn đập nát một cánh cửa sổ. Lâm Phương Sinh còn thanh tỉnh một chút, nhất thời cả kinh, sắc mặt tái nhợt, toan vươn tay đỡ lấy Ma Tu lại bị người bắt được, kéo lên đỉnh đầu.

Thiếu niên nhẹ giọng cười, thần sắc rõ ràng nhu hòa ôn lương, nhưng xem anh sắc môi mỏng lại là lạnh bạc vô cùng. Hảnh khẽ cong khoe môi, thông thả tiến lại gần, đến khi hơi thở đôi bên giao triền, chóp mũi chạm vào nhau, “Phương Sinh ca ca, đừng có giãy giụa, cẩn thận lại dẫn ngoại nhân vào đây. Nếu ta mà là người, mà bị nhìn thấy trong hoàn cảnh này, ta sẽ đem toàn bộ người trong phủ giết chết.”

Âm cuối chầm chậm tan ra, cuối cùng biến mất khi hai làn môi chạm vào nhau. Diêm Tà cũng rất có quy củ, ban đầu là chạm nhẹ, sau đó chậm

rãi dãn lấy, lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ, tiện đà quán lấy đầu lưỡi Lâm Phương Sinh, dây dưa một hồi, khẽ liếm lại nặng cắn, vừa giống để vương tuần thành ôn tồn tinh tế, vừa giống bá vương xâm lược mạnh mẽ công thành chiếm đất. Vừa đa dạng, lại vừa cứng nhắc, tựa hồ giống như một học tử chăm chỉ, từng chút từng chút thăm dò nếm thử.

Lâm Phương Sinh hai tay bị giữ lấy, tùy ý để hãn miệng lưỡi giao triền, chỉ cảm thấy khí tức mê say cuộn cuộn đổ vào cùng với đầu lưỡi, toàn bộ thân mình như bị thiêu cháy, lưng dựa vào song cửa sổ, chỉ chực tuột xuống. Diêm Tà khẽ duỗi dài chân, len vào giữa hai đầu gối của y, chân chính áp lên nam căn, cố ý cọ xát bên ngoài. Lâm Phương Sinh chịu không nổi, buột mấy tiếng rên nhỏ vụn phát ra từ cổ họng.

Diêm Tà thấy y động tình, cười càng nhu hòa, ngón tay thon dài vuốt lấy eo, lần đến xương cột đặng sau, cọ xát xoa nắn, hết ỨC khiêu khích, cơ hồ như thiêu như đốt. Lâm Phương Sinh biết rõ ác ý của người này, không muốn vào khuôn khổ, nhưng không cách nào chế trụ lửa dục trong người, linh khí bạo tẩu; ngược lại người trước mặt ngậm ý trên chọc, giống như Thái công câu cá, im lìm chờ cá mắc câu.

Lâm Phương Sinh không muốn cùng hãn dây dưa, nhưng cảm thấy trong bụng nóng lên, cam chịu để cho Diêm Tà cắn môi mình, hãn vừa dứt ra liền nói, “Phải làm liền làm, xong việc thì mau rời đi.”

Diêm Tà nghe vậy, đương nhiên tòng mệnh, nâng một chân y lên đặt tại hông mình, sam bào đen nhánh hạ xuống, liền thấy cự nhận* đang vận sức chờ phát động,

*Nhận là lưỡi dao.

Ngay trước khi nam căn sáp nhập vào trong cánh môn tròn nộn thì cấm chế đột ngột bị người tác động.

Do quá vội nên Lâm Phương Sinh chỉ có thể hạ cấm chế quanh sương phòng, cho nên cách đó vài bước, chính là sư đệ Bạch Thuật, “Sư huynh, ta nghe thấy dị động trong viện của người, có gì xảy ra sao?”

Diêm Tà mở đôi mắt tím sẫm, long lanh như có nước, nhìn y chăm chăm, sau đó cúi đầu, căn xuống hầu kết đang lên xuống của y, “Phương Sinh ca ca đúng là trời sinh đã trêu hoa ghẹo nguyệt, Diêu cô nương kia không nói, cả sư đệ mình cũng chẳng tha?”

Lâm Phương Sinh cau mày, thấp giọng trách cứ, “Đừng có nói bậy!” Y lớn tiếng đáp lại Bạch Thuật, “Không sao—”

Vừa mới mở miệng đã thấy Ma Tu kia thẳng lưng, đâm sâu vào trong, hung hăng va chạm. Cảm giác bị chà xát đến nóng bỏng làm Lâm Phương Sinh kêu lên một tiếng, lại cắn chặt răng nhịn xuống, mồ hôi lạnh nhiễm cả một thân, nội bích cũng cắn chặt lấy nam căn. Diêm Tà nhíu hàng mi thanh tú, cúi đầu oán giận, “Ca ca, thật chặt.”

Lâm Phương Sinh nào quản hẳn tự làm bậy, chỉ cố điều tức, ra vẻ trấn tĩnh, “Ta đang tu luyện kiếm trận, vừa có bước đột phá, không có gì đáng ngại, người tự đi nghỉ đi.”

Một câu ngăn ngui, nhưng nói ra lại gian nan vô cùng, Diêm Tà từ đầu đến cuối không hề yên tĩnh, bóp lấy eo y, một thanh nam căn liên tục ra vào, chỉ cọ xát đúng nơi khiến y bủn rủn toàn thân. Lâm Phương Sinh đưa tay lên che miệng, khớp hàm đã thấm máu, không ngăn được mấy tiếng thở dốc, đâm thanh diễm ngữ.

Bạch Thuật lại là người có tâm tư đơn thuần, nghe thấy ngữ điệu Lâm Phương Sinh khác thường, tự nhiên lo lắng cho sư huynh, không dám rời đi.

Mà Ma Tu kia lại là hạng được một tấc lại muốn tiến một thước, thấy y đang ân nhần thì càng động mãnh liệt, eo khố đóng đưa, giống như từng lần thiết chùy giáng xuống. Đằng sau Lâm Phương Sinh chính là cửa sổ, sợ hấn

gây động tĩnh, không dám né tránh, chỉ khẽ xoay eo, thu nhận từng đợt va chạm mãnh liệt.

Khoái cảm sung sướng từng đợt giáng xuống, Lâm Phương Sinh hai chân lơ lửng, quần chặt lấy eo lưng Diêm Tà, da thịt trắng nõn nổi lên một tầng hồng nhạt, nam căn cứng rắn. Hai cơ thể cọ xát lẫn nhau cũng tạo tư vị tuyệt vời.

Y chỉ có thể dùng toàn lực duy trì một tia lý trí, gặt gao bámláy cánh tay Ma Tu, “Bạch Thuật, ta đang tu luyện... Đừng có quấy rầy...”

Diêm Tà hưng hăng đỉnh một cái, phù văn Hợp Hoan bao lấy một vòng quanh nhục nhận, sung sướng sáng khoái, tham lam quần lấy nam căn. Lâm Phương Sinh thấy một tia sáng trắng lóe lên, căn khẽ bả vai Ma Tu, chìm trong khoái cảm, nam căn run lên, dương tinh tiết ra nhiễm cả vào y bào Diêm Tà.

Lâm Phương Sinh rên trầm mấy tiếng, điều hòa khí tức, một thân sam bào đã trở nên nhàu nhĩ, khắp mình dập dính, khẽ nói, “Đủ...”

Diêm Tà lại xoay eo, một thanh cự nhận chưa hề suy chuyển, ngừng động một lát, kéo một chân Lâm Phương Sinh lên cao, xoay nửa vòng cho y phủ phục lên cửa sổ, thả người xô xuyên, “Ca ca căn ta không buông thế này, sao có thể đủ được.”

Lâm Phương Sinh không kịp phòng bị, bị đỉnh một cái đến nghiêng ngã, vô tình đẩy cánh cửa sổ ra, thân mình trở nên cứng ngắc, đồng thời nội bích cũng co rút lại, căn chặt lấy vật cứng nóng bỏng trong cơ thể, Tình triều chưa tan giờ lại dâng lên, không nhịn được rên mấy tiếng, eo lưng cũng vô thức xoay chuyển lấy lòng.

Diêm Tà bị bậc này câu dẫn, dục niệm tràn đầy, một cây cự thương đón gió mà lớn, kích thước còn to hơn ban đầu, ép cho dững đạo Lâm Phương Sinh cơ hồ muốn vỡ ra. Nhập khẩu đỏ tươi, cơ hồ xuất huyết. Ma Tu làm

sao nhẫđược, ôm lấy Lâm Phương Sinh từ phía sau, chinh phạt va chạm, theo cùng với âm thanh nặng nề khi thân thể cọ xát.

Lâm Phương Sinh hai tay không có chỗ nào để dùng, chỉ có thể bám chặt lấy cửa sổ, chợt có một bàn tay từ phía sau mở tung cửa sổ, nhất thời ánh trăng thanh sáng, thác nước giả sơn, bóng cây rủbước, cảnh sắc tao nhã lộ ra trước mắt.

Yên tĩnh như vậy, cũng thấy rõ ràng Bạch Thuật không có trong viện, tâm trí nhất thời thả lỏng.

Diêm Tà lại nở nụ cười đôn hậu thuần lương, cúi đầu hôn lên gáy y, “Phương Sinh ca ca đừng sợ. Hai người chúng ta nhìn vào quá lắm cũng chỉ đang ngắm trăng, nào có ai nghĩ lại làm hành động bậc này đâu?” Ngôn từ ám muội, va chạm vẫn không hề lưu tình, Lâm Phương Sinh trong đau đớn cảm nhận vài phần khoái cảm.

Khung cửa sổ mở lớn, tuy có bóng cây cùng hòn giả sơn che khuất, Lâm Phương Sinh vẫn lo sợ có người xâm nhập, lại ánh trăng chiếu vào, tăng thêm vài phần xấu hổ quẫn bách. Trải qua kinh hách như vậy, Lâm Phương Sinh thất thủ, òa khóc thành tiếng.

Y chỉ đành cúi gập người xuống cửa sổ, sau lưng mở rộng, tùy ý để Ma Tu kia luận động, giao đến toàn thân run rẩy, khoái cảm khó tả, nội bích cắn nuốt liên tục, cũng không che dấu tiếng rên nhỏ vụn, quay đầu thúc giục, “Mau... Chút...”

Hành động này của Lâm Phương Sinh khiến Diêm Tà trụ không được, đôi mắt tím sẫm lại, sắp biến thành đen, đại khai đại hợp, thô bạo tiến công, đỉnh đến mức Lâm Phương Sinh nhiều lần đụng vào tường, cửa sổ cũng cót két lay động. Chỉ sau thời gian nửa chén trà, y thấy người sau mình động tác nhanh hơn, chưa kịp thấy gì khác thường đã bị một cổ dương tinh bắn vào sâu bên trong, lưng cũng cong lên, tiết ra.

Làn này song tu, hai bên đều thỏa mãn, lúc Diêm Tà rút ra Lâm Phương Sinh còn thấy hư thoát. Cảm thấy đi lại có hơi vô lực, y cũng tùy ý để Ma Tu chỉnh lý, ôm mình lên giường. Trước khi Ma Tu rời đi, Lâm Phương Sinh giữ lấy cổ tay hắn, “Hãy khoan.”

Giọng nói khàn khàn biếng nhác, Diêm Tà lại thấy dục niệm dâng lên, xoay người đi về phía y, “Triền miên một hồi, Phương Sinh ca ca vẫn còn luyến tiếc tiểu đệ?”

Lâm Phương Sinh ủ rũ, đẩy hắn ra, chỉ nói, “Phá Thiên Ma chú thế nào?”

Diêm Tà nhớ đến lần nói chuyện giữa hai người lần trước, cảm giác mát mát xẹt qua trong mắt, cũng nhanh chóng biến mất. Hắn vẫn cười hết sức chân thành, ” Phương Sinh ca ca trong lòng mang thương sinh, thương sinh cũng không nhớ người, không bằng đem lòng đặt vào ta.”

Lâm Phương Sinh bày ra gương mặt vô hi vô bi, chỉ dùng một đôi mắt thanh lãnh vô ba nhìn hắn, “Chỉ làm cạn lực ta thôi.”

Thiếu niên chăm chú nhìn một lát, thở dài một tiếng, lấy từ trong ngực ra một tấm ngọc phù, đặt vào tay Lâm Phương Sinh, “Cách phá giải đều nằm trong đó cả.” Diêm Tà dứt lời liền đẩy cửa rời đi, trước khi đi còn quay lại cười ôn nhu, “Ngày khác sẽ đến tìm ca ca song tu.”

Lâm Phương Sinh không nhiều lời với hắn, chỉ đảo mắt nhìn qua ngọc phù, lại thấy đau đầu không chịu nổi, chung quy cũng là quá mỏi mệt, đành từ bỏ, nhắm mắt lại ngủ.

...

Đèn đuốc đã tắt, bốn phía không có một chút động tĩnh, từ sau giả sơn lộ ra một thân ảnh.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tướng Nhạc Sơn Trung

Bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng trút xuống, chiếu rọi đình viện phong nhã, rõ ràng gần như ban ngày, phàm nhân cũng có thể thấy rõ việc xảy ra trong phòng kia, huống chi là thiếu chủ Kiếm Nguyên tông.

Dưới ánh trăng, La Hạo Nhiên cũng lộ ra vài phần ngọc thụ lâm phong, chỉ là thần sắc âm trầm, tổn hại khí chất trích tiên, có dấu hiệu lâm vào Ma Đạo.

Hắn thấy phòng Lâm Phương Sinh không có động tĩnh, liền lặng yên rời đi không một tiếng động, trở về phòng mình.

Lúc đó đã thấy trên bàn đặt một phong thư, mở ra xem bên trong, hắn cười lạnh một tiếng, “Người này hóa ra đã tính kế được như thế.” Lập tức đốt thư đi, tro cũng không lưu lại.

Ngày hôm sau, chúng tu sĩ lại tề tụ tại chính đường. Diêu Đan Thanh nói, “Các vị đạo hữu, gia phụ đã quảng phát thiệp mời, mời các phái tiên sư đến tụ lại Liễu trấn, cùng thương ứng kế sách. Thỉnh các vị đạo hữu lưu lại mấy ngày.”

Ngũ Hành tông là đại tông pháp tu, truyền thừa ngàn năm, tích lũy thâm hậu, quan hệ sâu rộng với nhiều môn phái. Việc trọng đại thế này có Ngũ Hành tông đứng ra, đương nhiên không thể tốt hơn.

Việc này Lâm Phương Sinh cũng phải dựa vào chỉ thị sư tôn, những tu sĩ khác cũng không thể tự quyết.

Lâm Phương Sinh nói, “Đêm qua sư tôn đưa tin, huyết chú kia có tên này, chắc là lấy máu làm vật dẫn, cho nên truyền xuống cho các gia tộc làm việc cẩn thận, tránh bị thụ thương, để người khác lợi dụng.

Không Phá tuyên một tiếng Phật hiệu, “Hách Liên trưởng môn trạch tâm nhân hậu, quả đúng là có phúc.

La Hạo Nhiên cười lạnh, “Vạn Kiếm môn biết rõ chuyện huyết chú như thế, quả nhiên là có phúc. Lại không biết ai ở sau lưng làm trò phá rối khiến người gièm pha, trước mặt người khác thì ra vẻ đạo mạo, giả chút hư danh.”

Lời ấy của thiếu tông chủ, từng chữ đâm vào tim, Lưu Tử Huy định lên, lại bị Lâm Phương Sinh ngăn lại.

Lâm Phương Sinh sắc mặt cũng không tốt. Lời của La Hạo Nhiên một câu hai nghĩa, cũng không biết có phải do y nghĩ nhiều hay không. Chuyện đêm qua bên cửa sổ đúng là đã kéo được La Hạo Nhiên đến, khiến y không khỏi oán giận với Diêm Tà.

Tuy chột dạ, nhưng thay mặt chưởng môn đương nhiên không thể khinh thường.

“La đạo hữu sao lại nói lời ấy? Ta tu đạo vốn là nhân tu trường sinh, cầu là đại đạo, thế tục tổn hại cũng chỉ như mây khói, đều không cần để ý. Người ta đều là kiếm tu, chuyện chém giết không thể tránh. Thế nhưng nếu chỉ biết giết với giết, lòng người vô tình, lạm sát kẻ vô tội, nghịch với Thiên đạo, chỉ sợ tâm ma bùng lên, tiên đồ khó lên!”

Lời này nghe thật nặng nề, La Hạo Nhiên sắc mặt kịch biến, vung linh kiếm chém xuống, nhưng nay tu vi Lâm Phương Sinh lại tương đương hẳn, kiếm trận rất khó giải quyết; mặt khác đây là quý phủ của Diêu Đan Thanh, không tiện hành động, đành nuốt hết giận dữ xuống. Lấy việc tối qua để hạ nhục y, thứ nhất là không có chứng cứ, thứ hai là không rõ người tư hội với y trong phòng lúc ấy là ai, không có cơ nhắc đến, chỉ phá hỏng hình tượng

bản thân. Một cỗ huyết khí tràn lên ngực, chực trào ra, cuối cùng nhịn không được, hắt một chường nện xuống cột đá ngoài phòng.

Triệu Tiêu chỉ đành ngẩng đầu lên khuyên nhủ, “Thiếu chủ, đó cũng chỉ là một tên tiểu nhân, không cần quá chú trọng đối phó mà hỏng đại sự.”

La Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, “Người này không diệt được, tâm ma khó tiêu. Bảo người nọ mau hành động một chút!”

Triệu Tiêu còn định khuyên nữa, nhưng thấy thiếu chủ mình lửa giận ngút đầu, đành đi phân phó mọi chuyện.

Lâm Phương Sinh không để ý đến hắt nữa, thu lấy khí thế bức người, quay sang nói chuyện với các tu sĩ khác, “Tuy là suy đoán, nhưng cẩn thận một chút cũng không sao, thỉnh các vị đạo hữu đừng trách ta nhiều lời.”

Những người khác đều đồng ý, cũng không muốn cuốn vào hai phái xấu xa. Diêu Đan Thành âm thầm thở dài. Nàng biết Kiếm Nguyên tông có ý kết thân, nhưng La Hạo Nhiên này tính tình hẹp hòi, có thù tất báo, đừng có nói nàng vô tình, cho dù có tâm đi nữa La Hạo Nhiên cũng không xứng. Nếu kết đạo侣 là không thể, đệ tử trẻ tuổi của Vạn Kiếm môn ngược lại....

Diêu Đan Thành mang theo tâm tư như vậy quay đầu lại, thấy Lâm Phương Sinh đang phân phó đệ tử. Máy người đang nghĩ cách ứng đối, vốn đã nhiều ngày điều tra nên cũng tán đi một phần.

Lâm Phương Sinh rời đi vừa lúc gặp Chiến Dực, thấy hắt cô đơn bóng chiếc, không khỏi sinh vài phần hiệp nghĩa, “Chiến đạo hữu lẻ loi một mình, nếu có chỗ không tiện, có gì cứ nói với ta, Vạn Kiếm môn sẽ tận lực giúp đỡ.”

Thiên Tông môn danh điều không lớn, chỉ mới được lập hơn một trăm năm trước bởi một vị tán tu, uy danh thực lực gì đó đều không có, giờ lại

được một đại môn phái che chở, Chiến Dực không giấu nổi vẻ cảm kích, “Lâm đạo hữu cao thượng, Chiến Dực lĩnh tâm.”

Mặt cũng nổi lên vài phần thích sắc, “Chiến Dực nguyên cùng đồng môn tới đây, ai ngờ trên đường gặp kẻ thù đánh lén, chỉ có một mình ta liều chết thoát được... Chỉ nguyện ở đây, báo thù cho sư huynh muội”.

Chuyện liên quan đến tư ẩn nội môn người khác, Lâm Phương Sinh cũng không nhiều lời, chỉ an ủi vài câu mới về khách phòng. Y lấy ngọc phù mà Diêm Tà lưu lại ra, vuốt ve một lát, bắt đầu trầm ngâm.

Vừa nãy y giả danh sư tôn, uyển chuyển nhắc tới chuyện ngọc phù cũng là do biết được từ chính ngọc phù này.

Thiên Ma chú kia đúng là lấy máu để dẫn, phụ vào lấy chú pháp. Thế nên người bị chú phải có họ hàng với nhau. Chỉ tiếc mỗi tộc đều không lưu lại chút thần hồn nào, muốn truy xét cũng vô dụng.

Tính ra, Ma Tu kia quả nhiên thận trọng, thủ đoạn chu toàn.

Về phần phương pháp phá giải, Lâm Phương Sinh có hơibuồn bực. Trong ngọc phù này có ghi:

Thứ nhất, thi triển nghịch hướng pháp chú Thiên Ma chú, có thể gây phản phệ. Khó xử chính là, không biết được chú này được vận hành theo cách nào.

Thứ hai, lấy người trúng chú thay huyết toàn thân. Đây là phương pháp tổn hại âm đức, tức là lấy mệnh đổi mệnh.

Thứ ba, hai người có tu vi đạt mức cảnh giới áp chế huyết chú phát tác. Chỉ tiếc cách này trị ngọn không trị gốc, thậm chí nếu người trúng chú tu vi cao, như Kim Đan hay thậm chí Nguyên Anh thì không thể làm được.

Thứ tư, giết chết người hạ chú, huyết chú sẽ tự nhiên giải được.

Từ trên xuống dưới, chỉ có cái cuối cùng có thể làm được.

Thế nhưng ngọc phù này nói sai thì sao?

Lâm Phương Sinh trái lo phải nghĩ cũng không ra cách gì, chỉ đành ghi lại mấy phương pháp trong ngọc phù, cả lý do vì sao mà biết đều viết ra, gửi cho sư tôn.

Một thanh kiếm phù đưa tin màu đỏ vừa vút ra ngoài, đã nghe thấy tiếng của Bạch Thuật ngoài cửa.

Trong lòng hoảng hốt, lại nhớ đến cảnh tượng xấu hổ tối qua, Lâm Phương Sinh nhắm mắt liễm thần, thở sâu mấy tiếng, bình ổn tâm tình, lúc này mới mở miệng gọi Bạch Thuật vào.

Bạch Thuật cũng không thấy gì khác thường, đi vào hành lễ, “Sư huynh, ta vừa mới nghe được tin, dưới chân núi Tượng Nhạc thường có Ma Tu lui tới.”

Hắn kể hết mọi chi tiết ra..

Hóa ra dưới chân núi Tượng Nhạc vốn có một thôn dân, địa thế xa xôi, không được người chú ý đến, người dân ở đây cũng ít ra ngoài. Mấy ngày trước có một hunter* đến truy tìm con mồi, đến gần thôn trang kia, gặp nơi tịch tĩnh vô thanh, nổi lòng hiếu kì đi vào; mới phát hiện ra thôn kia không một bóng người, chẳng có thi thể, càng không có vết đánh nhau; nhân khẩu toàn thôn như đột ngột biến mất, gia cầm gia súc người dân ở đây tự nuôi lâu ngày không được cho ăn đã chết phân nửa.

*Nguyên văn bản gốc là tiếng anh.

Hunter lập tức báo cho trấn trưởng, phái người đến tra cũng không ra một đầu mối, chỉ tìm được một chút ma khí ít ỏi, cho nên phỏng đoán chuyện có liên quan đến Ma Tu.

Từ đó trở đi cũng có người qua lại núi, nhưng cũng không có thu hoạch gì.

Bạch Thuật cũng mới nghe được tin tức này, lập tức đến bẩm báo.

Lâm Phương Sinh nói, “Tả hữu không có manh mối gì, không bằng chúng ta điều tra thử một phen.”

Lúc ra phủ vừa đúng gặp Chiến Dực. Hắn thấy y ra ngoài, tinh thần cũng rung lên, “Lâm đạo hữu, ta nghe được tin phụ cận núi Tướng Nhạc có Ma Tu lui tới, không bằng đi cùng nhau thăm dò?”

Lâm Phương Sinh ôn hòa cười, “Ta cũng đang có ý này, vậy liền đi thôi.”

Chiến Dực cũng ôn hòa thân thiện cười nói, “Vậy thì rất tốt.”

Hai người cùng Bạch Thuật đều là ba đệ tử danh truyền, cùng lấy phi kiếm ra, hướng về Tướng Nhạc mà đi.

Chưa đến hai canh giờ, ba người đã đến chân núi, hạ xuống bên cạnh thôn dân không một bóng người.

Trải qua một thời gian như vậy, ma khí đương nhiên đã tiêu trừ, toàn bộ sơn thôn yên tĩnh vô thanh, không một bóng người, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, mang vài phần quý dị thanh u.

Lâm Phương Sinh đảo mắt nhìn một hồi, không khỏi thất vọng. Quả nhiên không tìm ra manh mối.

Chiến Dực đề nghị, “Ma Tu này chọn nơi này, ắt có dụng ý. Chi bằng tách ra điều tra.”

Núi Tướng Nhạc phạm vi trăm dặm, Lâm Phương Sinh cũng đồng ý. Năm người liền tự nhận phạm vi của mình, hóa thành kiếm quang, lần lượt rời đi.

Lâm Phương Sinh hạ xuống sườn đông núi Tướng Nhạc. Trong núi cổ mộc che khuất trời, lại có mãnh thú hoành hành, thợ săn phàm nhân không dám lui tới, nên mấy loài sóc, kê trĩ gì đó đều không sợ người, chỉ núp sau vòm lá thò đầu ra quan sát.

Lâm Phương Sinh nghe tiếng chim hót véo von, cũng không lấy kiếm, chỉ dùng tay khẽ vén tán lá dày rậm rối rắm, cất bước đi qua, nâng cao cảnh giác.

Y thong thả tiến lên, bất giác sắc trời dần dần nặng xuống, ngược lại tìm được mấy loài linh dược. Lâm Phương Sinh thu lấy một ít, còn phần Ma Tu hay thôn dân ngược lại không một bóng dáng.

Lâm Phương Sinh không vội vàng xao động, vẫn thong thả tiến lên, cẩn thận điều tra, bỗng nhiên khí tức xung quanh có điều bất thường. Y lập tức dừng lại, xoay người đi về phía một góc sơn tùng bên trái. Góc sơn tùng vốn chúc hàn, một cổ âm hàn khí đánh tới, nhưng không hề tổn hại đến Lâm Phương Sinh.

Y rút ra một thanh linh kiếm, gạt bụi rậm dưới gốc tùng ra, chỉ thấy một cục lông trắng như tuyết đang cuộn tròn, run lên vì lạnh. Ra là một ấu lang.

Ấu lang kia chiều dài có chút bất thường, hơi thở mỏng manh, thấy Lâm Phương Sinh đến gần thì khẽ gầm nhẹ, chỉ đợi y lại sát nó sẽ cắn, chẳng qua quá nhỏ, một chút uy hiếp ngược lại giống như làm nũng, âm thanh tiếng gầm cũng mang vài phần non nớt, khiến người ta buồn cười.

Lâm Phương Sinh ra tay nhanh như chớp bắt lấy túm lông sau gáy nó, nhấc lên, “Người chắc cũng đói rồi đúng không, cũng cần phải béo lên nữa mới giết được, đừng sợ.”

Ấu lang không hề để ý lời nói của y, khẽ gầm gừ trong họng, tứ chi ngấn củn cùng đuôi trắng quẫy lên không ngừng, cố gắng cắn tay y, chẳng qua sức lực không đủ, một chút đã kiệt sức, mở to đôi mắt màu xanh trờng y.

Lâm Phương Sinh thấy sói con lông da xơ xác, bụng còn hơi lép, chân sau hình như bị thương, còn đang chảy máu, lòng thương dâng lên, bèn lấy linh đan cho nó ăn. Ấu lang này cũng là linh thú, người người thấy vị dược trong đan, liền biết là bảo bối, không chút khách khí mà nuốt vào, lại liếm liếm ngón tay Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh gãi gãi tai nó, hòa nhã nói, “Dược này tác dụng không lớn, người thể hư mạch yếu, cẩn thận bạo thể mà chết.” Sói con vẻ như nghe được, liền cong chân trước, tiêu hóa viên dược. Lâm Phương Sinh lấy thêm một viên đan dược chữa thương, một nửa cho nó ăn, một nửa bóp nát rắc lên chân nó.

Linh đan thượng phẩm quả nhiên bất phàm, vết thương liền lại nhanh chóng.

Hiển nhiên sói con đã ổn, Lâm Phương Sinh trong lòng có chuyện, định đứng dậy rời đi, góc áo lại bị kéo lấy, liền quay đầu nhìn lại, thấy sói con đang cắn lấy áo mình, một đôi mắt xanh lam trong veo, giờ ngập ý không muốn xa rời.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tạm Biệt Diêm Tà

Tu sĩ tuy có nuôi dưỡng thú sủng, cũng có ngự thú đi cùng, lấy yêu thú hỗ lực, hoặc trợ thân, hoặc trợ công, đều có thể tăng tu vi. Nhưng kiếm tu thường chỉ có bản thân, nhiều lắm là nuôi linh cầm để thay đi bộ; nếu đạt đến cảnh giới ngang Hách Liên Vạn Thành thì một kiếm có thể phá hư không, linh cầm cũng không cần.

Lâm Phương Sinh tuy không thích nuôi dưỡng thú sủng, nhưng con sói con non nớt kia kêu lên ai ai chực khóc, cũng không thấy mẹ nó tìm kiếm, chỉ sợ là bị vứt bỏ, hoặc mẹ bị bắt giết mất; trở thành mồ cô, giống hệt như y.

Lâm Phương Sinh vẫn là mềm lòng, xoay người ôm lấy cái bụng mềm mại của sói con, ôm vào khuỷu tay, tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Đi được một lát, lập tức bị một cỗ linh lực kích động, từ Sơn Âm truyền đến, ần ần cảm giác pháp lực va chạm, động tĩnh tu sĩ tranh đấu. Lâm Phương Sinh hét sói con vào ngực áo, vung phi kiếm đi về phía có tiếng động.

Tới Sơn Âm liền thấy một vạt đất trống bên vách núi, một đốm đen đang bỏ chạy phía xa, Chiến Dực đang nằm trên đất, một thân đầy máu, sinh tử chưa rõ; Bạch Thuật không hiểu vì sao lại chậm chạp không thấy bóng.

Lâm Phương Sinh đành hạ xuống, ngón tay đặt lên mạch cổ tay Chiến Dực, đã thấy hần mặt vàng như giấy, mất máu quá nhiều, cũng không để cho y bắt mạch, rút tay ra vỗ lên vai y, giọng nói khàn khàn vô lực, “Không... Phương sự... Mau đuổi theo Ma kia...”

Lời còn chưa dứt miệng đã phun một búng máu, khiến thanh sam ngả cũ nhuộm thành một màu sẫm.

Lâm Phương Sinh nâng Chiến Dực dậy, dõn xuống an tọa nơi vách núi, lấy đan dược ra cho hắn ăn, “Ta có các sư đệ đuổi theo rồi, người đừng vọng động.”

Mà sói con trong ngực áo hắn không hiểu vì sao đột nhiên vắn vẹo thân mình bất an, Chiến Dực cũng bày ra bộ dạng nửa sống nửa chết, Lâm Phương Sinh quay bên này lại bên kia, không khỏi luống cuống tay chân, sứt đầu mẻ trán.

Trong lúc rối ren, thạch bích sau lưng Chiến Dực đột ngột mở ra một đại động tối đen, nuốt hai người một thú vào.

Lâm Phương Sinh chỉ vừa kịp bắt cục lông đang cuộn tròn lại, đã bị lực hút mạnh mẽ cuốn vào trong động, không biết đang ở chỗ nào. Đợi đến khi hai chân chạm đất, có thể đứng dậy vững vàng, đã thấy bản thân đang ở giữa một bụi hoa.

Bốn phía trong động đều là thạch bích, thạch bích lại khảm đầy thủy tinh. Thủy tinh kia phát ra ánh sáng trắng, chiếu rọi cự động, sáng như ban ngày, có phần giống như lụa xanh mỏng treo lơ lửng, đẹp đến mê hồn.

Sơn động rộng đến như vậy, không chừng khoét rỗng cả núi Tượng Nhạc.

Bên chân là một dòng suối chảy cong cong trong veo, tiếng nước chảy róc rách tươi mát dễ chịu, rửa sạch đá cuội bên bờ, chảy vào trong hồ. Lại thấy một cái cầu gỗ, hẹp mà thẳng tắp, đi thông qua hồ đến một tiểu trúc. Tiểu trúc kia rường cột chạm trổ, cực kì tinh xảo.

Xung quanh là hồ nước, hoa lá mọc um tùm.

Từng ngọn cỏ lá cây, từng viên gạch một, đều là do sự bố trí dày công tỉ mỉ của vị chủ nhân.

Lâm Phương Sinh dạo một vòng, không hề thấy người ở, duy chỉ thấy một tòa tiểu trúckia, bèn nghĩ rằng, bí mật gì cũng nằm trong đó.

Y nhặt sói con đã mê man lên, nhét vào tay áo, cất bước đi lên cầu.

Y đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa mẫu đơn sơn đỏ phú quý ra, cũng không ngại có người. Trong sương phòng, trên giường có một người đang hôn mê.

Đó không phải là Chiến Dực, người cùng y rơi vào đây, mà là Ma Tu Diêm Tà.

Thiếu niên lúc này hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, lẻ loi nằm trong phòng, một bộ suy yếu bất lực.

Nếu muốn trừ ma vệ đạo, đây là thời cơ tốt nhất.

Lâm Phương Sinh lại chỉ lẳng lặng đứng thẳng, quan sát Diêm Tà không hề phòng bị, lại bày ra vẻ mặt khi ngủ thanh lãnh cô tịch, sau một lúc lâu mới thở dài một tiếng, “Thôi vậy.”

Y cũng cứu trị như Chiến Dực, độ nhập linh khí, cho ăn đan dược.

Non nửa canh giờ sau, Diêm Tà mới tỉnh dậy, nhìn thấy Lâm Phương Sinh, hai mắt tím đột ngột sáng lên, “Phương Sinh ca ca, hóa ra là người.”

Trong nháy mắt lại ảm đạm đi, “Phương Sinh ca ca là tới giết ta đúng không? Ta nay tu vi hủy đến cạn kiệt, tùy ý người xâm lược. Nếu có thể chết trên tay ca ca, ta cũng mãn nguyện.”

Nói xong một câu, đã thấy hơi thở mong manh, lại sắp hôn mê.

Lâm Phương Sinh ngồi cạnh giường, nâng hẳn dậy, bàn tay chậm rãi đưa linh khí vào, không để ý mấy câu điên ngôn loạn ngữ kia, “Lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn là chuyện ta không làm. Người tại sao lại ở đây, ai đã thương người?”

Diêm Tà được tương trợ, hoãn đi được vài phần, thân thêm mềm nhũn dựa vào phía sau. Lâm Phương Sinh ôm lấy hẳn, không biết người đằng trước cười thật thỏa mãn, “Chính là một Ma Tu. Chỉ tiếc ta tu vi thấp hơn hẳn rất nhiều, vất vả mới thoát được, Sư Hồn đằng cũng bị hẳn cướp đi.”

Sau đó cũng giống nhau, hẳn chạy đến góc núi này, không ngờ bị một sơn động hút vào. Hẳn kiên trì trụ ở trong tiểu lâu giữa hồ, giữa chừng hôn mê, lúc tỉnh dậy liền thấy Lâm Phương Sinh.

Diêm Tà ngửa đầu ra sau, tựa vào vai Lâm Phương Sinh, tươi cười rạng rỡ, nhưng hơi thở lại mong manh, “Có ca ca bên cạnh, Diêm Tà cho dù chết ngay bây giờ cũng đã mãn nguyện.”

Lâm Phương Sinh bình thản đáp lại, “Người ta bình thủy tương phùng, làm gì có loại thăm thiết bậc ấy.”

Thiếu niên kia quay đầu cười bốn cột, sau lại nhớ ra cái gì, mắt liền tối đi, “Sâu thật sâu đậm, dày cũng thật dày.”

Lâm Phương Sinh nhíu mày, liền phất tay áo đứng dậy, buông hẳn ra. Diêm Tà mất đi chỗ dựa, ngã xuống giường, hơi giãy thân mình, cuối cùng không đứng lên được, đành cười khổ, “Được rồi ca ca, ta biết sai rồi, cầu ca ca nâng ta dậy.”

Lâm Phương Sinh chưa làm theo, ngược lại hỏi, “Ma Tu kia bộ dáng thế nào, người có quen không? Sao lại cướp Sư hồn đằng của người?”

Diêm Tà biết giờy đã giận, liền không dám tác quái, thành thật trả lời, “Một đầu tóc trắng bù xù, dường như già rồi, tu vi khó dò, mặc đạo bào bát

quái, bên hông có hồ lô xích hồng, ta quả thật không biết người này. Song chẳng kia nếu gần nhau trong vòng trăm dặm ắt sẽ đến với nhau, ta địch lại không được, bị hấn cướp đi. Nếu song chẳng tụ cùng một chỗ, chỉ e là mối họa lớn.”

Lâm Phương Sinh thấy hấn nói đến chí khí lắm liệt, đôi mắt tím sáng ngời, gương mặt thẳng thắn thành khẩn, trong tâm có vài phần dao động.

Diêm Tà cố hết sức nâng thân mình lên lại bị Lâm Phương Sinh tiếp được, hấn vui sướng cười nheo, trở tay nắm lấy ngón tay thon dài ấm áp của Lâm Phương Sinh, “Phương Sinh ca ca, từ nhỏ ta đã không cha mẹ anh em, chỉ có người năm lần bảy lượt bên cạnh, che chở cho ta... Trong lòng Diêm Tà đúng là vui thực sự.”

“Chỉ là do người gặp nạn mà thôi. Nếu người ngoài biết Vạn Kiếm môn cấu kết cùng Ma Tu, chỉ sợ gây ra tai họa.”

“Tuy là vậy, nhưng ta vẫn rất vui.” Diêm Tà khí tức mỏng manh, lại khẽ gối lên vai y, khóe mắt đong đầy nước, một đôi mắt ôn nhu sáng lạn giờ lại âm đạm, sắp khép lại, “Phương Sinh ca ca, nếu ta không phải Ma Tu thì có thể làm bạn bên người ngày ngày, đúng không?”

Lâm Phương Sinh thấy hấn nói một cách thản nhiên, trong lòng mềm nhũn, gật gật đầu. Ma Tu kia liền hoan hỉ, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lúc này sói con tỉnh lại, kêu lên “ngao ngao”, cắn một miếng vào đùi Ma Tu.

Lâm Phương Sinh quát lớn mất câu, khẽ bóp lấy khớp hàm nó, gỡ chân nó ra. Sói con không cam lòng giãy giụa, đôi mắt màu lam oán hận nhìn chăm chăm, chỉ chực đem Ma Tu ra ăn sống nuốt tươi. Lâm Phương Sinh đành túm lấy gáy nó, đưa ra khỏi sương phòng, đặt xuống lộ đài.

Tận đến khi rời khỏi Ma Tu, sói con mới tạm thời yên tĩnh một chút, lại thấy Lâm Phương Sinh có vẻ tức giận, dán bụng mình lên, bốn chi khẽ cử động, cọ cọ lên chân Lâm Phương Sinh, đủ kiểu làm nũng.

Lâm Phương Sinh bật cười, đành ôm lấy nó, sói con khẽ đung đưa đuôi, hai tai cụp xuống, hiển nhiên rất thích, thè lưỡi nhỏ màu hồng hồng liếm ngón tay y.

Y ôn nhu vỗ về đầu nó, đi vào một gian sương phòng khác, đặt sói con lên giường, cho nó ăn một viên linh đan, “Ở đây nghỉ ngơi cho tốt, đừng có chạy loạn, ta đi xem xét một chút.”

Sói con dường như hiểu lời y, ngoan ngoãn nằm phủ phục xuống giường, nuốt lấy viên linh đan.

Lâm Phương Sinh bày đặt pháp trận bốn phía xung quanh sói con mới đi một mình ra khỏi sương phòng. Gian tiểu trúc giữa hồ này tổng cộng ba tầng, mỗi tầng có bốn gian sương phòng, mỗi gian lại có pháp trận phòng ngự, nên tuy không có vết chân người, vẫn không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Lâm Phương Sinh đều đi vào cả, mỗi phòng đều có giường cùng bàn vuông, bố ý giống nhau như đúc, ngoại trừ hai người một thú ra hoàn toàn không có một vật sống.

Ngay cả Chiến Dực cũng không thấy tung tích.

Y rời khỏi hồ, điều tra bốn phía. Trên thạch bích kia có phù văn phức tạp, nói vậy cũng là pháp trận, ngăn cách thần thức, không thể phá vỡ, cả kiếm phù đưa tin cũng không thể vượt qua; ngoài ra cũng không tìm thấy bất kì thông đạo nào.

Không nơi để ra, không nơi để vào.

Cuối cùng phải quay lại tiểu trúc giữa hồ, tìm cách ra ngoài.

Mấy ngày liền như vậy, Diêm Tà không ngờ khỏi hẳn.

Lâm Phương Sinh tưởng hẳn bị thương nặng, không hề phòng bị, lại bị xâm nhập, cường chế song tu trên giường. Sói con ở bên cạnh ba phiên bốn lần muốn cắn chết hẳn, tiếc rằng bản thân chỉ như hạt đậu đinh, bị Ma Tu nhốt trong một quả cầu hắc quang, tả xung hữu đột không thoát ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người kia điên loạn đảo phượng.

Ma Tu kia thủ đoạn rất cao, muôn vàn dụ dỗ cùng khiêu khích, Lâm Phương Sinh cũng thấy sáng khoái, cuối cùng mặc hẳn ‘ta cần ta cứ lấy’, tay chân cuốn quanh, không chịu buông ra.

Triền miên mấy ngày sau, Diêm Tà không biết thỏa mãn, ôm Lâm Phương Sinh vào ngực, vuốt ve qua lại, muốn ‘tái chiến’ tiếp, Lâm Phương Sinh đột nhiên vỗ một chưởng vào ngực hẳn, nhú mày nói, “Gian ngoài có khác thường, đừng nháo.”

Lại nghe như tiếng thở dốc của quần thú, từ xa lại gần, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Sói con hình như cũng cảm giác được, lông mao trắng như tuyết sau gáy dựng đứng lên, gầm nhẹ mấy tiếng.

Hai người khẽ đảo mắt, cùng phi thân ra khỏi sương phòng, đứng trên đình tiêu trúc giữa hồ.

Ao hồ bốn phía, cỏ mọc xanh um đã bị giẫm nát, tất cả đều là yêu thú, còn có mười mấy tu sĩ, hoặc cưỡi hoặc đứng, yêu thú hỗn loạn xung quanh tu vi thấp nhất cũng ngưng mạch năm tầng, tu vi tối cao, quả nhiên là đã đạt đến Nguyên Anh.

Người người đều có sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm hai người giữa hồ, chỉ đợi ra lệnh sẽ lập tức ra tay. Mà đệ tử của Tưởng gia trang mất tích đã lâu Tưởng Hoa Thăng cũng nằm trong số đó.

Lâm Phương Sinh không khỏi cả kinh, toàn bộ tinh thần đề phòng dâng lên, “Thuật huyết chú là do các hạ sở thi? Đón chào thịnh tình như thế, tại hạ không dám nhận.”

Liền nghe thấy một tràng vỗ tay cùng tiếng cười lạnh lùng vang lên, “Phỏng đoán của các hạ, tuy không trúng nhưng cũng không khác là mấy. Vạn Kiếm môn Lâm Phương Sinh, tư chất hơn người, cũng có khả năng là người hạ thủ, đảm nhiệm ta sai sử.”

Một người chậm rãi từ trong rừng đi ra, một thân tự phụ, thần sắc kiêu căng, không phải La Hạo Nhiên thì là ai?

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sát Xuất Trọng Vi

Mới chỉ nửa ngày không gặp, La Hạo Nhiên một thân khí tức âm hàn vài phần. Bốn phía yêu thú rít gào không ngớt, khiến cho thạch bích trên đỉnh động như rung lên; mùi huyết tinh lan ra khắp nơi, làm chúng thêm phần đói khát, chỉ chờ mệnh lệnh là lao lên.

Lâm Phương Sinh thần sắc nghiêm nghị, trong tay từ từ hiện lên hình dáng trong suốt của Huyền Âm Bàn Long kiếm, lại có hơn mười lợi kiếm nữa vây quanh y, sói con cùng Ma Tu, dựa theo quy luật của Thiên Cương Địa Sát mà vận chuyển, kiếm ý dày đặc, sát khí tận trời, trong chốc lát đã tràn ngập trong động. Máy yêu thú không chịu nổi kiếm khí lạnh thấu xương này, chân sau mềm nhũn, ngồi phục xuống, rên ư ử cầu xin khoan dung.

Lâm Phương Sinh đôi mắt sáng ngời giờ trở nên băng lãnh, nhìn chăm chú La Hạo Nhiên, “La Hạo Nhiên, người đường đường là thiếu chủ Kiếm Nguyên Tông, nay lại làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, nếu là chấp mê bất ngộ, tất không được thiện, phải cẩn thận cân nhắc.”

La Hạo Nhiên nghe vậy, ngửa đầu cười ha hả, xòe một tay ra, lập tức có một đèn phù Thanh đồng hiện ra, đón gió lớn lên dài gần hai thước, bắc đèn sáng mỏng manh lúc ẩn lúc hiện, bên trong ẩn ẩn hình gương mặt Quỷ vực vương, nhất thời âm phong từng trận, quỷ dị không ngờ.

Diêm Tà cả kinh, “Diệt hồn đang sao lại ở trong tay người?”

“Chẳng qua cũng là Ma Tu cấu kết với hạng người đạo chích, chẳng lẽ cấu thả như vậy cũng nói ra được lời đàng hoàng? Đúng là không thú vị

chút nào.” La Hạo Nhiên vươn tay vào Diệt hồn đấng, đốm sáng yếu ớt bị tóm lấy, bị kẻ kia nuốt vào.

Trong giây lát, khí tức toàn thân La Hạo Nhiên đột nhiên biến đổi, ngưng mạch nhảy lên Kim Đan, một thanh lợi kiếm nhanh như chớp điện vung ra, “Lâm Phương Sinh, tiểu gia nhất định phải khiến người sống nhận hết nhục nhã, chết không có chỗ chôn!”

Kiểm trận cấp tốc vận chuyển, ngay lập tức có một thanh Địa Sát chặn trước mặt hắn, một khi tiếp xúc liền văng ra vô số mảnh nhỏ. Lâm Phương Sinh cũng thụ thương, phun ra ba ngụm máu tươi, chỉ có thể tùy tay ôm sói con vào lòng, phi thân đạp lên phi kiếm, thêm một thanh linh kiếm vào kiếm trận.

Diêm Tà rút bạch cốt trượng, vẽ ra một đạo hắc khí hình cung ở giữa không trung. Hình cung kia đột nhiên vỡ ra, giống như một cái miệng lớn, từ đó tuôn ra bao nhiêu Quỷ ảnh hung thần ác sát, kêu lên từng tiếng bén nhọn, đánh úp về phía La Hạo Nhiên.

La Hạo Nhiên khẽ “hừm” một tiếng, ngửa đầu rít một tiếng, thể lượng chói tai. Mấy tu sĩ quanh đó như hồ rình mồi, cùng với yêu thú, tựa như nghe được lệnh, đồng loạt lao lên.

Lâm Phương Sinh khai hỏa toàn bộ kiếm trận, giết luôn mấy tu sĩ, yêu thú không biết sống chết. Quỷ linh mà Diêm Tà triệu hồi cũng hung ác lạ thường, không hề nề hà với La Hạo Nhiên, thân nhiên phá rách bụng mấy tu sĩ ngáng đường, tay chân đứt rời vung ra vương vãi. Vô số xích hồng bay lá tả, tựa như huyết vũ, ngay cả hồ nước cũng nhiễm đỏ một mảng, dần dần nhạt đi.

La Hạo Nhiên cười lạnh lùng, lấy ra bảy linh kiếm, hình thành thế Bắc Đẩu, triển đấu kiếm trận cùng Lâm Phương Sinh. Hắn nay tu vi Kim Đan, linh lực ùn ùn không dứt, hai kiếm Diêu Quang cùng Khai Dương thế công

sắc bén, sát ý vô cùng; bốn kiếm Xu, Tuyền, Ki, Quyền cũng công khí, theo đuổi đấu pháp không rời.

Lâm Phương Sinh cũng chỉ có thể nỗ lực chống đỡ, linh lực cấp tốc vận chuyển, đan điền rỗng ròi lại đầy, mạnh mẽ không chế Thiên Cương Địa Sát trận, mỗi kiếm ý của đối phương đều chặn hết; đồng thời cũng phải phòng bị tu sĩ cùng yêu thú đánh lén. Chỉ qua thời gian nửa chén trà, y sắc mặt đã tái nhợt, mồ hôi ướt áo, cũng sắp tàn bại.

Y thấy trong ánh mắt tối tăm của La Hạo Nhiên hiện lên vài phần hứng thú tàn khốc, trong lòng biết người này còn chưa hạ sát chiêu, muốn đem y bắt giữ, sau đó... Chắc chắn là muốn làm nhục y.

Lâm Phương Sinh thấy Diêm Tà bị tầng tầng yêu thú vây quanh đến không thấy tung tích, lập tức bứt ra, tránh đi một kiếm lôi đình vạn quân của La Hạo Nhiên, triển khai chỗ linh khí ít ỏi để đến bên Diêm Tà, kiếm trận cũng vung ra một mảnh máu tươi. Y nắm lấy tay Diêm Tà, tay còn lại cầm một ngọc phù, nói, “La Hạo Nhiên, thời gian của ngươi không nhiều, cần phải quý trọng.”

Diêm Tà khó hiểu, một đôi mắt tím ánh vẻ lo lắng dị thường, “Phương Sinh ca ca, không được! Ta vì ngươi ngăn cản một hai, ngươi thử xem trong nước...”

Lâm Phương Sinh không đợi hắn nói xong, kích phát ngọc phù, nhất thời ánh sáng đỏ tươi lóe ra, giống như một hồng cầu, bao lấy hai người một thú.

Khi hồng quang tiêu tán liền không thấy bộ dáng nhóm người Lâm Phương Sinh. La Hạo Nhiên cả giận nói, “Lũ chuột nhắt vô si!” Một đạo kiếm quang chém xuống, đem tiểu trúc giữa hồ chém thành hai nửa, cũng có hơn mười yêu thú dính phải kiếm khí, rống lên mấy tiếng liền chết.

Về phần Lâm Phương Sinh cùng Diêm Tà, hiện tại hai người đang ở trong Thủy tinh cung của Tư Hoa Quân. Bạch ngọc điêu lan, cát mịn dưới chân, bóng cây lay động, linh khí như sương, trông rất quen mắt. Đây chính là nơi mà lần đầu y bị mạch nước ngầm cuốn đi, rơi vào đình viện.

Giống như lần trước, lại có một đội lính tôm tướng của áp giải đến Thiên điện. Tư Hoa Quân đang nằm trên nhuyễn tháp, một mỹ nhân đang bóp chân, một mỹ nhân khác đang rót rượu, một mỹ nhân quạt, lại có một mỹ nhân mềm mềm nằm trong lòng, gương mặt buồn rầu, mắt quết xuống dưới.

“Ta còn nói mấy ngày thôi, sao người lại vội vàng đến đây, chẳng lẽ là tưởng niệm vi phu. Ai ngờ người tới đây còn mang theo nhân tình, chẳng lẽ muốn vi phu một đao chém chết hẳn?”

Diêm Tà thấy hẳn như vậy, cười nhu hòa, nắm lấy tay phải của Lâm Phương Sinh, bộ dạng thiếu niên chân thành, từng câu từng chữ chạm đến chân tâm, “Ta cùng Phương Sinh ca ca lưỡng tình tương duyệt, Diêm Tà trung trinh, chưa bao giờ hai lòng, cũng không phải là nhân tình gì hết.”

Lâm Phương Sinh vùng tay ra, lãnh đạm nói, “Chuyện gấp phải làm, cũng không thể mặc kệ hẳn. Được nhờ phù truyền tống của người giúp, ta ắt sẽ báo...” Lời còn chưa dứt đã phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lung lay chực đổ.

Tư Hoa Quân buông mỹ nhân trong lòng ra, thân hình nhoáng lên một cái, Diêm Tà chưa kịp kêu lên “Phương Sinh ca ca” đã bị hẳn giành trước một bước, ôm thanh niên tuấn tú trắng bệch kia vào lòng, kiểm tra mạch của y, “Là do vết thương nhẹ cùng thoát lực mà thôi, không có gì đáng lo. Vị này là khách không mời mà đến, bỏ xuống không tiện, thứ cho không thể chiêu đãi.”

Dứt lời cũng không quay đầu lại, ghênh ngang mà đi.

...

Lần này Lâm Phương Sinh hôn mê năm ngày. Trong lúc trầm hôn, y mơ hồ cảm giác có một cỗ nhiệt lực mạnh mẽ không ngừng xỏ xuyên trong cơ thể, tầm mắt mờ sương, chỉ thấy một bóng hồng ngân, phục trang đẹp đẽ, lại có một đôi mắt vàng óng ánh như quả hạnh yêu dị nhìn mình, đôi tay như ửng trảo mạnh mẽ chế trụ y.

Mà y cũng dây dưa cùng đạo hồng ngân kia, khoái cảm tầng tầng, tiết ra một lần lại một lần.

Đợi đến năm ngày sau tỉnh lại, thấy cơn mộng xuân như vậy thật hoang đường vô căn cứ, vợ vẫn đến cực điểm.

...

Vân giường ngọc noãn, rường cột chạm trổ, ngay cả đệm chăn trên người cũng là hàng thượng đẳng, mềm mại tinh tế.

Lâm Phương Sinh chậm rãi ngồi dậy mới phát hiện trên người là một bộ trung y mới sạch. Đột nhiên một loạt tiếng rống “ngao ngao” vang lên, đồng thời là tiếng móng vuốt cào loạn lên cửa, trong tiếng kêu non nớt là lớp lớplo âu.

Cửa gỗ két một tiếng, mở từ ngoài ra, Lâm Phương Sinh chưa kịp nhìn là ai đã thấy một quả cầu lông tròn tròn, ba bước thì một bước lão đảo, năm bước thì một lần cúi đầu, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy tới; y liền tung chăn xuống giường, nhắc chân nó lên.

Sói con lông trắng như tuyết không chút do dự, cắn luôn tay y, đáng tiếc răng nanh non mịn không một chút uy hiếp, gặm gặm nửa ngày không được gì, vừa nôn nóng vừa ủy khuất, ô ô khóc òa.

Lâm Phương Sinh do dự một lát, lấy từ trong Càn khôn giới trên bàn ra một viên Dưỡng Nguyên đan. Sói con mau chóng vươn đầu lưỡi hồng hồng, nuốt luôn vào, chưa thỏa mãn liếm liếm ngón tay y.

Bên cạnh đột nhiên có tiếng cười sang sảng của Tư Hoa Quân, “Súc sinh này thật giảo hoạt, nếu không phải tự tay người cho ăn thì nó nhất định không chịu nuốt. Giờ đã đói bụng năm ngày, cũng coi như là giáo huấn.”

Lâm Phương Sinh cùng nhìn ra, quả cầu lông này mấy ngày trước còn mượt mà một chút, giờ chỉ còn da bọc xương. Sói con liếm đầu lưỡi, một đôi mắt xanh trong vắt ngóng nhìn.

Bất giác mềm lòng, y lại cho nó thêm một viên.

Tư Hoa Quân vỗ về vai y, “Người đối xử với tiểu súc sinh này còn tốt hơn ân nhân cứu mạng mình nữa, đúng là vong ơn bội nghĩa.”

Lâm Phương Sinh không khỏi hổ thẹn, đem sói con đã ăn uống no đủ đặt lên giường, “Đợi ta gửi tin cho sư tôn, thanh tẩy thay y phục sẽ lại đến gặp người. Việc báo ân, chỉ cần có thể làm được, ta sẽ làm.”

Tư Hoa Quân sung sướng thỏa mãn, thấy ra một thanh kiếm phù, “Ta đã thông báo với Hách Liên Vạn Thành rồi. Nhân giới hình như có chuyện, truyền đến tận Yêu giới, nói không chừng vi phu còn phải bồi nường tử đi một chuyến.”

Lâm Phương Sinh không trả lời, nhận lấy kiếm phù, theo thị nữ dẫn đường, đi tắm rửa.

Kiếm phù kia là sư tôn nhắc lại, nói y chuyên tâm dưỡng thương; lại nói Chinh Mạc chưa xuất quan, trong môn lại có chuyện. La Hạo Nhiên bị trọng thương, trở về nói do Lâm Phương Sinh gây ra, còn nói y cấu kết với Ma Tu, dùng Thiên Ma chú hại tính mạng nhiều người. Có Tướng Hoa

Thắng, Nguyên Tung và nhiều thế gia khác cũng làm chứng, không thể chối cãi, làm nhiều người tin theo.

Nếu không phải Vạn Kiếm môn có thực lực mạnh mẽ, chỉ sợ đã bị vây công. Nay Kiếm Nguyên tông cầm đầu, khí thế bức người mà kéo đến, đòi Hách Liên Vạn Thành giao Lâm Phương Sinh ra. Cho nên Hách Liên Vạn Thành dặn dò kĩ càng y không được để lộ tung tích.

Lâm Phương Sinh biết La Hạo Nhiên ti bỉ, làm ra việc thế này, cũng không nằm ngoài phán đoán. Y liền đem chuyện mình vào núi Tượng Nhạc, tao ngộ La Hạo Nhiên, cả Diệt hồn đặng,... báo hết cho sư tôn.

Sau khi gửi kiếm phù, y cười trung y ra, ngâm mình vào ôn tuyền, đã tọa một lúc, phát hiện kinh mạch bị thương lúc tranh đấu với La Hạo Nhiên giờ đã khỏi hẳn.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trung Trì Báo Ân

Lâm Phương Sinh không khỏi giật mình.

Y quá lảm ngừng mạch mười tầng, mà phải chiến đấu với La Hạo Nhiên lấy tà pháp phụ trợ mà lên được tu vi Kim Đan, y phải dựa vào kiếm ý cường ngạnh cùng Thượng cổ kiếm trận thần kỳ mới bảo trụ được tính mạng, đau đớn chống đỡ một hồi, kinh mạch băng liệt, đan điền gần như bị phá vỡ.

Lúc tranh đấu không hề phát hiện, lúc này nghĩ lại mới thấy cứu tử nhất sinh, nếu không phải La Hạo Nhiên có ý định trêu đùa nhục nhã, bắt giữ lại hòng làm nhục, y làm sao có cơ hội ngồi đây ngâm ôn tuyền, nghĩ mấy điều vẫn vỡ.

Nay tuy y ra ngoài làm việc, thế nhưng lại làm tổn hại thanh danh sư tôn, không hỏi hỏi hận vô cùng, tự trách bản thân còn quá non nớt.

Nhưng nếu ngẫm nghĩ cẩn thận lại, thấy lĩnh ngộ được rất nhiều kinh nghiệm, Lâm Phương Sinh cũng thả lỏng được một chút, bản thân cách Kết Đan cũng không xa; trong lòng không khỏi vui sướng. Nếu có thể đuổi kịp sư huynh, nhất định sẽ giúp ích được nhiều lắm.

Đang lúc ngâm mình, cảm giác có tiếng bước chân tới gần, Lâm Phương Sinh mở mắt nhìn ra, chỉ thấy giữa làn sương trắng đục là một nam tử tóc đen dài như suối, trường thân ngọc lập, trên người khoác tầng bạch y đơn bạc đã nhiễm nước trở nên trong suốt, ôm lấy da thịt màu mật ong, bày ra thân thể hùng vĩ mạnh mẽ. Chính là Tư Hoa Quân.

Hắn chậm rãi bước xuống ôn tuyền, nhiệt khí nóng ẩm, mi mục như họa, diễm nhược vô song, vừa ngồi xuống nước liền bày ra dáng vẻ tôn quý, như khiến thiên địa vạn vật đều quỳ xuống chân.

Mà một tay lại nâng lên, một đôi mắt hoa đào tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía đối diện.

Chỉ trong giây lát, Lâm Phương Sinh lập tức thấy toàn thân khô nóng ngai ngùng, tránh đi tầm mắt người kia, “Có chuyện thì nói, đừng bày vẻ như vậy, dùng kỹ xảo lấy mắt giết người.”

Tư Hoa Quân cười sung sướng, “Nội thương đã khỏi hẳn chưa?”

“Được rồi.”

“Cũng không uống ta ngày đêm song tu cũng người.”

Lâm Phương Sinh ngạc nhiên. Hắn chỉ nói kinh mạch của mình ngưng thực, cho nên tuy rằng y bị trọng thương nhưng cũng không hề ngã xuống, ai ngờ là do bàn tay của Tư Hoa Quân xen vào. Xem ra mấy lần mạng xuân kia đều là thật.

Nếu không phải Tư Hoa Quân cường ngạnh hạ phù văn Hợp Hoan, y sẽ không cầu hẳn thương xót, phủ phục dưới chân nam nhân; lại càng không phải làm trò hề trước mặt sư tôn cùng sư huynh.

Nhưng nếu Tư Hoa Quân không hạ phù văn, y cũng không thể trong mấy tháng ngăn ngủi đã tiến đến ngưng mạch mười tầng; chỉ sợ đã bị La Hạo Nhiên giết tại núi Tượng Nhạc.

Lâm Phương Sinh tuy rằng không thích bị người điều khiển, nhưng cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa; trong khoảng thời gian ngăn thấy vận mệnh vô thường, thiên ý khó dò, cũng tiêu đi vài phần hận ý, thêm mấy điểm cảm tạ Tư Hoa Quân.

Y nhắm hai mắt, lại mở ra, đôi mắt trong sáng không nhiễm một tia hoang mang, mở miệng nói, “Làm phiền tiên bối giúp đỡ, Lâm Phương Sinh ghi nhớ trong lòng.”

Tư Hoa Quân thấy tâm tình y thay đổi, liền thấy thú vị, đứng dậy đến gần, làm xao động mặt nước, “Nếu muốn báo đáp, vậy cũng đơn giản thôi.” Hắn thấy Lâm Phương Sinh hết mực thuần lương, tâm tư vừa nhìn đã rõ, không khỏi nổi ý trêu đùa, lại gần gương mặt tuấn tú kia, hôn lên mi mắt, giọng nói đã khàn đi, “Liếm cho ta, thế nào?”

Lâm Phương Sinh thấy hắn hôn mình, chỉ nhắm mắt lại, cũng không né tránh, nhất thời chưa hiểu rõ ý này; cho đến khi Tư Hoa Quân nắm lấy một tay mình, đặt lên nam căn trong nước, ái muội cọ xát, mới giật mình tỉnh ngộ.

Tư Hoa Quân mỉm cười, cũng không thúc giục, chỉ duỗi cánh tay, ôm y vào lòng, động tác trên tay không ngừng, tới tới lui lui, thong thả đùa bỡn.

Lâm Phương Sinh nhắm chặt hai mắt, nằm trong lòng Tư Hoa Quân, áp vào lồng ngực ấm áp, chỉ thấy trường côn trong tay nóng bỏng kinh người, mỗi lần cọ xát lại nóng thêm, thô to vài phần, ngẫu nhiên đụng chạm vào người y. Y lại không ngờ... còn có thể... như vậy...

Nháy mắt thấy khó khăn khôn cùng, còn hơn cả những lần giáp mặt với các tu sĩ cùng yêu thú; lời khời miệng cũng không liền mạch, “Sao có thể... Như vậy... Cái này, phải làm thế nào....?”

“Khí huyết tuần hoàn, thượng hạ tương thông, lúc Chu thiên vận chuyển là linh khí sẽ tụ lại tuyến huyết âm huyết, việc song tu có gì mà không được?”

Lâm Phương Sinh nghe nói cũng có lý. Song tu vốn là môn công pháp vô cùng thân mật, động tác ái muội thế kia cũng là tầm thường. Sau khi đấu tranh mấy lần, y cúi xuống, ngâm mình trong nước, nhìn thẳng là nghiệt căn

của Tư Hoa Quân tinh thần phấn chấn, một viên tròn xoe cực lớn, trong trắng lộ hồng, thủy nhuận tình sắc.

Y từ trong nước ngẩng đầu lên, mặt đầy cảnh giác, “Lần này không thêmởlong lân. Nếu là thứ xấu đến yết hầu, ta trăm nghiệt căn của người!”

Tư Hoa Quân thấy y thuần lương chân chất, lại nói lời hung ác đến vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhất thời thương tiếc, đáp nhanh, “Phù vẫn đãthành, sẽ không có gìđâu.” Lại ấn y xuống dưới nước, một bên còn dùng môi lưỡi trêu đùa.

Lâm Phương Sinh nào chú ý gì nhiều, thả lỏng dưới nước, mở mắt ra, quỳ sấp gối xuống đáy trì, vươn đầu lưỡi chạm vào nghiệt căn trước mặt.

Cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, lại cứng rắn nóng như lửa, còn hơn cả nước trong hồ. Lâm Phương Sinh nghe thấy trên đỉnh đầu một tiếng thờ đốc, biết Tư Hoa Quân chiqua một động chạm đơn giản của mình cũng có cảm giác, không khỏi dâng lên vài phần thành tựu, càng cố gắng ra sức; liếm từ gốc lên đỉnh, từ đỉnh ngậm xuống cả nam căn. Vật kia càng hưng phấn, mạch máu xung quanh gồ lên dữ tợn.

Y hámiệng hết cỡ cũng miễn cưỡng ngậm vào, dùng đầu lưỡi liếm, hai tay nắm lấy phần nam căn ngoài miệng, động tác rất phối hợp.

Tư Hoa Quân không kiên nhẫn nhìn y làm động tác không lạnh không nóng, giữ lấy gáy y, tự mình động; một thanh hung khí tiến quân thần tốc, chạm sâu đến cổ họng y.

Lâm Phương Sinh không hề dễ chịu, chỉ thấy một cỗ nhiệt lực đổ về phía họng, cọ xát mạnh mẽ, muốn nôn cũng không nôn được, khó chịu muốn tránh đầu đi. Y nghe thấy tiếng nước chảy, một vật dài mảnh xâm nhập vào, kéo chỗ nhỏ hẹp ra, nước ấm tràn vào bên trong.

Y nức nở một tiếng, phá công pháp, nước sôi đổ vào miệng mũi, ho không ngừng.

Tư Hoa Quân buông y ra, vươn mình ngồi lên bờ, kéo bạch sam ướt đẫm, để lộ nam căn to lớn.

Lâm Phương Sinh cắn răng trừng hăn; lại thấy bản thân vừa rồi làm quá, có chút hẹp hòi; liền vươn nửa người khỏi mặt nước, cúi đầu ngậm xuống.

Không có nước cách trở, đầu lưỡi càng cảm thụ rõ ràng trần căn nóng bỏng cứng rắn; linh khí nồng đậm tràn ra từ đỉnh lập tức bị Lâm Phương Sinh nuốt vào; nhất thời khắp cơ thể bị hỏa thiêu hừng hực, thư sướng vô cùng. Nghe được tiếng thở dốc của Tư Hoa Quân, Lâm Phương Sinh càng như được cổ vũ, đầu lưỡi uyển chuyển di động, linh hoạt dùng lực, càng lúc càng nhanh.

Tư Hoa Quân rất mực hưởng thụ, bàn tay cũng dần đi xuống, nắm lấy nam căn trong nước của Lâm Phương Sinh, linh hoạt khiêu khích, ái muội đùa bỡn. Lâm Phương Sinh chỉ thấy một cỗ tình triều dâng lên, nóng bỏng sôi trào toàn thân, không thể khống chế. Phù văn Hợp Hoan bị câu dẫn, không kiên nhẫn thất lại, khiến nơi phía sau càng cơ khát khó nhịn. Y rên lên khe khẽ; lại vừa liếm duyên hơi quá sức, nên giờ lưỡi cũng bắt đầu đau.

Đuôi mắt phiếm hồng ướt nước, một điểm thủy châu đọng dưới khóe mi rơi xuống.

Tư Hoa Quân mới hưởng thụ tư vị miệng lưỡi của y, khoái ý mãnh liệt, thả người đỉnh mấy cái sâu đến tận họng, tiết ra. Hăn lại nhìn y ý thức hoảng hốt, đầu lưỡi phấn hồng khẽ liếm môi, nuốt sạch chỗ dương tinh; khiến yết hầu khô khốc, nghiêng người trên bờ, chốc hai chân chìm trong nước, nghiệt căn được ôn tuyền làm sạch, càng cứng rắn thẳng tắp, vận sức chờ phát động.

Hắn mở ngón tay ra, lấy lòng xoa nắn; một bên cúi người đi vào, như cự kiểm tra bao, một lần đỉnh vào toàn bộ.

Lâm Phương Sinh chịu cường lực xâm nhập, đau đớn khôn cùng, lông mày nhíu chặt, khàn khàn thở dốc, đôi chân thon dài khuấy đảo nước trong trì; lại bị Tư Hoa Quân nâng lên cao, lưng tựa vào bờ, eo ngang mặt nước, thân thể bị ép cong đến cực hạn. Y chỉ đành bám lấy bờ, nhận từng hồi luận động của Yêu Tu, bọt nước văng tung tóe, còn có chút lốc xoáy cuộn sóng. Lâm Phương Sinh than nhẹ mấy tiếng, lại bị đỉnh mạnh hơn, không nhịn được khóc òa.

Chinh phạt một lúc lâu, Yêu Tu kia đúng là tinh lực hơn người, không hề thấy mệt, mạnh mẽ trừu động. Phù văn Hợp Hoan cũng hoan hoan hỉ hỉ, bao lấy hung khí đang tiến nhập từng hồi, lại bị đỉnh cho co rút một trận, khoái ý nồng đậm. Lâm Phương Sinh chỉ có thêm mở to miệng thở dốc, đối lại Tư Hoa Quân bị kích thích đến tiến lui không có quy luật, hỗn độn kết cấu, thô lỗ bạo liệt.

Cuối cùng ngăn cản không được, y thấp giọng khóc một tiếng, cong lưng, tiết dương tinh, lại bị Tư Hoa Quân luận động eo lưng, bắn tung tóe ra trì thủy.

...

Chỉ qua mấy ngày như vậy, Lâm Phương Sinh lo lắng sự môn, phải phục xuống mà cầu xin, mới được Tư Hoa Quân ý vị do tẫn làm qua loa, thả cho y cùng sói con rời Bắc Minh hải.

Diêm Tà đã rời đi từ lâu, hai bên Bắc Minh vốn giáp Ma Vực, hẳn vốn đã trở về lo vận sự. Tư Hoa Quân cũng nhân dịp Yêu Tu cũng bị trúng Huyết chú, liền tìm mấy vị còn lại trong Thất bá chủ liên thủ ngăn chặn.

...

Lâm Phương Sinh một thân hắc y, đứng trước mặt biển dao động, vỗ nhẹ cái đầu lông xù xù của sói con. Sói con kia sợ hãi rụt vào trong vạt áo y, móng vuốt nắm lấy trung y, lạnh đến phát run. Tư Hoa Quân kiến thức uyên bác, nói cho y biết lai lịch con sói nhỏ này. Một thân trắng thuần, hai mắt băng lam, không phải là dã chủng gì, mà là vật trời sinh.

Thú này tên Hàn lang, xưng bá Băng nguyên, trời sinh băng chúc, uy lực tuyệt cường. Con này chỉ sợ là do bị người bắt giữ mới có thể lạc vào Nhân giới, lại vô tình rơi vào tay Lâm Phương Sinh; cũng coi như là duyên phận.

Nhưng hiện tại nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của nó, nào có dáng vẻ vương giả Băng nguyên. Lâm Phương Sinh đùa nó mấy cái, hòa nhã nói, “Ngày xưa có Yêu giới chí tôn, tên là Viêm Dạ, đi bát phương, chiến lược giới, lưu lại rất nhiều uy danh. Bây giờ người còn nhỏ, chỉ mong sau này cũng ưỡn ngực ngẩng đầu, không hề nhát gan yếu đuối.”

Sói con dường như nghe hiểu, lưỡi hồng nộn nộn liếm ngón tay y, ở trong lòng y mà tru lên một tiếng.

Chỉ là tiếng tru non nớt kia, bị gió biển tạt một cái, tiêu tán vô tung.

Lâm Phương Sinh mỉm cười xoa đầu nó, thần thức khẽ chuyển, dùng hết tốc lực trở về sư môn.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Diệu Hồ Ly Sơn

Bắc Minh yêu hải cách Vạn Kiếm môn hơn mười vạn dặm. Lâm Phương Sinh cố tránh tai mắt, di chuyển vào ban đêm, che dấu hành tích, đi rất chậm; hơn mười ngày mà chưa đi được quá nửa đường.

Lâm Phương Sinh tuy trong lòng lo âu, nhưng cũng rất cẩn thận, không hề liên lạc với Vạn Kiếm môn, chិត lực gấp rút lên đường.

Hôm nay Lâm Phương Sinh vẫn ngự trên phi kiếm, mà Viêm Dạ thì ngủ cuộn trong lòng y, thích chí vô cùng. Đang đi qua một đỉnh núi, nó đột nhiên động lỗ tai, tinh dậy nghe ngóng

Lâm Phương Sinh cũng nhận ra sự khác thường, cũng giống như lúc ở Liễu trấn, trong không khí ngửi được mùi máu. Giây phút này không giống như bình thường, Lâm Phương Sinh vốn cũng không để ý đến; nhưng lại bị tiếng kêu cứu yếu ớt mỏng manh câu lại, ngăn cản cước bộ; một chút do dự cũng không có, lao đến.

Đến gần mới thấy một tòa đại trang bên sườn núi, có bốn năm trăm người đang ở, ngói đen trải dài, lúc này bén lửa ngút lên; tiếng khóc kêu rên vẳng trời.

Động tĩnh như thế, lại không hề kinh động nơi khác, cũng do một trăm dặm xung quanh đều đã mắc kết giới; tuy không phải đề phòng địch, nhưng người bên trong lại bị giết hết, không để một chút gì thoát ra ngoài.

Nếu không phải Lâm Phương Sinh cảm ứng hơn người, cũng sẽ không nhận ra. Hàn lang trong lòng hình như cũng cảm nhận được, định tru lên lại bị y ngăn lại, bóplấy hàm nó, còn mình nuốt vào một viên Khốn Long châu.

Lập tức cả hai được bao quanh bởi một tầng hắc quang, khí tức tu vi đều được giấu đi, hòa vào cây cỏ bốn phía. Viên châu này đúng là bảo vật! Thế nhưng nhiều lắm cũng chỉ có ba quả, mỗi quả kéo dài một canh giờ.

Cứ lặng yên không một tiếng động như thế, Lâm Phương Sinh đến gần sơn trang kia.

Tới gần chỉ thấy vài đình viện, trong bãi đất trống là những người ăn mặc giống nhau đang chém giết bất phân. Trên mặt những kẻ phát cuồng đều nổi đầy mạch máu xanh đen, độc trùng cũng nổi gồ lên trên da, tu vi bạo trướng, hai mắt đỏ hồng, khoe miệng tươi cười đáng sợ; phu nhụ lão ấu bắt được đều tay không xé rách, nếu có kiếm thì chém nát như; không hề có chút lưu tình.

Lại có hai người đứng ngoài mỉm cười bàng quan; hai ngọn đèn Thanh đồng đang phiêu bên cạnh, thư đăng ảm đạm không chút ánh sáng, mà hừng đặng sáng hắt hiu. Dù sao thì có còn hơn không. Hừng đặng thi triển hấp lực xung quanh; chỉ thấy từ thi thể những người bị giết bốc lên một làn khói mỏng rồi bị hút hết vào đèn.

Lâm Phương Sinh thấy rõ ràng, một kẻ là La Hạo Nhiên, nay vẫn tu vi Kim Đan, chỉ là sát khí tăng lên rất nhiều, tinh diệu thôi xán, Hoàng Kim kiếm bên cạnh lấp lánh, tất cả chìm trong thứ hắc khí đáng sợ.

Mà người còn lại dung mạo như một lão già, đầu tóc rối bù mặt mũi bần thiêu, tóc trắng loạn như tổ chim, bên hông giắt một chiếc hồ lô đỏ rực, quanh thân ma khí dày đặc khó giấu, tu vi khoảng giữa Kim Đan. Đây chính là người Diêm Tà từng nói đến, là Ma Tu cướp Sư Hồn đặng.

Xem ra hai người này đã sớm cấu kết làm việc xấu, chỉ sợ đã gây ra nhiều chuyện thương thiên hại lý.

Lâm Phương Sinh không khỏi giận dữ, lại lặng lẽ thấy thức, cũng phát hiện ra ngoại trừ hai người này thì không hề còn có ai khác. Nếu không có

Triệu Tiêu bày trận, cũng không có yêu thú vào vây, dùng kế dụ tiêu diệt từng tên thì dù Lâm Phương Sinh mới ngưng mạch mười tầng cũng có thể có cơ hội.

Chỉ là.... Sơn trang lớn như vậy có bao nhiêu người, y có một mình làm sao cứu được?

Lâm Phương Sinh tuy tâm tư thuần lương, nhưng cũng không phải loại ngu dốt. Thay trời hành đạo đương nhiên làm được; nhưng nếu không biết tự lượng sức mình, lấy trứng chọi đá, thì cũng thành kẻ bại trận.

Lâm Phương Sinh nghĩ rất nhanh, hành động lại cẩn thận, như bóng ma lao đến, cẩn thận tìm hiểu kết giới, rốt cuộc tìm được mấu chốt là một khối ngói ngọc giữa sân trống. Sau khi tìm được liền xuất ra năm mươi tư linh kiếm, quật lên ba thước, đập nát khối ngói, kết giới lập tức vỡ tan, sát khí cùng huyết tinh tràn ra bên ngoài.

Không gian yên tĩnh chợt bùng lên ánh lửa cùng tiếng kêu thảm thiết. Nơi đây rất gần kinh đô Khánh Long quốc, Đại Uyên thành cũng chỉ cách mấy trăm dặm, lấy khả năng của các tu sĩ mà nói, không bao lâu nữa sẽ có người đuổi tới.

Kết giới vừa phá, Lâm Phương Sinh nhanh chóng thu hồi kiếm trận, không kịp bỏ chạy, chỉ kịp nấp mình trên một thân cây thô to um tùm. Y cũng không để ý sự kháng cự của Viêm Dạ, nhốt vào trong Ngự thú bài.

Ngay lập tức thấy hai người kia một trước một sau đi đến, phi thân đến gần đó, nhìn hồ to trên mặt đất, sắc mặt đại biến.

Ma Tu ngồi xổm xuống, bốc lấy một nắm bùn lẫn với mảnh vụn ngói ngọc, trầm giọng nói, “Chỉ sợ đây ngoài chúng ta còn người khác. Giờ sự đã bại lộ, chắc cũng sẽ có người nhanh chóng tới đây, người ta chia ra ở đây cũng được. Ba ngày sau ta tự đi tìm người.”

La Hạo Nhiên thần sắc dữ tợn, chỉ gật đầu, “Phá chuyện tốt của ta, người này thoát được thì thật nhanh!”

Ma Tu đột ngột hướng mặt về phía cây cổ thụ, “Hừm” lên một tiếng.

La Hạo Nhiên lập tức cảnh giác, “Chuyện gì vậy?”

Lâm Phương Sinh nghĩ bản thân sắp bị phát hiện, ngón tay hơi nhúc nhích, chỉ chờ đối phương đánh tới sẽ lập tức tung ra kiếm trận, cho dù thân tử đạo tiêu, cũng phải tiêu diệt hai kẻ kia.

“Không có gì.” Ma Tu xoay người, từ trong túi lấy ra Diệt hồn đăng, giao cho La Hạo Nhiên, “Tu vi của người chống đỡ không quá nửa canh giờ, chỉ sợ bây giờ sẽ gục luôn. Đáng tiếc hồn phách hôm nay không đủ, chưa thể luyện thành Hồn châu, người có thể thu lấy mấy hồn phách phổ thông ven đường dùng tạm cũng được.”

La Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét, chỉ có thể nhận lấy Diệt hồn đăng, oán hận nói mấy câu cùng Ma Tu, hai người lập tức chia ra ngả đông ngả tây đi luôn.

Lâm Phương Sinh quyết định thật nhanh, hướng về phía tây lặng lẽ đuổi theo La Hạo Nhiên.

Nếu cảnh giới của La Hạo Nhiên hạ xuống thì cả hai đều có ngưng mạch mười tầng, Lâm Phương Sinh tự tin có thể bắt giữ được hắn. Huống chi Diệt hồn đăng trong tay hắn lại là vật yêu dị tà ác, rơi vào tay người chỉ e sẽ thành mối họa.

Phi kiếm như ánh sáng, tốc độ cực nhanh, đuổi theo ước chừng ngàn dặm, Lâm Phương Sinh thấy một quả Tam Âm Ly Hỏa châu đánh tới mặt. Bởi quả kia được bao bởi linh khí nên tận đến khi sát gần y mới nhận ra, tránh không kịp, hi vọng mở Kiếm vực ra chặn.

Ầm ầm nổ giữa không trung, chấn đến mức dãy núi trong phạm vi trăm dặm đều chấn động. La Hạo Nhiên đã dừng lại, thâm hiểm như một mặt trời đêm, cười lạnh, “Bằng cái tài nghệ của con của người cũng dám can đảm theo dõi tiểu gia, nếu ngại mệnh dài có thể hiến cho Diệt hồn đặng chút dầu đốt.”

Bụi mù tứ phía, Lâm Phương Sinh nhưng lại lông tóc vô thương, ngoài huyền sam có một tầng lưu quang, là do bảo giáp bằng ngọc lưu ly kích phát.

Lâm Phương Sinh thâm kêu không ổn. Y quên mất đã qua thời gian tác dụng của Khốn Long châu, giờ bị La Hạo Nhiên phát hiện, chỉ có thể cắn răng cố gắng.

Mặt ngoài y vẫn cười đến vãn đạ phong khinh, “Mấy ngày không gặp, ma công của La đạo hữu lại tăng lên một tầng, thật là đáng mừng.”

La Hạo Nhiên bị y nói móc, sắc mặt càng xanh mét, một thân hắc khí nồng đậm, phần nộ quát, “Muốn chết!” Nói xong liền vung ra một đạo kiếm quang màu cam vô cùng sắc bén.

Lâm Phương Sinh vốn đã nâng cao để phòng, lập tức xuất ra kiếm trận, lần này là Tam Thiên Cương Lục Địa Sát, tổng cộng chín linh kiếm, lấy Huyền Âm Bàn Long kiếm làm trung tâm, nhất thời kiếm ý dày đặc, đả đả sát sát khí. Chín linh kiếm bắn ra, đánh tan kiếm quang của La Hạo Nhiên.

La Hạo Nhiên cầm một thanh kiếm đồng thau hoa văn linh xà, cười nhạt, “Sao không chịu phô ra vũ khí của người, chín chuôi kiếm cũng quá hẹp hòi rồi.”

Tuy rằng trong miệng cười nhạt nhưng thế công lại không hề lưu tình. Hắn vốn nhớ rõ nhắc nhở của Ma Tu, e sợ cảnh giới sẽ bị hạ xuống nên toàn tung ra sát chiêu, ngay cả trời xanh trên đỉnh đầu cũng như bị bổ ra làm hai nửa!

Lâm Phương Sinh không trả lời, linh lực trong kinh mạch vận chuyển đến cực hạn, dồn nén vào trong chín kiếm. Y từ năm lên tám tuổi đã điều khiển thuần thục chín kiếm Địa Sát, giờ lại càng linh hoạt, bình thường đã tôi luyện chăm chỉ, giờ lại càng tận lực gia kiếm.

Nay đại địch lâm đầu, lợi dụng chín kiếm ứng đối vô cùng thuần thục, tựa như cánh tay mình. Linh khí nồng đậm ngưng tụ trong kiếm, linh áp còn lớn hơn cả năm mươi tư linh kiếm, không hề dễ dàng bị La Hạo Nhiên đánh nát.

Thấy hấn vung ra sát chiêu, Lâm Phương Sinh lâm đầu đón nhận, chín linh kiếm ngưng lại thành một lợi kiếm cực đại hắc sắc bán trong suốt, đánh tan thể công của La Hạo Nhiên, khí thế rào rạt mà hướng vào lồng ngực hấn.

La Hạo Nhiên giận dữ. Hấn có tu vi Kim Đan cũng không dám đón lấy mũi nhọn của kẻ địch, chỉ có thể né đi; lại lấy từ trong áo ra một chiếc cờ nhỏ, đón gió liền tung ra, gặp tầng mây liền hoạt động, hiện ra một pho tượng bán thân của Cự Linh thần.

Tuy chỉ là nửa người nhưng cũng đã nguy nga như núi, một chưởng Lão Thiên Tế Nhật vung ra, nện nằm mằm từ đỉnh đầu xuống.

Lâm Phương Sinh cười lạnh, “Người tưởng chỉ có mình người có pháp bảo, còn người khác thì không?”

Vừa nói y vừa ném ra ba bảo phù kim quang chói xán, hóa thành ba lực sĩ Hoàng Cân ngăn trở cự chưởng của Cự Linh thần, phản cho hấn ngã từ tầng mây xuống.

La Hạo Nhiên thấy ba lực sĩ cùng Cự Linh thần đấu ngang tay, lấy Ngự thú bài ra, triệu hồi một con giao long, toàn thân tối đen, màu đậm như đêm, đỉnh đầu không có sừng, bàn chân ba móng, khí thế mười phần; vạm vỡ thân mình dài ra, phun một luồng lạnh khí.

Lâm Phương Sinh trước bị Tư Hoa Quân chiếm đoạt, dần sinh ra một loại ác cảm với loài giao long, căm thù đến tận xương tủy. Thấy La Hạo Nhiên đưa ra linh thú bậc này, y càng không chịu nhường tay, vung ra một lá bùa. Lôi châu nện xuống, đánh cho con giao long kia đầu óc choáng váng. Y cũng ném ra một tòa bảo tháp chín tầng, nhốt cho giao long mình đầy thương tích vào.

Y thấy vậy rất hãnh diện, tựa như vừa đánh gục Tư Hoa Quân, ý chí chiến đấu càng cao, phản thủ vi công; lấy ra vô số lá bùa cùng lôi châu đánh La Hạo Nhiên.

Nhất thời giữa không trung thủy tiên, băng mâu*, lôi quang, hỏa cầu cuộn cuộn đánh cho La Hạo Nhiên luống cuống tay chân.

Những lá bùa Lôi Hỏa Thủy kia đều là thượng đẳng, một lá chứa cả ngàn linh thạch, Lôi châu uy lực tuyệt cường không kém gì Tam Âm Ly Hỏa châu, công phá kinh người. La Hạo Nhiên thân là thiếu tông chủ Kiếm Nguyên tông, thân giới cao, cũng phải chịu đau đớn.

Vạn Kiếm môn thu về nhiều như vậy, nhất định sẽ thu phục ta về dưới trướng, hòng chiếm lấy đồng tài bảo! La Hạo Nhiên nghĩ vậy.

Mắt thấy Lâm Phương Sinh khó đối phó, La Hạo Nhiên cuối cùng hạ sát tâm, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu lên Linh Xà kiếm. Thanh kiếm màu vàng cam kiêu ngạo trở nên lớn, trầm xuống. Lâm Phương Sinh thấy kiếm đến như thủy ngân, không nỡ để trốn, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ. “Cheng cheng” mấy tiếng, lập tức có ba thanh linh kiếm nứt ra.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Khánh Long Quốc Đô

La Hạo Nhiên đánh tan kiếm trận của Lâm Phương Sinh, trên gương mặt trắng bệch treo một nụ cười. Hắn đột ngột tăng thêm vài phần linh lực, kiếm thể đánh trúng Lâm Phương Sinh. Chỉ thấy tinh mang chợt lóe, ngăn trở tập kích, lưu ly bảo quang cũng gập đăm vài phần.

Lâm Phương Sinh nỗ lực chống đỡ, lại lấy ra một cây phát trần, vung giữa không trung. Phát trần kia biến lớn, cuốn lấy mấy đạo kiếm khí của La Hạo Nhiên, không hề ngơi nghỉ, nuốt lấy Bồ Nguyện đan.

La Hạo Nhiên linh lực hùng hậu, trăm lấy phát trần, vung kiếm lên lần nữa. Kiếm thể bàng bạc không thể đỡ, Lâm Phương Sinh cắn chặt khớp hàm, định liều mạng với hắn thì từ đằng sau, một u hồn hắc sắc lao đến, che lấy trước y. Khi u hồn vừa tan biến thì kiếm thể kia cũng bị cản trở, yếu đi mấy phần.

Lâm Phương Sinh lập tức phản kích, mũi kiếm Huyền Âm Bàn Long bay ra, hung hăng va chạm cùng Linh Xà kiếm của La Hạo Nhiên, ‘leng keng’ mấy tiếng, chói tai dị thường.

Người đã triệu ra u hồn lúc này đã đứng bên cạnh Lâm Phương Sinh, mắt tím trong suốt, tiểu ý thuần hậu, cầm trong tay bạch cốt trượng. Hắn sung sướng kêu lên, “Phương Sinh ca ca”.

La Hạo Nhiên hươu lưỡi kiếm, khuôn mặt vắn vẹo, “Lâm Phương Sinh, người dám cấu kết cùng Ma Tu, không bằng liên thủ cùng ta, nhập dưới trướng ta. Bốn tọa hứa người ngày sau đại đạo thuận lợi, xưng bá một phương.”

Lâm Phương Sinh giận tái mặt, một đôi mắt vẫn trong veo kiêu đĩnh, “Nhân Ma Quỷ Yêu, đều là trời sinh, có gì khác nhau? Tất cả cũng chỉ hơn kém nhau mỗi hành động. Diêm Tà tuy là Ma Tu nhưng lại giữ vững Đạo tâm, từ trước đến nay không hề làm điều ác. Người tuy là Nhân Tu nhưng bản thân lại tư dục, lạm sát kẻ vô tội, còn ghê tởm hơn cả Ma Tu. Hành vi như thế nào có tư cách khinh thị Ma Tu?”

Diêm Tà ngẩn ra, “Phương Sinh ca ca thật đúng là coi trọng ta.”

Lâm Phương Sinh nâng cao chiến ý, thay thế linh kiếm bị hao tổn, chín thanh Thiên Cương Địa Sát lại dung hợp, chỉ hướng La Hạo Nhiên, “Diêm Tà, Diệt hồn đang ở trong tay hãn. Người giúp ta lấy lại thì có yêu cầu gì ta cũng không từ”.

Đây là dụ hoặc cỡ nào chứ, Diêm Tà lập tức giơ bạch cốt trượng lên, “Nguyện hiệu khuyến mã chi lao!”

Hoa lên giữa không trung là từng tầng quỹ khí sâm sâm, vô số hung linh dữ tợn rít gào, hóa bầu trời đêm yên tĩnh thành luyện ngục Tu La.

Hai người hợp lực, một tầng Quỷ ảnh, một tầng kiếm khí, ừn ùn đánh húp về phía La Hạo Nhiên. La Hạo Nhiên biết công hiệu của Hồn châu sắp hết, đến lúc đó sẽ không phải đối thủ của hai người này, không khỏi nôn nóng nổi giận, gầm lên một tiếng, đem đủ thủ đoạn cùng pháp bảo ra thi triển.

Triều đấu non nửa khắc, linh kiếm trong tay La Hạo Nhiên cấp tốc đâm tới, vừa lúc đến sát Lâm Phương Sinh liền tẽ thành hai, một thanh gãy nát, thanh còn lại đâm thẳng về phía丹田 Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh không kịp phòng ngự, chỉ nghe Diêm Tà kinh hô một tiếng, đẩy mạnh y ra. Kiếm quang kia, từ đầu đến đuôi đâm lút vào bụng Diêm Tà. Đạn丹田 bị thương nặng, mấy u hồn được hãn triệu tập yếu bớt, dần biến mất.

La Hạo Nhiên nhất kích đắc thủ, lại nhớ lời dặn của Ma Tu kia, lo lắng công hiệu của Hồn châu kia tùy thời có thể hết sạch, chỉ đành tiếc nuối đảo mắt, thu kiếm bỏ chạy.

Lâm Phương Sinh cũng kiệt lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn hãn xa dần, ôm lấy Diêm Tà, xuống dãy núi bên dưới tìm sơn động, đem hãn đặt nhẹ nhàng xuống đất.

Một hồi tranh đấu, hai người này ngược lại thân mật lên mấy phần.

Lâm Phương Sinh thấy sắc mặt hãn trắng bệch, tay chân băng lãnh, cầm lấy cổ tay xem xét kinh mạch, chỉ thấy linh lực mỏng manh, đần độn cơ hồ vỡ vụn. Chỉ là Nhân và Ma, linh lực lưu chuyển khác nhau, Lâm Phương Sinh không dám tự tiện tương trợ, đành ngồi bên cạnh hãn, hết đường xoay xở.

Chỉ một lát sau, chợt nghe thanh âm suy yếu vô lực của Diêm Tà, “Phương Sinh ca ca”.

Y mở mắt, thấy Ma Tu mặt vàng như giấy, mỉm cười nhìn y, “Diêm Tà vô năng, khiến ca ca bận lòng, lại làm tên kia chạy thoát.”

Đôi lông mày thanh tú của Lâm Phương Sinh khẽ chau lại, ngữ khí nhu hòa, “Chớ có nói bậy. Nếu không phải vì cứu ta, người làm sao bị thương như thế này được? Giờ phải trị liệu thế nào?”

Diêm Tà, “Không sao...” Hãn khó nhọc lấy ra từ trong túi một bình sứ, “Phiền ca ca giúp ta”.

Lâm Phương Sinh nhận lấy, dốc bình lấy ra một viên dược hoàn đỏ sẫm, lại khẽ nâng người hãn dậy, dựa vào thạch bích sơn động, đưa viên dược vào miệng hãn.

Diêm Tà ngậm lấy viên dược, đầu lưỡi còn khiêu khích liếm lên ngón tay Lâm Phương Sinh mới chịu nuốt vào.

Lâm Phương Sinh không khỏi bật cười, rút tay lại, đồng thời bày ra gương mặt nghiêm túc giáo huấn, “Sống chết trước mắt, đừng có đùa”.

Diêm Tà cũng dụ ngoan thu lại, đường nhìn, “Tiểu đệ biết, ca ca đừng giận”.

“Ta chưa từng giận, người mau vận công, phân tán dược lực”.

Diêm Tà lập tức theo lời, ngồi xếp bằng bắt đầu hành công.

Lâm Phương Sinh thấy hẳn nhập định, cũng không dám quấy rầy, đi ra ngoài sơn động, bày ra cấm chế trước cửa, ngăn cản linh khí tiết ra ngoài.

Sắc trời dần sáng lên, xung quanh cổ thụ che trời, u tĩnh sâu xa, lại có vài phần giống với phong cảnh hậu sơn Vạn Kiếm môn, khiến Lâm Phương Sinh không khỏi nhớ nhà.

Y cũng không dám đưa tin về sư môn, sợ người giám thị. Y chỉ ngồi chờ dưới tàng cây, lấy Ngự thú bài, thả Viêm Dạ ra.

Sói con có lẽ bị nghe đến phát giận, vừa được thả ra liền kêu ô, cắn ngón tay y không buông; Lâm Phương Sinh cũng ôn nhu trấn an, cũng vuốt ve lông nó.

Lạ ghĩ tới con giao nhốt trong bảo tháp chín tầng, y liền đem thả ra. Giao lúc này chỉ còn bằng ngón tay, như con giun đất bình thường, giãy dụa trên mặt đất.

Viêm Dạ vừa thấy lập tức hai mắt tỏa sáng, chân trước hươ lên, chộp ngay lấy con giun, cái lưỡi đỏ tươi thè ra liếm luôn vào. Như thế vừa

được nắm thừng vị, nó thỏa mãn liếm mép, leo lên đùi Lâm Phương Sinh ngủ say.

Một lớn một nhỏ vẻ chừng đều đang tu luyện, Lâm Phương Sinh cũng không muốn làm phiền, cũng im lặng đả tọa.

Ba ngày sau, Lâm Phương Sinh phát hiện trong động có khác thường mới đem giải trừ cấm chế, đi vào xem xét. Lúc này đã thấy Diêm Tà đứng thẳng dậy, hai mắt nguyên bản màu tím giờ đã biến thành đen.

Thiền niên cười khỗ, “Diêm Tà hồ thẹn, tuy rằng tính mạng vẫn còn, nhưng ma công... đều bị hủy hết”.

Lâm Phương Sinh giữ lấy cổ tay hắn kiểm tra, chỉ thấy da diên trống trơn, không hề có linh khí, linh mạch cũng mỏng manh hư vô. Nếu không phải Ma Tu này có nhục thân mạnh mẽ, phỏng chừng cũng chẳng khác thường nhân là bao.

Ma Tu vốn thủ đoạn cay nghiệt, lại nói xưa nay tu chân như trăm tà tranh lưu, không tiến thì lui, lại cũng có lúc thảo gian nhân mạng, cho nên Lâm Phương Sinh vốn không hề ưa. Thế nên tuy rằng Diêm Tà đối với y thành tâm thành ý, không hề giấu diếm, y vẫn ngại thân phận Ma Tu của người này, trong lòng khó tránh khỏi chán ghét.

Nay hắn ma công tấn hủy, đường đường tu sĩ Kim Đan lại thành phàm nhân, Lâm Phương Sinh tuy biết Diêm Tà rất thống khổ nhưng tận sâu trong lòng, y lại âm thầm vui sướng.

Giờ phút này đành nhịn tâm tấy lại, tiến lên hai bước, đặt khuôn mặt thiền niên dù đang đau khổ nhưng vẫn cố nở nụ cười kia lên vai mình. Hai người vóc dáng tương đương, ôm nhau cũng thích hợp.

“Không cần lo lắng. Nếu không tu ma công, có thể để ta giúp gia nhập Vạn Kiếm môn, thay đổi triệt để, cũng tu thành đại đạo”.

“Nhưng ta lại liên lụy đến ca ca!”

Lâm Phương Sinh thấy hẫng đau khổ như vậy, không nhịn được mềm giọng an ủi, “Nếu không có người, giờ này ta đã thân tử đạo tiêu, Diêm Tà chẳng lẽ hồi hận đã cứu ta?”

“Đương nhiên là không.” Diêm Tà toát lên vài phần vui vẻ.

Lâm Phương Sinh vậy mới yên lòng. Diêm Tà thương thế chưa lành, hơn nữa vừa mới chiến đấu cùng La Hạo Nhiên, Lâm Phương Sinh cần phải bổ sung rất nhiều pháp bảo cùng linh phù.

Y suy nghĩ một chút, liền đề nghị, “Không bằng đến Đại Uyên thành trước, chờ thương thế người khỏi hẳn hẳn tính tiếp.”

Diêm Tà đương nhiên nghe theo an bài, hai người liền ra khỏi động.

Viêm Dạ vẫn còn ngủ say bên dưới gốc cây, Lâm Phương Sinh cũng không quấy rầy nó, chỉ nhắc cục lông đỏ lên, cho vào Ngự thú bài. Lúc này y mới lấy ra phi kiếm, nắm lấy tay phải Diêm Tà, bay về phía Đại Uyên thành.

Chưa quá nửa ngày, đã thấy một tòa thành màu xám đột ngột mọc lên từ dưới đất; tường thành đều được lát kim cương, mỗi khối dài đến mười trượng, mài thật nhẵn, chồng khít lên nhau; từ xa nhìn lại thấy một cỗ uy nghiêm khó xâm.

Đây là kinh đô Khánh Long quốc, Đại Uyên thành.

Diêm Tà nay không còn tu vi, liền giả làm tùy tùng của Lâm Phương Sinh, hai người nộp hai mươi viên linh thạch, nghe dặn dò của lính gác cổng không được tranh đấu, liền được đi vào. Ngã tư đường rộng mở, người qua kẻ lại như dật, vô cùng náo nhiệt, cũng có các tu sĩ, nhưng tuyệt nhiên không thấy ai tranh đấu.

Lâm Phương Sinh tìm một kháchđiểm thượng hạng, yêu cầu hai gian thượng phòng. Chưởng quỹ thấyLâm Phương Sinh ra tay dứt khoát, lại xem xét tướng mạoDiêm Tà tuần tú; cười tươi như gió xuân, gọi tiểu nhị ra dẫn hai người.

Tiểu nhị cũng thông minh, khi dẫnđường còn giảng giải chuyện trong thành cho hai người ngheđến bảy tám phần, lại cũng nhắcđến thăm kịchtrong cốc Bạch Dương.Lâm Phương Sinh liền hiểu, ngàyấy, nơi y phá tan kết giới chính là Bạch Dương cốc, quânĐại Uyên cũng nhanh, lúcđến nơi còn cứuđược nửa số nhân khẩu may mắn sống sót.

Lâm Phương Sinh biếtđây chính là cực hạn năng lực của mình, tuy có tiếc nuối nhưng cũng chỉ có thể dốc sức tu hành,để bản thân càng cườngđại.

Chỉ là biện pháp tu hành hiện tại của y có hơi....

Trong lúc suy nghĩ, tiểu nhịđã dẫn hai ngườiđến chỗ thượng phòng.Lâm Phương Sinh lấy ngọc bài chưởng quỹđưa, nhấn vào cửa một cái, chỉ thấy cấm chế tách ra, cửa mở.

Tiểu nhị lại cười nói, “Hai gian phòng này có cửa thông nhau,đằng sau cửa có cấm chế ngăn cách người khác theo dõi, lại cáchâm, khách quan cứ yên tâm sử dụng”.

Diêm Tà nghe biết ngay thâmý của hắn, liền tùy tay thưởng cho một chút, tiểu nhị liền thiênân vạn tạ rờiđi.Lâm Phương Sinh lúc này còn chưa hiểu gì, chỉ nghĩ hãndây rất tiện nghi, liềnđứngở cửa nhìnDiêm Tà, “Vàođi thôi, nếu có chuyện liềnđến gọi ta”.

“Đều nghePhương Sinh ca ca làm chủ.”,Diêm Tà không nhiều lời, tự bướcvào trong.

Thượng phòng kiadầy đủ nội thất; một gian tiếp khách, một gian để nghỉ, còn có một gianđược ngăn ra để tắm rửa.

Cửa sổ gian ngoài khắc hoa mềm mại, cùng với bóng cây rủ bóng; cảnh trí tuyệt đẹp. Nhưng nếu khép cửa lại thì dù Độ Kiếp cũng không bị người biết.

Lâm Phương Sinh tắm rửa xong, thay một bộ sam bào rộng rãi, kiểm tra đồ vật tùy thân. Trận đánh vừa rồi hao tổn bảy linh kiếm, hai trăm mười sáu linh phù thượng phẩm, một số Lôi Hỏa châu, ba Hoàng Cân lục sĩ, đan dược cũng tiêu hao một ít.

Linh thạch quả thực công lực rất mạnh, lấy ngưng mạch của y khiêu chiến Kim Đan, không phải tên kia dùng đấu pháp ngoan lệ, y cũng sẽ không đến nỗi đợi Diêm Tà cứu trợ.

Chỉ là Diêm Tà đến rất vừa vặn. Chẳng qua đánh xong hẳn bị trọng thương, nên tận đến giờ phút này lòng hoài nghi mới dậy lên trong Lâm Phương Sinh.

Y thả Viêm Dạ ra. Tiểu súc sinh này vẫn còn ngủ say, không khỏi cảm thán con giao kia thật bổ. Y đặt nó ở bên giường, đứng dậy gõ cánh cửa thông hai phòng, cửa lập tức mở ra. Hai phòng kết cấu như nhau, Diêm Tà lúc này không ở trong gian tiếp khách.

Lâm Phương Sinh đảo mắt, chỉ thấy một cỗ sinh cơ mỏng manh đến cực điểm, không khỏi khẩn trương. Y không cố kỵ lễ nghi, xông vào gian hữu tẩm, chỉ thấy Diêm Tà đang ngồi trên ghế bành, hai mắt nhắm nghiền, đương nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

Gặp bộ dáng như vậy của Diêm Tà, Lâm Phương Sinh nôn nóng, bắt cổ tay hắn, phát hiện thương thế lại nặng hơn mấy phần, sắc mặt trầm xuống. Y lấy chi pháp vận chuyển Chu Thiên của Nhân Tu, đổ linh lực vào kinh mạch hắn, lại thấy vận chuyển ngưng trệ, mới chỉ có nửa quyển Chu Thiên, Diêm Tà đã phun một ngụm máu tươi, mở mắt ra.

Một đôi mắt đen như bóng đêm vô tận, nặng nề không thấy đáy. Diêm Tà khàn khàn nói, “Phương Sinh ca ca, không thể...”

Lâm Phương Sinh đành thu lại công pháp, lấy linh đan cho hăn ăn. Diêm Tà ngăn cản, “Ta nay đan điền đã bị hủy, không thể thụ bổ, đừng lãng phí linh dược”.

Lâm Phương Sinh nghe lời ấy, mặt càng u sầu, “Chỉ cần không hại đến thương thiên, cứ có cách nào cứu được người liền báo ta ngay”.

Diêm Tà thấy y nói rõ như vậy, trên gương mặt tái nhợt lại lộ một mặt tươi cười, “Phương Sinh ca ca có một vật, mà vô luận Nhân Ma Quỷ Yêu đều rất bổ”.

Lâm Phương Sinh thấy hăn muốn nói lại thôi, lập tức hỏi, “Vật gì?”

Diêm Tà hơi chần chờ, nhưng vẫn nhẹ nhàng, “Phù văn Hợp Hoan”.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chữa Thương Trong Phòng

Đôi mày kiếm anh khí của Lâm Phương Sinh không nhịn được nhăn lại, “Lời này là thật?”

Diêm Tà khoe miệng loan loan, lộ ra nụ cười, “Một nửa là thật.”

Lâm Phương Sinh thấy hấn bại lại* như thế, vừa tức vừa buồn cười, không khỏi ghen lời. Y lại thấy một đôi tay mát lạnh nhẹ nhàng vòng quanh lấy lưng, giọng nói khàn khàn của Diêm Tà vang lên, tình ý thâm trầm, “Một nửa còn lại, là đã lâu không gặp Phương Sinh ca ca, nên rất mong nhớ.”

*Bại: xấu xa, sáo; lại: vô lại, tồi tệ.

Ngoài cửa sổ trắng lên cao cao, tròn đầy, băng thanh ngọc khiết. Ánh trăng ngân bạc chiếu lên gò má Diêm Tà, đôi mắt như hắc trâm châu bình thường giờ lại lạnh lùng tuấn tú, long lanh như thủy nguyệt Quan Âm.

Lâm Phương Sinh không đáp, mí mắt rũ xuống không để lộ biểu tình; lại vẫn do ngón tay Diêm Tà lần mò, khai mở thắt lưng.

Áp bào, ngọc bội, ngọc hoàng,...đều là trân phẩm, khi rơi xuống đất phát ra tiếng trong veo như tiếng nước nhỏ.

*Áp bào: áo bó, ngọc bội thì biết rồi, ngọc hoàng: mảnh ngọc hình bán nguyệt.

Diêm Tà chỉnh nhẹ nhàng cởi ra, áo dài màu thanh lam liền tuột khỏi bờ vai Lâm Phương Sinh, lộ ra bờ lưng mạnh mẽ rắn chắc, trắng như ngọc bân.

Lâm Phương Sinh cũng tùy ý hấn khiêu dẫn, ngời khóa lên hai chân Ma Tu. Diêm Tà ngửa đầu, đôi môi mềm mại mát lạnh dán lên xương quai xanh, trong đôi mắt lộ vẻ chết chóc, chỉ là Kiếm Tu chưa phát hiện ra.

Những nụ hôn rơi xuống dày đặc, lại mang chút ướt át. Lâm Phương Sinh hơi ngửa cổ, cong lên thành một đường cong mê người, hơi thở cũng dồn dập; lại bị Diêm Tà cầm giữ nơi yếu hại dưới bụng, cúi đầu than nhẹ một tiếng.

Mấy ngày trước vừa được Tư Hoa Quân uy thật thỏa mãn, giờ phù văn Hợp Hoan kia cũng không có động tĩnh, vội vàng hối thúc được lấp đầy.

Ngón tay Diêm Tà chuyển động mang nhiều khoái cảm chân thật hơn, chưa động lâu đã thấy nam căn rất có tinh thần ngẩng cao đầu.

Diêm Tà cúi đầu nhìn, cười nói, “Hóa ra ca ca cũng nhớ ta”.

Hấn vén vạt áo lên, lộ ra nghiến căn cũng đang hưng phấn bùng bùng y hết, thước tắc lại lớn hơn rất nhiều, khác hẳn nam căn có vẻ tinh xảo khải của Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh cảm giác toàn thân khô nóng, ngại ngừng lại khó nhịn, tính lùi ra sau thì nghe Diêm Tà hét lớn, tràn đầy đau đớn, giữ chặt eo lưng y, ngón tay chuyển động nhanh hơn, chỉ là không hề dụng lực.

“Phương Sinh ca ca, đừng rời đi.” Trong giọng nói Diêm Tà mang theo vài phần khẩn cầu, một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn như sắp cuốn y vào trong đó. Lâm Phương Sinh trong lòng mềm nhũn, eo chân cũng nhuyễn ra, để mặc Diêm Tà nắm lấy nam căn của hai người.

Một căn trắng như bạch ngọc điêu khắc, tinh xảo tuyệt đẹp; một căn như thép luyện, dữ tợn hung ác; lúc này đang cùng nằm trong một bàn tay, thân mật chà sát lên nhau.

Lâm Phương Sinh chưa từng cảm thụ qua kích thích bậc này, cảm giác khô nóng lại sung sướng mãnh liệt; ngón tay bấm lên đầu vai Diêm Tà, nương theo động tác linh hoạt của hắn, trức trặc tiến lui. hơi thở nóng bỏng đều phả vào gáy Diêm Tà.

Chỉ qua thời gian uống nửa tách trà, Lâm Phương Sinh đã căng thẳng lưng, tình triều ngập đầu mà tiết vào tay Diêm Tà.

Lâm Phương Sinh cúi đầu nhìn ngón tay của hắn đầy bạch trọc dính dính, không khỏi xấu hổ, lại nghe Diêm Tà hấp giọng cười khan, “Chỉ là thiếu kinh nghiệm thôi mà, không phải chuyện gì đáng lo”.

Hắn lại ngửa đầu lên hôn môi y, ôn nhu chậm rãi, gấn bó cọ xát dây dưa, lại có vài phần tình ý lưu luyến.

Lâm Phương Sinh ôm lấy cổ Diêm Tà, khẽ há miệng, phối hợp với đầu lưỡi đang mạnh mẽ xâm nhập, dây dưa không nghỉ, càng lúc càng hôn sâu, gợi lên vài phần dục niệm từ tận đáy lòng.

Đột ngột, Diêm Tà đưa ngón tay còn dính nam tinh đưa vào huyết khẩu phía sau người kia, nhẹ nhàng xoa nắn, nhu nhu từng nếp uốn, vừa chậm rãi xâm nhập vào, vừa ôn nhu vuốt ve vách thịt mềm mại.

Động tác của Diêm Tà vừa chậm vừa nhẹ, không hề khiến y đau đớn, lại cũng giữ nguyên tốc độ, đợi nơi chật hẹp kia dần thả lỏng mới rời môi ra, nghiêng đầu dán vào tai người kia, “Phương Sinh ca ca không hổ là báu vật trời sinh, chỉ vừa đụng chạm một chút đã ướt át thế này đây”.

Lâm Phương Sinh nhú mày, vừa định trách cứ thì ngón tay kia lập tức động mạnh, mang theo cả tiếng nước. Y suyền lên một tiếng trong họng, toàn thân run lên, bủn rủn ngồi trên đùi Ma Tu, không còn khí lực để giãy dụa, tiếng thờ dốc cũng dần hỗn loạn.

Y cảm giác thấy vật cứng đặt gần bắp đùi mình lại càng nóng bỏng sừng cứng.

“Phương Sinh ca ca, giờ ta hữu tâm vô lực, ca ca có thể tự mình ngồi lên không?” Diêm Tà lại duỗi hai ngón tay, ra vào dững dạo không ngừng, một đôi mắt hoả đào tràn ngập vẻ khẩn cầu quyến luyến.

Việc đã đến nước này, Lâm Phương Sinh chỉ là làm người tốt đến cùng, dụng chút lực lên đầu gối để dựng mình lên, vươn tay nắm lấy hung khí cự đại của Diêm Tà, nhắm vào huyết khẩu của mình, do dự một lát rồi chậm rãi thả thân mình xuống.

Làm thế nào để khai mở lỗ tròn nhỏ, làm thế nào mà thông lộ mềm mại có thể uốn được thứ thô to như thế, đều do Lâm Phương Sinh tự nắm giữ. Lúc đầu còn được, nhưng được một nửa đã thấy hết sức, thứ hung khí nóng rực kia mà chen hết vào, chỉ sợ rách bụng ra mất.

Y cứng đờ thân thể, lại định nhấn sâu thêm một chút liền thấy phía sau như muốn nứt ra, mồ hôi tuôn từ trán rơi xuống từng giọt.

Diêm Tà cũng không dễ chịu; mới tiến vào nơi tư vị mất hồn kia có một nửa, đang định xô xuyên cật lực thì y dừng khựng lại, nhất thời khó chịu chông chất, thiêu đốt toàn thân. Hắn vừa định động đã bị kẹp chặt cho không thể nhúc nhích, đành cười khổ, “Ca ca chẳng lẽ muốn tra tấn ta?”

“Cũng, không phải cố ý.... Người nhấn nài một chút.”, Lâm Phương Sinh khàn khàn nói, sắc mặt hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ; may là lúc này Diêm Tà lại chỉ bày kỹ xảo giúp y thả lỏng. Hắn hôn lên lồng ngực y, khoái cảm tình nhiệt che đi mấy phần đau đớn không thích hợp.

Lâm Phương Sinh dần dần thả lỏng, lại chiếu theo biện pháp của Diêm Tà, rút ra một chút lại ngồi xuống, liên tục như thế; hai người cùng thờ đốc. Diêm Tà vẫn không nhấn nài được, giữ lấy hông Lâm Phương Sinh định

lên một cái, nghe y sợ hãi kêu lên một tiếng, ù ù dán vào ù ù, lúc này mới đi vào toàn bộ.

Lâm Phương Sinh không hề phòng bị, chỉ cảm thấy bên dưới như bị xé rách, giống như một lưỡi dao nóng bỏng xẻ ra làm đôi, không khỏi giận dữ, muốn giáo huấn gia hỏa này; lại nghe Diêm Tà vui vẻ nói, “Quả nhiên hữu hiệu”.

Phù văn Hợp Hoankia cuối cùng cũng có động tĩnh, quần dày đặc lên nghiệt căn của Diêm Tà.

Tình triều nồng đậm khiến người ta không thể khống chế, một đường sinh cơ không ngắt tuần hoàn nơi kết hợp giữa hai người.

Điểm sinh cơ này cũng do khác biệt tu hành Nhân – Ma; lại chạm đến bản chất trời đất, chân lý nguyên thủy nhất. Mỗi lần tuần hoàn thì sinh cơ của Diêm Tà lại tăng lên, tuy mỏng manh tới nhưng đúng thực sự tăng lên.

Giờ phút này Lâm Phương Sinh mới thở phào, ‘Đúng là người không gạt ta’.

Diêm Tà nghe vậy vô cùng gùy khuất, “Diêm Tà có từng lừa Phương Sinh ca ca sao?”

Dưới ánh trăng sáng, hơi thở thiếu niên mang vẻ thanh liệt, hắc khí vô Ma đạo quanh quẩn, dưới sự hỗ trợ của Long thần cổ chân mà càng có vẻ tiên tư chính đạo, coi như là chết đi sống lại.

Lâm Phương Sinh mềm giọng lại, “Việc này quá ly kì, sao có thể dễ dàng tin được”.

Y nói ra vô tình, nhưng giọng lại khàn khàn, khí tức không đều, khóe mắt hơi khép lại, đuôi mắt phiếm hồng, trông càng phong tình, nói câu ấy tựa như câu dẫn.

Diêm Tà liền chậm rãi luận động trong cơ thể y, đổi lại một tiếng thở dốc nặng nề, vui sướng vô tận, khoái cảm càng lớn, mâu thuẫn, “Phương Sinh ca ca tuy rằng không tin nhưng lại làm cho ta rất nhiều”.

Lâm Phương Sinh bị ma giả dẫn đến tâm trí tan rã, khoái cảm ngập đầu, nghe hắn nói cũng khó khăn hướng chi đáp lại. Y chỉ đành giữ tay vịn, hỗn loạn thở dốc, lại thỉnh thoảng bị đâm đến suyễn lên một tiếng.

Trong lúc khoái cảm dâng lên liên tiếp, y mơ hồ nghe được hắn nói, “Từ sau chuyện này, ta có thể cùng ca ca bên nhau mãi mãi, không bao giờ rời xa”.

Từ nay về sau chính là cảnh đêm triền miên vô tận.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vạn Thú Chân Nhân

Hùngđông,Lâm Phương Sinh tỉnh lại, chỉ thấyđôi mắt trong trẻo lãnh tĩnh củaDiêm Tàđang chăm chú nhìn mình,ấnấný cười,khí sắc lương hảo, thần thái sáng láng, “Phương Sinh ca ca”.

Hai người lỏa thân giao triền suốt cả mộtđêm.

Hơi thở như hòa làm một, vành tai cùng tóc mai chạm vào nhau.

Lâm Phương Sinhđẩy hẳn ra, cũng không trả lời, lập tứcđi tắm rửa.

Diêm Tà vẫn nhu hòa nhìn y rờiđi.

Hắnđẩy cửa sổ ra, tiếp nhận một cuộn giấy. Sau khi xem xét cẩn thận, bàn tay lật một cái, tờ giấyđã hóa tro tàn,đưa gần cửa sổ lập tức bị cuốnđi không còn tung tích.

Mấy phần nhu tình vừa nãyđã hóa thành băng lãnh,đầu ngón tay hẳn hoa lên vẽ một phù văn phức tạp. Hắc khí ngưng tụ giữa không trung, chìm vào bêntrong phù văn. Hẳn gấp lại thành một cuộn nhỏ,đưa ra ngoài cửa sổ.

Tậnđến khi cuộn giấy biến mất khỏi tầm mắt,Diêm Tà mớiđi rửa mặt chảiđầu, ra khỏi sương phòng.

Lâm Phương Sinhđã thay một bộ bạch sam thanh sạch thuần khiết, ngồiở gian tiếp khách trêuduàViêm Dạ.

Sói con kia ngủ rất sâu, dùLâm Phương Sinh có xoalỗ tai nó thế nào, cào bụng nó, nó cũng chỉ vươn móng vuốt ngắn nhỏđầy lông mềm mềmđẩy ra, không chịu mở mắt ra dù chỉ một chút.

Ngủ say nhiều ngày như thế, Lâm Phương Sinh bắt đầu lo lắng.

Y thấy Diêm Tà ra khỏi phòng liền cho Viêm Dạ vào ngự thú bài, nói, “Ta đi ngự thú môn một chuyến.”

Diêm Tà ngăn người, lại cười nói, “Ta đi cùng ca ca nhé.”

“Thương thế người mới tốt lên, không thể hoạt động mạnh, nên ở trong phòng nghỉ ngơi...” Lâm Phương Sinh mới nói một nửa đã thấy gương mặt thiếu niên tối lại, thần sắc cảm đạm.

“Ta bây giờ... không dám liên lụy Phương Sinh ca ca” Diêm Tà thản nhiên cười nói, “Không sao, ta sẽ ở trong viện này tự chơi vậy, ca ca đi sớm về sớm.”

Lâm Phương Sinh thấy hần hẩn như vậy, ngược lại không đành lòng, đứng dậy đi tới cửa, quay đầu lại nhìn, khẽ nhíu mày trách mắng, “Còn chờ gì nữa, nhanh lên.”

Diêm Tà mừng rỡ ngay cả động tác cũng mất đi lễ nghĩa, nhảy dựng lên đuổi theo Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh thấy hần không giấu tâm tình, bất giác cũng nhu hòa, bên khóe miệng là một nụ cười.

Hai người rời khách điếm, đầu tiên là tìm chỗ kín đáo hạ pháp quyết, thay đổi dung mạo. Lâm Phương Sinh hóa thành một tu sĩ trung niên, Diêm Tà hóa thành tiểu tử mới yên tâm dời bước đến chợ.

Cửa hiệu ngự thú môn trang trí khắp nơi, chủ yếu là mua bán yêu thú, thuần hóa cùng trị liệu các thú. Ngay cả phạm nhân không có linh lực cũng có thể mua về mấy con yêu thú nuôi làm cảnh.

Đại Uyên thành vốn tập trung rất nhiều trân phẩm, ngay cả cửa hàng tiếp khách của ngự thú môn cũng lớn hơn gấp bội so với nơi khác.

Hai người đi đến trước cửa hàng, trước mặt là một lầu các ba tầng, cửa hiên cột chống đều là đồng mộc nâu xám, rắn chắc, trang trí dày đặc. Trong sảnh có ba quầy hàng, chia làm thu thú, chẩn trị, thuần thú.

Lâm Phương Sinh cùng Diêm Tà đến trước quầy có biển ”chẩn trị”, nói bệnh trạng của Viêm Dạ dương hôn mê bất tỉnh ra. Tiểu tư sau quầy cung kính trả lời, “Không biết sủng thú của tiêu sư tu vi thế nào? Để bệ nhân còn xem phí chẩn bệnh, thú phẩm mến yêu cùng các loại dược phí khác.”

Lâm Phương Sinh thấy đằng sau người này là một danh sách ghi rõ ràng các loại phí khám bệnh, nhất giai hết mười linh thạch hạ phẩm, nhị giai hết hai mươi linh thạch hạ phẩm, tam giai hết năm mươi linh thạch hạ phẩm....

Y trầm mặc một lúc, quả thật không biết phẩm giai của Viêm Dạ.

Liền nghe Diêm Tà nói, “Tiểu súc sinh kia tuy là Hàn lang nhưng vẫn còn nhỏ, linh khí chưa mở, ngoại trừ chơi xấu bán manh ra cũng vô dụng, quá lắm chỉ tính là yêu thú nhất giai thôi”.

Tiểu tư nghe đến đây sắc mặt khê biến, cung kính dẫn hai người vào nhã thất, dâng lên hai chén trà thượng hạng, “Hàn lang xưa nay rất hiếm, ta ở ngự thú môn hơn hai mươi năm mà chưa thấy bao giờ, mới chỉ nghe qua. Thỉnh hai vị tiên sư ngồi tại đây, để tiểu nhân thỉnh trưởng lão ra xem chẩn”.

Thận trọng như thế, lại khiến hai người Lâm Phương Sinh cảnh giác.

Chỉ qua một lát đã nghe ở ngoài nhã phòng có một thanh âm vang dội, “Hàn lang ở đâu?? Mau đưa bản trưởng lão đến nhìn!!”

Cửa lớn mở ra, một thân ảnh vận hồng bào tiến vào như gió xoáy. Một nam tử trung niên, mặt vuông chữ điền, lông mày rậm mà xếch, mặt đỏ rực,

bộ dáng vũ phu nhất phái.

Hắn thấy hai người Lâm Phương Sinh liền dừng cước bộ, hành lễ, “Xin hỏi khách nhân, Hàn lang bị bệnh ở đâu?”

Lâm Phương Sinh thấy hắn nôn nóng, vội vàng muốn thử; tuy rằng có vẻ hấp tấp nhưng lại không tham lam, giống như đang muốn luận pháp, kiểm tu đàng cuồng nhiệt muốn thử kiếm.

Lâm Phương Sinh sinh vài phần hảo cảm với người này, lấy Viêm Dạ từ ngự thú bài ra, đặt trên một đài bằng thanh ngọc. Người đàn ông tự xưng là trưởng lão ngự thú môn hai mắt tỏa sáng, nóng lòng muốn thử; lập tức cẩn thận kiểm tra toàn thân tiểu súc sinh, từ chóp mũi đến gốc đuôi đều tỉ mỉ xem xét. Hắn lại hỏi kỹ thuật căn hàng ngày của Hàn lang, Lâm Phương Sinh đều nhất nhất trả lời.

Diêm Tà thì buồn chán đến mức phát ngáp.

Trưởng lão kia nhấn mạnh ngón tay, nhẹ nhàng xoa lên huyết vị quanh thân Hàn lang, lại thêm vào chút linh lực, khiến sói con thoải mái đến mức đuôi cả tứ chi, đầu lưỡi cũng thò ra ngoài.

Qua thời gian uống một chén trà nhỏ, trưởng lão mới lưu luyến không rời buông Viêm Dạ ra, “Đạo hữu không cần lo lắng. Hàn lang mới sinh cơ thể vốn mỏng manh, nếu rời mẹ sẽ gàn như không sống nổi. Con sói này mệnh tốt, được căn thượng phẩm tiên đan, lại nuốt thêm một con giao, tính mạng không có gì đáng lo, ngủ thêm mấy ngày sẽ tỉnh. Chỉ là ngày sau tiến giai... E sẽ gặp trở ngại....”

Lâm Phương Sinh cười nói, “Ta vốn là kiếm tu, ngoại lực cũng chẳng giúp ích gì. Tiểu súc sinh này chẳng qua cũng là một hồi duyên phận, nếu không thể luyện linh thì ta vẫn nuôi nó.”

Trưởng lão cũng lộ ra vẻ mặt cảm động, bỗng nhiên sắc mặt cổ quái, muốn nói lại thôi.

Lâm Phương Sinh thấy hẳn là trưởng lão, một lòng một dạ nghiên cứu thuật luyện thú, tận tâm không kém gì sư huynh luyện kiếm, liền rất kính nể, “Trưởng lão đừng ngại, có gì nói thẳng.”

Trưởng lão lúc này mới ngượng ngừng hành lễ, “Tại hạ đoan chính, nhậm chức trưởng lão ngự thú môn, thật sự cũng chẳng có tài cán gì, chỉ là hiểu biết về yêu thú nhiều hơn người ta một chút, được người gọi là Vạn Thú chân nhân”.

Lâm Phương Sinh mỉm cười đáp lễ, “Tại hạ họ Nghiêm, tên một chữ Lâm. Chu trưởng lão học vấn thâm hậu, Nghiêm mỗ thán phục.”

“Không dám, không dám.” Chu trưởng lão khiêm tốn, “Chỉ là bản trưởng lão xưng đệ nhị ngự thú thì chỉ sợ không có ai xưng đệ nhất!”

Ngữ khí khiêm tốn, lại cũng tràn đầy tự tin.

Lâm Phương Sinh nở nụ cười, “Chu trưởng lão có chuyện gì muốn nói?”

Chu Chính sắc mặt cổ quái, vò đầu bứt tai, chung quy không kháng được dụ hoặc nói, “Tại hạ có yêu cầu quá đáng.... Còn thỉnh Nghiêm đạo huynh bao dung.”

Diêm Tà xen vào, “Nếu muốn bao dung, vậy chi bằng đừng nói. Phương.... Tiên sinh, chúng ta đi thôi.”

Lâm Phương Sinh ngăn Diêm Tà, thấy Chu trưởng lão rất nôn nóng liền cười nói, “Chu trưởng lão cứ nói, đừng ngại.”

Chu Chính biết thời cơ không nắm lấy sẽ tuột mất, hạ quyết tâm, bất cứ giá nào cũng nói ra, “Chính là... Hàn lang vốn sống ở băng nguyên Lưu Việt,

giá lạnh đến không tưởng tượng nổi, nên bộ lông của Hàn lang cũng khác xa các tộc khác. Lông đó là bảo vật chống lạnh, nhưng Khánh Long quốc này chưa có ai biết đến..... Chi bằng... Thỉnh thoảng cho ta ta cắt một ít lông để làm nghiên cứu.”

Lâm Phương Sinh còn đang do dự, Diêm Tà lập tức khuyên nhủ, “Tiên sinh, Chu trưởng lão một lòng hướng đạo, một chút da lông này cũng có là gì, chi bằng đáp ứng?”

Y nào biết Diêm Tà vốn hẹp hòi, lần trước bị Viêm Dạ cắn một nhát vẫn còn ghi hận đến tận bây giờ, đương nhiên rất khuyến khích người ta cạo lông sói con.

Nghĩ thử một chút, tiểu súc sinh kia toàn thân không một cọng lông, xấu xí không chịu nổi, hãnh lại cười nhạt mấy lần, cũng coi như báo thù.

Lâm Phương Sinh đồng ý, chỉ dặn dò Chu trưởng lão cẩn thận, không được làm thương sói con. Chu trưởng lão thối râu tròng mắt, ra vẻ không vui, “Bản trưởng lão ngựa qua vô số thú, cần gì người phải lo lắng.”

Tiêm Đà lấy ra một chiếc dao cạo bạch ngọc, giữ lấy đầu Viêm Dạ, cạo sạch bộ lông trắng mềm mại, ngay cả đuôi cũng không bỏ qua.

Sói con đáng thương vốn gầy nhỏ, nay lại rút đi một vòng, thân thể trụi lông đầy nếp nhăn, như đứa trẻ mới sinh vậy. Diêm Tà nghiêng đầu cười rộ lên, Lâm Phương Sinh thì dở khóc dở cười, thu Viêm Dạ trở vào ngựa thú bài.

Chu Chính lại rất vui sướng, coi đoàn lông trắng kia như trân bảo, nhét vào trong một ngọc hộp, liên tục cảm tạ Lâm Phương Sinh. Hãnh cũng đem một chiếc túi nhét vào tay y.

Y khẽ đảo mắt, thấy trong túi là rất nhiều linh thạch, vài món bảo vật, mấy bình đan dược, cùng một khối ngọc phù.

Mấy thứ này đều là bảo vật tiên gia, là hàng thượng phẩm, Lâm Phương Sinh liền trả lại chiếc túi cho Chu trưởng lão, “Tùy tiện nhắc tay, ta không nhận nổi.”

Thoái thác nhiều lần, Chu Chính thấy y kiên định đành phải thu túi lại, nhưng vẫn đưa tấm ngọc phù cùng hai bình đan dược đưa Lâm Phương Sinh, “Ngọc phù này là ta ngự thú tìm được, có thể có ích trong việc chế ngự Hàn lang. Hai bình kia là Linh Trí đan, ôn dưỡng thần hồn, tẩm bổ huyết nhục, rất tốt với yêu thú. Giờ chỉ có hai bình, để về sau ta luyện nhiều hơn.”

Lâm Phương Sinh thấy hữu dụng liền thu lấy, hẹn khi nào Hàn lang có gì không ổn sẽ quay lại.

Chu trưởng lão tiễn hai người ra đến cửa mới lưu luyến quay vào.

Điều này khiến các khách nhân vô cùng kinh ngạc. Xưa nay vị trưởng lão này chỉ dung yêu thú vào mắt, chưa từng để ý đến người, nay lại khách khí với người ngoài như vậy.

Nhất thời có người động tâm. Vị trung niên kia dung mạo bình thường, tiểu tư cũng chỉ là một phàm nhân, không nhìn ra chỗ hơn người. Suy nghĩ như vậy, liền có người lén lút đi theo.

Hai người Lâm Phương Sinh từ lúc bước ra đã biết có người theo dõi, nhưng vẫn giả vờ như không, đi dạo một vòng rồi vào Tụ Bảo các.

Tụ Bảo các là thương gia lớn nhất Đại Uyên thành, pháp trận che chắn ngoài cửa là do tu sĩ Độ Kiếp phong vào, tuy rằng đã lâu rồi nên nhạt bớt nhưng vẫn mạnh mẽ vô cùng, ngăn cản mọi ánh mắt dòm ngó bên trong.

Thế nên mấy kẻ đi theo rình xét kia đều bị đá vờ.

Vừa bước chân vào các, lập tức có một tiểu nhị ra chào đón, đầy mặt tươi cười, thân thiết vô cùng, “Chào hai vị tiên sư, bệ điểm có đầy đủ các mặt hàng,

không biết tiên sư cần vật gì?”

Lâm Phương Sinh nói, “Linh phù thượng phẩm, ba quả Ly Hỏa châu, Lô Hỏa châu, linh kiếm, pháp bảo phòng ngự, tất cả lấy ra đây cho gia xem!”

Tiên nhị ngẩn ra. Tu sĩ trung niên này tuy tướng mạo bình phàm, một thân y bào lại là hàng thượng phẩm, cao quý không thường nhân nào sánh bằng. Ngay cả tiểu tư bên cạnh, tuy rằng là phàm nhân, nhưng cũng một thân khí phách. Trong lòng nhủ thầm đây là hãn lã khách quý, lại thêm phần cung kính, dẫn người vào nhà thất.

Hai người từ một nhà thất này lại sang nhà thất khác, lại có chương quỹ tiếp đón, lấy ra các bảo vật trân quý cho khách nhân xem.

Lâm Phương Sinh từ nhỏ đã theo bên người Chinh Mạc, chọn mua mọi thứ đều có sư huynh, y nào biết giá cả thế nào, chỉ là cẩn thận kiểm tra, chọn lấy những linh phù bảo vật linh kiếm tốt nhất thành một đồng, kêu chương quỹ báo giá.

May mà chủ của Tụ bảo các kia thấy khách nhân có vẻ không vừa, sợ lại đắc tội nên cũng không dám lừa gạt, không chỉ chiết khấu mà còn làm tròn chỗ lẻ, kết lại là tám nghìn bốn trăm chín mươi linh thạch trung phẩm, đổi sang thành tám mươi bốn vạn linh thạch hạ phẩm.

Lâm Phương Sinh không đổi sắc mặt lấy một chiếc túi ra ném cho chương quỹ, bên trong là tám mươi lăm viên linh thạch thượng phẩm.

Chương quỹ thấy y nhẹ nhàng giao ra một khoản lớn như vậy, một bên gọi trưởng phòng* đi tính tiền, một bên đưa ra một thiệp mời màu tím, đưa Lâm Phương Sinh, “Tôi nay bị điểm có hội đấu giá, nếu khách nhân còn cần gì nữa, không ngại đi xem”.

*Tương đương với kế toán bây giờ.

Lâm Phương Sinh nhận lấy thiệp mời, cười khách sáo, “Đa tạ chương quỹ.”

Y vừa mới mua xongđây ụ,đương nhiên không cầnđi.

Lại thấy tự dưngống tayáo bị ai kéo kéo, quayđầu liền thấyDiêm Tàđang trưng ra vẻ mặt mong chờ, không khỏi giật mình, “Người muốđi?”

Diêm Tà ngại ngừng gậđầu, “Gia hương của ta hoang vu... Hộđầu giá gịđó không có.”

Ma vựctrong đồnđại của Nhân giới là một nơi khổ hàn khắc nghiệt,Diêm Tà hướng tới cũng là tự nhiên.Lâm Phương Sinh vồ vồđầu hắ,đápứng, “Nếu như vậythìđi thôi.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kỳ Trân Dị Bảo

Hai người không quay trở lại kháchđiểm màở lại hậu viện Tụ Bảo các nghingơi. Tậnđến khi hộiđấu giá bắtđầu, mới thi triển pháp trậnnân thân, là một chiếcáo choàng nân nhạt dàiđến mắt cá chân, sauđó mới chậm rãiđi vàođạiđiện bên dưới của Tụ bảo các.

Nơi này chính làđịađiểm tổ chức hộiđấu giá, lấy gỗ Ngũ hành dựng nên lầu các bao quanh.Đã có rất nhiều tu sĩ an vị, cùng sử dụng các loại pháp thuật che giấu tu vi, khí tức, dung mạo, sợ bị người khác chúý.

Cũng khôngít tu sĩ trời sinh tính tình khảng khái, hoặc cực kì tự tin, không hề che giấu, phô ra linh lực mạnh mẽ, chấđộng cả những người ngồi gầnđó.

Đàiđấu giáđượcđặtở chính giữa,đã bày sẵn rất nhiều ghế ngồi, chứđược khoảng mấy trăm người, cũng có các băng ghế dài cho khách quý ngồi vây lấyđài.

Lâm Phương Sinh lấy thiệp mời giao cho tiểu tư. Tiểu tư kia hành lễ, hai tay cung kính tiếp lấy thiệp mời, quét mắt nhìn rồi nói, “Đây là thiệp mời dành cho khách quý, vậy thỉnh hai vị theo tiểuđệ ngồi xuống.”

Lập tức dẫn hai người tiến vào trong, ngồi xuống phía nam bànđấu giá.

Lâm Phương Sinh bỏ ra một khoảntiền lớn như thế mà chỉđổi lấy hai ghế phổ thông, ngay cả ghế lô cũng không gần, xem ra thànhĐại Uyên này, ngọa hổ tàng long, người tài ba lớp lớp.

Y nhìn quanh bốn phía, chợt thấy bên tai âm thầm, hóa ra là Diêm Tà đang ghé sát vào mình, tươi cười tuấn nhã, âm điệu ấm áp, “Tên giả của ca ca, họ là Diêm, tên là Lâm, khiến ta rất cao hứng!”

*Nghiêm và Diêm đều đọc là ”yan”.

Lâm Phương Sinh ghen lời. Lúc đó chẳng qua không muốn để lộ thân phận nên tùy tiện lấy ra một cái tên giả, ai dè Diêm Tà lại có tâm, suy nghĩ sâu xa đến thế.

Y không khỏi nhú mày đẩy ra, “Nơi này đông người, đừng có lỗ mãng. Huống chi ta lấy là Nghiêm, không phải là Diêm, đừng có nghĩ lung tung”.

Diêm Tà lưu luyến không rời, ngồi trở lại chỗ mình, lại nhìn xung quanh, lộ ra vẻ mặt tò mò.

Không bao lâu sau, chỗ ngồi xung quanh đã chật người, người chủ trì đã đứng lên bục, cao giọng nói, “Cung thỉnh tiên thân Khâu lão tổ.”

Lập tức có một cỗ lực vô hình bủa vây, vô thanh vô tức, bao lấy phòng đấu giá.

Mấy tu sĩ võ đang thì thầm to nhỏ chợt thấy sau lưng lạnh lạnh, liền ngậm miệng luôn.

Hội trường mấy trăm người, lặng ngắt như tờ.

Vị chủ trì thấy mọi người đã yên tĩnh lại rồi liền giới thiệu buổi đấu giá này, lại nói có mấy thứ tiên phẩm khó tìm là nổi trội.

Sau đó một nữ tu đi ra, trên tay là một khay đựng vật phẩm đầu tiên.

Là một hộp long huyết sa.

Lập tức có tu sĩ luyện khí đứng lên tranh giá.

Lâm Phương Sinh khẽ nhăn mày.

Long huyết sa chính là thứ quý hiếm để luyện khí, Vạn Kiếm môn lại thấy rất chướng mắt. Thứ này lần trước ở đây hồ Thăng Long tại Bảo Huyền sơn đã thu về không ít.

Chỉ là kíp chém xà yêu, dạt vào Bắc Minh, gặp hồng giao, ... đủ loại cảnh ngộ là thứ mà Lâm Phương Sinh không muốn nhớ lại.

Nhất thời cảm thấy trước mắt máu đỏ hoa như mưa, linh lực hỗn loạn, trong huyết Thức Hải có vô số ma ám làm loạn.

Ngực như bị ép lại, mùi máu lan đến tận cổ họng, chực chờ trào ra.

Đúng là, đã sinh tâm ma.

Cho đến khi có một bàn tay ấm áp bao lấy mu bàn tay y, một giọng nói trong trẻo ôn hòa vang lên trong đầu, giống như tia sét phá vỡ tầng mây, như kinh lôi chấn tan quỷ mị.

Lâm Phương Sinh hồi thần, chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đầm trọng sam.

Trong ánh mắt Diêm Tà lộ rõ vẻ lo âu, nhìn vào y, dần tươi nét mặt, nhẹ giọng than thở, “Nếu Phương Sinh ca ca mà không tỉnh lại, ta sẽ liều tính mạng, cho dù nhiều loạn nơi đây cũng phải tìm được người cứu người.”

Phòng đấu giá này có đại năng Hóa Thần hộ trấn, người phạm như hấn thì làm được gì.

Lâm Phương Sinh tuy rằng thấy hấn lỗ mãng, nhưng cũng hiểu là do lo quá thành loạn, nên rút tay về, ngồi vào giữa ghế, “Ta không sao, đừng có lỗ mãng.”

Diêm Tà tự xưng là Duy Duy.

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy mọi người xung quanh than lên sợ hãi, đồng thời có một cỗ kiếm ý bá đạo lan ra khắp phòng.

Hóa ra chủ trì đã mở ra ngọc hạp, lộ ra một khúc gỗ mộc thâm đen, nhìn qua có vẻ tầm thường mà lại chất chứa kiếm ý nồng đậm cùng chân lý thiên địa tối cao.

Lâm Phương Sinh ngạc nhiên nói, “Đây là...”

“Khiếu Nhật hắc du mộc!” Có tu sĩ không nhịn nổi thốt lên.

Cũng có vô số tu sĩ quên cả che giấu tung tích, thần sắc kích động, rối loạn không ngừng.

Nghê đồn Khiếu Nhật hắc du chỉ sinh trưởng tại Vô giới; từng có một vị Thượng cổ kim tiên phá hư không mà lấy được một gốc Hắc du mộc mang về Nhân giới.

*Hắc du là một loài cây gỗ thuộc chi hoa hồng, dát gỗ màu vàng sẫm, tâm gỗ màu nâu sẫm tím. Gỗ thẳng hạt hoặc xiên, kết cấu thô, trọng lượng trung bình và khá cứng, độ bền cơ học cao, có tính dẻo, nhiều mẫu đẹp. Được dùng để làm đồ nội thất, đồ gia dụng, trang trí nội thất, đóng tàu, xe; vỏ có thể đan lát tùy từng cây; lá ăn ngọt, có thể nấu canh. Nguồn baiken.

Lại nghe đồn Khiếu Nhật hắc du lấy chiến ý của tu sĩ lục giới làm chất dinh dưỡng, nên sát lực rất mạnh, kiếm khí rất nồng, cây càng thêm xanh tươi um tùm. Cành lá quanh thân đều chứa đựng kiếm ý vô tận, mạnh mẽ bá đạo, là binh khí đứng đầu thiên hạ.

Nếu đem gỗ này luyện hóa, sẽ được Kiếm Thần thương uy danh hiển hách, không có đối thủ.

Cho nên chúng tu sĩ không bận tâm kiếm ý làm cho đau đớn, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào khúc gỗ hắc sắc to cỡ ngón tay, dày độ một tấc kia,

bộ dáng như sắp đoạt được.

Lâm Phương Sinh đương nhiên cũng không muốn bỏ qua lương tài hiếm thấy này, liền ngồi thẳng dậy.

Diêm Tà thấy y như vậy liền hỏi, “Phương Sinh ca ca rất coi trọng cái mẫu gỗ này à?”

Lâm Phương Sinh gật đầu, “Đúng thế, vật này rất phù hợp với chi đạo của ta. Nếu có thể lấy được thì sẽ rất nhanh đạt Kết Đan.”

Kì thực y lại có tính toán khác. Kiếm Thần thương của sư tôn, tự phong Kiếm Tiên Đệ Kiếp, chưa từng luyện hóa lần nào. Nếu đem gỗ này luyện cùng vào sẽ trở thành binh khí vạn chủng, không có đối thủ.

So với việc Lâm Phương Sinh tự sử dụng, rõ ràng là hiệu quả hơn nhiều.

Diêm Tà liền nói, “Ta sẽ giúp ca ca lấy được.”

Lâm Phương Sinh liếc mắt nhìn hắn, khóe miệng kéo lên thành một nụ cười, không tỏ gì đặc biệt, “Vậy thì cảm ơn người trước.”

Diêm Tà trêu đùa, “Giữa người và ta, càng gì khách sáo”. Lại đột ngột nghe thấy tiếng của vị chủ trì, hấp dẫn chú ý của mọi người.

Vị này đang giải thích cách đấu giá Khiếu Nhật hắc du mộc.

“Vật này kì trân như vậy, vài viên linh thạch không xứng để trả. Các chủ chúng tôi nảy ra biện pháp vật đổi vật, các vị khách nhân lấy các vật trân quý của mình ra trao đổi. Ai muốn mua thì xin đến mật thất kí danh.”

Lời vừa dứt đã có không ít tu sĩ rời chỗ đi báo danh.

Lâm Phương Sinh cùng Diêm Tà cũng đứng dậy. Dưới lầu các có vô số mật thất, lại cũng không biết là đã hạ pháp trận thần thông cỡ nào, nhiều

người kí danh đến thế, mỗi người một gian cũng không sợ tiết lộ bí mật bản thân. Tiểu tư cầm ngọc phù, kí hết mọi thứ cần biết vào đó.

Lâm Phương Sinh tiến vào mật thất, trầm ngâm một lúc, lấy Huyền Âm Bàn Long kiếm, kiếm Thần quang hoa trong suốt, âm khí thấm tận cốt lõi, là thượng phẩm tiên gia.

Tiểu tư vừa thấy, nét mặt liền chuyển cung kính, “Khách nhân quả nhiên muốn mua.”

Lâm Phương Sinh cười, thăm nghĩ đơn giản chỉ là mượn hoa hiến phật* mà thôi, kệtên tiểu tư ghi chép, còn mình thì ra ngoài.

*Dùng đồ của người khác phục vụ cho mục đích của mình.

Đã thấy Diêm Tà đứng chờ ngoài cửa; thấy y tiến ra liền nở nụ cười ôn nhuận, hành lễ nghênh đón, “Tiên sinh.”

Lâm Phương Sinh hơi hơi gật đầu, “Trở về thôi”.

Hai người y tươi cười ấm áp, mi mục tuấn lãng, ăn ý vô cùng, vừa đi vừa trò chuyện; trong mắt người ngoài thật vô cùng thân thiện.

Kí danh xong, về liền được nghe đọc tên các vật được đem ra trao đổi.

Đầu tiên là mười hai sợi linh vũ của Diệu Dạ kê, từng chiếc vàng óng ánh, xòe ra như chiếc quạt, chiếu rọi cả căn phòng, hoa mỹ phi thường.

Diệu Dạ kê là linh cầm bát giai, sinh trưởng ngàn năm mới có một chiếc lông hóa vàng óng ánh, vô cùng cứng rắn, cũng là thứ luyện khí trân quý.

Tiếp là quả Bích Thủy Ngân Tuyến ngàn năm, mỗi viên đều tròn xoe, to cỡ long nhãn, màu như Thanh ngọc, rải rác ánh vàng.

Vị chủ trì lần lượt đưa ra thiên tài địa bảo, tiên gia pháp khí, từng cái từng cái một; thoáng chốc hội đấu giá thành hội ngoạn vật, kì trân dị bảo, khiến người ta không kịp nhìn, hoa hết cả mắt.

Đến khi Huyền Âm Bàn Long kiếm được đưa ra, lập tức nghe thấy tiếng hít vào từ bốn phía.

Vị chủ trì sắc mặt vui mừng, cao giọng giới thiệu, “Kiếm này lấy đất cực nam Minh Hải, cùng Thủy tinh chí bảo Huyền âm luyện vào, từ trên xuống dưới không hề có vết. Thủy tinh Huyền Âm cứng rắn mà dễ vỡ, nên đã lấy vài tấm nghịch lân của Thanh long thêm vào. Kiếm này chí cương chí âm, kiếm linh diệp mơ hồ thành hình, chính là linh kiếm cực phẩm thuộc tính thủy. Hiện tại được nhìn thấy, đúng là không uổng phí một đời.”

Trong phòng đấu giá không khí nóng hần lên. Các tu sĩ ghé đến xem, vốn sẽ không thu được gì sau hội đấu giá nhưng được chiêm ngưỡng tận mắt các vật kì trân dị bảo thế này, cũng không uổng phí một chuyến.

Lâm Phương Sinh biết kiếm này trân quý, nếu đổi được Hắc du mộc, cũng rất đáng!

Lập tức thấy vị chủ trì lấy ra một quả ngọc phù, quang hoa bắn ra bốn phía, chiếu rọi ra một tòa lầu các như từ hư không mà đến.

Tòa lầu các kia cao tầm nửa thước, tổng cộng ba tầng, điêu lan* bạch ngọc, hàng lang bằng mã não, ngói bằng vàng, cửa bằng thủy tinh, tích thủy thú* bằng hồng bảo thạch, đồ đạc tạc bằng xương cá voi; tất thảy hoàn mỹ, linh khí tinh phạm.

*Điêu lan hiểu nôm na nó là lan candi, tích thủy thú là mấy con thú được tạc trên đầu hồ để phun nước, trông nó đại loại

Lại nghe vị chủ trì giới thiệu, “Đây là bảo vật trấn phái Thiên cơ ngày xưa, tên là Kinh Thiên các, nếu rơi xuống đất vụt cao mười trượng, trong

chứa được người, ngoài ngăn được địch, pháp trận phòng ngự chín tầng, đều là đại năng Hóa Thần toàn lực nhất kích, cũng có thể kháng trụ. Lại thêm mười hai đạo phù văn thần hành, có thể động thổ, hoặc lặn xuống nước. Tuy rằng mỗi ngày đi không quá trăm lý, nhưng là nơi ẩn nấp rất tốt, là vật chí bảo phòng thân.”

Các phái luyện khí, chung quy đều có lâu các tùy thân, cũng có vài cái có khả năng phòng ngự.

Nhưng thế này cũng chỉ xếp vào hàng trung phẩm mà thôi.

Vị chủ trì thấy mọi người lạnh nhạt, lại mỉm cười bổ sung, “Hôm nay kinh các này lại có thêm mười viên, chính là bên trong có linh tuyền thổ nhượng, có thể gieo trồng mà cũng có thể nuôi giống, tùy thân mang theo có thể dung nạp vật sống.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều động dung.

Chỉ là một lâu các, mà lại có không gian lớn như vậy, quả nhiên người tạo ra nó khi xưa đúng là hạng kinh tài tuyệt diệu, chỉ là không người kế tục, dần dần xuống dốc.

Vị chủ trì thấy phản ứng kịch liệt của mọi người, tiếng tán thưởng cùng nghị luận vang lên không ngừng; lần đầu giá này quả không tệ.

Lâm Phương Sinh nghe vậy cũng động dung, lại có vài phần thất vọng.

Một dãy bảo vật như thế, Thiên Kinh các đứng đầu là điều không thể nghi ngờ. Y cuối cùng vô duyên với Khiếu Nhật hắc du mộc, lại cũng không biết ai đoạt được, không chừng là cường địch của sư tôn.

Diêm Tà vẫn bình tĩnh như thường, trấn an, “Sư huynh không cần lo lắng, thắng bại vẫn chưa rõ mà.”

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy giọng nói mừng rỡ, “Còn một vật chí bảo nữa, hôm nay các vị khách nhân thật có phúc mới được trông thấy.”

Trong một thời gian ngắn, toàn bộ sảnh được phủ trong một tầng ánh sáng ôn nhuận, như minh nguyệt tám trăm, như hải triều từng đợt dâng lên, đổ ra vô số hào quang, tương tự như Đế lưu tương, tầng tầng linh khí, như nước chảy cuồn cuộn.

Chỉ là ngọc phù mô phỏng giống hệt hư không mà đã đầy tràn linh khí, sinh cơ vô hạn, phảng phất như dung nạp toàn bộ thiên địa vạn vật vào trong thứ nhỏ bé đó.

Lâm Phương Sinh nhìn vào vật tròn trĩnh đen bóng đó, một viên châu to cỡ đầu người, sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn sang Diêm Tà đang ôn tồn cười như thiên hạ bất biến này.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Công Dĩ Minh Kính

Bên này hai người nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ đều tập trung vào ánh mắt.

Bên kia lại nghe vị chủ trì cao giọng nêu tên chí bảo, “Nội đan của Bạng yêu vạn năm biến dị, một viên Hắc trân châu!”

Lời vừa thốt ra, chúng tu sĩ lập tức lên.

Bạng yêu hoàn toàn bất đồng với các loài yêu vật khác, trong cơ thể có thể tự sinh ra trân châu, mỗi kì trăng tròn đều lộ lên mặt nước, hấp thụ ánh trăng, hút cả Đế lưu tương vào người, hóa vào trong mình.

Có được nội đan tinh luyện ngàn năm đó, vô luận là yêu ma nhân quỷ, đều có thể mượn nội lực bên trong mà tiến hành tu luyện, tiến bộ cực nhanh.

Huống hồ nội đan Bạng yêu, sinh cơ không dứt, tuy rằng thoát ly khỏi cơ thể nhưng đến đêm trăng tròn vẫn có thể tự hành thổ, hấp thu mọi tinh hoa.

Hắc trân châu lại có một thứ việ nữa, là từ Trúc Cơ đến Hóa Thần đều có thể sử dụng, không hề có chương ngại.

Pháp bảo này như chấp cánh cho hổ, thế mà cũng có người lấy ra để đổi một khúc Khiếu nhật hắc du, thật đúng là... Có chút lẫn lộn đầu đuôi.

*Tức là nếu lấy 1 khúc gỗ ki đổi được viên nội đan thì là lời, còn làm ngược lại thì cực lỗ.

Lập tức có tu sĩ trào phúng, không biết tên tán gia bại sản nào lại có thể làm ra hành động lấy vỏ bỏ ngọc như thế này.

Lâm Phương Sinh đương nhiên biết tên tán gia kia là ai, nhẩn mi lại, giận tái mặt nhìn Diêm Tà.

Diêm Tà đang đợi được lấy lòng, nhận vài câu khích lệ; nhưng không ngờ Lâm Phương Sinh lại bày ra vẻ mặt không ngờ đến như vậy, dung nhan tuấn nhã lộ vài phần ngơ ngác, “Phương Sinh ca, Diêm Tà làm sai gì sao?”

“Hắc trên châu kia...”

Diêm Tà giãn nét mặt, cười vui, “Lão Bạng yêu kia cuối cùng cũng có tác dụng, coi như chết có chút ý nghĩa.”

Hoàn toàn không đem tính mạng Bảo Châu để vào mắt.

Lâm Phương Sinh tuy rằng không thích, nhưng hai người vốn được hưởng cách nuôi dưỡng khác nhau, hai ba câu không thể nói nhanh được.

Diêm Tà thấy thần sắc y có chút khó hiểu, tưởng lời nói của mấy người kia làm y nghĩ ngợi liên trấn an, “Ta nay tu vi tấn hủy, giữ lại thứ kia cũng vô dụng, huống chi thất phu hoài bích*, chính như dẫn lửa tự thiêu. Không bằng đem đi làm việc khác, Lâm Phương Sinh trở nên mạnh mẽ rồi sẽ bảo vệ ta. Phương Sinh ca ca, ngươi nghĩ sao?”

*Đầy đủ là Thất phu vô tội, hoài bích kì tội: người bình thường vô tội, nhưng nếu giữ ngọc tức là có tội.

Lâm Phương Sinh thấy ánh mắt hẩn trong veo, đúng là hoàn toàn kí thác bản thân cho một người dị tộc là y.

Bất giác cơn nhu lưu luyện, vừa ngọt vừa ấm, hòa tan hết thấy.

Y giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa đầu Diêm Tà, “Ngươi đúng là tên ngọc, cả ngày tác quái. Nội đan kia rất hữu ích với ngươi, không đưa cho người

khác được, mau lấy lại đi”.

Nào ngờ vị chủ trì lập tức thông báo trao đổi giữa Hắc trâm châu và Khiếu Nhật hắc du mộc đã thành công, mời vật chủ sau khi tan hội đến nhận hàng.

Diêm Tà cười, “Bây giờ thì không thể nữa rồi. Nếu lúc này ta lật lọng sẽ bị vị tiên sư Hóa Thần kia đánh mông mất.”

Lâm Phương Sinh thấy Diêm Tà nói năng bất cần, lại nhớ đến biểu tình của hắn khi trêu chọc mình vào ban đêm, bên hông lập tức dâng cổ nhiệt lưu, thân mình hơi bủn rủn, đứng ngẩn ra, sắc mặt đỏ hồng.

Diêm Tà thấy sắc mặt y thay đổi, tiên diễm lưu tình, khiến nhân túy thần mê; cảm thấy ba ngàn thế giới, chỉ cần không có người này, đều đắm đuối không ánh sáng.

Hắn không khỏi động tình, nhưng lại ngại chồn động người, không dám xằng bậy, chỉ nắm chặt lấy tay Lâm Phương Sinh, thấp giọng nói, “Phương Sinh ca ca, tuy rằng ta không có tu vi nhưng thân thể lại rất khỏe mạnh, có thể chiến ba ngày đêm...”

Lâm Phương Sinh nhíu mày, rút tay ra, ánh mắt nghiêm khắc. Diêm Tà cảm nhận được một cổ kiếm ý như sắp đoạt hồn người liền nuốt lại ngôn từ khiêu khích, thành thành thật thật ngậm miệng.

Từ đó trở đi hội đấu giá trở lại bình thường, Lâm Phương Sinh cũng cùng những người khác cạnh tranh, lấy được mấy món bảo vật, thế nhưng phần lớn pháp bảo vừa mắt đều vào túi người khác.

Lâm Phương Sinh vốn ở Vạn Kiếm môn sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ phải lo về linh thạch bảo vật, nay đến Đại Uyên thành mới thấy nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên; Vạn Kiếm môn vốn hùng bá một phương, tài lực thâm hậu, lại Khánh Long quốc này cũng chưa là gì.

Hội đấu giá chấm dứt, hai người Lâm Phương Sinh cùng các tu sĩ khác ra ngoài, nhận vật phẩm trong mật thất Tụ bảo các.

Chương quỹ trung niên cung kính dâng lên một ngọc hạp. Lâm Phương Sinh quay đầu, thấy Diêm Tà vẫn giả làm tội tở, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, coi như không thấy. Y đàn tự mình nhận lấy mở ra, chỉ thấy một cỗ kiếm ý lành lạnh hạp vào mặt, phảng phất như muốn chém đứt Nguyên Thần.

Lâm Phương Sinh vận chuyển linh lực toàn thân, ngăn trở kiếm ý kia, nhìn rõ khúc gỗ bên trong rồi lập tức khép nắp lại, giữ linh mộc bên trong.

Thu lấy ngọc hạp một cách thích đáng, Lâm Phương Sinh định đứng dậy thì nghe chương quỹ nói, “Khách nhân khoan hãy bước. Chủ nhân của Khiếu Nhật hắc du mộc kia gặp được người mua ưu việt, dù thế nào cũng muốn mời tiên sinh vào phòng.”

Lâm Phương Sinh nhíu mày. Tụ bảo các từ trước tới nay vốn giữ cơ mật tuyệt đối các khách nhân lui tới, tự tiện làm thế này đúng là lần đầu tiên.

Chương quỹ thấy y có vẻ không vui liền vội vàng hành lễ, “Xin khách nhân thứ lỗi, vị khách kia của chúng tôi thân phận tôn quý rất đáng tin cậy. Bỏ các đám lấy danh dự buôn bán mấy trăm năm đồng tẩu vô khi* ra, đảm bảo khách nhân kia không hề gây hại.”

*Không lừa gạt trẻ em người già.

Lâm Phương Sinh thấy ông ta nói thành khẩn, hướng chi thương gia lấy chữ tín làm đầu, không đành lòng cự tuyệt, “Vậy xin mời chương quỹ dẫn đường”.

Chương quỹ nhẹ nhàng thở ra, tự mình dẫn hai người tới một gian phòng chữ thiên sang trọng, “Chủ nhân Bạng châu ngàn năm đã đến, cầu kiến bệ hạ.”

Lập tức có một giọng nói thấp hùng hậu vang lên, “Chuẩn”.

Thị vệ hai bên mở cửa ra, mời hai người tiến vào. Chương quỹ lập tức đứng lại ngoài cửa, không dám tiến vào.

Gặp vị khách kiêu ngạo đến thế, Lâm Phương Sinh đã có cảm giác không ưa; chỉ là xưa nay vốn tính hòa hòa, không thích dây dưa với người khác mới nén tức giận, tiến vào trong phòng.

Trong gian khách quý thoang thoảng mùi Long Tiên Hương, một thanh niên đang ngồi trên ghế quý phi, bạch sam hồng bào, chụp tóc hoàng kim long, áp bào ngọc thanh tiêu, mỗi thứ trên người đều hoa quý vô cùng.

Tu vi Luyện Khí, mi mục sơ lãng, mũi thẳng tắp, đoan chính thanh nhã, tư dung tuấn tú tựa trích tiên, khí chất trên người không khác Lâm Phương Sinh là mấy. Tuổi tác xấp xỉ Chinh Mạc, một thân tôn quý, nếu nhìn kỹ có thể thấy long khí toát ra từ tự thân người này.

Không thể nghi ngờ là huyết mạch thiên tử Khánh Long quốc.

Lâm Phương Sinh nói, “Cung kiến vương gia.” Đồng thời cúi người hành lễ.

Thanh niên kia mỉm cười đáp lễ, cũng hồi lại ngang hàng, “Làm phiên tiên sư, bốn vương Công Dã Minh Kính, là con thứ chín của đương kim thiên tử, được phong Ninh vương, không biết tiên sư xưng hô thế nào?”

Lâm Phương Sinh nói, “Nghiêm Lâm. Đây là người hầu của ta, Nghiêm Tiểu Tà”.

Diêm Tà hơi dúm mặt lại, nhưng vẫn cố nhịn, tiến lên chào.

Công Dã Minh Kính liền chỉ người hầu lên dọn chỗ phẩm trà cho Lâm Phương Sinh, lập tức nói ra ý định của mình.

“Thực không dám giấu diếm, khúc Hắc du kia vốn là một mảnh, bốn vương vốn chỉ muốn cho các chủ chút thanh thế, chứ không hề có ý trao đổi.”

Lâm Phương Sinh mừng thầm, nếu không phải đem viên Bạng châu kia đổi thì không thể tốt hơn, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh, “Ý vương gia là...”

“Tiên sư chớ hiểu lầm, bốn vương cũng không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, Bạng châu vạn năm quý hiếm nhường ấy dùng để một lấy một khúc gỗ thì thật phí phạm. Ta càng nghĩ càng thấy bất an, cuối cùng ra một biện pháp.”

Công Dã Minh Kính giơ tay lên, lập tức có một thị nữ dáng người thướt tha, đẹp tựa thiên tiên đi ra, trên tay là một chiếc khay đựng hành lễ.

Nàng xốc chiếc khăn gấm phủ trên ra, lộ ra một pho tượng bạch ngọc cao nửa thước, chính là Thiên Kinh các vừa làm mọi người sợ hãi.

Công Dã Minh Kính nói, “Bốn vương tư chất bình phàm, nay lại có vật trợ tu bảo vật như thế, dù thế nào đi nữa cũng luyến tiếc trả lại. Vậy nên mới lấy hai bù một, mong tiên sư vui lòng nhận cho.”

“Vậy cảm tạ thịnh tình của vương gia.” Lâm Phương Sinh cũng không khách sáo, thu lấy Thiên Kinh các vào túi.

Công Dã Minh Kính thấy y như vậy mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lâm Phương Sinh đứng dậy cáo từ, lại thấy hẳn một thân tôn quý, sống an nhàn sung sướng, liền mở miệng khuyên nhủ, “Vương gia, ta có một lời, nếu vương gia không thích có thể coi như gió thổi bên tai mà bỏ qua cho.”

Công Dã Minh Kính đứng dậy, cung kính, “Thỉnh tiên sư chỉ giáo.”

“Tại hạ tu hành chưa lâu, không dám nhận hai chữ ‘chỉ giáo’. Chỉ là thánhnhân đã viết: Thiên chi đạo, tổn hại có thừa mà bổ không đủ. Vương gia đã hưởng phú quý quyền thế hơn người, nếu còn cầu trường sinh cực lạc, chỉ sợ con đường này sẽ gian nan”.

Lời vừa dứt, kẻ hầu bên cạnh đã quát, “Lớn mật!”

Công Dĩ Minh Kính chấn động, quát lại kẻ hầu, “Không được vô lễ! Quả nhờ tiên sư cao tay, chỉ điểm u mê, bốn vương... Ta đúng là hồ đồ.”

Lâm Phương Sinh thấy hấn sửa miệng không xưng bốn vương, có lẽ đã ngộ đạo, tuy tự trách mình nhiều chuyện nhưng vẫn âm thầm khen ngợi, nói, “Vương gia đang ở chính nhân, không bằng người ngoài nhìn nghe rõ ràng. Còn thỉnh vương gia chuộc tội, cáo từ.”

Công Dĩ Minh Kính thấy y ngôn từ khẩn thiết, không hề xu nịnh, lại không kiêu ngạo, khó thấy được muốn kết tâm giao, lại sợ đắc tội quý nhân. Hấn đành chấp tay, “Cung tiễn tiên sư.”

Lâm Phương Sinh cùng Diêm Tà ra khỏi Tụ Bảo các.

Đi ra khỏi pháp trận che chở, lập tức có mấy đạo thần thức bám theo. Người theo dõi tu vi khá cao, tu sĩ bình thường e rằng khó phá thien.

Chẳng qua Lâm Phương Sinh đã nhận tình nguyên của hồng giao nên cực kì nhạy cảm với vạn vật thiên địa. Huyết tinh sát ý trong kết giới Bạch Dương cốc y còn cảm nhận một hai, huống chi là chi pháp theo dõi này.

Y cũng bất động thanh sắc, dẫn Diêm Tà đi vào trong chợ.

Lúc này bóng đêm đã đổ xuống, nhưng có nhiều tu sĩ không phân biệt điều đó, chợ vẫn náo nhiệt dị thường. Vô số đèn pháp bảo được mắc lên, sáng hệt như ban ngày.

Y cùng Diêm Tà dạo qua mấy vòng, tìm không thấy đường tắt, liền phóng kiếm ra, cắt đứt mấy thân thức theo dõi, cũng đổi lại dung mạo, trở về khách điếm.

Diêm Tà thở dài, “Phương Sinh ca ca tính tình thật tốt. Phải là ta đã giết sạch mấy tên nhãi nhép này rồi.”

Lâm Phương Sinh thấy hăn nói cay nghiệt như vậy liền vươn ngón tay búng lên trán hăn, “Ngày sau nhập Vạn Kiếm môn của ta, không thể lạm sát tạo nghiệt, bằng không sẽ bị trục xuất môn, không hề lưu tình.”

Diêm Tà bưng lấy trán, khước miệng lại giương lên nụ cười tươi. Hành động sùng nịch cỡ này khiến hăn vui vô cùng, nếu không phải còn đang ở ngoài phòng chỉ sợ lập tức nhào lên rồi.

Lâm Phương Sinh cũng không để ý hăn, trở về phòng, việc đầu tiên là thả Viêm Dạ ra.

Sói con động động lỗ tai, cuối cùng cũng tỉnh; còn cảm thấy có cái gì đó là lạ, liền quay đầu lại liếm lông, nhưng lại liếm thấy da thịt bóng loáng, lập tức mở to đôi mắt xanh biếc, ngốc ngốc nhìn.

Diêm Tà thấy thế vui cực kì, nhắc sói con đặt bên linh tuyến. Mặt nước trong veo soi bóng một con ”quái vật” đầu to thân nhỏ, trụi lủi không một cọng lông.

Viêm Dạ gơ ra cạnh bờ một lúc, liền lấy chân trước chọt vào mặt nước, gợn sóng loang ra, hình ảnh vỡ tung.

Tuy rằng linh khí chưa mở, nhưng Hàn lang cũng không phải loài ngu ngốc, Viêm Dạ biết quái vật xấu xí kia chính là phản chiếu bản thân, không khỏi rên rỉ mấy tiếng, khóc ai ai, xoay người bỏ chạy.

Nó chạy về bên chân Lâm Phương Sinh, dáng điệu vô cùng ngây thơ, quần lầy không ngừng.

Y thờ dãi, ôm lấy thân mình trụ lủi của nó, đặt lên trên đùi, lấy linh đan Chu trưởng lão tặng cho nó ăn.

Y cũng nhẹ nhàng trấn an. Sói con ăn no, lại nghe Lâm Phương Sinh thủ thi, đứng đưa cái đuôi nhỏ nho nhỏ, lăn ra ngủ.

Diêm Tà ôm lấy Lâm Phương Sinh từ sau lưng, ai oán đầy mặt, “Phương Sinh ca ca ngôn ngữ nhuyển ngữ với tiểu súc sinh đó, thế mà chưa từng vui vẻ nhìn ta đến một lần.”

Lâm Phương Sinh nâng tay lên, gõ vào trán hấn một cái thật đau, ‘Ồ nháo.’

Y thuở nhỏ đã đi theo sư huynh sư tôn; sư tôn lãnh đạm, sư huynh ôn nhu; đều rất sủng ái y.

Các sư đệ đồng môn tuy cũng thân cận, nhưng e ngại danh đệ tử chân truyền của y mà kính sợ lại phần nhiều.

Diêm Tà chơi xấu làm nũng như vậy, dây dưa cầu hoan, trước đây chưa từng có ai làm thế, khiến y sinh ra vài phần uy nghiêm huynh trưởng.

Sau đó Diêm Tà nhất quyết không tha, mạnh mẽ kéo y đến sát vách, động thủ động cước, lại đi song tu.

.... Cho nên, uy nghiêm huynh trưởng của Lâm Phương Sinh, cũng chỉ đến thế mà thôi....

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Yêu Tu Giết Người

Lại một đêm triền miên.

Khi Lâm Phương Sinh tỉnh dậy thì trời còn chưa sáng, sắc trắng xanh qua song cửa sổ chiếu vào, thấm lạnh như nước, rơi lên gò má.

Y chỉ thấy ngực cùng bụng nặng nặng, giống như có đá tảng đè lên.

Mở mắt ra nhìn xuống, đã thấy đầu tóc đen xõa ra của Diêm Tà gối lên đầu mình, sói con cuộn bốn chân lại thành một quả cầu trụi lủi nằm gọn trên bụng y.

Một người một thú, đều đang trong mộng đẹp.

Lâm Phương Sinh gạt hai cục nợ này sang bên, đứng dậy tắm rửa.

Không bao lâu, đã một thân thanh thuần như nước, da trắng áo xanh đứng ở cửa, đón nhận ánh mắt ám áp ngậy cười của Diêm Tà, “Ta phải về Vạn Kiếm môn.”

Lời vừa dứt đã thấy nụ cười tuấn tú của Diêm Tà cứng lại.

Lâm Phương Sinh chỉ có thể nói tiếp, “Nay thời thế rối loạn, ta không thể bảo hộ chu toàn cho người. Kiếm Nguyên tông giờ như hổ rình mồi, nội môn không tránh khỏi huyết chiến, chi bằng để người ở lại thành. Khi nào xong việc sẽ đưa người về bá sự.”

Diêm Tà cũng đứng dậy, đi tới gần, ôm Lâm Phương Sinh vào lòng, ôn nhu cười nói, “Làm phiền Phương Sinh ca ca giải thích dài dòng, ta sẽ chờ người trở về.”

Hai người nhìn nhau cười, đều sáng tỏ tâm ý đối phương.

Lâm Phương Sinh lấy Thiên Kinh các ra, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Diêm Tà trao cho y một nụ hôn nhẹ nhàng lên khóe miệng, mềm mại ấm áp, hết như chuồn chuồn lướt nước, lưu lại trong khoảng khắc.

Y đương ngẩn người đã thấy hần cười nói, “Ta giờ lưu lại thành, cũng không có chỗ dùng đến. Không bằng ca ca giữ lại làm vật phòng thân, ta cũng sẽ yên tâm hơn. Huống chi bảo vật này... ngưng mạch tám tầng trở lên mới có thể dùng.”

Lâm Phương Sinh liền thấy hổ thẹn, bản thân lại đâm đúng chỗ đau của thiếu niên.

Y chỉ đành yên lặng thu Thiên Kinh các lại, dặn dò mấy thứ linh tinh, chút nữ khí chuyện bé xé to. May mà lúc cây cấm chế xung quanh phòng có xao động, thanh âm của tiểu nhị vang lên từ bên ngoài, “Lâm tiên sư, mạo muội quấy rầy. Bên ngoài có một vị Tư Hoa cung chủ đưa bái thiếp đến.”

Lâm Phương Sinh âm thầm thả lỏng, xoay người đi như bỏ chạy mà mở cửa phòng.

Diêm Tà khi thấy y nghe đến tên của Tư Hoa Quân liền vội vàng như thể ánh mắt tối sầm lại, “Phương Sinh ca ca, trong lòng của người sao lại có thể chứa được nhiều người như thế? Như vậy để ta giết hết tất cả đi!”

Nói xong toàn thân lạnh như băng, khiến cho sói con vốn bị vớt qua một bên vội cuộn sâu vào trong chăn.

Lâm Phương Sinh không hề phát hiện ra dị thường. Ngoài cửa có một nam một nữ, sóng vai mà đứng, đều là tu vi Kim Đan. Vị nam tử mặc một thân áo đen, dung mạo anh tuấn, thần sắc cung kính; nữ tử tử vận đỏ tươi, tư sắc xinh đẹp, nhưng lại rất ngạo mạn, thấy y xuất hiện cũng chỉ gật đầu một cách mất tự nhiên, không chịu hành lễ.

Tiểu nhị đứng bên tươi cười đầy mặt, “Tư Hoa cung chủ là khách quý của bửu điểm, không nghĩ Lâm tiên sư lại quen biết cùng cung chủ đại nhân, nếu có gì mạo phạm thỉnh tiên sư bao dung.”

Nữ tử ngại hấn nói nhiều, hơi hơi nhăn mi, cắt lời, “Chủ nhân chúng ta muốn gặp người, mau mau đi theo ta.”

Lâm Phương Sinh thấy nữ Yêu Tu này vênh mặt hất hàm sai khiến mình, không có lễ nghi, sắc mặt trầm xuống, “Nếu muốn gặp, bảo hấn tự mình đến.”

Nói xong cũng không để ai phản ứng đã đóng sầm cửa lại.

Nữ yêu kia lại cất giọng cao vút, “Thật to gan, cũng chỉ là ngưng mạch như loài bò sát, lọt vào mắt xanh của cung chủ cũng không biết sợ. Ta chỉ muốn xé người thành thịt vụn, cho lũ sói ăn!”

Tiểu nhị cùng nam nhân đi cùng khuyên can mãi mới thôi.

Lâm Phương Sinh cũng không thêm để ý, quay người đi vào phòng, nhắc Viêm Dạ lên, cho vào trong ngự thú bài. Chỉ thấy Diêm Tà thần nhiên ngồi xuống, rót ra ai chén trà, “Hậu cung đông người, chung quy chớ tránh được liên lụy.”

Lâm Phương Sinh thấy hấn nói một câu hai nghĩa, cũng không buồn so đo, nhận lấy chén trà liền uống một hơi hết sạch, “Đường đường nam nhi thân cao bảy thước lại so đo với một nữ nhi còn ra thể thống gì? Ta đã trả một tháng tiền phòng, khi nào phá xong huyết chú, giết La Hạo Nhiên xong sẽ quay về tìm người.”

Diêm Tà mân mê chén trà vốn không còn một giọt, lưu luyến không rời mà nói, “Phương Sinh ca ca, người phải cẩn thận đấy. Nếu người không tới, ta cũng sẽ không đi.”

Lâm Phương Sinh nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy tỏa sáng rực rỡ của hắn, nở một nụ cười nhẹ, rồi khẽ chạm lên khóe môi hắn, “Ta đương nhiên sẽ cẩn thận.”

Dặn dò xong xuôi, Lâm Phương Sinh cũng không dằng dãi nữa, mở cửa phòng ra.

Đã thấy một Tư Hoa Quân dáng người cao ngất, tựa như thần đang đi từ phía hành lang tới.

Nhìn thấy người phía sau Lâm Phương Sinh, trong mắt Tư Hoa Quân hiện lên một tầng tàn khốc, “Thứ ma vật người không ở trong sào huyệt chờ chết, cố tình xông vào Đại Uyên thành, đúng là cuồng vọng.”

Ổng tay áo hoàng kim chức cấm vung lên, một cỗ linh pháp bài sơn đảo hải lập đến, đánh thẳng vào ngực Diêm Tà.

Lâm Phương Sinh vội rút kiếm ra cũng không cản lại được, chỉ thấy thân thể Diêm Tà bay về phía sau, phá vỡ vách tường lâm viện, ngã rớt vào trong đình viện.

Lâm Phương Sinh chạy vội đến, thấy Diêm Tà mặt mũi trắng bệch, lồng ngực mở rộng, máu tươi từ đó tràn ra, thấy cả xương trắng. Đột ngột, từ miệng vết thương bùng lên một ngọn lửa đỏ, thiêu rụi xác chết.

Chỉ mới qua vài hơi thở, một thiếu niên vừa nói vừa cười “Người không đến, ta không đi”, giờ đã chỉ còn vài vụn tro, gió thổi liền tan biến.

Lâm Phương Sinh hai gối mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, cảm giác như vạn tiễn xuyên tâm, ruột gan như muốn nứt ra, hận không thể lấy thân mình thay thế, mùi máu tràn lên cổ họng, chỉ chực trào ra.

Tư Hoa Quân vẫn lãnh tâm lãnh phách, ngạc nhiên hỏi, “Đây là pháp môn gì? Sao ta chưa từng thấy?”

Hắn ngồi xồm xuống, tỉ mỉ vẽ xuống bùn đất dưới chân, cẩn thận ngâm cứu.

Nháo ra động tĩnh như thế mà hành lang cùng đình viện vẫn lặng thinh, không biết chương quỹ kia ứng đối với các khách nhân thế nào.

Lâm Phương Sinh nắm lấy cổ tay Tư Hoa Quân, gương mặt dữ tợn dị thường, “Hắn đã bị phá ma công, giờ chỉ như phàm nhân, không còn gì cả, cứ sao phải đuổi tận giết tuyệt?”

Tư Hoa Quân vốn chương quản Thủy tinh cung, người người lấy lòng, ai ai cũng kính; bị chất vấn thế này là lần đầu tiên.

Điều này động đến tính khí của hắn, hắn rút tay Lâm Phương Sinh ra, tự đánh một chương lên gốc hòe kế bên. Hoa hòe ónh bạch trong sáng rơi như tuyết, từng đợt từng đợt phủ xuống đầy người.

Lâm Phương Sinh cố nén lại huyết khí cuộn cuộn đang dâng lên từ lồng ngực, không chút do dự triệu ra năm mươi tư linh kiếm, đàng đàng sát khí bắn về phía Tư Hoa Quân.

Hắn cười lạnh, “Ma Tu kia không biết dùng cách nào mà lại giấu được ma khí, lừa được con kiến chứ không qua nổi pháp nhãn bốn tọa. Đáng thương kẻ như ngươi lại bị hắn lừa gạt, thật đúng là không có thuốc chữa.”

Ổng tay áo vung lên liền đánh tan được kiếm trận. Mấy linh kiếm thượng hạng ngũ quang thập sắc rơi xuống đất, tiếng chạm nền trong veo giòn tan, lại như châu lớn châu nhỏ lạc ngọc bình thường, không hề tai.

Lâm Phương Sinh còn đang trụ lại bằng nơi hiểm yếu, đã thấy thân ảnh Yêu Tu kia chợt lóe, khi đến gần lập tức chế trụ hai tay y, nhấn một cái vào đình đầu, dán lên gốc hòe bên cạnh.

Giống hệt như kìm sắt, không thể tránh thoát.

Tu sĩ ngưng mạch bao nhiêu, trước mặt một Hóa Thần e cũng chẳng bằng con kiến.

Yêu Tu kia hơi thở nóng như lửa, hai mắt hằm chứa lửa giận cùng dục vọng chiếm hữu không thể che lấp, cảm giác như chỉ cần hắt nhìn chăm chăm một khắc là có thể thiêu rụi một thân y bào của y.

Lâm Phương Sinh ngập tràn phẫn nộ, lại càng bị kích thích, cười lạnh, “Nay hủy thi diệt tích, không có chứng cứ, lời người nói sao có thể tin được.”

Tư Hoa Quân nhướn mày, “Đều không phải ta...” Đang nói chợt ngừng lại, cười nhạt hai tiếng, “Ta đường đường là bá chủ Bắc Minh, cằng gì phải giải thích với người...”

“Chắc là sợ đuối lý... Người, buông tay!”

Lâm Phương Sinh vô cùng kính sợ, chỉ vì Tư Hoa Quân bắt đầu xả vạ áo, đồng thời xé mở luôn tiết khố.

Lúc này mặt trời đang lên cao nhất, ánh sáng chói mắt chiếu rọi đình viện, linh hộc trên đỉnh đầu xanh biếc như ngọc thạch, được nắng chiếu vào gần như trong suốt.

Tại lúc ngày sáng rõ như bây giờ, Lâm Phương Sinh chỉ cảm thấy một tầng hơi nước lạnh lẽo đang tiếp xúc với da thịt nóng cháy, làn da trắng nõn chợt từng một tầng hồng bạc.

Sợ hãi nhiều hơn tức giận, y giơ chân đá hắt, ngược lại bị tên yêu nghiệt này chen vào giữa hai chân, môn hộ càng mở rộng.

Tư Hoa Quân cúi xuống, ngậm lấy điểm nổi lên giữa lồng ngực bóng loáng mà liếm cắn, đầu lưỡi linh hoạt tựa như vật sống. Lâm Phương Sinh sực lên một tiếng, cong mình đập vào gốc hộc phía sau, rung lấy một

nụ hoa rơi xuống, lướt qua gò máửng hồng cùng lồng ngực, cuối cùng bị Tư Hoa Quân liếm đi.

Phù văn Hợp Hoan cảm nhận được chủ nhân, kích động không thôi. Biểu tình thanh lãnh của Lâm Phương Sinh cũng bị tình nùng nhuộm choửng hồng, mồ hơi chảy ra lập tức bị hong khô, hong khô lại chảy ra, khiến vạt áo xanh xanh còn vắt ngang cánh tay nhiễm nhưng điểm ngấn ái muội.

Tư Hoa Quân liếm cắn đến khi điểm đỏ tươi cứng lên, cười khẽ, “Quả nhiên đây là biện pháp hữu hiệu.”

Lâm Phương Sinh thoát ra từ cảm giác vừa đau vừa kích thích kia, ánh mắt lại lạnh đi. Kiểm trận bị phá, y lập tức triệu ra vô số phù chú, vây bốn xung quanh, muốn cùng cá chết lưới rách với Tư Hoa Quân.

Mấy phù chú phong hỏa lô diện kia vừa lưu chuyển, chuẩn bị kích phát, Lâm Phương Sinh liền bị một cỗ ngoại lực mạnh mẽ đột ngột đâm vào.

Hoàn toàn không có đạo đầu, y chỉ cảm giác như bị một cây gậy sắt nung trức trặc xuyên vào cơ thể mình, thông đạo tưởng chừng như xuất huyết.

Lâm Phương Sinh sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, khàn khàn thở dốc, mấy phù chú quanh thân hệ như bị gió tạt, rơi vung vãi xuống nền đình viện.

Dù là như vậy, bên trong đau nhức lại tìm thấy vài phần khoái cảm, tình triều sung sướng cùng với chống đỡ tàn ngược của Tư Hoa Quân gần như hòa làm một.

Lâm Phương Sinh rũ mi mắt, cắn chặt môi, mặc hấn kéo cao một chân lên, muốn làm gì thì làm, phía lưng đập vào góc hèm, hoa như bạch ngọc lá như phi thúy rơi xuống như mưa.

Hơi thở Tư Hoa Quân nóng rực, một thanh nguyệt cấn vòng qua vòng lại, vô thủy vô chung, tại sâu trong vách thịt non mềm nóng bỏng mà tác cầu vô độ.

Ngẫu nhiên cúi đầu xuống, có thể thấy kiếm tu cấn chặt khớp hàm, đôi môi mỏng hằn vết răng, nổi bật một tơ máu đỏ, theo từng động tác mà uốn lượn chảy xuống.

Nếu nhìn kĩ, có thể thấy vệt nước nơi đôi mắt bị nắng chiếu vào long lanh khó tả, tình nhiệt khó nhận.

Tư Hoa Quân nhiệt tình bốc lên, lại bị chặn lại, hứng thú giảm đi, chỉ làm qua loa.

Lâm Phương Sinh bị hấn buông ra, thả lỏng đôi môi bị cấn chặt, mặt không hề thay đổi chĩnh lại quần áo, không chút bối rối. Y vung ống tay áo, thu hồi linh kiếm cùng linh phù đầy đất, eo lưng dù kiệt lực cũng vươn thẳng, xoay người rời đi.

Tư Hoa Quân thấy bóng y dần xa, vẫn đứng yên dưới gốc cây, không hề níu giữ.

Chỉ thấy một đóa hoa như băng phiến đọng lại nơi ngón tay, bàn tay cong lại, một ngọn lửa vàng bùng lên, thiêu rụi đóa hoa.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cạm Bẫy Linh Thú

Từ Đại Uyển đến Vạn Kiếm môn, lấy tu vi hiện tại của Lâm Phương Sinh, ngày đêm kiên trì nhất cũng mất mười ngày đường.

Y rời khách điểm, không quên niệm pháp quyết, biến thành một tu sĩ dung nhan tiêu tụy, cẩn thận ra khỏi thành mới triệu phi kiếm, thúc dục toàn lực mà lao đi.

Được chừng nửa ngày, y mới hồi thần từ trạng thái kích động, sau khi tỉnh tâm lập tức phát hiện có năm đạo thần thức bám theo, cách khoảng trăm dặm, không hề ngơi nghỉ.

Trong lúc nhất thời, y cười giận dữ, cổ tay vung lên, Huyền Âm Bàn Long kiếm nơi tay nổi lên kiếm ý xích hồng.

Lâm Phương Sinh dồn khí dãn dần, trán chau lại, giọng nói cao vút, “Giấu đầu hở đuôi, đúng là phi quân tử. Chẳng lẽ còn muốn đường giã dây thừng mới chịu ra?”

Lập tức mười phương tứ phía tràn ngập kiếm ý; tầng mây đỉnh đầu, rừng cây bên chân, đều bị kiếm ý bá đạo làm cho nghiêng ngả.

Năm người kia thấy hành tung bại lộ, liền vội vàng lao tới, chia nhau ra tạo thành thế công vây kín, không biết vô tình hay cố ý mà lại tạo trận thế Ngũ hành.

Đó là bốn đại hán cùng một thiếu niên.

Cầm đầu là một đại hán râu quai nón giữ một thanh trường kiếm màu xanh tím sẫm, gần như màu đen, chắc chắn có tấm độc. Hắn cười hào sảng,

“Vị đạo hữu, ta cùng các huynh đệ nghe nói người có một đầu Hàn lang, cho nên đặc biệt muốn đến xem xét.”

Bổng đại hán đều có thể trạng khôi ngô, tu vi đều trên dưới tám, chín tầng; lệ khí toàn thân hết như loại đạo tặc cướp đường. Hành vi này ngược lại rất hợp tác phong của Kiếm Nguyên tông: Không biết trời cao đất rộng, tùy tiện bừa bãi khiến người ta sinh ghét.

Lại có một hán tử đầu trâu mặt ngựa cầm đôi chùy chọi màu vàng kim, thúc giục, “Cần gì nhiều lời với hã, cứ một đao giết chết, không quản Hàn lang hàn cầu, linh thạch pháp bảo gì, cướp hết!

Thiếu niên kia vội la lên, “Không thể thương hại tính mệnh con người, chỉ cần có Hàn lang là được.”

Bổng đại hán kia đã lộ máu tham lên ngay mặt, nào còn nghe y nói gì. Mỗi tên tự lấy pháp bảo của mình ra, bày Ngũ hành đại trận.

Ngũ hành trận là trận lấy phù làm trụ cột, thông khí âm dương, hợp lẽ Càn Khôn; nếu vận chuyển sẽ hấp thu không ngừng linh khí trời đất; phòng, chặn, giữ, chống đều hiệu quả.

Giờ phút này năm người kia đều thả khốn quyết, muốn Lâm Phương Sinh chết ngay trong trận địa. Vị thiếu niên kia bị đồng bạn bức bách, không tình nguyện đứng vị trí Thổ, lấy một tấm phướn ra.

Lâm Phương Sinh đã nổi sát tâm, cười lạnh một tiếng, cũng không sợ bại lộ thân phận, triệu ra Thiên Cương Địa Sát kiếm trận. Lập tức có hơn mười thanh kiếm khí đạo diễm nhược quang phóng ra, nhuộm nửa bầu trời bởi ánh vàng cùng đỏ.

Đại hán râu quai nón thốt lên, “Thiên Cương Địa Sát trận... Người là...”

Lâm Phương Sinh mặt trầm như nước, không cho hắn ta có nửa cơ hội nói tiếp, lấy kiếm phóng tới. Năm mươi bốn linh kiếm tề chấn, xoay vòng xung quanh, chớp điện lóe lên, vị đại hán kia liền tan thành bột mịn, máu đỏ bắn tung tóe như mưa, trận giờ chỉ còn bốn người.

Lâm Phương Sinh có kiếm trận hộ thân, một bộ bạch sam không nhiễm chút bụi.

Đại hán kia trấn Hỏa, lực công kích ngang với năm người, một đối một lại bị đối phương giết trong chớp mắt, mấy người còn lại đương nhiên hoảng hốt, trận cũng không thèm giữ, xoay người chạy trốn.

Lâm Phương Sinh đã nổi sát khí, làm sao có thể cho phép lũ đạo tặc kia thoát, khoe miệng cong lên nụ cười lạnh, năm mươi tư kiếm đã nhập thành ba đạo cổ kiếm đuổi sát không rời, kiếm quang tiếp xúc liền có máu vung đầy trời, tiếng nổ âm vang lên không ngớt. Ngưng mạch của tu sĩ Nguyên thần rất mỏng manh, rời cơ thể lại không có bảo vệ, trong giây lát liền tan thành khói.

Thiếu niên kia hiển nhiên chưa từng gặp thủ đoạn sát nhân dứt khoát như vậy, tay chân như nhũn ra, vừa không chạy trốn, cũng chẳng cầu xin tha thứ. Biểu tình ngây ngô của y, lại có vài phần tương tự Diêm Tà.

Chỉ là, chung quy cứ là người ngoài, xen vào với bọn cường đạo cướp đường như này đều như nhau cả, nên giết luôn để tránh hậu họa.

Lâm Phương Sinh giơ ngón tay lên, một đạo kiếm quang hoa lệ đâm về phía thiếu niên, muốn cướp đi sinh mạng y.

Đột ngột có một thanh âm như sấm nổ ra bên tai, “Nghĩnh đạo hữu! Hãy lưu lại người dưới kiếm!”

Chính là Chu trưởng lão của ngự thú môn. Hãn tuy có địa vị cao nhưng tu vi mới chỉ sơ kì Kim Đan, đang ngồi trên lưng một con bạch ưng vội đuổi tới.

Lâm Phương Sinh nằm lại kiểmy; dù sao cũng vì khoảng cách thế hệ, y cũng không muốn đắc tội Chu trưởng lão. Y hừ lạnh một tiếng, đạo kiểmdang đến gần thiếu niên đột ngột vỡ ra, như bị gió tạt đi, khiến thiếu niên cảm giác như bị vài cái tát.

Cậu ta lúc này mới hồi thần, nhìn về phía Chu trưởng lão đang vội vàng đuổi theo, run giọng, “Cha... Phụ thân...” Càng lúc càng xấu hổ không chịu nổi.

Chu trưởng lão đến gần, phất tay một cái, trên mặt thiếu niên hằn vết ngón tay đỏ tươi. Lúc này ông mới mang về mặt xấu hổ rời chim ưng xuống, hành lễ với Lâm Phương Sinh, “Chu mõ quản giáo không nghiêm, khiến con cái bị gian nhân mê hoặc, làm ra cái hành động này. Chu mõ nhận đánh nhận phạt, chỉ là nhà ta chỉ lưu truyền nhất mạch, cầu đạo hữu nể tình nó trẻ người non dạ mà tha cho tính mạng.”

Thiếu niên kia tên Chu Dự, ngày ấy thấy phụ thân như si như cuồng với một yêu thú liên lập tức động tâm tư. Vừa vặn bốn người kia cũng mơ ước đến tài vật trong tay Lâm Phương Sinh, liền tìm đến liên kết với nhau. Thường xuyên qua lại, cuối cùng cũng kéo được Chu Dự đến.

Nếu nói Lâm Phương Sinh có tâm tư thuần lương, vị này lại càng khiến người ta sửng sốt.

Lâm Phương Sinh thu kiểm, cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu, “Không được tái phạm.”

Chu Dự xấu hổ tợn, Chu trưởng lão lại hận không thể rèn sắt thành thép, véo lỗ tai nó mắng to, “Cái đồ ngu ngốc này, ngự thú môn ta tốt xấu gì cũng là danh môn chính phái, người lại lẫn lộn với bọn tiểu nhân kia, nếu không phải...” Chu trưởng lão đột ngột cả kinh, “Suýt nữa thì quên đại sự,

Nghiêm đạo hữu, sự tình có liên quan đến Hàn lang của người, có thể mượn bước nói chuyện được không?”

Lâm Phương Sinh cũng thận trọng hẳn lên, lấy Thiên Kinh các ra, đọc pháp quyết, ném xuống mặt đất. Bạch ngọc lâu đón gió mà lớn, nhanh chóng biến thành một tòa đình viện tinh xảo. Cha con họ Chu đương nhiên là sợ hãi không thôi.

Ba người vào đình viện, Chu trưởng lão liền trầm giọng nói, “Thỉnh đạo hữu lấy Hàn lang ra đây để đánh giá.”

Lâm Phương Sinh lấy sói con ra từ Ngự thú bài, đặt lên trên bàn đá.

Nhóc con kia vốn nghẹn trong Ngự thú bài đến phát hoảng, vừa mới được ra liền bám dính cả bốn chi trên người Lâm Phương Sinh. Thế mà lại bị Lâm Phương Sinh túm gáy đưa cho một người xa lạ.

Đôi mắt màu băng lam của Viêm Dạ dâng đầy nước, giống như bị vớt bỏ; lại quay đầu phun mấy ngụm khí lạnh về phía Chu trưởng lão, khiến vạt áo nhiễm một tầng vụn băng.

Lâm Phương Sinh thu lưu Hàn lang đã lâu, chưa từng thấy nó bày ra một phép nào, giờ lại khiến ba người nhìn chăm chăm nó không buông. Viêm Dạ được mọi người chú ý, vô cùng đắc ý, hếch đầu, vẫy đuôi liên tục.

Lâm Phương Sinh vỗ vỗ đầu nó, trấn an, “Cứ yên tâm, để Chu trưởng lão kiểm tra cho người.”

Chu trưởng lão cũng cười ha ha, nhắc sói con lên, vuốt ve dưới tai, gốc đuôi, móng chân, cũng đặt hai ngón tay lên trán nó, một ngón khác dandiền, phóng một luồng linh lực nhàn nhạt vào cơ thể Hàn lang.

Viêm Dạ lập tức kêu thảm thiết, giãy giụa không ngừng, vùng ra khỏi Chu trưởng lão, chui vào lòng Lâm Phương Sinh, run lên từng chập.

Chu trưởng lão thế mà lại đập bàn, cười to, “Thật kì diệu, thật kì diệu.” Khi thấy Lâm Phương Sinh đang nhìn mình đầy nghi hoặc lại hơi giật mình, sửa lại lắc đầu thờ dài, “Không ổn, không ổn.”

Chu Dự ngồi một bên không nhịn được xen miệng, “Phụ thân, người hết khen vi diệu lại nói không ổn, khiến chúng con thật hồ đồ.”

Chu trưởng lão được nhi tử nhắc nhở mới chấp tay với Lâm Phương Sinh, “Lão phu nhất thời kích động, thất lễ, thất lễ.”

Lại thấy hai người nghi hoặc, cũng không chần chừ giải thích, “Yêu thú này bị người ta hạ chú, chắc hẳn là vừa lúc kết thai đã bị hạ. Có hai phù văn, một đặt tại tử phủ*, khiến phong bế linh trí; cái còn lại ở đản điền, gây tổn hại tu vi. Phù văn này được làm rất diệu, nhưng lại không hề ổn với Yêu thú.”

*Một huyết được coilà trung tâm của hồn phách cùng năng lượng.

Phàm là yêu thú tu hành, linh trí thường phát triển từ lúc mới sinh. Nhưng linh trí giờ không có, sau này làm sao ngộ đạo, làm sao phát đạo? Có lẽ sẽ phải làm súc sinh ngốc ngốc dại dại cả đời mà thôi.

Lâm Phương Sinh nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông tơ mới nhú trên lưng Viêm Dạ. Y chỉ nghĩ nhóc con này bị cha mẹ vứt bỏ, không được chăm sóc nên mới sinh trưởng chậm chạp, ai dè là bị kẻ gian làm hại, phù văn nhập thể, thân bất do kỷ. Lâm Phương Sinh đương nhiên hiểu cảm giác này, giống như đồng bệnh tương liên. Y hỏi, “Có giải pháp nào không?”

Chu trưởng lão lộ ra nét mặt hồ thẹn, “Lão phu... Ta với phù chú, quả thật học nghệ không tinh.”

Nếu không phải ông hiểu biết tường tận về loài yêu thú, lại đam mê nghiên cứu, phát hiện trên lông Hàn lang có linh khí dị thường mới đuổi theo; đã không thể giải quyết nghi hoặc, càng không thể cứu mạng con trai.

Quả nhiên nhân quả tuần hoàn, không ai đoán trước được.

Chu trưởng lão thấy yủ đột, lại an ủi, “Tiểu tử này nếu ở lại Băng nguyên nhất sẽ sớm lên bàn cơm người khác, nhưng giờ đã có đạo hữu cứu giúp, chắc chắn là đại cơ duyên. Ngày sau nếu có thể gặp được chân nhân Hồng Dương, có lẽ sẽ được giải cứu.”

Thấy Lâm Phương Sinh vẻ khó hiểu, ông lại giải thích tiếp, “Chân nhân Hồng Dương vốn ham du ngoạn, am hiểu uyên bác, lại là pháp tu, tinh thông phù văn cùng pháp trận, làm người cũng trọng nghĩa. Nếu được hẳn giúp đỡ, hơn nữa sẽ thành.”

Tuy cũng chỉ là ngôn từ an ủi, nhưng Lâm Phương Sinh vẫn cảm kích, chỉ là thiên hạ rộng lớn, nếu đem kỳ vọng đặt trên một người hành tung bất định như thế không khỏi có chút mờ mịt.

Hai người hàn huyên mấy câu, lưu lại ấn ký trao đổi, ngày sau nếu có tin gì có thể dùng kiếm phù truyền đi.

Tiền bước phụ tử Chu trưởng lão, Lâm Phương Sinh nhắm pháp quyết, lập cấm chế quanh Kinh Thiên các, chậm rãi trở về Vạn Kiếm môn.

Một canh giờ đi được không hơn trăm dặm, ít còn hơn không. Lâm Phương Sinh cũng không có tâm trí thưởng ngoạn phong cảnh, chỉ để cho Hàn lang tự chơi trong viện, còn mình tìm một gian sương phòng đã tọa chữa thương.

Một hồi kích đấu vừa rồi y quá mức bạo liệt, linh lực điên cuồng khiến kinh mạch hư tổn. Lâm Phương Sinh ban ngày di chuyển Thiên Kinh các, ban đêm dùng phi kiếm. Được hai ba ngày liền thấy cấm chế bên ngoài Thiên Kinh các bị xâm nhập, đồng thời có một thanh âm băng lãnh đăm đăm vang lên bên tai, “Phương Sinh.”

Là giọng nói của sư tôn.

Y lập tức đứng dậy, vội vã chạy tới cửa viện, mở cấm chế ra, quả nhiên đã thấy sư tôn đứng ngoài cửa.

Hách Liên Vạn Thành tựa như một gốc cây bị băng đông ngàn vạn năm, dáng người cao ngất, khí tức quanh thân băng hàn đáng sợ, như muốn bức người nhượng bộ lui binh. Giờ phút này sư tôn nhăn lại mày kiếm, trong giọng nói ẩn ý trách cứ, “Chưa quan sát tình hình đã tùy tiện mở cấm chế, quá mức...”

Lời còn chưa hết, tiếng dồn dập đã nhào vào trong lòng.

Kiểm ý toàn thân sư tôn đông lại, lồng ngực còn nắm áp như xuân, Lâm Phương Sinh vùi đầu vào đó, giống như chim non về tổ, tâm tư hỗn loạn cũng trở nên bình ổn, chỉ biết an tâm vô cùng, khóe mắt hơi ướt, giọng nói nghẹn ngào, “Sư tôn...”

Lại thấy cánh tay sư tôn vòng qua ôm bản thân vào trong lòng, mềm nhẹ xoa vuốt; từng chút, từng chút một, xua tan uỷ khuất đã trải qua.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phòng Chương Nội Sư Tôn

Lâm Phương Sinh vẫn ở trong lòng sư tôn, không muốn rời ra.

Hách Liên Vạn Thành cũng không nói gì với y, chỉ cúi lưng, ôm lấy đầu gối tiểu đồ đệ, tựa như ôm một đứa trẻ vào ngực, “Thu lại Kinh Thiên các, về thuyền cùng ta.”

Lâm Phương Sinh dán vào lồng ngực sư tôn, hơi hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn nghe lời, “Sư tôn biết vật này sao?”

“Trước kia từng gặp.”

Hách Liên Vạn Thành hóa một phi kiếm dưới chân, chỉ trong chớp mắt đã về bảo thuyền. Để tránh xấu hổ nên không hề kinh động mọi người, chỉ lặng lẽ mang tiểu đồ đệ vào trong.

Lâm Phương Sinh gương mặt đỏ hồng, thân thể cứng ngắc. Sư tôn tiến vào trong khoang thuyền ngồi xuống, lại đặt y lên đùi, muốn tránh ra cũng không được.

Y chỉ còn có thể cứng đầu, giả bộ như không có việc gì, “Sư tôn, không biết hiện nay sư huynh thế nào?”

Hách Liên Vạn Thành ngữ khí vẫn lãnh đạm, lại có một lần hơi ngắc ngứ, “Vẫn còn bế quan.”

Chinh Mạc thiên tư xuất chúng, tu hành tiến triển cực nhanh, thời gian bế quan dài như vậy quả chưa thấy bao giờ, Lâm Phương Sinh hiển nhiên rất lo lắng.

Lại nghe sư tôn nói, “Tự có duyên pháp, không phải lo lắng.”

Lâm Phương Sinh trả lời, “Đệ tử hiểu.”

Hai người trao đổi những gì biết được với nhau. Hách Liên Vạn Thành trước nay vốn kiệm lời, lại không muốn gọi người bên ngoài vào bầm lại toàn bộ, liền vươn hai ngón tay ra đặt vào mi tâm* Lâm Phương Sinh.

*Vùng giữa hai lông mày.

Lập tức có một luồng tin tràn vào trong đầu y.

Hóa ra Kiếm Nguyên tông luôn mồm đòi Vạn Kiếm môn giao nộp Lâm Phương Sinh, thế nhưng chỉ một ngày là rút; do vì thiếu chủ Kiếm Nguyên tông đột ngột mất tích, toàn tông trên dưới đều được huy động đi tìm người.

Chưa quá hai ngày lại có tin từ Đại Uyên thành truyền về, huyết chú kia truyền đến tận huyết mạch thiên tử. Giờ đang có hai hoàng tử, một công chúa trúng chú, vẫn còn đang mê man.

Bi kịch của Quách gia trang giờ đã biến thành mối nguy toàn quốc.

Người tu tiên tuy rằng không thuộc quản hạt của quyền thế trần gian, nhưng bộ tộc Công Dã Khánh Long vốn là chân long huyết mạch, ngàn năm nay đã chế ngự được các môn phái tu tiên cùng phàm phu tục tử, duy trì ổn định hòa bình lâu dài, có thể nói là công lao cực kỳ to lớn, thế nên các môn phái cũng đặc biệt tôn trọng thiên tử.

Nay long mạch thiên tử đang gặp nguy cơ, thế kẻ gian thừa cơ làm loạn, tất cả hưởng đến thế cục tu tiên, chỉ sợ Ma giới cũng thừa cơ lên vào.

Lâm Phương Sinh thầm nghĩ tới Diêm Tà, không khỏi động lòng, “Hai hoàng tử trúng chú là ai?”

Hách Liên Vạn Thành lấy một khối ngọc phù ra, trong phù hiện ra tên hai người, là thứ hoàng tử Công Dã Minh Lung cùng cửu hoàng tử Công Dã Minh Kính.

Công Dã Minh Kính, chính là người được Hắc Trân Châu, đồng thời cũng là Ninh vương đưa tặng Thiên Kinh các.

Việc này việc nọ, nhìn tưởng như không hề liên quan, lại giống như bị một sợi tơ mỏng nối lại với nhau. Lâm Phương Sinh càng nghĩ, tay chân càng lạnh lẽo.

Hách Liên Vạn Thành đặt ngón tay lên cổ tay tiểu sư đệ, bắt mạch, “Khí cơ hỗn loạn, là người nào khiến người không yên?”

Lâm Phương Sinh đem chuyện tại Tướng Nhạc sơn ra kể, Hách Liên Vạn Thành tiện nói, “Diêm Tà có trá.”

Lời vừa dứt, Lâm Phương Sinh liền thấy một trận chua xót. Ai ai cũng nhìn ra được Ma Tu kia bụng dạ khó lường, vì sao một mình ở trong cục diện, lại bị nụ cười hồn nhiên thẳng thắn của thiếu niên xoay vòng vòng. Y gượng cười, “Đệ tử hiểu, lần sau sẽ không bị mê hoặc nữa.”

Y lại sợ sư tôn tiếp tục truy vấn, vội vàng hỏi, “Sư tôn sao biết đệ tử ở đây? Chẳng lẽ ngày ấy Kinh các không đủ cấm chế?”

Đáp lại là một ánh mắt hệt như băng tuyết, “Không liên quan đến cấm chế. Người từng hấp thụ nguyên tinh của ta, trong vòng nghìn dặm đều có cảm ứng.”

Lâm Phương Sinh không kịp đề phòng, gương mặt đỏ bừng lên.

Chợt thấy gương mặt tuấn mỹ bình thường lạnh như băng của sư tôn ghé sát vào, cảm bị giữ lấy, hai môi mềm mại áp vào nhau.

Hoàn toàn tương phản với khí tức sương hàn lạnh thấu xương của sư tôn, môi của người vừa mềm mại vừa ấm áp, động tác cũng thật sự bá đạo, hàm trụ lấy môi dưới của y, vừa liếm vừa cắn, khiến cánh môi mềm sưng đỏ tửng chùng xuất huyết.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy môi vừa nóng vừa đau, hơi hơi hé miệng, để lộ hàm răng trắng tuyết cùng đầu lưỡi đỏ tươi.

Khí tức của sư tôn áp vào, trùn lên môi, khớp hàm bị cạy ra, đầu lưỡi bị cuốn lấy, hết liếm lại cắn, toàn bộ khoang miệng đều tê dại; giống như có một ngọn lửa đang dẫn len vào cốt tủy.

Lâm Phương Sinh cuối cùng cũng không nhịn được, buông ra mấy tiếng than nhỏ vụn, hai tay vòng qua ôm chặt lấy cổ sư tôn, đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt.

Đai lưng bị lần cởi ra, trung y cũng trút xuống, y còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì gần như toàn thân đã xích lỏa.

Lâm Phương Sinh vẫn không hiểu gì, chỉ nói, "Sư tôn... Phù vẫn không sao."

Thế nhưng người lại ngoảnh mặt làm ngơ, đặt y xuống giường, tách hai chân ra, lấy thân áp chế.

Lâm Phương Sinh thanh tỉnh mà lại gần gũi với sư tôn thế này, đúng là lần đầu tiên; không khỏi cảm thấy bất an, lo sợ.

Chỉ thấy môi sư tôn càng lúc càng nóng, lướt từ cổ xuống xương quai xanh, từ lồng ngực tới bụng, không bỏ qua chỗ nào, mỗi nơi đều đặt lại một dấu hôn. Cảm giác hết như từng đấm lửa châm vào bụi rơm, toàn thân bị thiêu vừa nóng vừa ướt, tóc đen bóng loáng bằng lãnh của sư tôn chạm qua da thịt, nóng lạnh đan xen khiến cơ thể càng thêm mất cảm.

Bị sư tôn đũa bõn như vậy, Lâm Phương Sinh nào có thể nhẫn được, giọng năn nỉ mang đậm âm mũi, giống hệt như con thú nhỏ, “Sư tôn... không...”

Y sợ không cẩn thận sẽ chọc giận sư tôn, trong lúc do dự liền nghe thấy tiếng nói lãnh liệt vang lên gần bụng, “Không đủ sao?”

Nơi giao giữ đùi cùng bụng chợt truyền đến cảm giác nóng ướm mềm mại, y cuộn người lại, cả kinh rên lên một tiếng.

Hách Liên Vạn Thành đứng dậy, đè lên người Lâm Phương Sinh, thần sắc bình tĩnh mà chuyên chú, mái tóc đen dài đổ xuống, giống như đang vây lấy y từng tấc một.

Lâm Phương Sinh không dám nhìn thẳng, càng lúc càng ngượng, định nghiêng đầu tránh đi lại bị giữ gáy; sư tôn không nói gì đã hôn xuống, lưỡi cuốn lưỡi, quét từ hàm trên đến dưới, xâm nhập càng lúc càng sâu.

Lâm Phương Sinh mặc cho sư tôn dẫn dắt, miệng lưỡi giao triền kịch liệt, tình nhiệt cũng dâng lên, nức nở trong họng, xuân ý triền miên.

Vật dưới thân cũng đã thức tỉnh, bên bụng còn cảm giác được vật cứng rắn nóng cháy của sư tôn. Chợt thấy ngón tay của người lướt trên lưng, dừng tại một nơi nào đó phía sau, nhẹ nhàng ấn một cái.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy tê liệt cực độ, nơi bấn như bị nổ tung, suyễn lên một tiếng, cong mạnh mình lên, lại bị sư tôn ghì vào trong ngực không thể làm gì. Cảm giác cường liệt kia không thể phát tiết, liền len vào trong tủy sống, nam căn cũng không nhận được khoái cảm mà càng thêm cứng rắn.

Sư tôn chưa hề chạm qua nơi cấm, đã khiến ý loạn thế này, thực sự sao có thể chịu nổi.

Trong vòng khoang thuyền không một tiếng động, cũng không biết đã bao lâu rồi; Lâm Phương Sinh nặng nhọc thở dốc, thỉnh thoảng than lên thất

thanh. Hành động thất thố này làm y quẫn bách, đứng toản thân, nâng tay che mắt.

Hách Liên Vạn Thành kéo hai tay y ra, hôn lên mí mắt, đầu lưỡi đảo qua hàng mi không ngừng run rẩy, thanh âm ấm áp, nắn nhẹ lên tay chân bủn rủn, khẽ niệm, “Ở đây có hai huyết, một Dương quan, một Tinh Môn, chỉ cần đổ linh lực vào nơi ấy là có thể hưởng được cực lạc.”

Thật đúng là cực lạc. Bị sư tôn lộng đến như vậy, ngay cả phù văn Hợp Hoan vốn an phận cũng rục rịch, khát cầu yêu thương.

Lập tức có một vật dài mảnh lạnh cứng đâm vào phía sau Lâm Phương Sinh.

Hách Liên Vạn Thành đã chuẩn bị đủ loại, dù y bị đâm vào cũng chỉ cảm thấy dị vật không thích hợp, cũng không thấy khô khốc.

Lâm Phương Sinh rên khẽ trong cổ họng, mày cũng nhăn lại, “Sư tôn...”

Hách Liên Vạn Thành đáp luôn, “Phương Sinh, ta đây.”

Ngón tay vừa rút ra, liền nghiêng thân tiếp vào.

Sư tôn kiên định mà thông thả xâm nhập, hết rút lại đây. Lâm Phương Sinh cũng chủ động cong chân, quấn lấy eo lưng sư tôn, hoàn toàn tiếp nhận. Thứ cực đại kia chèn ép khiến dững đạo gần như vỡ ra, nhưng y vẫn không hề kháng cự.

Khi toàn bộ đã vào hết, hai người cùng rên lên một tiếng.

Lâm Phương Sinh vừa mới thả lỏng, liền nghe thấy tiếng gõ cửa phòng, y giật mình kinh sợ, nơi dưới cũng co lại.

Sư tôn vỗ nhẹ lên trán để y thả lỏng, một bên lãnh đạm mở miệng, ngữ điệu không hề khác xưa nay, “Chuyện gì?”

Ngoài cửa vang lên tiếng nói quen thuộc, “Khởi bẩm chương môn sư bá, linh thuyền của thiếu tông chủ Ngũ Hành tông đang ở bên ngoài, đặc biệt đến bái kiến chương môn.”

Thế mà lại là Bạch Thuật....

Lâm Phương Sinh vừa rồi đã bị sư tôn đánh thức phủ văn Hợp Hoan, hiện giờ đang hoan hoan hỉ hỉ quần quanh hung khí của sư tôn, tham lam hưởng thụ, cảm giác sung sướng càng gấp trăm lần.

Y chỉ sợ phát ra tiếng sẽ bị Bạch Thuật nghe được, đành cắn chặt răng, biến mấy tiếng kêu to tiêu hồn thành vài hơi thở dốc nóng rực.

Ai ngờ sư tôn lại không bỏ qua, cúi người đâm sâu vào nơi yếu ớt nhất, lại dùng ngón tay cạy khớp hàm y ra, đưa bờ đầu lưỡi mềm mại, ngữ khí vẫn lạnh như đêm sâu, “Ngũ Hành tông? Có biết xảy ra chuyện gì không?”

Giống như khí độ thần nhân, bắt chuyện vài câu cùng Bạch Thuật.

Bạch Thuật tất nhiên thụ sủng nhược kinh, cung kính đáp, “Ta cùng Lâm sư huynh đã từng gặp vị thiếu tông chủ kia ở Liễu trấn.”

Lâm Phương Sinh đã bị sư tôn ép đến chết đi sống lại từ lâu, ngón chân cong lên, tê dại, ngay cả kinh mạch cũng nóng như lửa thiêu, sắp tan ra thành một bãi nước.

Y nhất thời giận lẫy sư tôn, lại cũng cúi luôn Bạch Thuật, há miệng cắn lên hai ngón tay đang khuấy động trong miệng mình, lại nhú mào cố nén, toàn thân nóng bỏng hồng hồng, đuôi mắt cũng phiem một mạt đỏ tươi, nhiễm một màn nước mỏng, đúng thật liên diễm không nói thành lời.

Bạch Thuật.. quả là thành thật quá. Thấy ở cửa đứng hội báo có chút không đúng, liền tỉ mỉ kể lại toàn bộ chuyện xảy ra ở Liễu trấn, không bỏ qua một chi tiết.

Lâm Phương Sinh dĩ nhiên ý loạn tình mê, tay chân quấn quýt bên người sư tôn, cong eo đón nhận từng cú thúc.

Cuối cùng, khi tình triều dâng lên đến cực đỉnh, phù văn tại sâu bên trong ép lại thật chặt, sư tôn không khỏi hét lớn một tiếng.

Y cũng bị người nắm giữ nơi yếu hại, tự tình dâng lên cũng bị đẩy xuống, khoái lạc không đạt được, bút mực khó có thể diễn tả, mắt ướt đỏ bừng, rên lên một tiếng khàn khàn.

Bạch Thuật lại hốt hoảng lên tiếng, “Chưởng môn sư bá! Hóa ra Lâm sư huynh cũng ở đây, sư huynh vẫn khỏe chứ? Nhưng xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Phương Sinh khóc không ra nước mắt, chỉ một bên nhăn nhin, một bên cắn cắn ngón tay sư tôn.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Phòng Chương Ngoại Bạch Thuật

Hách Liên Vạn Thành mặc y giận dỗi, trong ánh mắt không hề vương chút bận tâm, cuối cùng còn hiện lên ý cười, “Không sao, ta đang trợ sư huynh người hành công, để ngày mai làm.”

Bạch Thuật đương nhiên không nghi ngờ hẳn, chỉ do dự nói, “Vậ Diêu thiếu tông chủ...”

“Hôm nay mời quay về.”

Lâm Phương Sinh còn đang muốn cản tiếp, lại bị Hách Liên Vạn Thành rút ngón tay về, suýt chút thì tự cắn chính mình.

Y lại bị người nâng cao một chân, một thanh nóng như lửa thúc vào, còn bị nâng lên quay nửa vòng, cảm giác va chạm xa lạ làm Lâm Phương Sinh không khỏi “A” lên một tiếng.

Y vội che miệng mình lại, nằm sấp phục xuống giường, eo hạ thấp, sau lưng uốn cao, tạo nên một đường cong đẹp mê người.

Lâm Phương Sinh không hề tự giác, đôi mắt của Hách Liên Vạn Thành lại càng sẫm lại.

Quảng lại cho Bạch Thuật một câu “Không có chuyện gì”, tung ra một đạo kết giới, ngăn trở mọi âm thanh.

Hắn sau lại cúi người, bóp chặt lấy eo lưng tiểu đồ đệ, không hề nhẫn nại mà bừa bãi hưởng thụ.

Lâm Phương Sinh bị đỉnh đến mức thiếu chút nữa ba hồn bảy vía bay đi mất, trần căn lại bị sư tôn kiềm trụ không cho phát tiết, một ngọn tà hỏa dâng lên dồn vào nơi bụng dưới, càng lúc càng lan rộng, phảng phất như muốn thiêu cháy cốt tủy.

Y chỉ còn có thể xiết chặt đệm chăn, ngón chân cuộn tròn, cong eo đón hùa, khóc kêu thành tiếng, “Sư... sư tôn.... Ta.... Chịu không nổi....”

Ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Hách Liên Vạn Thành không để ý y khóc kêu giãy dụa, vẫn cứ chậm chậm kháng kích, ngay cả phò mã Hợp Hoan kia cũng không chịu được, vui sướng nghênh đón, giờ vô lực tiếp nhận, mỗi lần bị đỉnh đến chỉ có thể run rẩy.

Hắn cúi mình áp xuống lưng của tiểu đồ đệ, nhắm ngay giữa xương vai mà liếm, hài lòng nhìn bờ lưng trắng mịn như bạch ngọc run rẩy bất lực, thanh âm cũng nghẽn lại, “Gọi tên của ta”.

Lâm Phương Sinh ngẩn ra, một cảm giác ấm áp hòa cùng giọng nói của sư tôn chảy vào trong lồng ngực, khiến tim đập loạn không ngừng.

Lại bị sư tôn thô bạo đối xử, thân thể liên tục nhích lên phía trước, phủ phục xuống giường.

Càng lúc sư tôn càng thô bạo, sàn giường cũng không chịu nổi sức nặng, một chân bắt đầu sút ra.

Hách Liên Vạn Thành ghé vào tai y, “Gọi ta Vạn Thành.”

Lâm Phương Sinh do do dự dự kêu, “Vạn, Vạn Thành...”

Lời vừa nói ra, liền cảm thấy hung khí chôn trong cơ thể càng cứng rắn nóng bỏng, giống như muốn thiêu rụi y từ trong ra ngoài.

Động tác của Hách Liên Vạn Thành cuồng bạo như thể mất khống chế, ôm y gắt gao trong lồng ngực, mỗi lần thúc vào như muốn bẻ gãy eo lưng y.

Lâm Phương Sinh dưới sự tra tấn bức người kia cảm giác như băng sơn xung quanh sư tôn đã tan mất, lộ ra dung nham nóng bỏng khó dung, ngực cương lên như muốn vỡ ra. Ngay cả cảm giác bị người ra vào đau đớn đến khó chịu đựng kia cũng hàm chứa nhiều thơm ngọt khó tả.

Y chỉ có thể mở rộng thân thể, tận lực tiếp nhận.

Giọng nói khàn đặc, cố chấp gọi, “Vạn Thành, Vạn Thành.... Sư tôn..... Vạn Thành.....”

Không hiểu vì sao, nước mắt rơi càng nhiều.

Hách Liên Vạn Thành nghẹn lên mấy tiếng từ cổ họng, “Phương Sinh, ta đây.”

Hắn ngoan lực đỉnh mấy cái, hai người lập tức một trước một sau, rên lên một tiếng, nhiệt lưu tràn ra, đồng thời lên đỉnh.

Trong chớp mắt, giường lay động, tứ chi va chạm cùng tiếng rên khàn khàn, tất thấy đều yên tĩnh lại.

Mọi thứ trở lại bình thường, chỉ trừ Lâm Phương Sinh vẫn chưa thể ngừng khóc.

Không lâu sau, Hách Liên Vạn Thành lập tức có khác thường.

Lâm Phương Sinh vẫn chưa hồi thần sau khoái cảm mê muội ngập đầu, đã cảm giác vật chôn phía sau mình thay đổi, tim đập loạn lên, “Sư... Vạn Thành?”

Giọng nói ảm ách khó hiểu, nếu không phải tu sĩ có lục thức sâu sắc, e rằng không phân biệt được.

Hách Liên Vạn Thành nói, “Vi sư trợ người hành công, ngày đêm không nghỉ, Bạch Thuật ắt nên biết điều đó.”

Lời vừa dứt, Lâm Phương Sinh vừa xấu hổ vừa giận dữ, cả tai cũng đỏ bừng, “Chớ... Để hãn.... Ừm...”

Sau đó thì không cần nhắc lại.

Hách Liên Vạn Thành nói là làm, kiên kiên định định giúp Lâm Phương Sinh ”hành công” cả ngày đêm, các loại tư thế đều thử một lần.

Qua trọn một ngày, sư tôn vẫn còn sung sức, mà đệ tử bất tài đã đạn tận lương tuyệt*, dăng khí giới đầu hàng.

*Đạn là vũ khí, lương là lương thảo:v

Cho nên Diêu Đan Thành được người báo lại, Lâm Phương Sinh luyện công quá độ, tỉnh dưỡng trên giường, không thể gặp khách lạ, mới tiếc nuối mà quay về.

Lâm Phương Sinh quả thực đúng là nằm trên giường không nổi, lại còn eo đau chân mỏi.

Hách Liên Vạn Thành vốn lạnh lùng, kiểm ý bá đạo lại mạnh mẽ, cho đến tận bây giờ Lâm Phương Sinh mới trải nghiệm trọn vẹn cái gọi là “bá đạo mạnh mẽ” của sư tôn.

Y với vừa thoáng động đã thấy xương cốt eo lưng run lên, như có ngàn vạn cây châm cắm vào, không khỏi nhúu nhúu mảy.

Thế nhưng y không hề oán sư tôn không biết tiết chế, mà chỉ tự giận bản thân thể lực không đủ.

Đương lúc y đang do dự thì Bạch Thuật đẩy cửa bước vào, vui mừng đầy mặt, “Ta đã biết trời cao công bằng, nhất định không để Lâm sư huynh

gặp nạn mà.”

Lâm Phương Sinh gặp lại Bạch Thuật, vừa vui mừng lại vừa xấu hổ, liền hỏi ngày đó đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra sau khi y mất tích, cũng có không ít các danh môn đệ tử tìm không thấy bóng dáng, các phái liền tập trung ở Liễu trấn, chính sự cũng không làm, chỉ lo ngày ngày thương thảo, tìm tòi đủ cách cản trở Vạn Kiếm môn. Hành động cố ý tự tiện bậc này thật đúng là phiền phức.

Cuối cùng Hách Liên Vạn Thành không kiên nhẫn nghe tranh cãi ầm ĩ, liền một kiếm tiêu diệt sạch sẽ cả núi Tướng Nhạc, mới khiến cho các môn các phái khác sợ mà im miệng.

Vừa nhắc tới đây Bạch Thuật liền tươi ngay nét mặt*, “Một kiếm kia của chưởng môn sư bá đúng là khí thế cường liệt; ngay cả chưởng môn đạiphái như Ngũ Hành tông, Phục Hồ đường đều sợ tới mức mặt mày trắng bệch, ngoan ngoãn câm miệng. Toàn bộ đỉnh núi Tướng Nhạc bị tiêu diệt, nay đổi tên là núi Tướng Án. La Hạo Nhiên kia được tìm thấy dưới chân núi, cả các thi thể của những người mất tích của các gia tộc cũng ở đó.”

*Nguyên gốc là “mi phi kiếm vũ”, tức vui mừng hơn hở.

Lâm Phương Sinh nhú mày, đột nhiên nhớ tới một người, “Thế còn Chiến Dực của Thiên Tông môn thì sao?”

Bạch Thuật ngẫm lại một lát, sắc mặt trở nên khó coi, “Việc này nói ra cũng lạ, theo lời chưởng môn Thiên Tông môn, ba người Chiến Dực đã bán mạng cho hồn đăng, vừa đến Liễu trấn là cùng nhau chết.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy, chợt có cảm giác “ta biết ngay là sẽ thế mà”, bất giác lại cảm thấy đau lòng.

Trong lúc tim đang đập loạn, đã thấy Bạch Thuật đột nhiên thần thần bí bí, đến gần thấp giọng nói, “Sư huynh, người cùng chưởng môn sư bá, đến tột cùng là đã luyện loại công pháp gì, mà có thể hành công lúc nói chuyện?”

*Bình thường người tu chân khi luyện công pháp không được nói chuyện, nếu mất tập trung có thể phản phệ tu vi. Đây là mình chém thôi ;v

Lâm Phương Sinh không ngờ hẳn sẽ hỏi cái này, đúng là giật mình.

Lại nghe Bạch Thuật nói tiếp, “Ta cũng nhớ ra, lúc sư huynh tu luyện ở Liễu trấn, cũng bị ta bắt gặp được. Nghe nói công pháp này cực kì thống khổ mà cũng rất hữu hiệu. Không biết công pháp này có tên gọi gì không, hay chỉ chưởng môn chân truyền mới có thể luyện?”

Bạch Thuật cẩn thận quan sát nét mặt người đối diện, nhưng không rõ thần sắc trên mặt Lâm Phương Sinh; vừa giống như ngượng ngùng, lại giống như tức giận, lại có vài phần dờ khóc dờ cười.

Hắn đành dồn hết lá gan mình ra hỏi tiếp, “Lâm sư huynh, ta đương nhiên không có phạm vào môn quy, tự tiện tìm hiểu. Chỉ cần sư huynh nói cho ta biết, làm thế nào mới được truyền công pháp đó?”

Gương mặt hẳn lại càng thêm kiên nghị cuồng nhiệt, “Khổ sở thế nào ta cũng không sợ! Lâm sư huynh chịu được, ta cũng sẽ chịu được!”

Lâm Phương Sinh nhắm mắt không nói, chỉ sợ vừa mở miệng liền đánh văng hẳn ra khỏi cửa.

Ngừng một lúc lâu để thuận khí, y mới bình tĩnh nói, “Công pháp này chỉ có linh căn duy đan mới có thể dùng. Người chớ vì lòng tham mà phản hòng tu vi hiện tại.”

Bạch Thuật đương nhiên tin ngay không chút nghi ngờ, lại tiếc hận cảm thán. Lâm Phương Sinh muốn lảng sang chuyện khác liền nghe hẳn nói, “Mà không biết lai lịch của công pháp kia thế nào? Bá đạo quá, ta nghe thấy vách gỗ khoang thuyền của chưởng môn sư bá vang cả một đêm.”

Hách Liên Vạn Thành chỉ lo dùng kết giới chặn âm thanh, nhưng lại quên mất giường được kê sát với tường gỗ, hẳn lại không biết tiết chế, vậy nên... Bị nghe thấy rồi.

Bạch Thuật thấy mặt Lâm Phương Sinh đỏ bừng liền quan tâm, “Sư huynh chẳng lẽ luyện tập mạnh quá nên giờ phát sốt, cổ họng cũng bị tắc?”

Lập tức nghe thấy tiếng của Hách Liên Vạn Thành vang lên, “Đúng là luyện tập hơi mạnh, ngày sau tiết chế một chút.”

Bạch Thuật vội đứng dậy hành lễ, liền bị Hách Liên Vạn Thành đuổi ra khỏi cửa.

Lâm Phương Sinh mới vừa rồi bị những lời vô tâm của Bạch Thuật làm cho thần hồn hoảng loạn, giờ tùy ý sư tôn diu lên giường, tụ linh lực vào bàn tay, xoa bóp eo lưng nhức mỏi.

Một luồng linh lực nóng như lửa cháy qua, làm dịu cơn đau nhức, Lâm Phương Sinh cúi đầu thở hổn hển.

Hách Liên Vạn Thành thu tay lại, “Trưa mai sẽ tới Đại Uyên.” Ngữ điệu đã trở lại lãnh khốc như trước.

Sư tôn như thế, Lâm Phương Sinh ngược lại cảm thấy yên tâm hơn. Sư tôn vốn đạo tâm kiên định, ý chí hơn người. Vô luận có gì thay đổi, nhân tâm hiểm ác, sư tôn vẫn là của mọi người Vạn Kiếm môn, tiền đồ cao ngất, đứng vững như một pho tượng.

Với Lâm Phương Sinh mà nói, như vậy mới là đúng.

Nghe được lời sư tôn, đương nhiên y cũng phải đáp lời, “Vâng, đệ tử biết rồi.” Y cũng nói luôn, “Sư tôn, đệ tử có ô danh trên người, nếu vào thành e chỉ liên lụy đồng môn. Không bằng để ta tự làm một mình.”

Hách Liên Vạn Thành khẽ chạm lên má y, biểu tình không chút gợn sóng, “Cùng ta đi gặp thiên tử đã, sau đó tùy người.”

Lâm Phương Sinh biết ý sư tôn, lại muốn bảo vệ y đến cùng, trong lòng ấm áp, lại có vài phần hồ thẹn.

Trưa ngày hôm sau, bên tường thành Đại Uyên, quả nhiên đã có người đợi sẵn. Tường trưởng lão ra mặt, thông báo cho thiết vệ thủ thành, bảo thuyền của vạn Kiếm môn hướng thẳng về phía hoàng cung. Sau khi sử dụng pháp bảo thần thông, bảo thuyền liền hạ xuống đất.

Lập tức có thị vệ đến tiếp ứng.

Chinh Mạc hiện thời không có mặt, Lâm Phương Sinh liền thế chỗ đệ tử chân truyền, tùy thị bên sư tôn.

Chương môn Vạn Kiếm đương nhiên là do trọng thần bên cạnh thiên tử tiếp đãi. Vị đại thần bộ dáng võ tướng kia tự xưng họ Trần, nhậm chức Hộ quốc đại tướng quân, nay hơn bốn mươi tuổi. Vị này dẫn Hách Liên Vạn Thành cùng Lâm Phương Sinh đi đến một gian mật thất, lại cẩn thận kiểm tra pháp trận che chắn.

Hách Liên Vạn Thành triệu ra kiếm Thần Thương, kích phát Kiếm vực, “Nói ngắn gọn.”

Trần tướng quân thở dài một tiếng, quả nhiên nói rất ngắn, “Đương kim thiên tử đã trúng chú.”

Đương kim thiên tử Công Dã Thánh Dương, phụ hoàng của Minh Kính cùng Minh Lung, là vị thiên tử cực kỳ tài đức sáng suốt.

Hách Liên Vạn Thành nghe mà biểu tình không một máy may thay đổi, “Làm phiền tướng quân dẫn đường.”

Trần tướng quân thấy Hách Liên chưởng môn trấn định như thế, cũng đỡ sầu buồn mấy phần, dẫn hai người vào trong đại điện. Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, bốn phía đều có pháp bảo cảnh giới; thị vệ gác trạm sắc mặt nghiêm nghị như lâm đại địch.

Vừa lúc Lâm Phương Sinh bước vào điện, một âm thanh chói tai, đặng đặng sát khí, phô thiên cái địa ào tới, “Tặc tử, trả lại mệnh cho chủ nhân ta!”

Y dâng kiếm trận, phá vỡ thủy kiếm vung tới, trong đại điện âm âm như tiếng mưa rơi, thế công bị hóa giải hoàn toàn.

Hách Liên Vạn Thành đứng một bên, chỉ quan sát; một thân cẩm bào màu trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ, gật đầu nói, “Kiếm trận không câu nệ.”, lại duỗi một ngón tay ra, “Xuất kiếm vẫn phải phân biệt trước sau.”

Lâm Phương Sinh được tán thưởng không mừng, bị phê bình không buồn, thu kiếm trận lại, chấp tay làm lễ, “Tạ sư tôn chỉ điểm.”

Hách Liên Vạn Thành liền lần lượt chỉ ra những chỗ khuyết điểm; hai sư đồ một người chỉ điểm, một người khiêm tốn lĩnh giáo, hoàn toàn vút kẻ tập kích sang một bên.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhĩ Chương Ngu Ta Trá

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiết vệ nhận mệnh ngăn trở thực sự rất khổ sở. Đợi đến khi Lâm Phương Sinh không dễ gì mà lĩnh hội xong kiến thức quay đầu đưa mắt nhìn lại, thấy nữ tử đã tập kích mình liền ngạc nhiên, “Sao người lại ở đây?”

Nàng đã từng gặp Lâm Phương Sinh một lần, chính là tại khách điểm, vị nữ yêu ngạo mạn vâng mệnh Tư Hoa cung chủ đến thỉnh qua. Chỉ là bây giờ giai nhân xinh đẹp lại trở nên tiều tụy, mất hết ưu nhã, một mực trừng y; khiến Lâm Phương Sinh không hiểu ác cảm này từ đâu tới, bất đắc dĩ cười cười.

Nữ yêu kia tay cầm một ngọn roi dài màu thanh lam, bị bốn năm thiết vệ ngăn trở, chỉ có thể đứng từ xa chĩa vào mặt Lâm Phương Sinh, “Nếu không phải do người tặng, cung chủ nhà ta có bị trúng chú không hả! Tặc tử, ta nhất định phải đoạt lấy mạng người cứu cung chủ!”

Lâm Phương Sinh giật mình, ” Sao Tư Hoa Quân lại trúng chú?” Thật sự có chút quỷ dị.

Nữ nhân vẫn tức giận trừng y, “Tặc tử người đúng là giả vờ giả vịt đã thành thói. Từ lúc cung chủ gặp người đến nay liền mê man bất tỉnh, người hạ huyết chú lên không phải người thì là ai?”

Từ ta ra còn một người nữa... Trong lòng Lâm Phương Sinh cuộn lên từng cơn chua xót, sắc mặt cũng tái nhợt, ngón tay dưới làn ống áo nắm

chặt. Không cần liếc nàng đến một cái, y đã trả lời, “Không cần lo, ta có cách cứu hần.”

Nữ nhân kia vẫn không buông tha, nhất định muốn đưa Lâm Phương Sinh về thỉnh tội cung chủ. Cho đến khi có một nam tử vội vàng chạy đến, xin lỗi, đưa nàng đi mất.

Lâm Phương Sinh thở dài một hơi, ” Vị phấn hồng này của Tư Hoa cung chủ thật đúng là khó hầu.”

Y vốn chỉ lăm bằm trong miệng, không ngờ Hách Liên Vạn Thành lại đáp, “Hỗ kình tính vốn liệt.”

Câu này khiến Lâm Phương Sinh sợ hãi. Nữ tử táo bạo này nguyên hình là cá hổ kình*, chẳng tránh lại nói nhanh hơn nghĩ. Lại nghĩ đến.... Thưởng thức của Lâm Phương Sinh đúng là bất phàm.

*Cá hổ kình, tên khác là cá voi sát thủ, loài động vật có vú ăn thịt hung dữ nhất đại dương. Nó có thể ăn được sư tử biển, hải cẩu, cá voi, cá mập trắng lớn,

Ảnh dưới là so sánh kích cỡ của nó với con người.

546px-Orca_sizesvg

Trong lúc trò chuyện, y đã theo sư tôn tiến vào tẩm cung. Nơi đây phòng ốc hoa mỹ, canh gác nghiêm ngặt, thủ vệ hai bên sát khí lạnh như băng. Ba bước một người gác, năm bước một trạm canh, âm thầm hộ vệ.

Đặt chính giữa tẩm điện là long sàng, vân sa xanh thẫm như nước triều chất lên trên, một lão giả tuổi tầm năm mươi đang trầm miên bất tỉnh, tuy rằng chưa từng mở to mắt, nhưng vẫn để lộ ra khí thế không giận mà uy.

Tuy rằng say ngủ, chân khí kết lại thành long hình, giữa thân mình có một làn khói đen trói lại, cho dù con rồng màu vàng kim kia có giãy dựa thế nào cũng không thể thoát được.

Trong đại điện yên tĩnh, cung nữ nội thị, hoàng hậu phi tần đều không ai nói gì, chỉ đứng bên tùy thị.

Hách Liên Vạn Thành được Trần tướng quân dẫn đường tiến lên cạnh long sàng, hai ngón tay chạm lên mạch, nhắm mắt lại cẩn thận nghe. Không lâu sau, mới mở đôi mắt vô hỉ vô bi, bình tĩnh nói, “Biện pháp tốt nhất hiện nay cũng chỉ có thể khiến bệnh áp chế bớt đi thôi.”

Xung quanh vang lên tiếng thở dài nhẹ nhàng, xen lẫn với tiếng nước nở.

Trần tướng quân chậm chậm quỳ xuống, giống như không chống đỡ nổi nữa, dập đầu một cái thật mạnh xuống đất, “Chẳng lẽ trời lại khiến cho Khánh Long quốc ta bất thành!”

Giữa một mảng mây mù mờ mịt, Hách Liên Vạn Thành lại mở miệng, “Lúc này buông tay, hơi sớm.”

Một lời rất đổi bình thường của sư tôn lại như sấm đánh bên tai, khiến toàn bộ nản lòng tràn ngập tâm cung đổi lại hoàn toàn.

*Chỗ này hình như hơi cụt hén, em cũng chẳng hiểu:|

Lúc rời đi, Lâm Phương Sinh cố tình đi chậm lại, thấp giọng hỏi Trần tướng quân, “Bệ hạ có mấy hoàng tử, sao không ai thế chỗ?”

Tơ máu trong mắt Trần tướng quân vẫn chưa tan, nghe vậy ngài lại cau mày, “Không phải là không có người thế chỗ, mà là ai cũng có thể thế chỗ.”

Ngài thấy Lâm Phương Sinh bày ra biểu tình nghi hoặc, nghĩ rằng người tu đạo ắt không hiểu được chuyện thế tục, liền kiên nhẫn giải thích, “Thiên

tử có ý lập Minh Lung điện hạ làm trữ quân, chưa kịp ban chiếu đã...”

Còn lại bốn hoàng tử kết bè kéo cánh, nhìn đế vị kia như hổ rình mồi, hoàn toàn không để ý cường địch xung quanh; một khi nội loạn, sẽ là sinh linh đồ thán.

Tranh giành quyền lực vốn là chuyện bình thường, Lâm Phương Sinh cũng không ngu dốt, đủ kiểu nhân quả tư lợi hàm chứa trong đó mấy ai thoát khỏi cám dỗ; gương mặt trắng nõn lại càng không chút máu.

Hách Liên Vạn Thành dừng lại tại chỗ gấp khúc hành lang, quay lại nhìn Lâm Phương Sinh, có ý chờ đợi.

Trước mắt hành lang chính là Ngự Hoa viên, bố trí giả sơn cùng quái thạch, bụi hoa xen nhau bên bờ dòng suối. Cảnh vật như chưa cảm nhận được không khí ám trong hoàng cung, vẫn tươi đẹp như trước.

Lâm Phương Sinh thấy sư tôn đứng thẳng, tựa như một cây trường thương, tách ra khỏi cảnh sắc kiêu diễm.

Sư tôn một lòng cầu đạo, cương trực công chính, nay lại vì y mà bị người đời che mặt, hạ thấp công danh sao?

Trong khi Lâm Phương Sinh còn đang suy nghĩ lung tung, có một ngón tay ấm áp dừng trên mặt y; Hách Liên Vạn Thành nói, “Phương Sinh, đừng nghĩ nhiều vô ích.”

Y thấy sư tôn nghiêm túc, trong lòng rùng mình, liền cắn chặt răng, hành lễ, “Sư tôn, xin hãy cho đệ tử tự mình làm việc.”

Đôi mắt băng lãnh của Hách Liên Vạn Thành như nhìn thấu tâm tư người đối diện, lẳng lặng chăm chú theo dõi y, gật đầu chấp thuận, “Không được tùy tiện.”

Rồi sau đó cũng không hề do dự xoay người đi theo Trần tướng quân.

Khi tầm mắt của sư tôn dời đi, Lâm Phương Sinh mới thở phào một hơi.

Y rời hoàng cung, tìm một nơi yên tĩnh, tinh thần thả lỏng, kiệt lực khuếch tán thần thức.

Đại Uyên thành phạm vi ngàn dặm, nhân khẩu trăm vạn, lại nhờ sự nhân đức của thiên tử còn mở cửa với Yêu giới, khiến khí tức pha tạp, khó có thể phân biệt. Nếu có người muốn trốn, sợ là mười ngày nửa tháng cũng khó tìm. Mà người kia thì chỉ cần đợi đến ngày Ma chú khởi phát là được.

Lâm Phương Sinh chậm rãi đi trong sân vắng giữa thành náo nhiệt, tựa như du ngoạn bình thường, xuyên qua chợ, dừng bước trước một tòa phủ đệ rộng lớn, ngửa đầu nhìn bảng hiệu bên trên. Sau đó y đẩy cửa vào, cửa liền mở ra như đã chờ sẵn.

Hộ hoa viên của Ninh vương phủ, Công Dã Minh Kính một lòng cầu đạo, cho tu sửa hộ hoa viên này như một đài giảng đạo, hồng mai thanh trúc vây lấy một tòa lầu bích ngọc.

Trước lầu có hai gốc tùng, cành cây vươn ra mạnh mẽ, xòe tán lá xanh ngăn ánh sáng màu vàng ấm chiếu xuống.

Mà dưới một trong hai gốc tùng, có một người trường thân ngọc lập đang quay lưng lại với y.

Mái tóc dài tử hà*, rối tung hệt như nước chảy, tựa như một bóng ma, chậm rãi quay đầu lại.

*Tử hà là kiểu đầu

Ánh sáng rực rỡ trải khắp trời đất, dường như yếu ớt đi mấy phần.

Người nọ dung nhan kiêu căng, mắt tím lạnh lùng, khi nhìn thấy y cảm giác như băng tuyết đang tan, “Phương Sinh ca ca, người đến rồi.”

Chân nhân Kim Đan, ma khí nồng đậm, linh áp làm cho người ta sợ hãi, nào có bộ dáng nản lòng trước kia.

Lâm Phương Sinh đi từng bước vào, đến gốc tùng. Nơi đây là bày sân bàn đá ghế đá, còn có một bình rượu.

Y cầm bình rượu màu trắng, rót đầy hai chén, lấy một chén đưa cho Ma Tu.

Diêm Tà đương nhiên tiếp lấy, nhìn y cười, nhẹ nhàng chạm ly, một hơi uống cạn.

Trúc Diệp Thanh thượng hạng, cam liệt thuần túy, lan xuống cổ họng.

Lâm Phương Sinh buông chén rượu, lại nghe Diêm Tà hiếu kì hỏi, “Phương Sinh ca ca sao lại tìm được chỗ này?”

Ngón tay y run lên, lại lập tức ổn định trở lại, ngữ điệu cũng bình thản công chính, “Người ta đã tương giao nhiều lần, dương nguyên tinh khí, đều có cảm ứng.”

Diêm Tà cao giọng cười to, “Đúng vậy, là ta đã tính sai rồi.”

Lâm Phương Sinh lại rót đầy hai chén rượu, “Ta có lời muốn hỏi người.”

Diêm Tà vẫn như bình thường, tươi cười tuấn nhã, vui vẻ ngồi xuống bên bàn đá, nâng chén lên, tay áo đen tuyền tuột xuống, lộ ra cánh tay với khớp xương rõ ràng, “Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận.”

*Nếu không biết sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết.

Lâm Phương Sinh cũng nâng chén lên theo hẳn, hai người mặt đối mặt ngồi xuống, nhấm nháp chén rượu, “Người giả làm Chiến Dực, dụ ta vào trong lòng núi Tượng Nhạc?”

Diêm Tà mỉm cười, “Đúng vậy.”

“Người cũng giả dạng Ma Tu, cấu kết với La Hạo Nhiên, đưa Diệt Hồn đấng cho hẳn?”

Diêm Tà vẫn mặt mày hớn hở, tươi cười hòa ái, “Đúng thế.”

“Tưởng gia trang, Liễu trấn, Bắc Minh, huyết chú những nơi đó là do người hạ?”

Diêm Tà cười đáp, “Không sai.”

“Sau phải vất vả như vậy?”

“Huyết chú lấy hồn dẫn, cường chí cao nhất, lại còn ăn mòn huyết mạch chân long.”

“Cho nên người dụ huyết thống tương tàn để bản thân đường cổ thuật kia?” Ngữ điệu Lâm Phương Sinh dần đông lại.

Diêm Tà cười cười, giống như thiên hạ bất biến, tầm mắt nhu hòa dừng lại trên người Lâm Phương Sinh, “Muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, Phương Sinh ca ca chẳng lẽ chưa bao giờ chém giết Ma Tu, yêu thú?”

Lâm Phương Sinh nghe đến đây cứng lại, không đáp lại nên lời.

Diêm Tà tiếp tục phẩm rượu, “Phương Sinh ca ca còn gì muốn hỏi không?”

Lâm Phương Sinh liền nhìn thẳng vào hẳn, “Người mượn tay ta để hạ chú Tư Hoa Quân cùng Công Dã Minh Kính?”

Đúng lúc mặt trời lặn xuống phia tây, hoàng hôn nặng nề buông xuống, vô biên vô hạn, Diêm Tà tươi cười ôn nhuận, như muốn hòa vào cùng bóng tối. Hắn không trả lời mà lại nói trái nói phải, “Phương Sinh ca ca cũng biết, trong vũ trụ này, có tiên, ma, nhân, cũng có Yêu Minh lục giới?”

Lâm Phương Sinh không hiểu vì sao hắn lại nói thế, chỉ là khẽ nhú mào, để hắn nói tiếp.

Diêm Tà tiểu ý loan loan, thần nhiên tiếp tục, “Người cũng biết vì sao Vô giới không thấy tung tích, cũng không chỗ tọa lạc, nhưng nó vẫn tồn tại không?”

Hắn lại bổ sung, “Chỉ vì không thấy tung tích, tức là không nơi mất tích, không thấy nơi hạ lạc, không có nghĩa là không có.”

Lâm Phương Sinh nghe lời hắn nói như vọng ngữ huyền diệu, cảm giác thấy một tia bất an, không khỏi động dung.

Nụ cười của Diêm Tà đến giờ mới như dao động, hiện ra một vết rách, “Phương Sinh ca ca có lẽ đoán được, Vô giới đã xâm nhập, cắn nuốt hơn nửa Ma giới.”

“Cho nên nếu thiên tử Khánh Long đoạn tuyệt long mạch, nhân gian đại loạn, Ma Tu thừa dịp lên vào, sẽ thoát khỏi sự ăn mòn của Vô giới?”

Lâm Phương Sinh vừa được nhắc, liền sáng tỏ mọi chuyện.

“Phương Sinh ca ca không hổ đã nhập thể đồng tâm với ta, từng bước đều đoán rất chuẩn.” Diêm Tà cười thán phục, đứng dậy, vòng qua bàn, ôm y vào trong lòng, “Ta vốn không phải thân Ma Tu, chỉ là hư ảnh do tiên nhân Đồ Long chiếu xuống Nhân giới, cho nên phải ngụy trang biến hóa. Một chút tài mọn, ai dè lại bị người phát hiện.”

Lâm Phương Sinh không đáp, chỉ nhắm mắt trầm mặc, khẽ đặt trán tựa vào lồng ngực Diêm Tà, “Giờ người nói cho ta biết, người vốn chỉ là một hư ảnh, vậy ta...làm sao có thể chạm người.”

Diêm Tà hơi giật mình, vui cười, “Ca ca muốn chạm nơi nào thì cứ chạm nơi ấy.”

Hắn cúi gập thắt lưng, ôm lấy Lâm Phương Sinh, bản thân cũng ngồi xuống, cẩn thận đặt y ngồi trên đùi mình. Lâm Phương Sinh chủ động thế này khiến hắn vô cùng mừng rỡ.

Lâm Phương Sinh thấy tay hắn đơtới, quấn lấy eo mình, khẽ nhăn mày, nhưng cũng không giãy dụa, chỉ áp tay vào ngực Ma Tu, chậm rãi lướt xuống dưới, dán xuống nơi bụng dưới, ái muội cọ xát, “Ngày ấy đan điền của người bị đâm thủng là thật sao?”

Diêm Tà bị khai hỏa, nơi bàn tay kia chạm đến liền rục rịch, càng ôm y chặt hơn, môi dán lên vành tai, nhiệt khí nóng hổi, vành tai non mềm lập tức đỏ ửng lên, “Đan điền bị hủy, làm sao sống tạm bợ như thế, đương nhiên không thể là thật được. Phương Sinh ca ca hãy đợi thêm mấy ngày nữa, tiên nhân Đồ Long đã hứa hẹn, nếu sự thành sẽ triệu hồi ta lại, phong ta làm Ma vương, lập người làm Ma hậu, từ nay hai chúng ta không cần....”

Lừa gạt lẫn nhau nữa....

Lời cuối đổ ngược lại trong miệng, Diêm Tà chỉ cảm giác bụng mình đau nhức.

Nơi đan điền đang bị một kiếm ý sắc bén trong tay Lâm Phương Sinh phá vỡ. Kiếm quang màu xích hồng nóng rực, đâm thẳng chính giữa đan điền.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ninh Vương Dạ Đào

Xung quanh yên tĩnh, bóng đêm hoang vắng.

Lâm Phương Sinh đứng dậy từ trong lòng của Diêm Tà, hai mắt thanh lãnh, tựa như băng tuyết, vô hi vô bi, bàn tay vẫn dán lên đan điền của người trước mắt, ngưng tụ một đạo kiếm ý, ngay lập tức bắn vào Kim Đan Ma Tu, tạo ra vết rách như mạng nhện.

Mà bàn tay y, cũng bị cắt sâu đến mức lộ cả khớp xương trắng.

Diêm Tà nằm im bất động, gương mặt trắng bệch, cười thống khổ, “Ta tự biết bản thân miệng đầy lời dối, có thẹn với sự tín nhiệm của Phương Sinh ca ca, nay người... Cũng coi như đã lừa ta một lần.”

Lâm Phương Sinh cũng sắc mặt trắng bệch băng hàn, giọng nói lạnh lùng, “Một lần là đủ.”

Diêm Tà quả nhiên không phải thực thể Ma Tu, Kim Đan vừa vỡ, toàn bộ thân thể dần tán thành một làn sương đen lan vào trong bóng tối. Thứ đó vươn tay ra, ôm Lâm Phương Sinh vào lòng, bù ngùi nói, “Nay Kim Đan của ta đã bị phá, người ngoài cũng như vậy cả, chỉ hận không được bắt tử như hồng giao kia, mà cả phù văn Hợp Hoan cũng không phá được.”

Lâm Phương Sinh chỉ đẩy hẳn ra, trên mặt không chút huyết sắc, lại triệu xuất kiếm trận. Chúng di chuyển chậm dần, năm mươi tư mũi kiếm lạnh lẽo mờ mờ ảo ảo nhắm vào Ma Tu.

Lúc Diêm Tà bị đẩy ra, hẳn cũng chỉ cúi đầu, gập sợi tóc đen nhánh mềm mại của Lâm Phương Sinh vô tình lướt qua, thở dài một tiếng,

“Phương Sinh ca ca, tuy Diêm Tà là tiên nhân Đồ Long Mục Thiên Hàng, nhưng Mục Thiên Hàng không phải Diêm Tà, ngày sau nếu bất hạnh gặp được, xin hãy tránh thật xa ra, nếu không...”

Lời cuối chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị một người nghiêng tới cắt ngang.

Bóng người kia quanh thân ma khí đen đặc, tựa như một phù văn phức tạp vòng quanh thân thể, lại vừa như một hình xăm trải rộng da thịt, quý dị lại dữ tợn, y bào hoa quý bị kinh phong tự sâu cơ thể chấn lên, lay động dữ dội, tóc đen hỗn độn, hai mắt huyết hồng, giống hệt lệ quý.

Lâm Phương Sinh nhất thời chưa thể nhận ra người này ngay được.

Ngay khi Diêm Tà sắp tiêu tán, người kia vươn cánh tay siết hẳn vào lồng ngực, há miệng cắn lên cổ.

Vốn là một màn sương màu đen, Diêm Tà thu lại thành một khối, tràn mạnh vào miệng người kia.

Lâm Phương Sinh cực độ nổi giận. Y tuy hạ nhẫn tâm giết Ma Tu, nhưng cũng không mong muốn xác của hắn bị kẻ khác khinh thường, kiếm trận vang lên, bắn xuống như mưa, từ bốn phía lao đến người kia.

Người đó vung ra một viên châu tròn màu đen, bên trên phủ một tầng phù văn đỏ máu, cộng minh với hắc khí trên người tạo thành một tấm chắn, phản cho mấy linh kiếm kia bắn ngược trở lại.

Lại có một phù văn khác màu hệt như máu, thoát ra từ bên trong viên châu, dễ dàng thấm thấu vào kết giới phòng ngự của Lâm Phương Sinh, một điểm sáng lao vút về phía trán y.

Lâm Phương Sinh chốc cảm thấy cảm giác như một chiếc thiết chùy nóng cháy giáng thẳng lên đầu, lù lù liên tục mấy bước, ngã ngồi xuống đất; lập tức

có một cỗ sát ý tàn ngược bạo liệt bành trướng trong Thức Hải, cơ hồ trùm lấy ý thức.

Nếu không phải y thường xuyên luyện tập, ý chí kiên định, hẳn chừng đã hóa bạo.

Lâm Phương Sinh siết chặt tay, cơn đau làm y tỉnh ra mấy phần, quay nhìn thì thấy nơi đáng lẽ ra là Diêm Tà chỉ còn lại vài mảnh áo vụn, thiếu niên ôn nhã tuấn tú kia lại không thấy.

Người kia hút hết ma khí, đột nhiên há miệng, rít lên thật lớn, không giống tiếng người mà hét như ma thú. Sấm rền trên trời như đang đáp lại hẳn. Trong trời đêm hôn ám, mây mờ trên đầu tụ lại dưới Ninh vương phủ.

Gió nổi lên từ bốn phía, cuốn lấy trúc lục mai hồng, phát ra tiếng loạt xoạt, ánh trăng bị che khuất lại càng thêm phần hôn ám.

Lâm Phương Sinh thấy rõ, người kia ngoại trừ trên mặt có hình xăm, hai mắt đỏ hồng, không chút nhân tính, ngũ quan mi mục thuộc về Ninh vương, Công Dã Minh Kính.

Vị vương gia vốn bất tỉnh trong hoàng cung, sao giờ lại trốn đến đây?

Lâm Phương Sinh bên này nghi hoặc, Công Dã Minh Kính bên kia vẫn không hề hay biết, trong họng vẫn phát ra tiếng gầm nhẹ nhẹ, hành động cùng thần sắc hết như loài dã thú.

Một loạt tiếng vang như tiếng nổ ầm lên, nguyên bản Công Dã Minh Kính có một thân hình thon dài đột ngột bành trướng, cầm bào hoa quý trên người không chịu được, rách tan, lộ ra da thịt trắng nõn, lồng ngực phập phồng, gân xanh nổi gồ lên, cuối cùng không chịu được đứt ra, máu tươi tung tóe.

Chính là do căn cước quá nhiều ma vật, dấu hiệu của việc nổ tan xác.

Xương cốt của vị vương gia kia dần rời ra, nội tạng cũng bị kéo đứt, thống khổ trong đó người thường ắt không chịu được.

Công Dã Minh Kính đau đớn đầy mặt, lại điên cuồng hét lên lần nữa. Hắn đứng dậy, chống đỡ thân mình, quần áo còn lại trên thân dính đầy máu, cầm lấy viên Hắc chân trâu giơ to bằng nắm tay, bay nhanh về phía ngoại thành.

Lâm Phương Sinh nhân cơ hội điều tức, áp chế phù văn cuồng bạo quý dị kia, linh lực bao lấy thật dày, không kịp nghĩ nhiều, cầm lấy linh kiếm, đuổi sát Công Dã Minh Kính. Trên đường y vội vàng gửi tin cho sư tôn, “Diêm Tà bị diệt, Minh Kính thành ma, sợ là có ngoài ý muốn, đi về phía đông nam.”

Thực ra lúc Lâm Phương Sinh ra tay cũng chính là khi Thiên Ma chú phát ngay tại hoàng cung, nếu chậm trễ một khắc thì mười Diêm Tà cũng chẳng thấm vào đâu. Quả đúng là hung hiểm vạn phần.

Chỉ là thiên tử bạo tẩu, trong cung rối loạn, nếu không Hách Liên Vạn Thành cũng đã chẳng bị cầm chân.

Lâm Phương Sinh không biết nguyên do này, chilo ngự phi kiếm đuổi theo, mây đen bay dày đặc trên đỉnh đầu, phủ sát đỉnh núi, một hơi đã đuổi theo ra vạn dặm.

Sắc trời cũng dần sáng lên.

Lâm Phương Sinh linh lực khô kiệt, lại mất bóng dáng của Công Dã Minh Kính, đành tạm thu lại phi kiếm, dừng lại trên một mảnh đất bằng.

Nơi đây địa thế bằng phẳng, gò đất nối nhau, chỉ cao có hơn một trượng, hơi hơi nhấp nhô. Cỏ xanh dưới chân mềm mại, lại điểm xuyết những bông Giáng Hồng xanh tím, từ xa nhìn qua hệt như một tấm thảm.

Lâm Phương Sinh hít vào một hơi thật sâu, ngồi ngay xuống một chỗ đất hơi lồi, lấy một viên nguyên đan cực phẩm, nuốt vào, nhắm mắt điều tức.

Phù văn màu đỏ máu vẫn đang nằm tại Thức Hải, vụn vụn biến hình, đong đưa nặng nề, một lúc lâu sau thấy tâm tư phiền muộn, bức tức khó nhịn, gần như không thể khống chế tâm tình, có lẽ có liên hệ với Thiên Ma chú.

Nguyên đan tan đi hết rồi, một cỗ linh lực thuần khiết tràn đầy cơ thể, Lâm Phương Sinh liền dẫn vào kinh mạch, vòng qua Đại Chu, Thiên Hậu chín lần, sau mới cẩn thận truyền vào trong Thức Hải, vây lấy phù văn, lại thử dẫn một tia linh lực hồng mong hóa giải nó.

Aingờ sợi linh lực mảnh như tơ kia vừa chạm vào phù văn, đầu giống như bị chùy giáng, hai bên Thái Dương nảy lên, đầu đau như bị nứt ra. Lâm Phương Sinh không chịu được, nằm lăn xuống mặt cỏ, cắn răng chịu đựng.

Lúc mở mắt ra, hai mắt sáng trong lại ngập tơ máu, sát ý sôi trào, chỉ hận nơi này hoang vắng, không có đến một vật sống.

Vật sống...

Lâm Phương Sinh đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt dần hồng lên bắt gặp một đôi mắt đỏ tím tương tự.

Chính là Công Dã Minh Kính vừa bị lạc mất hành tung, một thân cầm bào rách nát, vài vết máu loang lổ nơi vạt áo vắt qua vai.

Vốn là một quý công tử ôn nhuận mỹ ngọc, ngọc thụ chi lan, giờ lại chịu sự tra tấn của ma khí, đầu óc trống rỗng, cơ bắp toàn thân lộ ra cứng rắn.

Công Dã Minh Kính quay lưng về phía mặt trời, chậm rãi đến gần y.

Tóc đen hỗn độn, rối tung phủ lên bờ vai, hai tròng mắt tụ máu, biểu tình như đang áp chế bản tính dã thú.

Vị quý công tử này, lần trước gặp chilà một phàm nhân đang luyện khí, cửa tu tiên cũng chẳng dám sờ đến, giờ linh lực tràn ngập, có được Nguyên Anh khiến người ta sợ hãi.

Tốc độ tu luyện bậc này, nếu không tự mắt nhìn thấy chắc chắn không thể nào tin được.

Lâm Phương Sinh nao nao, đột nhiên nghĩ thông suốt.

Công Dã Minh Kính nuốt trọn tàn khu của Diêm Tà, đương nhiên kế thừa mọi cảm xúc của Ma Tu kia. Lâm Phương Sinh cảm thấy đau lòng, lại có chút nhẹ nhõm.

Hóa ra Diêm Tà lại hận y như thế.

Lâm Phương Sinh thả lỏng đáy lòng, cơn giận lại nổi lên, phù văn màu đỏ máu kia bị kích động, y triệu kiếm vào tay, hét lớn một tiếng, vung thẳng vào đầu Công Dã Minh Kính.

Hắn đương nhiên không phải loại ngu dốt, đôi mắt đỏ máu thâm trầm, khóe miệng tàn nhẫn, không né cũng chẳng tránh, chỉ nắm chặt tay phải, tụ linh lực hướng về phía y.

Một tiếng vang lên, vai trái của Lâm Phương Sinh bị đánh nát, đau nhức vượt xa vết cắt nơi bàn tay, kêu thảm một tiếng, thế nhưng chiến ý lại dâng cao, vung kiếm chém vào tay người kia.

Công Dã Minh Kính dùng tay đỡ lấy kiếm, lấy quyền địch kiếm, mạnh mẽ phá vỡ kiếm ý. Máu thịt lẫn lộn, Huyền Âm Bàn Long kiếm vốn là báu vật trời ban cũng xuất hiện vết nứt.

Công Dã Minh Kính quá mạnh mẽ, lần đầu tiên Lâm Phương Sinh cảm thấy sợ hãi.

Đánh hỏng thần kiếm xong, khí thế của Công Dã Minh Kính không hề giảm, muốn đánh tới cổ họng của Lâm Phương Sinh, nhanh như sét đánh, không thể tránh được.

Lâm Phương Sinh chỉ cảm thấy một cỗ linh lực cường đại đánh mạnh vào cổ họng, hô hấp gần như ngừng trệ. Thế nhưng nắm tay kia chợt ngừng lại, sửa lại thành nắm lấy cổ y, nhắc y lên khỏi mặt đất.

Công Dã Minh Kính thân hình vốn cao lớn, giờ lại dùng tay nhắc cao Lâm Phương Sinh lên, đúng thực là chân không chạm đất, không thể tránh đi đâu được.

Lâm Phương Sinh tay trái vô lực buông thõng xuống, linh lực chuyển đến vai trái bị nghẽn lại, không sao tiến được. Mà một quyền vừa nãy đã đánh nát xương cốt, da thịt, thậm chí kinh mạch của y, nhất thời không thể hồi phục ngay được.

Chỉ sợ hôm nay sẽ chết tại đây.

Cũng coi như đồng quy vu tận cùng Diêm Tà.

Lâm Phương Sinh nội tâm trào ngược, rồi bình tĩnh lại, lắc lắc ngón tay, ngay cả xương cốt cũng rung theo.

Phần nội tạng cùng cừu hận ngập trong mắt Công Dã Minh Kính đột nhiên biến mất, nhất thời dạira, trong mắt mang theo chút mê mang.

Mà cuối cùng lại tập trung nhìn y, lộ ra một tia tham lam.

Lâm Phương Sinh thì thầm một tiếng, cũng không vận công chống cự, tùy ý để phù văn kiabạo ngược, tay phải nắm chặt cổ tay Ninh vương, nâng

chân trái đánh vào bụng hấn, lại bị bắt lấy, ngón tay như kìm sắt giữ mắt cá chân, bóp mạnh một cái, xương y vỡ ra kêu một tiếng giòn tan, chân trái đau như muốn nổ tung.

Công Dã Minh Kính tự chơi đến nghiện, nhấc cái chân bị thương của y, lần lên trên mấy tấc, bóp nát xương chân, vài lần như thế cho đến đầu gối.

Lâm Phương Sinh mặt vàng như giấy, bàn tay nắm lấy tay Ninh vương, kiểm ý toàn thân nổ tung, không dễ dàng thoát khỏi hấn, cũng không thể làm gì, chỉ đành dùng tay phải chống đỡ, triệu ra kiếm trận cơ bản nhất, ba thanh linh kiếm ánh chói lòa, ngưng tụ của toàn bộ linh lực, chính là chiêu thức cứu mạng.

Ninh vương liếm máu dính trên ngón tay, chậm rãi mỉm cười, kết hợp với một đôi mắt đỏ như máu, đúng là ma mị yêu dị không nói nên lời, lại đột ngột cười to, “Thú vị, thú vị.”

Giọng nói vẫn hết như ngày ấy, hoàng tộc ưu nhã cao quý, âm lãnh vô tình.

Lâm Phương Sinh cố nén đau đớn, trầm giọng nói, “Không biết người nào tôn giá, đã xâm chiếm huyết mạch thiên tử, coi chừng phản phệ.”

Người kia vẫn thuận tay, thu lại ba thanh linh kiếm của y, coi như đùa mà bẻ làm đôi, ném xuống đất.

Sau đó hấn ngồi xuống trước mặt Lâm Phương Sinh, ánh tham lam càng đậm trong mắt, “Bốn vương được tiên sư giúp đỡ, lại có Hắc Trân Châu vạn năm, mới được như thế này đó.”

Lâm Phương Sinh áp chế nội tâm sợ hãi, nhìn chăm chăm vào đôi mắt rực đỏ đối diện. Chợt một ngón tay băng lãnh cứng rắn vươn ra, nhẹ nhàng trượt xuống gò má y, lại nghe Ninh vương nói, “Ân tình thâm sâu như biển, bốn vương không có gì báo đáp, càng nghĩ, không bằng ăn người luôn?”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ma Do Tâm Sinh

Lâm Phương Sinh cảm giác từng tắc xương cốt đều đau nhức, ngay cả đôi môi mỏng đỏ hồng cũng không chút huyết sắc; tay phải may mắn lành lặn thì luôn sâu dưới hoa cỏ, bầu lầy bùn đất.

Hai mắt y phiếm hồng, hàn ý sắc bén hướng về phía Ninh vương, “Nghịch chương! Nếu không giết ngươi, thiên địa khó dung!”

Một lời vừa thốt, linh phù cùng lôi châu đầu trời, vận sức chờ phát động.

Lâm Phương Sinh vốn thiên tư thông minh, với việc sử dụng pháp bảo này dễ như trở lòng bàn tay, vô cùng thuần thực. Những linh phù công kích kia, thoát nhìn qua có vẻ lộn xộn, nhưng thực chất lại được bày theo lối Ngũ hành, thiên địa huyền diệu, lúc tăng lúc giảm, hỗ trợ cho nhau.

Nhưng hiện tại y đang tinh thần đại loạn, nóng nảy phần nộ trong lòng như sóng cuộn trào, rít gào bên trong Thức Hải, giống như muốn lôi kéo cả bầu trời âm đạm tinh quang kia xuống.

Mà cả phần linh phù kia cũng đứng đưa cong vượn, không cách nào an vị, giống như sắp sập.

Công Dĩ Minh Kính nghe vậy, nhe hàm răng trắng nhọn, cười dữ tợn, “Ngươi bày ra bộ dáng này trông lại càng thêm phần mỉa vị.”

Thân thể cường kiện lập tức trùn lên y, ánh mắt thị huyết mà lãnh khốc, nhìn khắp người Lâm Phương Sinh như một mảnh thú đang cúi đầu đánh giá con mồi, suy tính xem nên hạ khẩu từ đâu.

Lâm Phương Sinh cắn răng chống đỡ, người này tuy thân hình khô ngô nhưng lại có một cỗ khí thế như Thái sơn áp đỉnh, vô cùng lâm liệt; chỉ cần tinh thần hơi yếu là sẽ bị áp chế.

Y nằm giữa bụi cỏ, tay phải dán lên bụng Ninh vương, kiếm ý cắm vào, đồng thời tung ra rất nhiều linh phù.

Trong khoảnh khắc, phạm vi mười dặm xung quanh chỉ thấy linh quang lóe liên, tiếng nổ âm âm không ngừng; ngay cả mặt đất cũng không chịu nổi kích chấn, hàng loạt bụi cỏ bị xốc tung.

Kiểm ý do Lâm Phương Sinh tung ra như trâu đất xuống biển, biến mất vô tung, y lại bị Công Dã Minh Kính ôm trong ngực, tựa như bị hai gọng kìm sắt siết chặt. Công Dã Minh Kính dùng bản thân làm lá chắn, ngăn cản mọi linh lực đánh đến. Đợi đến khi bụi đất lắng lại, hai người lông tóc vô thương, chỉ có bốn phía đất đỏ trải dài, không có một điểm màu xanh.

Công Dã Minh Kính buông y ra, cười nhạt, “Chút tài mọn.”

Lâm Phương Sinh liều chết ra chiêu, lại bị hóa giải dễ dàng như vậy, chỉ hận tu vi bản thân quá yếu, cắn chặt răng đến chảy máu, lại không cam chịu vung chân lên, đánh vào hông Công Dã Minh Kính. Kết quả như vừa đánh vào huyền thiết, ngược lại suýt nữa tự làm mình bị thương.

Người kia để mặc y giãy dụa, bàn tay chỉ khẽ phất một cái, quần áo bằng tơ tằm thượng hạng của y liền tan thành mảnh nhỏ, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Giờ này mặt trời đang lên, ánh vàng rực rỡ nhuộm nửa vòm trời, có lẽ do vụ nổ vừa nãy mà xung quanh không chút âm thanh, chỉ có tiếng thở dốc khó khăn của Lâm Phương Sinh, như một con thú bị vây hãm.

Ninh vương hai mắt xích hồng, trong lòng nổi lên một cơn cuồng nhiệt muốn được cắn xé người trước mắt, “Loài của ta chỉ có ta có thể thương.

Người vậy mà lại có thể vượt qua được.”

“Đừng vội nói bậy...” Lâm Phương Sinh vừa nói đã có miệng lưỡi ấm nóng ngăn chặn y mở miệng. Y bị áp chế, không thể tránh thoát, đột ngột bị hai tay như gọng kìm của người kia bẻ rộng hai chân, hung khí cứng rắn nóng bỏng chen vào huyết khẩu yếu ớt, không hề quan tâm gì khác mà lao vào.

Đột kích mạnh mẽ, không hề chấp nhận nửa phần kháng cự của Lâm Phương Sinh.

Ngay cả phù văn Hợp Hoan cũng cảm ứng được uy hiếp, gắt gao khép kín, ngăn người xâm nhập.

Cho nên nơi nhỏ chật kia lại càng khít khao khô khốc, dần xuất huyết.

Lâm Phương Sinh chỉ cảm nhận được cảm giác này còn đau đớn hơn cả khi bị bẻ gãy chân tay, thậm chí so với ngày ấy Tư Hoa Quân hạ phù văn vào còn hơn gấp trăm lần. Y kêu thảm một tiếng, cũng không chịu yếu thế, tay phải còn lành lặn liên tục đẩy người bên trên ra, lập tức có một dòng máu nhỏ, len từ khoe miệng xuống chiếc cằm tái nhợt.

Công Dã Minh Kính nheo mắt, thu lại vài phần lãnh khốc, cười khê, nhưng vẫn không ngừng va chạm, “Thế yếu lẽ quả nhiên ai đến cũng không chối từ, ngay cả bốn vương là vật chí âm cũng có thể dung nạp, nếu có thể hạ sinh cho bốn vương một đứa con thì càng coi như viên mãn.”

Mỗi lần đến là một lần tàn nhẫn, dưới hạ thân y đã máu chảy chan. Dưới sự hủy hoại như vậy, tuy rằng có chút khoái cảm, nhưng cũng mau chóng bị cơn đau thống khổ kia át đi.

Lâm Phương Sinh đau đến mức mặt xanh lại, thân thể cuộn tròn, nhưng bị thân thể cứng như sắt của con quái vật kia đè lên, tránh không tránh

được, ngay cả ngón tay cũng trắng bệch, run giọng chất vấn, “Đến tột cùng thì người.... là thứ gì?”

Ninh vương kia tùy ý tung hoành, nheo mắt hưởng thụ, một đầu tóc đen xõa ra như bờm sư tử, thân thể rong ruổi thỏa dã tính bất kham.

Nhưng cũng lại rất trù mẫn, ve vuốt vai trái đã vỡ vụn của Lâm Phương Sinh, năm ngón tay cắm ngập vào da thịt, khiến y càng thêm họa vô đơn chí, muôn phần thống khổ.

Giống như có cái gì đó ăn mòn, lan dần vào trong cốt tủy, cảm giác như nọc độc thấm vào kinh mạch, đặng vào càng thêm phần mẫn cảm, ngay cả đau đớn nhỏ cũng khiến bản thân y thống khổ, cả eo lưng hay bắp đùi cũng bắt đầu run lên.

Đương khi Lâm Phương Sinh chịu tra tấn, chợt nghe giọng nói âm trầm của Công Dã Minh Kính, ngữ khí bi thương, “Bốn vương... là loại quái vật gì?”

Hắn cúi đầu xuống, mi tâm* chạm vào Lâm Phương Sinh, một cỗ âm tà sát khí đổ vào. Người tu tiên vốn hàn khí bất xâm, nhưng lúc này Lâm Phương Sinh thấy toàn thân băng hàn, run lên một cái, không chịu nổi mà khóc òa.

*Vùng giữa hai lông mày

Thức Hải của haingười, nhờ mi tâm mà liên thông.

Lâm Phương Sinh cảm giác như bản thân đang mượn đôi mắt của Công Dã Minh Kính mà nhìn ra bên ngoài.

Hệt như mộng ảo, y thấy được một phụ nhân, tươi cười rạng rỡ, trang dung hoa quý, làm bạn bên cạnh đế vương, vinh sủng cực thịnh, nổi bật

không ai bằng. Nhưng rồi phút chốc lại bị chán ghét, người người xa lánh, bỏ mình nơi lãnh cung.

Lâm Phương Sinh biết đây chính là thân mẫu của Ninh vương.

Lại thấy một hoàng tử nhỏ nhỏ năm tuổi, bị người hầu xa lánh, chịu nhiều đói khát, một mình trong phòng ốc sơ sài. Sau đó là đủ kiểu lấy lòng, cẩn thận khắp nơi, từng bước tiến lên, mới có thể kéo dài hơi tàn.

Vậy nên Ninh vương mới bày ra một lòng cầu đạo, không tư luyện tục quyền, lại không đáp nổi thế lực bên ngoài hùng hậu của các huynh đệ khác, chỉ mong một đời được sống an vui.

Lập tức một mảnh mê mang, tối đen không thấy gì, chỉ có một cảm giác bi thương tràn ngập xâm chiếm Thức Hải, đẩy đi cơn đau đớn bấn nhốn này giờ.

Trời sinh vạn vật, đều có âm dương, theo nhân tâm tức là hai mặt chính tà. Thánh nhân có nói: Lập thiên hạ chi chính vị, hành thiên hạ chi đại đạo, diệt tại giáo hóa thế nhân, yếu tương tà túy ác niệm, tấn giai di khí.

* Mình dịch bậy ra là: Tại ngôi đầu thiên hạ, muốn được cả thiên hạ to lớn, cốt phải lấy được nhân tâm, vứt bỏ mọi tai họa cùng ác niệm.

Chỉ là vạn vật tuần hoàn, tà niệm lại không giảm, bị tất thấy vứt bỏ, hàng trăm triệu năm chông chất liền sinh ra một tia linh thức, chính là ác niệm sinh ma.

Linh thức kia ban đầu vô tri vô giác, chỉ biết bản thân bị người ghét quý chê, không chốn dựa vào, không tên không họ, chỉ có thể co đầu rút cổ mà chui vào góc xó, khát cầu một ánh sáng ấm áp.

Mà khi Bảo Châu tu luyện, liền bị nội đan cuốn vào, dần dần động lại.

Ngày hội đấu giá ấy, đã gặp được Ninh vương. Linh thức cùng với Ninh vương có chút tương tự, lại bị Thiên Ma chú ảnh hưởng, thực sự ăn nhip với nhau, hai mà như một. Tu vi vạn năm của Bảo Châu liền hòa vào cùng Công Dã Minh Kính, khiến hãn nuốt phải ma khí, tu vi bạo trưởng.

Lý giải đến tận đây, Lâm Phương Sinh cuối cùng cũng không kiên nhẫn dây dưa cùng đoạn kí ức đen tối kia nữa, cong chân đạp vào bên hông Ninh vương, ngăn cản thế công của hãn, “Làm bộ! Đúng là tầm nhìn hạn hẹp.”

Thức Hải mỏng manh giao triền, vì tiếng kêu to này của y mà mạnh hãn lên, hòatan vài phần âm tà sát khí.

Công Dã Minh Kính hơi hơi ngẩng đầu, tách ra mi tâm vốn vừa kề sát khăng khí. Đôi mắt đậm màu máu cũng nhạt bớt đi.

Hãn lại giữ lấy đùi phải còn lạnh lặn của Lâm Phương Sinh, kéo lên cao, hạ eo xuống, xâm nhập càng sâu, lại liếm môi, cười nói, “Rất ấm áp.”

Lập tức va chạm cuồng bạo, xô xuyên như muốn xé rách thanh niên dưới thân, máu tươi tuôn ra từ nơi hai người kết hợp, hòa vào cùng đất đỏ cùng vụn cỏ xanh.

Lâm Phương Sinh nhú mày thật chặt, cuối cùng dưới sự chinh phạt thô lỗ của Ninh vương, y rên lên một tiếng. Hung khí nóng bỏng cực đại cường ngạnh chưa từng có, không hề thương tiếc, tựa như búa tạ mà cuồng bạo lẳng ngược. Ngoại trừ đau nhức tê tâm liệt phế thì y không còn cảm giác gì khác.

Chân dài của Lâm Phương Sinh bị nâng cao, cổ gian mở lớn, nhiệt căn nóng bỏng kia như lưỡi dao nung, liên tục cắt xé, mồ hôi lạnh toàn thân chảy hết xuống y bào nát vụn bên dưới, y lại không có cách nào phản kích được. Đợi đến khi có một cỗ nóng ấm tràn vào bên trong cơ thể, y mới như mãnh thú bị thương mà giãy giụa kịch liệt.

Hai mắt Công Dã Minh Kính đã không còn màu đỏ máu, hấn như mới tỉnh ra từ đạimộng, “Tiên sư....?”

Một cỗ nguyên tinh của Ninh vương vừa được tiết ra đã bị phùvăn Hợp Hoan hấp thu sạch sẽ, liền hóa thành một cỗ linh lực đầy mùi oán hận, nhập vào đan điền. Lâm Phương Sinh chưa kịp trả lời đã thấy đau đớn không thốt nổi nên lời.

Cỗ linh lực kia mạnh mẽ lại quý dị, nơi tay trái bị đoạn liệt kinh mạch đang như có cái gì chảy qua, chuyển khởi Chu Thiên.

Đau đớn lan ra khắp toàn thân, sắc mặt Lâm Phương Sinh hết xanh lại trắng, không thể thốt lên một chữ, chỉ cảm thấy bên trong kinh mạch linh lực đang không ngừng gào thét, vận chuyển như bão, không thể khống chế. Linh dịch trong đan điền xoáy xoáy tụ lại, gần như thể rắn, cuối cùng co rút lại, kim quang tỏa ra bốn phía..... Đúng là đã lên Kết Đan!

Khi Kim Đan thành, trời nổi dị tượng.

Phía trên thảo nguyên, mây cuộn từng tầng, cuồng phong gào thét, hình thành một lỗ xoáy.

Nơi lỗ hồng dưới lỗ xoáy hiện ra bộ dáng thánh thú: Đầu rồng sừng hươu, mắt sư vảy rắn, thân màu xích hồng lại mang màu tối, có chút bất tường. Là một Hỏa Kỳ Lân.

Dị tượng này chính là dấu hiệu Lâm Phương Sinh đã tìm được đại đạo.

Trong lúc ngẩn ngui y định trung hồi thần, chưa trấn định nổi khi đạt Kết Đan, đã thấy một đạo kiếm ý cuồng bạo, lạnh lẽo như băng tuyết quét đến, đụng vào Công Dã Minh Kính. Thân thể cứng rắn như thép của Ninh vương cuối cùng cũng có thứ địch lại, bả vai bị chém một nhát sâu, máu tươi tóe ra, vẽ lên một đạo đường cong trên không trung rồi đồng loạt rơi xuống đất.

Tầng mây ngưng tụ trên đỉnh đầu vẫn chưa tan hết, lại có vô số nhân ảnh, hoặc đang ngự phi kiếm, hoặc ngồi trên linh cầm, đuổi đến từ phía Bắc Uyên.

Áp lực nặng nề bên trên Lâm Phương Sinh rốt cuộc cũng biến mất, cử động thử chân tay, thấy xương cốt bị bóp nát giờ đã lành lại.

Y liền đứng dậy, lập tức thấy một bóng người lao đến, một lớp vải mềm phủ lên bờ vai, che kín người y, lại ôm vào trong lòng. Lồng ngực người kia ấm áp, chính là Hách Liên Vạn Thành. Một tay ôm lấy tiểu đồ đệ, một tay giơ Kiếm Thần thương, quanh thân hàn ý tỏa ra thấu xương, mũi thương chỉ thẳng vào người Công Dã Minh Kính.

Còn về Công Dã Minh Kính, tuy hẳn bị thương nặng, nhưng tim lại đập loạn nhịp, tựa như vừa mộng du.

Lập tức có đến mấy trăm thiết vệ của Khánh Long quốc quỳ xuống, ngăn cản Hách Liên Vạn Thành, đồng thanh nói, “Thỉnh chưởng môn hạ kiếm lưu tình!”

Người đứng đầu chính là Trần tướng quân, mà mấy trăm thiết vệ này cũng chẳng phải đối thủ của Hách Liên Vạn Thành. Vậy mà ông lại đứng chính giữa, can đảm đối mặt với Hóa Thần, không chút sợ hãi, cũng chẳng lùi bước, chỉ quỳ sụp người xuống, đầu trán chạm đất, luôn miệng nói, “Khẩn cầu tiên sư từ bi, lưu lại người dưới kiếm!”

Hách Liên Vạn Thành đứng lặng lại như tuyết sơn ngàn năm, nguy nga băng hàn, xưa nay không thay đổi, hàn khí từ mũi thương tỏa ra không ngừng.

Lâm Phương Sinh vừa định mở miệng đã bị sư tôn đè lại gáy, chôn y vào trong ngực, rõ ràng là muốn y im lặng. Lâm Phương Sinh đành nhắm chặt mắt, tựa vào lòng sư tôn, mặc người xử trí.

Đương lúc gương cung bạt kiếm, Công Dã Minh Kính lại vì bị trọng thương mà không chịu nổi, nghiêng ngã lão đảo, tiến lên phía trước, sau lưng máu chảy thành dòng. Vừa mới bước mấy bước, hãn liền được thiết vệ nâng đỡ thân hình muốn đổ sụp, thở dốc một lúc mới thốt nên lời, “Ta... không có lời nào để nói. Sai lầm lớn đó, tùy tiên sư xử trí.”

Hách Liên Vạn Thành thanh âm lãnh đạm, không nổi gợn sóng, “Vậy thì được.”

Cổ tay chấn động, Kiếm Thần thương liền tỏa ra kiếm ý khiến người ta sợ hãi, mạnh mẽ đánh về phía Ninh vương.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chiết Phán Tông Môn

Biến cố bất ngờ nảy sinh làm mấy trăm thiết vệ không phản ứng kịp. Kiểm ý của Hách Liên Vạn Thành mạnh mẽ lại tinh chuẩn, bạch khí băng hàn nhắm thẳng vào lồng ngực Công Dã Minh Kính, máu văng tung tóe.

Lập tức có tiếp kêu thảm liên tiếp.

Có người kinh hô, “Vương gia!”

Lại cũng có kẻ thét, “Bệ hạ!”

Qunag cảnh nhất mực hỗn tạp.

Lâm Phương Sinh cuối cùng nhịn không nổi, ngẩng đầu lên, lại nghe được giọng nói lạnh lùng của sư tôn, “Có thụ thương hay không?”

Y cúi đầu ngưng thần, ngẫm lại thân thể, chỉ thấy Kim Đan bên trong đan điền sáng rọi bốn phía, linh lực vận chuyển thông thuận, thương thể trong ngoài đều lành lại, chỉ đành nói, “Đều đã khỏi hẳn.”

Hách Liên Vạn Thành lại vươn tay ra, đặt lên cổ tay tiểu đồ đệ tra xét, thấy được ngưng thực Kim Đan, quang hoa bừng bừng, chỉ là giữa quang mang sáng rực lại ẩn ẩn một cỗ hắc khí.

Người nhẩn mi lại.

Tuy rằng dường như có gì không ổn, nhưng chỉ thấy đồ đệ hết thảy mạnh khỏe, cũng nên gác sang một bên, để ngày sau chậm rãi điều tra cũng được.

Lại thấy Lâm Phương Sinh bày ra vẻ mặt nghi hoặc, sư tôn liền giải thích, “Tiên đế đã hoẵng, kẻ kia được lập làm tân đế.”

*Hoẵng là cách nói “chết” cho các vua nước chư hầu hoặc đại thần

Trong giọng nói hàm chứa chán ghét cùng cực.

Giữavòng vây của thuộc hạ, Công Dã Minh Kính chậm rãi mở mắt ra. Hãn tuy có tu vi Nguyên Anh cường hãn bảo vệ nhưng cũng không thể chống lại một kiếm này của Hách Liên Vạn Thành, lồng ngực nhuộm máu thịt, lộ ra cả xương trắng nhợt, máu rơi xuống tí tách, thấm xuống đất đỏ dưới chân ướt như bùn.

Giờ phút này hãn cố nén đau đớn, cười khổ nói, “Đa tạ chưởng môn hạ thủ lưu tình.” Giọng nói nhỏ ngang muỗi kêu.

Lát sau có mấy môn phái liên tiếp đuổi tới, cầm đầu là lão hòa thượng cổ hủ của Phục Hồ đường, đại sư Tuệ Dung cùng Tông chủ Ngũ Hành tông Diêu Chấn Quang. Tu sĩ không tiện can thiệp vào chuyện thế tục nên họ chỉ là hộ tống một vị quan văn mang bộ dáng lão giả đến.

Vịkia làm quan đã ba đời, đức cao vọng trọng, được đại sư Tuệ Dung tương trợ, bước ra từ sau người lái, cất bước tới trước các thiết vệ, lấy từ trong tay áo một bức khắctừ sừng tê giác đen, chính là thánh chỉ hoàng kim chức cấm. Ông cao giọng nói, “Tiên hoàng ban chiếu, Công Dã Minh Kính tiếp chỉ.”

Lâm Phương Sinh cau mày, xoay người nói, “Khoan đã.”

Y vừa cất tiếng, sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi, ánh mắt đều tập trung tại thanh niên kiếm tu.

Trên người y khoác một tấm áo choàng thuần đen, che kín toàn bộ thân thể, thế nhưng nội quang không thể che giấu, kiếm ý mãnh liệt, mọi người

lại nghĩ đến Hỏa kì lân vừa nãy, liền biết kiếm tu này hẳn vừa mới đạt Kết Đan.

Chẳng qua Hách Liên Vạn Thành vừa vắn tới kịp, ra tay đánh lui Ninh vương, lại ôm tiểu đồ đệ vào ngực. Mấy thiết vệ đuổi theo sau chỉ biết Ninh vương đánh nhau cùng Lâm Phương Sinh, nghĩ rằng y lâm vào thế hiểm, được sư tôn cứu ra, mới đột phá được Kết Đan.

Cho nên mọi người đều nghĩ Lâm Phương Sinh ôm hận với Ninh vương, có ý cản trở.

Trần tướng quân lập tức quỳ xuống, bi phần nói, “Hách Liên chưởng môn, vương triều Khánh Long chúng ta kéo dài đến nay, được các vị tiên sư thương hại, bốn biển thái bình, quốc thái dân an. Tôi vốn phàm thân nhục thể, không dám cầu trường sinh, chỉ mong một đời bình an là đủ rồi. Nay tiên đế đã hoẵng, ngoài có kẻ dăm dăm dòm ngó, trong lại có quyền thần kết bè nhũng loạn. Chỉ có Ninh vương xưa nay nhân đức, đối xử với dân chúng hết mực tử tế, chiêu hiền đã sĩ. Bệ hạ đắc tội với lệnh ái đồ* đây, cũng chỉ do Thiên Ma chú gây họa, tuyệt đối không phải ý muốn của người... Nhưng cầu Hách Liên chưởng môn, Lâm tiên sư, tôi thay mặt với hàng trăm triệu dân chúng Khánh Long, hãy châm chước một hai. Trần Xương bất tài, nhưng cũng nguyện chịu tội thay Ninh vương!”

*Đệ tử được yêu thương của tiên sư

Lời vừa dứt đã đập đầu xuống đất, một cái lại tiếp một cái. May mà mặt đất đều là bùn nên không hề khiến ông bị thương.

Chỉ có điều người này đường đường là đại tướng quân hộ quốc, nhất mực trung quân, không khỏi khiến người khác động lòng.

Lập tức có vài văn thần võ tướng cùng quỳ xuống, đồng thanh, “Vi thần / Mạt tướng nguyện chịu phạt thay Ninh vương!”

Đại sư Tuệ Dung cùng Diêu tông chủ thờ dài, an ủi khuyên giải, “Chúng ta vốn là người tu tiên, không nên nhúng tay quá nhiều vào chuyện phàm nhân, dễ phạm phải Thiên đạo.”

Lâm Phương Sinh không ngờ chỉ một câu nói đơn giản của mình như vậy lại bị phần đông phản ứng, không khỏi nhú mào.

Lại nghe Hách Liên Vạn Thành nói, “Phương Sinh, cứ nói đi.”

Rõ ràng là thiên vị đồ đệ.

Lâm Phương Sinh cảm thấy trong lòng ấm áp, khẽ mỉm cười, không quản sắc mặt của những người xung quanh, chỉ thấp giọng kể lại việc Ninh vương tu vi bạo trưởng, tà niệm nhập hồn bầm hết với sư tôn. Y lo lắng, “Nếu người này tái phạm, lấy tu vi Nguyên Anh của hắn mà nói, thủ đoạn lại tàn bạo, chỉ sợ thành Đại Uyển máu chảy thành sông, không một người sống.”

Những người khác nghe được ít nhiều, có mấy kẻ muốn nhiều lời cũng chẳng có cách nào mở miệng.

Đại sư Tuệ Dung niệm một tiếng Phật hiệu, do dự nói, “Chi bằng... Đồi đến bên chỗ Vương gia?”

Lời vừa nói đã thấy vị tể tướng cùng chư vị tưng thần sắc mặt sầm lại.

Chợt nghe thấy một giọng cười quen thuộc vang lên, “Công Dã Minh Lung đi theo phụ thân rồi, những kẻ còn lại cũng toàn loại lòng muông dạ thú; chỉ tiếc cha mẹ sinh con trời sinh tính, ai cũng đều là kẻ hèn nhát, chỉ trừ Công Dã Minh Kính thì chẳng còn ai được việc. Mà nếu không miễn cưỡng được thì cứ để Khánh Long vong quốc, thay triều đổi đại là xong việc.”

Lời nói đạinghịch, cuồng vọng bậc này chỉ có Tư Hoa Quân nói ra được. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, kẻ nào cũng hèn nhát,... quả thật cũng chính là tự lòi mình vào. Thế nhưng không có ai dám nói gì.

Những trọng thần võ tướng kia sắc mặt xanh mét nhưng không nói câu nào bác bỏ. Bầu không khí dần nặng nề.

Hách Liên Vạn Thành nói, “Vậy lại đơn giản.” Tay nâng lên kiếm Thần Thương, hướng về phía Công Dã Minh Kính.

Quan lại Khánh Long không rõ tâm tư vị tiên sư này, trong lòng nơm nớp lo sợ, nhưng cũng không dám chặn đường, dòng người như thủy triều tách sang hai bên.

Hách Liên Vạn Thành vẫn giữ nguyên vẻ mặt băng tuyết lãnh đạm, mũi thương đâm xuống bụng dưới Ninh vương, ánh sắc lạnh léo lóe lên, xuyên vào trong bụng. Công Dã Minh Kính cảm thấy đau đớn, nhức không chịu nổi, kêu lên thảm thiết.

Những người khác cũng cùng lúc kinh sợ, đồng loạt lao lên, nhưng lại bị kiếm ý lạnh thấu xương bao quanh Hách Liên Vạn Thành chặn ngược trở lại, không thể đến gần.

Diêu Chấn Quang cùng Tuệ Dung lấp bắp kinh hãi, muốn động lại bị Lâm Phương Sinh chặn lại, “Hai vị tiền bối, gia sư làm việc tự có chừng mực, thỉnh an tâm, chớ động.”

Y trường thân ngọc lập, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, hoàn toàn xem nhẹ Tư Hoa Quân đứng một bên.

Đương khi Công Dã Minh Kính hét lên, có một quang ảnh hình hài nhi màu đen bay vụt ra từ miệng hắn, phát ra tiếng rít chói tai, cuống quýt chạy trốn. Hách Liên Vạn Thành vẫn khìđịnh thần nhàn vung cổ tay, Kiếm Thần thương như mũi tên rời cung bay vút đi, đi sau mà tới trước, xuyên

thấu Nguyễn Anh màu tím đen kia. Kiếm ý bằng hàn lợi hại bung nổ giữa không trung, khí thế bàng bạc, giết sạch sẽ tai họa Nguyễn Anh kia.

Sau đó trường thương trắng thuần thu lại kiếm ý, trở lại tay Hách Liên Vạn Thành, trở lại như cũ, không hề có chút sát khí lúc trước.

Công Dã Minh Kính cũng như những phạm nhân máu thịt bình thường, hiện đang hấp hối.

Hách Liên Vạn Thành chán ghét đảo mắt, “Tai họa đã diệt, mau cấp tốc chữa trị.”

Cuối cùng vẫn không xuống tay, người quay lại nói với Lâm Phương Sinh, “Cho người đưa tin về môn, hôm nay sẽ đi đường vòng.”

Lâm Phương Sinh đương nhiên nhận lệnh, đưa những người Bạch Thuật về bảo thuyền, quay về Vạn Kiếm môn, không đề cập gì nữa.

Tư Hoa Quân âm thầm cười nhạt, lão đạo này quả đúng là trời sinh keo kiệt, bao nhiêu cách áp chế tại họa này, hấn lại cố tình chọn biện pháp thô lỗ nhất, khiến Ninh vương nhận hết tra tấn. Mà Ninh vương này cũng là tự làm tự chịu cả, Tư Hoa Quân vui vẻ xem kịch vui, cũng không nói nhiều.

Hấn chỉ lấy ra một lọ đan dược, đưa cho Trần tướng quân, “Mỗi ngày một viên, uống cùng rượu mạnh, vết thương kia sẽ nhanh khỏi thôi.”

Trần Xương đương nhiên là vô cùng cảm kích.

Khánh Long cùng Yêu giới quan hệ không tệ, huống chi hồng giao này cũng có huyết mạch chân long, có liên hệ với bộ tộc Công Dã, cho nên được tiên đế tin cậy. Trần tướng quân đương nhiên không nghi ngờ hấn, vội vàng cho Công Dã Minh Kính ăn luôn.

Ông lại không biết thực chất tên Yêu Tu này cũng chẳng tốt đẹp gì. Đan dược này đúng là chữa thương cực kì công hiệu, nhưng nếu uống cùng lúc với rượu mạnh thì cả ngày lẫn đêm, đau đớn như cắt thịt chặt xương sẽ không ngừng hành hạ. Hành động này của Tư Hoa Quân, chẳng qua cũng là khiến trách một chút thôi, nếu là ngày khác, một tình huống khác, hẳn sẽ còn nhiều chiêu nữa.

Trận nhiễu loạn do Ma Tu gây ra cuối cùng cũng kết thúc. Tân quân của Khánh Long quốc cùng lúc đắc tội hai đạithế lực là Bắc Minh cùng Vạn Kiếm môn, thật không biết là phúc hay họa.

Sau đó lão tể phụđành giản lược lại thánh chỉ, cùng thiết vệ hộ tống Công Dã Minh Kính hồi cung, đợi vết thương khỏi sẽ làm lễ đăng cơ.

Để vị trước kia được các đại phái tu tiên duy trì, cho dù lòng có không cam tâm cũng chẳng được gì. Một màn náo loạn như thế, các môn phái cũng đành rút dần đi.

Chri có Phục Hồ đường để lại hai đệ tử đi hộ giá, vị Phật tu suốt một đường phổ độ chúng sinh, hóa giải lệ khí còn sót lại, cũng không thể tốt hơn được nữa.

Điều Đan Thanh lỡ mất cơ hội gặp Lâm Phương Sinh, chỉ đành âm thầm trở về tông môn.

Tư Hoa Quân ở thêm hai ngày, khi nhìn thấy Công Dã Minh Kính nhận đủ loại tra tấn rồi, mới thản nhiên trở về Bắc Minh.

Lâm Phương Sinh vào trong khoang thuyền ngồi xuống, lúc này mới nhớ ra, thứ đã dẫn dắt nên trận đạiloạn này, chính là thứ bảo bối Càn Khôn – Thanh Khiếu Nhật Hắc Du Mộc!

Vừa nghĩ tới đây, y liền lấy Kinh Thiên các ra, cho sói con ra ngoài.

Ngày ấy gặp lại sư tôn, ngàn lời vạn chữ muốn nói, cuối cùng lại quên mất chuyện của Viêm Dạ. Nếu không phải bảo vật này coi như sống, bên trong có linh tuyền cùng cây trái ăn quả, phỏng chừng Hànlang quý hiếm bậc này sẽ mang tiếng chết vì đói!

Tên nhóc này giờ đã mọc đủ lông tơ, so với cảnh tượng trụ lủi ngày xưa quả thật đẹp hơn rất nhiều.

Vừa nhìn thấy Lâm Phương Sinh, nó liền òa khóc, cắn tay áo y không buông.

Lâm Phương Sinh áy náy vô cùng, ôm lấy nó nhẹ nhàng an ủi, dựa theo chỉ bảo của Chu trưởng lão trước đây mà nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve, cho nó ăn thêm mấy viên linh thú đan. Con thú nhỏ này còn đơn thuần, được an ủi liền trở nên hoạt bát, lăm nhăm gặm linh dược.

Lâm Phương Sinh giờ mới đi tìm thanh Khiếu nhật hắc du mộ.

Không ngờ nhìn đi nhìn lại, vẫn không thấy bóng dáng bảo vật kia đâu, chỉ còn lại một ngọc hạp trống trơn.

Chẳng lẽ là... hóa? Hay là lúc tranh đấu với Công Dã Minh Kính bị văng ra ngoài?

Lâm Phương Sinh nhíu mày, với y mà nói, không thể nào làm chuyện ngu xuẩn thế được.

Suy nghĩ nát óc vẫn không ra, vậy tạm thời gác sang một bên.

Lại nhìn sói con đang cắn cắn linh đan bên chân, không khỏi nghĩ đến khi nó còn trụ lủi không cọng lông, bị Diêm Tà ép nhìn xuống mặt nước. Tiếng cười giòn tan của thiếu niên khi ấy như còn văng vẳng bên tai.

Đêm đó, ánh trăng màu ngân bạch, tất cả như hiện ra trước mắt.

Hiện giờcánh còn người mất.

Lâm Phương Sinh mở lòng bàn tay ra, vết thương đã lành từ lâu, không còn chút dấu vết. Ngón tay thon dài như bạchngọc, lúc cầm kiếm thì trầm ổn hữu lực, mà khi giết người cũng chẳng mảy may run rẩy.

Từng giọt từng giọt, thủy châu trong vắt tràn xuống không ngừng.

Đương khi hai mắt ướt nhòe, Lâm Phương Sinh liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Y nhắm mắt thởdài một tiếng, ‘Sư tôn...’

Lập tức bìmôi lưỡi mềm mại của Hách Liên Vạn Thành chặn lại, nói không ra lời.

Trên đường trở lại môn, Bạch Thuật mấy lần muốn bái phỏng Lâm sư huynh, nhưng lần nào cũng thấy chưởng môn sư bá cùng Lâm sư huynh đang ”luyện công”.

Ngẫu nhiên sẽ lọt ra một vài tiếng động lạ, hay là tiếng khóc nức nở của Lâm sư huynh, “Đau...”

Hay là tiếng rên kinh sợ của Lâm sư huynh.

Thảng hoặc còn có tiếng khóc thét chói tai của sói con bị đá văng ra ngoàiphòng.

Chưởng môn sư bá quan tâm chăm chút đệ tử chân truyền như vậy, ngày đêm tu luyện không ngừng nghỉ; đối lập với sự lười biếng của hần, mới được chỉ điểm vài câu đã thấy phiền phức cho sư phụ, thật đúng là khiến cho Bạch Thuật hâm mộ. Hần ở ngoài cửa đứng im một lúc lâu, sau mới thở dài rời đi, đương nhiên là ra khoang thuyền đá tọa.

Hơn mười ngày sau, bảo thuyền cập Vạn Kiếm môn, dừng trước sân luyện kiếm rồi từ từ hạ xuống.

Lưu trưởng lão cùng mọi người ra đón, khi thấy Lâm Phương Sinh đạt Kết Đan liền liên tục chúc mừng.

Lâm Phương Sinh tuy thấy xấu hổ nhưng cũng không hiện ra ngoài mặt, mỉm cười cảm ơn, cung kính đi theo sư tôn vào phòng nghị sự.

Ngồi xuống xong, Hách Liên Vạn Thành mới hỏi, “Tình hình tại Thối Kiếm phong thế nào?”

Đương nhiên là hỏi về việc bế quan của Chinh Mạc.

Lời vừa dứt, Lưu Thủ Dương, Hai vị trưởng lão cùng các đệ tử hai mặt nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Khách Quý Đến Chơi

Lâm Phương Sinh thấy vẻ mặt mọi người như vậy, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Lập tức nghe thấy Hồ trưởng lão nghiêm nghị nói, ” Sư điệt* Chinh Mạc... Tẩu hỏa nhập ma, hiện giờ đang tự thỉnh lại Bách Lục đường.”

*Điệt là “cháu”

Giọng nói trầm trọng của lão giả như một tiếng sấm rền, giữa sự trầm mặc của mọi người trong phòng nghị sự, lắng lặng nổ vang.

Lâm Phương Sinh bị chấn động mạnh, chân tay lạnh lẽo, cũng không nói một lời, chỉ vội theo sau sư tôn đến Bách Lục đường.

Giữa những dãy núi cao trùng điệp, Hách Liên Vạn Thành dừng lại, ngăn cản Lâm Phương Sinh dùng phi kiếm đi về phía trước, “Phương Sinh, hãy về Thối Kiếm Phong đi.”

Lâm Phương Sinh thấy khó hiểu, trong lòng lại thấy lo âu, bàn tay nắm thật chặt, giọng nói khàn khàn, “Sư tôn, cho ta đi cùng...”

Hách Liên Vạn Thành lại nói, “Hãy suy nghĩ cho sư huynh của người đi, hiện tại không thể gặp được.”

Sau đó ném y qua một bên, một mình đi ra phía sau núi hoang vu.

Lâm Phương Sinh vội vội vàng vàng, giờ lại bị tạt một bát nước lạnh vào đầu, nhiệt tình bị dập sạch sẽ. Y đứng lặng giữa không trung một lúc, đợi đến khi bóng dáng thanh tuyết của Hách Liên Vạn Thành khuất phía

chân trời mới âm đạm quay về, tiến vào Hoàng Diễm đường của Thối Kiếm phong, nhốt mình vào tiểu viện.

Rời đi mấy tháng trời, nơi này vẫn được tiểu đồng quét tước nên rất sạch sẽ. Lại có kiếm khí tỏa ra bốn phía, sinh vật tầm thường không dám lại gần, cả như tiếng linh trùng khê ngâm xương cũng chẳng có, yên tĩnh vô thanh.

Lâm Phương Sinh đã sống ở đây được mười năm, có sư huynh làm bạn, cùng hầu hạ bên gối sư tôn, một lòng luyện kiếm. Y chưa từng nghĩ tới chỉ mấy tháng ngắn ngủi vừa qua lại xảy ra nhiều chuyện long trời lở đất như vậy.

Y thả Viêm Dạ ra. Sói con vốn quen sống tự do, bắt đầu chạy ra khỏi viện chơi đùa. Nhóc con này còn rất đơn thuần, mở to đôi mắt màu lam ra nhìn mọi thứ đầy hiếu kì, thế nhưng cũng rất dũng mãnh chui vào bụi cây dò xét, khác hẳn bộ dáng rụt rè nhát gan ngày trước.

Đến ngày thứ hai, Lâm Phương Sinh cứ mãi đợi sư tôn quay lại, tâm tình phức tạp, không thể nhập định.

Chỉ có điều Hách Liên Vạn Thành chỉ để lại vài lời ít ỏi cho y, cũng không để người nào dò hỏi được cái gì.

Mấy ngày liền, Lâm Phương Sinh chỉ có thể đứng ngoài Bách Lục đường dừng một lát, sau đó tiếp tục giảng kiếm, đả tọa, chuyên cần không nghỉ.

Y lấy Huyền Âm Bàn Long kiếm ra. Nay y đã đạt được Kim Đan, có thể nung lại nó. Chỉ có điều thanh kiếm này có nhiều vết nứt, muốn sửa lại cũng tốn rất nhiều thời gian cùng linh lực.

Đảo mắt một cái đã qua nửa tháng, Bách Lục đường vẫn yên tĩnh như cũ, y cùng sư huynh đã làm bạn từ nhỏ, chưa bao giờ rời xa nhau lâu như thế, Lâm Phương Sinh bắt đầu thấp thỏm lo lắng không yên.

Hiện tại kiểm đã làm xong, y đặt Viêm Dạ buồn ngủ gối lên đùi mình lên bàn. Sói con giờ sống rất an nhàn, ăn uống sung sướng, lông mao trắng muốt tuy chỉ mọc một lớp mỏng nhưng lại ánh lên bóng nước. Nó dần có sức sống, thỉnh thoảng còn đóng băng cây cối đình viện y, làm bị thương không ít cây.

Y nhẹ nhàng vuốt ve đầu sói mấy cái mới đứng dậy, đi tìm sư tôn. Thứ nhất, y mới thu được pháp bảo, cần sư tôn chỉ điểm; thứ hai là y muốn mượn sức mạnh nước chảy đá mòn, mong sư tôn mở cấm chế nơi Bách Lục đường ra để y thăm sư huynh.

Vừa mới đi ra phòng nghị sự, y đã thấy hai hàng đệ tử sắp chỉnh tề, uy phong凛冽, người ngoài nhìn vào ắt sẽ hoảng sợ.

Đương nhiên là không ai ngăn trở y cả, Lâm Phương Sinh đi lại gần thì thấy một người quen mắt, ra là Lưu Tử Huy, liền ngoắc gọi gã vào hỏi, “Có khách đến chơi sao?”

Lưu Tử Huy khom mình hành lễ, “Là trưởng lão của Ngũ Hành tông đến bái phỏng.”

Lâm Phương Sinh không hiểu biết tông phái đó lắm nên cũng chỉ gật đầu, bước chân vào phòng nghị sự. Mới được vài bước, y đã nghe thấy một giọng nói xa lạ của một người phụ nữ, “... Chinh Mạc thiên tư xuất chúng, tác phong ôn hòa, cùng Diêu tiểu tông chủ của chúng tôi đúng là trời sinh một đôi, nếu kết thân...”

Hai chữ “kết thân” đột ngột đâm vào tai y.

Lâm Phương Sinh sửng sốt, lập tức cảm giác thấy tiếng đổ vỡ ầm ầm, tinh thần đại loạn, sắc mặt trầm xuống, ngừng chân, xoay người ngược lại rời đi.

Lưu Tử Huy thấy y vừa vào đã ra, cũng thấy kinh ngạc, “Lâm sư huynh...”

Nào ngờ Lâm Phương Sinh không thèm đáp lại, lấy phi kiếm ra, chỉ chốc đã mất hút.

Y cảm thấy trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, lời nói của người phụ nữ kia không ngừng lặp lại, gì mà hai người trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, tất cả hóa thành mũi nhọn, tất cả tụ lại trong ngực.

Y dừng lại ngay trước Bách Lục đường, đương nhiên bị cấm chế ngăn cản. Lâm Phương Sinh đang lúc giận dữ, vung kiếm trên tay lên, bổ xuống cửa gỗ.

Một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, khóa bằng đồng thau không hề xước mẻ.

Chẳng qua khiêu khích này làm mọi người hoảng sợ vô cùng, Hách Liên Vạn Thành đã hạ cấm chế mà có người dám động vào, thật đúng là chán sống.

Đợi đến khi Bạch Thuật dẫn người đến nơi thì thấy Lâm Phương Sinh đang uất nộ trầm khóa, liền cảm thấy dở khóc dở cười.

Nếu nói trong Vạn Kiếm môn có ai can đảm dám cãi lệnh chương môn cũng chỉ có vị thiếu gia này thôi. Cũng không biết vị này chịu kích thích gì mà lại làm loạn lên như thế.

Có người chạy đi báo cho Hách Liên Vạn Thành, chương môn lại không đổi sắc mặt, chỉ nói, “Kệ nó đi.”

Nói xong thìném một bao y phục cho Bạch Thuật.

Bạch Thuật thấy đồng môn sợ co vùi, đành cứng da đầu, chắn trước cửa, “Lâm sư huynh, người bình tĩnh lại đi.”

Lâm Phương Sinh lạnh mặt, linh kiếm trong tay chỉ thẳng vào người trước mặt, “Tránh ra, ta muốn gặp Chinh Mạc sư huynh.”

“Chưởng môn có lệnh...”

“Chỗ chưởng môn, ta tự biết rồi.” Mũi kiếm của Lâm Phương Sinh lui lên nửa tấc, sắp chạm đến chóp mũi Bạch Thuật, “Còn lằng nhằng nữa thì đừng trách ta không lưu tình với đồng môn.”

Bạch Thuật cũng không tin, gã biết Lâm Phương Sinh cũng chỉ là người mạnh miệng dễ mềm lòng, chỉ nhắm chặt mắt lại, sống chết chặn cửa, kiếm khí bắt đầu đâm vào da thịt, tưởng chừng xuất huyết.

Lâm Phương Sinh thấy thế, cười lạnh, kiếm vừa vung lên đã thấy một giọng nói nặng nề vang lên, “Thôi đi, để cho y vào.”

Chính là Chinh Mạc.

Bạch Thuật như được đại xá, lấy chìa khóa ra, mở cửa rồi lui sang một bên, tưởng như áo ngoài đã bị mồ hôi thấm ướt sũng.

Lâm Phương Sinh đã lâu chưa được nghe giọng của sư huynh, mắt đỏ ửng cả lên, cất bước tiến vào Bách Lục đường.

Bách Lục đường là nơi dành cho đệ tử, tuy mang tiếng là ”đường” nhưng cũng chỉ có một gian phòng nhỏ, bên trong đình viện không có một ngọn cỏ. Chỉ vài bước là đã đến trước phòng nhỏ, bên ngoài nhìn vào ngập vè cổ kính.

Lâm Phương Sinh đứng ở cửa, thấy cửa gỗ kia khép hờ, trong lòng chợt thấy chột dạ.

Lại nghe sư huynh nói, “Đã đến đây rồi, sao lại không vào?”

Y đành khẽ đẩy cửa, tiếng kẻo kệt vang lên thay cho lời đáp.

Gian ngoài không có ai, y vòng vào phòng trong, giữa không gian mờ tối nhìn thấy một bóng người.

Trong phòng trống không không một đồ vật, vồn vện một chiếc bồ đoàn dưới đất, một bóng lưng thẳng tắp đang ngồi lên đó xếp bằng.

Người đó tóc trắng rối tung, thanh sam không chỉnh, chậm rãi mở mắt ra nhìn y.

Đâu còn bộ dáng phiêu dật xuất trần như trước, chỉ thấy một kiếm khách giang hồ chán nản suy sụp, lang thang bất kham.

Lâm Phương Sinh kìm chân, vừa kích động, lại vừa xót xa, đứng bất động lại chỗ, nghiêm nghị nói, “Sư huynh...”

Chinh Mạc không đáp, chỉ lẳng lẳng nhìn y, ánh mắt mệt mỏi mà thâm trầm, thật lâu sau mới nói, “Phương Sinh, không ngờ đệ đã đạt được Kết Đan rồi.”

Giọng nói tự giễu đầy chua xót, quân tử ôn nhã lại không phục.

Lâm Phương Sinh giờ đã hiểu nỗi khổ tâm của sư tôn, vì sao không cho y gặp sư huynh.

Người sư huynh kinh tài tuyệt diệu, thiên tư tung hoành kia của y lại không đạt được Kết Đan, ngay trước cảnh giới thì ngã xuống, kinh mạch chỉ còn lại bảy tầng.

Giờ lại gặp sư đệ Kết Đan, có khác gì xát muối vào vết thương mình?

Lâm Phương Sinh thật hận bản thân suy nghĩ chưa chu toàn, giờ kích động chạy đến trước mặt sư huynh, chẳng phải là làm xấu hổ trước mặt người khác sao?

Hiện tại đi cũng không được, ở cũng chẳng xong, tay chân cũng chẳng biết đặt đâu, y đỏ cả mắt, “Sư huynh...”

Chinh Mặc thấy y như vậy còn nở nụ cười, nâng một tay lên, “Đệ giờ đã là chân thân Kim Đan, không thể khóc nhè vậy được, người ta cười cho. Lại đây nào, cho sư huynh nhìn một cái.”

Lâm Phương Sinh ngồi xổm trước mặt sư huynh, thấy bàn tay gầy gầy của sư huynh đưa lên, đỉnh đầu cảm nhận được một làn hơi ấm nhẹ nhàng phủ lên, không khỏi xót xa, “Sư huynh gầy đi nhiều rồi.”

Chinh Mặc vẫn cười, “Tự làm tự chịu thôi.”

Lâm Phương Sinh trong lòng chột động, vội vàng, “Chẳng lẽ là do yêu đan kia?” Nếu như thế chẳng phải là y hại chết sư huynh sao?

Chinh Mặc lấy từ trong người ra viên nội đan Bạch xà, lắc nhẹ trong lòng bàn tay, “Vẫn chưa dùng nó, nhưng tâm ma đã tác loạn rồi.”

Lâm Phương Sinh rũ mắt, chỉ thấy một lọn tóc trắng của sư huynh rủ xuống ngực, liền nắm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự trơn láng mát lạnh. Y lại nhìn cánh tay sư huynh, cuối cùng không kiềm chế được, cong lưng tiến đến, chôn mình vào lòng người trước mặt.

Sư huynh cũng không khúc mắc, Lâm Phương Sinh cảm giác sâu lo trong lòng tan biến hết, trong lòng cảm thấy dễ chịu hẳn.

“Phương Sinh, đệ có trách ta không?”

Lâm Phương Sinh tham lam hưởng thụ sự ấm áp từ cái ôm của sư huynh, nghe lời này lại giật mình, “Sao ta lại phải giận sư huynh?”

Lại nghe thấy giọng nói nặng nề của người kia, “Đệ bị bắt đến Bắc Minh ta không thể giúp; đệ ở Liễu trấn, một mình nguy hiểm, ta không ở bên; đệ bị Kiếm Nguyên tông nói xấu ta lại không thể phản bác...”

“Sư huynh...” Lâm Phương Sinh nghe lời tự trách ấy, trong lòng chua xót, lập tức cắt lời, đứng dậy nhìn thẳng vào sư huynh, “Nếu ta vô năng đến thế, lúc nào cũng phụ thuộc vào sư huynh như vậy, sao có thể mong đạt đại đạo?”

Lâm Phương Sinh hai mắt sáng rõ, nhìn chăm chăm vào người trước mắt, “Ngưng mạch thọ ba năm, Kim Đan thọ tám năm, ta chỉ mong thiên trường địa cửu, lưu lại Vạn Kiếm môn để làm bạn cùng sư tôn, sư huynh.”

Chinh Mặc nghe vậy, ánh mắt tối tăm hắc khí dần đậm đi.

Đường đến tiên giới gian nan, khác hẳn các kiểu kiến nạn nhân duyên, phần lớn đều phải tự thân hành động.

Nếu lúc nào cũng phải bên cạnh, quả thật đúng là miễn cưỡng.

Lâm Phương Sinh thấy sắc mặt sư huynh hòa hoãn, cũng thấy yên tâm, nhưng khúc mắc trong lòng lại quay trở lại, y hừ lạnh, “Chỉ tiếc sư huynh sắp thành thân rồi, e là sau này chỉ hướng mắt ra người ngoài mà thôi.”

Chinh Mặc sửng sốt, “Thành thân?”

Lâm Phương Sinh thấy trong lòng chua loét, đứng dậy đi vài bước, đáng tiếc phòng nhỏ, cuối cùng lại thành quay mặt vào tường, “Ngũ Hành tông phái người đến, cầu hôn đại sư huynh với đại thiếu tông chủ bọn họ.”

Ai dè Chinh Mạc lại sung sướng, “Ngũ Hành tông là pháp tu đứng đầu, Vạn Kiếm môn là kiếm tu đứng đầu, nếu hai bên kết thông gia thì đối với chúng ta có lợi mà không có hại” Trongngôn từ như có vài phần khen ngợi.

Ngón tay giấu trong lần áo của Lâm Phương Sinh nắm chặt, một cảm giác chua xót như muốn tràn qua họng, “Vậ đó.. Ta đã gặp vị thiếu tông chủ kia một lần. Người đó dung mạo xuất sắc, hành động cũng hào phóng vui vẻ...”

Trong lời nói của Chinh Mạc mang theo ý cười, “Theo ý sư đệ thì người này có thể làm bạn với ta cả đời?”

Cả đời... Sư huynh còn vội vàng thế sao?Lâm Phương Sinh không nhận được nữa xoay người lại.

Y vung tay lên đánh, sát qua chóp mũi sư huynh.

May mà Chinh Mạc phản ứng nhanh, nếu không đã máu mũi chảy tràn, trở thành trò khôi hài.

Lâm Phương Sinh bị nhốt trong vòng tay sư huynh, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán y.

Chinh Mạc cười sung sướng, “Ta thấy trước đây mấy ngày đệ còn an phận, hôm nay lại bất chấp xông tới đây, hóa ra là vì chuyện này.”

Lâm Phương Sinh đỏ ửng hai tai, đảo mắt, bác bỏ, “Ngày trước muốn đến, nhưng sư tôn không cho...”

Chinh Mạc cũng kệ y lãng tránh, nấn lấy hai má y, “Thế hôm nay thì cho sao?”

Lâm Phương Sinh không có cách nào đáp lại, tai lại càng đỏ, tựa như nhỏ được cả máu, liền hung hăng nói, “Tiểu gia tathích đến thì đến đây, làm

sao nào?”

“Đệ vừa mới tới, Bách Lục đường nho nhỏ này sắp ỏ thành giẫm rồi.”
Chinh Mạc còn muốn đùa nữa nhưng sư đệ đã đỏ mặt, sắp thẹn quá hóa giận, mắt cũng rơm rớm; liền cong ngón tay, giữ lấy cằm y.

Môi nhẹ nhàng đặt lên....

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Lâm Môn Bất Nhập

Lâm Phương Sinh ngơ ngẩn, môi răng bị cạy mở, đầu lưỡi mềm nhũn xâm nhập vào, vội vàng mà thâm trầm, tựa như đang dùng sức lau đi từng chút dấu vết.

Động tác nho nhỏ mà rõ ràng, môi lưỡi dây dưa như muốn đem từng chi tiết khám tậ đầy lòng.

Lửa nóng tê dại, khoái cảm sung sướng dần nhen lên.

Lâm Phương Sinh rên lên một tiếng, ngón tay vốn bấu chặt trên đầu vai sư huynh cũng không giữ được, trượt xuống vạt áo trước ngực.

Chinh Mặc cao hơn tiến lên một bước, vây sư đệ giữa vách tường cùng vòng tay mình, bàn tay giữ lấy gáy y, cúi đầu hôn sâu, tóc trắng như tuyết xõa tung xen vào làn tóc đen mượt của Lâm Phương Sinh.

Đợi đến khi cả hai tách nhau ra, Lâm Phương Sinh chỉ cảm thấy một cổ tà hỏa bùng từ gót chân lan đến đỉnh đầu, ánh mắt như hoa đi, đôi mắt như phủ một tầng sương, “Sư huynh...”

Y cảm giác thấy dưới bụng chạm phải một vật gì đó, vừa cứng vừa nóng, đang ái muội cọ sát.

Cho dù cách quần áo hai người thì thứ đó vẫn nóng như muốn làm bỏng tay người chạm vào.

Lâm Phương Sinh không chỉ đỏ ửng hai tai mà ngay cả gò má cũng đỏ hồng rực. Chinh Mặc ôm y đặt nằm xuống, gạt một đường, cả bộ bào bị kiểm ý xé rách, lộ ra đầu vai cùng lồng ngực trắng nõn.

Y không kịp giãy giụa, tay sư huynh đã lướt qua eo lưng lần xuống dưới, bàn tay ấm áp đặt lên trên nơi nổi lên giữa đũng quần y, nhẹ nhàng chà xát. Chinh Mặc thấp giọng đùa bỡn, vừa lúc cúi xuống nghe thấy tiếng nước nở của Lâm Phương Sinh, hơi thở nóng ấm lạ thường phả bên tai y, “Lâu ngày không gặp, có nhớ ta không?”

“Không.... Chưa từng.” Lâm Phương Sinh thở dốc, nhưng vẫn cố mạnh miệng. Bị quần áo mới cởi một nửa làm cho khó cử động hai tay, bị đầu ngón tay sư huynh ác ý đụng chạm, thân thể liền nóng lên, nơi kia cũng cứng dần, ham muốn theo từng động tác của Chinh Mặc bốc lên, hóa thành dòng nước xiết.

Chinh Mặc thấy y mạnh miệng cũng không giận, ngược lại còn cười tươi, đầu lưỡi nóng rực liếm một đường lên tai người dưới thân, lại khẽ cắn lên vành tai nhỏ nhỏ, người trong lòng khẽ giật mình, giữa tiếng thở dốc khàn khàn còn như mang theo giọng nước nở như con thú nhỏ, bàn tay phủ lên nam căn càng thêm thấy nóng, “Khẩu thị tâm phi, đáng phạt!”

Lâm Phương Sinh tầm nhìn mơ hồ, lại thấy cảm giác nóng ướtbên tai chếch dần xuống dưới, lướt qua cổ, xương quai xanh, lui qua lui lại nơi lồng ngực, mang theo một cảm giác tê mõi dị thường. Thân thể thon dài tựa như bị sét đánh, cứng đờ một lúc rồi lại thả lỏng, Lâm Phương Sinh giãy giụa vạy vẹo, mong sao đầu lưỡi của sư huynh dời đi.

Ai ngờ đầu lưỡi như lửa nóng đó dán vào như hình với bóng, cho dù y giãy thế nào cũng không rời, ngược lại cọ xát càng chặt, trượt dần xuống bụng y.

“A.... Sư huynh....” Lâm Phương Sinh ngắc ngứ, ngửa ra, đầu cũng đập vào vách tường phía sau, cảm thấy lồng ngực tê dại, hóa nên một vòng thủy khídồn vào nơi bụng dưới, nam căn càng thêm phần cứng rắn nóng bỏng, cho dù tường đá có lạnh đến đâu cũng không thể làm nguội đi một phần nhiệt độ cơ thể.

Bàn tay của Chinh Mạc tiếp tục lần xuống, vuốt ve cánh móng càng lúc càng mạnh.

Lâm Phương Sinh nhú mày, đầu đón đã thức tỉnh Hợp Hoan phù vẫn. Thứ đó như cảm nhận được kế tiếp sẽ là sung sướng cực hạn liền lộ ra vẻ hưng phấn.

Giữa lúc y ý loạn tình mê, chợt nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp của sư huynh, động tác tay dừng lại, một lúc rồi buông y ra, sửa sang y bào đang hỗn độn trở nên thỏa đáng, lại khoanh tay, ngồi sang một bên hông Lâm Phương Sinh, thứ cứng rắn kia tuy vẫn nóng bừng nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Khoái cảm đang dâng lại bị dừng đột ngột, cảm giác thật sự không dễ chịu, lại không dễ nói ra, Lâm Phương Sinh chỉ đành nhú mày, đau khổ nhăn nheo.

Chinh Mạc chỉ đưa tay áp lên lưng sư đệ, nhẹ nhàng vỗ về trấn an, ánh mắt u ám khó hiểu.

Lâm Phương Sinh cúi đầu tựa vào vai sư huynh, khí tức hỗn loạn dần bình ổn lại. Im lặng một lúc, y mới áp chế được dục vọng vừa bị khơi lên khi nãy, chần chờ một lúc, do do dự dự, y đặt một tay lên sau gáy sư huynh, thấp giọng hỏi, “Sư huynh.... Chẳng lẽ chán ghét ta rồi sao?”

Lúc cúi đầu xuống, trong ánh mắt như phảng phất bóng ma, sống mũi cao cao, khóe miệng hơi nhếch, vẻ kiên cường thoáng lộ nỗi bất an.

Y không biết công hiệu của Hợp Hoan đều có với cả hai bên khi song tu, tu vi cao như Lâm Phương Sinh cũng tốt, mà thấp như Chinh Mạc cũng không bị hại.

Vậy nên, Chinh Mạc làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho sư đệ của mình, cho y dễ dàng hưởng thụ như thế?

Nếu muốn thực hiện kế, vậy thì phải biết nhân nại.

Chỉ là lí do như vậy, sao có thể nói ra được chứ?

Chinh Mạc buông sư đệ ra, không đáp mà hỏi lại, “Phương Sinh, lúc trước đã xảy ra chuyện gì, kể cho ta nghe.”

Lâm Phương Sinh không hiểu ý sư huynh, nhìn cảm giác đau xót xuống, nở một nụ cười, “Chuyến này tuy có gian nguy, nhưng cũng thu hoạch không ít....”

Hai người ngồi cạnh nhau, Lâm Phương Sinh bỏ qua những chuyện liên quan Diêm Tà, kể lại việc mình nhặt được Viêm Dạ, dự hội đấu giá, những thứ thú vị tại Ngự thú môn,

Khi nhắc đến khúc Khiếu Nhật hắc du mộc bị mất tích, Chinh Mạc nói, “Công dụng của thứ này đệ chỉ biết một mà không biết hai. Khiếu Nhật hắc du mộc sinh tại Vô giới, có thể vượt qua biên giới mà tồn tại, cho nên ngoại trừ kiếm ý ra thì không có không gian nào có thể giam cầm nó. Nếu đặt trong Càn khôn giới, e là sẽ dung hợp vào nhau.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy lập tức chấn động. Càn khôn giới của y thực chất cũng chỉ là một loại không gian.

Y cũng nhắc đến Thiên Kinh các, hai người ra khỏi Bách Lục đường, ngay giữa đình viện rộng lớn, mở pháp bảo ra.

Thiên Kinh các vẫn mang vẻ bạchngọc điêu lan, tinh xảo đặc biệt, chỉ là giữa đình viện trống trải lại mọc thêm một gốc cây con rất nhỏ.

Cây chỉ to cỡ ngón tay, màu tựa hắc ngọc, chất như kim cương, cành nhánh rất nhỏ mà thưa thớt, lá cũng không có, toàn thân cây toát ra kiếm ý mỏng manh.

Lâm Phương Sinh cùng Chinh Mạc đi vào bên trong, nhìn gốc cây nhỏ nhỏ kia, thờ dốc vì kinh ngạc.

Khúc gỗ báu vật vô giá kia, vậy mà lại mọc rễ ngay trong Kinh Thiên các.

Lâm Phương Sinh nhìn về phía sư huynh, hẳn quay sang cười ôn hòa, ánh mắt dịu dàng nhìn y, “Phương Sinh, cơ duyên bậc này đệ phải biết quý trọng, tu luyện chăm chỉ, chớ tàn phá bảo vật.”

“Vâng, sư huynh.” Lâm Phương Sinh cung kính vâng lời, lại khẽ vuốt ve nhánh cây, kiểm ý thấu xương. Chỉ có điều gốc cây quá nhỏ, so với tu vi Kim Đan của y cũng chẳng là gì, “Sư đệ ngu muội, không bằng giao Kinh Thiên các vào tay sư huynh, để khi nào tìm hiểu kỹ càng rồi chỉ đệ, được không nào?”

Chinh Mạc sao lại không hiểu tâm tư y, nụ cười lại càng nhu hòa, “Khi Kết Đan rồi thì thứ này rất hữu dụng, nhưng lại không có hiệu quả với ta, đệ hãy giữ lại đi. Nếu có gì không hiểu, tự đi Thần tàng điện tra cứu, có khúc mắc cứ hỏi sư tôn.”

Lâm Phương Sinh thấy thế tiếc nuối. Hai người rời Kinh Thiên các, Lâm Phương Sinh thu bảo vật lạ, Chinh Mạc vẫn đứng yên nơi đình viện, không hề quay lại.

Rõ ràng là có ý tiễn khách.

Lâm Phương Sinh đời nào chịu thế, vẫn cư xử hết như ngày xưa, kéo kéo tay áo sư huynh.

Chinh Mạc tuy đã hơi mềm lòng, nhưng nay mái tóc dài hóa bạc, khiến hẳn thêm phần lạnh lùng, ngay cả nụ cười quân tử ôn nhuận cũng đông lạnh lại. Hẳn lẳng lẳng nhìn sư đệ chăm chú, “Phương Sinh, hẵng còn nhiều thời gian.”

Cho dù trong lòng ngàn vạn lần không muốn, Lâm Phương Sinh cũng chỉ đành buông tay, không muốn dùng phi kiếm, y chỉ là bước chậm từng bước ra khỏi Bách Lục đường, quả nhiên là mỗi một bước là một lần vương vấn. Y quay đầu lại nhìn đều thấy Chinh Mạc đang đứng lặng, nhìn theo bóng dáng y rời đi, mái tóc bạc như tỏa sáng giữa bóng đêm, hơi hơi ánh lên ngũ quan anh tuấn của sư huynh.

Tận đến khi quay về đến sơn đạo, không nhìn thấy bóng dáng của Bách Lục đường nữa, Lâm Phương Sinh mới triệu phi kiếm, lưu luyện không rời mà về Thối Kiếm phong.

Sói con không biết đã chạy đi đâu, Lâm Phương Sinh cũng không quan tâm lắm, cả ngọn núi này đều là của sư tôn, không có gì đáng uy hiếp; huống chi hiện tại tâm trạng của y không tốt, liền trở về phòng đả tọa.

Ngay từ sáng sớm hôm sau, Lâm Phương Sinh đã kích động đi đến Bách Lục đường, ai dè thấy cửa mở toang, không thấy bóng dáng Chinh Mạc đâu. Chẳng lẽ khúc mắc của sư huynh đã tháo gỡ xong, liền ra ngoài?

Lâm Phương Sinh kích động đi vòng qua Hoàng Diễm đường, thế nhưng tiểu viện của sư huynh lại lạnh lẽo vắng vẻ, không chút bóng người.

Y đi ra ngoài cửa viện đã thấy Hách Liên Vạn Thành đứng bên ngoài, một thân hào quang, lại giống như một pho tượng băng được khắc thành, băng tuyết ngất ngưỡng, tuấn tú lạnh lùng.

Trên tay sư tôn là một cục lông trắng trắng tròn tròn, người ném thẳng nó xuống đất. Sói con lăn vòng dưới đất, chân sau bị thương khập khiễng chạy về phía y. Có lẽ là do chạy lung tung trên núi nên bị thương.

Lâm Phương Sinh thăm kêu hổ thẹn, ôm lấy Viêm Dạ, tức khắc vâng lời, đứng sau sư tôn.

Hách Liên Vạn Thành vẫn vô hi vô bi, dung sắc thanh lãnh, “Giữa đêm Chinh Mạc có việc phải ra ngoài, ta đã đồng ý rồi.”

Lâm Phương Sinh trong lòng trầm xuống, cũng không thấy ngạc nhiên. Y biết rõ tính cách của sư huynh sẽ không sâu bi, ngồi chờ chết.

Chỉ là.... Hình như hơi quá nhanh.

Vui sướng rất nhiều, nhưng chua xót vẫn có. Tu chân vốn không có năm tháng, giờ từ biệt, không biết đến khi nào mới gặp lại.

Ánh mắt băng lãnh của Hách Liên Vạn Thành dừng trên người tiểu đồ đệ, “Phương Sinh, người cũng phải ra ngoài.”

Thấy Lâm Phương Sinh ngạc nhiên ngẩng đầu, chường môn lại bổ sung, ‘Kim Đan đã đạt, lại càng phải tiến thủ’.

Lâm Phương Sinh cuối cùng không nhịn được nữa, quỳ sụp hai gối trước mặt sư tôn, giọng nói nghẹn ngào chua xót, “Đệ tử bất tài, không thể cung phụng cạnh bên, mong sư tôn bảo trọng.”

Hách Liên Vạn Thành nâng tay khẽ xoa đỉnh đầu tiểu đồ đệ, giọng nói lạnh lùng pha chút ôn hòa, “Một mình bên ngoài, không nên tranh đấu tàn nhẫn, lui được thì cứ lui.”

“Đệ tử sẽ nhớ kỹ trong lòng.” Lâm Phương Sinh đương nhiên vâng lời. Y hiện đã đạt Kim Đan, không thể dừng lại, tu vi cao mà chỉ quanh quẩn trong môn thì thật sự không được.

Hách Liên Vạn Thành lấy ra ba viên ngọc phù, “Mỗi khối phù đều chứa ba đạo kiếm ý của ta, tu vi Hóa Thần, không ai có thể kháng cự.”

Tiện đà lấy thêm một túi, bên trong linh thạch chông chất, cũng có vô số pháp bảo.

Lâm Phương Sinh nghĩ thầm, bằng này thứ đủ mở hai cửa tiệm bán rồi đó, bề ngoài lại cung kính nhận hết.

Ngay lúc rời đi, y không nhịn được hỏi, “Việc kết thân giữa Vạn Kiếm môn và Ngũ Hành tông...”

Hách Liên Vạn Thành, “Chinh Mạc vô tình.”

Diêu Đan Thanh có ý với Lâm Phương Sinh, nhưng cha mẹ lại ủng hộ Chinh Mạc – đại đệ tử chân truyền của Vạn Kiếm môn chương môn, thiên tư cùng tính tình rất tốt, ngày sau có cơ kế nhiệm Vạn Kiếm môn. Còn Lâm Phương Sinh có xuất sắc đến thế nào đi nữa, cũng có Chinh Mạc phía trước, vị sư đệ này quá lắm được phong làm trưởng lão, chắc không lật đổ sư huynh đâu nhỉ?

Nào ngờ lúc cầu hôn, vợ chồng Diêu Chấn Quang nghe tin Chinh Mạc tẩu hỏa nhập ma liền hối hận vô cùng.

Nếu bây giờ sửa miệng muốn kết thân với Lâm Phương Sinh thì thật đúng là vô sỉ.

Vạn Kiếm môn huy hoàng cỡ nào, đệ tử thân truyền của chương môn tôn quý cỡ nào, sao có thể để cho người ngoài lựa chọn tùy ý?

Diêu Đan Thanh hiếm khi động lòng với một nam nhân, lại bị cha mẹ phá hỏng, đương nhiên rất đau lòng.

Tuy nhiên đó không phải chuyện mà Vạn Kiếm môn cần quan tâm đến.

Kết thân không thành, vậy thì thôi.

Lâm Phương Sinh rất thoải mái, không hề có chút gì sầu lo, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ thanh niên lý tưởng với vợ. Y không trì hoãn, ngày hôm sau đã bái biệt sư tôn, lần này rõ ràng là lên đường một mình.

Trời xanh cao vợi, gió lạnh thấu xương, mây trắng phau phau cứ lướt qua bên mắt.

Chỉ thấy một thanh niên tu sĩ chân đạp phi kiếm, xẹt về phía chân trời nhanh như chớp điện.

Nơi ánh mắt hướng về chính là trời cao đất rộng, vô biên vô hạn, thế giới rộng lớn mặc người rong ruổi.

Trong lòng Lâm Phương Sinh nóng vội muốn được hướng đến nơi đó, cất cao giọng, “Viêm Dạ, từ nay về sau người đi theo ta, học cách tấn công đánh nhau, không được làm nũng lười nhác, xấu danh Hàn lang!”

Sói con làm sao hiểu y nói cái gì, chỉ biết lần đầu đi trên không, sợ hãi khóc thét lên, tứ chi bám chặt lấy chân Lâm Phương Sinh, run rẩy không thôi.

Lâm Phương Sinh cười to, động ngón tay, kiếm quang điều chỉnh phương hướng, bay nhanh về phía xa.

Mục tiêu là núi Thiên Mục.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thiên Mục Sơn Trang

Lãnh thổ núi Thiên Mục vô cùng rộng lớn, đất đai cằn cỗi, dân chúng vốn không thể an ổn làm ăn.

Vạn năm trước, núi này xuất hiện một vị tu sĩ, người ta gọi tên là Thiên Mục lão quái, pháp lực cao cường, đạt đến Độ Kiếp. Có người nói, ông ta phá hỏng nhiều Thiên cơ, Thiên Đạo không thích, đã giáng xuống chín chín tám mốt thần lôi, hạ ông ta xuống Độ Kiếp.

Cho nên tại núi Thiên Mục đã có một tòa sơn trang được dựng nên, thu dưỡng kẻ góa bụa người cô đơn, giúp đỡ dân chúng, làm nhiều điều lành, danh tiếng vang vọng khắp nơi; vô số lưu dân dạt về đây, năm rộng tháng dài dần thành một tiểu trấn.

Một số người được Thiên Mục lão quái dạy cho mấy thứ, mở Thiên nhãn, bấm âm dương, biết cách trường sinh, thu tàng ngàn vạn cuốn sách, là nơi giao lưu của các quẻ sư và thư sinh.

Sau một lần thiên kiếp hạ xuống, thần lôi giáng xuống kinh thiên động địa, vang lên ầm ầm ba ngày liền. Khi mọi thứ trở lại như cũ, Thiên Mục lão quái đã không thấy tung tích.

Trải qua bao năm tháng, Thiên Mục sơn trang trở thành thư viện lớn nhất Khánh Long quốc, những học giả muốn nghiên cứu đều đến thánh địa này.

Lâm Phương Sinh lựa chọn nơi đây là bởi y đã nhắm trước tòa Bất Phi lâu bên trong trang.

Không biết người trong lâu làm cách nào mà có thể thu về biết bao điển tịch phong phú, có thể nói là đệ nhất Khánh Long quốc.

Có điều nếu muốn tìm những thứ cơ mật thì cần phải chứng minh bản thân, đồng thời có được sự cho phép của lâu chủ.

Lâm Phương Sinh ngự phi kiếm mà đi, chừng bảy tám ngày liền đã thấy núi Thiên Mục xa xa, giống như một con thú lớn đang say giấc nồng. Sơn trang nằm dưới chân núi, đình đài lầu các nhất mực trang nhã.

Đến khi tới trước trang, y hạ phi kiếm xuống, đối diện là cửa lớn sơn son cao hơn mười trượng, rộng tám trượng, hai bên có môn đồng đứng đón. Môn đồng mặc áo xanh đội mũ quả dưa, mang theo phong phạm người trí thức, thấy y hạ xuống đất liền tươi cười nghênh đón, khom mình hành lễ, “Cung nghênh tiên sư, xin hỏi tiên sư là người nơi nào, đến đây làm gì?”

Hai môn đồng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, tiến lui đúng mực, ngôn ngữ ôn hòa, khiến người nghe cũng vui vẻ.

Lâm Phương Sinh nhét Viêm Dạ sợ đến mức uể oải toàn thân vào Ngự thú bài, lấy ngọc bài thân phận Vạn Kiếm môn ra, ôn hòa trả lời, “Ta là đệ tử chân truyền của chưởng môn Vạn Kiếm môn, đến mượn Bất Tri lâu một chút.”

Hai môn đồng nhận ngọc bài xong, thái độ lại càng cung kính, “Hóa ra khách quý của Vạn Kiếm môn, thất kính, thất kính.” Nói xong có một người dẫn y vào trong sơn trang.

Thiên Mục sơn trang có kết cấu phòng ốc, thư lâu tửu quán, khách điểm trà phòng đầy đủ, mang theo thể thái của nơi tụ hội văn nhân mặc khách chốn phàm trần.

Đồng tử kia dẫn Lâm Phương Sinh qua mấy quán rượu cùng phòng trà, trên đường nghe được rất nhiều lời bình luận, tiếng nói hoặc cao hoặc thấp.

Có người nói, “Sống chết tại mình, trời cao chẳng thể ngăn cản, mà cũng không thể đoán trước được. Mệnh đều do ta, tuyệt không do trời. Nếu đạo theo ta thì ta sẽ giữ, nếu đạo nghịch ta hủy đạo diệt thiên!”

Lại có người nói, “Sinh tử có số, sống chết tại trời, hạng người con sâu cái kiến, đều đã được định trước số mệnh. Sinh nhờ tạo hóa, chết cũng là tạo hóa, cả Lục giới đều theo Ngũ hành. Các người có cái tài đức gì mà lại nói năng cuồng vọng đến thế? Thực là ếch ngồi đáy giếng!”

Hai người nọ ngôn ngữ không hợp, ra tay với nhau lại tàn nhẫn, người xem vây quanh rất nhiều, có người đánh hôi, có người bày cách, mà đứng cười nhạo là phần nhiều.

Đồng tử cười nói, “Thiên Mục sơn trang chúng tôi chẳng có cái gì, chỉ có một lòng cầu đạo mà thôi, mong tìm chân lý. Ở đây đều là những lão giả ngày ngày chui đầu vào sách, nói năng thất thố, khiến tiên sư chê cười.”

Lâm Phương Sinh cười nói, “Các vị lão tiên sinh không câu nệ tục lễ, thực cũng là người chân tình, nghe mọi người nói, ai cũng phải ngộ ra ít nhiều.”

Vốn chỉ là những lời khách sáo, nhưng những người khác nghe được liền thấy thoải mái, không còn sát phạt nhau nữa, ai về việc nấy.

Có điều mấy lời đó của Lâm Phương Sinh lại gây được nhiều thiện cảm, kết nên thiện duyên. Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Dọc đường đi lát gạch đá xanh, hai người cùng chuyện trò về những chuyện ở nhân gian, chỉ qua thời gian nhấp một chén trà đã thấy bóng dáng một tòa lầu nguy nga cao ngất.

Lầu cao bảy tầng, rộng hơn trăm trượng, mái cong vút như xé toạc cả bầu trời xanh, cột trụ đỏ thắm, hai người ôm mối xuể. Tòa lầu này hết như

hạc giữa bầy gà trong sự vây quanh của những lâu các, lộ ra một khí thế trầm ổn.

Lầu cao kia có cửa lớn sơn son, cao hai trượng, mỗi bên cửa tán tám chín bảy mươi hai đỉnh tròn to bằng miệng bát, tay nắm cửa cũng làm bằng đồng thau, thoạt nhìn nặng nề, túc mục trang nghiêm.

Trước cửa treo hai biển hiệu đen tuyền chữ nhũ kim, bên phải đề “Trí tri”, bên trái đề “Vấn”.

Giữa là tảng đá, chia thành hai bên tả hữu.

Đồng tử dẫn đường kia dừng lại ngay đây, nói, “Tiên sư nếu muốn tìm hiểu kiến thức, tìm người tìm vật, hay nghi ngờ điển tịch gì thì vào cửa “Vấn”. Nếu muốn tìm tình báo, xin vào cửa “Trí tri”.

Lâm Phương Sinh sau khi nói cảm ơn liền rẽ bước sang cửa “Vấn”.

Thủ vệ thu ngọc bài thân phận Lâm Phương Sinh, lại lấy ra một thẻ bài có đóng ấn, “Cửa ‘Trí tri’ của chúng tôi chia ra làm sáu cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Nhân, Trần. Với tu vi của ngài thì từ cấp Hoàng trở xuống đều đọc được. Để có thể vào thì mời tiên sư chi trước năm nghìn linh thạch hạ phẩm.”

Lâm Phương Sinh thầm nghĩ, những người học vấn cao thâm như vậy nhưng ngoài mặt thật sự rất ôn hòa. Y nộp linh thạch, lên lầu ba, dùng thẻ bài để vào trong.

Trong phòng, ngọc bài chi chít như sao trên trời, trông hệt như một bầu trời đêm. Lâm Phương Sinh đảo mắt nhìn giữa những văn tự dày đặc, đầu tiên đương nhiên là tìm những thứ nói về thể yêu lữ, phù văn Hợp Hoan.

Chỉ tiếc là không có thu hoạch, cấp Thiên, Địa, Huyền lại không thể đụng vào được. Lâm Phương Sinh đành phải tìm về xem xét Hắc du mộc.

Đúng như lời sư huynh nói, khúc Thần mộc này quả như một không gian, nếu trồng trong Thiên Kinh các, sức mạnh thêm vào sức mạnh lại càng mạnh.

Nếu được chăm sóc, tưới nước Ngũ Hành thuần khiết còn mỹ mãn nữa.

Lâm Phương Sinh ghi nhớ cách tìm nước Ngũ Hành xong lại lục ngọc bài xem ghi chép về Hàn lang.

Những thứ ghi lại còn ít ỏi hơn.

Người lập ra Thiên Mục sơn trang, khi lập nên những ghi chép, thường chú ý đến chuyện của Nhân giới, các loài yêu ma khác thường hơi chậm trễ.

Lâm Phương Sinh thất vọng cùng cực, đương lúc muốn bỏ cuộc đột nhiên linh cơ động dậy, một ngọc bài tự động di chuyển đến trước mặt y.

Tên của chân nhân Hồng Dương ghi rõ ràng trên đó.

Lâm Phương Sinh vui vẻ mang ngọc bài đến đọc. Không biết ai là người ghi chép lại, dài dòng ca tụng công đức, tán tụng vị Hồng Dương này đến mức thiên hạ không có kẻ thứ hai, ngược lại còn khiến người ta nghi ngờ. Nổi danh mà lên, thực giả khó phân, nhìn đã quen lắm rồi.

Y xem xuống dưới chút nữa, thấy dưới ngọc bài lóe lên, đúng là một phù văn đưa tin.

Lóe sáng như vậy ý chỉ có thể dùng đến.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy thiên hạ rộng lớn, không biết nơi nào để tìm vị chân nhân kia, ai ngờ đi mòn gót giày, người gần ngay trước mắt.

Y cẩn thận xem xét đáy ngọc bài, thấy dưới phù văn có một dòng chữ nhỏ: Một lần đưa tin tổn hai mươi linh thạch trung phẩm.

Lâm Phương Sinh không coi chút của ấy vào mắt, lấy linh thạch ra luôn, lại dồn linh lực vào trong phù văn, kích phát nó.

Một luồng sáng trắng bắn ra từ ngọc bài, cuốn lấy linh thạch, giữa chừng ngừng lại, khắc linh thạch ra, sau dần biến mất.

Không lâu sau đã thấy một con hạc màu xích hồng bay đến từ phía cửa sổ.

Lâm Phương Sinh thu lại linh thạch, nhận lấy con hạc lúc này đã hóa thành một tờ giấy. Bên trên vón vện một dòng chữ đen, ngân câu thiết hoa*, bay bổng hùng hồn: Muốn gặp Hồng Dương, đến ngay phòng chữ Thiên khách điểm Bách Phúc tại Thiên Mục sơn trang.

*Ý chỉ ngòi bút có nét vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu.

Đúng là.... Thuận lợi thế sao?

Lâm Phương Sinh không hề dừng lại, đi ra khỏi phòng, trả nốt chỗ linh thạch còn thiếu, hỏi thăm khách điểm Bách Phúc xong liền vội vàng đi luôn.

Bách Phúc là khách điểm thượng đẳng bậc nhất Thiên Mục sơn trang. Y vừa vào cửa đã nhét ngay mười linh thạch hạ phẩm vào tay tiểu nhị, “Thỉnh chuyển lời đến chân nhân Hồng Dương ở phòng chữ Thiên, Lâm Phương Sinh của Vạn Kiếm môn muốn bái phỏng.”

Tiểu nhị ban đầu nhận linh thạch rất mừng rỡ, nhưng nghe xong lời Lâm Phương Sinh thì lại ra vẻ khó xử, “Tiên sư, nhưng khách ở phòng chữ thiên kia không phải chân nhân Hồng Dương gì.”

Lâm Phương Sinh sững sốt, lại nghĩ, có lẽ là bằng hữu của ngài ở đây, nên gật đầu nói, “Không sao, dẫn đường cho ta đi.”

Tiểu nhị đương nhiên là cung kính dẫn y đến phòng chữ Thiên. Thực chất đây là một tiểu viện độc lập, cảnh sắc lịch sự tao nhã, còn có cả một dòng suối nhỏ róc rách chảy.

Lâm Phương Sinh cảm nhận được trong viện này có một khí tức y rất quen thuộc, đợi tiểu nhị thông báo xong, liền nghe thấy một giọng nói ngạo mạn trầm thấp, “Để y đi vào.”

Y ngậy ngấn cả người.

Quả nhiên là người quen. Ân oán khúc mắc, chung quy vẫn cần giải thích.

Y thu lại tâm tư, tiến vào trong phòng.

Người nọ đang ngồi nghiêng dựa trên cửa sổ, trên tay là bầu rượu, tự rót tự uống, tự hưởng vui thú riêng. Một thân trường bào cấm tú, đỉnh đầu đội chụp đỉnh hồng ngọc, mái tóc đen dài, gương mặt tuấn mỹ vô trù.

Lâm Phương Sinh thấy hẳn chỉ lo uống rượu, lảng lạng đứng trong phòng, bèn đánh vỡ sự yên tĩnh, “Thiên Ma chú, thế cũng giải được sao?”

Tư Hoa Quân nghe vậy mỉm cười quay đầu lại, ánh mắt ấm áp dừng lại trên người y, “Có người đại nghĩa diệt thân rồi, đương nhiên là giải được.”

Lâm Phương Sinh xấu hổ nghiêng đầu, tránh tầm mắt của Yêu Tu, nói, “Từ ‘đại nghĩa diệt thân’ này dùng không ổn.”

Yêu Tu kia lại hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, bóp chặt cằm y, đôi mắt như lóe lên, “Lúc trước ngươi còn thân mật với tên Ma Tu kia còn hơn cả ta.”

Đường đường là người đứng đầu chúng yêu mà lại ghentuong bậc này.... Thật sự là hơi mất thân phận.

Lâm Phương Sinh nhíu mày, lùi lại hai bước, ngồi xuống bên bàn, cố phân rõ ràng với hắn, “Ta cùng chân nhân Hồng Dương đưa tin, ngài bảo ta đến đây tìm, ta không biết người lại quen biết với ngài.”

Tư Hoa Quân cười nói, “Hồng Dương và ta rất thân thiết, nói cho ta nghe cũng như cho hắn ta nghe cả thôi.”

Lâm Phương Sinh mặt trầm như nước, quay mặt đi, “Ta nghe nói chân nhân Hồng Dương rất có hiểu biết về phù văn, muốn thỉnh giáo, không thể cùng người được. Phiền Tư Hoa cung chủ thỉnh chân nhân Hồng Dương đến.”

Yêu Tu kia ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại còn chen vào ghế, đè lấy bả vai Lâm Phương Sinh, cúi đầu gác chóp mũi vào gáy y, “Phù văn của người là của Long thần, nếu ta nói không giải được thì cả lục giới không ai giải được, cho dù có Hồng Dương ở đây cũng vô dụng.”

Một chút tin tưởng còn lại lập tức biến mất, Lâm Phương Sinh thở dài, đẩy Tư Hoa Quân ra, định đứng dậy; ai dè eo bị hắn giữ chặt, không thoát đi đâu được. Y nhíu mày nói, “Ta đến đây không phải làm chuyện này.... Yêu thú kia bị phong bế linh trí, nếu có thể giải được, đương nhiên là... Tốt nhất....”

Vừa nói đến đây, Tư Hoa Quân đã đưa tay vào trong áo y, tùy tiện đùa bỡn thứ trong quần.

Lâm Phương Sinh quẫn bách, nắm lấy tay Tư Hoa Quân, ngăn động tác hắn lại, “Người cùng chân nhân Hồng Dương, thật sự thân thiết thế sao? Sao lại làm thế với ta..... Không sợ khiến ngài nhìn thấy....”

Tư Hoa Quân vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ lên vành tai y, trầm giọng trêu chọc, “Nói về thân mật khăng khít, đối với ta, trên đời này Hồng Dương là số một.” Lại cắn tiếp một cái lên tai y, “Nương tử Phương Sinh đây, là người thứ hai.”

Đòn đầu tiên đã thắng, Tư Hoa Quân lại càng lòng tham không đáy, ôm gọn Lâm Phương Sinh vào lòng, cắn cắn hôn hôn, ngón tay cũng khiêu khích, “Người có biết, vì sao Hồng Dương lại thân thiết với ta thế không?”

Lâm Phương Sinh bị cắn đến tê dại, cả người run lên, lại nghe những lời kia của hắn, ngón tay cuộn lại, ủy khuất đánh Tư Hoa Quân một cái vào bụng, ai dè lại cảm thấy một cơn nộ khí dồn lên ngực, mắt thấy bùng cháy.

Ngay khi kiếm ý sắp bạo phát, y nghe thấy tiếng Tư Hoa Quân cười khẽ, “Ta chính là Hồng Dương.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chân Nhân Hồng Dương

Lâm Phương Sinh vừa nghe liền giật mình.

Tuy là ngoài dự liệu, nhưng nếu là như vậy thật, thế thì mọi nghi vấn trước đây đều có lời giải đáp.

Tư Hoa Quân là Pháp tu, cũng cùng một dạng như phù văn, trời sinh đã tinh thông. Chẳng trách phù văn đưa tin kia không nhận linh thạch của y, bởi nó phát hiện ra trong cơ thể y có một tia chân nguyên của Yêu Tu, liền coi y hết như chủ nhân mình.

Mấy trăm năm trước, quan hệ giữa Tư Hoa Quân và thiên tử Khánh Long quốc rất tốt. Khi ấy Khánh Long và Yêu giới còn chưa qua lại với nhau, người phàm tục cũng rất kiêng kị Yêu loài. Tư Hoa Quân đương nhiên không để cái kiêng kị ấy vào mắt, lại nhàn việc nên thường hóa thành người du ngoạn Khánh Long, tự hào với cái danh ”chân nhân Hồng Dương”. Hẳn lại thường trú lại Thiên Mục sơn trang, mở đường giảng bài, truyền thụ tri thức về phù văn, khiến cho các tu sĩ tôn sùng vô cùng.

Cũng do Hồng Dương mà thiên tử Khánh Long bắt đầu nghĩ tới quan hệ giữa hai giới Yêu – Nhân, liền giáo hóa dân chúng, mở rộng biên giới qua lại lẫn nhau.

Cho nên, hành động này của Tư Hoa Quân, kết thêm vào tình hữu hảo của hai giới, thế mà tạo ra tác dụng không ngờ.

Đương lúc Lâm Phương Sinh suy nghĩ lung tung không chú ý, bất giác đã bị Tư Hoa Quân cỡi áo tháo thắt lưng, ôm vào gian bên.

Hồng giao khí tức mãnh liệt, hơi thở nóng bỏng như muốn thiêu cháy da thịt y, nhiệt độ kia xuyên qua da thịt, xâm nhập vào trong cốt tủy. Toàn thân Lâm Phương Sinh đã thấm mồ hôi. Y là tu sĩ tích cốc, trong cơ thể toàn là trọc khí của ngũ cốc, ngay cả mồ hôi toát ra cũng mang linh lực giòn ngọt, dụ dỗ người ta hôn lên.

Chỉ mấy chốc chần chờ, Lâm Phương Sinh đã bị đè xuống chiếc bàn bát tiên bằng gỗ tử mộc trong phòng. Một tay y chống lên bàn vuông, tay còn lại đè lên đầu vai Yêu Tu, “Khoan đã!”

Yêu Tu kia cũng không màng đến sự phản kháng, giữ chặt lấy cổ tay y, đầu lưỡi đỏ tươi liếm lên cổ tay, dần theo mạch máu mà hôn lên đến khuỷu.

Nhiệt độ kia thấm cả vào xương cốt, tê ngứa không chịu nổi, cả cánh tay của Lâm Phương Sinh cứng đờ, định thu lại; sắc mặt lại hơi ửng hồng

Năm ngón tay bấu chặt thành đấm, cắn răng cố nén, giọng nói của y đã hơi rối loạn, “Vừa mới gặp mặt.... Hà tất phải nóng lòng... Để ta xem xét đã....”

Giọng Tư Hoa Quân đã khàn khàn, “Giờ này sao còn có thể nhẫn, người hãy để tướng quân mình ăn đỡ thèm đã.”

Hắn lại há miệng cắn lên một hạt nổi lên trên ngực Lâm Phương Sinh, hút lên như muốn nuốt vào, không ngừng liếm cắn.

Lâm Phương Sinh theo bản năng ưỡn ngực nghênh đón, cảm giác nóng bỏng đến bủn rủn mãnh liệt khuếch tán từ ngực ra, thở dốc một hơi dài, “... Dừng...” Y hung hăng nắm lấy cánh tay Yêu Tu, chực đẩy người ra.

Yêu Tu kia được một tắc lại muốn tiến một thước, áp cả thân thể cao to khỏe mạnh vào giữa hai chân Lâm Phương Sinh, khiến toàn bộ cơ thể thanh niên đều dựa vào bàn vuông, tay cũng đặt xuống bên tai, lúc này hắn mới buông hạt nhỏ bị gặm cắn đến sưng đỏ ra; làn môi ẩm áp hạ xuống khoe

miệng Lâm Phương Sinh, đầu lưỡi vươn ra hệt như đũa giỡn, khẽ chạm vào môi y, “Nương tử dục cự hoàn nghênh thế này quả thật đúng là chiêu cao minh, vì phu đương nhiên không từ chối.”

Lâm Phương Sinh bị hấn trêu chọc đến mức toàn thân nóng đỏ như bị thiêu, hai tai lại càng đỏ đến mức xuất huyết. Y muốn giãy dựa chực đứng lên, chợt cảm giác bên khố có cái gì đó đánh vào. Thứ vĩ đại của Tư Hoa Quân đang chạm vào bắp đùi y, mặc dù đã cách mấy tầng quần áo của cả hai nhưng nhiệt độ tại nơi đó có thể đốt cháy người khác.

Tốc độ động tình mức này thật đúng là đệ nhất thiên hạ!

Có điều nếu y cứ để Tư Hoa Quân “ta cần ta cứ lấy” thế này, làm sao có được cơ hội mở miệng. Chuyện của Viêm Dạ đã bắt vào trong lòng, khó mà an tâm được.

Lâm Phương Sinh nhú mày, cong đùi phải, đá vào bên hông Tư Hoa Quân, lạnh lùng nói, “Đừng vội hồ nháo, ta thả con sói con kia ra đã, người giúp ta xem xem...”

Tư Hoa Quân càng thêm tự giác, nắm lấy mắt cá chân y, vén ống quần lên, để lộ bắp chân thon dài, khớp xương duyên dáng, thanh tịnh vô cấu. Hấn tự đắc hôn lên mắt cá chân, vừa thân vừa cắn, tự mãn đến cong cả đầu gối, để lại vô số vết răng ướm đẫm, “Không có gì xem xét cả. Hàn lang kia ngay từ lúc trong bụng mẹ đã bị kẻ thù hạ ấn, linh trí không mở được, tu vi cũng bị áp chế. Nếu không giải được thì cả đời làm một súc sinh vô tri, cũng tiêu điều tự tại.”

Bắp chân tê dại như có dòng điện chạy qua, môi lưỡi người kia đã tiến dần lên bắp đùi, Lâm Phương Sinh trụ không nổi nữa, nam căn ngẩng đầu, ngay cả phù văn cũng thức tỉnh, mặt mày khát cầu.

Y chống hai khuỷu tay ra sau đỡ cả cơ thể, khí tức cũng dồn dập như lửa nóng, đành cố nén mà tiếp tục truy vấn, “Vì sao người biết rõ như thế... Lại

không hề nói một câu?”

Tư Hoa Quân vẫn tiếp tục vén cao ống quần phải y lên, liếm cắn đùi non, tạo thành một chuỗi dấu răng, dục niệm đã lên liền không yên lòng, “Ngày ấy người mang con súc sinh kia đến trong cung ta đã biết. Việc ấy nhỏ nhặt, nương tử cũng không hỏi, ta hà tất phải nhắc tới. Có chừng ấy thời gian thôi, đêm xuân khổ đoán.” Ngón tay khê nhấn xuống, giữa đũng quần y liền xuất hiện một lỗ thủng. Việc cần làm đương nhiên phải làm rồi, ngón tay ấm áp bắt đầu xâm nhập nơi nào đó.

Thân thể Lâm Phương Sinh cứng đờ, nhưng trong lòng lại hỗn tạp trăm vị, vừa bực lại vừa cảm kích, y bị trêu chọc nhiều lần; cuối cùng đành nằm xuống bàn Bát tiên, thả lỏng cổ dung nhập ngón tay kia, hòa nhã nói, “Vậy tuyệt ẩn kia có phương pháp gỡ bỏ không?”

Tư Hoa Quân hơi híp mắt, hưởng thụ cảm giác mịn màng trên đầu ngón tay, lại nhìn Lâm Phương Sinh đang rên ngân lên, tư thái động tình rất đổi động nhân, đương nhiên sung sướng thêm vài phần, kiêu căng cười nói, “Nếu hỏi người ngoài thì đúng là vô pháp, nhưng nếu hỏi Hồng Dương thì đúng là tùy tay giúp đỡ mà thôi.”

Nghe được lời này, Lâm Phương Sinh cũng không để ý dị vật đang động trong cơ thể, cố chống mình lên, ra vẻ lấy lòng mà ôm lấy cần cổ Tư Hoa Quân. “Nếu đã vậy sao cung chủ không giải ẩn cho Hàn lang trước đã? Ta chắc chắn sẽ đáp tạ hậu hĩnh cung chủ.”

Tư Hoa Quân nghe vậy liền cười, “Tên đã lên dây, không thể không bắn. Nương tử hãy báo đáp vi phu trước đã. Nếu hầu hạ tốt, ta sẽ vì người mà thu thập tên nhóc kia.” Nói xong cũng rút ngón tay ra, tách hai chân Lâm Phương Sinh, làm bộ muốn vào.

Lâm Phương Sinh biết rõ, nếu bị tên này quấn lấy, không biết đến bao giờ mới ngừng, nếu việc trước mắt mà không làm ngay, dây dưa lại phản

thành tâm bệnh mất. Y đương nhiên không chịu, nâng một chân lên nhằm thẳng vào ngực Tư Hoa Quân, thừa cơ đứng dậy khỏi bàn.

Mới vừa mở miệng, y đã bị đẩy bật xuống, phía sau đập vào bàn vang lên một tiếng, đau đến mức Lâm Phương Sinh hít vào một hơi thật sâu.

Tư Hoa Quân hưng trí bừng bừng, lại bị làm cụt hứng, khẩu khí đương nhiên không tốt, ánh mắt lóe lên ánh kim, băng lãnh mà lợi hại, bắn thẳng về phía Lâm Phương Sinh, “Chỉ là một con súc sinh mà thôi, nương tử phải để bụng làm gì, nếu chọc giận ta, đừng nói linh trí không khai thông được, bốn tọa khiến nó đến cả súc sinh cũng không làm nổi!”

Lời vừa dứt, Lâm Phương Sinh đã giận tái mặt. Đủ những loại áp lực ngày trước nay lại dồn lên, thù mới hận cũ chồng lên nhau, đương nhiên giận dữ không thôi, trong lúc giãy dụa còn nện luôn một đấm vào khoe miệng Tư Hoa Quân. Y cũng không thèm để ý, lớn tiếng cả giận, “Đường đường là bá chủ Bắc Minh mà lại đi so đo với một súc sinh nhỏ, mặt mũi để đâu?”

Tư Hoa Quân phản thủ nắm lấy cổ tay Lâm Phương Sinh, vặn y xuống dưới thân, cười lạnh, “Yêu tộc của ta khi tu hành đều thuận theo thiên ý, từ bản tâm. Nếu chọc ta nổi giận, cưỡng bức người thì đừng có trách!”

Lâm Phương Sinh giãy giụa, đầu vai chạm vào ngực Tư Hoa Quân, tư thế bình thường cũng gợi lên nhung nhớ, khiến hãn buông lỏng tay, y đồng thời cũng thoát được ra.

Hai người lúc này cực kỳ ăn ý, không hề dùng đến linh lực và pháp thuật, chỉ vật lộn trong phòng, kiếm tu đoán thế, pháp tu luyện thuật. Lâm Phương Sinh là kiếm tu, chiếm được ưu thế, trong một lúc, lực lượng hai bên tương xứng nhau.

Chỉ khổ mỗi chương quý khách điểm Bách Phúc, nghe tiểu nhị báo trong viện có tiếng đánh nhau, e rằng vỡ nát rất nhiều vật phẩm trân quý,

ông rất đau lòng. Cũng may vị khách quý kia cũng biết phân phải trái, sau đó cũng bồi thường đủ.

Đấu với nhau nửa canh giờ, Tư Hoa Quân đã mất hết kiên nhẫn, ngón tay lóe lên ánh sáng đỏ hướng về phía cổ tay Lâm Phương Sinh. Ánh sáng đó vừa gặp tay người đã hóa thành xích lưu ly, khóa chặt Lâm Phương Sinh.

Y bất ngờ không kịp phòng bị, tay chân đều bị cuốn lấy, ngã xuống đất, cố gắng lẩn tránh, nhưng xiềng xích kia không hề sút mẻ. Y cảm hận nói, “Người dám bày ra thủ đoạn này... Thật đúng là vô sỉ!”

Tư Hoa Quân thấy y nằm dài trên đất, tóc tai rối tung, chặt vật không chịu nổi, ánh mắt lại tràn đầy giận dữ; lửa giận trong lòng vơi đi quá nửa, ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Phương Sinh, cười, “Lưu ly này đã cùng luyện hóa trong Đế Lưu Tương với người ngày trước, trong thời khắc nguy cấp có thể bảo hộ tính mệnh của người. Ta đem vật này tặng cho người, thu về chút lợi, cũng không quá phận.”

Lâm Phương Sinh nghiêng đầu, né tránh ngón tay hắc, lại bị Tư Hoa Quân ôm ngang hông, đặt lên trên giường.

Chiếc giường kia rộng rãi lại chắc chắn, gối mềm kê cao, hết sức xa hoa, làm bằng tơ lụa, nhuộm màu ngà sáng bóng, cảm giác mềm mại nhãn nhụi.

Lâm Phương Sinh bị ném lên lớp vải giường mềm mịn đó, vạt áo bị vén lên, tiết khố bị xé rách lúc trước lại bị chịu khổ, giờ nát như mấy mảnh vải, bị vứt dưới giường.

Y hoảng hốt, vội vàng giãy giụa muốn ngồi dậy, chỉ là hai tay bị bắt chéo sau lưng, không dùng lực được, bị Tư Hoa Quân giữ lấy hông; lập tức có một vật nóng như lửa mạnh mẽ xông vào, từ từ xâm nhập.

Lỗ nhỏ vốn chặt chội khô khốc, đồ vật kia lại nóng bỏng không phải bình thường, khiến tình cảnh lại càng họa vô đơn chí. Lâm Phương Sinh

chôn mặt vào chần đệm mềm mại, lưng bị ép ưỡn cao mặc người xâm nhập, vừa đau đớn vừa khuất nhục, hai chân cứng đờ, cắn chặt răng không kêu lên một tiếng.

Tư Hoa Quân cũng hơi để ý, nhưng vốn tính thô bạo, cũng không quan tâm, tiếp tục nhấn thanh cự nhận vào sâu trong người dưới thân, lại nghe được tiểu Kiếm tu kia rên lên đau đớn, ngọn tà hỏa trong lòng mới dần lui đi, bắt đầu dao động chậm lại.

Lâm Phương Sinh sắc mặt xanh trắng, ngón tay bắt ở sau lưng bầu chặt đã thấy máu, phíasau lại bị người nọ áp lên, hơi thở nóng bỏng phả vào lưng, cách lớp áo mỏng mà hôn cắn lên xương sống.

Chỉ là những day cắn bình thường, tê tê dại dại lại hơi đau, nhưng cảm giác cứ lan dần ra khắp toàn thân.

Chỗ mẫn cảm bị chà đạp, cảm giác đau đớn nóng bỏng này lại dần rối loạn, vừa đau vừa xót, trong chốc lát lại thấy ngọt ngào, nam căn lại thức tỉnh lần nữa.

Tư Hoa Quân ở phía sau cười nói, “Đã lâu không yêu thương nương tử, khiến nương tử phải chịu ủy khuất rồi.”

Lâm Phương Sinh chưa kịp mở miệng, phù văn Hợp Hoan trong cơ thể đã hấp thụ hết những tủy thân, xấu hổ, bám chặt lấy nam căn. Trong khoảnh khắc, cảm giác sung sướng vô hạn vô biên ập tới, dững đạo khô khốc cũng trở nên ẩm ướt.

Nội bích có chút thay đổi, thứ đó của Tư Hoa Quân vốn chôn chặt bên trong cảm nhận được hết, mãnh liệt tiến xuất, khiêu khích vào ra.

Lâm Phương Sinh không giãy giụa nổi, eo bị bắt lấy, chỉ đành phải chịu đựng từng đợt tiến công mạnh mẽ cứng rắn, thứ hùng vĩ kia muốn ép căng

huyết khối nhỏ nhỏ, gần như đã đến cực hạn, niêm mạc non mềm truyền đến cảm giác đau đớn, sắp bị sập đến xuất huyết.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bắc Minh Đại Hi

Tư Hoa Quân nửa muốn tham hoan, nửa muốn trừng phạt, tiến lui càng kịch liệt, niêm mạc non mềm không chịu nổi mà rách da thấm huyết, khe phản kháng yếu ớt.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy trước mắt đỏ lên, miệng vết thương như có bàn ủi ủi qua, đau đến mức bắp đùi run lên không ngừng, chỗ sâu trong cơ thể nóng đến bủn rủn, rối loạn mà bất an, cuối cùng không nhịn nổi nữa phải bật giọng cầu xin, “... Ra ngoài...”

Tư Hoa Quân thấy y cong eo, rõ ràng là tư thế chủ động hầu hạ, nơi kết hợp cảm thấy sung sướng khó tả; hơi nheo mắt, cố ý rút ra gần hết thì đột ngột đẩy sâu vào nơi đang chực co rút lại, nện liên tiếp lên vách thịt mềm mại, khiến thân hình trong lòng run lên; cười nhẹ, “Nương tử đã muốn, vậy vi phu không thể không tòng mệnh.”

Rồi sau đó càng lúc càng mãnh liệt, hơn hẳn bình thường.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng chỉ còn tiếng nước, thân người va chạm với nhau, giường lay động, cùng với vài tiếng rên nhẹ của Lâm Phương Sinh.

Không biết bao lâu, y mới thấy hai chân được buông lỏng, xích phía dưới bị tháo ra; còn chưa hồi thần đã bị Tư Hoa Quân giữ lấy đầu gối, kéo vắn sang hai bên, thứ như lửa nóng kia lại càng không gặp trở ngại, tiến quân thần tốc, đỉnh Lâm Phương Sinh đến mức y run rẩy không ngừng. Cảm giác tê dại mãnh liệt từ nơi đang kết hợp lan ra khắp tứ chi, nam căn dựng đứng, dán lên lớp vải áo ướt đầm.

Tư Hoa Quân cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả vào gáy Lâm Phương Sinh, động tác thô bạo khiến y không cách nào chống đỡ, đau đớn muốn chết.

Bị đỉnh đến phát ngoan, Lâm Phương Sinh rên lên một tiếng, mềm nhũn trên gối, ngã xuống bên cạnh. Tư Hoa Quân cong cánh tay, ôm chặt eo lưng rắn chắc của y, cười, “Vi phu có làm người thoải mái không?” Cách mấy tầng vải, hân nếm lấy nam căn của y, nhẹ nhàng xoa nắn trong lòng bàn tay, cọ xát qua lại.

Trước sau đều gặp kích thích tiêu hồn, tình triền mãnh liệt như muốn thiêu đốt, Lâm Phương Sinh hai tay vô lực, chỉ đành nắm chặt lấy ván đầu giường, mồ hôi ướt nhòe khóe mắt, lại thấm lên mấy chấm nhỏ trên vải giường trắng ngà.

Rãnh nanh cắn môi đến xuất huyết, biến những tiếng than nhỏ vụn thành những âm mũi trầm thấp, giống hệt như những độc dược ăn mòn, khiến người nghe mê mẩn trầm luân.

Tư Hoa Quân thấy y tóc đen tán loạn, thanh sam hỗn độn, lộ ra bờ vai tuyệt đẹp cùng eo lưng rắn chắc, cổ họng phát khô, không nhịn được mà làm mạnh hơn, gần như muốn vùi mình vào nơi ấm áp mềm mại kia.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy bản thân bị tấn công mãi ở nơi nào đó, chỉ cần hơi giãy dụa hay động đậy đều bị quy vào ”phạm lỗi”, cho dù có trốn tránh thế nào cũng sẽ bị đối xử thô bạo hơn, đau đớn hòa cùng khoái cảm khó phân, tình triền như lẩn vào kinh mạch, ngón chân cũng cong cả lên.

Cuối cùng nhẫn không nổi nữa, y òa khóc, cố hết sức mở miệng, “Dừng lại.... Dừng lại...”

Tư Hoa Quân nào dễ dàng đồng ý bỏ qua cho y như vậy, ngón tay đùa bỡn từ dưới quần lên trên ngực, chà đạp một điểm nổi lên đến khi nó sừng cứng, lại cúi người cắn lên vành tai Lâm Phương Sinh, đau đớn như thôi

thúc y. Lâm Phương Sinh sắp ngất đến nơi, tình triều như bao phủ, phát hiện phù văn kia liếm cắn nam căn càng thêm kịch liệt, Tư Hoa Quân đột ngột dừng lại, cười nhẹ, “Gọi ta tướng công, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Lâm Phương Sinh sắp cao trào bị dừng bất chợt, cảm giác nửa vời làm tình nhiệt vướng ngay tại bụng, khó chịu đến mức muốn nôn ra máu, tiếng thở dốc còn mang theo âm khóc, cắn răng nói, ” Kẻ sĩ có thể chết, nhất quyết không chịu nhục!”

Tư Hoa Quân cũng không lấy đó mà buồn phiền, ngược lại còn lấy tay đưa bốn hạt nhỏ trên ngực y, lập tức có một dòng điện giật vào da thịt, khiến thông đạo kia không cam nguyện mà co rút lại, Lâm Phương Sinh run rẩy toàn thân, kêu rên không dứt.

“Nếu thẹn thùng thì gọi là ‘Quân ca ca’ cũng được.”

Lập tức thấy Tiểu Kiếm tu đỏ hồng toàn thân, chỉ sợ là đã thẹn quá hóa giận.

Ác ý đưa bốn chột nổi lên, cự nhận nóng như lửa kẹt lại ở chỗ tiêu hồn, thông thả cọ xát, lại dán vào bên tai Lâm Phương Sinh mà nói, “Ta vốn định mai danh ẩn tích, cứ bàng quan mà xem đại hội luận đạo, nay sửa lại chủ ý, chi bằng ngươi cùng ta lấy cái danh Hồng Dương tham gia đại hội?”

Lâm Phương Sinh ý thức mờ mịt, chút tỉnh táo ít ỏi được dành hết để chống đỡ nơi phù văn kia rồi, làm sao nghe ra hẳn nói cái gì được nữa, nỗ lực mở miệng cũng kêu không thành tiếng.

Tư Hoa Quân lại hành động rất nhanh chóng, qua lần cửa mà gọi thuộc hạ đến chuyển bái thiếp.

Chỉ qua nửa ngày, tin chân nhân Hồng Dương xuất hiện ở Thiên Mục sơn trang, đồng thời cũng tổ chức giảng đạo trong lâu Bất Tri đã truyền khắp sơn trang.

Các tu sĩ cao tuổi đương nhiên rất kích động, một vài tu sĩ tuổi còn trẻ không biết đến danh tiếng Hồng Dương, sau khi hỏi qua cũng tỏ ra mong ngóng.

Cửa “Trí tri” giờ đã tụ tập cả ngàn tu sĩ. Rất nhiều người từ nơi khác biết tin cũng vội vã đi tới nơi.

Bên trong căn phòng rộng lớn của Bất Tri lâu, bục giảng được ngăn cách bởi một lần màn che, thấp thoáng bóng người phía sau. Một thanh âm trầm thấp hùng hậu từ đó truyền đến.

Tuy rằng có người bất mãn chân nhân Hồng Dương này ra vẻ huyền bí, còn lấy màn để che diện mạo thực sự, dần cũng bắt đầu đắm chìm trong bài giảng, lộ ra vẻ cung kính.

Chân nhân Hồng Dương, quả nhiên có thực học.

Bên trong phòng “Trí tri”, tất thấy mọi người đều chìm trong biển học vấn, toát ra vẻ túc mục trang nghiêm.

Thấp thoáng phía sau rèm che lại là một cảnh tượng khác hẳn.

Một thanh niên kiếm tu đang bị Hồng Dương giam cầm trong lòng, hai vạt áo mở rộng lộ ra đôi chân thon dài không tì vết, trắng nõn sáng bóng như ngọc.

Quần áo trên người hỗn độn, lồng ngực cùng bờ vai đều lộ ra, lại bị xiềng xích lưu ly trói chặt, không cách nào giãy giụa.

Phía dưới của cả hai kết hợp khít khao, thanh niên bị nam căn của Hồng Dương tiến nhập chặt chẽ, không thể động đậy.

Chính là Lâm Phương Sinh, trong lúc Tư Hoa Quân dùng giọng điệu trầm ổn của mình giảng bài đã dùng cự vật thỉnh thoảng cọ động, như thể

gãi không đúng chỗ ngứa, khiến cho phù văn cũng không được thỏa mãn, bám lấy nhục nhận, tham lam như thể muốn nhập hung khí kia vào trong bụng cùng. Lâm Phương Sinh bị tra tấn trường kì đến mức toàn thân thoát lực, nằm xụi trong lòng người phía sau, một bên nghe những lời truyền từ miệng Tư Hoa Quân, một bên chịu đựng bàn tay đang đung chạm nam căn đang nhỏ "nước" của mình.

Ngón tay chạm vào như mang theo lửa, thiêu đốt đến mức toàn thân vô lực.

Trong lúc giảng bài, thỉnh thoảng Tư Hoa Quân sẽ thay đổi tư thế, thuận tiện ẩn hông mấy cái, Lâm Phương Sinh cũng tùy theo mà chấn động toàn thân.

Trước mắt thấy thấp thoáng qua lớp màn che là hơn nghìn tu sĩ đang lắng nghe, y càng thêm xấu hổ cùng giận dữ, tình triều khó nhịn lan khắp toàn thân không gì ngăn cản nổi.

Y cắn chặt khớp hàm, không tiết ra mấy may thanh âm nào. Hai mắt nhắm nghiền, người ngả ra sau, làn da ửng hồng trông thật hưởng diễm, mang đầy vẻ yếu ớt.

Tư Hoa Quân cũng còn biết giữ mực, cũng không đến nỗi tra tấn, chỉ là ôm Lâm Phương Sinh vào trong ngực, truyền đạo và giải thích nhiều điều, trong lúc đó thì đùa bỡn một chút.

Một bài giảng này kéo dài từ lúc hoàng hôn đến khi trời sáng, người tham dự đều thu hoạch được ít nhiều, kiến thức về phù văn nâng cao thêm một bậc. Uy danh của chân nhân Hồng Dương lại được ca tụng một lần nữa. Tuy nhiên chuyện đó sẽ nói sau.

Đợi khi các tu sĩ ra hết khỏi Bất Tri lâu, thủ vệ trong điện cũng tiến lên, đứng bên ngoài rèm mà thi lễ, "Chân nhân, mọi người ngoài kia đã đi cả rồi, còn có gì sai bảo không ạ?"

Tư Hoa Quân cúi đầu, làn môi đặt trên đầu vai nóng như lửa của Lâm Phương Sinh, cọ nhẹ đây hương thụ, đương nhiên không yên lòng nói, “Đều lui ra cả đi, bốn tọa cần yên tĩnh để nhập định, khi nào xong sẽ đi ra.”

Nhóm đạo đồng tuy thấy ngôn ngữ cử chỉ của Hồng Dương quái dị, nhưng vốn đã được dạy bảo, nên đều hành lễ rồi xếp thành hàng rời đi, còn đóng cửa “Trí tri” lại.

Ánh mặt trời buổi sớm bị ngăn cách ngoài cửa lớn, cả đại điện rộng lớn nhất thời yên tĩnh. Lâm Phương Sinh chịu áp lực nguyên một đêm, đã sức cùng lực kiệt từ lâu, dưới sự áp đảo của Tư Hoa Quân mà tình triều bài sơn đảo hải ập tới liên tiếp, không có cách nào kìm hãm; y rên lên mấy tiếng nhỏ vụn. Chúng hệt như tà âm mà quanh quẩn mãi trong đại điện.

Tư Hoa Quân nâng một chân y lên, vòng nửa vòng thành tư thế mặt đối mặt, vén tóc mái đã ướt đẫm mồ hôi của y lên, nhìn đôi mắt gần kề đương mơ hồ như sương mù, ôn nhu hỏi, “Như thế đã đủ để nhớ rõ ta chưa?”

Lý trí của Lâm Phương Sinh vốn đã bị khoái cảm chiếm cứ từ lâu, giờ đây khí tức hỗn loạn, ngỡ ngác nhìn đôi mắt ánh kim kia của Yêu Tu, lại không nghe rõ hẳn nói gì, chỉ có thể há miệng cố thở dốc, như thể muốn xua bớt đục niêm nồng đậm trong người. Thế nhưng y lại khóa ngòi trên đùi Yêu Tu, hai chân thon dài cuộn lại, nam căn thẳng đứng, bốn chữ ”phong nguyệt vô biên” không đủ để hình dung y ngay lúc này.

“Mà thôi, đã có dấu vết của ta trên người, trong vòng Lục giới người không có năng lực chạy trốn nổi đâu”, Tư Hoa Quân cười nhẹ một cái, chung quy vẫn không thể nhẫn nại, phóng túng cho khát vọng, động thân cũng thêm mạnh. Lâm Phương Sinh ngửa đầu ngã vào gáy hắn, đục niêm tăng vọt, thỉnh thoảng than nhẹ, cho tận đến khi cả hai cùng chìm trong tình nghiệt vô cùng.

Lần tiếp Lâm Phương Sinh tỉnh lại đã là đang nằm trên nhuyễn tháp. Mồ hôi cùng niêm dịch toàn thân đã được tẩy rửa sạch sẽ.

Y ngồi dậy, thấy trên người mình là áo quần chỉnh tề; là một bộ quần áo mới chưa từng thấy qua bao giờ, đường may cẩn thận tinh mỹ. Giường y đang nằm cũng rất rộng, mười người cùng lên cũng đủ, sa mỏng xanh tím như sông khói rủ xuống, mềm mại thoải mái. Bài trí trong phòng cũng rất xa lạ, đồ đạc đều là hàng tinh phẩm.

Đẩy cửa ra ngoài, thấy đều là người hầu xa lạ đang vội vàng làm việc, bốn phía phòng ốc đều nhuốm một màu đỏ rực rỡ, giăng đèn kết hoa, đèn lồng vải đỏ khắp nơi.

Vừa mới tỉnh lại, hóa ra đã ở biển Bắc Minh, trong Thủy tinh cung.

Lâm Phương Sinh thấy người hầu đều bận rộn cả, không tiện làm phiền, chỉ đi dọc theo hành lang gấp khúc, đi về phía chủ điện. Trên đường y giữ lại một người, hỏi về nơi Tư Hoa Quân đang ở. Tiểu Yêu Tu sắc mặt rất vui, “Cung chủ đang ở trong phòng tân nương, có cần tiểu nhân truyền lời giúp ngài không ạ?”

Chẳng trách lại vội vã quay về cung đến đến, hóa ra là.... Bận rộn thành thân.

Lâm Phương Sinh bất chợt thất thần, những lời lải nhải của tiểu Yêu Tu kia cứ vào tai nọ lọt tai kia. Cuối cùng hẳn ta mới nói, “.... Tiên sư là khách quý, cung chủ không ngừng dặn dò chúng tiểu nhân hầu hạ ngài cẩn thận, nếu có mệnh lệnh không được từ chối....”

“Không có gì, người lui đi.”, Lâm Phương Sinh không buồn nghe hẳn ta luyên thuyên, xoay người rời khỏi cung. Đi được một lát, y mới nhớ ra nhóc sói đang ở trong Thiên Kinh các, liền đi chậm hẳn.

Tiểu Yêu Tu kia cũng thông minh, thấy thế liền đuổi theo, “Lâm tiên sư có gì sai bảo không ạ?”

Lâm Phương Sinh trầm giọng nói, “Mời cung chủ của các người.... Sau khi gặp tân nương rồi thì đến vườn hoa hình chữ nhật.”

Tiểu Yêu Tu vâng dạ rồi đi, Lâm Phương Sinh cũng cong mình đi vào đình viện trong cung, đứng giữa một vùng cỏ xanh hoa ngát, sau đó thả Viêm Dạ ra.

Nhóc con được thả ra rồi liền hưng phấn chạy lên trước mấy bước, quay đầu lại như thể cảm ứng được chủ nhân nó tinh thần sa sút, lon ton chạy về, dụi vào chân y lấy lòng.

Lâm Phương Sinh cúi đầu, bế nó lên, chỉ trong một lát liền cảm ứng được phía sau có một làn hơi ấm, một người ôm y vào lòng, chợt nghe thấy tiếng của Tư Hoa Quân trên đỉnh đầu, “Nhanh thế đã tỉnh, linh tinh hóa hết rồi sao?”

Linh lực của Yêu Tu vốn tính hỏa lại mạnh mẽ, khiến Hàn lang vốn thể băng hàn khó chịu, nó đòi dậy, giãy dụa đầy bất an trong lòng Lâm Phương Sinh. Y xoay người, thả nó xuống đất, cũng thừa cơ thoát khỏi lòng Tư Hoa Quân.

Khi y quay người lại thì sắc mặt đã trở lại trầm tĩnh, ánh mắt trong veo, “Ngày đại hỉ của Tư Hoa cung chủ, tại hạ không tiện quấy rầy, chỉ mong ngài giải ấn cho, Vạn Kiếm môn ắt có hậu tạ.”

“Đại hỉ?” Tư Hoa Quân hỏi ngược lại, khẽ cau mày, nhưng rồi cũng nhanh chóng giãn ra cười, “Nói thế cũng coi như đại hỉ. Giải ấn tuy là việc nhỏ, nhưng cần phải đến Băng nguyên mới giải được. người cứ ở lại xem lễ đã, xong việc rồi chúng ta cùng đi Băng nguyên một chuyến.”

Nói đã đến nước này, Lâm Phương Sinh đứng yên một chỗ lát, cũng không biết vì sao lại ở lại.

Yêu Tu làm việc rất nhanh. Đèn lồng đỏ rực một người châm một người treo, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ rực cung điện, nhìn thoát qua hết như một ngọn lửa mãnh liệt đang hùng hực cháy.

Nếu mượn chuyện này mà chấm dứt, không còn dây dưa gì với Yêu Tu này nữa, cũng coi như bớt đi một khúc mắc.

Cẩn thận mà ngẫm lại, y và Tư Hoa Quân, quá lắm cũng chỉ là nghiệt duyên như sương sớm. Giết hại người thiếp của Tư Hoa Quân, lấy thân mình bồi vào, trải qua bao chuyện; còn, thiếu gì cũng đã thanh toán cả.

Lâm Phương Sinh nghĩ ngợi lung tung, cuối cùng cũng tĩnh tâm lại, hòa vào cùng khách mời, đi vào trong đại điện.

Nến đỏ thắp cao, đèn đuốc sáng trưng, một nữ tử vận hồng y lộng lẫy đi trên thảm đỏ giữa điện, trang dung diễm lệ không gì sánh được.

Rõ ràng là nữ yêu đầu hồ kinh ngày trước.

Giờ phút này nàng vận trang phục lộng lẫy, xinh đẹp động nhân, không còn vẻ ngạo mạn ngày đó nữa, trong ánh mắt lộ ra vẻ xấu hổ cùng vui sướng.

Tư Hoa Quân tự tay ra nghênh đón, hấn vận cẩm bào đen tuyền mới tinh, vô cùng hoa quý, càng làm nổi bật vẻ ung dung tự phụ, khí chất cao ngạo.

Lâm Phương Sinh nhìn hấn mỉm cười, nắm lấy tay nữ yêu đi vào trong điện; y chỉ cảm thấy cảm giác chua xót, đau như bị kim châm cứ nhức nhối trong ngực. Y lại không chịu yếu thế mà rời đi, đành xoay người hộ tống mấy vị khách khác, theo chân Tư Hoa Quân đi vào trong điện.

Trong tiếng nhạc hỉ, xuất hiện một nam yêu mặc hồng bào, gương mặt vui mừng nghênh đón mọi người.

Tư Hoa Quân đặt tay nữ yêu lên tay nam yêu, cười vang, “An Hải, nay ta đưa tiểu hồ giao này cho ngươi, ngươi phải đối xử với nàng ta cho tốt, chớ làm kẻ phụ lòng.”

Xung quanh ai cũng cười thật to, có người nói, “Lời này phải nói với tiểu hồ thì có. Nhớ đối xử tử tế với An lang đấy, đừng có hờ chút là lại rút roi ra.”

Khiến cho nữ yêu tên Hà Phi kia quay ngoắt đầu lại trừng cả đám người.

An Hải nắm lấy cả hai tay nàng, luôn miệng nói không dám, lại ra vẻ muốn cùng với nữ yêu kia bái Tư Hoa Quân.

Hắn lại nói, “Hãy khoan.”, xoay người đi vào trong đám người, kéo Lâm Phương Sinh lên, cùng ngồi lên thảm đỏ. Lúc ấy Tư Hoa Quân mới cười, “Được rồi, tân nhân quỳ xuống.”

Lâm Phương Sinh còn chưa hồi thần từ phong tục cưới hỏi kì dị của Yêu giới đã thấy đôi vợ chồng mới cưới cúi đầu bái mình.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sau Rượu Loạn Tâm

Thấy đôi tân nhân đã bái xong, người chủ lễ xướng lớn, “Kết thúc buổi lễ!”

Nhóm Yêu Tu bắt đầu hiện lại nguyên hình, tiếng hoan hô vang lên khắp nơi, lại có rất nhiều hoa được tung lên, còn có cả rất nhiều loài cá sặc sỡ, pháp bảo góp vui, vô cùng náo nhiệt.

Trân tu mỹ vị, rượu ngon món ngon, lần lượt được dâng lên như nước.

May mà đạidiện rộng mở, chúng yêu thoải mái chơi đùa, trong mắt phàm nhân lại là cảnh quần ma loạn vũ.

Tư Hoa Quân cầm trong tay một bình rượu thanh đồng, nhắm nháp thưởng thức rượu ngon ủ cùng cỏ linh châu ngàn năm, tay còn lại nắm lấy Lâm Phương Sinh. Cảm giác ấm áp bao trọn lấy ngón tay băng lãnh của y.

Phía bên kia, chúng yêu đang vây quanh đôi tân nhân, muốn đại náo động phòng.

Lâm Phương Sinh nhớ tới đủ kiểu hiểu lầm lúc trước, vừa thấy xấu hổ, vừa thấy thoải mái, không rút tay ra mà cứ để cho hấn nắm. Hấn nhìn theo đoàn yêu đang rời đi kia, đánh tan sự yên lặng, “Phong tục hôn lễ của Yêu giới đúng là khá kì lạ. Tân nương thích râu rạo, bắt cung chủ phải đưa tận tay bản thân đến cho tân lang, đủ các loại lễ nghi khác, không giống như với Nhân giới. Nháo động phòng thế này cũng là trăm sông đổ về một biển.”

Tư Hoa Quân nắm lấy tay phải của Lâm Phương Sinh, dẫn y vào trong nội điện, cười nói tiếp, “Yêu vật trời sinh trời dưỡng, cần gì lễ nghi trói buộc; chẳng qua là học tập vài quy củ phong tục của Nhân giới, sửa lại cho hợp rồi làm theo thôi.”

Nữ yêu vốn kiêu ngạo vì dung mạo của mình, đương nhiên là không chịu che đi; người nhà mẹ đẻ đưa tân nương đến cho tân lang, đương nhiên là để thị uy, thường là người mạnh nhất ra mặt, như một hình thức răn đe tân lang đối xử tử tế với nữ nhi nhà mình.

Hồ kinh kia không có gia trưởng, cho nên mời thủ lĩnh ra mặt, cũng coi như là tâm ý của Tư Hoa Quân.

Còn về phần nháo động phòng, đây là một chuyện rất náo nhiệt, đương nhiên là phải học tập nguyên xi rồi.

Lâm Phương Sinh nghe thấy cũng thấy thú vị, đi một đường đã tới phòng ngủ lúc trước của y, cùng ngồi xuống đối ẩm với Tư Hoa Quân.

“An Hải coi như cánh tay phải của ta, là thị vệ đứng đầu của Thủy tinh cung này. Hãn ta thành thân, lại thú trưởng nữ của Hồ kinh; với ta mà nói cũng coi là đại hỉ.” Tư Hoa Quân nhắc đến chuyện này trước, lại đổ đầy rượu ủ ngàn năm vào chén của Lâm Phương Sinh, tiện đà cười, “Cũng đâu có lừa người.”

Lâm Phương Sinh nhớ lại những hành động lúc trước, có hơi xấu hổ, giờ chén rượu lên như muốn che giấu, uống một hơi cạn sạch. Thứ rượu kia vào miệng thì ngọt, xuống đến bụng rồi mới bùng lên như lửa, sắc mặt cũng đỏ hồng theo, “Ta cũng chưa từng...” Y ngừng lại, cuối cùng thừa nhận, “Đúng là hiểu lầm, nhưng cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

“Chỉ là chuyện nhỏ?” Tư Hoa Quân lặp lại, tay cũng vươn lên, nhẹ nhàng nắm lấy một lọn tóc đen vương trên vai y; hai mắt hẹp dài khẽ nheo lại, màu mắt cũng tối theo. Ngày Công Dã Minh Kính nhập ma phát cuồng,

ánh mắt của hắn ta cũng tương tự vậy, “Lúc đầu chẳng qua là thấy người có linh căn thuộc hệ hỏa, tư chất cũng hiếm thấy, nếu song tu có thể có lợi lớn với ta.”

Lâm Phương Sinh không ngờ hắn lại nhắc đến chuyện này, y ngẩn người, sau mới hỏi lại, “Lúc đầu?”

Tư Hoa Quân khẽ gật, “Lúc đầu.” Lại châm rượu cho nhau, chất rượu sóng sánh, mùi hương thơm thanh thuần, phản xạ lại ánh nến đỏ rực, xa xa vọng lại tiếng cười đùa náo nhiệt, càng nghe càng mơ hồ, “Mà nay...”

Lâm Phương Sinh mặc hắn đùa nghịch tóc mình, nâng chén rượu lên, rượu chạm vào môi, tiện đà làm luôn một ngụm. Y hạ mắt xuống, thần sắc bình thản, cũng không để ý Tư Hoa Quân, “Mà nay làm sao?”

Tư Hoa Quân chỉ cười không đáp, đứng dậy vòng qua bàn tròn, ôm y đặt lên bàn, môi đặt lên cổ y, cảm giác như đã say mất rồi, miệng lưỡi ôn nhu; ánh nến đung đưa, màn che lay động, tất cả đều mang vẻ kiêu diễm, “Người là Nhân tu, vốn quen suy diễn, đoán nhân tâm, dò thiên cơ, chi bằng coi như một vụ tính toán, xem tột cùng như thế nào.”

Rượu linh châu ngàn năm kia quả thật có dư âm bá đạo, Lâm Phương Sinh cũng lưỡi đứng lên, tứ chi biếng nhác, ngón tay Tư Hoa Quân lướt qua tóc cũng chỉ nhú mi, nhưng không đẩy hắn ra, “Ta vốn từ Vạn Kiếm môn, chỉ tu Kiếm đạo, chưa học được cái thuật ”suy diễn”, chỉ sợ khiến cung chủ...”

Hai chữ ”thất vọng” còn chưa rời môi, đã thấy bên gáy hơi đau đau, rõ ràng lại bị cắn.

Lâm Phương Sinh thở hổn hển, cố tránh đi, lại bị Tư Hoa Quân đặt xuống bàn, đôi mắt của Yêu Tu ánh lên sắc kim nhìn chăm chăm y, “Gọi ‘Thanh Quân ca ca’, ta sẽ giải ấn cho thú cưng của người.”

Hành vi vô lại bậc này, lại khiến Lâm Phương Sinh tức giận đến bật cười, ngồi dậy, “Không bằng ta cho người một bức câu đối.”

Tư Hoa Quân mỉm cười vỗ tay, “Như thế cũng tốt, tấm điện này của ta vẫn còn trống nơi cửa hiên, vừa đúng lúc để nường tử lưu vài chữ.”

Lâm Phương Sinh còn đang buồn phiền vì cái ”ân báo đáp” mà hấn nhắc đến năm lần bảy lượt kia, từng bước ép sát, có tâm muốn giáo huấn hấn, đương nhiên không nhường việc nhân đức cho ai, đẩy cửa ra ngoài điện.

Y ý vào cảm giác say trên người, sắc mặt bạc hồng, hai mắt sáng rực, đứng ngay trước cửa, giơ kiếm lên; trên người lập tức xuất hiện khí thế phiêu nhiên tiêu sái, thiên ngoại phi tiên.

Hai bên cửa hiên tấm điện hồng giao làm bằng nham thạch tạo hình, màu đỏ như lửa, tính chất cứng rắn, chỉ khắc vài họa tiết mây cuốn đơn giản, tuy không tinh xảo nhưng lại lộ vẻ đại khí bàng bạc.

Lâm Phương Sinh triệu linh kiếm ra, hai thanh trông tầm thường nhưng lại linh động khác thường, chúng xoay vòng theo thân, dựa theo động tác của y mà bắn thẳng về phía cột trụ.

“Đoàng” một tiếng, hai thanh kiếm đụng phải cấm chế vắng bật trở lại.

Lâm Phương Sinh tức giận, quay đầu trừng Yêu Tu, “Muốn ta đề chữ, sao không triệt hạ phòng ngự?”

Tư Hoa Quân đứng một bên bàng quan nhìn, thấy đôi mắt đã ngả say của y ngật trong sương, tự giận tự nộ, liền cong môi, mỉm cười vung tay lên xóa cấm chế, ôn nhu nói, “Là do vi phu cả, nường tử tiếp tục đi.”

Lâm Phương Sinh thấy hấn thông minh, tâm trạng cũng tốt lên, lại dồn linh lực, khéo léo điều khiển linh kiếm khắc lên nham trụ cứng rắn, mảnh vụn bắn ra liên tiếp, con chữ hoàn chỉnh cũng dần hiện ra.

Đang khắc chữ, chợt thấy An Hải mặc quần áo hỉ xộc xệch, tay cầm hai chiếc chùy hốt hoảng đuổi tới, đằng sau còn có một đội quân lính tôm tướng cua say ngã trái ngã phải, hình thù kì dị, vẻ mặt khẩn trương chạy vội tới, miệng vẫn còn thì thào lải nhải, “Sao... Sao nội điện lại bị tập kích chứ? Cung chủ...”

Chạy đến nơi, chỉ thấy Lâm Phương Sinh đang chỉ huy linh kiếm bên cạnh cửa hiên, khắc hai dòng chữ thật lớn; cung chủ nhà mình bày ra vẻ mặt ôn nhu, đứng ở bên nhìn chăm chú, dáng vẻ nhàn nhã, chỉ thiếu mỗi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Chúng không khỏi giật mình.

Tư Hoa Quân thấy An Hải chạy tới mới sực nhớ ra, xoay người bảo chúng yêu tán đi, “Tiên sư vì ta mà đề chữ lên tấm điện, quên báo cho các người, mệt cho các người đi một chuyến tay không.”

An Hải đương nhiên nói không dám, lại đưa mắt nhìn sang hai bên trụ đỡ rực cạnh cửa, thấy một vẽ là “Liều mạng chiếm tiện nghi”, vẽ còn lại là “Thà chết không chịu thua”.

Bút hoa tiêu sái hiên ngang, tuấn tú cương trực, lại ẩn ẩn một cơn nộ khí, nhìn lâu cũng khiến người ta run lên.

Hắn ta liền tán một câu, “Chữ hay lắm!”

Lâm Phương Sinh thấy An Hải khen ngợi không chút lừa dối, tâm trạng tốt hẳn, lại cong tay chỉ quyết, tại bức hoành phi trước cửa khắc một chữ lớn: Bản sắc yêu quái.

Ngụ ý trong đó nhìn đã biết rõ ràng.

Vốn y chỉ định chọc giận hồng giao mà thôi, ai ngờ kẻ dẫn đầu đám thị vệ kia lại khen hay cơ chứ.

Một đám Yêu Tu đầu dẹp như cá, hai mắt tròn xoe gật gù khen ngợi, “Chúng ta là Yêu Tu, quả thực đúng hệt như những chữ này, bảo vệ địa bàn. Phàm là thuộc Thủy tinh cung Bắc Minh hải ta, nhận đến nhỡ lông, cá đến tróc vảy, quả thực không bỏ qua chút lợi nào!”

Một Yêu Tu khác toàn thân đỏ bừng hệt như con tôm lớn theo lên mà nói, “Đúng thế đấy ạ, tiên sư không hổ là bạn thân của cung chủ, thà chết cũng không chịu thua thiệt, chẳng lẽ không phải khí khái vốn có của chúng ta sao?”

Các yêu khác cũng hòa vào mà ca ngợi.

Thường có câu, thiên xuyên vạn xuyên, mã thỉ bất xuyên.

*Ý chỉ dù tâm bốc đến đâu cũng không nói trúng được tâm trạng người nghe.

Cho dù Lâm Phương Sinh vốn đạo tâm trong sáng, khi nghe người ta thối phồng lên cũng nửa xấu hổ, nửa lâng lâng.

Trào phúng bất thành, y chỉ có thể thu linh kiếm lại, vừa mới cất được một bước đã lão đảo, Tư Hoa Quân ôm lấy rồi.

Hắn xua chúng yêu đi, ôm y vào trong lòng, nhìn lên tấm điện cười, “Nương tử không ngại lao khổ mà đề chữ lên tấm điện, vi phu rất thích. Nếu không ngại thì mọi cửa hiên trong cung người đều đề câu đối có được không?”

Lâm Phương Sinh tuy có tu vi Kim Đan nhưng thứ rượu linh châu ngàn năm kia quả thật sự rất nồng, cảm giác say đã bốc lên tận đầu, hơn nữa lại vừa vận nội công càng khiến men say dâng lên. Y nắm chắc vạt áo của Tư Hoa Quân, nhú mày giơ sát mặt vào nhìn chăm chăm, “Yêu quái nhà người quen thói đánh lén, giờ lại lập cạm bẫy gì đây?”

Sau đó thiên toàn địa chuyển, cả người đã được vây quanh bởi chăn dệt mềm mại.

Lại nghe thấy hơi thở ấm áp của Tư Hoa Quân ghé vào bên tai, nhu hòa nói nhỏ, “Nương tử đã vào trong lồng rồi, cần gì phải đặt bẫy.”

Một nụ hôn hạ xuống, tê tê đại đại, ấm ấm ngứa ngứa, lướt dần từ vành tai xuống, hòa cùng cảm giác ngả say khiến cảm xúc phóng đại nhiều lần, chỉ cần đụng chạm nhẹ nhàng đã thấy sung sướng không chịu nổi. Lâm Phương Sinh thở dốc một hơi, một dòng nhiệt chạy dưới khố, nam căn có dấu hiệu thức tỉnh.

Giường chăn rộng rãi, thân hình hai người dây dưa, nóng bỏng cọ sát, quần áo không biết đã ném ở nơi nào.

Ánh mắt Lâm Phương Sinh ngập sương, chỉ cảm thấy toàn thân nóng như lửa, dán mình lên da thịt hừng hực của Tư Hoa Quân, xúc cảm nhần nhụi tuyệt không thể tả. Y thở một hơi trầm thấp, hai tay ôm chặt lấy lưng Yêu Tu, cố gắng chui vào lòng hắn.

Khí tức của Yêu Tu cũng nóng vô cùng, đồng tử thâm trầm hóa thành màu kim, tay tách hai chân Lâm Phương Sinh ra, hạ thân xuống, cúi đầu hôn lên làn môi hơi tỏa ra hương rượu, liếm cắn gặm nhấm, giọng đã khàn khàn, “Sẽ có một ngày ta lấy được đầu của lão đạo Hách Liên và tiểu nhi Chinh Mạc.”

Lâm Phương Sinh tuy đã trầm vào cơn say nhưng những lời này lại nghe rất rõ, đôi mắt ngập sương chột thanh tỉnh. Y cố sức lật người, đặt Yêu Tu xuống thân, giữ chặt bả vai hắn, giọng nói lạnh lùng, “Nếu muốn đụng đến sư môn ta, trước tiên hãy qua cửa ta đã.”

Vừa cất lời đã thấy một vật trắng mịn ấm áp dán vào eo lưng, Tư Hoa Quân không còn bóng dáng, chỉ thấy một giao long đỏ rực, đầu có hoa văn

vân hà, vừa quán lấy eo y, vừa vươn hai móng vuốt nắm cổ tay, cuốn lấy Lâm Phương Sinh.

Phiến vây đỏ lấp lánh như lửa, đụng vào cứng rắn mà ấm áp, đồng thời có một thứ nóng bỏng cực đại, cường ngạnh đặt cạnh hông.

Trong đôi mắt quả hạnh vàng óng ánh của giao long là ý trêu đùa tràn ngập; thân mình thon dài cuốn quanh lồng ngực y, vảy đỏ cũng nóng thêm lên, yêu thương ái muội cọ lên lồng ngực. Giọng nói của hắn vẫn không đổi, trầm thấp ý nhị như cũ, “Nếu nương tử muốn yêu thì vi phu cũng sẽ thưởng thử xem.”

Đau đớn rất nhỏ cùng cảm giác nóng bỏng dấy lên trên ngực lan vào trong cốt tủy, Lâm Phương Sinh cắn chặt răng, người cũng tỉnh ra chút, trầm mặt xuống, nhắc chân muốn đá văng thân mình của yêu giao thô to như thùng nước kia ra, “Hình người thì có làm sao, cái tên yêu nghiệt này... A...”

Yêu nghiệt kia không đợi y nói xong đã vội vàng sáp hợp vào, phục trang đẹp đẽ bên ngoài người cũng cùng lúc kích thích, giữa cảnh sắc bài trí trang nhã, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lâm Phương Sinh sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy nơi nào đó trong lòng đổ sập xuống ào ào. Phù văn Hợp Hoan kia như gặp được người quen, khăn cấp ôm chặt lấy vị khách quý mới tới, mặc cho thứ đó đỉnh nhập cọ sát, va chạm thảo phạt, khoái cảm ủa như nước, tập kích đến mức thần trí thất linh bát lạc; ngay cả giãy giụa cũng vô lực, tứ chi thoát lực, mở rộng mặc kệ Yêu Tu ”ta cần ta cứ lấy”.

Tiếng thở dốc hòa cùng rên rỉ dày đặc vang trọn một đêm.

Đợi đến khi trời sáng, Lâm Phương Sinh tỉnh dậy, hồng giao đã biến đâu mất dáng, chỉ thấy Tư Hoa Quân chống một tay, cúi đầu mỉm cười với y, trong ánh mắt ngập tràn nhu tình.

Lâm Phương Sinh chợt nhớ đến một loạt hành động ”được một tắc lại tiến một thước” của tên kia đêm hôm trước, sắc mặt sầm xuống, chực đứng dậy.

Cảm giác đau đớn từ hông lan ra, té ngã là điều không thể tránh, ngã vào lòng Yêu Tu.

Tư Hoa Quân cũng không trêu đùa, ngược lại còn sẵn sóc xoa eo cho y, “Lấy tiểu sủng kia ta xem nào.”

Viêm Dạ vừa xuất hiện đã bị linh khí hỏa nồng đậm khiến toàn thân khó chịu, nằm sấp phủ phục dưới chân giường không động dậy.

Tư Hoa Quân một bên ôm lấy Kiếm tu, biếng nhác dựa vào đầu giường, đầu ngón tay tụ lại một điểm linh khí đỏ lửa, dần dần phác ra giữa không trung một quỹ tích phức tạp.

Lâm Phương Sinh thấy hấn họa ra một phù văn tuyệt đẹp, động tác cũng ưu nhã. Trong khoảng thời gian một nén nhang đã thấy giữa không trung là một phù văn hồng diễm, nơi nét bút dứt cũng là lúc hồng quang đại thịnh, hóa thành một tấm ngọc bội đỏ rực bằng bàn tay, tinh xảo hoa mỹ, chìm dần vào giữa trán Hàn lang.

Phần lông nơi đó của sói con bị hun trụi, cháy đen thành một vòng tròn, đáng thương không tả nổi. Nó đành nhắm mắt lại, lâm vào giấc ngủ say.

Tư Hoa Quân thu tay về, đặt lại lên hông Lâm Phương Sinh, thân mật hôn lên xương quai xanh y, “Ta có thuộc tính khắc với nó, cho nên có tí chút xung đột. May mà ta sử dụng phù văn Ngũ hành nên cũng không đáng lo, chỉ gây ít ngoại thương thôi. Đợi khi nó tỉnh dậy, Thất Tuyệt ấn sẽ bị giải một nửa, một nửa kia phải về đến băng nguyên Lưu Việt mới giải được.”

Băng nguyên Lưu Việt nằm ở phía nam cách xa Yêu giới, gần kề với Ma vực, địa hình hiểm trở, mãnh thú rất nhiều, chỉ có người tu vi Kim Đan trở lên mới vào được; hiện nay Lâm Phương Sinh có thể đi được rồi.

Y giờ mới gật đầu, “Làm phiền cung chủ.”

Tư Hoa Quân bất mãn, ôm lấy eo y, cắn lên vành tai, “Nếu biết là làm phiền, vậy gọi ‘Thanh Quân ca ca’ đi, xem như trả thù lao.”

Lâm Phương Sinh bị cắn đến tê ngứa, lưng cứng lại, kiên quyết đẩy Yêu Tu ra, tự đi mặc quần áo.

Yêu Tu càng thêm bất mãn, nằm duỗi dài trên giường, đôi mắt phượng lạnh lại, “Băng nguyên Lưu Việt vừa xa vừa hiểm, nếu người không chịu gọi thì không đi cũng được.”

Động tác mặc quần áo của Lâm Phương Sinh dừng lại, nhưng rồi cũng tiếp tục, “Nếu đã luận về huynh đệ thì sư tôn ta gọi cung chủ là trưởng bối mới hợp lý.”

Tư Hoa Quân sửng sốt, thầm thấy những lời ấy rất phải, “Như vậy thì... Vẫn gọi là tướng công thôi.” Lại lầm bầm lắc đầu, “Không ổn, không ổn. Nếu là tướng công, chẳng phải lão đạo Hách Liên kia vẫn được lợi trên cơ sao? Phải làm thế nào cho được đây?”

Trong một chốc, mây cau cả lại, hết đường xoay xử.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Băng Nguyên Lưu Việt

Hai người chuẩn bị đồ, rời Bắc Minh hải, đi về phía Băng nguyên hướng nam.

Tư Hoa Quân không dùng pháp bảo mà triệu ra một con hải thú toàn thân màu xanh đen, to như ngọn núi. Hắn cùng ngồi lên lưng nó với Lâm Phương Sinh. Con thú kia phát ra một tiếng thở trầm sâu, thân mình không lồ phá băng răng rắc, đi vừa nhanh lại êm.

Trời đương buổi sớm, ánh mặt trời vừa tỏa, chiếu xuống Bắc Minh hải lấp lóa như một khối ngọc bích khổng lồ, xanh mướt một màu trời. Kết giới dần bị hóa giải, biến thành từng làn gió mát, cuốn theo hương vị biển khơi, thổi tung vạt áo tóc mai hai người, khiến khung cảnh tỏa ra vài phần đạo cốt tiên phong, khí thế hóa tiên.

Tư Hoa Quân lấy một quả ngọc phù ra, từ chính giữa nó, khối đó bắt đầu vụn vụn vỡ ra, dần hình nên sông ngòi đường đi, hồ sâu hay chạp bầy... Chính là bản đồ băng nguyên Lưu Việt.

Tranh đánh dấu rất chi tiết, Tư Hoa Quân giảng giải cho y sông băng bắt nguồn từ đâu, nơi nào là chốn nghỉ của mãnh thú, nơi nào có thiên tài địa bảo... Cuối cùng hắn lấy ra một ngọc phù rỗng khác, chế lại một bức bản đồ, giao cho Lâm Phương Sinh cất giữ.

Hắn lại dặn dò, “Băng nguyên Lưu Việt nguy hiểm tứ bề, yêu thú đều ngoài cấp bốn, nếu chẳng may không có ta ở đó nhớ lấy ấn phong thủy đánh dấu chúng, tránh nguy hiểm đi, không được liêu lĩnh.”

Lâm Phương Sinh thấy hần hơi làm nhảm, nhưng cũng không cản, âm ừ trả lời.

Tư Hoa Quân thấy y ngoan ngoãn, tâm trạng cũng tốt, vừa đi vừa ngắm cảnh biển. Khi thì có cá bay bảy màu lao vút qua đỉnh đầu, lúc thì có tiên cá bơi theo, tiếng nói thanh thoát, giọng hát động nhân.

Nhàn tảng du lãm như vậy, đến ngày thứ sáu đã thấy băng trôi trên mặt biển càng lúc càng nhiều, tốc độ của hải thú cũng chậm lại.

Tư Hoa Quân nói, “Phía trước là nơi cực hàn, nếu Lam Nhi tiếp tục đi thì sẽ bị thương mất.”

Lâm Phương Sinh gật đầu, triệu phi kiếm ra, hai người đi lướt trên không, nhìn con thú tên Lam Nhi kia đang kêu lên đầu luyến tiếc, sau mới quay người chìm vào trong làn nước biển.

Gió biển giờ thổi đến bắt đầu nhuốm đẫm hơi lạnh, cho dù người tu chân hàn thử bất xâm nhưng Lâm Phương Sinh vẫn có thể cảm nhận được cái rét thấu xương, nhìn thấy phía xa kia là cả một dải băng tuyết trải ra ngàn dặm, không khỏi cảm thán tạo hóa thật thần kì.

Chợt có một chiếc áo choàng ấm áp được phủ lên vai y, không biết được chế từ lông loài yêu thú nào, lông tơ mềm mịn ấm ấm, cản lại toàn bộ gió lạnh ngoài kia.

Tư Hoa Quân kéo chiếc mũ trùm lên cho y, quần kín Lâm Phương Sinh lại. Chiếc mũ viền lông đen tuyền này bao lấy mặt y, càng nổi bật làn da trắng như ngọc, khuôn mặt tuấn đật xuất trần.

Lâm Phương Sinh quan đầu nhìn lại, thấy Tư Hoa Quân cũng đã khoác thêm áo choàng, lông da màu tím sẫm, có cả ánh cầu vồng, đương nhiên không phải vật bình thường. Một đen một tím, thực ra cũng rất xứng.

Phi kiếm nhanh như chớp điện, càng lúc càng gần Băng nguyên, chỉ mất nửa ngày đã đến nơi. Trước mắt đây là một màu trắng xóa rợp mắt, núi băng che khuất trời, gió lạnh cuốn theo vụn băng tuyết rít gào bên tai.

Lâm Phương Sinh thu phi kiếm lại, dừng chân lại một chỗ bằng phẳng, dưới chân ngập tuyết trắng, từng đợt gió mang theo tuyết vụn cuốn theo linh lực, quả thực rất bá đạo.

Tứ Hoa Quân dựng nên một lớp chắn phòng ngự vô hình bao lấy xung quanh, Lâm Phương Sinh đứng bên cạnh Yêu Tu cũng thấy gió mạnh giảm hẳn, y được bảo vệ ổn thỏa bên trong.

Khu vực này thuộc rìa băng nguyên, người tu vi Kim Đan cố gắng lắm mới chống chọi được, còn với Yêu Tu lên hàng cấp tám kia thì cũng chỉ như một bữa điếm tâm.

Về phần yêu thú quanh đây, khi thấy linh lực hệ hỏa bùng ra lúc tạo lớp chắn đã biết là đại địch, dạt ra thật xa, không dám lại gần.

Vốn tưởng băng nguyên hiểm trở, cất bước sẽ khó khăn, ai dè chỉ như đi dạo sân sau, từ nơi đất bằng lại đến cốc, hết như được xây đắp bởi rất nhiều khối thủy tinh lớn, đi nửa ngày cũng không thấy bóng dáng con yêu thú nào.

Tứ Hoa Quân đan năm ngón tay vào với Lâm Phương Sinh, trước mắt trắng xóa, cảnh trí tinh mỹ mà đơn điệu, cuối cùng y không nhịn được phải hỏi, “Tột cùng là đi đâu vậy?”

Tứ Hoa Quân mỉm cười ôn nhu, “Được làm bạn bên nương tử, cho dù đi đến đâu cũng cam nguyện.”

Lâm Phương Sinh thấy hãn bại lại đến vậy không thể nói gì hơn; một lúc lâu sau mới không vui, nhúu mày trách mắng, “Đừng có coi ta như nữ tử

chỗn khuê các mà đùa giỡn, suốt ngày miệng lưỡi lợi hại, người không thấy mệt sao?”

Tư Hoa Quân cười càng thêm dịu dàng, đứng tựa vào một gốc cây tuyết phủ trắng xóa, nâng tay khẽ mơn trớn má y, “Vi phu làm gì cũng từ tận tâm, nương tử lại coi như thứ thô tục, khiến người ta đau lòng đó.”

Lâm Phương Sinh giận tái mặt, không nói một lời, lạnh lùng nhìn chằm chằm Yêu tu.

Tư Hoa Quân không biết làm sao, đành thu tay lại, chỉ về phía một sông băng phía cao xa ngất, “Xuyên trong ngọn núi đó, là động phủ của Đại yêu Thượng Cổ, động phủ kia tự trở thành một pháp trận, chính là Vạn Pháp Quy Tông trận.”

Lâm Phương Sinh tuy biết rất ít về phù văn nhưng cũng đã từng nghe qua cái tên này. Nghe nói đây là pháp trận đầu tiên có cấp cao nhất được Đấng toàn năng sáng chế ban xưa, có thể dẫn tới trời xuống đất, dung được cả Ngũ hành, tiến có thể công, lui có thể thủ, là pháp trận không gì không làm được.

Y nghe vậy, gương mặt khẽ động, “Trận này dùng làm gì?”

Tư Hoa Quân cười, “Trận này rất quan trọng. Thất Tuyệt ấn nghịch với phù văn Thiên Cơ, nếu dẫn vào trận này có thể giải được.”

Lâm Phương Sinh đương nhiên tin lời hắn, nhưng vẫn nhú mày, nói ra nghi vấn của mình, ‘Sao cung chủ lại hảo tâm như vậy?’

“Đương nhiên là vì nương tử...” Tư Hoa Quân thấy y có vẻ không vui, cười càng thêm phần dịu dàng, “Ta đạt ngưng mạch tầng thứ tám đã lâu, lại có hỏa đan của nương tử hỗ trợ, giờ đã có tiến triển. Trận Vạn pháp quy tông kia có thể giúp vi phu đột phá lên tầng chín.”

Yêu thú tu vi chín tầng, tương đương với Nhân tu đạt Hóa Thần, tu thêm chút lâu sẽ được đón Thiên lôi, Độ kiếp thành tiên. Tư Hoa Quân chung quy cũng là bá chủ một phương, lại có huyết mạch chân long, tu luyện cũng nhanh, yêu thú tầm thường không thể sánh được.

Lâm Phương Sinh ngỡ ngàng, đồng thời cũng thầm vui mừng thay cho hắn. Y định mở miệng, chúc hắn sớm đến ngày Độ Kiếp hóa rồng, vinh đăng tiên giới, lại nghe Tư Hoa Quân hừ lạnh, “Tên lão đạo Hách Liên kia cũng mới chỉ Hóa Thần mà thôi. Đợi đến khi bốn tọa phá tầng thứ chín, hóa rồng thành tiên, bóp chết lão đạo kia dễ như bỡn.”

Lâm Phương Sinh nghe được, giận tái mặt, “Nếu người vẫn tiếp tục mang ý niệm sát hại với sư môn ta, vậy cũng chẳng cần cung chủ nhọc công phí tâm nữa, ta xin tạm biệt.”

Tư Hoa Quân thấy y nghiêm túc, chỉ có thể bỏ qua, quay đầu lại thấy phía sau mười trượng, có một luồng ánh sáng chậm rãi lan đến, hắn liền đỡ lấy vai Lâm Phương Sinh, đẩy y ra phía sau.

Chỉ trong giây lát, ánh sáng kia bùng lóa lên, hoa tuyết vung bay tứ phía, bị kinh phong cuốn thốc lên. Phía dưới là hàng trăm con ngài bằng bằng, đầu cánh rung khẽ, lập tức có vô số bột phấn màu trắng xanh hòa vào gió tuyết lan ra. Những con ngài này quá lắm chỉ là yêu thú cấp hai, ba; linh trí chưa mở, toàn thân trong suốt, hơi ám màu xanh; con nhỏ cỡ ngón tay gái, con to gần một trượng, trên lớp lông có phủ phấn độc, nếu chẳng may hít vào, thậm chí chỉ cần dính lên da thôi, ý thức lập tức bị ăn mòn, sinh ra ảo giác.

Lâm Phương Sinh quyết định rất nhanh, triệu linh kiếm ra, bày ra xung quanh hai người năm mươi bốn thanh Thiên Cương Địa Sát; tiếng nổ vang ầm lên. Mũi kiếm xuyên vào giữa đàn ngài, chém liên tiếp, máu băng văng khắp trời, rồi tất cả bị một ngọn lửa của Tư Hoa Quân thiêu rụi.

Một đàn bị thiêu cháy, một đàn nữa lại vọt từ dưới đất lên, Tư Hoa Quân thoáng như chớp, giơ bàn tay thon dài ra, vẽ vài phù văn đơn giản, công lực bình thường, bắn thẳng xuống đất. Trong phút chốc ánh sáng đỏ rực bùng lên, tiếng nổ ầm ầm, một con tầm băng đội từ dưới đất lên, trên đỉnh còn bốc khói, chính là do bị Tư Hoa Quân thiêu cháy rụi.

Con tầm kia trông cũng chẳng khác con tầm do nông dân nuôi là mấy, có điều là toàn thân nó trắng gần như trong suốt, lại rất lớn. Nó mở miệng ra liền nhe ra hàm răng nhọn hoắt dày đặc, chỉ sợ một nhát cắn là đủ đứt đôi người.

Hai mắt đen sáng rất linh động, đang đánh giá một người một yêu, như thể suy tính nên hạ khẩu thế nào.

Xuyên qua lớp da gần như trong suốt, có thể thấy trong người nó có một viên yêu đan tỏa ra ánh sáng xanh lam, linh lực dồi dào, áp lực kinh người.

Đây là yêu quái thuộc cấp bảy, tuy rằng không được như Tư Hoa Quân, nhưng lại có ưu thế về địa điểm; yêu loài hệ hỏa giữa chốn băng tuyết ngập trời thế này đương nhiên uy lực sẽ giảm. Cho dù có thêm một Lâm Phương Sinh cũng không được gì.

Tư Hoa Quân lại không hề mảy may quan tâm, cười lạnh, “Chỉ là loài bò sát thôi mà cũng đòi trèo lên đầu lên cổ ông ngoại người làm bậy.” Ngón tay lại chuyển, vô số hỏa đạn bay nhanh, đánh về phía lớp da của con tầm. Chúng thiêu lần lượt từng chiếc hố to bằng cả người lớn, cho tận đến khi con yêu nghiệt kia kêu lên thảm thiết, lăn một vòng tại chỗ, tránh hỏa đạn. Nó há miệng về phía hai người, phun một ngụm tơ tầm nhiều cỡ một thùng.

Tơ tầm băng băng kia gặp lạnh ngưng lại, mở thành một tấm lưới cực lớn, vây lên đầu. Đồng thời cũng có vô số con ngài lợi dụng tập kích.

Tư Hoa Quân cười nói, “Được lắm.” Đầu ngón tay ánh lên sắc đỏ, hươ trong không khí dần thành hình, động tác tiêu sái. Phù văn phức tạp kia lúc

hoàn thành liền tỏa ánh sáng cực mạnh, biến thành một con hỏa long, rít lên một tiếng thật trầm, lại hết như có linh tính. Nó phả một luồng lửa rất mạnh vào tấm lưới bằng kia, đốt cháy rách cả một lỗ lớn, tiện đà đánh lên phía trước, khiến tấm lưới rách tan tành.

Những gì sót lại đều bị lưới kiếm của Lâm Phương Sinh phá thành bột mịn.

Con tầm bằng kia thấy đòn đầu tiên bất thành lại hí lên một tiếng, cuộn mình lại, cơ thể lập tức nở ra gấp bội, như thể sắp hóa thành một con bằng long, nện xuống đầu hai người.

Lâm Phương Sinh thừa dịp, chỉ huy linh kiếm, năm mươi tư thanh kết hợp lại với nhau thành một, đâm về phía bụng nó, phá rách lớp da dày nặng, chạm đến viên nội đan màu xanh.

Con tầm bằng giãy giụa cơ thể khổng lồ trong đau đớn, lại treo giữa không trung không xuống được, máu từ miệng vết thương rỉ ra màu xanh nhạt, tuy rằng thời tiết lạnh giá nhưng cũng không đóng băng mà cứ nhỏ xuống như thác nước nhỏ. Vài con ngài quay lại, cùng nhăm nháp chất lỏng đang chảy ra kia.

Lâm Phương Sinh ngưng mắt nhìn, vừa nãy con tầm giăng ra vô số sợi tơ đan bằng linh lực mới giữ cho nó lơ lửng giữa không trung, giờ nó khí tuyệt rồi mới từ từ rơi xuống.

Tơ tầm chứa linh lực mạnh cỡ này quả thực rất khác thường, mà thực lực của Tư Hoa Quân cũng khác xa những người cùng pháp tu.

Tầm bằng vừa rơi xuống đất, càng có thêm nhiều con ngài bỏ tấn công hai người mà bay ngược lại đến thi thể con tầm, liếm hút cắn, chốc lát đã bầu kín cái xác.

Tư Hoa Quân thu lại mớ tơ sợi, cũng thuận tay xoa đầu Lâm Phương Sinh, “Thu lấy viên yêu đan kia, là nội đan hệ băng đó, cho con vật nuôi của người làm đồ ăn vặt.”

Lâm Phương Sinh âm thầm bội phục năng lực của Tư Hoa Quân, cũng không quản hăn đang xoa đầu mình, thu linh kiếm lại, nhặt lấy viên nội đan to bằng long nhãn găm ở mũi kiếm xuống. Nhìn gần mới thấy rõ màu của nó thuần xanh thắm, trong rất đẹp mắt, lại mát lạnh. Y nghe theo lời, cho yêu đan vào ngọc hạp, đuổi theo Tư Hoa Quân, ngạc nhiên, “Sao không dùng phi kiếm với ta? Đi vậy cho đỡ mệt.”

Tư Hoa Quân ngừng chân, cười nói, “Người cứ dùng phi kiếm đi.”

Lâm Phương Sinh đương nhiên triệu phi kiếm ra ngay, thả người nhảy lên kiếm quang, ai dè vừa mới thăng bằng được thì thấy một nguồn lực hấp dẫn kéo y xuống mặt đất, khiến y ngã nhào xuống. Tư Hoa Quân nhảy lên đỡ lấy, ôm y vào trong ngực. Phi kiếm kia rơi xuống đất nổ ầm một tiếng.

“Đây... là sao?” Lâm Phương Sinh rất ngạc nhiên, quên mất cả mình đang bị Yêu Tu ôm vào trong lòng. Tư Hoa Quân thấy vậy rất mừng, ôm chặt không buông, đi tiếp.

“Băng nguyên Lưu Việt rất quái dị, nếu không phải là thứ sinh trưởng tại nơi đây, không có gì bảo vệ, kẻ ngoại lai mò đến sẽ bị rút dần linh lực. Người dùng phi kiếm còn tốn sức hơn bình thường cả trăm lần. Thế nên vào băng nguyên rồi không thể dùng kiếm.” Tư Hoa Quân nhìn về mặt y, liền biết ngay y nghĩ gì, cũng bổ sung, “Kinh Thiên các của người ngày đi trăm lý, chỉ sợ ở đây cả ngày chưa tới mười dặm.”

Lâm Phương Sinh vừa rồi lơ là, lập tức ngẩn người, mặt đỏ bừng cả lên, “Thả ta xuống.”

Tư Hoa Quân cười to, “Lấy tu vi của người hiện nay mà nói, muốn sống vai với ta hơi bị tốn thời gian. Để vi phu mang nương tử đi cho mau.”

Lập tức ôm Kiếm tu vào lòng cho chắc, đột ngột tăng tốc độ, chỉ thấy giũabăng nguyên trắng tuyết lóe lên một vệt màu đenrồi nhanh chóng biến mất.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vạn Pháp Liệt Diễm

Lâm Phương Sinh cảm giác như mình đang ngồi trong thuyền con, cả một đường đi xóc nảy, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Yêu Tu, tiếng gió lạnh thấu xương rít bên tai. Cảnh tuyết trắng xóa trước mắt, ngọc thụ quỳnh hoa, tường tuyết vách băng, ... hòa thành một bức tranh màu ngân bạch, nhanh chóng lướt qua trước mắt.

Tốc độ này, nếu đem so sánh cùng phi kiếm cũng không quá nhanh.

Đợi đến khi hai người đến trước một dòng sông băng kì vĩ, ngừng đầu nhìn vách núi cao trong suốt như muốn xẻ trời, ánh chiều tà chiếu xuống ánh ra ngàn vạn hào quang, đỏ vàng cam lục lam tím xen vào, đẹp không tả xiết.

Đến khi đứng thẳng được dưới chân vách băng, Tư Hoa Quân mới thả Lâm Phương Sinh xuống, “Động phủ thanh Thánh ở đây này.”

Lâm Phương Sinh chỉ thấy một khối băng lớn trơn nhẵn, sáng đến mức có thể soi gương. Thứ này liền thành một khối, không có đến một khe hở, trong lòng thâm nhủ biết đây do pháp trận phong bế, người bình thường không thể vào được.

Nhưng sao có thể làm khốn nỗi Yêu Tu.

Tư Hoa Quân vươn tay ra từ chiếc áo choàng đen, đầu ngón tay lóe hồng quang, nhập vào bên trong bức tường băng, dần thành một phù văn, biến mất vào sâu trong.

Không lâu sau, bức tường băng kia ù ù rung động, vụn băng rơi xuống từ bốn phía, lộ ra một cánh cửa hình vòm cao bằng hai người, dẫn tiếp vào một hành lang, ánh sáng xanh đục, thanh lãnh cô tịch, uốn lượn vào sâu bên trong. Đỉnh đầu dưới chân đều là tuyết cả, hoa mỹ trong suốt đẹp đến mức không nói nên lời, phải công nhận là vô cùng tinh xảo.

Lâm Phương Sinh nói, “Đại yêu Thượng cổ này đúng là có phẩm vị không tầm thường.”

Tư Hoa Quân mỉm cười, không cho là đúng, lại nắm lấy tay Lâm Phương Sinh, chậm rãi đi vào bên trong hành lang gấp khúc, “Nó chỉ cố làm hết sức thôi. Yêu thú hệ băng có rất nhiều hạn chế, chỉ có thể thu lại một góc, từ xưa đến nay mới hình thành nên chút của cải báu vật.”

Ấn trong ngôn từ là một sự tự tin ngạo nghễ.

Lâm Phương Sinh nhớ đến Viêm Dạ, lại càng thêm thương tiếc. Y liếc mắt nhìn xuống Kinh Thiên các, thấy sói con ngủ say gần như bất tỉnh, y nhíu mày, “Sao Viêm Dạ lại mê man lâu như thế?”

Hai người đã đi đến cuối hành lang gấp khúc, thấy một chiếc cầu thang bằng băng xoáy ốc, có lẽ là dẫn đến lòng núi, nhưng lại kéo dài lên trên. Xung quanh rất yên tĩnh, ngay cả tiếng thở hay bước chân cũng luẩn quẩn trong không gian.

Hai bên cầu thang là băng nhũ sắc nhọn, tường băng còn nạm những viên dạ minh châu sáng rực, soi rọi quang ảnh, đẹp mê ly. Nếu đặt bản thân trong này lâu, e là có dấu hiệu mê muội.

May mà cả người cả yêu đều có ý chí kiên định, không hề để chuyện nhỏ đó vào mắt. Tư Hoa Quân còn giải thích cho Lâm Phương Sinh, “Hàn Lang từ xưa đến nay vẫn rất khổ cực, sói mẹ mang thai ba mươi năm mới sinh, khó khăn cỡ nào không thể nói hết. Thất tuyệt ấn kia nhập vào từ lúc mới hoài thai, sau ba mươi năm dẫn sâu vào Nguyên Thần, gỡ ra rất khó.

Nếu cho nó ngủ thì sẽ không chịu quá nhiều đau đớn tổn thương.” Cũng bổ sung thêm, “Nếu không phải vì nương tử, sao ta còn phải hầu hạ thứ này?”

Lời nói bắt đầu ra vẻ tranh công.

Lâm Phương Sinh thấy hăn thế chỉ có thể nói, “Làm phiền cung chủ phí tâm rồi.”

Giọng nói trong trẻo của Kiếm tu vọng lại trong không gian sáng sủa của băng tuyết như thủy tinh, vọng lại vào tai Yêu Tu hết như đang quyển rữ.

Tư Hoa Quân đột ngột đè Lâm Phương Sinh lên tường, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve eo hông y, dục niệm bắt đầu dậy lên từ trong đáy mắt, “Nếu nương tử thích, ta sẽ bắt cả ổ sói về cho người chơi.”

Lâm Phương Sinh bị hăn áp chế, lửa giận nổi lên, thấm vào áo, ngăn cách băng hàn, cũng dễ chịu hơn. Nhưng nếu đây là ở phòng ngủ thì không sao, giờ lại là chốn động phủ Thượng cổ, nguy cơ tứ phía, moi đâu ra nhàn hạ thoải mái đây?

Y nâng tay đẩy hăn ra, “Nếu chạm phải cơ quan....”

Lời còn chưa dứt, đỉnh đầu đã vang lên tiếng ầm ầm, cầu thang dưới chân rung lên, tường băng hai bên đều thu hẹp lại.

Tư Hoa Quân thở dài, “Người là Kiếm tu kia mà, học thuật thần chú từ khi nào vậy, đó là bùa môn tả đạo đó, có ngày gây thương tích chưa biết chừng, không tốt!”

“Cái này ư.... Chỉ là trùng hợp thôi, người đừng có nói bậy!”

Trong lúc trêu đùa nhau, một người một yêu vẫn đề tức ngưng khí, nhanh chóng chạy, tường băng trong suốt chỉ phản lại hai vệt màu tím đen,

hết như một bóng dáng mơ hồ.

Bậc thang kia đi lên theo chiều xoắn ốc, hai người đi hai vòng mới thấy không gian mở rộng hơn, một chiếc cửa lớn bán trong suốt từ từ mở ra. Hai người nhanh chóng gia tốc lao qua cửa, vừa lúc tường băng phía sau khép lại, chỉ kịp lấy một góc vạt áo Lâm Phương Sinh, y chỉ cần giật mạnh là thoát ra được.

Đợi đến khi tường đóng hẳn, bốn phía mới yên tĩnh lạ. Bên trong núi băng này có một động lớn, sức chứa cả ngàn người, một người một yêu đứng đây trông thật nhỏ bé.

Những cột chống to bằng hai người ôm dựng lên sừng sững, nếu đếm cẩn thận thì là chín chín tám mười một cột, không bàn mà hợp ý hướng thành cực dương. Mái hình vòm lấp lánh ánh lân tinh. Chúng được sắp xếp khéo léo sao cho đúng với vị trí sao trên trời, ánh sáng rọi xuống, phủ vào phù vân, có thể dẫn được Thiên cơ.

Chính là một bộ phận của Vạn Pháp Quy Tông trận.

Tư Hoa Quân nói, “Lấy Viêm Dạ ra.”

Lâm Phương Sinh nghe theo lời, lấy sói con ra, đặt xuống một trụ băng. Tư Hoa Quân lấy linh thạch thượng phẩm, nhẹ nhàng thả xuống chỗ lõm trong thân trụ. Chín chỗ lõm, chín linh thạch, chia đều trên thân trụ. Bày biện xong xuôi, linh khí tràn đầy trong các trụ, tản ra ánh sáng màu lam.

Yêu Tu giơ tay lên, vô số điểm như lân tinh bắn ra bốn phía, chạm “leng keng” về phía những cột trụ.

Lâm Phương Sinh thấy thế cũng không cam tâm ở thế yếu, ngưng kiếm khí, khống chế linh thạch, bắn ra như pháo.

Chốc lát tiếng nổ dội xuống âm âm như mưa.

Chỉ qua thời gian nhấm một chén trà, tám mươi một cột trụ bằng băng đều được lấp đầy linh thạch, linh lực sắp ngưng kết lại thành huyết thanh. Không gian trong này giờ tràn ngập ánh sáng màu lam, sáng đến mức ngay cả bóng dưới chân cũng không có.

Lâm Phương Sinh cảm thấy có một luồng sức mạnh cường đại từ bốn phía lặng lẽ ập đến. Vạt áo ngọn tóc không gió cũng lay, nội khí trong đan điền bốc lên, ngay cả phù văn Hợp Hoan cũng bị đánh thức, lửa nóng bị khơi dậy khiến y rên lên một tiếng.

Tư Hoa Quân cười nói, “Vạn Pháp Quy Tông trận quả nhiên danh bất hư truyền, nương tử hãy đợi chốc lát, xong việc ta sẽ đến ôm ngươi.”

Sau đó thân người liền động, hóa thành giao long, uốn thân mình quanh tám một cột trụ, lập tức có chín ngọn ánh sáng đỏ rực bao lấy mình rồng.

Lâm Phương Sinh cảm giác được linh lực cuộn cuộn, lui tới cạnh Viêm Dạ, ngồi xếp bằng điều tức, khống chế dục niệm.

Trong khoảnh khắc, cả linh đài chỉ có linh lực mạnh mẽ xoay vòng bốn phía, ghim vào trong kinh mạch, cố sức dồn vào.

Không biết bao lâu sau, hai mắt vốn đóng chặt của sói trắng đã mở ra tự khi nào, ánh mắt xanh biếc sáng rực. Nó nâng người dậy, ngửa đầu tru lớn.

Tiếng thét kia không hề yếu ớt, ngược lại còn mang vẻ thô lương, xuyên qua cả động phủ, truyền ra xa.

Lâm Phương Sinh cũng giật mình, mở mắt nhìn ra, đã thấy một luồng sáng trắng đột nhiên thoát khỏi bên thân, bóng dáng Viêm Dạ cũng không thấy.

Y lo lắng, đưa mắt nhìn quanh, nhưng từng bức tường băng ngăn trở, không thể nhìn xuyên thấu.

Cửa vào đã bị đóng kín từ lâu, giờ không tìm nổi lối ra.

Trung tâm pháp trận vẫn rực ánh đỏ như cũ, nguyên hình của Yêu Tu ở bên trong cũng không thấy động tĩnh. Lâm Phương Sinh không muốn quấy rầy Tư Hoa Quân tu luyện, đành nhẫn nại, dán tay mình lên băng, dùng ý thức để thâm nhập vào trong.

Mới tiến triển có nửa thước đã cạn lực, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, linh lực trong đan điền có dấu hiệu khô kiệt.

Chính vào lúc này, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có một tiếng rùng ngâm trầm thấp, chấn động tới mức băng dưới chân cũng rung lên, có cả mấy cột trụ bị rạn theo.

Mây hồng cuộn cuộn, dần dần bị một luồng hắc khí ăn mòn, Lâm Phương Sinh ngưng mắt nhìn, thấy giao long đỏ rực kia đang đấu cùng một hắc ảnh cực lớn.

Hắc ảnh kia như được kết thành từ ma khí, xấp xỉ hình người, đầu có một đôi sừng, một đôi móng đang ghim vào hai chân trước của giao long, linh lực như sóng mà dạt ra từng cơn. Cột băng từ gần ra xa cũng âm âm nứt vỡ, thanh âm bén nhọn hòa cùng tiếng hai quái vật cận chiến ngập trong lòng núi băng, Trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe thấy vọng âm, không hề thấy tiếng vang bên cạnh.

Lâm Phương Sinh thấy thế không ổn, nắm chặt trường kiếm trong tay, lại bị linh áp ép đến mức không thể đứng thẳng, mắt đột nhiên tối sầm, ngực dâng lên cảm giác nôn nao, phun ra một ngụm máu.

Lại nghe thấy tiếng rít gào đầy tức giận của hồng giao, miệng phun đầy lửa về phía hắc ảnh, hắc lại quấy đuôi quật lên người Lâm Phương Sinh một cái.

Ngoại lực mạnh mẽ ập vào khiến toàn thân y đau nhức, xương gân như đứt thành khúc, tránh cũng không kịp, cơ thể bị linh áp đẩy áp vỡ tường băng phía sau. Hàn ý xâm nhập vào trong người, bốn phía lại rộng không, cuối cùng y ngã xuống giữa một vạt băng tuyết.

Tuyết vừa chạm vào da thịt con người đã tham lam hấp thụ linh lực, như thể đói khát đã lâu.

Lâm Phương Sinh đành mở Kiếm vực ra, ngăn cản bản thân với băng tuyết bên ngoài, linh lực bị hút bớt khiến y yếu đi một phần, gian nan bám vào mép vực.

Đỉnh núi phía trên tay trái dồn đến tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn động đến mức cả dòng sông băng cũng rung sóng, vô số nhũ băng linh thạch rơi ầm ầm xuống gần người y.

Chỉ thấy bên trên một mảnh trời xanh xám, một con bàn long chín khúc rực màu lửa đỏ, đang đánh nhau cùng với một quái vật mình người sừng trâu, sau đó không trung chợt nứt ra một cái khe. Bên trong khe đó đen ngòm không chút ánh sáng, sâu không thấy đáy. Nó mở ra hệt như một cái miệng thật lớn, nuốt hết cả một rừng một quái.

Lâm Phương Sinh một tay còn cầm kiếm, kêu lên thảng thốt, “Cung chủ!”. Một tiếng thốt lên bị gió thổi tạt đi, không thể nghe thấy

Dư âm còn chưa tiêu đi, chấn động vẫn còn mạnh, hệt như thể có vạn thú cùng chạy, tiếng ù ù vang lên như thể vạn đại quân. Sườn dốc dưới chân Lâm Phương Sinh cứ trượt dần, trên đầu có dấu hiệu tuyết lở, ập xuống đầu hệt như một cơn sóng lớn.

Áp lực ngàn cân dội xuống đầu, suýt nữa thì vùi bẹp Lâm Phương Sinh. Y hoàn toàn nhờ cậy vào linh lực và kiếm ý mới trụ lại được, thân thể lại không tự chủ được, bị ngoại lực cuốn lăn tròn trong tuyết.

Trận lở tuyết này kéo dài chừng hai canh giờ mới ngừng, Vạn pháp quy tông trận tính cả phần động phủ đều sụp đổ, không thể tồn tại được nữa. Đỉnh núi phía sông băng kia cũng sụp xuống quá nửa, hoàn toàn thay đổi.

Lâm Phương Sinh bị đè dưới hàng lớp băng tuyết, hết như một nhánh mạ non lọt vào giữa đàn châu chấu, những con tằm bắt đầu ăn lên, Kiếm vực cũng sụp xuống dần dần dưới áp lực, một trượng, nửa trượng, ba thước, một thước...

Lâm Phương Sinh lấy một viên linh thạch trung phẩm ra nắm chặt trong tay, hấp thu linh lực, củng cố vào Kiếm vực. Chỉ là lúc hồng giao đánh nhau với quái vật vừa này y đã bị trọng thương, giờ toàn thân còn phải vận linh lực, vết thương lụy đến kinh mạch, đau nhức muốn liệt cả, gần như không chịu được.

Y cắn răng kiên trì, lấy Kinh Thiên các ra, cố chặt lấy chút linh lực ít ỏi trong kinh mạch, mở chốt cơ quan. Thiên Kinh các xiết lên tiếng kêu nhỏ, miễn cưỡng dựng được một ít không gian trên nền tuyết. Lâm Phương Sinh thở dốc, đi vào bên trong, mới thấy những linh thạch thượng phẩm được bày trận đã lâu, những thứ sáng rực hào nhoáng khi trước đã ảm đạm.

Hao phí linh lực cỡ này thật là kinh người.

Y không để ý đến nội thương rất nặng của mình, cố gắng chống cự với tường băng trước mắt, lấy một viên linh thạch thượng phẩm ra, khám vào chỗ lõm trên đó, linh thạch sáng rực lại dần mờ xỉn đi. May mà Kinh Thiên các còn trụ được, từ từ lộ từng tấc tuyết ra đến ngoài Băng nguyên.

Không được lâu, linh thạch đã bị dùng hết, Lâm Phương Sinh cũng không chần chừ thêm một quả nữa. May mà y chuẩn bị kỹ, bây giờ dùng để bảo vệ mạng sống, không tiếc rẻ gì mấy thứ này. Y cũng nhân cơ hội ăn đan dược vào, nhanh chóng điều tức.

Chẳng qua thế gian này họa đến thì nhiều mà phúc chẳng bao nhiêu, ngay đúng lúc cơ thể Lâm Phương Sinh suy yếu nhất là đây, cảm giác khô nóng khó nhìn lại dần dần dâng lên. Đúng là phũ phàng Hợp Hoan đang phát động.

Thiên Kinh các đã đổi được mấy lượt linh thạch, giữ tầng lớp những quái vật ẩn mình trong tuyết nhằm nhemà gian nan đi lên; giờ cũng bị vận chuyển quá độ linh lực, mái hiên cùng hành lang đã bị đóng băng, e rằng không trụ được lâu.

Kết giới bắt đầu xuất hiện khe hở, lác đác có tuyết rơi vào trong viện.

Lâm Phương Sinh cắn chặt răng, cảm thấy mồ hôi tuôn rơi ướt trán, đột nhiên có ánh sáng lóe lên trước mắt, bắn từ bên trong các ra. Y mở Kiếm vực, theo phía sau là từng tầng tuyết rơi. Trên đầu lại cảm giác được tuyết bay gió thổi, đúng là đã ra khỏi lớp băng vùi.

Y thả lỏng tâm thần, tứ chi đều bủn rủn như thiêu, chống cự không nổi nhưng vẫn cố đứng thẳng người. Tuyết bay trên đầu dường như lại ngừng dần.

Trong lúc hoảng hốt, y cảm nhận được có một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn mình chăm chú, một thân thể ấm áp tiến sát lại gần. Lâm Phương Sinh vươn tay ra, hình như chạm phải một lớp lông mao mềm mại nóng bỏng, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bạch Lang Hiến Thân

Nếu giờ phút này có người đứng từ trên không nhìn xuống, nhất định sẽ thấy một con sói trắng khổng lồ đang cúi đầu, cố gắng kéo một thanh niên tu sĩ tướng mạo thanh tú, sắc mặt trắng bệch, hôn mê bất tỉnh lên lưng mình.

Tu sĩ kia đúng là Lâm Phương Sinh.

Đợi đến khi y tỉnh dậy sau cơn hôn mê, huyết Thức Hải cũng mơ hồ, ánh mắt ngập sương nhìn ra xung quanh. Lúc này y mới nhận ra mình đang ở trong một hang động, đặt dưới người là tấm áo choàng mà Tư Hoa Quân đã cho, có thể ngăn cách bản thân với nền băng lạnh lẽo, nhưng cơ thể vẫn vì lạnh mà run lên, hệt như một phàm nhân bình thường.

Y kiểm tra bên trong cơ thể, thấy kinh mạch bị thương rất nghiêm trọng, đan điền bị tổn thương, ngay cả Kim Đan cũng có dấu hiệu tán loạn. Một vòng khí màu đen đang uốn lượn xung quanh, chậm rãi gặm nhấm đan điền của y..

Đây là do lúc Kết Đan ngày trước, y bị Công Dã Minh Kính ép buộc nhập ma khí vào, hiện giờ linh lực của y khô kiệt, áp chế không nổi, chúng mới bắt đầu rục rịch.

Bàn tay Lâm Phương Sinh chống lên lớp lông màu tím có vân sang quý kia, thông thả ngồi dậy, xếp bằng ngưng thần, lấy đan dược ra ăn. Một dòng linh khí rất nhỏ chậm rãi lưu chuyển, dần dần bồi đắp lại kinh mạch. Cũng may động băng này có vẻ kín, linh lực bị ăn mòn chậm đi, tránh được lũ tằm hệt như tuyết kia, y mới có thể ngồi đây mà thở dốc.

Chỉ là cả hang động này có độc một mình y, không biết ai là người đã ra tay cứu giúp. Nếu gặp mặt, y nhất định sẽ khoản tạ thật hậu.

Lâm Phương Sinh đã quyết xong, bắt đầu nhắm mắt hành công. Linh khí vận chuyển để chữa thương được mấy vòng, phù văn ban nãy bị Vạn pháp quy tông trận dẫn dụ có lẽ là do chịu áp lực nên giờ mới phát tác. Một luồng lửa nóng dồn cả lên hông, cảm giác hư không còn mãnh liệt hơn thường ngày.

Lâm Phương Sinh đau khổ nhẫn nại đợi có một khắc, mồ hôi đã đầm trán, tứ chi lại bị không khí lạnh lẽo làm cho tê cứng cả, gần như không thể động đậy; chỉ có một ngọn tà hỏa dâng lên từ nơi khó nói, khát cầu hoan ái.

Trước mắt hiện lên những cảnh tượng được người thân mật trước đây, ngôn từ dâm dăng, tay chân quấn lấy nhau.. càng khiến ngọn tà hỏa bốc cao hơn, dưới áp lực còn bùng dậy.

Chỉ qua mấy đợt thở, y đã cuộn tròn người lại, nằm nghiêng trên chiếc áo choàng, lạnh đến phát run, chỉ chực ngất đi lần thứ hai. Phù văn kia co rút lại, khiến phủ tạng trong bụng y cũng quặn lên.

Lâm Phương Sinh gắng gượng với lấy túi Càn khôn của mình, lấy ra cái ngọc căn đã lâu không dùng.

Thứ đồ màu đen thẫm, tự cảm nhận được lời mời gọi của phù văn, những phù chú màu vàng nhỏ li ti cũng sáng lên, hết như một mạng nhện phủ dày đặc bên ngoài ngọc căn, khiến y làm sao có thể cho thứ này.... vào chỗ kia.

Thế nhưng phù văn lại run mạnh hơn, không cho y thêm cơ hội nào nữa. Một bên là tình triều khốn nạn, một bên là lục phủ ngũ tạng đang quặn thắt từng cơ, y đau đến mức môi tái nhợt, khó khăn thở dốc.

Khốn cảnh như thế, quả thật bức y tới đường cùng mà.

Lâm Phương Sinh cười khở một tiếng, thầm nghĩ thôi đành vậy. Ngón tay cứng ngắt của y nắm lấy ngọc căn ấm áp, tự cởi quần mình ra, đặt thứ thô to đen thẫm kia ở phíasau, nín hơi ấn vào.

Phù văn dường như cũng có cảm ứng, giống như thể không đợi được lâu, chảy ra một ít chất lỏng bôi trơn, ngọc căn đi vào càng thêm dễ dàng.

Cố gắng nhịn cảm giác chướng bụng, tự an ủi tinh thần đang lo lắng, những phù chú ngoài ngọc căn tự bám lấy chà sát lên nội bích non mịn, khiến y run rẩy vì tê dại.

Lâm Phương Sinh ngay cả sức cắn răng cũng không có, nhấn ngọc căn vào, y khê hừ một tiếng. Xúc cảm nóng như lửa ở bên trong, hàn ý lạnh như băng ở bên ngoài. Hai thái cực trái ngược nhau nóng lạnh luân phiên khiến y cuộn tròn mình lại, không nhịn được run lên.

Đợi đến khi ngọc căn chạm đến một chỗ sâu vô cùng, đoantụ với phù văn, cảm giác quặn thắt mới dứt, thay vào đó là từng cơn khoái cảm dồn lên.

Có điều ngọc căn không di chuyển, chẳng khác gì muối bỏ biển, Lâm Phương Sinh đành nằm ngửa trên áo khoác lông, đủ để thấy ngọc căn đang lộ một ít ra bên ngoài. Y cố gắng nắm lấy nó, định rút ra một chút.

Tiếc rằng động băng này lạnh khủng khiếp, linh lực cũng không còn, tay y gần như đông cứng, mấy lần thử đều thất bại. Nhất thời thống khổ không chịu nổi, y khóc òa ra tiếng, giãy giụa thân mình trên nền áo choàng.

Đương lúc vận vẹo, y cảm nhận được một cảm giác mềm mại ấm nóng tỏa ra từ phía thân dưới. Bởi vì phù văn không được thỏa mãn, nam căn cũng đang ngủ say, lúc này dường như đang có dấu hiệu thức tỉnh.

Lâm Phương Sinh kinh hãi, nỗ lực vươn mình ngồi dậy, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một cái đầu sói chui vào giữa hai chân y, dùng đầu lưỡi đỏ

tươi liếm lên nam căn y, hết như thể đang nhấm nháp thứ gì đó ngon lành lắm.

Không biết súc sinh này chạy vào động này khi nào, nếu chẳng may nó cắn một phát.....

Lâm Phương Sinh cố giãy ra, lại bị con sói trắng kia dang chân ra đè lên bụng, đôi mắt lạnh lùng nhìn y như đang cảnh cáo. Móng vuốt sắc nhọn hết như lưỡi dao chọt lóe lên ánh loang loáng lạnh lẽo.

Rồi sau đó nó cúi xuống, tiếp tục liếm láp.

Đầu lưỡi nóng rực cuốn lấy nam căn, cọ xát liếm mút, tiếng nước thấm ướt vang rõ ràng bên tai, Lâm Phương Sinh rên lên khàn khàn, không nỡ đá văng nó đi.

Ngọn tà hỏa thiêu đốt kinh mạch cạn kiệt và phù vân cũng dần được dập đi.

Tầm mắt Lâm Phương Sinh bắt đầu mơ màng, chỉ thấy đầu lưỡi đỏ tươi của sói trắng liếm từ phía dưới đi lên bụng, tiện đà còn vươn hẳn lên liếm xuống ngực y.

Cảm giác êm mềm chưa từng có, Lâm Phương Sinh cố ngồi dậy. Hành động đó lại bị sói trắng hiểu nhầm thành y muốn trốn chạy, nó chồm lên, dẫm lên lưng y, nhe răng gầm lên uy hiếp.

Người con sói rất nặng, đè lên ngực y gần như muốn hộc máu. Y cố nâng mình lên mấy tấc lại ngã rạp xuống đất, không thể động đậy.

Sói trắng thấy y an phận rồi mới lùi về sau mấy bước, dùng chóp mũi của mình đẩy đẩy ngọc căn mấy cái. Thứ thô to kia thuận thế vào sâu hơn, ma sát bên trong sinh ra khoái cảm. Lâm Phương Sinh bất ngờ không kịp đề phòng, rên lên ngờ ngàng, nam căn nửa cương giờ đã đứng dậy hoàn toàn.

Có điều bạch lang không thích thứ này cho lắm, đầu lưỡi của nó liếm lên nam căn của y, thừa lúc đó dùng răng nanh giữ lấy ngọc căn, rút mạnh ra khỏi người y, ném phứt sang bên cạnh.

Lúc ngọc căn bị kéo ra đã cọ xát bên trong y, thân thể Lâm Phương Sinh run lên, ngăn cũng không kịp. Chờ thứ đó rời khỏi người rồi, y mới nỗ lực quay đầu lại, kêu lên, “Không được...” Giọng nói yếu ớt vô lực, nhưng cũng rất câu hồn.

Sói trắng không để ý đến y, chidùng hai chân trước dẫm lên đuôi sau của y. Nó còn hạ sát xuống nơi kia, lỗ nhỏ mất đi thứ an ủi giờ đang úy khuất co rút run rẩy. Sói trắng thấy thế liền vươn lưỡiliếm xuống, chẳng bao lâu đã làm nơi đó bóng nước, lộ ra màu đỏ tươi ướm át.

Cảm giác nóng bỏng mà dịu êm đó còn thiêu đốt người ta hơn cả ngọc căn, từng cơn nóng bốc lên từ chỗ bị liếm. Lâm Phương Sinh mắt ngập hơi nước, không thể chịu được khiêu khích như kia, đơng đưa eo, giọng nói như đang khóc, “Người.. Súc sinh.... Buông ra...”

Không ngờ, con sói lại nghe theo lời buông hai chân trước ra.

Chẳng chờ Lâm Phương Sinh hoàn hồn, vai y đã bị đè xuống, một đôi móng vuốt ngăn lấy, phía sau có cảm giác lông mao mềm mại áp vào, có một thứ cứng rắn đang dán lấy đuôi trong của y, khẽ khàng cọ qua khe hông.

Nhận ra được ý đồ của súc sinh kia, Lâm Phương Sinh sợ vô cùng, phần nộ quát, “Súc sinh lớn mật!”

Không để ý phù văn trong cơ thể mình đang khát cầu, y vươn tay ra bổ về phíađầu con sói, cuối cùng vì kiệt lực mà cú đấm chỉ như gió thoảng xẹt qua đỉnh đầu nó.

Đôi mắt xanh thẫm của con sói lộ rõ vẻ kinh ngạc, lại lấy lòng cúi người xuống dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm hai má cùng vành tai y, độngtác eo còn

nhanh hơn, thúc cấn nóng như lửa cầ lên đầu vú y, đau đớn không thôi. Cảm giác xấu hổ quần bách hòa cùng dục niệm dâng đầy khiến Lâm Phương Sinh chỉ muốn ngất đi.

Vừa mới định giãy ra, thú cấn đã dời sang chỗ khác, lướt qua xương cùn, nhò vào nước bọt của nó vừa nãy mà chen vào trong huyết khẩu.

Lực thắt lưng của sói trắng rất mạnh, nhấn một cái, phân nửa thú cấn đã ngập trong cơ thể, bụng y căng ra nóng đến phát đau. Cảm giác đó hòa cùng với khoái cảm tê dại khiến Lâm Phương Sinh thét to một tiếng, huyết Thức Hải cũng lộn lên, lý trí gần như mất hết, chỉ còn một ngọn lửa bốc cao hòa cùng với phù văn trong bụng. Y không nhin nổi mà rên ra tiếng.

Súc sinh kia không học cũng thông, ghé hẳn lên người Lâm Phương Sinh, mấy lượt trúc trắc giờ đã trở nên thành thực.

Thú cấn trướng lớn, va chạm cùng với phù văn, lại kích thích phải nơi nào đó, khi mạnh khi nhẹ, không hề dừng lại. Lâm Phương Sinh cuối cùng không chịu nổi tra tấn, ngón chân cũng cong lại, tiếng thở dốc biến điệu, phản kháng là không thể, khóc òa lên, cố gắng lấy tay đẩy con sói ra khỏi người, mồ hôi hòa cùng nước mắt nhỏ xuống, đông lại thành viên trong nháy mắt, cọ vào áo choàng rồi lăn xuống mặt băng.

Sói trắng rất kích động, thắt lưng càng động mãnh liệt, chóp mũi thở ra từng luồng khói, cái đuôi dài ngúc ngoắc thỉnh thoảng quét qua bàn chân cong lại của Lâm Phương Sinh, bị dính vài ba tiếng nước.

Nó lại lấy lòng liếm lên hai má cùng khóe miệng y, khi thì ư ử mấy tiếng, hết như Viêm Dạ ngày xưa, chẳng khác là mấy.

Lâm Phương Sinh cố đến đây mà thôi, chích cảm thấy trước mắt chói lòa, tình triều dâng lên từng đợt, cổ họng khản đặc, nam cấn cứng rắn.

Đợi đến khi con súc sinh kia nhấn mạnh mấy cái rất mạnh, một dòng nóng hối trào ra, y mới duỗi người, giữa tóc tai đen nhánh tán loạn lộ ra cần cổ trắng nõn. Sói trắng thoả mãn thờ hồng học, lại liếm cổ y, mồ hôi chảy ra bị nó liếm sạch.

Lúc thúc cấn được rút ra, huyết khẩu bị nứt rất đau cũng giảm đi. Hiện giờ chỉ còn lại cảm giác đau đớn sau khoái cảm, đồng thời cũng có một sự thoả mãn khó nói thành lời.

Lâm Phương Sinh nằm trên áo choàng, hơi thở dần dần ổn lại, linh lực vận chuyển trong cơ thể y, ngay cả thú tính cũng được hóa nhập trong đan điền.

Sói trắng thỏa mãn rồi thì rút ra, nhưng vẫn ghé sang một bên, cuộn lấy Lâm Phương Sinh. Lớp lông dày cộp ấm áp kia có thể ngăn được gió lạnh, tốt hơn tấm áo choàng kia đến mấy lần.

Lâm Phương Sinh kiệt sức, lại được dã thú cuộn tròn bao lấy, mí mắt nặng trĩu, ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ này không biết bao lâu, lần sau y tỉnh dậy đã thấy hai má nong nóng. Hóa ra là con sói kia đang liếm y.

Thấy Lâm Phương Sinh đã dậy, nó liền đứng lên. Bộ lông ấm áp kia rời đi, y liền bị hàn ý lạnh thấu xương ngấm vào, vội vàng vận linh lực chống lại. Lúc này y mới thấy nội thương của mình đã khỏi quá nửa, Kim Đan vốn tán loạn đã ổn định trở lại.

Chỉ là ma khí vẫn quần ở đây, không tiêu đi được.

Lâm Phương Sinh nhú mày, nghĩ cách giải quyết, cũng không hề phát hiện con sói kia lặng lẽ đi ra khỏi động.

Đợi đến khi y hoàn hồn thì sói trắng đã quay lại, tha bên cạnh chân là một con hươu trắng muốt, cổ họng bị cắn nát nhừ, mặt băng dưới chân cũng lê theo một hàng dấu máu.

Mà đôi mắt xanh thẫm của con sói kia cũng ánh lên mấy phần màu.

Từ cảm giác mơ hồ khi trước, giờ lại nhìn thấy hành động của con này, Lâm Phương Sinh đen mặt lại hỏi, “Người là Viêm Dạ?”

Con sói thấy y nhận ra mình, tinh thần chấn động, bước tới dùng lớp lông xù xù cọ lên đầu gối y.

Lâm Phương Sinh không thể nhịn được nữa, phẫn nộ quát, ‘Súc sinh muốn chết!’ Y giơ kiếm bổ thẳng về phía đầu sói.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Viêm Dạ Khu Ma

Kiểm ý lạnh lẽo lại bá đạo, một nhát chém rất sắc bổ xuống. Sói trắng phản ứng lại rất nhanh, linh hoạt lùi ra sau để tránh, nhưng vẫn bị cắt bớt mấy sợi lông, trong chốc lát lông nó dựng ngược lên, bốn chân căng cứng, nhe răng gầm gừ với Lâm Phương Sinh.

Tiếng gầm trầm thấp, chấn động rất mạnh, vụn băng từ trên đỉnh động băng rơi xuống không ít.

Lâm Phương Sinh thấy một kiếm chưa đủ, lại bổ thêm một nhát nữa, vô cùng cay nghiệt, khí thế bức người.

Viêm Dạ chỉ lo tránh, lùi rồi lại lùi, cuối cùng bị dồn vào một góc động, có lẽ lúc này đã cuồn cuộn đến cực điểm, miệng mở thật lớn, lộ ra hàm răng trắng nhọn hoắt, rống điên cuồng về phía y. Tiếng gầm giận dữ của mãnh thú chấn động không gian nhỏ hẹp, khiến băng trên đỉnh đầu và dưới chân đều lộ vết nứt.

Lâm Phương Sinh đương nhiên rất hận, không để ý thương tích chưa lành, triệu kiếm trận ra, hàn quang dày đặc, lưỡi kiếm rung lên như tiếng rống ngâm, sát khí tỏa ra khắp động vô cùng mãnh liệt, rõ ràng là thật tâm muốn đẩy con súc sinh kia vào chỗ chết.

Viêm Dạ cuối cùng không chống nổi màn mưa kiếm lao đến, tru lên một tiếng xoay mình lao ra khỏi động.

Ngoài động tuyết bay mù mịt, Lâm Phương Sinh đuổi theo đến cửa động, biết rõ sự lợi hại của tuyết phấn kia rồi nên không dám ra hẳn, vội

gìm chân lại, ngón tay giơ lên, năm mươi tư thanh linh kiếm xoay chuyển, bắn vèo ra đuổi theo Hàn lang rồi nhanh chóng đâm xuống.

Nền tuyết tung lên một đám như sương mù, đồng thời vang lên tiếng kêu rên đau đớn của Hàn lang.

Đợi khi lớp màn sương màu trắng kia tan ra, mặt băng cứng rắn đã bị tạc thành một cái hố lớn, đáy hố không thấy bóng dáng con sói đâu, chỉ thấy một bóng người tại đó. Bàn tay chống lên mặt đất, tóc dài như tuyết rối tung; thân người mạnh mẽ hết như sắt, giữa khung cảnh tuyết trắng trông mạnh đến kinh người. Toàn thân đầy vết thương do kiếm, vết máu loang lổ uốn lượn theo vân da nhỏ tong tong từng giọt. Trời đất đều ngập tuyết trắng, linh kiếm phân tán khắp trong đó, lấp lóe ánh sáng, duy độc có chỗ người kia là đỏ tươi rất chói mắt.

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, là một nam tử còn trẻ tuổi, gió tuyết cuốn tung mái tóc dài, lộ ra đôi mắt màu lam thẫm, đồng tử thu lại rất nhỏ nên trông tầm mắt bén nhọn, thần sắc băng lãnh, hết như một mãnh thú chờ cắn người.

Dung nhan người đó lại rất mực phong thần tuấn lãng, như sao giáng thế, mày kiếm mắt sáng, mũi cao, môi mỏng cắn nhọn, dường như đang cố nén giận. Áp lực toàn thân người này như tản cả ra nền tuyết, cho thấy thực lực của hắn ta cũng không yếu hơn Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh thấy hắn nằm nghiêng người, đôi chân dài gấp lại, da thịt sục sôi chờ phát động, biết rằng nếu người này mà bạo phát có thể xé nát mình ra được.

Y tập trung đề phòng, lùi mấy bước vào trong động, lại niệm kiếm quyết. Một người một yêu, một ngoài một trong giằng co không dứt.

Sau một lúc, bởi chung quy Lâm Phương Sinh vẫn đang bị thương, kiếm trận dần ngưng trệ, đan điền đau nhức, kiếm ý toàn thân xuất hiện kẽ hở.

Nam tử tóc trắng bên ngoài động nhanh nhạy cỡ nào chứ, lập tức phát hiện, thân mình hơi động, lại đứng thẳng dậy, mạch máu trên mu bàn tay nổi lên xanh lét, chỉ sau một lát khí thể đã tiết ra toàn thân. Hắn không nói một lời, xoay người hút hết linh khí của tuyết phần, sau đó thu lại từng thanh linh kiếm vung vãi xung quanh.

Lâm Phương Sinh không hiểu ý đồ của hắn, lại phát hiện ra luồng ma khí trong đan điền kia đang muốn xâm nhập vào Thức Hải, ăn mòn Nguyên thần. Y chỉ còn cách lui dần từng bước vào trong động, ngã ngòai xuống đất, khoác vội chiếc áo choàng lên người, nhắm mắt hành công, cố chống lại luồng ma khí.

Trong lúc hành công y vẫn nâng cao cảnh giác, chợt thấy nam tử kia ôm kiếm đi vào trong động. Đúng thật là rất khôi ngô, từ dưới nhìn lên thấy nó khí lúc trước đã tan biến hết.

Hắn vung tay, mớ kiếm rơi leng keng xuống đất, đầy trước mặt Lâm Phương Sinh. Năm mươi tư thanh, nửa chiếc cũng không thiếu.

Sau đó người nọ ngòai xồm xuống, lông bắt đầu mọc dày bên ngoài da thịt, người cũng dài ra, đúng là đã hóa nguyên hình. Nó cuộn ngòai cửa động, vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm sạch vết máu trên thân.

Hai tròng mắt màu lam liếc qua Lâm Phương Sinh mấy lần, thấy y không động dậy gì liền đứng dậy đến chỗ con hươu, há miệng cắn lên một cái chân trước, xé ra, đặt xuống dưới chân Lâm Phương Sinh, sau đó xoay mình quay về chỗ còn lại, ăn sạch sẽ con hươu.

Tiếng cắn xé nhai nuốt vang lên rõ ràng bên tai Lâm Phương Sinh, trong động tỏa ra mùi máu. Y khẽ nhíu mày, cũng chẳng bận tâm, dồn lực lấy linh khí chiến đấu với ma khí, từng giọt một bị tiết ra, đẩy khỏi cơ thể.

Ai ngờ con súc sinh kia cơm no rượu say rồi lại quên bég đi trận quyết chiến vừa này, lắc lắc lông, ngậm lấy chiếc áo choàng vứt sang một

bên, năm sắp phía sau lưng Lâm Phương Sinh, tạo nên một hình bán nguyệt, chiếc đuôi dài cuộn lại tạo nên nửa bán nguyệt nữa, cuộn lấy y ở chính giữa.

Yêu thú ẩm áp như thế này, tốt hơn nhiều so với đánh nhau với nó.

Lâm Phương Sinh biết tâm ý của nó rồi cũng thu cảnh giác, chuyên tâm vận pháp hành công chữa thương.

Có điều dường như ma khí kia chịu áp lực đã lâu, nay lại rất lợi hại, hệt như một con rắn lớn, cuốn vòng lấy đan điền, còn cắn nuốt cả linh lực, cuộn lấy Kim Đan, cắn xé lớp linh khí bao ngoài.

Lâm Phương Sinh nhíu chặt đôi mày, thúc thêm linh lực, toàn lực truy sát. Y lại kiểm tra trong cơ thể mình, thấy một con rắn lớn đen tuyền đang quấn lấy Kim Đan tròn xoe, miệng rắn há rất lớn, cận chiến với một con Hỏa kì lân.

Nếu hắc xà cắn phải Hỏa kì lân, ngọn lửa bám xung quanh nó sẽ nhỏ đi một chút, bị nuốt vào trong bụng. Nếu hỏa kì lân cắn trúng hắc xà, sau khi luồng hắc khí đó tán đi sẽ hợp lại như cũ.

Sau một hồi đấu tranh, hỏa kì lân càng lúc càng nhỏ, hắc xà ngược lại, trở nên to ra, thân rắn cuộn sát lấy Kim Đan, hồng hỏa lấp lánh kim quang của nó.

Cuộc đấu vừa nảy như lửa đổ thêm dầu, ma khí càng thêm dày đặc.

Hắc xà kia được một tắc lại muốn một thước, cái miệng khổng lồ há rõ to, chực chờ nuốt chửng Hỏa kì lân lúc này chỉ còn bằng một nửa ban đầu.

Lâm Phương Sinh tạm ngưng dòng linh lực đang vận chuyển trong cơ thể mình, toàn thân không còn chút sức nào, lão đảo ngã xuống bụng sỏi mềm mại ẩm áp; quần áo ướt sũng mồ hôi lạnh, khí tức dồn dập hỗn loạn, mồm miệng khô khốc.

Viêm Dạ xoay cổ quay đầu lại, liếm lên hai má ướt đẫm mồ hôi của y. Lâm Phương Sinh không ưa cảm giác dính dính của lưỡi nó, dùng tay đẩy cái đầu đầy lông của nó ra, đồng thời cũng xoay mình, úp mặt xuống lớp lông bụng mềm mại, tiện thể lau luôn mồ hôi lạnh đầy trán.

Y cố tìm cách ngăn cách đan điền của mình nhưng không được, đang phát sầu lên được thì thấy cái bụng mình đang gối lên cứng dần, lại bị một đôi tay vòng qua eo. Giờ mới biết, mình đang gối lên bụng của một nam tử lỏa thể.

Yêu thú này biến hóa tùy tiện, đúng là hơi làm theo ý mình quá mức.

Viêm Dạ nửa ngồi nửa nằm, ôm y vòng trong ngực, suy nghĩ một khắc mới mở miệng, “Người không cần, để cho ta.”

Giọng rất trầm, nhưng lại trúc trắc. Không đầu không đuôi thế này đương nhiên Lâm Phương Sinh không hiểu, nên cũng chẳng mở miệng.

Đôi mắt lam thâm của con súc sinh kia dừng ở trên bụng y, tỏ ra lo lắng, bàn tay cũng đặt trên bụng dưới, đúng chỗ đan điền. Tuy nhiên nó lại cứng họng, không biết nên nói thế nào.

Từ nơi bàn tay của nó, một luồng linh khí mát lạnh nhập vào cơ thể, khiến ma khí đang làm loạn đan điền kia như dụi đi. Lâm Phương Sinh động tâm, “Ma khí?”

Viêm Dạ mừng rỡ, cuống quýt gật đầu, bàn tay xoa bụng y mạnh hơn, “Ma khí. Người không thích, ta ăn nó.”

Băng nguyên Lưu Việt này tiếp giáp với Ma giới, đặc biệt là bộ tộc vương giả xứ này nhất định sẽ có cách xử trí ma khí. Lâm Phương Sinh như được thả lên hy vọng, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên, ngồi dậy truy hỏi, “Ăn như thế nào?”

Viêm Dạ cũng xoay người ngồi theo, đáp, “Song tu.”

Lập tức hóa thành nguyên hình, cọ cọ vào hông y.

Lâm Phương Sinh đen mặt, nện một phát vào đầu nó, “Mơ tưởng!”

Sói trắng ăn một chường, nức lên hai tiếng, hóa lại thành hình người, ngồi xếp bằng trên mặt băng, mặt mũi nghiêm túc, “Không thì hình người cũng được.”

Lâm Phương Sinh giờ như chỉ mảnh treo chuông, không dám tức giận, chỉ đành khắc chế lại, hỏi, “Ngoại trừ cái này ra không còn cách nào sao? Người hóa giải ma khí thế nào, dạy cho ta được không?”

Viêm Dạ nghe vậy bày ra vẻ mặt khó xử, giống hệt như một đứa nhóc đang tập nói, mãi mới nhả được mấy chữ, “Trời, trời sinh, như vậy.”

Súc sinh này miệng lưỡi vụng về, nếu đợi nó giảng cho xong, chỉ sợ còn chưa học được thì Lâm Phương Sinh đã bị ma khí nổ cho tan xác, thân tàn đạo tiêu.

Phải trái đều không còn cách nào khác, y đành phải thu lại hết chỗ linh kiếm dưới đất, thở dài, “Làm như thế nào?”

Viêm Dạ nghe vậy sáng bừng cả mặt mũi, gương mặt tuấn lãng trở nên tươi tỉnh, tựa như chiếu sáng cả hang động, lại vỗ vỗ đùi mình, nói, “Ngồi.”

Súc sinh này đang hiện hình người, ngồi xếp bằng, hung khí nơi đũng quần không biết đã ngẩng đầu tự khi nào, có vẻ như không thể đợi được.

Lâm Phương Sinh lại nảy lên lòng hoài nghi, nếu không phải Viêm Dạ trưng ra đôi mắt màu lam thẫm trong suốt không tì vết không có vẻ gì là giả bộ; y đã rút kiếm xông lên chém chết cái loại dối trá này rồi.

Viêm Dạ nói tiếp, “Dẫn ma khí tới Chân Long Ẩn, ta sẽ ăn.”

Lâm Phương Sinh không hiểu lắm, “Chân Long Ấn?”

Viêm Dạ đứng dậy, tới gần Lâm Phương Sinh, ôm y vào trong ngực, đầu ngón tay mát lạnh vuốt ve sống lưng y qua lần vải áo, dừng lại ở một nơi nào đó phía thắt lưng, “Chùng chỗ này.”

Nếu dò thử từ ngoài cơ thể, sẽ đúng là chỗ của phù vân. Lâm Phương Sinh giật mình, bày ra vẻ quẫn bách, nhưng cũng gật đầu.

Viêm Dạ kéo y ngồi xếp bằng, ngửa đầu nhìn y, đáy mắt tràn ngập khát vọng, “Ngồi.”

Lâm Phương Sinh chỉ hơi khép mắt trong một khắc, sau đó tùy theo sự lôi kéo của Viêm Dạ, ngồi lên đùi nó.

Viêm Dạ vốn khô ngô, có thể ôm trọn y trong ngực mình, cởi y bào ra, tuột quần, định nhấn lưng vào luôn. Lâm Phương Sinh vội đề đầu gối ngăn lại, “Chậm đã.”

Nó sợ Lâm Phương Sinh đổi ý, vội la lên, “Ta... sẽ đối xử tốt với người. Ta tốt với người hơn hẳn bọn họ, tuyệt đối không, không, không phụ tâm! Nếu phụ, người cứ giết ta, ta không tránh!”

Lâm Phương Sinh không ngờ giờ phút này nó lại đi thổ lộ, giật mình quẫn bách, sắc mặt đỏ ửng lên, cắn răng nói, “Để ta thả lỏng trước đã.... Sao mà...”

Viêm Dạ chỉ là trúc trắc mà thôi, không phải ngu dốt, nghe là đã hiểu ngay, bày vẻ “bình tĩnh đại ngộ”, “Sư tôn đã nói thế, giờ ta hiểu rồi.”

Nó ôm lấy đầu gối y, khum tay đưa vào trong, không luôn xuống dưới, mà nắm lấy nam căn của y ve vuốt.

Lâm Phương Sinh không ngờ nó lại nhắc đến sư tôn, vừa xấu hổ vừa quẫn bách, ngón tay lại như có lửa, y kêu lên một tiếng đầy đau đớn, nghiêng người tựa vào bờ ngực vững chãi của Viêm Dạ.

Nó cũng cúi đầu, ngậm một bên vành tai của y, liếm rồi lại cắn, động tác ngón tay dần linh hoạt, nam căn cũng ướt đẫm. Lấy chút chất lỏng đó, ngón tay đưa xuống huyết khẩu, xoa nắn bên ngoài, sau đó mới từ từ đưa vào, tạm thời chưa có đau đớn nào hết.

Hai chân Lâm Phương Sinh cứng đờ, lại tự thả lỏng ra, dị vật tuy hơi khó chịu nhưng có thể nhẫn được. Ngón tay vào càng lúc càng sâu, khí tức của Viêm Dạ rất nóng, phả vào tai hệt như lửa, “Khi bọn họ ôm người, ta đều nhìn thấy cả.”

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phàm Nhân Tứ Tai

Vạn Kiếm môn. Thối Kiếm phong. Hoàng Diễm đường.

Chưởng môn Hách Liên ngồi trên ghế chủ tọa, lạnh lùng nhìn người khách trước mặt.

Vị khách kia dáng người khôi ngô, khí vũ hiên ngang, hai mắt sáng rực không giận cũng uy, nếu có đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không yếu bớt nửa phần khí thế.

Người này hiện tại bày ra vẻ bình thản, trên người vận một bộ long bào bằng gấm vàng, nếu cử động sẽ lấp lánh ánh kim, kim long năm móng trông rất sống động, như thể chực bay vút lên từ tấm hoàng bào.

Đây đúng là đương kim thiên tử Khánh Long quốc, Hàm Ninh đế Công Dã Minh Kính.

Hắn thấy Hách Liên Vạn Thành không nói gì, lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, lặp lại những lời vừa nói, “Quân vô hínhôn, trăm nguyện lập Phương Sinh làm hậu, cả đời này chỉ có duy nhất một mình hoàng hậu mà thôi, tuyệt đối không hai lòng. Mong chưởng môn Hách Liên ân chuẩn.”

Công Dã Minh Kính vừa mới dứt lời, phát hiện ra cả đại diện này bắt đầu lạnh dần, không khí còn như muốn đông lại thành sương. May mà thể trạng của hắn cường kiện, hơn xa thường nhân, tuy nhiên cũng không chịu được lâu, rùng mình mấy cái.

Khí tức của Hách Liên Vạn Thành vốn băng hàn, người bình thường không ai dám đến gần; hiện tại vẻ mặt như không gì xoay chuyển, vô hi vô

bi. Đôi mắt lạnh lùng hết như băng tuyết nhìn chăm chú Công Dã Minh Kính.

Trong đại điện có hơn trăm vị khách, lại không ai dám mở miệng, mỗi cái liếc mắt đều rất nhẹ, không một tiếng động. Quả thực rất bức bối.

Sau một lúc lâu, Hách Liên Vạn Thành mới nói, “Tiên phạm khác biệt, việc này không thể được.” Đúng là từ chối thẳng thừng.

Công Dã Minh Kính bày ra vẻ mặt như đã tính kỹ rồi, nói, “Trẫm đã trải qua nhiều chuyện, chương môn Hách Liên đây nhất định đã biết rõ cả. Hiện giờ khổ tận cam lai, có thể buông được một phần gánh nặng trên vai, an tâm tu đạo, cùng bạn đời chung hưởng trường sinh.”

Mỗi bên tặc có nội thị lên dâng quà. Tướng trưởng lão lên nhận, xem qua, tuy không nói gì, nhưng lại thấy bên trong danh sách, có cả núi Bảo Huyền làm sính lễ. Tại Khánh Long quốc có một trăm lẻ tám chỗ kết giới, đều do huyết tộc hoàng gia coi quản, là nơi quan trọng để tìm các bảo vật cao cấp, cũng là một trong những lý do mà các tu sĩ phải cung lễ với vương thất Khánh Long quốc đến ba phần.

Tướng trưởng lão đảo xuống phía dưới, Công Dã Minh Kính lại tặng cho ba phần mười chỗ đó, quả thật là số lượng không nhỏ.

Nàng đưa danh mục quà lên dâng chương môn, Hách Liên Vạn Thành hơi nâng tay lên ngăn lại, không có vẻ hứng thú.

Đôi mắt lạnh lùng đặt lại trên gương mặt của Công Dã Minh Kính, giọng nói thanh lãnh không chút cảm xúc, “Tự mãn ắt tổn hại, thừa mà lại thiếu, bệ hạ về đi.”

Công Dã Minh Kính cũng hiểu được ý của Hách Liên Vạn Thành. Hãn giờ đang nắm trong tay quyền lực vô biên, hưởng tám nghìn phú quý,

nhưng lại không thể an nhàn như chúng tiên, tu cùng bạn lữ; đành rằng có chút lòng tham không đủ.

Nhưng mà ngày ấy, khi hấn bị ma khí nhập thể, tuy rằng cuồng bạo khó ức chế, hành động khó cưỡng, nhưng từng cảm giác đều được nhớ kỹ trong lòng. Cứ việc xâm nhập thô bạo, là sẽ thấy khoái cảm vô hạn, thanh niên kia rên lên tiêu hồn, chôn thân vào nơi nóng bỏng nhất. Người ta gọi đây là ăn quen biết mùi, muốn ngừng cũng không được.

Mỗi lần nhớ tới, lại thấy thương tiếc vô hạn, cảm xúc dạt dào, càng cảm giác những người xung quanh đều chẳng bằng, hậu cung ba nghìn giai lệ không ai có thể thỏa mãn.

Niệm đã lâu, tưởng niệm đến phát ma, lại nhận thấy quả thật cho dù có là chân long thiên tử đi nữa, cũng sẽ tham lam.

Cho nên dù Hách Liên Vạn Thành đã nói thế, hấn vẫn quyết tâm không đổi.

Vừa định nói nữa, Hách Liên Vạn Thành đột ngột đứng dậy, nói, “Không tiếp.”

Áo bào trắng vung lên, chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Một đám người bị bỏ lại trong điện hai mặt nhìn nhau. Trưởng trưởng lão thấy không khí hơi vi diệu, ho khan một tiếng, cười nói, “Chường môn chắc có việc gấp, bệ hạ đừng trách.”

Lại sai đồng tử dâng trà lên chiêu đãi mọi người.

Hách Liên Vạn Thành đi vào trong phòng luyện khí, giơ tay lên, lòng bàn tay sáng lóe lên, hiện ra tấm ngọc bài bản mạng của Lâm Phương Sinh.

Hiện giờ ngọc bài rất lạnh, hơi run run, giữa chất ngọc trắng noãn như tuyết, một điểm đen dần loang rộng ra.

Rõ ràng là dấu hiệu của việc ma khí xâm nhập.

Cách đó hơn mười nghìn dặm, tại băng nguyên Lưu Việt, trong một động dưới đáy sông băng.

Giọng của Viêm Dạ khàn khàn, vắng rền rĩ trong hang, khiến Lâm Phương Sinh ngẩn người ra, càng thêm quẫn bách gấp trăm lần, hai chân cứng đờ, phía sau co rút lại, không cho ngón tay của nó động đậy.

Ngón tay hơi cong lại, xúc cảm càng thêm rõ ràng, hết như lửa cháy lan trên đồng cỏ. Lâm Phương Sinh bưng cả toàn thân, mồ hôi rịn ra từng dòng.

Y cắn răng cố nén, tay bấu lên vai Viêm Dạ, hơi thở cứ nặng dần, “Người súc sinh này... Ở bên cạnh không học gì, lại dám rình coi...”

Lời này thực oan uổng! Cái cục lông to bằng cái bàn tay kia, cho dù là Ma Tu hay sư tôn, thậm chí cả đến Yêu Tu Tư Hoa cung chủ, có ai quan tâm đến nó đâu?

Cho nên khi đang giao hoan cực lạc, họ chưa từng kiêng dè nó, nhưng không ngờ con súc sinh nhỏ này lại để tâm hết thủy.

Phù văn lại chọn đúng lúc này để phát động, mị thái lan tràn, lửa nóng sung huyết, khát cầu một thứ dài hơn, thô hơn ngón tay.

Viêm Dạ đương nhiên rất biết nghe theo lời phải, “kỷ luật nghiêm minh”, lấy thứ “thô to” hơn ngón tay thế vào.

Lúc vừa đưa vào, hai người đều ngả ra, rên lên một tiếng.

Hơi thở Viêm Dạ nóng tựa lửa, hôn chi chút lên vành tai Lâm Phương Sinh, giọng nói khàn khàn, “Chẳng trách bọn họ lại thích làm điều này, quả

nhiên.... Sung sướng muốn chết.”

Lông mày Lâm Phương Sinh nhăn lại, y cảm thấy chướng bụng đến mức muốn nứt ra, vừa thẹn vừa quẫn, quanh thân như có lửa xông, vành tai cũng nóng bừng, lên tiếng trách cứ, “Đừng vội nói bậy, thế bây giờ làm thế nào?”

Viêm Dạ cũng đã rất kiềm chế rồi, thứ đồ nóng như lửa kia vừa mới đưa vào, hơi thở cũng gấp gáp, vẫn có thể nhịn lại không động gì, chỉ lấy đầu ngón tay xoa xương cụt, sau đó di dần lên trên, xoa nắn huyết Dương Quan, “Dẫn ma khí đến đây.”

*Huyết Dương Quan nằm ngay chỗ lõm bên dưới vị trí gồ lên của gai đốt sống eo thứ tư, dưới giao điểm của cột sống eo với điểm giữa đường thẳng nối hai đỉnh cao nhất của xương chậu nổi lên.

Lâm Phương Sinh cũng cố nén tình triều đang dâng, khép hờ mắt vận công. Hỏa kỳ lân lại tái sinh, hướng về phía hắc xà xa xa mà tiến, tránh cái miệng khổng lồ ra, thường thường đánh lén thân rắn, cắn lên tiếp lên hắc khí, miệng phun lửa liên tiếp, cuốn lấy từng mảnh hắc khí rời rạc, luồn theo kinh mạch mà kéo đến huyết Dương Quan.

Ma khí kia bị linh lực cưỡng ép, đương nhiên sẽ gãy dựa không ngừng, động liên tục lên thành kinh mạch đau đớn. Khi ma khí đó bị ép tới huyết Dương Quan rồi thì nóng như than hồng, thẩm thấu mãnh liệt vào huyết vị.

Đau nhức đột kích bất ngờ, Lâm Phương Sinh kêu lên một tiếng đau đớn, cuộn tròn người lại, lại bị thứ đồ vật nóng như lửa giữ lấy, một chút nhức nhích cũng khiến cho Viêm Dạ kêu lên đau đớn, cánh tay hữu lực siết y chặt thêm, không thể nhịn thêm được nữa, bắt đầu dùng đũa eo.

Thế ngòi khó thế này, trước đây chưa từng thử bao giờ, xúc cảm rất mới lạ,, góc độ quỹ đạo lệch ra khỏi quỹ đạo, càng thêm kích thích.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy thân mình lung lay như sắp đổ, đành ngả vào đầu vai Viêm Dạ, trán hạ xuống tựa vào gáy Lang yêu, hơi thở dồn dập gấp gáp, chống đỡ một thứ cảm giác quan trọng hơn. Đau đớn lan ra, hai chân bủn rủn, ngay cả bắp đùi cũng run run.

Y cắn răng cố nén, nhắm mắt dò đan điền, chỉ huy Hỏa kỳ lân cắn xé hắc xà, mạnh mẽ tiến đến huyết Dương Quan.

Hậu huyết như được lấp đầy bởi than hồng, nóng đến kinh người, đau đớn khó nhin. Phù văn cũng không nén được nữa đột nhiên bám chặt lấy thúcần. Viêm Dạ bất ngờ không kịp đề phòng, gằm nhẹ một tiếng, eo hông đập mãnh liệt, bạch trọc nóng hổi phun ra.

Dương tinh vừa xuất, còn nóng hổi đã được phù văn hút sạch sẽ. Phù văn hút xong trở nên nóng dần, thu lại chỗ ma khí từng chút một ở huyết Dương Quan.

Ma khí kia tựa như nọc độc, đi qua nơi nào nơi ấy đau như bị đao chém rìu chặt. Nếu không phải có Viêm Dạ đưa tay lên an ủi nam căn của y, phân tán chú ý; chỉ sợ Lâm Phương Sinh đau đến huyệt hơi rồi.

Hơi thở của y càng thêm dồn dập, đầu vai lại bị kích thích, cứ như thể chết đuối đến nơi.

Lại thấy ma khí kia như bị một lực hấp dẫn nào đó từ từ kéo ra ngoài cơ thể, tựa như có một cái gai nóng rẫy được rút ra từ hậu huyết.

Viêm Dạ phả từng hơi nóng hổi vào bên tai y, chốc lại hôn môi, chốc lại vuốt ve, thú cắn lại ngãng đầu, chen vào giữa nơi chật hẹp. Nó dần tăng tốc, nhắc thân thể y lên rồi lại đập xuống, động tác thô bạo lại càng làm phù văn thêm hứng khởi, phun ra nuốt vào. Trong hang băng lại có hơi nước bốc ra, mồ hôi nhỏ giọt có thể hòa tan được một phần mặt băng.

Chìm trong khoái cảm tột bậc, Lâm Phương Sinh rên lên mấy tiếng nhỏ vụn, cắn một nhát lên vai Viêm Dạ, những dục niệm hỗn loạn trong lúc thất thần cũng cất được thành tiếng, nghẹn lại thành âm mũi càng thêm quyến rũ, khiến nghệt căn của con thú kia cứng như thiết, ra vào như điên, suýt nữa quên chính sự.

Đỉnh vội vàng một lúc mới dịu lại được, từng sợi tơ ma khí được hút vào đó.

Dần dần hình thành một vòng tuần hoàn, từ phù vân đến Dương Quan, lại lan sang Kim Đan có hắc xà, linh khí được vận chuyển, mạnh mẽ lôi ra.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy có dị biến, lục phủ ngũ tạng, hai chân hai tay đều đau như bị rút gân, kêu lên một tiếng. Hắc xà lại ngoan cổ chống lại, Thức Hải bị đâm tán loạn đến vỡ tan.

Theo tiếp vào đó là tình triều hòa cùng đau đớn, Lâm Phương Sinh chịu không nổi, cắn chặt khớp hàm, cắn nát đầu vai Viêm Dạ, miệng đầy những máu, lâm vào hôn mê.

Lần sau tỉnh lại, hai mắt chỉ thấy một màu đen, giơ tay không thấy năm ngón.

Người tu chân chỉ cần mới nhập đạo đã luyện được mắt tinh tai thính, thân thể khỏe mạnh; người có Kim Đan lại càng mạnh hơn nữa, tầm mắt có thể bao được cả nghìn dặm, cho dù không cần đèn đuốc cũng nhìn rõ vật.

Tình huống như hiện tại đây trước giờ chưa từng có.

Lâm Phương Sinh nhắm hai mắt lại đợi một lát, sau đó mới mở ra. Vẫn tối đen như cũ, mênh mông vô tận.

Cho dù có cố căng mắt ra cũng không thấy rõ, mờ mờ ảo ảo hệt như sương mù.

Y kêu vội lên, “Viêm Dạ?”

Vật mà y dựa vào phía sau hơi động đậy, quần lấy y, đầu lưỡi nóng ẩm chủ động liếm tay y.

Lâm Phương Sinh giờ không nhìn thấy gì, trở nên tuyệt vọng, lại cũng kích động, một tay sờ soạng xoa lên đầu con sói, nghiêm túc nói, “Mau biến thân đi, ta... không nhìn thấy người.”

Bàn tay đang đặt lên đầu sói lập tức được một bàn tay khác nắm lấy, bên tai vang lên giọng nói trầm ổn của Viêm Dạ, “Phương Sinh?”

Lâm Phương Sinh rút tay lại tự bấm mạch cho mình, cũng không trả lời, tự dò cơ thể. Đan điền đã tỏa sáng trở lại, ma khí đã biến mất, linh lực trong kinh mạch vững vàng mà tinh thuần, không có gì lạ thường.

Nhưng hai mắt y lại bị bịt bởi một làn sương đen, không thể nhìn được.

Ngày xưa ma khí của Ninh vương cũng do tà niệm sinh ra, có lẽ cũng khác với ma khí thông thường; Viêm Dạ lại khu ma ra, có lẽ thế mà mới bị thế này.

Y lại hỏi kỹ Viêm Dạ, mới có kết luận ấy, trong lúc suy nghĩ chợt thấy lòng chua xót.

Viêm Dạ ôm y vào trong lòng, đầu lưỡi ấm áp hơi lướt qua mi mắt, chần chừ một chốc mới nói, “Phương Sinh, Thiên nhân ngũ suy, phạm nhân..... Phạm nhân....”

Lâm Phương Sinh chấn động, ngửa đầu đối diện với nó, “Phạm nhân tứ tai?”

Viêm Dạ gật đầu, nhưng lại nhớ ra y không nhìn được, liền nói, “Đúng thế.”

Thiên nhân ngũ suy, phạm nhân tứ tai, ý nói ông trời tàn khốc, chúng sinh không thể tránh nổi.

Tu sĩ cùng xuất thân với người phạm, cho nên khi trải qua kiếp nạn rồi sẽ không biến đổi bản tâm, lại được chứng tỏ đại đạo.

Được Viêm Dạ an ủi như vậy, Lâm Phương Sinh dần bình tâm lại, càng cố gắng thêm lòng đạo tâm.

Mặc tà niệm ma khí trong người, mặc y có bị diệt tiêu, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, y vẫn sẽ là kiếm tu đứng đầu Vạn Kiếm môn, tranh đạo với trời, tranh mệnh với đời, cần gì phải giam mình trong sự khiếm khuyết nhất thời?

Viêm Dạ lại ép y vào lòng, dù hơi ngắc ngứ, nhưng vẫn nghiêm túc nói từng chữ, “Nếu một ngày người không thể hồi phục, ta sẽ làm mắt cho người một ngày. Nếu cả đời người không thể hồi phục, ta làm mắt cho người cả đời.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tha Hương Gặp Cố Tri

Băng nguyên Lưu Việt, gió tuyết không ngừng.

Cốc Bạch Nha, lòng cốc cao ngất, chỉ có một con đường nhỏ hẹp quanh co uốn lượn, hoa tuyết rơi lả tả.

Xuyên qua cốc là có thể đến một bình tên Ngọc Châu, gió tuyết đều bị ngăn cản phía ngoài sông băng, khá gần với biên cảnh.

Một vệt bóng trắng hệt như quỷ mị lướt qua màn tuyết rơi như lông ngỗng, đồng thời có một bóng ma màu tím thẫm theo sát đó.

Khi bóng trắng kia xâm nhập vào Bạch Nha cốc rồi, giữa tiếng gió gào thét chợt nổi lên một tiếng thừống đầy thể lương.

Một tiếng chưa ngừng, một tiếng khác đã ngân theo, liên tiếp hô ứng nhau, ù ù giữa miền sơn cốc, mệnh mang một vạt.

Giữa sương tuyết trắng xóa dần hiện sáng lên một đôi rồi một đôi ánh quang sắc như lưỡi dao. Từ trên đỉnh cốc, bốn phương tám hướng có những bóng dáng tiếp cận, vây lấy xung quanh đốm trắng.

Bóng trắng đó là một con sói lớn mình to lông dày, cao hơn hai trượng. Khi thấy đám yêu thú kia cứ áp sát gần, nó mở miệng thật lớn, phát ra tiếng gào kinh thiên động địa, sự tức giận cùng sát khí như mang theo áp lực, khiến gió tuyết xung quanh dạt ra xa ba thước.

Trên vai nó là một người đang ngồi, vai choàng chiếc áo màu tím sẫm, dưới chiếc mũ trùm đầu là một đôi mắt tối đen không chút ánh sáng, nặng nề mà âm đạm, như thể một hồ nước sâu không thấy đáy. Kiếm ý tận trời

không giảm đến mảy may, sắc bén mà cuồn khốc, tất cả đều tỏa ra từ thanh niên dưới áo choàng.

Đến lại gần còn cách mấy bước mới thấy đám yêu thú mắt vàng kia là một đám tuyết sài*; phần lớn đang ở cấp hai, cấp ba; lác đác vài con cấp bốn. Đàn sói này rất đông, những đôi mắt như những đốm vàng lóe lên như ngọc, chi chít đếm không xuể.

*Là một loài chó sói, tính rất dữ, khác với “lang” là giống của Viêm Dạ.

Thanh niên khiếm thị kia cao giọng quát, “Giết đi!”

Sói trắng đương nhiên thét lên một tiếng rất dài đáp lại. Nó không do dự dù chỉ một chút, thân hình nhanh như điện, lao vào giữa bầy sài. Nếu có yêu thú dám chặn đường, nó sẽ há miệng ra cắn; thanh niên sẽ dùng ba thanh linh kiếm bảo hộ cho cả hai, ánh kim loại lóe lên, giết không do dự. Chỉ chốc lát máu thịt bay đầy trời, tiếng thú rống từng hồi, não động cả sơn cốc. Mấy đợt máu tươi bắn vung lên cao, điểm xuyết những mảnh tiên diễm như thể những đốm Đờ Mi*.

*Một loài cây bụi nhỏ có gai thuộc chi Mâm xôi của họ Hoa Hồng, hoa màu trắng, quả tựa Mâm xôi.

Một người một lang đang đánh nhau cùng đàn thú kia đúng là Lâm Phương Sinh và Viêm Dạ.

Viêm Dạ dùng răng nanh và móng vuốt, Lâm Phương Sinh thì dùng kiếm chỉ huy Thiên Cương Địa Sát trận; chém chết từng lớp yêu thú chồm lên; như thể xé bật ra từ giữa không trung một luồng sóng máu đỏ tươi, mở ra một con đường thoát, để lại phía sau lưng xác chất rải rác tứ chi, vũng máu loang lổ.

Yêu thú sài tuyết rống lên từng đợt chói tai, kẻ trước vừa ngã kẻ sau tiến lên; tất thảy đều bị Lâm Phương Sinh chém làm đôi mảnh. Kiếm vực của y

còn yếu, khiến máu dịch tanh hôi vung bắn đầy mặt. Đôi mắt đen đặc sương mù loang máu, trông càng thêm ma mị.

Một con sài thừa dịp chồm lên, lướt qua đỉnh đầu Lâm Phương Sinh, cắn xuống chân sau Viêm Dạ. Hàn lang cuồng nộ tru lớn, nhưng vì vướng người ngồi trên lưng nên không thể quay đầu cắn xé. Kiếm trận Thiên Cương dàn phía trên y theo lệnh của Lâm Phương Sinh, lao xuống cắm vào lưng con sài, xuyên thẳng qua tim.

Kiểm Địa Sát cũng theo sát sau đó, hai thanh giao nhau như tiễn, cắt ngọt đầu nó. Thân mình con sài trượt xuống mặt đất, lăn vài vòng rồi lăn vào trong tuyết. Tuy vậy răng vẫn cắm vào rất nhanh, sâu đến cả da thịt. Viêm Dạ đã cố né nhưng không tránh nổi. Máu tươi ra từ miệng vết thương, sau mỗi một bước chạy lại ào ào chảy ra, lông mao trắng muốt nơi chân sau bị nhuộm đỏ tươi, trên mặt tuyết là một loạt dấu chân hoa mai rực rỡ.

Trong lúc chạy cũng có vài bước lảo đảo.

Mùi máu sói càng kích thích đám sài, ánh mắt vàng tươi lóe lên thể hiện rõ sự khát máu, không cần nói cũng đủ hiểu.

Lâm Phương Sinh cũng cảm nhận được sự thay đổi đó, đôi mắt mờ mịt nhìn qua, thấy đầu ra của lòng cốc rồi, mà tình thế lại khắc nghiệt; y cắn răng thật chặt, lấy vài chục linh phù thượng phẩm còn sót lại, nạp thêm linh khí vào rồi ném ra bốn phía.

Y có dụng tinh nguyên của Hàn lang kia nên linh lực có thể chống lại sức ăn mòn của phần tuyết, uy lực của linh phù tuy có giảm nhưng vẫn có thể tạo ra được cú nổ lớn. Đoàn đoàn đoàn đoàn! Tuyết cuộn mù mịt, yêu thú kêu rên, máu thịt văng khắp nơi.

Thế công xung quanh vừa chậm lại, Viêm Dạ tru lên một tiếng điên cuồng, dồn từng chút sức lực cuối cùng, tốc độ tăng nhanh đến ba phần,

bước chạy hết như xé gió, thả người lao ra khỏi miệng cốc.

Nơi băng nguyên có nhiều lãnh địa, đám sài kia chiếm cứ vùng lòng cốc, không dám xâm nhập lãnh địa của loài khác một cách tùy tiện. Thấy một người một sói chạy xa dần, chúng chỉ đứng tiếc nuối, thay nhau canh chừng cửa cốc.

Tiếng tru thê lương hòa cùng tiếng gió rít, tất thảy đều tụt lại ở phía sau.

Bình Ngọc Châu không có gió tuyết, chỉ có sông băng vây lấy bốn phía, tựa một bức trướng, ngăn lại toàn bộ gió tuyết ngoài kia. Vách tường dưới chân đều là những khối băng trong suốt sáng trắng, ánh nắng xuyên qua tầng mây mờ rọi xuống ấm áp.

Lâm Phương Sinh tụt xuống từ lưng hàn lang, cạy lấy khớp hàm của đầu con sài cắn chặt lấy chân sau của nó, vứt xuống đất. Đầu con sài tuy đã rời khỏi thân nhưng vẫn hiểm ác vô cùng. Hàm răng cài như răng lược, khớp hàm cắn ngập vào thịt. Lâm Phương Sinh vung kiếm, chém thứ đó ngay tại mặt đất.

Viêm Dạ cũng gần như kiệt lực, cổ họng như có cái gì đó chực trào lên, hơi thở rung rung, máu tươi chảy dưới chân đọng thành một vũng. Nó thấy Lâm Phương Sinh gỡ cái đầu sài ra cho mình, cố giãy dựa ngẩng lên, khập khiễng đi lên trên.

Lâm Phương Sinh biết bây giờ mà dừng lại tuyệt đối không phải là thượng sách, lập tức lấy mấy viên đan dược nhét vào miệng Viêm Dạ. Nó vươn đầu lưỡi đỏ tươi cuốn lấy nuốt vào. Lúc này y mới nhặt kiếm lên, tay vịn lấy vai sói, một người một sói thong thả đi giữa nền tuyết trắng tinh khôi.

May mà khí hậu ở bình Ngọc Châu khá ôn hòa, lại nhờ tấm bản đồ Tư Hoa Quân đưa cho lúc trước, nên cũng không gặp nhiều yêu thú tập kích. Cả hai có thể thư thả vừa đi vừa nghỉ.

Đi được gần nửa ngày mới thấy mặt băng vách núi dưới chân bắt đầu thay đổi, khẽ quay đầu là thấy ngay một ốc đảo rành rành trước mắt. Chính là điểm báo địa điểm nghỉ chân đầu tiên trên bản đồ.

Ngày xưa Thượng cổ toàn năng, khi gặp phải băng nguyên khốc hàn này, thấy nơi này Nhân tu khó tồn tại được nên động lòng từ bi, gieo mười hai hạt cây Dương Viêm.

Cũng vì nơi đây thật sự rất lạnh, cuối cùng còn ba cây trụ lại được, trên thì tìm dương lực từ Kim Ô, dưới thì tìm dinh dưỡng từ suối lửa, rễ đâm sâu đến mấy vạn lý, sống lâu vạn năm. Cuối cùng nơi đây hình thành nên ba ốc đảo, chu vi không quá một dặm; những tu sĩ xâm nhập Băng nguyên khi vào đây có thể hồi lại mấy phần sức lực.

Vừa nhìn thấy ốc đảo kia, cổ thụ Dương Viêm xò tán che trời, lá xanh dày rậm, nước suối chảy róc rách. Lâm Phương Sinh dần thả lỏng lại, hứng khởi hơn một chút, xốc Viêm Dạ đi về phía trước.

Sói trắng cũng kiên trì bước tới ốc đảo, lúc vừa sụm chân ngã xuống cũng là lúc hiện nguyên hình là một thanh niên.

Khấp người nó tràn ngập vết thương, không thể khỏi hẳn. Bắp đùi lõm xuống hẳn một miếng, đúng chỗ con sài cắn phải, bây giờ máu vẫn tuôn không ngừng. Thanh niên nhắm nghiền hai mắt, mặt vàng ợt ra, rõ ràng là đang thập tử nhất sinh.

Lâm Phương Sinh thấy tóc trắng nó xõa tung, yên tĩnh nằm trên mặt cỏ. Y đưa hai ngón tay lên dò cổ tay nó; thử đưa một ít linh khí vào thử, thấy mạch đập rất nhẹ, mảnh như tơ nhện. Y khẽ nhăn mi.

Hàn lang tuy là giống vương giả, nhưng lại bị phong ấn đã lâu, mà lại còn bị từ lúc chưa sinh ra, pha cận chiến vừa nãy, suýt nữa thì bỏ mạng.

Vậy cũng.... hơi bị yếu quá.

Lâm Phương Sinh nhắc cao đầu nó, cho nó ăn mấy viên linh dược, lại bóp nát một viên đan chữa thương thượng phẩm lưu thông máu, rắc lên miệng vết thương trên lưng và sau lưng.

Một lúc sau thì ngừng đổ máu, miệng vết thương khép dần. Y mới bình tĩnh lại, đặt áo choàng sang một bên, ngồi đả tọa vận công.

Khí hậu trong ốc đảo vốn ôn hòa, ấm áp như mùa xuân, đồng thời cũng có thêm một ưu điểm là bộ rễ của cây Dương Viêm có thể đưa tin ra bên ngoài.

Gió tuyết trong Băng nguyên có ăn mòn linh khí, cho nên nếu không phải năng lực của Hóa Thần mạnh, tu sĩ bình thường khi đưa tin thường thường chưa rời khỏi Băng nguyên đã bị hấp thụ hết linh lực, tiêu tán bằng sạch.

Nhưng cây Dương Viêm mỗi tiếng là giống có tính nóng độ nhất Nhân giới, bộ rễ rất phát triển, cho nên kiếm phù đưa tin có thể được truyền ra khỏi phạm vi Băng nguyên, sau đó tự di chuyển.

Lâm Phương Sinh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức truyền kiếm phù liên lạc với sư tôn. Một tia ánh vàng lóe lên rồi nhập vào trong thân cây.

Sau lại thấy Viêm Dạ đang say ngủ, y lại khẽ khàng nhắc áo choàng lên, nhẹ nhàng đặt lên người nó. Vuốt ve lớp áo phủ bên ngoài da lông ấm áp, cho tới tận bây giờ, Lâm Phương Sinh mới có thể ngồi suy ngẫm từng chuyện đã xảy ra.

Khi hồng giao vật lộn cùng bóng ma hình người đầu trâu kia, giữa không trung chợt nứt ra một khe hở đen thẫm. Đúng là không gian đã bị vỡ ra, không biết Tư Hoa Quân đã bị cuốn đến chỗ nào rồi. Giờ có muốn tìm cũng không chút manh mối.

Mà kẻ có khả năng thoát phá hư không, vượt qua biên giới chỉ có thể đã đạt Độ Kiếp mà thôi.

Lấy tu vi hiện giờ của Lâm Phương Sinh mà nói, y chỉ có thể nhìn trời mà than thở, càng cảm thấy giữa trời đất này, người tu vi Kim Đan quả nhiên thực nhỏ bé.

Trong lúc suy nghĩ, y chợt nghe thấy tiếng kêu rên bên cạnh mình, giơ tay sờ soạng theo tiếng thì chạm được lên má Viêm Dạ.

Nó tỉnh dậy, mái tóc xõa tung trên nền cỏ xanh biếc càng nổi bật làn da tái nhợt, mà ngay cả đôi mắt lam sẫmkia cũng mất đi một phần nhiệt.

Nó chuyển mắt, dừng lại trên mặt Lâm Phương Sinh, kiểm tra cẩn thận rồi mới buông một câu như thể trút được gánh nặng, “Người không bị thương là tốt rồi.”

Y thấy nó quên cả bản thân như vậy hì thấy đau lòng, nâng đầu Viêm Dạ lên đặt trên đùi mình. Y không thấy được trên mặt nó bày ra vẻ mặt thỏa mãn chưa từng có, mà chỉ nhắc tay lên bắt mạch cho nó, gửi vào một luồng linh khí, “Đừng nhiều lời nữa, mau chóng chữa thương thôi. Ta đã liên lạc với sư tôn, ở chỗ này tĩnh dưỡng là được.”

Y vốn muốn rời sư môn để có thể xông pha thiên hạ, có thể khiến sư tôn nhìn mình với ánh mắt khác xưa.

Ai ngờ hiện giờ.... Đúng là chỉ còn có thể bó tay đợi cứu viện của người.

Y cười tự giễu, “Loại đồ đệ chỉ biết gây rắc rối như ta, chỉ sợ thiên hạ này hiếm có.”

Viêm Dạ nằm nghiêng đầu trên đùi y, môi áp vào bụng dưới, chóp mũi ghé vào bắp đùi, khi hít thở cũng có thể phả ra luồng khí ấm áp thấm qua

quần áo, “Phương Sinh, lại gần đây.”

Y đẩy cái đầu sói đang quấy rối mình ra, nghe thấy giọng nói tha thiết kia chợt thấy mềm lòng, khóe miệng từ từ cong lên nở thành nụ cười.

Sói con kia cũng không cam lòng, duỗi tay ra vòng lấy eo y, cọ cọ, “Thử... lại nhé?”

Từ lúc rời khỏi động băng, mấy ngày nay hai kẻ đã thử song tu với nhau mấy lần, muốn đẩy đi ma khí đầy mắt.

Lâm Phương Sinh chiều theo nó, ngồi quỳ hay nằm, tư thế nào cũng đã thử.

Chỉ tiếc, không có hiệu quả.

Giờ nhớ lại là thấy quẫn bách, càng thêm buồn bực, chỉ muốn dạy dỗ con sói kia một trận. Mà mỗi lần thấy y chuẩn bị ra tay là Viêm Dạ lại bắt đầu làm đủ trò lấy lòng.

Nó cũng thông minh, ngã một lần là lại khôn lên một chút, không phạm lại sai lầm nữa. Giờ thấy y không ưng theo, lập tức bày vẻ yếu thế, giọng nói ngập vẻ đáng thương, “Chân Long Ẩn, chữa thương được.”

Lâm Phương Sinh biết thừa nó cũng vào hạng chuyên lừa gạt, y lấy một chai thuốc tiên chữa thương hàng cực phẩm, nhét vào tay nó, lãnh đạm, “Ăn đi, chuyên tâm vận công, nửa ngày là khỏi hẳn.”

Viêm Dạ thất vọng lộ ra hết trên mặt, đành tiếp lấy bình thuốc, lấy đan dược ra dùng.

Lâm Phương Sinh ngồi giữa ốc đảo tự nghỉ ngơi và hồi phục, không biết bao giờ sư tôn mới tới, mà nếu cứ ngồi chờ mãi đây cũng không ổn.

Chi bằng đi thăm dò bốn phía tìm hiểu thử xem.

Đã quyết vậy, y liền đứng dậy, Viêm Dạ cũng hóa thành hình sói, hàm dưới đặt lên đầu gối y, theo động tác y thì trượt dần xuống móng mình, hai mắt cũng không thèm mở, rõ là đã ngủ say lắm, chắc hẳn đang dẫn toàn lực để chữa thương. Ngón tay y lần theo lớp lông mao mềm mại, phát hiện vết thương nơi chân sau kia đã liền hơn nửa.

Lâm Phương Sinh yên lòng, thả lỏng ý thức, miễn cưỡng mới phân biệt được bốn phía xung quanh, đầu tiên là lần đến dòng suối gần bên, rửa sạch vết máu trên mặt, cũng tắm rửa qua loa, thay quần áo mới, lại mở kiếm vực ra để bước sang bên cạnh ốc đảo.

Vừa ra khỏi phạm vi bao trùm của Dương Viêm, y lập tức bị khí lạnh ập tới. Nóng lạnh đột ngột đủ để khiến đan điền cũng xáo trộn.

Lâm Phương Sinh hít một hơi khí lạnh thật sâu, bình ổn lại luồng linh lực vừa bốc, cẩn thận bước từng bước. Bên ngoài ốc đảo là một vạt băng bằng phẳng, không hề có dấu vết của vật sống.

Chưa được mấy bước, đôi mắt tối đen như mực của y cảm nhận được một thứ gì đó không phải người cũng chẳng phải quỷ, không phải ma cũng chẳng phải yêu, tà nịnh mà nguy hiểm khó dò. Cảnh giác trong lòng Lâm Phương Sinh dâng lên mãnh liệt.

Bóng đen kia tiến lại gần, cười âm trầm, “Đã lâu không gặp, Lâm đạo hữu.”

Giọng nói quen thuộc, lệ khí vô cùng, giờ lại tăng thêm mấy phần quý khí, rất chói tai, “Dư mong nhớ phong thái của Lâm đạo hữu đã lâu, không ngờ quần phục dưới Lâm đạo hữu lại tăng thêm một kẻ.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ma Môn Mở Rộng

Lâm Phương Sinh tuy không thể thấy người kia có sắc mặt xanh trắng, ánh mắt âm u, nhưng có thể cảm nhận được mùi vị chết chóc trên người hắn ta; tuy bản thân hắn đã đạt Kết Đan nhưng cuộc đời lại càng thêm vô vọng. Y thở dài một tiếng, “Khanh bản giai nhân, cố chi làm giặc.”*

*”Vốn là người tốt, sao lại hóa giặc”, mang ý tiếc nuối.

Sắc mặt người nọ âm trầm, giọng nói lạnh lùng mà bén nhọn, “Ta nay tùy tùng Thánh chủ, trong lòng tràn ngập niềm vui, người chết cũng chẳng phải ta, đương nhiên vui sướng khó tưởng, đừng có nói bậy!”

Con người nặng trĩu của Lâm Phương Sinh không có đến nửa gợn sóng, ngón tay khẽ động là có thể triệu được linh kiếm. Mũi kiếm nghiêng nghiêng bày vẻ công thủ vẹn toàn, linh lực tràn ngập quanh thân. Y thở dài, “Người thân là Thiếu chủ Kiếm Nguyên tông, không có chí tiến thủ, lại đắm mình nhận giặc làm cha... Chẳng lẽ trọn đời này nguyện làm một con rối?”

Người nọ chính là Thiếu tông chủ Kiếm Nguyên Tông La Hạo Nhiên mất tích đã lâu, cả người đầu mùi tử khí, đúng là đã bị luyện thành một con rối.

Thân thể con rối nếu bảo tồn đúng cách cũng chỉ duy trì Kim Đan được tám trăm năm, so ra thì cũng không hơn quá nhiều với lớp dưới.

Da thịt là của người phàm, tuy bước khởi đầu thấp, tiến bộ cũng chậm, nhưng lại thắng ở chỗ tiền đồ có tương lai. Thế nhưng những con rối lại khá

bảo thủ, cho đến tận cuối đời cũng chỉ làm một quân cờ trong tay người khác mà thôi.

Hiện tại La Hạo Nhiên trước mắt mặt mũi tái nhợt, mái tóc đen hơi ngả sang tím, hai mắt ngập tràn vẻ chết chóc; ánh mắt nhìn Lâm Phương Sinh có ba phần trào phúng, bảy phần ngạo mạn, “Lũ chuột nhắt, ếch ngồi đáy giếng các người làm sao hiểu được thủ đoạn của thánh chủ bọn ta! Có là rồi cũng đã được tôi luyện rồi! Lâm Phương Sinh, người dù có thăng cấp thần tốc, cũng chẳng bì kịp chúng ta đâu!”

Ánh mắt bắn đến, linh lực áp tới, không ngờ là quá độ Kim Đan, một làn kiếm ý phóng tới.

Dưới áp lực đó, Lâm Phương Sinh bất động như núi, trường kiếm thẳng tắp, đón nhận kiếm ý đó, phá vỡ ngay từ chính giữa!

Một tiếng “choang” giòn vang, kiếm quang bắn ra bốn phía, mặt bằng xung quanh bị làn hơi nóng bỏng hun cho lồm xướng. Y trầm giọng nói, “Thánh chủ như theo lời từ miệng người, là Đồ Long tiên nhân Mục Thiên Hàng?”

La Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, thu kiếm lại, “Lũ chuột nhắt các người không xứng để gọi thẳng tên tục của thánh chủ ta! Mau nạp mạng đi!”

Kiếm ý ào tới mãnh liệt, quét đủ bốn phía.

Lâm Phương Sinh không kịp phòng ngự, lại nghe hắn ta quát to một tiếng, lui lại đằng sau vài bước, khàn giọng nói, “Thánh chủ... Thuộc hạ biết tội!”

Vẻ sợ hãi hiện lên muôn dạng, tiếng cầu xin vang lên hết mực thê lương, “Cầu thánh chủ tha thứ! Thuộc hạ không dám nữa!”

Lâm Phương Sinh nghi hoặc, làn hơi đen phủ kín mắt hơi xao động, tiếp đến tại nghe được tiếng kêu rên thảm thiết của La Hạo Nhiên, một gói quỳ trên đất, mũi kiếm đâm thẳng xuống mặt băng.

Một cái khe nhanh chóng nứt ra từ mũi kiếm, mặt đất chấn động, dường như có một thứ gì đó to lớn mạnh mẽ lắm đang đội đất chui lên.

Lâm Phương Sinh lui về sau mấy bước, trong mắt hiện ra một con bạch tuộc cao to bằng núi.

Bạch tuộc kia toàn thân màu tuyết trắng, con mắt duy nhất trắng như ngọc mở tròn xoe, lắc rúng những vụn băng dính trên mình.

Con mắt nó chuyển động, nhìn thẳng về phía Lâm Phương Sinh, vươn một cái xúc tu lên cuốn lấy y.

Lâm Phương Sinh vọt người tránh đi, lại vung kiếm chém lên xúc tu, có điều bị thứ da mềm mại mà rất dày kia phản lại, không tổn hại dù chỉ mảy may. Mặt khác một chiếc xúc tu nữa lại ụp xuống từ phía trên, cuốn lấy chân tay y. Lâm Phương Sinh may mắn tránh được, một góc y bào bị cuốn đi mất.

Chịu tập kích liên tiếp, y khẽ nhăn mi, hành động quái dị của khối băng này có vẻ là hành động tự nhiên của vật sống. Nếu đến gần gốc Dương Viêm, có thể con quái này không chiến mà lui.

Đã định ra ý này rồi, y liền vừa đánh vừa lui, tiến dần về ốc đảo.

Trong khi một người một quái còn đang đùn đẩy nhau, La Hạo Nhiên đã run run lấy ra một khối lệnh bài màu đen phi kim phi mộc, phi đồng phi thạch ra, vung tay đánh mạnh vào tường băng.

Hắn lại dùng trường kiếm để cắt bàn tay, miệng niệm một chú ngữ phức tạp, dùng máu tươi vẽ loạn lên mệnh bài cùng vách đá, tạ ơn một phù văn

tạo hình cổ quái.

Không lâu sau, tấm lệnh bài liền kêu ong ong, tỏa ánh vàng chói mắt. La Hạo Nhiên cũng niệm chú nhanh hơn, hình vẽ dưới lòng bàn tay càng thêm đậm máu, dần tạo nên một pháp trận hình người hoàn chỉnh.

Lệnh bài kêu lên chói tai, một luồng ánh vàng lóe lên, xuyên thẳng qua lồng ngực La Hạo Nhiên. Ngực hắn lập tức xuất hiện một vết thương to bằng miệng bát, lộ rõ cả xương, đồng thời cũng có những dây leo vươn ra từ trong người hắn, đâm rách da thịt, tạo thành một chiếc cột hình trụ bao bọc hắn trong đó.

La Hạo Nhiên cũng giật mình. Hắn ta nhận lệnh của thánh chủ, vượt qua tường bao của hai giới, cốt là để tìm Lâm Phương Sinh. Lệnh bài này cũng là do chính tay Thánh chủ đưa cho hắn, chỉ nói là để mở ra lối thông giữa hai bên thế giới, chứ không nói sẽ dùng cơ thể sống để tế tự.

Ánh sáng của lệnh bài chiếu vào, xương trắng lại kêu lên ken két, sinh trưởng rất nhanh, kéo dài lên trên, xuyên thấu lấy da thịt hắn ta từ trong ra ngoài, vậy mà một giọt máu cũng chẳng rỏ xuống, đều bị xương trắng hấp thu hết làm chất dinh dưỡng. Đau đớn không chịu nổi, kẻ sắp chết kia phát cuồng, gào rú tê lương, thảm thiết hơn cả dã thú.

Lâm Phương Sinh chỉ nghe thấy được thôi, tuy biết người này tự làm tự chịu, nhưng cái chết thế kia cũng bị thảm quá rồi; y cũng buồn bã thay mấy phần.

Tuy vậy vẫn không dám thả lỏng, kiểm trận vây quanh thân, ngăn cản xúc tu cứ thay nhau tập kích. Y suy đoán, nếu để cái trụ kia hóa hình rồi nhất định sẽ là tai họa, liền quyết tâm thoát ra.

Tiếc rằng tám xúc tu của con quái vật kia hươ lên đầy trời, vung vẩy đến mức vỡ cả băng, dệt nên một chiếc lưới khổng lồ áp trên đầu, bức ép đến mức nửa bước cũng không đi nổi.

Lại một trận giằng co.

Chợt nghe phía sau là tiếng tru quen thuộc, bóng thú lóe qua, căn ngập vào một xúc tu của con quái vật tám chân, xé mạnh một phát.

Viêm Dạ tỉnh rồi.

Tay kiếm của Lâm Phương Sinh vừa xoay, lập tức có hơn mười thanh linh kiếm reo lên réo rắt, kết thành nhất thể, đâm thẳng vào một xúc tu khác, quát to, “Hủy cái trụ xương kia đi!”

Viêm Dạ nghe vậy lập tức nhả ra, chạy về phía cái cột trụ cứ ngày một to dần, lại bị một cái xúc tu cuốn lấy, quăng ra thật xa.

Lúc này Thiên Cương kiếm của Lâm Phương Sinh đã nhập lại, cuối cùng chặt đứt một xúc tu của con quái vật, lộ ra một cái lỗ lớn, máu màu xanh trào ra từ miệng vết thương, đọng thành từng vũng hôi thối dưới mặt băng.

Vì vậy nó càng thêm tức giận, bảy chiếc xúc tu còn lại mềm mại như vậy quật nứt cả mặt băng. Băng vỡ văng tung toé, cuốn mạnh từng làn gió lốc.

Viêm Dạ bị quật ngã rồi lại mau chóng đứng dậy. Cột trụ bằng xương trắng kia bắt đầu chẻ nửa từ giữa ra, tạo nên một chiếc cổng vòm cao ngất, chính giữa cuộn lên một lỗ xoáy, tạo một lực hút với những thứ gần nó.

Âm phong nổi lên từng cơn, Quý ảnh dày đặc, cảm giác như mặt trời chiếu rọi trên kia cũng âm đạm đi ba phần.

Con quái vật tám chân như cảm nhận được cánh cửa đã mở ra, thế công kích lại càng mạnh hơn. Lâm Phương Sinh cũng thúc hết kiếm trận, tập kích lên miệng vết thương cũ, cuối cùng chặt đứt được chiếc xúc tu.

Quái vật khổng lồ xem chừng rất giận dữ, những xúc tu còn lại hoặc là nện ầm ầm trên đầu, hoặc là quét ngang như thể lôi đình vạn quân, giống như bị nhiễm một vật tàn ảnh. Lâm Phương Sinh nỗ lực đến phút cuối cùng, chuyển kiếm, một thanh linh kiếm dài mảnh cũng phá tan được lớp lớp bảo hộ, đâm thẳng vào con mắt duy nhất của quái vật.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, dưới chân Lâm Phương Sinh chợt sinh chấn động. Một cái xúc tu dài hơn bình thường phá băng, cuốn lấy eo y, đón gió mà nhấc lên.

Viêm Dạ đang tấn công, đột nhiên dừng lại quay đầu, thấy con quái vật tám chân càng lúc càng to cuốn lấy Lâm Phương Sinh, liền tru lên giận dữ, không quan tâm rằng cánh cửa bằng xương kia mở rộng dần cơn lốc xoáy, xoay người đánh lại con quái vật.

Nào ngờ nó vừa chạm vào con quái vật đã bị nó đánh bật lại.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy hông mình bị một thứ mạnh mẽ ép chặt lại, giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, linh lực tung ra cũng chỉ như trâu đất xuống biển, không chút động tĩnh. Kể cả linh kiếm chém sắt như chém bùn cũng không lay chuyển gì.

Sau đó là một trận rung lắc, quái vật kia dùng một tốc độ rất nhanh, nhào vào lốc xoáy.

Một luồng hơi lạnh âm lãnh đến cực điểm dần nuốt lấy y, bên tai chỉ nghe thấy tiếng rít gào phẫn nộ của Viêm Dạ. Lâm Phương Sinh kêu lớn, “Viêm Dạ! Đi tìm sư tôn!”

Tiếng gió gào thét bên tai cũng dần lặng lẽ, mà giọng tru của sói con cũng thoát xa xôi.

Viêm Dạ bị tám chân của con quái vật kia cầm cự, nó dùng miệng cắn, đầy máu dây khắp mình mẩy cũng không thoát ra được, chỉ đành trơ mắt

nhìn lốc xoáy giữa cửa nuốt dần, từ từ biến mất.

Sau đó trụ bằng xương cũng dần tiêu biến giữa không trung. Cuối cùng chỉ còn lại mấy bộ quần áo cùng một tấm da người vung vãi trên đất.

Nó tức giận giãy giụa, lăn lộn cùng con quái vật hồi lâu, cuối cùng cắn xé đến mức con này chết ngay tại chỗ.

Sau khi bị phân tán, sói con chạy tới chỗ cái trụ thì không còn chút dấu vết nào nữa.

Viêm Dạ nấn ná tại chỗ một lúc, màu mắt xanh thẫm lộ vẻ bi thương, ngửa đầu tru lên một tiếng thê lương.

Tiếng vọng vang lên mấy lần, tăng thêm vài phần cô độc.

Tại nơi nào đó của Băng nguyên Lưu Việt, có một bóng trắng xẹt qua như tia chớp. Người đó chột dừng lại, nâng tay lên, dưới tầng lớp băng đội lên một quả kiếm phù đỏ rực, là phù đưa tin của Lâm Phương Sinh.

Hách Liên Vạn Thành nắm chặt tay, bóp nát kiếm phù. Ý thức của một Hóa Thần, phong tuyết bất xâm, lan xa ngàn dặm, chỉ trong giây lát đã phóng tới chỗ ốc đảo. Sư tôn lập tức thúc phi kiếm bay ngay đến đó.

Đến khi người nhìn thấy một thi thể tám chân lạ lùng nằm trên nền đất, một con sói con đang chạy vòng vòng gầm rú, băng tuyết xung quanh người như lạnh hơn mấy phần.

Sói trắng thấy người đáp xuống đất cũng không dám tiến lên, chân sau gấp lại, gầm nhẹ uy hiếp.

Hách Liên Vạn Thành nào thèm quan tâm đến nó, quét mắt là thấy quần áo và một tấm da người vạ vật trên nền băng, ma khí nồng đậm; một bên

tường băng khám lệnh bài đã bị hủy từ lâu, nay chỉ còn một vết lõm hình lục giác. Phù văn kia cũng đã tiêu tán không dấu vết.

Nếu kiểm tra cẩn thận còn thấy dấu vết hỗn loạn ở nơi đây chưa bình ổn lại.

Hách Liên Vạn Thành thử phỏng đoán, lại quay đầu nhìn sói con đang sốt ruột kia, giọng nói lạnh lùng, “Nói cho ta biết Phương Sinh đi đâu rồi.”

Sói trắng giờ mới nhận ra, liền hóa thành người, lại bị vút lên đầu một bộ quần áo. Nó hơi ngẩn ra một lúc mới thử thò tay nhét vào một ống áo.

Sau đó đương nhiên là bấm báo chi tiết đủ thứ chuyện đã xảy ra.

Hách Liên Vạn Thành im lặng như núi, cũng không nói gì, hàn ý trong mắt tụ lại càng đậm.

...

Lâm Phương Sinh không biết sư tôn đã đến được ốc đảo. Y bị một luồng hắc khí nồng đậm vây quanh, sắp ngất.

Lại có cả thời không đang lưu động, cảm giác đều hỗn loạn cả, không biết chỗ nào với chỗ nào.

Đợi đến khi tất thảy yên lặng, y ngẫm một chút, ý thức mới về như cũ.

Dưới thân mình là một lớp lông mềm mại trải ra mặt đất, ánh nền lung linh, huân hương nồng đậm, không gian ấm áp.

Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu, hơn nửa quen thuộc như tiếng gọi “Phương Sinh ca ca” của người thanh niên thuở nào; nửa còn lại thì lãnh khốc như nham thạch núi cao, không chút tình cảm, “Ngẩng đầu lên.”

Một luồng hàn khí thấu xương thổi quét toàn thân. Áp lực dày đặc tỏa ra từ người kia như núi nặng đè xuống, khiến y khó thở nổi, thân thể run rẩy mà không cách nào khống chế. Nếu không phải y có ý chí kinh người nên có thể ngồi ngay ngã, bằng không đã sợ đến mức phủ phục tại chỗ mà quỳ lạy làm lễ.

Đây mới chính là khí thể của một Độ Kiếp.

Lâm Phương Sinh không có khả năng phản kháng, thành thật ngẩng đầu theo lên chỗ phát ra tiếng. Một giọt mồ hôi lạnh lặng lẽ chảy xuống.

Người nọ nở nụ cười, ” Diêm Tà từng nói người tránh xa ta phải không? Người có biết vì sao không?”

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nhất Thế Đồng Tâm

Lâm Phương Sinh đương nhiên là lắc đầu không nói, có thể nghe loáng thoáng tiếng y bào sột soạt, một người đang đứng dậy đi lại gần.

Cảm giác như nguy cơ đang ập tới, khiến y tự thấy sồn tóc gáy, kiếm ý nâng cao, chập vật đứng dậy, vung linh kiếm đánh tới nơi gần nhất, quát lớn, “Đứng, đứng lại!”

Nếu nhìn từ con mắt của người ngoài thì cảnh tượng hết như một mảnh hồ đang chậm rãi lại gần, bạch thủ không thể động dậy, chỉ có thể đe dọa vài câu hòng phô trương thanh thế.

Người nọ cười khẽ mấy tiếng, tiếng cười như vũng bùn giữa hồ, lấm tẩm bọt nước, tựa như có thể phát ra khí độc. Nó đâm vào tai Lâm Phương Sinh, thẩm thấu vào trong, băng hàn thấu xương không cách nào thoát khỏi.

Sau đó hắn ta bần đầu ngón tay, xích sắt từ bốn phương tám hướng được thả xuống, quấn lấy cổ tay cùng mắt cá chân Lâm Phương Sinh, chỉ dùng lực rất nhẹ là có thể phá vỡ bảo giáp được làm bằng ngọc Lưu ly hộ thể.

Xiềng xích đen bóng làm bằng huyền thiết, lạnh đến thấu xương, cuốn chặt lấy chân tay Kiểm tu, linh kiếm chém xuống phát ra một tiếng “choang” lớn, xích sắt lại không hao tổn dù chỉ mấy may, ngược lại khí lạnh bốc lên đến đông cả Kim Đan, kinh mạch đột nhiên lạc mất hết linh lực.

Thứ này còn tựa tựa vật sống, bò chậm chậm lên, cuốn hai tay y trói chặt, thân mình thon dài cũng bị kéo lên cao, còn mỗi mũi chân là nỗ lực chống đỡ.

Kiểu phản kháng vô lực như cá nằm trên thớt, sơn dương chờ làm thịt thế này, mắt Lâm Phương Sinh cứ tối sầm lại, sắc mặt tái nhợt, ngón tay bầu chặt lấy xích sắt, khễ dùng lực là chúng lại va vào nhau kêu leng keng. Y trầm giọng nói, “Ta giết người **, từ trước đến nay không hề hối hận! Nay lạc vào tay người, muốn giết muốn chém mặc người làm gì thì làm! Có sao.... lại nhất định phải làm nhục ta như thế này?”

*Nguyên văn chỗ này tác giả còn dùng 1 từ nhưng bị che mất, không rõ là từ gì.

Ma Tu kia lại chỉ nhẹ nhàng chạm lên mi mắt y, ngón tay mang theo ma lực luân quần, đâm vào mí mắt hơi đau đau, dường như muốn móc mắt y ra xem.

Tiện đà, hắn ta cười, “Thiên địa vũ trụ chia làm sáu Giới, lại chỉ ngăn cách có riêng mình Ma giới, phạm đã ngoài Nguyên Anh là không được ra ngoài. Cho nên ta tách thất tình lục dục của mình ra, tạo nên một ảo ảnh Kim Đan để đi qua lục Giới, làm phương tiện hành sự. Ai ngờ tình nghiệt của ảo ảnh kia quá nặng, đúng là trúng phải sự mê hoặc của người.”

Lúc ngón tay kia thu lại, Lâm Phương Sinh thấy ánh sáng chói lòa trước mặt, xót đến ứa lệ, theo bản năng nhắm chặt mắt lại.

Lúc mở mắt ra thì tầm mắt đã sáng trở lại, thứ gì trước mặt cũng rõ ràng. Ma khí ngoan cố chiếm cứ như vậy, lại dễ dàng bị trục đi.

Vậy mới thấy rõ diện mạo của nam tử trước mặt.

Giữa một thạch thất rộng rãi, Ma Tu kia vận một bộ trường bào đen thuần, chup tóc bằng xương trắng, tóc tím dài đến eo, thần sắc kiêu căng, dung nhan cũng giống Diêm Tà mấy phần, trông có vẻ lớn hơn mấy tuổi, thâm trầm nội liễm, long chương phượng triện*.

*Nghĩa gốc chỉ các loại văn tự cổ khó nhận ra, còn ở đây mang nghĩa “khó đoán”.

Một đôi mắt tím sâu thẳm, phản chiếu lại ánh nển lấp lánh nhưng lại không ánh lên nổi một sự sống, chỉ trọn một vẻ khinh miệt, giống như thể cả cái thiên hạ đáng chết này, con người là thứ không đáng tồn tại nhất.

Lâm Phương Sinh cảm giác ba phần quen thuộc, bảy phần xa lạ, cảm giác đau xót tràn lên, suy nghĩ cuồn cuộn tắc lại trong lòng, “Người là... Mục Thiên Hàng?”

Nam tử kia thấy Lâm Phương Sinh đang nhìn mình, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười khê, trong mắt lại không có chút ý cười, ngón tay lướt qua sam bào y, quần áo liền rớt hết xuống, vung vãi đầy đất, “Đúng thế. Ngày ấy ảo ảnh bị người hủy mất, tuy có tổn thương nhưng cũng coi như là trong họa có phúc. Bốn tọa nay đã cắt đứt thất tình lục dục, không còn nhớ mong gì đến phàm trần nữa, ngày Độ Kiếp chẳng còn xa. Tính lại, vẫn là nhờ người ban tặng.”

Vậy mà hắn vẫn không biểu lộ chút cảm xúc, cười lãnh đạm, “Bốn tọa xưa nay ân oán rõ ràng, nay đương nhiên là phải đến trần duyên.”

Mục Thiên Hàng đứng sừng sững như thế không động đậy, Lâm Phương Sinh lại thấy xung quanh mình lạnh lạnh, trần trụi trước mặt người khác, vừa xấu hổ mà cũng giận dữ gấp bội, cố sức giãy khỏi xích sắt, tiếng vang cũng rất lớn.

Một người đàn ông khôi ngô tự thiết tháp lặng yên đi vào bên trong quỳ lạy xuống bên chân Mục Thiên Hàng.

Cơ bắp của nam tử kia lộ hết ra ngoài, hai miếng da thuộc che trước ngực, dùng khăn trùm đầu che kín mặt, chỉ khoét hai lỗ lộ ra đôi mắt không cảm xúc.

Mục Thiên Hàng cười nói, “Con rối này là do ta tỉ mỉ chế tạo chuyên dùng để tra tấn, người phải cảm nhận cho tốt đấy.”

Con rối kia đứng dậy, cao hơn Lâm Phương Sinh ước chừng hai thước, tay cầm một cái roi da dài gần một trượng, đi gần chỗ y cách ra nửa trượng, ở đó có một phiến đá không phủ lông.

Lâm Phương Sinh mở hai mắt, sau đó nở nụ cười lạnh, “Đường đường là tiên nhân Đồ Long, mà chỉ biết mỗi thủ đoạn ấy thôi sao?”

Mục Thiên Hàng vẫn gương ánh mắt lạnh lùng không chút ý cười nói, “Làm việc chớ dục tốc mà bất đạt. Phương Sinh, chúng ta có thời gian mà, người cần gì phải sốt ruột.”

Lập tức hạ lệnh đầy lãnh đạm, “Ba mươi roi.”

Con rối kia trầm giọng thưa, “Cần tuân mệnh thánh chủ!”

Cổ tay trắng kiện vung lên, chiếc roi dài quất xuống mặt đất, phát ra tiếng kêu thanh đến điếc tai, mạnh bạo phá nát phần lưng Lâm Phương Sinh, tấm lưng bạch ngọc dần in thêm vết roi dài, sưng lên chầm chậm với tốc độ mắt thường thấy được.

Con rối này quả nhiên có kinh nghiệm phong phú, roi dài rất nặng, đầu tiên là bị vung xuống đất đã, phân nửa lực bị triệt đi rồi mới đập trúng da thịt con người. Như vậy lực mới bị khống chế, đủ về chất lượng, khiến người ta đau đớn không dứt được.

Từng đợt công kích đánh vào sống lưng, mạnh như côn gậy, đau đớn xuyên từ sau lưng ra trước ngực. Hơi thở Lâm Phương Sinh như ngưng lại, suýt thì ngừng thở, đau đớn kịch liệt như muốn nổ tung, vầng trán ướt đẫm mồ hôi.

Chẳng đợi y lấy lại hơi thì roi thứ hai đã vung xuống. Vốn xưa nay eo hông là chỗ mẫn cảm của y, bị một nhát này vào, cái đau sau còn kinh khủng hơn cái trước, y chỉ có thể cắn chặt khớp hàm, cố nén không kêu ra tiếng.

Roi thứ ba vào trúng phần hông, tiếng vang lên điếc cả tai, vết thương đỏ tươi cùng hàng trăm vết gai li ti như chân độc trùng làm hông y ngứa huyệt.

Roi thứ bốn, hình phạt không hề nhẹ đi dù chỉ một chút, roi dài xé gió phát ra tiếng “vút” cao chói, cắn xé lên da thịt, roi đổ xuống phía nam căn giữa quần, chính giữa hành thân*, để lại một vết máu đỏ tươi chói lọi.

*”Hành” trong “ngọc hành”, tức cái JJ, “hành thân” là cả cái đó đó:|

Lâm Phương Sinh cuối cùng chịu không nổi, đau đến mức thở thành tiếng, hơi thở trở nặng mà hỗn loạn, đau đớn tán khắp toàn thân, mồ hôi lại ăn vào vết thương, giữa đau đớn trùng trùng chợt thấy ngứa ngáy.

Y chỉ có thể bấu lấy xích sắt, cắn răng cố nén, chờ đợi sự đau đớn như thủy triều kia dội xuống.

Chiếc roi kia chẳng chờ y thích ứng đã tập kích, từng roi rất nặng, tốc độ cũng nhanh hơn. Đợi đến khi ba mươi roi chấm dứt thì trên dưới trước sau Kiếm tu đã đầm máu tươi, cả những đường máu dài uốn theo vết thương chảy xuống dưới.

Lâm Phương Sinh gục đầu xuống, tóc đen tán loạn, hô hấp khi nặng khi nhẹ, đau đớn không chịu nổi, xiềng xích bằng hàn thiết kia lại từ từ rút khí lạnh vào trong người y qua cổ chân tay. Cánh tay bị treo quá lâu, giờ cổ tay cũng tê rần đi.

Tuy rằng sắc mặt y trắng bệch nhưng vẫn ngửa đầu nhìn Mục Thiên Hàng mỉm cười, bất ngờ mở miệng, “Người..... oán ta sao?”

Vừa cất lời đã thấy đôi mắt tím sâu thăm kia lóe lên sự âm trầm khó phát hiện.

Ma Tu chợt nói, “Thêm ba mươi.”

Con rối hành hình ứng một tiếng vâng lệnh, roi đổ như thác xuống dưới nách Lâm Phương Sinh, một roi đánh trúng điểm nổi lên bên ngực trái, khiến đau đớn cùng tê dại đồng thời nổ tung.

Lâm Phương Sinh rên lên thành tiếng, mồ hôi lạnh chảy từ thái dương xuống gò má, xích sắt bị quật vào cũng kêu tiếng giòn vang, tiếng roi hòa cùng tiếng thở dốc, khiến căn phòng thoát ồn ào trong một chốc.

Mục Thiên Hàng tựa như một bóng ma không được chiếu sáng, khuôn mặt vô hi vô bi, lãnh đạm nhìn chăm chú.

Dần dần, Lâm Phương Sinh cảm nhận được giữa đau đớn y còn thấy một cảm giác khác.

Đau đớn như biến mất, từ các vết thương chẳng chịt như lưới giăng, cảm giác khô nóng tê dại lan vào da thịt.

Lâm Phương Sinh cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, tâm hoảng ý loạn, dục vọng trong lòng khó tiêu, phù vân vốn yên tĩnh trong cơ thể cũng rục rịch. Y nhìn chăm chăm Mục Thiên Hàng, gian nan lắm mới cất được tiếng nói khản đặc, “Người động... tay chân?”

Đôi mắt cô tịch không chút ánh sáng nào của hắn giờ mới hiện lên nét cười, “Chỉ là dùng chút máu rồng để ngâm roi mà thôi, khi quất vào máu sẽ ngấm vào người, kích động phù vân.”

Ánh mắt Lâm Phương Sinh chợt đổi lạnh lùng, “Cái gì? Máu này lấy từ Tư Hoa Quân phải không?”

Mục Thiên Hàng không trả lời, ngón tay khễ cong lên, xích sắt liền kéo thẳng lên, khiến chân Lâm Phương Sinh cách mặt đất một khoảng, cả người lơ lửng trên không.

Mái tóc đen dài thấm ướt dán vào da thịt, máu nhỏ như nước bên hông, dưới nách.

Sức nặng của Lâm Phương Sinh đều dồn cả vào xích sắt, kiệt lực ngẩng đầu, trong tầm mắt lại thấy rõ nam căn đang đứng thẳng trong khố, rất có tinh thần, vết thương do roi quất để lại gây nên đau đớn hòa cùng dục niệm.

Muốn thu chân lại thì đừng phải xích sắt va lạnh canh, cả thân mình cũng lay động giữa không trung.

Tình triều dâng lên nóng bỏng như phát điên, Lâm Phương Sinh cắn chặt khớp hàm lại hỏi, “Người đã làm gì... Hồng giao kia?”

Không ngờ một ngón tay lạnh lạnh bất ngờ dán lên nam căn y, dính một chút chất lỏng, thông thả ve vuốt.

Hệt như một luồng nhiệt tựa mũi kim châm ngang lưng, y không tự chủ được rên lên một tiếng, kiệt lực cuộn mình lại, xích sắt lại va vào nhau ngân thành tiếng, cảm giác như cả đời này cũng không thoát ra được, trọn đời trong công tù xiềng xích.

Mục Thiên Hàng không vội không chậm, mặc cho y giãy dụa, ngón tay trêu chọc, lần từ gốc lên đến đầu, lại thỉnh thoảng thưởng thức hai viên cầu tròn xoe. Thân thể này đột nhiên giãy giụa không ngừng, bắp đùi run cả lên, tiếng nước nở ầm ịch, chất chứa là sự nóng bỏng.

Thân thể trắng như ngọc của kiếm tu thon dài thẳng tắp, giờ nhiễm vô số vết thương thấm máu, theo sự giãy dụa của y mà uốn thành những đường cong.

Bất tri bất giác mà sinh vài phần dục niệm.

Lâm Phương Sinh thấy nơi yếu hại tại khố gian bị đùa bỡn, vừa nóng vừa ngứa đến tê dại, đủ thứ cảm giác khó nói thành lời đều tụ lại một chỗ, từ ngón tay người nọ lan ra đến hông.

Mà phù văn nơi phía sâu kia, cũng nóng ngứa khó nhin, khát cầu một người nào đó vào an ủi, run lên từng cơn.

Lâm Phương Sinh sợ lời khẩn cầu sẽ buột khỏi môi lên cổ cắn chặt miệng, một giọt máu đỏ tươi loang ra trên bờ môi trắng bệch, không ngờ giọng mũi lại càng mị nhân, yêu dã xa hoa, tra tấn người khác.

“Hồng giao là tù nhân dưới chânbồn tọa, nếu người muốn gặp hẳn thìphải lấy lòng ta cho tốt.”

Mục Thiên Hàng vẫn giữ giọng điệu đậm mạc, ngón tay lạnh lẽo đã nắm lấy nam căn của Lâm Phương Sinh, ve vuốt lên xuống, thưởng thức eo hông y run lên từng hồi, không cách nào thay đổi tư thếkhó chịu này.

Lâm Phương Sinh bị tra tấn rất ngoan độc, ngón tay người nọ cứ qua lại nơi yếu hại, dục niệm chồng chất, cuối cùng không nhin được nữa, uốn lưng ra sau, trước mắt chợt lóe lên luồng ánh sáng trắng, bạch dịch tuôn trào, dính cả vào Ma tu.

Trong chốc lát khi y tỉnh táo lại, chỉ thấy Ma tu đang cầm trên tay cái ngọc căn mà ngắm nghía, phù văn ánh kim theo ngón tay kia khi sáng khi ám.

Y quần bách đến cực điểm, cố nén cảm giác nóng bỏng đến phát đau cùng tê ngứa nơi phùvăn, cố sức giựt mạnh xích sắt, giọng nói khàn khàn, “Cho ta xuống!”

Mục Thiên Hàng đưa ngón tay dính bạch dịch nóng hôi nhè nhàng xoa lên nhập khẩu phíasau của y, “Khi lần đầu bốn tọa gặp người vẫn luôn thắc mắc, kẻ tham hoan hảo sắc cỡ này, phải bao nhiêu người mới thỏa mãn nổi?”

Ngón tay đưa vào nơi sâu thẳm, như thể đã thành khách quen mà từ từ quấy đảo bên trong, cẩn thận vuốt ve châm lửa lên nội bích non mịn.

Phù văn được hưởng tí ngon ngọt rồi thì không biết thật giả gì, vui vẻ dây dưa với đây ngón tay, dụ dỗ hút lấy vào.

Khóe mắt Lâm Phương Sinh đã ánh nước, vẫn cắn răng nói, “Không quan hệ tới người!”

Mạnh miệng kiểu này làm cho Mục Thiên hàng bật cười, lại đưa hai ngón tay mạnh mẽ mở bung nhập khẩu bé hẹp, “Giờ lặc vào trong tay bốn tọa rồi, đương nhiên là có liên quan đến bốn tọa. Nếu không thể thỏa mãn người, vậy chẳng lẽ là coi thường những tiểu bối Hóa Thần kia sao?”

Lúc bị đâm vào là một cơn đau nhức ập tới, lâm Phương Sinh nghẹn cả họng, nửa chữ cũng không thốt ra nổi, lại bị trói buộc bởi xích sắt, tứ chi mở lớn, người kia thoải mái áp thân vào giữa hai chân y, tùy ý đùa bỡn nơi bí ẩn.

Càng khiến y khó nhẫn nại là, phù văn kia chẳng kiêng kị cái gì, dịch ta bất phân, dưới sự trêu chọc của ngón tay Mục Thiên hàng thì rất hưng phấn, lại nhờ máu rồng thấm qua vết thương vừa nãy dẫn dụ thì càng có tinh thần.

Mục Thiên Hàng có thừa kiên nhẫn, hai ngón tay co rút, cẩn thận ve vuốt, xoa nắn để nơi nhập khẩu kia nổi lỏng ra. Đợi đến khi Lâm Phương Sinh có thể thích ứng với dị vật thì dần dần thấy không đủ thỏa mãn, cảm giác rất nhẹ rất yếu, quá ngắn quá nhỏ. Vội vàng khát cầu, hơi thở nóng rực, thân mình xoay xoay; ngay cả tiếng xích sắt giòn tan cũng mang cả ý dục niệm tình nghiệt.

Y run giọng, “Ta chẳng qua là lưỡng tình tương duyệt, thỏa mãn lẫn nhau, không nhục.... Ưm... Tiên nhân.... Thao, quan tâm. ”

Chung quy không thể nhịn được, tiếng nói như tiếng thờ dãi, câu hồn đoạt phách, đúng là vô cùng động nhân.

Đôi mắt tím sâu thẳm của Mục Thiên hàng cũng dần lặng lại, “Lưỡng tình tương duyệt? Vậy bốn tóa muốn tìm hiểu xem, thế nào mới gọi là “duyệt’!”

Thấy nơi đó đã nổi lông ra và còn ướt dần, hấn rút ngón tay ra, thế vào đó là ngọc căn thô dài.

Tuy nhiên mới chỉ được phần đầu đã bị kẹt lại, Mục Thiên Hàng cũng chỉ ngừng lại một chút rồi giữ lấy cái đầu kia, thông thả chuyển động, dần dần tăng lực lên, nhấn dần vào bên trong.

Lửa nóng bùng lên, căng đũa muốn nứt, y lại bị đánh thẳng về phía trước, không hề được giảm xóc chút nào. Lâm Phương Sinh chau mày, thân mình căng cứng lại, còn bị Mục Thiên Hàng giữ lấy xương hông, cổ tay ấn về phía trước, mạnh mẽ đỉnh vào.

Ngọc căn đứng trước phù văn vững vàng, tình triều mạnh mẽ chột nhiên dâng lên, khiến cho đau nhức cứng người thành đau nhức vô lực. Lâm Phương Sinh run lên nhè nhẹ, xoay tay lại nắm chặt lấy dây xích, miệng vết thương tấy nhức, khiến dục niệm càng được đẩy cao. Sự ngược đãi thô lỗ này vậy mà lại như sự ngọt ngào đã lâu không thấy, chỉ cầu tiến thêm một bước là thấy nặng thêm ít nhiều.

Trong lòng y biết không ổn, hàm răng cắn chặt như muốn nứt ra, trong miệng đã thấm vị máu. Y nhắm chặt hai mắt, cố gắng chịu đựng ngọn lửa do ngọc căn mang lại, nam căn càng thêm to, dính dấp những nước.

Giọng mũi ồm ách, lửa nóng liêu nhân.

Mục Thiên Hàng sao chịu buông tha cho y, hẳn ta lấy một thanh linh kiếm ra, dùng ma khí bao lấy nó, luyện ngay tại chỗ trở thành một cây trâm cài tóc mảnh như ngân châm. Hẳn ngấm nghĩa nó một lát, sau đó quay đầu nhọn nhắm ngay vào linh khẩu, đâm vào.

Nơi yếu ớt đó chưa từng chịu ngược đãi nào như vậy cả, một cảm giác đau đớn bỏng rát nổ tung, Lâm Phương Sinh mạnh mẽ tránh ra, sắc mặt xanh lại, tiếng kêu rên cũng lạc cả đi.

Mục Thiên Hàng đã vừa lòng hơn một chút, lấy ra hai miếng thiên thạch ánh bạc, luyện hóa thành hai chiếc vòng như vòng tai sáng lấp lánh, cúi người xuống, xuyên thủng hai cái qua hai đầu nhũ của y, sau đó nung chảy nó để hàn liền lại.

Cảm giác đau đớn như bị châm, tình triều tê nóng, dục niệm xấu hổ, phù vân hoan hỉ,... tất cả hòa vào nhau khiến Lâm Phương Sinh chỉ thấy Thức Hải hỗn loạn, không tài nào tiếp nhận được, chúng giống như từng đợt sóng lớn dâng lên nhấn chìm y xuống.

Y thờ dốc trong họng, vung lắc xiềng xích một cái vô ích. Tuy vậy mà nam căn không uể oải đi mà còn cứng hơn, khiến Mục Thiên Hàng cười nhẹ, “Làm vậy với người, thế mà cũng thích sao.”

Sa đó hẳn véo lấy đầu ngực còn đang nhỏ máu, lại bấm tay ấn sâu thanh trâm trong nam căn y, ngọc căn cũng bị pháp trận làm cho chuyển động, chạm vào phù vân.

Cuối cùng Lâm Phương Sinh khó mà thở được, khóa òa lên.

Mục Thiên Hàng nhìn thấy một chuỗi những giọt thủy châu trong suốt nối đuôi nhau chuội ra từ khóe mắt Lâm Phương Sinh.

Tiếng khóc nức nở nhỏ vụn vang lên trong không trung, lại nghe thấy tiếng thầm thì của y, “Diêm Tà, ta có then với người, dù có thiên đao vạn

quả, cứ tùy người hành động.”

Mục Thiên Hàng tách thất tình ra, luyện thành ảo ảnh, lại bị Lâm Phương Sinh giết mất, sau đó lại bị Công Dã Minh Kính tiện đà thôn phệ. Vốn tưởng rằng từ đó sẽ đoạn tuyệt thất tình, vạn vật trong thiên hạ e sẽ không tạo nên nổi nửa gợn sóng trong lòng. Thế nhưng giờ nhìn những giọt nước mắt trong suốt kia, lòng hấn loạn vô cùng.

Lúc trước đã chuẩn bị đủ loại tra tấn, giờ tất thảy đều trở nên vô vị, không còn chút dục vọng nào để thực hiện tiếp. Hấn vung ống tay áo lên, xích sắt rung rung, buông người ra, vừa vắn rơi vào lòng hấn.

Lâm Phương Sinh buông lỏng chân tay, ngã vào lồng ngực ấm áp, cảm giác quen thuộc như thể Ma Tu vẫn còn đây.

Y rên khẽ một tiếng, vươn tay ôm lấy cổ hấn.

Mục Thiên Hàng hạ mắt xuống nhìn, thấy Lâm Phương Sinh đang thất thần, thân mình nóng như lửa, mùi máu xông nhẹ nhẹ qua chóp mũi, một đôi vòng bạc xuyên ngay trước ngực thấm những điểm máu đỏ sẫm rất mê hoặc.

Hấn hạ y xuống đặt nằm trên tấm lông thú, cúi mình ngậm cả vòng lẫn đầu nhũ vào trong miệng, cẩn thận liếm mát, rồi lại cắn, tay lại lần xuống phía sau y, cầm lấy ngọc căn.

Lâm Phương Sinh đang trầm trong sương mù chợt thấy một cảm giác nóng ướt cứ tàn sát lồng ngực mình, cây trâm mảnh tạo nên những đau đớn đến tê dại, khoái cảm dữ dội hơn, muốn giãy ra thì bị một bàn tay giữ chặt sau lưng, phù văn hưng phấn quấn quýt lấy nam căn không ngừng.

Bị trêu chọc nhiều nơi đến thế, y không kịp nhìn cũng chẳng thể phản kháng, càng lúc càng chìm sâu trong tình triều mãnh liệt, cuối cùng đành phải thừa nhận tất thảy.

Đột nhiên, thứ tạo nên khoái cảm vô hạn lại rời khỏi cơ thể, y nhú mày giữ lấy tay người kia lại, Mục Thiên Hàng cười nhạt, “Vật chết này xứng được với ta sao?”

Vẫn rút ngọc cắn ra.

Lâm Phương Sinh thấy trống trải đến mức khó nhìn được, nhú mày lại. Mục Thiên Hàng tiếp tục tách hai chân y ra, cúi mình dán xuống bắp đùi, nghiệt cắn nóng bỏng chà lên miệng vết thương của y, đem đến từng cơn run rẩy và đau đớn tăng vọt.

Lập tức đẩy vào bên trong nhập khẩu.

Tuy là vừa căng vừa đau, nhưng khoái cảm vô tận lại rất vừa lòng, Lâm Phương Sinh cúi mình thét lớn một tiếng.

Vật cứng kia rất có lực, mang một sức sống mãnh liệt, thoải mái với đến phũ phàng, mà nếu gặp phải chống đối sẽ không do dự tàn phá mạnh mẽ, thật sự là vật chết không thể đạt được như vậy.

Lâm Phương Sinh nằm trên lớp da thú, nam cắn bên trong, lông thô bên ngoài cùng chà sát miệng vết thương, đau không chịu nổi, ngực lại còn sưng đau, nam cắn bị kẹt lại đau rát. Y tùy theo Mục Thiên Hàng, hóa tất thảy mọi đau đớn kia thành tình triêu, khoái cảm quá mạnh mẽ làm y chỉ biết rên lên khàn khàn.

Mục Thiên Hàng thác chân y lên vai mình, cúi người xuống chinh phạt, càng lúc càng thấy lòng tham không đáy. Phũ phàng kia lại còn mềm mại vô cùng, cho dù hấn thô bạo cỡ nào cũng tiếp nhận, còn bày vẻ yếu ớt không chịu nổi lẳng ngược, mút lấy nam căn của hấn.

Lâm Phương Sinh thấy động tác của hấn càng thêm thô bạo, hông bị ép mạnh, eo lưng không chịu nổi sức đè, cắn răng nhìn xuống tiếng rên, ngón tay bấu lên lớp lông phía sau lưng, khoái cảm ngập đầu dồn đến nam căn

nhưng lại bị chiếc trâm ngăn cản phát tiết, ép ngược trở lại. Vài lần như vậy, y nghẹn không chịu được nữa, vừa định giơ tay chạm vào, lại bị Mực Thiên Hàng nắm lấy cả hai, đặt lên đỉnh đầu. Tiếng nước vang lên, thân thể va chạm, hơi thở nặng nề, gần như bao phủ lấy lời cầu xin nhỏ nhỏ của Lâm Phương Sinh.

“Diêm Tà....”

“Ta đây.”

“Lấy nó ra đi.....”

“Còn sớm.”

Không biết đã bị người sát phạt bao lâu, Lâm Phương Sinh thở dốc nhiều, môi khô nứt, cổ họng sắp bốc hỏa, khoái cảm tích tụ lại hóa tra tấn, đành cuộn chân lại, khúc chân gác lên đầu vai hẳn định nhấc xuống.

Mực Thiên Hàng làm sao có thể cho y đào tẩu, nắm lấy mắt cá chân y, xoay nửa vòng thành tư thế nằm sấp, bắt lấy hai tay y đặt chéo sau lưng, nam căn lộ ra phân nửa lại được đỉnh vào, đánh mạnh vào nội bích mềm mại.

Lúc bị xoay đi, Lâm Phương Sinh thấy nửa người mình như không chịu được, ánh sáng cứ lóe từng đợt trước mắt, nếu không phải đường xuất bị chặn thì chắc đã tiết không biết bao nhiêu lần. Đợi đến khi y hồi thần thì đã bị chuyển sang tư thế sấp, lại càng khó phản kháng, mặc cho Ma Tu kia ta cần ta cứ lấy.

Cả người đầm mồ hôi ngấm vào miệng vết thương phát ngứa, nam căn dập nước chà ướt một mảng da lông dưới thân, y rên lên ầm ách, khóc nước không thành tiếng, “Diêm Tà.... Đủ....”

Mực Thiên Hàng vẫn nói, “Còn sớm.”

Lại cúi người bắt lấy hông y, môi đặt sau gáy Kiếm tu, tàn nhẫn đỉnh động, hưởng thụ sự cảm giác lấy lòng của phù văn, sung sướng vô cùng.

Không biết đã qua bao lâu rồi, Lâm Phương Sinh chỉ thấy thân dưới mình nóng như lửa, tầm nhìn mơ hồ lóa ánh sáng, ý thức chỉ còn khoái cảm và khoái cảm, không còn chứa nổi cái gì khác.

Chợt thấy chuyển động phía sau thoát nhanh hẳn, một luồng dịch nóng hồi bắn thẳng vào niêm mạc đang co rút, trâm cài tóc cũng bị rút đi, tinh dịch tích đã lâu phun ra tung tóe.

Bị bất ngờ không kịp đề phòng, Lâm Phương Sinh đột ngột hạ eo xuống, hoảng hô một tiếng, phù văn kia lại rất hứng thú với thứ nam căn vừa được tiết ra.

Bị ghen đến không chịu nổi, giờ được tiết ra làm Lâm Phương Sinh nhẹ nhõm vô cùng, trước mắt trắng xóa, khóe mắt cũng ướt đẫm. Nam dịch nóng hồi tích thành một vũng nhỏ dưới thảm mới ngừng lại.

Mà dịch thể được bắn trong người y lại được kinh mạch hấp thu bằng sạch.

...

Khi y tỉnh lại, Mục Thiên Hàng đã không còn trong phòng.

Vẫn là ánh nến chớp động, huân hương nồng đậm, con rối hành hình kia cũng không còn trong phòng, Lâm Phương Sinh ngồi dậy khỏi thảm thì thấy trên mình là một bộ quần áo sạch sẽ, lại thấy da lông dưới thân khô mát mới rõ là đã được đổi lại.

Nhớ đến đủ loại hành vi mất khống chế khi trước, y lại thấy hơi xấu hổ.

Vừa động một cái lại nghe thấy tiếng xích sắt giòn vang, mắt cá chân nằng nặng. Hóa ra chân trái đã bị một chiếc xích bằng Hàn thiết khóa chặt.

Nếu là Diêm Tà, tuyệt sẽ không bao giờ đối xử với y như vậy.

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Phương Sinh cứ lạnh dần...

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thông Thiên Thánh Chủ

Giờ này Lâm Phương Sinh mới có thể thấy rõ tình hình bốn phía.

Phòng này thật sự rất rộng, dùng đá xanh để lát, dày dặn mà không có trang trí, dùng phấn trộn với dầu đay* để trát khe, thêm pháp trận bố vào, tuy thô ráp đơn giản như lại chắc chắn vô cùng.

*Tên thông thường của nó là “mát-tít”.

Đồ dùng trong phòng cũng chỉ là đồ thiết yếu, bình gốm chén xương, ngoài ra thì trên tường còn vón vện một chiếc đầu hổ trắng để làm trang trí.

Trông ra như cảnh tượng thời nguyên thủy vậy. Không biết đây là phòng giam, phòng khách hay chính tẩm điện của Đồ Long tiên nhân nữa.

Lâm Phương Sinh quan sát hết một vòng mới thả ý thức của mình ra, ai dè vừa mới đến vách tường và cửa đã bị phản trở lại. Hóa ra pháp trận ở đây đã ngăn cách hai bên trong ngoài.

Y đành kéo lại chiếc áo ngoài, đứng dậy đi ra phía cửa sổ. Xích sắt kia tuy được cố định ở góc tường nhưng chiều dài cũng khá đủ để y có thể hoạt động tự do trong phòng. Thế nhưng mỗi một bước chân là một tiếng sắt giòn vang, cùng với sức nặng kéo trì bước, từng giây từng phút nhắc nhở tình hình hiện tại, khiến người ta không thể vui nổi.

Trên bước tường đá có một lỗ hổng để làm cửa sổ, khám bằng đá miếng, khó lòng lay chuyển. Từ khe hở nhìn ra bên ngoài, có thể thấy được người đi lại phía xa xa như trong tưởng tượng, quần áo làm bằng da thú, đi chân trần, ngoại hình cũng quái dị; người thường thì ít, hoặc là mặt mũi hung tợn,

hoặc tai nhọn mang cá, hoặc toàn thân phủ đầy lông, mà nếu không thì lưng mọc cánh màng,... muôn hình vạn trạng, còn quý dị hơn cả yêu quái.

Nhìn từ góc độ này, có vẻ phòng giam là nơi có địa thế cao.

Chỉ trong một thoáng, Lâm Phương Sinh đã có ấn tượng đại khái với Ma giới, là nơi sinh hoạt khốn khổ, kém văn minh,... Chẳng trách Thượng cố lại muốn ngăn cách bộ tộc này với thế giới bên ngoài.

Vấn đề này không phải là thứ y có thể rõ ràng vào lúc này. Y không nghĩ ngợi gì nhiều, đi về hướng cửa đang đóng kín.

Trong lúc đi, lồng ngực cứ hơi hơi nhói, eo hông cũng nhức vô cùng, vết thương đầy người đều do Diêm Tà.... Không, giờ đã là Mục Thiên Hàng gây ra.

Y nhớ lại lúc tình triều cuồng loạn, Mục Thiên Hàng vừa cắn xé da thịt sau lưng y vừa tuyên bố, “Bốn tọa muốn vết thương ở đây trọn đời không biến mất nổi. Lúc nào cũng đau đớn, sẽ khiến người nhớ lại là ai ban tặng nó cho người.”

Giọng nói khàn khàn nóng rực lại rất bá đạo, mà... khó nhận ra được tâm ý bên trong.

Diêm Tà có tình với y, từ trước tới nay chưa hề che giấu.

Mục Thiên Hàng lại chặt đứt thất tình, nếu đã vậy sao không giết y báo thù luôn đi, mà lại đem cầm tù, dùng phương thức tra tấn này đối xử với y?

Nghĩ ngợi vậy y đã ra đến cửa, quả nhiên đã bị khóa từ bên ngoài.

Y chỉ mới kéo đẩy hai cái, cửa đã mở ra cái ”két”, một nam tử đang đứng ngoài, dung sắc tuyệt diễm, tóc tím mềm mại, làn mi dày, đôi môi

không điểm cũng đỏ tươi, không chút phấn son cũng đã đẹp hơn nữ tử gấp mười lần.

Người này vận một bộ hồng y, càng tôn lên hương sắc tuyệt đẹp.

Hắn ta mở cửa ra vừa đúng lúc lâm Phương Sinh đang đứng đó, đôi mắt mị như hồ ly đánh giá y từ trên xuống dưới hết như bắt bẻ, đôi môi mỏng cong lên, “Ài, ta đã nghĩ Thánh chủ để ý tiểu mỹ nhân nhà ai, không tưởng tượng được là một tiểu tiểu Kiếm tu.”

Nam tử này cũng là Kiếm tu, ngừng mạch mới đến tầng thứ ba, nhưng rất có thân phận. Thị vệ và nữ hầu hai bên đều cúi đầu làm lễ. Có hai thị nữ đứng dậy, vội vàng can, “Tông thiếu gia, thánh chủ có lệnh, không cho phép bất kì kẻ nào quấy rầy...”

Vị Tông thiếu gia kia vừa nghe đã nhướn mày lên, lãnh đạm nói, “Ta là một trong số ‘bất kì kẻ nào’ sao?”

Người này tên là Tông Chấn, tuy ngừng mạch mới ba tầng, tu vi thấp, nhưng đã làm bạn bên thánh chủ được mười năm, rất được thánh sủng. Nay tuy có thân sủng đặc thế, nhưng thánh chủ xưa nay khó đoán, những người hầu tằm thường không dám đắc tội.

Hai thị nữ kia không trả lời, cúi đầu vâng dạ.

Sắc mặt của Tông Chấn dịu lại, “Ta cũng sẽ không làm các người khó xử, cũng sẽ không vào phòng, chỉ là đến đây xem thử thôi. Xem đến tột cùng là loại người nào có thể ở lý trong phòng thánh thượng hơn một tháng.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy sắc mặt trắng bệch đi.

Mục Thiên Hàng qua lại vậy mà đã một tháng rồi? Chẳng trách hiện giờ bước chân của y cứ nhẹ hẫng đi, đau đớn khắp mình mẩy, khò mà chậm lại

được.

Mà không biết trong một tháng này những người khác ra sao rồi?

Nét xấu hổ trên mặt y bị Tông thiếu gia nhìn ra được lại thành kinh hoảng sợ hãi. Cậuta cười nhạt, nâng giọng, “Ô, đã biết sợ rồi cơ à? Sớm biết thế sao còn làm vậy hả? Quy củ hậu cung thế nào, một kẻ mới như người sao không ghi tạc trong lòng mà lại sắc đảm ngấp trời, không thềm nghĩ đến người khác, một mực quán lấy Thánh chủ suốt một tháng trời. Cho dù thánh chủ chưa lập hậu, nhưng quy củ...”

Tông Chấn đang nói dở lại bị một giọng khác cắt ngang, “Nếu Thánh chủ chưa lập hậu thì lập thôi.”

Lời nói lãnh khốc lại bình thản, kiêu căng hờ hững, Mục Thiên Hàng vận áo gấm cẩm hoa, đi dần từ phía hành lang.

Thủ vệ và người hầu đứng ven đường đều quỳ xuống, không dám ngẩng đầu lên. Tất cả cũng đều nín thở thu thanh, nguyên một hành lang gấp khúc tĩnh mịch vô cùng.

Ánh mắt Lâm Phương Sinh hơi sầm xuống, thầm nghĩ Ma Tu này cũng khí thế thật đấy.

Mà y quên mất, lần đầu gặp gỡ, y cũng bị chính cái khí thế này làm sụm cả chân xuống.

Chỉ là hơn một tháng nay đã quen mùi dương tinh của hãn ta nên quen thuộc đến mức thiếu e ngại mà thôi.

Mà lúc này thị vệ canh giữ phòng Lâm Phương Sinh cũng đã quỳ xuống, chỉ có Tông Chấn là vui vẻ, mặt mũi hớn hở chạy tới đón. Khi đến trước mặt Mục Thiên Hàng cậu ta mới khom mình hành lễ, cao giọng nói, “Cung

nghe Thánh chủ.” Cũng cười mà nói, “Thánh chủ dự định lập Thánh hậu, quả đúng là phúc của dân chúng.”

Mục Thiên Hàng không đổi sắc mặt, niết cái cằm nhọn của nam tử kia, ngừng mắt, “Người quen được từ đâu mà biết ăn nói ngon ngọt thế này?”

Tông Chấn thả lỏng ngựa đầu ra, mặc cho ngón tay của hắn ta nâng lên cao, ánh mắt ánh lên tình ý vô cùng, ôn nhu nói, “Thần chỉ là phân ưu cho Thánh chủ mà thôi, tuyệt không có tâm tư nào khác.”

Mục Thiên Hàng giờ mới lộ ra nét cười, môi khẽ nhếch lên tựa như khen ngợi, “Một khi đã vậy thì xem bốn tọa lập thánh hậu thế nào nhé.”

Tông Chấn ngẫm thấy mười năm nay mình được vinh sủng không suy, cái chức thánh hậu này không thể không phải là cậu ta. Cho nên khi Mục Thiên Hàng mở miệng đã lên điều chỉnh lại thái độ, bảy phần kinh ngạc, ba phần vui sướng, khóe mắt long lanh như muốn rơi lệ, hết như một bông hải đường còn ngậm sương, diễm lệ đoan chính, còn định cả làm lễ bái tạ ân.

Ai ngờ thánh chủ lại đi lướt qua người cậu ta, nắm lấy tay của một người khác, ý định trưng cầu.

Lâm Phương Sinh vốn đứng xem kịch từ đầu chí cuối, chuyện cung đình thế này không phải ai cũng biết, nên tâm trạng vừa tò mò vừa trông đợi, ai ngờ Mục Thiên Hàng lại làm ra hành động trái ý mọi người đến vậy, lôi vào trong cuộc. Y ngạc nhiên đến dại cả ra, không biết nên phản ứng thế nào.

Tông Chấn kia vẫn giữ nguyên vẻ mặt phẫn khích, tất thấy những kinh ngạc cùng vui sướng đều cứng lại trên mặt, lúc xanh lúc trắng, lúc đỏ lúc đen. Cuối cùng cậu ta mới thu nét mặt lại, tươi cười bái hai người Lâm Phương Sinh và Mục Thiên Hàng, “Thần xin chúc mừng Thánh chủ lập hậu!”

Người này lúc mới đến thì vô lễ, giờ có thể quỳ xuống trước mặt y, thật đúng là biết tiến biết lùi, co được duỗi được, ngay cả Lâm Phương Sinh cũng phải khâm phục.

Mục Thiên Hàng lạnh nhạt nhìn những người ngoài cửa, chỉ nắm chặt lấy tay Lâm Phương Sinh, đi vào trong phòng, tay kia dịu dàng xoa lên lưng y, “Đã tốt hơn chưa?”

Sự ấm áp từ lòng bàn tay hắn ta truyền đến làm dịu đi đau đớn nhức mỏi, Lâm Phương Sinh cũng thấy khoan khoái hơn một chút, không giãy dụa mà mặc hắn xoa nắn. Y chỉ gật đầu, “Cũng không có gì đáng lo.”

Mục Thiên Hàng nở nụ cười nhẹ, “Vậy lại tiếp tục nhé?”

Ánh mắt Lâm Phương Sinh trầm xuống, gỡ tay ra khỏi hắn, “Đến tột cùng thì người muốn gì?”

Mục Thiên Hàng lạnh mặt, nắm chặt lấy tay y, ép lên tường đá, thứ nóng rực giữa hai chân cũng đã cứng lên, chạm vào bắp đùi y.

Hơi thở nóng như lửa phả vào gáy, khiến da thịt nơi đó tê dại, lại có cả cảm giác sờn tóc gáy.

Lâm Phương Sinh cố gắng tránh đi, nhưng bị Mục Thiên Hàng ép chặt trên tường, vây giữa hai cánh tay, không cách nào thoát được.

Y chỉ còn cách nín nhịn sự trêu chọc của đôi môi Ma Tu đang cọ xát lên cổ, cố gắng giữ cho giọng mình bình thường, “Thánh hậu gì đó... Tạm thời không nói đến, nhưng Tư Hoa Quân với người đâu thù đâu oán, sao người lại giam tù hắn không buông?”

Mục Thiên Hàng hưởng thụ da thịt cận kề, đôi môi chuyển dần từ đầu vai xuống lồng ngực, qua lần vải áo mà mút lấy một bên nổi lên, ngậm luôn cả chiếc vòng xuyên, cắn liếm đến mức vải áo ướt một mảng. Thêm cả Lâm

Phương Sinh run lên nhần nhẹn, chỉ thở nhẹ mà không nói gì, rất quỵến rũ, hần ta càng bùng lên, “Không thù không oán? Yêu Tu kia từng trực bốn tọa đến Bắc Minh, để lại mình người ở trong cung, mà lữ Hóa Thần chuột nhắt kia dám mạo phạm bốn tọa, nếu không phải hần ta để lại trên người người ẩn ký bá đạo, cùng sống cùng chết, ta đã lẳng trì, cạo vảy rút gân hần, treo cái đầu rồng ấy lên cửa thành thị chúng!”

Cảm giác nóng rục trước ngực không át đi được sự hẹp hòi của Ma Tu. Lâm Phương Sinh nhú mày, thúc chân đạp lên đùi hần, “Người ngày đó mà người và hần cùng giết là Thất bá chủ Hải Minh Bảo Châu... Đã thả người ra, sao không biết cảm ơn, mà lại.... A....”

Đang lúc thuyết giáo lại đột ngột hắng lời, Ma Tu cắn mạnh vào lồng ngực y, đồng thời cũng vén vạt áo y lên, xé tiết khố, nghiệt căn nóng như lửa không kiêng nể gì, kề lên bấp đùi y cọ sát.

Phù văn cũng thông minh, ăn quen biết mùi, cảm giác có bảo bối sắp đến nên vội vàng làm ”công tác chuẩn bị”.

Là gì ư? Lối vua đã qua, cửa bồng cũng mở ra vì người.

Lâm Phương Sinh xấu hổ không chịu nổi, không dám ngẩng đầu lên. Mục Thiên Hàng chạm đến thì thấy nhập khẩu y đã trơn ướt, ngón tay từ từ thâm nhập, hần cười nhạt, “Đắc tội là đắc tội, cho dù người ngày ngày thư phục dưới chân bốn tọa, hầu hạ cả trăm năm cũng chưa đủ để cầu tình cho súc sinh kia.”

Lâm Phương Sinh cứng đờ hai chân, khó thở, “Người thật đúng là... không biết đạo lý.”

Mục Thiên Hàng cười lạnh, “Đạo lý? Bốn tọa chính là đạo lý!”

Sau đó liền thả người, ép mạnh vào trong người y, tạo nên một tiếng vang rất kêu.

Lâm Phương Sinh bị đánh úp đột ngột, ngưng lại một lúc mới lấy lại được hơi, tuy nhiên cũng chưa kịp thích ứng đã bị nhục nhận cứng rắn không người trừu động thô bạo, xô xuyên vô hạn, tình triều mạnh mẽ cuộn tới khiến y chỉ có thể thở dốc thừa nhận, không cách nào mở miệng.

Mục Thiên Hàng bất mãn, nhắc đùi y lên thác trên tay, khiến y thành tư thế lơ lửng, lưng dựa vào tường, lưng lay sấp đổ. Chỗ hai người đang kết hợp và điểm tựa lực duy nhất, khiến hấn lại càng vào sâu đến nơi chưa từng thấy. Lâm Phương Sinh chỉ thấy quá nhanh, thông khẩu bị độn đến đau, y nhú mày, rên lên như hát, “Chặt... quá.....”

Mục Thiên Hàng cười, “Câu này nên để ta nói mới đúng...” Lại từ từ rút ra, rồi đâm mạnh vào, khiến Lâm Phương Sinh đập mình vào tường một cái, giờ mới nói, “Đúng là chặt thật, thả lỏng chút đi.”

Lâm Phương Sinh cả giận, “Câm miệng!”

Ma Tu kia cười rộ lên, hạ một nụ hôn lên khóe mắt y, tiện đà làm thêm một trận oanh tạc, phù văn kia không co rút mạnh nổi mà chỉ co bóp nhẹ nhẹ. Lâm Phương Sinh bị hành đến mức giọng cũng khàn đặc, nam căn sưng cứng, chốc lát thấy trước mắt lóa lên, tinh dịch phun ra dây cả lên quần áo hai người.

Mục Thiên Hàng còn làm thêm một lúc nữa mới phóng thích. Hấn đứng thẳng bất động, đợi y hành công, hấp thụ toàn bộ chỗ dịch trong người.

Có điều linh khí của Độ Kiếp quá mạnh, một tiểu tiểu Kim Đan như y sao thừa nhận nổi, mỗi lần dùng dương tinh xong là lại ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi y tỉnh dậy, thế mà... đã tiến vào trung kỳ của Kim Đan.

Trăm vị tạp trần, không biết là phúc hay họa.

Cũng như lần trước, Mục Thiên Hàng không có trong phòng. Cửa mở, một đội thị nữ nối nhau đi vào, mang mũ phượng và khăn quàng vai đến. Lâm Phương Sinh nhìn nhìn, phát hiện ra tất cả đều là đồ cưới theo phong tục Nhân giới, mặt trắng bệch ra.

Người đi đầu thị nữ là Doanh Doanh quỳ xuống, “Thánh chủ đang mở tiệc chiêu đãi quần thần mở tiền triều, cung thỉnh thánh hậu đi trước.”

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tông Chấn Chi Biến

Ánh mắt Lâm Phương Sinh sầm lại, nhìn lướt qua từng lớp áo vải gấm rứt rờ, bất hạnh là không có linh kiếm trong tay, linh lực lại bị xiềng xích Hàn thiết giữ chặt, miễn cưỡng lắm mới phóng ra được hai luồng kiếm ý, xả đôi chiếc khay trên tay thị nữ, gấm vóc sa trù, trân châu bảo thạch vung đầy đất. Y cười lạnh, “Mục Thiên Hàng quả thật khinh người quá đáng.”

Sáu thị nữ bày ra vẻ mặt sợ hãi, đồng loạt quỳ xuống, dập đầu lia lia xuống đất, gần như phát khóc, “Cầu Thánh hậu từ bi, tha cho chúng tiểu nhân một mạng.”

Những người hầu này vô tội, Lâm Phương Sinh không phải hồ đồ, nhưng y vẫn cười lạnh, “Sinh tử của các người nằm trong tay chủ nhân, sau lại cầu xin ta tha thứ.”

Thị nữ đi đầu thưa, “Tiểu nhân thấp hèn, sao dám làm phiền Thánh hậu tổn trí. Có điều nếu chọc giận Thánh chủ, thân này đền cũng không đủ, e sợ liên lụy đến Thánh hậu, hưởng hồ bằng hữu của Thánh hậu còn đang bị giam ở địa lao...”

Lâm Phương Sinh cười càng vang, “Mềm mỏng không được thì quay sang uy hiếp? Mục Thiên Hàng dạy dỗ tôi tớ được đấy. Nếu bằng hữu của ta biết giờ này ta đang thế nào, chỉ sợ sẽ thêm một câu, kế hoạch của các người sẽ thất bại thôi. Đi tìm chủ nhân của các người mau lên, ta có chuyện muốn nói.”

Chúng thị nữ thấy cách vừa đấm vừa xoa không hiệu quả đành phải lần lượt đứng dậy, nối đuôi nhau rời đi.

Vị Tông Chấn kia biết hôm nay Thánh chủ mở đại yến thết đãi, không muốn gặp mặt cả Thánh hậu tương lai hay quần thần, liền cáo ốm không đi, một mình nằm trên giường. Đúng lúc ấy có tâm phúc đến báo chuyện Lâm Phương Sinh đại náo, cậu ta phẫn chấn trở lại, xoay người ngồi dậy, “Mau, trang điểm cho ta!”

Thị nữ thiếp thân của cậu ta mau chóng búi tóc cho, còn nói, “Thiếu gia phải biết ăn diện kỹ càng rồi mới ra ngoài, để cho tiểu Nhân Tu kia biết, cả lục giới này ai mỹ mạo được như thiếu gia! Thánh chủ thật là...”

Tông Chấn thấy nàng ta nói không biết lựa lời thì giận tái mặt mà quát, “Đừng có nói bậy! Tâm ý của thánh chủ, chúng ta là gì mà dám phỏng đoán? Bây giờ phải xem xem nên tính toán gì với kẻ kia cho xong việc.”

Thị nữ lập tức im miệng, chủ tớ hai người cũng bận rộn không để ý tới.

Tâm phòng của Đồ Long tiên nhân, chẳng mấy chốc đã thấy Mục Thiên Hàng nồng mùi rượu đi vào, đôi mắt tím sẫm vì ngấm hơi men mà sáng rực lên, khiến thị vệ kinh hãi không dám lại gần. Hắn cũng chẳng có vẻ gì là bực bội, tự ngồi xuống bên bàn đá, một tay miết miết, nói, “Tân nương của bốn tọa hình như hơi tự cao, nếu không bắt hàng phục, e là sau này sẽ ngồi lên đầu phu quân mất. Phương Sinh, người thấy thế có phải không?”

Lâm Phương Sinh không đáp, tiếng xích sắt giòn tan, y đã đi tới cạnh bàn, nhắc hai chiếc chén lên, châm trà cho hắn. Mục Thiên Hàng lại cười nói, “Lần trước người rót rượu cho ta, sau đó thì giết mất ảo ảnh của ta. Giờ người định làm gì vậy?”

Lâm Phương Sinh thấy hắn nói mà như tự giễu, có cả cảm giác nản lòng, nhưng mặt thì vẫn lãnh đạm, tay cũng không run chút nào, đến khi chén đầy ắp trà thơm ngát mới đưa cho hắn, “Khi đó người có ý định nhiễu loạn Khánh Long, tai họa đổ lên đầu hàng vạn hàng nghìn dân chúng, ta há có thể ngồi xem.”

Mục Thiên Hàng tiếp lấy, kê chén trà lên một nhấp lấy một hơi. Góc độ cúi đầu, tư thế hành động, giống hệt Diêm Tà. Có điều Diêm Tà tính trẻ con, nên trông có vẻ bông bột, còn Mục Thiên Hàng có vẻ u uẩn hơn, tuy linh áp bá đạo, khí thế lại khiến người ta sợ hãi, nhưng trong ánh mắt lại dâng đầy sự khinh miệt, “Dân chúng? Loại con kiến chuột nhắt ấy, chết hàng trăm triệu thì có liên quan gì đến người đầu.”

Ánh mắt Lâm Phương Sinh ngưng lại, ngón tay siết chặt lấy gấu áo. Y cũng tự hiểu đạo hai bên không giống nhau, nói nhiều cũng phí công, nên cũng không muốn lãng nhăng với hãn thêm nữa, đi thẳng vào vấn đề, “Người từng nói Vô giới thâm nhập Ma giới, ấy là chuyện gì?”

Mục Thiên Hàng đặt chén trà lại trên bàn, không trả lời ngay mà bình tĩnh nhìn chăm chú Lâm Phương Sinh.

Bị ánh mắt như mãnh thú ấy nhìn đến mức không thể phản kháng, là người ai cũng thấy rét lạnh.

Lâm Phương Sinh cố chống đỡ, nói tiếp, “Nếu Ma giới bị hủy, Thánh chủ người lấy đâu làm nhà? Giờ lại lẫn lộn đầu đuôi, giữa nguy hiểm chỉ biết tầm hoan mua vui.... Hết như uống rượu độc giải khát. Ta hỏi người, đến khi Ma giới diệt vong còn bao lâu nữa?”

Vừa cất lời, khí tức trong phòng lập tức thay đổi, như thể sắp có mưa gió kéo đến, âm trầm áp bách đến khó thở. Lâm Phương Sinh tuy đã có chuẩn bị từ trước nhưng cũng bị khí thế này của hãn ép đến mức mặt mày trắng bệch, cắn răng cố chống đỡ.

Lúc này, một tiếng gõ cửa dồn dập đã cứu y ra khỏi khốn cảnh.

Một giọng nói hốt hoảng ở bên ngoài vọng vào, “Khởi bẩm Thánh chủ, cửa Tinh Bích mở rồi!”

Ma giới bị vây quanh bởi Tinh bích, chỉ có năm cửa lớn thông với Yêu giới, những ai có tu vi dưới Nguyên Anh, thêm cả ngoại lực hỗ trợ, mới qua được.

Mà năm cửa này, đều dưới sự cai quản tại lãnh thổ Thông Thiên thánh quốc của Mục Thiên Hàng.

Vô giới kia đã ăn mòn hai nước Thượng Huyền và Minh Tín ở phía bắc, dân chúng hai bên sợ hãi bỏ trốn, trôi dạt khắp nơi, di chuyển dần đến Thông Thiên thánh quốc. Các quốc gia phương Bắc khác cũng đều trong tình trạng môi hở răng lạnh, thỏ chết cáo khóc, sôi nổi đòi xuôi nam.

Cũng có các Thánh chủ Ma quân tập hợp lại thương thảo đối sách, nhưng lại không được kết quả rõ ràng. Chỉ có thể mở thông đạo ra, cho dân lưu vong của Ma giới một con đường.

Có điều các tu sĩ tu vi trên Nguyên Anh bị phong bế lối ra, hoặc là liều chết chống cự, hoặc là ngồi chờ chết, không còn cách khác.

Cho nên Thông Thiên thánh quốc mới phong bế thông đạo, phái trọng binh tới gác, cho dù Ma dân phổ thông oán than dậy đất nhưng thực lực cũng rất mỏng manh, mà các bậc tu giả Nguyên Anh gần như đồng ý cả... Dù sao cũng gặp đại nạn, không bằng tất cả cùng ngọc nát đá tan.

Hiện giờ thông đạo đã mở, chỉ sợ bốn phương tám hướng đều có Ma tộc chen chúc nhau đến.

Lính liên lạc kia bắt đầu bổ sung, “Là cửa Chu Tước ở phía đông nam, là do.... mở ra từ phía bên ngoài. Tạm thời báo nguy trước, Đan tướng quân đã dẫn quân tiếp viện rồi, có điều khắp nơi đều có Ma vật xâm lấn...”

Mục Thiên Hàng không đợi hẳn ta nói xong đã nhoáng mình đi ra cửa.

Lính liên lạc kia hét thảm một tiếng, một luồng ma khí hào cùng phép thuật lóe qua khe cửa đóng.

Lâm Phương Sinh bị hạn chế tầm nhìn, không biết là Mục Thiên Hàng ngại tên lính kia truyền lệnh quá chậm hay là sợ hấn ta tiết lộ nhiều chuyện cơ mật mà làm luôn thuật ăn mòn hồn phách.

Một khi thuật này được thi thùy thức của tên lính kia cũng bị hủy hoàn toàn, cũng coi như bị phế.

Bốn phialại tĩnh lặng như cũ, Lâm Phương Sinh dần thấy nôn nóng. Mặc dù hiện tại y không biết tình trạng của Ma giới thế nào, nhưng cũng có thể đoán được là khá nguy cấp, nếu không Mục Thiên Hàng đã chẳng phải rời đi vội vã như vậy.

Tuy vậy bây giờ y lại bị vây trong một tắc vuông bé xíu thế này, đúng là bó tay không còn cách. Y tức giận giật xiềng xích, tiếng sắt giòn vang lại nhắc nhớ y còn đang trong cũi.

Y đương lúc phẫn nộ thì cửa lại mở toang.

Tông Chấn kia mặc một bộ hồng y, diễm quang tỏa bốn phía, xinh đẹp khôn tả đi đến. Cậu ta không tỏ ra hống hách như lần trước mà hơi hơi chấp tay hành lễ, cười nói, “Thần phụng mệnh Thánh chủ đến giải sàu cho thánh hậu. Thịnh Thánh hậu chớ lo lắng chuyện tiền tuyến.”

Lâm Phương Sinh cau mày, nhìn cậu ta rồi thản nhiên ngồi xuống, “Tội cùng là có chuyện gì?”

Tông Chấn giận dữ nói, “Cổng Chu Tước không biết bị ai đánh mở, vô số dân chạy nạn người trước ngã xuống người sau tiến lên, muốn chạy khỏi Yêu giới, mà Ma giới hiện giờ....đã bị cắn nuốt mất một phần ba. Hai nước Thượng Huyền và Minh Tín ở phương bắc giờ hỗn độn đen kịt, hai bàn tay trắng.”

Cậu ta trả lời cẩn thận chi tiết, bên cạnh đó lại đưa tay vào ống áo lấy ra một chiếc chìa khóa và một chiếc nhẫn, nhẹ nhàng đặt trên bàn, đẩy tới trước mặt Lâm Phương Sinh.

Chiếc nhẫn kia là Càn Khôn giới của y, mà chiếc chìa khóa màu ngân bạch đang tỏa ra từng đợt hơi lạnh kia có chất liệu giống hệt chiếc xích đang giam cầm y.

Lâm Phương Sinh ngỡ ngàng nhìn Tông Chấn.

Cậu ta không hề đổi thần sắc, mà ngữ điệu cũng không chút biến hóa, liên miên căn nhắc, “Hiện giờ Thông Thiên thánh quốc ta tụ tập rất nhiều lưu dân, trên trời dưới đất, ham máu, cuồng sát... không chỗ nào không có, tất cả tụ tập trước cổng Chu Tước.... Tuy rằng mỗi người đều có tu vi thấp kém nhưng tích cát thành tháp, góp ít thành nhiều, một lượng lớn bạo dân tụ lại khiến Thánh chủ vất vả, chỉ sợ sẽ giết sạch sẽ mất mấy ngày đêm...”

Lâm Phương Sinh giờ mà còn không hiểu nữa thì y đúng là vừa mù vừa điếc.

Y phất tay một cái, thu Càn Khôn giới lại, nắm chặt lấy chiếc chìa khóa, lần mò trên chiếc xích nơi mắt cá chân mới thấy một lỗ khóa rồi nhét vào, một tiếng rất nhỏ vang lên, thêm một lúc nữa mới khiến chiếc xích bằng Hàn thiết phức tạp kia được cởi bỏ.

Cảm giác rét lạnh lui ngay lập tức, linh khí bị áp chế lâu ngày cũng thức tỉnh, hết như bông được một gánh nặng ngàn cân, toàn thân thoải mái.

Tông Chấn nói tiếp, “Thánh hậu! Người đang làm gì...”

Lâm Phương Sinh ngẩng đầu, thấy Tông Chấn nháy mắt với mình liền hiểu ra, triệu xuất Huyền Âm Bàn Long kiếm, áp lên cần cổ cậu ta, quát, “Mau dẫn ta đến địa lao, nếu không giết!”

Ngoài cửa xông vào hai tên thị vệ, bị kiếm trận của Lâm Phương Sinh giết chết luôn.

Sau đó theo sự chỉ đường của Tông Chấn mà tới được địa lao.

Đọc đường đi cậu ta vô cùng run sợ, khóc đến lê hoa đái vũ, tìm đủ cách xin tha, khiến nhóm thủ vệ sợ ném chuột vỡ bình, không dám động.

Cho nên dù có người đến làm khó dễ thì y vẫn có kiếm trận trong tay, lại thêm sự nới tay nữa nên không mất nhiều công sức đã đến được cửa địa lao.

Vì phần lớn nhân thủ bị điều đi biên cảnh nên thủ vệ trông giữ địa lao khá thưa, Lâm Phương Sinh dễ dàng chế phục được.

Khi thấy bốn bề vắng lặng rồi Lâm Phương Sinh mới buông linh kiếm ra, “Được rồi, ở đây không có người ngoài, khỏi cần diễn trò nữa.”

Tông Chấn thu lại vẻ mặt lo sợ, đôi lông mày dài mảnhnhăn lại, nhẹhàng xoa cằm cổ trắng mịn, oán hận, “Nhân tu nhà ngươi thật thô lỗ, ta là ân nhân ngươi đó.”

Lâm Phương Sinh thấy cậu ta như vậy lại nở nụ cười, “Xin lỗi, Tông thiếu gia sao lại đồng ý giúp ta đào thoát?”

Tông Chấn nghe vậy quay đầu đi, do dự đáp, “Người không hiểm lại gì cái vị trí Thánh hậu kia... Vậy thì để cho người khác.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy cầu còn chẳng được, chấp tay nói, “Cầu cho việc Tông thiếu gia mong muốn thành hiện thực. Cáo từ.”

Đang định đi thì bị Tông Chấn giữ chặt, “Nếu ngươi cứ đi như vậy thì xui xẻo cho ta đó. Người chém ta một kiếm đi.”

Lâm Phương Sinh ngẩn ra, sau đó bật cười, nhìn Tông Chấn đang cười híp cả mắt, “Vậy ta đành giúp cho khổ nhục kế của Tông thiếu gia thành

công vậy.”

Sau đó chọn lấy một linh kiếm hạ phẩm, tránh chỗ yếu hại mà đâm thẳng vào ngực Tông Chấn, sau đó ghim cả người lên tường đá.

Tông Chấn đau đến mức mặt mày trắng bệch mà vẫn nói, “Đa tạ.”

Lâm Phương Sinh định lo cho cậu ta chút gì đó, nhưng sợ Mục Thiên Hàng nhìn ra, hồng cả kế hoạch thì đành thôi, “Cáo từ.”

Sau đó y len mình đi vào trong địa lao.

Thiên hạ này quả thật nhiều chuyện bất kì, nếu có ai đó nói với Lâm Phương Sinh, rằng mai sau sẽ có kẻ bị người đâm cho một nhát mà vẫn cảm ơn, y nhất định cho rằng đó là chuyện hoang đường. Nhưng giờ thì đó lại thành sự thật, nên đành theo tự nhiên thôi.

Đi vào mấy tầng nữa mới tới chỗ sâu nhất của nhà tù, khí âm hàn thế này một tu sĩ mệnh hỏa như y rất khó chịu được. Tiếng nhỏ nước càng khiến không gian vậy bởi những phiến đá đen càng thêm tĩnh mịch.

Giữa bức tường đen thẫm, xiềng xích giăng khắp nơi, trói chặt một bóng người.

Lâm Phương Sinh nín thở lại gần.

Xương cổ tay của người nọ bị xích sắt đâm thủng, treo lên cao, máu đã khô lại ngả đen. Xương quai và xương vai cũng bị xuyên bởi hai sợi xích, quần áo trên người đều rách nát cả, máu tươi nhuộm đầm, không nhìn ra nổi màu sắc ban đầu.

Người nọ nghe thấy tiếng động mới từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt vốn trước nay tự phụ kiêu căng giờ không còn chút máu, tiêu tụy không chịu

nổi, mái tóc đen ảm đạm rũ trên trán, đôi môi khô nứt bong cả da, trán đầm những máu. Giọng hần khàn khàn, “Nương tử, vì sao ngươi lại ở đây?”

Lâm Phương Sinh không đổi sắc mặt, “Cuối cùng cũng để ta cứu ngươi một lần.”

Vung kiếm chém xuống, giờ mới phát hiện ra xích kia không phải bằng Hàn thiết nhưng vẫn chắc chắn vô cùng. Y triệu kiếm trện ra, ngưng lấy toàn bộ linh lực, dồn sức chém xuống mới chặt đứt được một sợi xích.

Tư Hoa Quân cười ảm ách, “Mấy ngày không gặp ngươi đã tiến bộ thế này rồi. Nhưng nếu bị Ma Tu kia chộp được thì sao? Cứ chạy đi, vi phu tự có cách thoát thân.”

Lâm Phương Sinh hừ lạnh, “Nếu đã có cách gì thì còn ở đây bày ra cái bộ dáng này sao?”

Tư Hoa Quân không biết đáp lại ra sao, chỉ ho hai tiếng, máu trào ra.

Lâm Phương Sinh thấy vậy càng thêm lo lắng, thúc Kim Đan, linh lực ngưng tụ dồn đến cực hạn, chém mạnh xuống.

Mặc kệ Tư Hoa Quân có nói thế nào, y vẫn chặt đứt xiềng xích. Lúc trước nhờ vào xích sắt mà hần còn dựa được vào tường, giờ mất điểm tựa rồi hần mới suy sụp ngã xuống, được Lâm Phương Sinh đỡ lấy.

Tư Hoa Quân bóp lấy vai y, thở hển hển muốn đứng thẳng mà thất bại.

Lâm Phương Sinh bắt lấy cổ tay hần dò thử, trầm giọng nói, “Ngươi... bị thương nặng quá.”

Tư Hoa Quân cười khổ, “Bộ dáng như này của vi phu, chỉ duy nhất... không muốn để nương tử thấy được.”

Lâm Phương Sinh cũng không để ý sự khác thường của hãn, dù người đi được vài bước thì nghe thấy tiếng truy binh, mới nảy ra một ý, “Yêu Tu biến hóa tùy theo ý nghĩ bản thân, sao người không thu nhỏ người lại để ta mang người chạy thoát?”

Tư Hoa Quân nhướn mày, “Tuyệt đối không thể.”

Lâm Phương Sinh hỏi, “Vì sao không thể?”

Thấy hãn lạ lạ, y khẽ nhăn mi, “Tính mạng với thể diện, hôm nay không thể giữ được cả hai.”

Tư Hoa Quân hơi thở mỏng manh, cúi đầu khẽ liếm lên tai y, “Tính mạng thể diện có thể vứt đi được, vì phu chỉ cần người thôi.”

Lâm Phương Sinh nóng bừng cả tai, giật mình che đi, cả giận nói, “Nếu còn chậm trễ ta sẽ ném người ở đây chạy một mình đấy.”

Tư Hoa Quân thấy y giận thật mới không cam lòng thu nhỏ mình lại, cho đến khi hóa thành một con giao nho nhỏ màu đỏ hơn một thước trên tay Lâm Phương Sinh.

Màu đỏ kìa hơi xám xịt, e là do thương thể. Lâm Phương Sinh ném nó vào trong Thiên Kinh các, để cho nó nghỉ ngơi.

Y triệu phi kiếm ra, lao về phía đội lính Ma Tu, vừa đánh vừa chạy ra khỏi cung điện Thánh chủ, bay về phía đông nam.

Gió lạnh đến thấu xương, chưa bay được nửa canh giờ đã nghe tiếng chim hót réo rắt, phía trước có một chấm đen dần to ra. Lại gần mới thấy đó là một con đại bàng màu xám, có vẻ quen quen; mà trên lưng nó lúc này có bốn người, trong đó có hai người đang sóng vai nhau mà đứng, hết như lan ngọc, một băng lãnh tựa sương tuyết, một đậm mạc như băng ngọc. Là Hách Liên Vạn Thành và Chinh Mạc.

Lâm Phương Sinh mừng rỡ hô lớn, “Sư tôn! Sư huynh!”

Khóe mắt đỏ lên, tung mình lao về phía hai người.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trấn Ma Cổ Tháp

Lâm Phương Sinh quá vui mừng mà quên đi mọi sự, không ngờ phía trên đỉnh đầu vang lên tiếng rít chói tai, một bóng ma ụp xuống.

Một con quái điều hai đầu, bốn mắt đỏ tươi, lông cánh bấn loạn, lao tới rào rạt, nhe ra hàm răng lởm chởm.

Chinh Mạc thấy vậy tung người bay lên, thanh hắc kiếm lóe lên ánh sáng, nhưng chưa xuyên qua da thịt con chim kia ngay, mà va chạm vào nó một tiếng rất nặng, gạt mạnh thứ ma vật đó ra khỏi đầu Lâm Phương Sinh, sau đó vung thêm ba kiếm nữa mới chém được con quái điều.

Con chim kia kêu lên thảm thiết, ngực và cánh bị đâm thành ba lỗ lớn, máu đen nhỏ xuống, chúc đầu rơi xuống đất.

Lâm Phương Sinh thầm kêu xấu hổ, bị Chinh Mạc ôm chặt vào lòng.

Hơn mười năm nay, hành động này đã trở thành một thói quen ấm áp.

Đây là sư huynh.

Nụ cười ấm áp, lồng ngực rộng lớn, linh lực hùng hậu, người đã có tu vi hậu kỳ Kim Đan khiến người ta thấy yên tâm. Mái tóc dài vẫn có màu ngân bạch như trước, càng thêm phần khí độ tiên nhân.

Lâm Phương Sinh ngẩng đầu lên từ trong ngực người nọ, tươi cười rạng rỡ, không thể ngừng nổi, “Sư huynh sinh hoạt tốt quá, giờ còn vượt qua cả ta.”

Chinh Mặc nở một nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng xoa đầu y, “Nếu không thế sao có thể làm sư huynh người.”

Hai người cùng quay lại lưng con đại bàng. Lâm Phương Sinh nín cơn mừng rỡ, quỳ xuống trước mặt sư tôn, cười nói, “Sư tôn!”

Hách Liên Vạn Thành vượt cảm, cho y đứng dậy, lại bắt mạch chân bệnh cho y, “Kim Đan đã đạt, ma khí cũng đi, tốt lắm.”

Lâm Phương Sinh thấy thẹn trong lòng, cúi đầu đáp, “Tạ sư tôn quan tâm.”

Y giờ thấy bên cạnh còn có hai người khác, một là thị vệ thiếp thân của Tư Hoa Quân là An Hải, người còn lại là một nam tử vận đồ đen, tóc dài màu ngân bạch, đôi mắt màu lam thẫm, khuôn mặt khô ngô tuấn lãng, lưng thẳng như đao, đôi môi mỏng, toát ra một cảm giác uy nghiêm.

Hắn ta đang tự nén, bàn tay nắm chặt thành nắm.

Lâm Phương Sinh chào An Hải xong thì quay sang hỏi, “Vị này là...?”

Nam tử mắt xanh thẫm kia giờ mới chấp tay nói, “May mà hai mắt người phục hồi như cũ.”

Lâm Phương Sinh nghe giọng nói ấy rất quen, không phải tên nhóc Viêm Dạ thì là ai? Nhưng giờ thấy nó giữ lễ tiết khách sáo như vậy, không biết vì sao trong lòng cứ thấy không vui, có điều xung quanh đang có người nên không tỏ ra được, đành đáp lễ, “Làm phiền Viêm Dạ nhớ tới rồi.”

Giọng nói lãnh đạm của sư tôn vang lên, “Phương Sinh, về sau gọi nó là sư đệ.”

Lâm Phương Sinh kinh ngạc, Chinh Mặc và An Hải lại nở nụ cười. Trong mắt sói con vừa toát lên sự vui vẻ, vừa có cả sự tủi thân.

Y nhìn chăm chú ba người đàn ông trước mặt, một là sư tôn, một là sư huynh, một là sư đệ, tất cả đều đã từng quán quýt say mê bên y, giờ tất cả đều tụ lại khiến y chịu không nổi, tai cũng đỏ ửng lên, “Viêm Dạ sư đệ, về sau sư huynh sẽ hậu tạ.”

Viêm Dạ không hiểu thế nào là khách sáo, nói, “Vâng, Phương Sinh sư huynh.”

Giọng nói dịu dàng, tràn đầy vui sướng.

Chợt nghe An Hải nói, “Hách Liên chương môn thật có trí tuệ rộng lớn, thu đồ đệ cũng chỉ nhìn tư chất nhân phẩm, chưa bao giờ hỏi xuất thân, Yêu Tu cũng nhập chính đạo, thật khiến văn bối bội phục.” Dứt lời còn cung kính thi lễ.

Hách Liên Vạn Thành bình thản, ung dung nhận lễ, chỉ nói, “Nó chỉ kế thừa kiếm đạo của ta mà thôi.”

Sau đó mọi người mới bắt đầu trao đổi tin tức. Lâm Phương Sinh giờ mới hiểu, hóa ra suốt quãng thời gian y rời Khánh Long, giới phàm nhân tu chân lại có nhiều biến động đến vậy.

Hóa ra trong số một trăm lẻ tám kết giới mà Khánh Long quốc chủ quản, đột nhiên biến mất một chỗ.

Công Dã Minh Kính tập hợp lực lượng toàn quốc, thỉnh Thiên Mục sơn trang và các môn phái khác cùng điều tra căn nguyên. Khi chỗ thứ hai cũng đang có dấu hiệu biến mất, người ta mới tìm ra được đó là kết quả của việc bị những mảnh nhỏ Vô giới cắn nuốt.

Những mảnh kia đương nhiên là lậu nhập từ Ma giới, nếu khu vực của giới này bị thôn phệ càng rộng thì số mảnh kia cũng sẽ tăng, ảnh hưởng tới hai giới Nhân, Yêu.

Cho đến nay, nguy cơ của Ma giới đã thành nguy cơ của cả cộng đồng tam giới, cho nên các tu sĩ, với cầm đầu là Vạn Kiếm môn, Ngũ Hành tông và Long Hồ đường; phạm nhân là Khánh Long Thiên tử, Yêu giới lấy đại yêu sơn tiêu Hạ Tiến tạo nên một đại quân liên hợp, tiến vào Ma giới, vừa để giúp một tay cho Ma tộc, cũng phần để tiêu trừ sự xâm hại của Vô giới.

Từ tư tâm, Hách Liên Vạn Thành và Chinh Mạc đi vốn là vì Lâm Phương Sinh, ai ngờ vừa mới nhập Ma giới đã gặp được y luôn.

Lâm Phương Sinh kể qua loa chuyện về Mục Thiên Hàng, lại nói y hôn mê đã lâu, nên không biết được gì nhiều.

Vì sao y hôn mê, không nói sự tôn và sự huynh cũng biết, trên mặt lộ nét xấu hổ; lại vội vàng mở Kinh Thiên các lấy tiểu hồng giao ra, đặt trên lòng bàn tay. Con giao màu vảy ám đi, yếu ớt vô lực, An Hải vội vàng lấy một cái bể dài hai thước ra.

Cái bể này được vây kín bằng thủy tinh, bên trong có ao núi giả, hoa cỏ cây cối, sống động như thật, linh sương lập lờ. Huyết thanh trong ao đều là Đế lưu tương.

An Hải nhận hồng giao, mở cửa thủy tinh ra cho vào trong ao. Con giao đỏ không nhúc nhích, cứ chìm dần xuống làn nước trắng. An Hải đập lại như cũ, chấp tay nói, “Hách Liên tiền bối, mặc dù ta phụng mệnh cùng các vị đi Trấn Ma tháp, nhưng hiện giờ cung chủ thế này... An Hải dù có kháng mệnh cũng muốn chăm lo cho cung chủ đủ đầy đã, mong...”

Hách Liên Vạn Thành đương nhiên nói, “Không còn cách khác.”

An Hải thiên ân vạn tạ rời đi. Hiện giờ trên lưng đại bàng chỉ có bốn người sư đồ Vạn Kiếm, nên bay rất nhanh.

Hách Liên Vạn Thành nói, “Phương Sinh, con cũng đi đi.”

Lâm Phương Sinh nói ngay, “Sư tôn, sao lại đuổi con đi?”

Giọng nói tràn ngập tủi thân.

Hách Liên Vạn Thành không đáp, chỉ đứng giữa gió buốt mà lẳng lặng nhìn y.

Lâm Phương Sinh nói tiếp, “Trấn Ma tháp là nơi nào, hung hiểm lắm sao? Hiện giờ con đã ở trung kỳ Kim Đan, nếu không thể giúp gì thì cũng thừa sức tự bảo vệ được mình. Sư tôn, vì sao người chỉ đồng ý cho sư huynh đi, đệ tử... không phục.”

Tiểu đồ đệ luôn luôn ngoan ngoãn, giờ đã học được cách kháng lệnh rồi. Hách Liên Vạn Thành chợt thấy dòng thời gian lướt qua, năm tháng như thúc con người.

Chinh Mạc cũng nói, “Sư tôn, lần này nhất định con sẽ che chở cho Phương Sinh thật tốt.”

Viêm Dạ nổi ngay vào, “Sư tôn, đệ tử nhất định sẽ bảo vệ Phương Sinh.”

Bị Phương Sinh lờm một cái, “Không biết lớn nhỏ, gọi ta là sư huynh! Không phiền mọi người lo lắng, ta có kiếm trận, tự bảo vệ mình.”

Viêm Dạ thành thật sửa lời, “Sư huynh Phương Sinh đi đâu ta đi theo đấy.”

Hách Liên Vạn Thành vẫn không nói gì, ánh mắt lạnh lùng, thâm sâu khó hiểu.

Chinh Mạc biết suy nghĩ trong lòng sư tôn, ngược lại còn nói với Lâm Phương Sinh, “Trấn Ma tháp nằm ở chính giữa Ma giới, là nơi đặt linh hài của Thượng Cổ thần long. Mặc dù ai cũng biết Ma giới được chia thành mười nước nhỏ, nhưng lại có một truyền thống là nếu có ai lấy được Thần

long lệnh trong tháp, sau đó hạ mệnh lệnh thì cả Ma giới này đều phải nghe theo.”

Vì thời gian quá gấp gáp nên Hách Liên Vạn Thành đã thương thảo với người khác thực hiện kế hoạch hai bút cùng vẽ, để Công Dã Minh Kính đi đầu đề xuất hòa đàm với liên minh các nước Ma giới, bên kia sẽ để những tu giả cao cường nhất lén vào Ma giới cướp Thần Long lệnh.

Chinh Mạc nói xong cũng tiếp luôn, “Cho nên Trấn Ma tháp kia đặc biệt hung hiểm, thập tử vô sinh, sư tôn bảo đệ đi cũng chỉ vì...”

Lâm Phương Sinh sầm mặt lại, “Tức là muốn ném ta đi, một mình vượt qua chõhiêm?”

Sư tôn liền quát khê, “Phương Sinh, không được nháo.”

Lâm Phương Sinh thấy vậy cũng trừng mắt quát cường, “Con cũng là đệ tử chân truyền của sư tôn, vì sao lại không được bằng sư huynh, để cho sư tôn khinh thường đến vậy, khi gặp nguy hiểm thì lại đuổi đi?”

“Làm càn!” Lần này lại là tiếng quát của Chinh Mạc, “Quy xuống!”

Tuy ánh mắt Lâm Phương Sinh vẫn quát cường nhưng trong lòng y vẫn hiểu bản thân đã ngỗ nghịch, ngoan ngoãn quy xuống, bàn tay nắm thật chặt, bả vai hơi run run.

Viêm Dạ thấy tình thế không ổn liền quy ngay xuống bên trái Lâm Phương Sinh. Chinh Mạc cũng hạ vạt áo, quy sang phía bên phải, “Đệ tử không quản giáo sư đệ thật nghiêm, thỉnh sư tôn giáng tội.”

Viêm Dạ cũng nói như vệt, “Thỉnh sư tôn giáng tội.”

Lâm Phương Sinh chỉ thấy một cơn chua dòn trên họng, nhả không được mà nuốt cũng chẳng trôi, tui thân vô cùng.

Từ lúc ở Bảo Huyền sơn, đã có đủ loại người qua lại với y, tuy rằng y không phải tự nguyện, nhưng cũng chẳng đến mức kháng cự quá mức.

Diêm Tà nhiều quỷ kế, nếu không có ycam nguyện nhập cục thì sợ hẳn ta không đạt được mục đích.

Từ Hoa Quân cường thủ hào đoạt, nếu hẳn ta quả thật muốn lấy mạng đổi mạng thì nay đã là một cảnh tượng khác rồi.

Mà nhìn lên sư tôn kia, giống như một tòa núi tuyết nguy nga, khiến y cảm giác như thể đang ở trên không.

Chỉ thấy tầng mây trên cao kia như bị đẩy dạt ra sau, chim bàng kêu to một tiếng, vừng vàng giương cánh, khiến những ma thú phía xa lại càng lùi ra.

Giọng nói lạnh lẽo của Hách Liên Vạn Thành vang lên, “Ta chưa từng trách Phương Sinh, tất cả đều đứng dậy đi.”

Lại nói tiếp, “Chinh Mạc, kể hết chuyện về Trấn Ma tháp cho Phương Sinh nghe, sau khi tiến tháp rồi phải hành sự cẩn thận, bảo toàn thiên mệnh.”

Thế tức là đã cho phép.

Lâm Phương Sinh thả lỏng người, vội nói, “Vâng! Đa tạ sư tôn!”

Chinh Mạc cũng đáp, “Vâng!”

Sau đó Hách Hiên Vạn Thành độc tọa một chỗ, đặt Kiếm Thần thương ngang đùi mình, nhắm mắt ngưng thần. Trước khi nhập tháp người cần có trạng thái tốt nhất.

Chinh Mạc cũng ngồi xếp bằng xuống, vỗ nhẹ đỉnh đầu Lâm Phương Sinh, cũng không rờm rà gì mà tường thuật luôn chuyện về Trấn Ma tháp.

Trấn Ma tháp lớn tựa một thành trì, có tổng bảy tầng, mỗi tầng đều là sào huyệt của rất nhiều ma vật, đồng thời có các pháp trận truyền tống để ra ngoài: Hoặc chém giết đủ số lượng yêu ma, hoặc phá hủy được cơ quan nào đó, hoặc nhặt được bảo vật, không hề có trường hợp cá biệt.

Càng lên trên thì càng nguy hiểm, đất Ma Giới, nào có chuyện đi lại dễ dàng. Huống chi Thần Long lệnh còn có thể hạ một mệnh lệnh, lần này lấy thì không có lần sau, cân nhắc lại thì đúng là mất nhiều hơn được.

Cho nên lần cuối cùng có người nhập tháp, đã là hơn nghìn năm trước.

Lâm Phương Sinh nói, “Thế lần trước là ai nhập tháp?”

Chinh Mạc đáp, “Chính là Đồ Long tiên nhân.”

Lâm Phương Sinh ngẩn ra, truy hỏi, “Hắn đã đưa ra mệnh lệnh gì?”

Chinh Mạc không trả lời mà chỉ nắm lấy cằm y, chăm chú nhìn một lát mới nói, “Người quan tâm đến Ma tu thật đấy.”

Viêm Dạ đã đứng sau ôm lấy y từ lúc nào, cảm giác lên đầu vai Lâm Phương Sinh, hơi thở nóng bỏng phả lên vạt áo, dội khế lên cổ âm ỉm.

Lâm Phương Sinh quẫn bách đẩy nó ra, cảm nín một chốc mới đáp, “Chỉ là tò mò thôi...”

Chinh Mạc cười lạnh nhạt, buông tay ra, “Đúng là lời đồn không sai, thật đúng là bảo vật của kẻ khác.”

Lâm Phương Sinh thầm thở dài, hành động này giống như thể Mục Thiên Hàng làm vậy.

Qua tầm nửa ngày nữa, thảo nguyên hoang dã mênh mông như trôi đi, phía xa xa hiện lên một ngôi tháp.

Hách Liên Vạn Thành đột nhiên mở mắt đứng dậy, chim bằng nghe lệnh kêu lên một tiếng, gia tốc đi về phía cổng.

Chinh Mạc, Lâm Phương Sinh và Viêm Dạ đều đứng sau sư tôn, chăm chú nhìn, mũi kiếm lóe lên sắc lạnh lẻo.

Chim bằng hạ dần độ cao, tòa tháp màu xám cao ngất dần gần lại.

Hách Liên Vạn Thành cầm trường thương nơi tay, đầu mũi thương lóe lên ánh sáng chói lóa cả mắt, một đạo kiếm ý hóa thành một con Kim Long khổng lồ gào rít, lao về phía cửa lớn phủ đầy rêu xanh.

Tiếng nổ ầm ầm, cửa bị đâm hơi hơi mở một khe hẹp.

Hách Liên Vạn Thành nói, “Đi.”

Bốn người lập tức hóa thành bốn đạo kiếm quang, theo lưng chim bằng lao vút trong không trung.

Sau đó cửa dần khép lại, mọi thứ trở về yên tĩnh.

Chim bằng kêu to một tiếng, chột cất cao thân mình, nhanh chóng bay lên đỉnh tháp, xoay hai vòng rồi mới bay đi.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Vượt Mọi Chông Gai

Ngay vừa lúc cổng Trấn Ma tháp khép lại, tất cả các gia tộc trên mọi quốc gia lớn nhỏ trực thuộc Ma giới đều được biết, có kẻ đang xâm nhập tháp.

Các vị lãnh tụ tất nhiên không muốn con người cướp được Thần Long lệnh, đều chia binh thành hai cánh, một đội chạy đến cổng, trên danh nghĩa thì hiệp trợ Thông Thiên thánh chủ trấn áp chúng ma, thực chất là đợi lấy cơ hội để cướp quyền khống chế. Đội còn lại sẽ đến Trấn Ma tháp, nghĩ cách mau chóng tiêu diệt tháp kia.

Mà trong số đó, có Tinh La Hầu, một trong tứ hung của Ma giới.

Đất Ma giới ngư long hỗn tạp, có kẻ là Ma tộc thuần chủng, cũng có những giống loài khác gặp rủi ro mà đào vong đến nơi đây, định cư sinh nở, còn định cả thông hôn, trăm ngàn năm nay dần khiến huyết mạch trở nên pha tạp.

Bởi vậy thật khó mà nói, ở nơi đó có những gì.

Ma và Yêu vốn khác nhau rất nhiều. Yêu trời sinh trời dưỡng, bản tính không phân thiện ác, chủ yếu là từ bản năng sinh tồn, đúng là có đạo lý lớn nuốt bé, nhưng cũng có hướng thiện, cung phụng cha mẹ, không bàn mà lại hợp Thiên đạo, có thể dạy bảo được.

Mà Ma từ khi sinh ra đã gắn với chữ “ác”, Ma đạo đã làm không biết bao nhiêu chuyện nghịch thiên, tàn nhẫn vô đạo, tổn hại đến tận trời.

Cho nên Yêu Tu có thể ngao du Nhân giới, mà riêng chúng Ma lại bị ngăn cách bên ngoài, giam cầm bởi pháp trận.

Tinh La Hầu này nổi bật trong số những người hung ác nhất, cao lớn tựa thiết giáp, trời sinh bộ dạng hung thần ác sát, mặt mày hung tợn, mắt màu vàng kim, mũi xỏ một chiếc khoen bằng răng nanh màu vàng, tay cầm một chiếc lang nha bổng dài nửa trượng, cưỡi trên lưng một con heo đầu đồng tay sắt, mang theo chúng Ma lớn bé đến Trấn Ma tháp.

Mà đó mới là tầng thứ nhất của Trấn Ma tháp.

Tầng nào của tháp cũng đều là mê cung, hai bên vách đều là những bức tường cao ngất, từng tảng đá màu xám xếp lên nhau, ba bước thấy xương trắng, năm bước thấy thân khô, mùi máu xông lên trong không gian ngập tiếng gào thét của mãnh thú như thể tiến thêm bước nữa là sẽ rơi vào miệng cự thú, chết không có chỗ chôn. Cảm giác bị áp lực uy hiếp thật khiến lòng người tuyệt vọng.

Bốn người kia chia làm hai tuyến, đi vào thông đạo rộng ba trượng, cao mười trượng.

Hai người đi trước, một người sắc mặt như sương, khí thế toàn thân như sông băng, vừa dày vừa nặng, kiếm ý tràn ngập; người còn lại tóc trắng như tiên, dung sắc thanh nhuận như ngọc, kiếm ý tuy không bằng người kia nhưng cũng rất nghiêm.

Đúng là Hách Liên Vạn Thành và Chinh Mạc.

Mà theo ngay sau hai người là Lâm Phương Sinh và Viêm Dạ. Lâm Phương Sinh kiếm ý thuộc hỏa, giữa bóng tối chợt hồng rực lên, khiến Viêm Dạ thấy nhộn nhạo mà chỉ dám nín lại, nhớ lời sư tôn, không dám hóa thành dạng sói, đành cứ hình người mà chiến. Trên tay nó là một thanh trọng kiếm màu đen, dính đầy vết máu.

Bốn người đã dừng trong mê cung này được hai canh giờ, đánh lui rất nhiều ma thú chực chờ tập kích. Cũng may thông đạo khá hẹp nên ma thú cũng không nhiều như thủy triều, bốn người có thể lợi dụng địa hình mà tiêu diệt từng nhóm một, chém giết kha khá.

Vừa đi vừa giết dọc đường đi thì tới được một gian thạch thất khám chi chít những bảo thạch tạo nên một pháp trận, nhưng lại có thể thông lên đến tầng hai.

Bốn người đi vào đến chính giữa pháp trận, chỉ trong chớp mắt đã thấy ánh sáng trước mắt biến mất, đã tiến vào tầng hai.

Tầng hai cũng được bày bố tương tự tầng dưới, bên trong mê cung cũng có rất nhiều mãnh thú, số lượng thì tăng lên rất nhiều, cũng rất hung ác, tốc độ di chuyển của bốn người chậm hẳn đi.

Sau khi giết đủ 999 con thì thấy được pháp trận, truyền tống lên tầng.

Trấn Ma tháp tầng thứ ba là một hoang mạc rộng đến vô cùng, trên đầu là bầu trời xanh, cát vàng tung bay. Chợt có gió lớn bùng lên, vô số bọ cạp rần rết thằn lằn độn từ dưới cát, tiếng bò sát nhỏ nhỏ vụn vụn vậy mà có thể át cả tiếng gió.

Phóng mắt ra xa chỉ thấy giáp xác màu đen dày đặc, dệt nên một tấm thảm nhung sẫm màu, phủ trên bãi cát nhấp nhô, dần bao vây lấy bốn người.

Viêm Dạ cúi mình mà đi, gằm gừ trong họng, chực chờ biến thân.

Chợt nghe Lâm Phương Sinh nói lạnh nhạt, “Lệnh của sư tôn, người cãi không lại đâu.”

Viêm Dạ ngẩn ra, đành ngừng cơn xúc động lại, lại cầm trọng kiếm màu đen lên, thấp giọng nói, “Thứ này chẳng tốt bằng nanh vuốt.”

Hách Liên Vạn Thành chẳng qua cũng chỉ muốn tôi luyện ý chí và sức không chế cho nó, nên cũng không quá để ý, chỉ nhắc nhở, “Nuốt Tị Độc đan vào.”

Người vung Kiếm Thần thương lên, một làn kiếm ý lạnh lẽo như sóng thần cuộn tung cát vàng, đánh thẳng về tấm thảm giáp xác kia, hất tung những giồng loài đó lên.

Chỉ chốc lát ngập trời những dịch độc và mảnh giáp xác, hệt như một trận sương mù. Viêm Dạ không sợ độc trùng, đi trước làm gương, bổ luôn vào đại quân độc trùng sa thú đang dồn dập kéo đến, trọng kiếm vung lên, một làn kiếm khí băng hàn thấu xương xé rách bụng con thú, máu văng tung tóe trên cát.

Chinh Mạc và Lâm Phương Sinh việc nhân đức không nườngai, cùng chiến đấu với một con mãng xà hai đầu.

Con rắn kia to bằng bánh xe, vảy rắn cực cứng, bụng lướt trên mặt cát nhanh như chớp điện, mới nghe tiếng sột soạt thoi mà răng nọc đã ở ngang trước mặt, so với Kim Quan bạch xà ngày trước thì còn mau lẹ hung hãn hơn.

Mà hai người hiện tu vi Kim Đan dồn lực đối kháng mới chống được, cùng vung linh kiếm, triệu hồi bảo khí, đâm thủng con mãng xà.

Đang lúc cận chiến, chợt trên trên bầu trời xanh thẳm kia vang vọng thanh âm, bất nam bất nữ, nhưng lại uy nghiêm hùng hồn, khiến người ta không thể xem nhẹ, “Bọn chuột nhắt phương nào dám đến quấy rối Phù Sa ma quốc ta?”

Lời chưa dứt đã thấy cuồng phong gào thét, trời xanh mây trắng cũng thoát tối sầm, mây đen cuộn cuộn đỉnh đầu, ào xuống bốn người Hách Liên Vạn Thành.

Cầm đầu là một con sư tử đực màu trắng khổng lồ, lông mao xõa tung uy nghiêm, hai mắt vàng ánh, vuốt sắc hữu lực, dùng một tư thế hết mực tao nhã để bước xuống đụn mây.

Mà đại quân ma vật phía sau, quần ma loạn vũ, hình thù kì quái cũng dần áp sát.

Viêm Dạ cũng cảm nhận được con sư này ma khí che trời, cuối cùng không nhịn được mà hóa thú, lông trắng sau gáy dựng đứng lên, hạ mình xuống bày ra tư thế sẵn sàng công kích, tiếng gầm rít ra từ kẽ răng.

Mà con rắn hai đầu Chinh Mạc và Lâm Phương Sinh đang cố giết đã bị thụ thương nên phát cuồng, khi thấy sư tử cũng phải lui xuống cùng các độc trùng; biểu hiện được toàn bộ khí thế vương giả uy nghiêm của hùng sư.

Lâm Phương Sinh cũng bị cái khí thế ấy áp chế, đau khổ chống đỡ, lại thấy sư huynh chột năm lấy tay mình, một dòng linh lực ấm áp truyền qua, mới thấy đỡ hơn.

Y quay đầu nhìn sang, Chinh Mạc vẫn đang nhìn hùng sư, nói nhỏ, “Đừng có thả lỏng cảnh giác, tu vi con sư tử này không dưới sư tôn đâu.”

Lâm Phương Sinh khẽ gật đầu, “Rõ rồi.”

Mà Hách Liên Vạn Thành cũng thu Kiếm Thần thương lại, lướt mắt nhìn. Chinh Mạc ngẫm hiểu ý, tiến lên một bước, nói thay sư tôn, “Ta từ Nhân giới đến, muốn lấy Thần Long lệnh, không ngờ được tầng này của Trấn Ma tháp lại là lãnh thổ của quý quốc. Thỉnh quý chủ dẫn đường, để chúng ta rời đi thật nhanh, quyết không quấy rầy.”

Con sư tử trắng kia chột há mồm rống lên một tiếng điên cuồng, tiếng gầm rung động kinh thiên động địa, khiến mấy còn cát gần đấy sạt xuống. Chúng Ma phía sau cũng ngửa cổ thét dài, hoặc cúi đầu rống giận, hoặc nghiêng đầu hí, đủ loại thanh âm ào ào hỗn loạn.

Viêm Dạ cũng không cam tâm yếu thế mà điên cuồng hét trả, tiếc rằng khí thế của nó không đủ hù dọa người khác, mà còn khiến đối phương liên kết lại tạo nên thanh thế.

Lâm Phương Sinh cầm chắc thanh kiếm, đề phòng lũ ma vật tập kích bất ngờ.

Rồi sau đó con sư tử kia chợt cười ha hả, nhẹ nhàng bước từng bước ưu nhã đến gần bốn người, in từng dấu chân hoa mai trên nền cát, “Gần ngàn năm nay không có ai xông vào đây, ta sắp chán đến chết rồi.”

Sau đó hần ngồi xuống trước mặt bốn người, thong thả nói tiếp.

Hóa ra Phù Sa ma quốc này vốn là một tiểu kết giới, nối tiếp giữa tầng hai và tầng bốn của Trấn Ma tháp, nên được coi như là tầng thứ ba.

Do sự thống trị nghiêm ngặt của Sư vương mà đây như một bài kiểm tra gay gắt với những kẻ xâm nhập, người thắng thì lên được tầng bốn, kẻ thua thì làm mồi cho chúng Ma.

Vị Sư vương trẻ tuổi này tên Ngao Huyết, cũng mới chỉ một nghìn ba trăm tuổi, một nghìn năm trước khi Mục Thiên Hàng phá tháp, phụ vương hần còn đang tại nhiệm. Trận ác chiến ấy đánh đến kinh thiên động địa, thần quỷ đều kinh, mà Ngao Huyết đứng xem cũng xiêu động, trong lòng ngửa ngáy, thật chỉ muốn khi mình kế nhiệm cũng sẽ đánh một trận to thế này.

Không ngờ sau Mục Thiên Hàng lại không có một ai xông vào đây nữa, khiến Ngao Huyết lên ngôi lại chán vô cùng.

Giờ đây nhìn hai mắt sáng bừng của kẻ kia đang nóng lòng muốn thử sức, Chinh Mạc biết nếu muốn qua tầng ba này, không thể không đánh bại Sư vương. Liếc mắt sang sư tôn thì thấy Hách Liên Vạn Thành gật đầu, “Tốc chiến tốc thắng.”

Chinh Mạc được lệnh, tiếp tục nhẹ nhàng nói chuyện với Sư vương, “Xin hỏi Sư vương muốn đối chiến như thế nào?”

Ngao Huyết đáp, “Các người có bốn người, mà ta cũng vậy. Đối chiến từng cặp. Bốn trận thắng ba thì qua, nếu hai thắng hai thua, vậy lại đánh từ đầu.”

Lâm Phương Sinh thấy ánh mắt Sư vương kia lấp lánh, liền dùng ý thức để truyền âm, “Sư huynh, cẩn thận có trá.”

Chinh Mạc khẽ gật đầu, đã thấy Sư vương kia dương dương tự đắc, cái đầu sư tử khổng lồ quay về phía Lâm Phương Sinh, “Đúng là có trá, nhưng cũng không phải người không đánh được. Muốn đi lên tầng thứ tư, trừ ta ra, không ai mở cửa lên đó được. Không thì chết ở Phù Sa ma quốc ta, làm phân cũng thế, mà làm lương thực cũng không sao. Nhưng nếu dâng cái đầu Bạch lang kia lên cho ta, các người cũng không đến nỗi chết đâu.”

Viêm Dạ nghe vậy lại càng giận, gào lên điên cuồng, ai dè lại bị sư tử rống lại một tiếng im re. Nó dứt khoát hóa thành người, lao lên trước Lâm Phương Sinh, cả giận nói, “Sư tôn, người hãy chuẩn cho con được quyết chiến với hắn!”

Hách Liên Vạn Thành ném một bộ quần áo ra, lãnh đạm nói, “Người đánh không lại.”

Viêm Dạ nhất thời nản lòng, yên lặng mặc quần áo, đôi mắt xanh sẫm càng lại như chàm. Sau câu nói kích thích của Hách Liên Vạn Thành, chiến ý lại càng tăng.

Chinh Mạc vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, “Vậy thì Sư vương hãy tuyển chọn nhân thủ còn khai chiến.”

Ngao Huyết nhưng lại rất nhàn nhã, liếm liếm móng vuốt, khẽ nheo đôi mắt vàng ánh, “Các vị vội vã chết, vậy ta đây cũng không ngăn trở.”

Chân trước đạp lên nền cát hai cái, mặt đất chợt ầm lên tiếng nổ, cát vàng cuộn cuộn. Từ dưới đất, một bãi đá khổng lồ đội lên, đồng thời cát văng bốn phía, trông hết như một màn sương.

Viêm Dạ bị cát hất đầy đầu, hất xì một cái, quay đầu nhìn lại thì thấy một vị sư tôn, hai vị sư huynh của mình dâng Kiếm vực lên, ngăn cản toàn bộ đất cát, nên một bạch y, một lam bào, một thanh sam không hề nhiễm chút bụi trần, thanh tịnh thuần khiết, hết như trích tiên.

Đây mới chính là bộ dáng của một Kiếm tu.

Viêm Dạ lên tinh thần, ngưng thần vận công, cuối cùng cũng có thể mở một lớp Kiếm vực lên, tuy rằng vẫn còn mỏng manh, khả năng phòng ngự không đáng nói đến, nhưng đỡ một chút cát bụi cũng không vấn đề gì.

Lâm Phương Sinh nhìn thấy vậy, âm thầm gật đầu. Tuy linh trí của sói con này bị phong bế hơn ba mươi năm, nhưng vẫn rất thông minh linh hoạt, học hỏi rất nhanh. Nếu ngày sau có thành, chắc chắn sẽ không uổng sư tôn thu nó làm đệ tử.

Sau đó bốn người tung phi kiếm ra, bay lên trời, đến gần cách bãi đá chừng một dặm.

Ngao Huyết bắt đầu bày người ra đối chiến.

Một kẻ nửa người nửa rắn, từ eo trở lên là một nữ tử, dung nhan dịu dàng, mi mục như họa cầm song kiếm; từ eo trở xuống là đuôi rắn.

Một con báo gấm, toàn thân lốm đốm những chấm vàng kim, hình thể thì nhỏ hơn hẳn Sư vương, nhưng lại lớn gấp đôi Viêm Dạ. Nó ngồi dưới đất, thè lưỡi liếm vuốt, ánh mắt không chút hảo ý mà nhìn bốn người.

Một ma vật hình người, mi mục tuấn lãng, mặt xanh hoàn toàn, tóc đen buộc cao sau đầu, cầm trong tay một cái cung Thập tự lớn. Kẻ đó bước ra từ

đoàn quân đặc như mây đen kia, dừng trước bãi đá.

Tất cả đều đờ đờ sát khí, huyết tinh đầy mình.

Sư vương kia nở một nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc như thể uy hiếp. Nó dùng một tư thế vương giả để bước tới, gia nhập đội ngũ ba kẻ kia, rống lên, “Vừa vào giữa sân, dùng hết bản lĩnh của mình, sinh tử không bàn. Rút thăm!”

Giữa không trung chợt xuất hiện một nhóm nữ Ma Tu trang phục thiếu vải, ngoại hình kiều diễm cùng nâng một cái đỉnh bằng đồng xanh đến.

Lần lượt từng kẻ trong nhóm đó phóng thích một phần ma khí hoặc kiếm ý của mình vào trong đỉnh. Cái đỉnh đồng chợt nổ tung, tám luồng ánh đen lao vọt ra ngoài nhanh như chớp điện. Lâm Phương Sinh vung một đạo kiếm khí, đánh trúng một luồng ánh đen đó, kéo về tay mình. Tấm bài màu đen chỉ viết một chữ “Giáp”, tức là làm tiên phong.

Hách Liên Vạn Thành được “Ất”, Chinh Mạc được “Bính”, Viêm Dạ được “Đinh”.

Sau đó một nữ Ma Tu cất giọng ngân nga, “Mời ai có bài chữ “Giáp” tiến vào.”

Chinh Mạc nói, “Vạn sự cẩn thận.”

Lâm Phương Sinh vâng lời, đang định động thân thì bị sư tôn ngăn lại. Hách Liên Vạn Thành khẽ chạm ngón tay lên mi tâm y, tạo nên một vết kiếm ý Hóa Thần để hộ thân, rồi mới nói, “Cố hết sức đánh trận này, có vi sư đây rồi.”

Giờ mới để y đi vào đấu trường.

Phía bên Phù Sa ma quốc thì chính Ngao Huyết ra mặt. Vị Sư vương rống điên cuồng, bước vào giữa sân, khi thấy đối thủ là Lâm Phương Sinh thì liếm môi nói, “Kẻ nhỏ bé, nhìn còn non lắm. Một miếng ăn không hết người thì chia nhỏ ra ăn mấy bữa vậy.”

Lâm Phương Sinh không đáp, chỉ xuất kiếm trận, lại lấy cả bảo tháp từng được dùng để giữ hồng giao ra. Kiếm ý toàn thân hết như một chiếc cầu vồng đến tận trời, màu đỏ hồng lóe lên, lửa nóng đến chói mắt.

Ngao Huyết thấy vậy, rống lên điên cuồng, khí thế kinh thiên động địa, đánh thẳng về phía y.

Mà trong khi những người ở Trấn Ma tháp đang lâm vào cảnh chiến đấu, cửa Chu Tước của Thông Thiên thánh quốc cũng đã đang bị ma thú đông tựa biển vây quanh.

Công Dã Minh Kính chỉ huy mười vạn đại quân dưới trướng mình, đều là binh lính đã được Ma hóa, ai cũng mạnh ngang tu sĩ ngưng mạch Kim Đan, thậm chí là Nguyên Anh. Vậy mà có thể đấu ngang với nhóm ma vật.

Cách cải tạo này là do ngày xưa khi hãn bị trúng huyết chú rồi thoát thân mà học được, khi bị ma khí thôn phệ được đám người Thiên Mục sơn trang cứu, cuối cùng lại phát minh ra cách cải tạo Ma hóa, có thể cường hóa toàn bộ binh sĩ.

Nếu không phải nguy cơ về tồn vong đã kề tới, Khánh Long quốc đã bị đem lên đầu ngọn sóng từ lâu.

Vài ngàn Ma vật, khi thấy cửa Chu Tước mở ra, vốn tưởng sẽ có một con đường sống, cho nên tất thảy đều không sợ chết mà liều mạng vọt lên trước. Ai ngờ được phía sau có Nhân tu và Yêu vật đang chờ sẵn, khiến con đường trở nên chật ních như nêm cối.

Phía sau có Ma binh của Thông Thiên quốc đuổi tới, hồi lâu sau liền xuất hiện những Ma vật tuyệt vọng, đào tẩu bốn phía.

Mà một khi đã có kẻ dẫn đầu thì số Ma vật đào tẩu cũng tăng theo, qua một thời gian nữa thì chỉ thấy chim thú chạy tán, còn lại những chông thi cốt cao như núi.

Những quốc chủ Ma quốc khác thấy quân của Thông Thiên đã làm chủ cục diện, biết không thể nào đục nước béo cò được nữa rồi.; sau lại bị uy lực của Mục Thiên Hàng cảnh cáo, đành phần nộ lui binh, quay lại tập trung đối phó bên Trấn Ma tháp.

Mục Thiên Hàng thấy chiến trường đã vô sự, cũng không cam lòng đành gặp sứ thần của Khánh Long – Người của Công Dã cho hẳn biết, đơn giản là muốn hợp tác ứng đối với sự xâm nhập của Vô giới. Ảo ảnh của hắn đã bị diệt, đã hoàn toàn không có hứng thú gì với chuyện này, không nghe cũng vậy.

Đợi hẳn đi vòng về cung, đã thấy Tông Chấn mặt không chút máu, một thanh kiếm dài xuyên ngay trước ngực, vết thương còn chưa khép lại, sắc mặt thê lương quỳ trước cửa điện thỉnh tội.

Sau lại nghe thủ vệ báo lại, Lâm Phương Sinh không hiểu sao có thể thoát khỏi xiềng xích, kéo theo Tông Chấn, chạy vào địa lao cứu hồng giao, đánh trọng thương Tông Chấn rồi đào tẩu.

Tông Chấn đau đớn vô cùng, lỗ chã chực khóc, hối hận vì tu vi mình quá thấp, không thể phản kháng. Nói, “Thần hận không thể dùng chính tính mạng mình để giữ Thánh hậu lại.”

Mục Thiên Hàng lãnh đạm, “Nếu đã biết thế thì lấy cái chết tạ tội đi.”

Tông Chấn ngạc nhiên, ngực đau đến khó thở, nôn một ngụm máu, sắc mặt càng thêm tiều tụy buồn bã, hàm răng trắng đỏ máu, “Thánh chủ, thần

đây chết không luyến tiếc. Chỉ tiếc mười sáu năm phụng dưỡng bên Thánh chủ...”

Mục Thiên Hàng không nghe nổi nữa, ngón tay giơ lên, một luồng ánh đen rọi thẳng vào mi tâm cậu ta, đánh vỡ Thức Hải. Tông Chấn còn chưa kêu một tiếng đã ngã xuống đất không tiếng động.

Thị nữ Tiểu Như đứng sau cậu ta gào lên thảm thiết, nhào xuống bên người Tông Chấn, buồn bã khóc gọi, “Tông thiếu gia, Tông thiếu gia! Người đây là tội gì...”

Mục Thiên Hàng, “Hắn ta chẳng qua là cầu được ước thấy thôi, chết cũng có ý nghĩa. Niệm lòng trung tâm của người, thưởng cho xuống đây hầu hạ hắn.”

Lại một luồng ánh đen chiếu xuống, miệng mũi Tiểu Như trào máu, ngã xụi xuống bên người Tông Chấn.

Tự có những người hầu yên lặng tiến đến, di chuyển xác chết hai chủ tớ này đi.

Mục Thiên Hàng cũng không muốn nhìn nữa, thân hình nhoáng cái đã vào trong phòng.

Đã thấy trên bốn vách tường là rất nhiều dấu vết ngang dọc, đều do lợi kiếm chém xuống.

Hắn nở nụ cười, “Tiểu tử này dám giở thói này với ta. Chờ lần sau gặp, phải tốn công sức mới dạy lại được.”

Sau đó liền cao giọng, “Người đâu, chuẩn bị tới Trấn Ma tháp.”

Rồi người ngựa cùng tập trung đến Trấn Ma.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ma Tháp Công Lược

Sư vương làm tiên phong, gọi lên một nhóm tiểu tốt. Quần chúng ma thú đông đặc như mây đen vây lấy bãi đá, tiếng hô không ngớt.

Con sư tử trắng kia tuy dùng phương pháp căn xé của dã thú để giao đấu, nhưng từng hành động đều nhanh như chớp, cự trào nhào vào bãi đá, để lại dấu móng sâu một tấc, mà hàng loạt khối đá bị đánh vỡ thành từng khe như mạng nhện.

Nếu nó dừng trên người Lâm Phương Sinh, cho dù có là tường đồng vách sắt cũng bị cào đến mức da tróc thịt bong.

Cho nên y chỉ tập trung linh khí, động tác mau lẹ, thân hình nhoáng lên như chớp, phiêu dật tuấn mỹ, cảnh đẹp ý vui.

Y lấy bốn linh kiếm để tạo Bắc Đẩu Địa Sát trận, tận dụng mọi thứ để có thể đâm trúng hậu bối Sư vương, tuy nhiên tất cả đều bị tấm da lông như kim như thạch của hắn ta ngăn trở, lông tóc vô thương.

Cứ vậy, một người đuổi, một người trốn, hai bên di chuyển nhanh đến mức tựa hai hư ảnh một lam một bạch, mơ hồ như quỷ mị. Duy trì không được bao lâu thì trong đàn ma thú chợt có kẻ cất cao giọng, “Tên tiểu Kiếm tu kia chỉ biết trốn thôi sao? Có biết xấu hổ không đây?”

Hách Liên Vạn Thành chờ hai người một yêu, thân nhiên đứng xem. Với khả năng Kim Đan của Lâm Phương Sinh, có thể chống đỡ với thủ hạ của Sư vương Hóa Thần lâu tới mức này, quả thực không thấy xấu hổ, mà ngược lại còn rất tự hào. Chống đỡ thêm một thời gian nữa, tìm một sơ hở nhận thua là được.

Thua Sư vương này, nhưng còn lại ba trận kia, đương nhiên năm chắc phần thắng.

Ngao Huyết đương nhiên hiểu tính toán này của bọn họ, truy đuổi đến mức phát giận, cuối cùng điên cuồng hét lên một tiếng, dừng lại ở chính giữa, cái miệng đỏ máu há to, một luồng ánh kim bay ra từ bên trong, đón gió mà lớn dần, hóa thành một con Long Quyển Phong, rờingay giữa sàn quyết đấu, mới đầu nó chỉ to bằng cổ tay, nhưng khi nó vừa gào vừa xoay, sau một vòng quay đã chiếm trọn sàn đấu.

Ngay từ lúc luồng sáng kia vọt ra thì Lâm Phương Sinh đã tung bảo tháp. Cùng với con long, bảo tháp to dần, ánh sáng tỏa chói lọi, hút con long vào bên trong như cá kình hút nước. Bảo tháp chợt nhiên phát ra tiếng vỡ giòn vang, lại bị sức mạnh từ bên trong làm cho nó phình căng, cuối cùng, sau khi phát ra những tiếng vang bèn nhọn, nó sụp xuống, mảnh vụn rơi xuống bốn phía, mà con Long Quyển phong cũng bị triệt tiêu mất.

Lâm Phương Sinh thầm nghĩ tiếc thật, khéo lại càng khiến Ngao Huyết giận hơn nữa. Đường đường là Sư vương tu vi Hóa Thần, lại bị một tiểu tiểu Nhân tu Kim Đan luân phiên đào thoát, thật sự ghen khuyển đến cực điểm!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thân mình vọt lên, vóc người tựa núi mà lại linh hoạt như chớp lao tới bên Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh tránh không kịp nữa, đành phải thả kiếm ý hộ thân sư tôn cho ra, chờ đúng một khắc Sư vương bị ngăn trở mà nhảy ra khỏi vòng quyết đấu, cất cao giọng, “Tại hạ nhận thua.”

Bên trên Kim Đan là Nguyên Anh, mà Nguyên Anh điên cuồng tiến lên một bước mới tới cảnh giới Hóa Thần. Lâm Phương Sinh đánh cùng Ngao Huyết, giờ phút này nhận thua cũng có thể nói là bại trong vinh.

Nhưng chúng ma lại xông xao bất mãn, một kénói, “Nào lại có chuyện nhận thua dễ thế này, không tính không tính, phải đấu tiếp với Vương của chúng ta!”

Rõ ràng là đang muốn ép Lâm Phương Sinh đi chịu chết.

Ngao Huyết cũng phần nộ, gào lên không dứt, tiếng rít chấn động tới mức màng tai cũng phồng lên đau đớn, khó chịu đựng được. Hắn ta nói, “Không cho phép nhận thua, đến so lần nữa!”

Đúng là đang nóng lòng muốn xông tới gần mà cản xé.

Hách Liên Vạn Thành cầm Kiếm Thần thương trong tay, mặt lạnh như sương, cất bước đi vào. Mũi thương chấn động, lập tức hàn mang bạo khởi, một vòng kiếm khí lạnh như băng nổ tung giữa không trung, lấy Hách Liên Vạn Thành làm trung tâm, mau chóng khuếch tán hết như sóng nước.

Những Ma vật vừa gào hét ầm ĩ kia chợt cảm thấy ác hàn sau lưng, bị kiếm ý ngạt sát khí kia làm cho câm miệng, không dám nhiều lời.

Bốn phía chớp mắt đã tĩnh lại, chỉ có giọng nói của Hách Liên Vạn Thành vang lên, “Nếu không phục, bốn tọa sẽ làm đối thủ với ngươi.”

Ngao Huyết sừng sốt, đôi mắt vàng ánh như sung huyết, nhìn chằm chằm Hách Liên Vạn Thành, cái miệng đỏ máu mở rộng, cười điên cuồng, “Được được, công phu như vừa nãy chẳng đủ nóng người. Tiểu tử, nếu ngươi mà bại nữa thì ta sẽ ăn sạch các ngươi, còn tiểu bạch lang kia làm chân sai vật!”

Uy hiếp cỡ ấy, chân sau lại đạp một cái, khí thế như Thái Sơn vừa ngã, áp xuống đầu Hách Liên Vạn Thành.

Hách Liên Vạn Thành không tránh không né, cũng đạp chân xuống đất, thân mình hóa thành một đạo quang ảnh, đón nhận thế tiến công ào ạt của

Sư vương.

Hai bóng trắng giờ còn nhanh hơn vừa nãy, kẻ tu vi thấp không đuổi theo kịp nữa. Kiếm ý va chạm, ma khí toát ra, tiếng nổ ầm ầm đình tai vang lên liên tiếp, khiến cả đấu trường bằng phẳng trở nên gồ ghề.

Các ma thú vây xem không chịu nổi áp lực mạnh mẽ, tất thảy lui về phía sau, mây đen tán đi, lộ ra bầu trời trong xanh.

Những người nhóm Lâm Phương Sinh cũng lui về bên cạnh bãi đá, mở Kiếm vực ra ngăn, nhưng vẫn nhất nhất theo động tác của sư tôn, chiêu chiêu tới tấp, động tác nhanh nhìn không kịp, mũi thương không rời nơi yếu hại của Sư vương, hàn mang bùng lên, nếu Sư vương không có da lông dày cứng thì e đã thương tích đầy mình.

Ngao Huyết bị chọc giận cũng phóng phép thuật liên tiếp, bị Hách Liên Vạn Thành tiêu diệt từng phần, chỉ có tiếng nổ ầm ầm vang lên bốn phía.

Lâm Phương Sinh xem đến mức nhập thần, chợt nhiên có một luồng cơn đánh tới rùng mình. Chỉnh Mạc và Viêm Dạ một trái một phải y đều đã vung kiếm mình lên, ngăn cản tên, nọc độc, châm như lông trâu, ám khí bằng xương bay tới; Chỉnh Mạc dâng Kiếm vực lên cực hạn, khiến phân nửa chỗ ám khí kia bắn ngược trở về. Lập tức, bầy ma thú vang lên tiếng kêu thảm thiết, có vài bóng đen còn rớt ra khỏi tầng mây.

Lâm Phương Sinh tự nhủ thật xấu hổ, lập tức thu đường nhìn trên sư tôn xuống, chuyên chú đối chọi với lũ ma thú đánh lén.

Viêm Dạ cả giận nói, “Quyết đấu chưa dứt đã đánh lén, thật sự vô sỉ!”

Chỉnh Mạc còn không thèm mở miệng trách cứ, Ma tộc xưa nay vốn thay đổi thất thường, vốn hay nuốt lời, hành vi kiêu này cũng trong suy tính.

Cho nên hẳn chỉ nhắc nhở hai sư đệ coi chừng, ba người cố trụ vị trí Tam Tài trận, không hề lưu tình chém giết lũ Ma vật đang đổ đến từ bốn phương tám phía.

Kẻ nửa người nửa xà đứng bên xem, tính cả tên Ma vật hình người vừa đánh lén nữa cũng nhảy vào vòng chiến, vây lấy Hách Liên Vạn Thành.

Ngao Huyết cười lạnh, “Lũ ngoại giới các người không chịu ngoan ngoãn để bốn vương chơi đùa, vậy chịu chết đi!”

Cái miệng máu mở rộng, nhả ra từng luồng sóng âm cuộn cuộn màu vàng óng, nhưng lại bị trường thương ngân bạch của Hách Liên Vạn Thành đẩy lại, phản kích lên Xà nhân và cung thủ báo gấm.

Đương lúc hỗn chiến, một giọng nói chột vang lên, “Hách Liên lão đạo, nếu lấy được máu trong tim của con sư tử kia, bốn tọa sẽ mở thông đạo cho các người.”

Hai bóng người đâm máu từ xa lại gần, Lâm Phương Sinh thấy rõ ràng rồi, lập tức chấn động.

Hai người bị trọng thương kia, đúng là Tư Hoa Quân và An Hải.

Cả hai cùng nhảy xuống Tam Tài trận, một vài giọt máu tươi bắn lên mặt Lâm Phương Sinh, khiến gương mặt như ngọc của y trong tuần tú lại lộ khí chất sát phạt.

Hách Liên Vạn Thành và Ngao Huyết đều nghe được lời này, một người sắc mặt lạnh lùng, một kẻ giận dữ không thôi, “Súc sinh nơi nào đến mà dám xen vào chuyện của người khác? Muốn lấy máu tim ta sao, chờ một vạn năm nữa đi!”

Hẳn lập tức xoay người về phía Tam Tài trận, Hách Liên Vạn Thành cũng di chuyển thân hình, một thương chặn đánh bay báo gấm, che trước

mặt sư tử, kiếm ý lạnh lạnh từ Kiếm Thần thương vung xa mười trượng, vung xuống một cái là lại có vô số kiếm ý màu vàng mang theo sát ý lạnh thấu xương đến mức khó chống đỡ vây quanh Sư vương như mưa.

Lúc này đây Ngao Huyết không thể tránh được, da lông rắn chắc bị đâm thủng, máu tươi tràn ra từ những vết cắt, nhưng vẫn tránh được những chỗ yếu hại. Hắn ta nổi giận, liên tục rống, sóng âm chấn đến mức sụp cả bãi đá, xé làm đôi từ giữa ra, phá hủy Tam Tài trận.

Lâm Phương Sinh và Viêm Dạ đứng ở một nửa, Chinh Mạc và hai Yêu Tu đứng bên nửa còn lại.

Nhóm Ma vật đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, liên tiếp xông lên, đồng thời cũng bị chém giết liên tiếp, máu đổ như mưa, tiếng kêu thét bén nhọn, quang cảnh như địa ngục Tu La.

Gương mặt của Tư Hoa Quân trắng bệch, lại thấy một tia do dự lóe qua trong mắt Chinh Mạc liền biết luôn suy nghĩ người này, hắn cười khàn khàn, “Người cũng biết vì sao ma đầu kia không chịu giết ta? Đơn giản là phù văn Hợp Hoan cực kỳ theo chủ, đồng sinh cộng tử, nếu ta chết thì vật dẫn của phù văn cũng không sống nổi.”

Chinh Mạc chém mạnh xuống một Ma vật, “Quả thật quá giáo hoạt.”

Cuối cùng đành kẹp hai Yêu Tu dưới nách, nhẩy sang bên kia bãi đá, bày lại Tam Tài trận, ngăn cản lũ Ma vật.

Hai Yêu Tu kia cũng nắm lấy thời gian, nuốt Phục Đan được, điều tức hồi huyết.

Không bao lâu đã nghe thấy tiếng rống giận kinh thiên động địa của Ngao Huyết, một luồng sáng đỏ đen vút ra từ đầu mũi thương của Hách Liên Vạn Thành, chính là máu từ tim của Sư vương, ẩn chứa một lượng ma khí cực lớn, Ngao Huyết trở nên mệt mỏi đi rất nhiều.

Tên xà nhân kia hai mắt vẫn máu, đánh xuống như mưa, tên cung thủ cũng bắn tới tấp, các Ma vật cũng theo sự triệu hồi cũng Sư vương mà nhào tới.

Giữa tầng lớp bao vây, Hách Liên Vạn Thành xuất một đạo kiếm khí ra, bao lấy giọt máu, đi vào trong Tam Tài trận, được Tư Hoa Quân nắm vào trong tay.

Hắn tái nhợt mặt mày, thở dốc một lát mới cười nói, “Hách Liên lão đạo cũng có tích sự đấy chứ, không uổng công bốn tọa quay lại, trợ giúp nương tử một tay.”

Hắn lập tức nuốt thêm rất nhiều đan dược, cố gắng ngưng tụ Yêu lực, luyện hóa máu tim Sư vương, rút được thành một sợi tơ đen ngả đỏ, bắt đầu vẽ pháp trận trên mặt đất.

Đại quân Ma vật nay đã chia làm hai đường, một nửa giúp Ngao Huyết đối phó với Hách Liên Vạn Thành, nửa còn lại thì “người trước ngã xuống người sau tiến lên” tấn công Tam Tài trận.

An Hải hoãn được khí rồi thì bắt đầu giúp ba người Chinh Mạc chống lại sự tập kích của Ma thú; mà Hách Liên Vạn Thành giờ đang bị vây bởi tầng tầng lớp lớp bóng đen lại như một gốc tùng, sừng sững bất động, mũi thương lạnh lẽo hươ nhanh như chớp, tiếng Ma vật kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Nhưng đại trận của Tư Hoa Quân còn chưa xong, những người khác vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Đương lúc giằng co, từ phía sa mạc xa xa, một mảng mây đen cuộn cuộn lại gần, đi đầu chính là La Hầu.

Ngao Huyết thấy thế liền vui vẻ, “Đồng hương Ma giới kia, mau đến đây giúp ta diệt lũ dị giới này!”

Mây đen lại gần với tốc độ rất nhanh, tuy vẫn còn xa nhưng một số Ma vật phía sau đã khẩn cấp bắn tên, đồng thời là vô số hỏa cầu và thủy tên đánh tới.

Ma vật đầy đất Phù Sa này rồi, lại thêm đại quân kia nữa, nghìn kiến nuốt voi, Ma cũng bị mài cho chết.

Lâm Phương Sinh sốt ruột lắm, Kiếm vực dâng đến cực hạn, kiếm trận vận chuyển càng thêm bạo liệt, chém giết vô số Ma vật. Linh lực hao tổn rất nhanh, nay toàn nhờ đan dược mới chống đỡ nổi, đại quân còn đang ào tới trước mắt, nhưng động tác của Tư Hoa Quân vẫn chậm rãi nhệ nhàng ưu nhã, như thể đang thanh thản viết thư pháp vậy, không hề có vẻ lo âu. Y hận không thể thôi thúc hẳn, quát, ”Người có thể mau lên không hả!”

Nếu là bình thường thì Tư Hoa Quân đã giấu cợt y mấy câu, nhưng giờ đến mở miệng còn khó, chỉ có thể cố gắng chống đỡ, vẽ cho xong pháp trận.

Đại quân Ma vật đã đến gần. Tam Tài trận chịu áp lực lớn, Viêm Dạ cuối cùng trụ không nổi, nôn ra một búng máu tươi, cố gắng vung kiếm như cũ, chiêu nào cũng không hề trì trệ. Sau đó bị một Ma vật đầu sói cắn vào vai, chịu không nổi nữa, hóa thành nguyên hình cắn xé tên ma sói. Kiếm trận bị phá mất.

Đúng lúc này, Tư Hoa Quân hô lên, “Thành.”

Giữa mặt đất là một vòng ánh đỏ đen hình trụ phóng thẳng lên cao. Hiện giờ lũ Ma vật đã vây từng lớp, không thấy nổi bóng dáng Hách Liên Vạn Thành.

Lâm Phương Sinh hét lớn, “Sư tôn!” Đang định phóng ra khỏi pháp trận, y lại bị Chinh Mạc nắm lấy bả vai, trầm giọng nói, “Sư tôn nhất định sẽ qua được.”

Giữa lúc nói chuyện, ánh đỏ xen đen đã thịnh lắm rồi, bóng hình thuần trắng của Hách Liên Vạn Thành đã lọt được vào pháp trận chỉ trong nháy mắt.

Đợi khi luồng sáng biến mất thì đám người dị giới đã mất bóng dáng.

Ngao Huyết thấy họ đã đào thoát ngay dưới mắt mình, tức giận đến mức hai mắt sung huyết, rống giận từng cơn, quay đầu lại căn lũ thị vệ phía sau.

Sắc mặt La Hầu khá khó coi, diện mạo hung ác càng thêm phần sát khí, khiến người ta kinh khiếp, “Phiền quốc chủ mở thông đạo ra, để ta tiếp tục đuổi theo bọn chúng.”

Ngao Huyết cả giận, “Máu tim của ta đã bị bọn chúng đoạt mất, giờ thì không thể được. Ba ngày sau sẽ mở thông đạo, ta nhất định sẽ đi cùng các người!”

La Hầu làm sao đợi được, giơ lang nha bổng lên, nện mạnh xuống đầu Ngao Huyết. Sư vương hóa thân không kịp đề phòng, óc vỡ toang, một điểm Nguyên Thần bay ra từ trán, cả giận nói, “Lũ các người thật lớn mật!”

La Hầu cười lạnh, “Ta cũng không muốn các người phải khó xử, mau mau lấy máu tim đi.”

Hắn ta lấy lợi trảo cắm vào ngực Sư vương, lấy nốt chút máu tim còn sót lại, giao cho thủ hạ, “Mau mở pháp trận ra.”

Lâm Phương Sinh thấy sư tôn vào trận rồi mới thả lỏng, ánh sáng bùng lên trước mặt, thiên toàn địa chuyển, thân bất do kỷ, không biết đã kịp nắm lấy tay ai.

Sau khi rơi xuống đất, ánh sáng vẫn chói lòa trước mặt, mắt đảo nhìn quanh. Nheo mắt kỹ mới thấy, mình đang ở một hành lang rất dài.

Mà cái hành lang này, được làm hoàn toàn bởi gương.

Cho nên trước sau, trên đầu dưới chân, bốn phương tám hướng đều là ảnh phản chiếu, nhìn lâu thấy rất kì, đầu vầng mắt hoa.

Chợt có người nắm lấy tay phải y, “Đừng có nhìn kỹ.”

Là giọng của sư huynh. Hóa ra khi pháp trận vận hành, lúc tình thế cấp bách, y đã bắt lấy tay sư huynh.

Chinh Mặc thả một kiếm phù đưa tin đi, kiếm phù nghiêng ngả lão đảo xông lên trước, cuối cùng ngã xuống đất tiêu tán.

Hắn đành nắm lấy tay Lâm Phương Sinh, thong thả đi dọc hành lang, lại nói, “Lúc thất lạc khi đang truyền tống, sư tôn và những người khác ắt cũng đang ở chỗ này, giờ thử điều tra bốn phía, nghĩ cách liên lạc.”

Lâm Phương Sinh vâng lời gật đầu. Tuy đây là chốn quỷ quái, nhưng y không hề có chút kích động, ngược lại trong lòng còn rất vui vẻ, “Sư huynh, đệ và huynh quen nhau như thế này, nghĩ lại kéocũng đã mấy đời rồi ấy chứ!”

Chinh Mặc cười ôn hòa, “Đúng là cũng lâu rồi, người nguyện cùng ta quen biết chứ?”

“Cầu còn chẳng được.” Lâm Phương Sinh mỉm cười, không nói thêm gì nữa, chân bước trên nền gương, ai ngờ chợt thấy toàn thân khô nóng, phù văn ngọc nghếch có dấu hiệu thức tỉnh.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Kính Chi Mê Cung

Hành lang dài sáng ngời, chỉ có hai bóng người, một thanh sam, lam bào; ánh phản chiếu dội lại từ bốn phương tám hướng, khi đi qua trông cũng rất đẹp.

Bởi vì quá yên tĩnh, nên giọng mũi trầm thấp của Lâm Phương Sinh lại rất rõ ràng.

Chinh Mạc phát hiện dị thường của sư đệ, cúi đầu ghé mắt lại nhìn. Gương mặt trắng nõn của Lâm Phương Sinh ửng lên, cánh mũi hơi phập phồng, nét mặt tuấn tú như ngập trong màn sương.

Hắn dừng giữa hành lang kéo dài tưởng chừng như vô tận, tầm mắt dừng trên người sư đệ, “Phương Sinh?”

Giờ phút này, y chỉ cảm thấy như có ngàn vạn con kiến đang cắn trong lòng, một bên cố nén, một bên cất giọng khàn khàn, “Không sao, đợi lát đệ vận công áp chế, thỉnh sư huynh canh chừng cho...”

Lời còn chưa dứt, đã bị sư huynh đề lên tường kính mát lạnh. Hai mắt đen sáng như ngọc, ôn nhuận như nước chăm chú nhìn xuống y, “Có ta ở đây, cần gì phải tạo áp lực.”

Thanh âm trầm thấp mang theo tiểu ý, ánh mắt cũng nóng rực, lộ ra khí thế bức người.

Hành lang nguyên bản sáng rực thanh minh, giờ cũng nhiễm phần phong nguyệt, hơi thở Lâm Phương Sinh dồn dập, nâng tay nhắc cái khay cài hình hoa sen bên eo xuống, cố nén xấu hổ mà buông nó ra.

Trường bào đột nhiên được mở hé ra, thuận lợi để Chinh Mạc duỗi tay vào.

Đầu ngón tay sư huynh rất mềm và ấm áp, từ từ đi vào, khẽ khàng vuốt ve cánh hông, khoe miệng cong lên, “Việc song tu có tiến bộ không?”

Sự đụng chạm như có như không, cảm giác ngứa ngáy không gì cản được, ngấm vào da thịt, kích động huyết mạch, khuếch tán ra toàn thân. Dường như ngay cả cốt tủy cũng ngứa không chịu được.

Lâm Phương Sinh thở một hơi thật dài, giọng khàn khàn, “Đừng có nói đùa.”

Hai đầu gối thoát lực, ngã ngồi xuống đất, lúc ngửa đầu lên, chớp mũi vừa vịn áp phải đũng quần sư huynh, chạm phải một thứ vừa nóng vừa cứng. Ma xui quỷ khiến thế nào, y lại ngửa đầu, cách lớp quần áo mà cắn nhẹ.

Trên đỉnh đầu, sư huynh chợt thở dốc một cái, đúng như ý nguyện.

Y giật mình, vừa xấu hổ, vừa quẫn bách, nhả ra ngay tức khắc, lại bám lấy hông sư huynh, cố gắng đứng dậy. Chinh Mạc mặt nghiêm trọng, ánh mắt thâm sâu khó hiểu, ánh lửa chớp động ẩn hiện.

Lâm Phương Sinh đành mở miệng, “Sư huynh, ta...”

Đủ lời giải thích đều bị cánh môi ấm áp của sư huynh chặn lại, cố gắng cậy mở xâm nhập, nửa như tìm kiếm nửa như níu giữ, đầu lưỡi nóng rực tiến quân thần tốc, khuấy đảo trong miệng y, khiến Lâm Phương Sinh cảm giác như bị xâm phạm.

Chốc lát, phù văn hoan hỉ vô cùng, tuôn ra từng đợt sóng nhiệt đến bủn rủn, khiến eo hông y run lên, đầu gối vô lực, không thể đứng thẳng nổi nữa.

Tà hỏa dâng lên, bùng lên từ nơi bí ẩn, như muốn thổi quét ra toàn thân.

Chinh Mạc tiến thêm một bước, mở hai đầu gối y ra, một chân chen vào, nghiệt căn phía dưới đan điền cũng đã nóng như lửa, cứng rắn cường tráng, càng như thể sương đỗ dưới tuyết, lửa cháy thêm dầu, cổ vũ cho đức niệm của Lâm Phương Sinh. Hai mắt sáng ngời giờ đã ngập nước, khi bị hôn cũng nhin không nổi mà ngâm lên một tiếng từ cổ họng.

Chinh Mạc nghe vậy, ý cười càng sâu, đôi môi khê hé, giọng nói khàn khàn, “Nâng chân lên.”

Sư đệ thần sắc mê mang, ngoan ngoãn phục tùng, đùi phải dán lên ngoài đùi của Chinh Mạc, chủ động vòng lấy hông.

Bàn tay Chinh Mạc tiến vào trong áo, dùng lực kéo xuống, giật luôn cả quần y, đầu ngón tay cuối cùng cũng có thể chạm vào nơi đã mong nhớ từ lâu.

Mềm mại, nóng rực, hơi hơi ẩm ướt, lại khép chặt gắt gao.

Xúc cảm từ đầu ngón tay truyền đến Thức Hải, tựa như đã thân quen lắm rồi.

Chinh Mạc càng thấy khô nóng, hận không thể tra kiếm vào vỏ luôn, mạnh mẽ xỏ xuyên.

Thế nhưng hắn vẫn ăn nhẩn, dùng đầu ngón tay vuốt ve, đâm vào, khuấy đảo.

Lâm Phương Sinh thấy nhiệt lưu trong người tán loạn, không cách nào phát tiết, tường kính sau lưng cũng bị hun nóng lên. Cho đến khi có một thứ cứng cứ tiến vào trong cơ thể, cảm giác khô nóng mới hơi giảm bớt, lại bị sư huynh nghiền áp, bắt đầu động thân theo.

Trong khi khoái cảm lên đến cực điểm, y ngả trán lên vai sư huynh, hơi thở nặng nhọc, ngón tay đang đi vào sâu dần của sư huynh như thêm phần thô bạo, trong khoái cảm lại xen đau đớn, đau đớn lại càng đề cao dục niệm. Đương lúc thất thần, tầm mắt hạ xuống dưới đất....

Sàn bằng gương, nhìn rất rõ ràng, chiếu rõ động tác ở hạ thân y.

Y cũng có thể thấy khớp ngón tay sư huynh, hình dáng tuyệt đẹp, hết như ngọc tạc, đang được tiểu khẩu đỏ bồng của y nuốt vào.

Trong thời gian ngắn, xấu hổ lan ngập đầu, toàn thân như bị hỏa thiêu, hai mắt nhắm chặt, thân mình cũng cứng lại ban thảng.

Chinh Mạc ghé vào lỗ tai y cười nhẹ, “Đột nhiên cắn nhanh như vậy... Phương Sinh, sao rồi?”

Lâm Phương Sinh vừa định mở miệng, bên trong cơ thể đột nhiên bị ấn vào, cảm giác tê dại như nổ tung, y ngửa đầu ra sau rên lên khàn khàn, thân mình cũng mềm xuống.

Cường độ đâm chọc không hề giảm, khoái cảm tê nóng chưa hề ngừng lại, cơn sóng sau còn mãnh liệt hơn cơn trước, Lâm Phương Sinh giãy dụa, muốn tránh khỏi lòng ngực sư huynh, run giọng, “Sư huynh... Chỗ đó... Không thể...”

Chinh Mạc vén y bào y lên, thấy nam căn đã ngẩng cao, nhưng lại bị bao lại bởi tiết khố, vải dệt mịn màng giờ đã ướt đẫm, mà càng lúc càng có dấu hiệu nghiêm trọng hơn. Động tác ngón tay càng thêm nhanh, không chút lưu tình, nhiều lần chạm vào nơi yếu hại, khiến Lâm Phương Sinh phải vịn vẹo thở dốc, khó trở thành chính mình.

Giữa lúc tình triều mãnh liệt, Lâm Phương Sinh chợt thấy môi sư huynh rời từ cổ xuống ngực, cảm giác nóng bỏng thoát lạnh lẽo, y nắm lấy vai Chinh Mạc chực đẩy ra.

Chinh Mạc đương nhiên không ngừng bước trước sự phản kháng của y, nhưng cũng rất ôn nhu nắm lấy cổ tay y, hôn xuống lòng bàn tay, thuận theo đường huyết mạch mà hôn xuống khuỷu, ” Tự mình cởi ra.”

Lâm Phương Sinh tái nhợt mặt mày, ánh mắt kinh hoàng.

Hai thứ nặng nặng trước ngực, hết như thể khí thế Ma Tu kia, không hề buông tha cho bất kì ai, Lâm Phương Sinh lại càng không muốn lộ ra trước mặt người khác.

Chinh Mạc cũng không thúc giục, chỉ dùng ngón tay kích thích, khuấy đảo vách thịt mềm mại ấm nóng, lại hôn lên cằm và hầu kết y, vừa cắn vừa hỏi hàm hồ, “Không ổn sao?”

Lâm Phương Sinh chịu không nổi trêu chọc, tự mình vạch ngoại bào và nội sam ra, để lộ lồng ngực cân xứng trắng tựa bạch ngọc, hai điểm hồng anh bên trên, hai viên hoàn ngân bạch lấp lánh, dưới sự phản xạ cùng tầng tầng lớp lớp tường kính, lóe ra tia rực rỡ, khiến người ta liếc mắt nhìn là bị hấp dẫn, quả nhiên rất tinh xảo.

Lâm Phương Sinh không dám nhìn sắc mặt sư huynh, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, thấy được hình ảnh phản chiếu, sư huynh đang từ từ cúi đầu, tới gần lồng ngực y.

Lập tức cảm nhận được cảm giác mát mát ấm ướt, chỗ bị xuyên hoàn càng thêm mẫn cảm, đầu lưỡi đụng vào lập tức sưng lên, hết như hoa nở rộ.

Lâm Phương Sinh không tự chủ được, ưỡn ngực ra, lại như thể chủ động dâng lên miệng sư huynh, chỉ có thể đỡ lấy bờ vai Chinh Mạc, cong lưng thở dốc.

Chợt nghe thấy giọng sư huynh, “Ta sẽ nghĩ cách tháo xuống cho đệ.”

An ủi như vậy khiến nội tâm y dịu lại, thêm cả nơi yếu hại của bản thân bị sư huynh nắm giữ, tình triều dâng lên liên tiếp, đành tìm giữa lúc hai đợt mà cúi đầu ”Um” một tiếng, coi như đồng ý.

Ai ngờ Chinh Mạc lại nắm lấy cái vòng ấy, xoay nó đi nửa vòng, hai ngón tay càng đi sâu vào bên trong, thô lỗ đâm chọc, nói tiếp, “Tháo xuống rồi, ta sẽ chọn cho người một đôi khác.”

Lồng ngực đau đớn, eo hông bủn rủn, phù văn hưng phấn, đủ loại kích thích khiến y không thể kìm nén, rên lên thành tiếng, dục vọng lại bị sư huynh chiếm giữ trên chọc, khiến tim đập như muốn bứt ra khỏi lồng ngực. Một phần nhiệt hỏa dồn xuống dưới bụng, ngón tay không đủ thỏa mãn phù văn, còn muốn nhiều hơn nữa.

Dần dần, Lâm Phương Sinh không khống chế nổi, ôm lấy hông sư huynh siết mạnh hơn, ưỡn lưng cọ xát lên cái bụng rắn chắc, vài tiếng rên nhỏ vụn buột ra, mang theo giọng mũi nồng đậm, mỉa mai câu nhân, “Sư huynh.... Tiến vào....”

Chinh Mạc nghe vậy thì rút ngón tay ra, nâng chân y lên, ánh mắt tối lại, giọng nói khàn khàn, “Vậy liếm cho ta cứng lên đi.”

Lâm Phương Sinh ngỡ ngẩn, Chinh Mạc chỉ ôm y trong vòng tay, lại kề sát với mặt kính, những ảnh phản chiếu kì lạ rục rờ, cùng với sự thúc hối của phù văn, khiến chút không cam nguyện lộ ra rõ hơn. Sau lại bị một tiếng giục của Chinh Mạc, đầu óc cùng lồng ngực đều nóng lên, thuận theo rất ngoan, đầu gối chấm đất, nhu thuận ngửa đầu lên, dán môi lên quần sư huynh.

Thứ đó của Chinh Mạc, dù đã cách lớp quần áo, cũng vẫn nóng kinh người, ngoài cả ý nghĩ của Lâm Phương Sinh. Một tay Chinh Mạc chống lên vách tường, tay kia đặt lên đầu sư đệ, khẽ khàng ve vuốt, ánh mắt rất mực sùng nịch.

Lâm Phương Sinh cũng không gì khác, kéo y bào sư huynh xuống, lại cởi tiết khố, nam căn nóng như lửa bập ngay vào tay y.

Thân mật với sư huynh cỡ này, khiến Lâm Phương Sinh thấy xấu hổ cùng quần bách, rồi lại có chút vui sướng, hơi thở nóng bỏng phả lên đầu thứ kia, cảm giác trên tay nóng hơn, còn giật giật mấy cái.

Cuối cùng lấy hết lá gan, nhắm mắt kề sát vào, đem thứ nóng rẫy ấy vào trong miệng, từ từ xâm nhập.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dốc của sư huynh thêm phần nặng nhọc, ngón tay bầu lấy gáy y, khẽ khàng đùa nghịch chân tóc. Lâm Phương Sinh chỉ thấy ý thức mình ngập trong sương mù, như thể ngâm mình trong ôn tuyền, đục niệm lắng càng thêm sâu, không còn lo lắng như vừa nãy nữa.

Mà kinh mạch và thần kinh như thể tê liệt hết cả, thoải mái đến mức ý thức hòa vào trong sương, động tác nơi miệng càng thêm linh hoạt. Liếm duyên khẽ cắn hút ngậm rồi lại hôn, y vận hết mọi thủ đoạn, khiến nghiệt căn càng thêm to cứng, tràn cả dịch ra, phần đầu còn chạm vào cổ họng Lâm Phương Sinh, khiến toàn bộ dịch chảy vào trong.

Linh khí ôn nhuận khuếch tán từ cổ họng ra, tự tụ lại rồi đi xuống vùng chậu. Phù văn hư không, giờ càng thêm rõ rệt, bắt đầu trở nên đau đớn.

Hơi thở của Lâm Phương Sinh cứ nặng dần, lúc nuốt xuống thấy họng như đặc lại, sư huynh thở dốc nóng như lửa, thứ to lớn ép y phải mở to khớp hàm lên hết mức, nhưng mãi mà không có dấu hiệu lên đỉnh, môi răng cùng lưỡi dần trở nên chết lặng, bắt đầu oán thầm trong lòng, nghiêng nghiêng như nướn mày nhìn lên.

Chợt thấy phía bên kia hành lang chiếu lên hình ảnh y đang ngậm nam căn của người khác, ánh mắt mơ màng.

Chinh Mặc cúi đầu, nhìn xuống Lâm Phương Sinh, chỉ nở nụ cười, nhẹ nhàng vuốt phẳng đầu sư đệ, “Năm người bảy tuổi, ta không chia hoa quế cao cho, cũng là về mặt này.”

Lâm Phương Sinh quần bách, bị hấn nhắc đến thời thơ ấu, lại nhớ đến tình cảnh lúc này, càng khiến y thêm chật vật. Y nhả ra, đứng dậy, sư huynh thuận thế tiến lên một bước, chặn đứng y lên tường, nhắc một chân y lên đặt trên eo mình, thứ hung khí nóng đến cực đại dán lên đùi y, ái muội cọ xát.

Lâm Phương Sinh chỉ có thể quay đầu đi, thấp giọng, “Giờ này nhắc lại... Còn có tác dụng gì. Bây giờ dĩ nhiên...”

Trong nhất thời, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tình oán sôi trào, đúng là nói không ra lời.

Chinh Mặc lại tiếp lời y, “Hiện giờ còn thân mật khăng khít hơn.”

Trong lúc nói vẫn còn cọ xát, tìm đúng được nhập khẩu, nhấn vào một cái, lập tức tiến quân thần tốc.

Lâm Phương Sinh cảm nín thở dốc, thân thể bị động tác chạm rãi mà cường ngạnh của sư huynh ép mở ra, nội vách như thể sắp vỡ. Cuối cùng sau đau đớn có thể tìm thấy khoái cảm, phù văn vui sướng dị thường, quần lấynam cắn.

Khoái cảm mãnh liệt khiến cả hai thở dốc, rên lên một tiếng trầm thấp.

Mà Lâm Phương Sinh bị lời nói của sư huynh khuấy đảo tinh thần, giữa tình huống này không biết phải làm sao.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lục Đạo Tiên Nhân

Kính trong tháp không biết được làm bởi chất liệu gì, chiếu rõ sáng ngời, ánh phản chiếu hiện không sót mảy may. Tâm mắt Lâm Phương Sinh lướt qua đầu vai sư huynh, dừng ở tường phía đối diện, nhìn rõ thấy sư huynh đang thả người xuyên qua mình thế nào, một chân mình nhắc lên quần lấy ra sao, mà người kia cúi đầu hôn xuống vành tai theo cách nào...

Làn môi mềm ấm nóng, tựa như châm lên từng đốm lửa nhỏ lên da. Từng đợt xâm nhập nóng cháy, châm lên một ngọn lửa lớn như gặp phải đồng cỏ khô.

Khoái cảm mãnh liệt như ngọn liệt hỏa thiêu tán loạn bên hông, khiến chân y như nhũn ra, đành cố sức bám lấy vai sư huynh, ngửa đầu thờ đốc, “Sư huynh, người...”

“Ta làm sao nào?” Sau vài cái thúc vội vàng, Chinh Mạc từ từ hoãn động tác lại, tay vịn lấy xương hông y, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung, ôm trọn sư đệ vào ngực, tiến quân thông thả, ra vào trước sau.

Thế lại khiến Lâm Phương Sinh nói không nên lời, hai chân quần chặt lấy eo sư huynh, trán úp lên bờ vai dày rộng người kia, chỉ cảm thấy một hung khí sừng to, mạnh mẽ ra vào thông đạo y, nơi da thịt yếu ớt đó như thể bị xé rách, nóng bỏng đau đớn, lại đúng lúc thứ kia đang ma luyện, vô số khoái cảm sung sướng dâng lên, khí tức thêm phần hỗn loạn, khó nói nên lời, tâm tư cũng rối bời khó thông. Y chực hỏi cho rõ ràng, nhưng lại lo sợ bất an, chịu đựng khoái cảm mà phù vẫn mang lại, xoay mắt nhìn sang nơi khác.

Nhưng trên khung gương từ mười mặt bát phương đều rọi rõ bóng dáng hai người đang quấn lấy nhau, sư huynh như sắp hòa thành cái bóng của y.

Tiếng hít thở và tiếng thân thể va chạm cũng rất ý nhị, quanh quẩn mãi trong hành lang yên tĩnh mà láng bóng, phóng đại ra đến vô hạn, rồi lại đập vào tai Lâm Phương Sinh. Tiếng rên mê hồn do tận tai mình nghe được, cảm giác xấu hổ khó nén, phản xuống ngọn tà hỏa dưới thân càng thêm vượng, hai chân run lên không ngừng, làm lộn xộn nơi tiếp cận chặt chẽ với sư huynh.

Chinh Mạc cũng kêu lên đau đớn, cắn khê lên ngực y, “Phương Sinh, nhẹchút.”

Thân thể Lâm Phương Sinh run lên, ngón tay đang bám lấy cánh tay sư huynh dần vô lực, vẫn còn rất lo lắng, mồ hôi tinh mịn rịn ra từ trán, thấm ướt đầu vai Chinh Mạc.

Mà vật cứng bị y lộn xộn kia càng mạnh mẽ ép vào, ép dững đạo chặt khít phải mở ra.

Lâm Phương Sinh chỉ thấy cơn ngứa dâng lên, đau đớn rót vào phù vân, từ da thịt mà xuyên vào xương tủy, toàn thân nóng như lửa, căng như muốn nứt ra, bụng chướng khó tả, tiếng rên nhỏ vụn vẫn thoát ra ngoài, càng chống đối sư huynh càng bị đối xử mạnh bạo hơn.

Khí tức nóng bỏng hỗn loạn hết như từng luồng gió thổi vào ngọn lửa đục, bùng lên giữa hành lang gấp khúc. Kinh mạch của Lâm Phương Sinh phồng lên, hai nguồn linh lực đâm trái đâm phải như muốn quấn vào nhau, chậm rãi dung hợp, lại theo động tác của sư huynh mà rót vào đan điền, vây lấy Kim Đan.

Khi linh khí thuộc hệ Mộc của sư huynh bao lấy Kim Đan y, Lâm Phương Sinh tựa như bị sét đánh, đục niệm dâng lên như bài sơn đảo hải, không cách nào chống cự, chột kêu to thành tiếng, ngón tay bắt chặt lấy

cánh tay Chinh Mạc, cố gắng chịu đựng, nam căn khẽ run rẩy, thấm ướt quần áo hai người.

Tình triều ngập đầu quét qua, sau một cơn thất thần, Lâm Phương Sinh mới hồi lại được, sư huynh cũng đã buông y ra, xoay y áp mặt vào tường kính, hai chân không khép vào nổi cũng bị tách ra.

Qua hình phản chiếu từ gương, y thấy mình thần sắc hoảng hốt, khoe mắt đỏ ửng, đôi môi khô khốc nhếch lên, từng hơi thở nóng bỏng phả vào mặt kính, ngưng lại thành từng làn hơi mờ.

Lồng ngực như muốn sung huyết, ngân quang lóe ra.

Sư huynh phía sau hơi ngừng một chút, đối diện với tầm mắt sư đệ mình, “Phương Sinh, sau khi về Vạn Kiếm môn, mỗi ngày đều song tu với sư huynh được chứ?”

Thừa dịp Lâm Phương Sinh còn đang ngẩn người, hấn lại đỡ lấy hung khí sừng cứng của mình, lại nhấn vào trong nơi kia, ánh mắt nóng như lửa dấy lên khát vọng độc chiếm, dục niệm bốc lên. Hấn phả một luồng hơi nóng vào tai Lâm Phương Sinh, giọng khàn khàn, “Mỗi ngày đều để sư huynh xỏ xuyên như thế này.” Lại lui xuống một khoảng rất lớn, gần như sắp rời khỏi cơ thể y, sau từ từ ép vào, rất thông thả, tận đến khi chạm được đến phù văn, lúc này mới cắn răng nói, “Như thế này đây, chiếm đoạt!”

Lâm Phương Sinh bị động tác lúc nhanh lúc chậm này trêu chọc tới mức sắp phát cuồng, nam căn vừa tiết có dấu hiệu thức tỉnh, tình triều mãnh liệt khiến xương tủy như tê bại, không thể đứng nổi nữa, chỉ có thể xiêu vẹo dựa vào cánh tay sư huynh; khao khát sư huynh nhanh hơn một chút, mạnh hơn một chút; nhưng chỉ nức nở thành tiếng, cong eo đón hùa.

Sư huynh vẫn không chịu thỏa hiệp, vẫn cứ từ từ tiến thoái như vậy, chậm rãi đỉnh nhập, giọng vẫn khàn, “Sao nào?”

Lâm Phương Sinh như thấy sâu trong cơ thể có hàng vạn con trùng đang bò, cường độ của sự huynh không thấm vào đâu, hết như uống rượu độc giải khát, càng mong muốn càng không đủ, sự huynh lại cố tình làm khó, y khó chịu đến mức khóc òa, “Sự huynh... Vì sao cũng thế...”

“Sự huynh muốn ôm người.” Hai tròng mắt sâu thẳm của Chinh Mạc nhìn chăm chăm Lâm Phương Sinh, bốn mắt nhìn nhau. Lâm Phương Sinh bị ánh mắt nóng bỏng ấy nhìn đến mức ngực đau nhói, dục niệm càng tăng.

Chinh Mạc ngừng luận động, vươn tay phải lên đặt trên lồng ngực Lâm Phương Sinh, kẹp cả đầu ngực lẫn vòng xuyên giữa ngón tay mà đè ép xoa nắn, tiếp tục đùa bỡn.

Cả hai nơi yếu hại trên dưới đều bại dưới tay người, lúc chống cự, nam căn của Lâm Phương Sinh còn va vào tường kính, cảm giác đau đớn càng đẩy lên tình triều.

Lời nói còn nóng bỏng hơn cả việc tiến vào trong, Lâm Phương Sinh như lạc vào sương mù, từng cơn sóng tình cuộn lên, phù vân cũng bất mãn, nhiều lần lao lên căn nút rồi lại ngưng, tới mức Lâm Phương Sinh hận không thể đẩy ngã hẳn xuống, tự mình ngồi lên, dù có thể sẽ mất hết thể diện, nhưng vẫn tốt hơn bị xử phạt kiểu này.

Chinh Mạc biết ý đồ của y, mặc cho y vặn vẹo giây giụa, thờ dốc cầu xin, hẳn vẫn chỉ đè chặt y lên vách tường kính, để y tự nhìn bộ dạng mình hiện tại, tiếp tục thẳng tiến không nhanh không chậm, “Phương Sinh, làm sao nữa?”

Lâm Phương Sinh cuối cùng không chịu nổi sự nửa vờ này nữa, tra tấn không gãi đúng chỗ ngứa, hai tay dán lên mặt kính, trán cũng áp vào, bắp đùi run run, lửa nóng khó tiêu, tiếng thờ dốc hòa vào giọng khóc như sắp tắt thở, giọng run lên, “Sự huynh... Phải làm sao đây, hình như ta... Nhanh lên...”

Chinh Mặc nghe y khóc cầu xin, vẫn ôn nhu an ủi, “Sư đệ ngoan, nhẫn nại nào, sư huynh sẽ khiến đệ thoải mái nhất.”

Tuy rằng nói thế, nhưng vẫn hoãn tiến hoãn xuất, động tác chậm chậm, chỉ đơn giản là lúc tiến vào thì thay đổi góc độ, mang đến một cảm giác khác lạ hơn hẳn.

Lâm Phương Sinh sắp bị dục niệm ép đến mức sắp hóa Ma, vài lần muốn dậy nhưng lại bị sư huynh ép xuống mặt gương chịu phạt. Vài tiếng rên nhỏ vụn vừa buột ra khỏi cổ họng khô khốc, y chợt nhiên bị sư huynh đỉnh mãnh liệt, đầu nam cẳngiáng mạnh xuống phù văn, ánh sáng trắng lòà trước mắt như bao phủ lấy y, rồi hôn mê mất.

Mơ hồ nghe thấy sư huynh nói, “Từ nay về sau ngày đêm làm bạn, không tách rời nhau.”

Lúc tỉnh lại thì dục niệm trong người đã tiêu biến cả, chỗ bị sư huynh đùa bỡn chỉ còn hơn đau, nhưng đã sạch sẽ, tinh nguyên đã bị kinh mạch của y hấp thụ hết.

Toàn thân đau ê ẩm, nhưng lại có một cảm giác khoan khoái đến kì lạ, sau một cơn cuồng loạn khiến người ta nhức mỗi toàn thân thì thể xác và tinh thần lại thư sướng.

Lâm Phương Sinh vừa ngẩng đầu lên, hốt nhiên mặt gương mà tay y vừa chống lên biến mất, y mất đi điểm tựa, chân lại không có lực, ngã quy về phía trước.

Chinh Mặc còn chưa rời khỏi cơ thể y, vốn còn đang ngồi song song dựa vào tường, hưởng thụ cảm giác **(*)).

*Hai cái dấu ** này là nguyên văn:v

Nên cũng ngã luôn theo sư đệ.

Đúng lúc này, sư tôn, sư đệ và chủ tớ Tư Hoa Quân mà hai người thất lạc cũng đã xuất hiện từ tứ phía, hành lang nguyên bản dài hẹp lại biến thành một cái sảnh bằng kính, tầm nhìn rất rộng, hình phản chiếu đến vô cùng vô tận, khiến người ta càng thêm hoa mắt.

Tư thế kết hợp của hai người bị nhìn thấy hết cả, lúc Lâm Phương Sinh té xuống còn bị thứ kia của sư huynh đĩnh sâu hơn, suýt thì kêu ra tiếng. Trước mắt bao người thế này, y xấu hổ và giận dữ muốn chết, tai nóng cháy lên.

Chinh Mạc đành lấy một chiếc áo choàng phủ chỗ hai người đang gần kết, ôm sư đệ đứng dậy, mượn thêm áo choàng che đi, thay chỗ nội sam ướt đẫm.

Mấy người kia đến gần rồi, tất cả đều chú ý lên Lâm Phương Sinh, đôi mắt xanh sẫm của Viêm Dạ có mấy phần ưu thương, nhưng cũng rất nhiệt liệt.

Lâm Phương Sinh xấu hổ cúi đầu, “Sư tôn.”

Chợt nghe Tư Hoa Quân yếu ớt nói, “Lúc trước người từng dính long huyết của ta đúng không?”

Lâm Phương Sinh sửng sốt, chợt nhớ ra Mục Thiên Hàng từng dùng roi tẩm máu để quất mình, y nghiêm nghị nói, “Tại Phù Sa ma quốc, vô tình... dính vào.”

Tư Hoa Quân giờ đang nửa nằm nửa ngồi, dựa vào một con cá ông* mình đẹp, miệng rộng quá trán, chính là An Hải.

*Muốn tìm hiểu thêm có thể search bằng cụm từ “monkfish”.

Con cá ông kia có một cái đèn màu xanh nhạt treo trước trán, vốn dùng để săn mồi dưới vùng nước biển sâu, giờ lại rọi lên mặt Tư Hoa Quân,

khiến hãn hiện lên xanh trắng đầy bệnh trạng.

Tư Hoa Quân ho khan mấy tiếng, môi lưỡi trắng bệch không chút máu, dựa vào cá ông sau lưng, mắt mờ mịt, ngữ điệu cũng trầm trầm biếng nhác, “Cái này cũng không lạ. Long huyết nhập thể, sẽ kết hợp với phù văn của người, biến thành thứ mị dược thôi tình bậc nhất. Trừ phi đích thân bốn tọa tới, nếu không sẽ không giải nổi. Đáng tiếc bốn tọa bị tên ma đầu kia làm trọng thương, máu trong người chẳng còn bao nhiêu, giờ lại bị.... Không làm gì được.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy, trong lòng trầm xuống. Lại nghe sư tôn cất tiếng hỏi, “Nếu không thể, vậy thì sẽ thế nào?”

“Kinh mạch nghịch hành, nổ tan xác mà chết.” Tư Hoa Quân trầm giọng nói, ngữ điệu không có vẻ vui đùa, “Nương tử... Phương Sinh nay đã Kết Đan, chỉ sự nếu bị nghịch hành thì Kim Đan cũng sẽ tự bạo.”

Kim Đan tự bạo, tức là toàn bộ số mệnh, thần hồn, tu vi của một người sẽ hóa hết, uy lực kinh người, ngay cả lão tổ Nguyên Anh cũng không làm gì được.

Mà sau khi tự bạo, thần hồn đều mất, muốn trùng sinh cũng không thể.

Sau khi lời của Tư Hoa Quân vừa dứt, bốn phía lặng im không một tiếng động. Ngón tay Lâm Phương Sinh cũng xoắn vào nhau, vừa định mở miệng đã thấy sư tôn tiếp, “Nếu là người khác thay thế?”

Sắc mặt Tư Hoa Quân càng không thể gọi là vui vẻ, “Long huyết mị dược, đâu phải là tự phù văn phát động, thay thế cũng không sao.”

Hách Liên Vạn Thành gật đầu, “Thế thì không cần lo lắng.”

Sau đó nhắc thương đi tới cánh cửa duy nhất của cả sảnh.

Những người khác cũng đi theo, Lâm Phương Sinh cũng thôi xấu hổ, nắm lấy tay sư huynh đi lên trước.

Cá ông lơ lửng cách mặt đất mấy thước, lặng lẽ theo sau. Tư Hoa Quân bất mãn nói, “Nay cường địch vây quanh, Hách Liên lão đạo đừng có mà phân tâm.”

Viêm Dạ phụng mệnh cản phía sau, lúc này mới đáp, “Không sao, Phương Sinh sư huynh đã có ta!”

Tư Hoa Quân hừ lạnh, “Bốn tọa là ân nhân cứu mạng của người, chưa được ta cho phép, người đừng hòng động đến y.”

Viêm Dạ nín ngay không nói gì. Nhóc con này đang nghĩ thầm, chờ khi nào hồng giao kia không nhìn thấy, cho dù hẳn ta có cho phép hay không, không quan trọng!

Lúc này, chỉ còn lại Chinh Mạc.

Tư Hoa Quân lại ra vẻ nghiêm trọng, “Vừa mới giải một lần, nếu liên tục sử dụng, chỉ sợ hiệu quả sẽ giảm rất nhanh.”

Yêu Tu này đúng là bị thương nặng rồi mà vẫn không đổi tính, vẫn cố gắng tìm động cơ, thật khiến người ta khó mà chịu nổi.

Lâm Phương Sinh bất mãn quay đầu nhìn, nhưng lại thấy nét mặt của hồng giao tràn ngập mệt mỏi, liền mềm lòng, “Người cố gắng dưỡng thương đi.”

Được câu an ủi này của Lâm Phương Sinh, sắc mặt Tư Hoa Quân mới dịu đi.

Đi qua cánh cửa kia lại là một căn phòng bằng kính khác, chỉ nhỏ bằng một nửa so với cái sảnh vừa nãy.

Bên trong có một cái bồ đoàn lơ lửng, một nữ tu* mỹ mạo đang ngồi xếp bằng bên trên, tóc cuốn như mây, đạo cốt tiên phong, dung sắc thanh lãnh, không thấy chút ma khí nào.

*GG gợi ý cho mình từ khóa “succubus”, yo~~~

Nữ tu này thấy mọi người đi vào mới chậm rãi mở mắt. Một đôi mắt mị nhãn như tơ, chốc lát biến thành mê người mị ma.

Nữ tu cười, “Có bằng hữu từ phương xa tới, thật vẻ vang cho kẻ hèn này, tiểu nữ đây rất vui. Mà ta là chủ nơi đây, nên sẽ tiếp đón các vị.”

Lại nói tiếp, “Ta là người trấn thủ tầng thứ bốn của Trấn Ma tháp, Lục Đạo tiên nhân.”

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cạm Bẫy Trong Kính

Giọng nói của nữ tu kia rất quyến rũ, uyển chuyển mềm mại hết như một dải lụa. Ả nhàn nhã bước xuống khỏi bồ đoàn, giọng nói như hát, “Côn bằng dục triển cửu vạn lý, kính hoa thủy nguyệt nhất tràng mộng. Đồng tu trường sinh chung ảo cảnh, cộng phó vu sơn đến tận cùng. Các người trần duyên thay đổi, nghiệt tình thâm chủng, làm sao tu tiên, làm sao đoạn tuyệt?”

Lâm Phương Sinh nghe như trong lời nói của Lục Đạo tiên nhân ẩn có ý tứ trách cứ, ánh mắt tối sầm lại, có điều tu vi nữ tu này rất cao, y lại nhìn không thấu, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Từ chuyện ở Bảo Kiếm sơn đến nay, quả nhiên tính tình nóng nảy của Lâm Phương Sinh đã thu lại không ít.

Chinh Mạc xoa nắn bàn tay y, lát mới buông ra, thi lễ với vị nữ tu, “Lục Đạo tiên nhân có lễ, chúng ta đến từ Vạn Kiếm môn của Nhân giới, lần này nhập tháp cũng chỉ vì Thần Long lệnh, không dám quấy rầy tiên nhân tu luyện. Thỉnh tiên nhân dẫn đường lên tháp, ta chắc chắn sẽ đáp tạ thâm hậu.”

Lục Đạo tiên nhân lại nở nụ cười quyến rũ, bước chân nhẹ nhàng, mang theo một làn gió thơm tới gần Chinh Mạc, “Ai cần người đáp tạ chứ, nhưng nếu đã muốn, vậy hãy dùng chính người đáp tạ ta đi.”

Lâm Phương Sinh thấy vậy định tiến lên, nhưng bị Chinh Mạc giữ vai lại, đành nén cơn giận. Lại thấy sư huynh cũng lui về sau một bước, nở nụ cười tao nhã, quân tử đoan chính, “Tiên nhân vốn là người trời, tại hạ thụ

súng nhược kinh. Có điều tâm đã có chốn, không chấp nhận người ngoài được.”

Lục đạo tiên nhân nghe vậy cũng không lảng nhãng, đôi mắt tuyệt đẹp chuyển sang Tư Hoa Quân. Hắn ta cười nói, “Nương tử nhà ta hay ghen lắm, thỉnh tiên nhân bỏ qua.”

Viêm Dạ cũng cất giọng lạnh lùng, “Ta không cần kẻ ngoài.”

Khuôn mặt của Lục Đạo tiên nhân trầm xuống, lạnh lùng liếc qua Hách Liên Vạn Thành, hừ lạnh, “Vừa thấy đã biết lãnh tâm lãnh phế, tuyệt tình đoạn dục, không đáng nhắc đến.”

Lâm Phương Sinh thầm nghĩ: Cái này thì nhìn nhầm rồi, sư tôn ngầm vậy thôi, chứ người mà nhiệt tình lên thì người ăn không tiêu nổi đâu.

Hách Liên Vạn Thành tự hiểu ý đang nghĩ gì, ánh mắt lãnh đạm lướt qua.

Lâm Phương Sinh lập tức mặt đỏ tai hồng, cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Lục Đạo tiên nhân chưa chú ý đến động tĩnh bên này, ống tay áo như khói sóng vung lên, nói, “Từ đó đi ra là tầng thứ năm, nếu ra không được thì chịu chết đi.”

Từ ống tay áo, một làn khói đặc màu phấn hồng bùng ra, tràn ngập căn phòng.

Đợi khi khói bụi tan hết, tường gương bóng loáng bốn phía đã biến mất, một mình y giữa một rừng đào trải ra đến vô hạn.

Hoa đào kia trắng trắng phấn hồng, nở rộ rực rỡ, sáng cả tầng mây, cỏ biếc trải rộng, lại có cả suối chảy róc rách, hết như cảnh thế ngoại đào

nguyên, không khí thoải mái, thơm dịu như thấm cả vào ruột gan.

Rừng đào lại có từng đợt khói trắng là là trôi, giống hệt như tiên cảnh.

Mà bốn phía hết mực yên tĩnh, Lâm Phương Sinh lại bị phân tán với mọi người.

Y cố thả ý thức ra, chợt phát hiện đan điền rỗng tuếch, cả Kim Đan, cả từng kinh mạch nhỏ xíu cũng chẳng có đến một chút linh lực, giờ y hệt như một phàm nhân.

Lâm Phương Sinh hoàn toàn không biết tại sao lại vậy, giữa Trấn Ma tháp nguy cơ tứ phía, tu vi lại mất hết, chẳng khác nào đứa bé ba tuổi vấp bởi bầy sói, không cách nào tự vệ.

Đương lúc y còn kinh hoảng, chợt nghe thấy tiếng bước chân lại gần, vài binh lính mình người đầu thú mặc giáp hiện thân ra từ giữa sương mù. Trường mâu trong tay bọn họ chĩa cả vào Lâm Phương Sinh, “Tiểu tử kia, từ nơi nào đến?”

Y thấy vậy, trong lòng hốt trăm xuống, cố gắng cứng cõi đáp, “Ta là đệ tử Vạn Kiếm môn của Nhân giới, lọt vào Trấn Ma tháp, rồi rơi vào đây, không biết nơi đây là...”

Tên lính cầm đầu mình người đầu voi phất tay lên, ý bảo lũ cấp dưới thu vũ khí lại, “Nếu người tới là khách, vậy hãy đi gặp quốc chủ chúng ta.”

Lâm Phương Sinh đành phải đi theo những binh lính này, ra khỏi rừng đào, cùng cưỡi trên lưng một đoàn quái mã lông mao đỏ như lửa, toàn thân đen thẫm, trên đầu có một cái sừng, bay về hướng chủ thành.

Từ miệng của vị tự xưng là ngụy tướng kia thì Lâm Phương Sinh biết được, nơi đây tên Thiên Vân quốc, tuy cũng ở Ma giới, nhưng không hiểu sao chưa chịu tai ương bị Vô giới thôn phệ.

Mà người dân ở đây lại an cư lạc nghiệp, quốc chủ cần chính yêu dân, đường đi chỗ nào cũng thấy bình an yên hòa.

Vào được quốc đô Thiên Vân, Lâm Phương Sinh gặp lại mấy nhóm người giống lúc trước ở Thông Thiên thánh quốc, không khác là mấy, cũng có vài Nhân giới ở lẫn vào đó, họ trò chuyện rất vui vẻ, không phân biệt cũ lạ.

Có thể thấy được nơi đây khá hòa nhập, dân phong cởi mở.

Đoàn hắc mã chạy thẳng một đường về hướng hoàng cung, ngự tướng dẫn y vào trong đại điện. Đại điện cũng rất rộng lớn trang nghiêm, hoa quý tinh xảo, không hề kém cõi so với hoàng cung Khánh Long.

Bạc thang bạch ngọc kéo dài lên cao mãi, một thân ảnh cao cao đang ngồi trên long ý, long bào chức cấm vàng óng ánh không che nổi khí thế đế vương bức người, không giận mà uy.

Chuỗi ngọc trân châu rủ từ đầu mũ, mơ hồ thấp thoáng phía sau là một khuôn mặt lạnh lùng tuấn mã.

Ngự tướng quỳ xuống, hai tay ôm quyền, “Khởi bẩm quốc chủ, khách nhân gian từ rừng hoa đào thần đã được đưa tới.”

Một giọng nói lãnh đạm vang lên, “Ngẩng đầu lên.”

Lâm Phương Sinh giật mình, từ từ ngẩng đầu, dù cách một rèm chuỗi ngọc trên mũ miện thì y vẫn nhìn rõ dung mạo người kia, y tiến lên một bước, “Sư tôn....”

Vệ sĩ thủ điện vội lao tới, ngăn trước mặt y, quát, “Làm càn! Quốc chủ trước mặt, còn không quỳ xuống?”

Quốc chủ kia lãnh đạm ngăn cản, “Không sao.”

Nhưng vẫn đứng dậy khỏi long ý, đi từng bước xuống cầu thang bạch ngọc, tới trước mặt Lâm Phương Sinh.

Gần như vậy y có thể nhìn rõ dung sắc thanh lãnh tuấn mỹ, lạnh tựa sương tuyết của người kia, chính là Hách Liên Vạn Thành.

Có điều kiếm ý linh áp toànthân giờ lại tiêu tán gần như không còn, chẳng khác nào một phàm nhân.

Chuỗi trân châu trên mũ miện lấp lánh, phục trang phức tạp đẹp đẽ, khiến cho dung mạo trước nay vốn tựa tiên nhân của Hách Liên Vạn Thành thêm chút quý khí phàm trần, nên có vẻ thân thiết hơn một chút.

Quốc chủ kia cũng đang đánh giá y, nói, “Hãy xưng tên ra.”

Lâm Phương Sinh thấy vẻ mặt người này không có gì là vui đùa thì ngơ ngác, sau mới nói, “Tại hạ là Lâm Phương Sinh. Quốc chủ ngài có phải danh xưng Hách Liên Vạn Thành?”

Thái giám thị vệ đứng sau quát âm lên, “Cuồng đồ to gan! Quốc chủ kiêng kị, tiện dân sao dám gọi thẳng tên?!”

Vị quốc chủ kia lại đuổi mọi người, dung sắc băng lãnh hơi hòa hoãn, “Lại còn biết tặc danh của trẫm, khách từ rừng đào thần quả nhiên phi phàm. Vậy hãy lưu lại đã.”

Người này cũng tên Hách Liên Vạn Thành, dung mạo ngoại hình, khí chất thần vận giống hệt sư tôn, nhưng lời nói vừa nãy xem ra không biết Lâm Phương Sinh y là ai, khiến y không biết phải làm thế nào.

Vậy nay đành phải hành sự theo hoàn cảnh vậy.

Lâm Phương Sinh đương nhiên là phải tạ ơn quốc chủ, theo nội thị đi ra khỏi điện, qua nhiều đoạn hành lang gấp khúc, xuyên qua hoa viên, đi vào

trong cung.

Ngoại trừ việc tu vi thấp, không thể triệu hồi Càn Khôn giới và các loại linh thạch đạo cụ ra thì việc ở lại trong cung cũng không có gì bất tiện.

Nhưng vẫn phải phòng ngừa, không được phép ăn uống, nếu không ăn phải đồ Ma vật, chỉ sợ lại hại đến mình.

Y định đến lần sau gặp Hách Liên Vạn Thành thì sẽ hỏi cho rõ, ai ngờ hôm sau thôi, một đoàn thị nữ nối đuôi nhau vào điện, dâng lên ngoại bào đỏ rực thêu bách điều châu phượng. Tuy toàn là đồ nam, nhưng hình thêu bách điều châu phượng này rõ ràng là tượng trưng cho lễ chế hoàng hậu.

Lại cả một chiếc mũ miện vàng trên đỉnh nạm phỉ thúy, phượng hoàng ngậm một hạt châu, chia thành chín nhánh rủ xuống thành chuỗi, trắng trẻo sáng bóng, lấp lánh rực rỡ.

Lâm Phương Sinh vừa mới tắm xong, chỉ mặc một bộ quần áo thuần trắng, tóc đen nửa ước, gặp tình cảnh quen thuộc, sắc mặt tối sầm lại.

Tổng quản nội thị thấy vậy đành vâng lời tiến đến, “Chỉ là do Đại tể ti bóí ra được, gần đây ở rừng thần sẽ xuất hiện khách nhân gian, đó chính là bạn đời trời ban của quốc chủ, mà hôm nay vừa vạn là hoàng đạo, cho nên.... có hơi vội vàng.”

Lâm Phương Sinh nghe hăñ giảithích kiểu ông nói gà bà nói vịt, hừ lạnh một tiếng, “Nếu ta không muốn thì sao??”

Vừa đúng lúc này, Hách Liên Vạn Thành lại đi vào trong điện, thấy cục diện bếtắç như vậy thì quay sang Lâm Phương Sinh, “Người không muốn sao?”

Lâm Phương Sinh bất ngờ không kịp đề phòng, đối diện với ánh mắt thanh lãnh của sư tôn mà lời cự tuyệt nghẹn tại họng, không thốt nên lời.

Khí tức băng hàn giờ mới dịu đi, Hách Liên Vạn Thành sai phó, “Thay y phục cho Quốc hậu.”

Dưới cái nhìn chăm chú của sư tôn, hết như y được mặc hồng y gả đi, Lâm Phương Sinh cảm thấy mình đang nằm mơ.

Đợi đến lúc cả hai đi ra khỏi điện thì một người vận hoàng bào vàng kim thêu Kim long ngũ trảo, lãnh liệt như sương; người kia mặc phượng bào đỏ tươi bách điều châu phượng, ôn nhã như ngọc. Hai người sóng vai nhau đi, quả nhiên là long chương phượng tư*, nhân duyên trời ban.

*Baidu kêu tiếng Anh nó có nghĩa là “Great handsome appearance” =)))

Lâm Phương Sinh đi theo sư tôn, đầu tiên là bái thiên địa, rồi đến tế tổ tiên, cuối cùng là theo người kia lên xe ngựa vòng quanh thành, hưởng sự lễ bái từ quần thần và dân chúng.

Như thế đến tối mới về đến tẩm điện, đã thấy trên long sàng đặt sẵn áo ngủ bằng gấm màu đỏ, bát táo đỏ long nhĩ hạt sen.

Đầu giường là một đôi nệm Long Phượng bằng cổ tay trẻ em đang từ từ nhỏ sập.

Có cả bức trướng lả lướt, hoan hương trợ hứng cũng được đốt, khói bốc lên thoang thoang.

Cảnh đêm động phòng hoa chúc như thế này, Lâm Phương Sinh chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ làm cùng với sư tôn.

Hách Liên Vạn Thành đã thay long bào, chỉ mặc một bộ ngoại sam màu đen, lộ ra lồng ngực rắn chắc, mái tóc đen rối hết như một tấm vải mịn đổ xuống bờ vai.

Hắn ta vẫn bày vẻ lạnh nhạt lòng, không hề vui sướng khi tân hôn – Kiểu thành hôn này cũng chỉ là thuận theo trò bói toán mà thôi.

Lâm Phương Sinh được người hầu hạ, thay lớp hoa phục rườm rà diễm lệ ra, chỉ mặc một chiếc áo dài. Người hầu lại châm rượu cho cả hai, “Thỉnh Quốc chủ, Quốc hậu uống rượu hợp cần.”

Hách Liên Vạn Thành bưng chén rượu lên, nhìn về phía Lâm Phương Sinh, ánh mắt thản nhiên không chút gợn, không thể nhìn ra cảm xúc.

Lâm Phương Sinh đành đi đến bên bàn, bưng ly lên, cùng uống.

Thứ rượu kia ôn hòa ngọt lành, gần như không có cảm giác say, khi vào đến bụng rồi thì lại thấy nóng ran ran, rất thoải mái, khiến Lâm Phương Sinh hình như bắt đầu có cảm giác.

Lại cùng với sư tôn, thật cũng....Thôi thế nào cũng được.

Lâm Phương Sinh thấy Hách Liên Vạn Thành vươn tay ôm lấy lưng mình, cũng phối hợp, chủ động ôm lấy cổ hắn, giọng khàn khàn, “Sư tôn...”

Trong mộng lung nghe được người nọ sai người hầu lui ra, thân thể trống không, rồi lại rơi vào trong tấm áo ngủ bằng gấm.

Những trái cây sấy khô dùng để chúc trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử bị Hách Liên Vạn Thành gạt hết ra khỏi giường. Không bao lâu sau, hai người đã không một mảnh vải quấn lấy nhau.

Hách Liên Vạn Thành hỏi, “Sao lại gọi ta sư tôn?”

Lâm Phương Sinh thấy sắc mặt lạnh lùng của người kia thoáng thả lỏng thì lại như vùi mình vào ngực hắn sâu hơn. Ngón tay tuần tra tới lui, vượt qua sống lưng, dần dần hạ xuống, nhấn xuống hai huyệt Dương Quan và

Tinh Môn, Lâm Phương Sinh lập tức giật bắn mình cong người lại, nhưng bị Hách Liên Vạn Thành cường chế đè ép, thân thể trắng kiện chen vào giữa hai chân y.

Kiểu cách trêu ghẹo này khiến Lâm Phương Sinh tin tưởng vững chắc đây là sư tôn. Nhưng vì sao người lại trở thành quốc chủ Thiên Vân, lại quên mất y, hơn nữa những người khác giờ ở đâu, đương nhiên là thủ đoạn của Lục Đạo tiên nhân.

Giờ đây y đang bị sư tôn giam trong lòng, hãm mình xuống giường, hai huyết yếu hại bị xoa nắn, tình triều lan ra khắp xương sống, chưa kịp nghĩ ngợi gì thì ý thức đã hỗn loạn.

Y nắm lấy cổ tay sư tôn, giọng khàn khàn, “Sư tôn là Vạn Thành, Vạn Thành là sư tôn. Vạn Thành, người không nhớ ra ta thật sao?”

Lời vừa dứt, hai mắt lạnh như sương tuyết của Hách Liên Vạn Thành chột lóe lên tia sáng.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Động Phòng Hoa Chúc

Ánh sáng ấy tỏa ra từng tia rực rỡ, quang hoa đại thịnh, sáng đến mức nền đỏ ngoài trường cũng phải ảm đạm.

Lâm Phương Sinh bất ngờ không kịp đề phòng, bị quầng sáng đó bao trùm, trong chớp mắt hai mắt chỉ nhìn thấy một màu bạc, đồng thời cũng có một luồng hắc ám từ sâu bên trong vật lộn với luồng ánh sáng, hai bên đua nhau khiến mắt y như muốn nứt ra, như thể có một chiếc chùy thép nóng hun vào hai mắt.

Lâm Phương Sinh kêu lên thảm thiết, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hận không thể dùng một thanh linh kiếm mà đâm thẳng vào đầu.

Đợi đến khi đau đớn từ từ giảm đi, trước mắt y vẫn là từng dải trường lụa, mà nổi bật trên những tấm vải đỏ ấy là dung nhan tuấn mỹ tựa tuyết của Hách Liên Vạn Thành, đôi mắt nhìn y chămchăm.

Lâm Phương Sinh há miệng, cảm thấy yết hầu khô khốc, “Sư tôn...”

Hách Liên Vạn Thành lại cúi người, mái tóc đen dài rủ xuống, thân thể chà sát lên nhau ái muội, da thịt bị châm từng ngọn lửa nhỏ, dục vọng như được hòa tan.

Lâm Phương Sinh như lạc trong mây mù, chỉ cảm giác được có vật gì đó chọc vào hông; khí tức của người kia như một loại men say. Giữ cảm giác chéch choáng, y hơi nhăn mi, ngửa đầu nhìn người nọ, khẽ nói, “... Vì sao lại gọi người là sư tôn?”

Hách Liên Vạn Thành kéo một cái gối xuống lót dưới hông Lâm Phương Sinh, ngón tay lại gảy tiểu hoàn trước ngực y, ngón út còn thử xô qua đó, kéo lên một chút, “Ai để lại đây?”

Chỗ yếu ớt trên người bị đụng chạm, đau đớn càng rõ ràng, không tự chủ được mà ưỡn người lên, thắt lưng còn được lót xuống khiến y bày rõ thành tư thái ngênh hợ; đành cố sức lấy khuỷu tay chống đỡ. Thứ nóng như lửa kề bên bắp đùi, cảm giác ngọt ngào mà quen thuộc lặp lại giống như vô số lần trước đây giữa hai người.

Hơi thở y hỗn loạn, kích động lắc đầu, trong đầu lấp lóe một vài bóng dáng rời rạc chợt xa chợt gần, cẩn thận nhìn thì lại hóa hư không, ngực cứ tê rần đi. Y lắc đầu nói, “Đã... Không nhớ rõ nữa.”

Hách Liên Vạn Thành khép hờ mắt, thưởng thức vuốt ve hai điểm thịt nho nhỏ cho đến khi chúng vừa cứng vừa sưng, “Gả cho trăm rồi, tiền trần hãy vứt hết, đừng mong muốn gì nữa.”

Lâm Phương Sinh không chịu được sự trêu chọc, chỉ cảm thấy một cơn đau tê dại nóng bỏng xuyên từ ngực mà đâm sâu vào xương tủy, nam căn bị ép giữa bụng hai người cũng bắt đầu cứng dần.

Y cố vận vẹo giãy dụa, muốn né tránh khỏi tay Hách Liên Vạn Thành, nhưng ngược lại còn có vẻ như y đang mời chào, thẳng lưng lên va phải cơ bụng rắn chắc như sắt của người kia, khiến y bị đâm đến tê rần, eo mềm xuống hạ lên gối. Y nắm chặt lấy cổ tay Hách Liên Vạn Thành, muốn hất thứ đang chà đạp ngực mình ra, “Vâng... Sư, Vạn Thành...”

Khí tức băng hàn của hắn bị hoãn xuống, hắn cố định hai cánh tay lộn xộn của y lại, bắt chéo trên đỉnh đầu. Lâm Phương Sinh bị khí lực cường kiện của hắn bao lấy, ép tới mức không thể động đậy; chỉ lơ mơ cảm giác cổ tay bị một lớp vải mịn màng cuốn lấy, đúng là đã bị trói.

Hách Liên Vạn Thành buộc hai tay y lại vào nhau rồi thì lại lấy thêm một đoạn trướng bằng tơ vàng cố định chúng lên đầu giường gỗ chạm khắc.

Lâm Phương Sinh bị trói cả hai tay, thân dưới bị độn lên, tạo thành tư thái không hề phòng bị, hết như chú sơn dương chờ làm thịt, toàn thân cứng đờ, nhìn về Quốc chủ như lâm đại địch.

Hách Liên Vạn Thành chỉ nói, “Chớ sợ.”

Đoạn lại tách hai chân y ra, lấy một cái hộp sứ đen mạ vàng, quẹt một ít cao màu xanh, nhẹ nhàng xoa lên nhập khẩu phía sau của y.

Cảm giác lạnh lẽo dính dính kích thích Lâm Phương Sinh thờ đốc thành tiếng, lại bị Hách Liên Vạn Thành giữ chặt một đùi, trốn không trốn nổi. Cao kia gặp nóng thì bắt đầu tỏa mùi thơm nhẹ như hoa sen, át bớt mùi huân hương.

Thứ cao ấy dần được đưa vào bên trong nhập khẩu, bị Hách Liên Vạn Thành vẽ loạn một cái, cảm giác như vậy trước nay chưa từng có. Lâm Phương Sinh như bị nhấn trong sương mù, ngón tay kia ra vào gợn nên dục niệm vô hạn, mà ngay cả tiếng nước của thứ chất sền sệt đó cũng thật đậm đặng. Tai y đỏ ửng lên, da thịt như bạch ngọc lấm tấm mồ hôi tinh mịn. Nơi kia như ngậm lấy ngón tay hẵn, ngượng ngùng mút vào.

Hách Liên Vạn Thành đưa hai ngón tay vào, cảm thấy bên trong non mềm, lại như có một lực hút nào đó kéo tay hẵn vào trong. Hẵn lại đột ngột rút ra.

Chỗ kia thoáng hư không, Lâm Phương Sinh nhất thời rên lên khó chịu, chực gãy ra, nhưng tay lại bị trói, đành phải cong chân cạ vào hông Hách Liên Vạn Thành, cọ xát câu triền.

Hách Liên Vạn Thành không động đậy, mặc y vôi vàng cọ xát, chỉ điều chỉnh lại tư thế, đặt nam căn nóng như lửa kề bên nhập khẩu của Lâm

Phương Sinh, từ từ nhấn vào một chút rồi ngừng lại ngay.

Lâm Phương Sinh muốn được an ủi nhưng lại thất bại, chỉ cảm giác ở nhập khẩu có thứ gì đó cứng nóng hơi chen vào, khiến cả những vùng da thịt như đùi trong hay hông cứ lạnh run lên. Bên trong lại nóng đến khó chịu, co rút đến mức đau đớn.

Lâm Phương Sinh giãy dụa, thở dốc nức nở, cong chân đạp lên đùi người bên trên chực đá ra xa.

Hách Liên Vạn Thành đầu để y được như mong muốn, hần nắm lấy một mắt cá chân y kéo cao lên, vẫn đỉnh vào rất chậm, mỗi lần chỉ đi vào một chút, sâu hơn một chút.

Lâm Phương Sinh càng có cảm giác như bị xâm phạm, thứ cự vật nóng như lửa kia như đang đâm vào sâu cơ thể y từng tắc một, bất giác có rất nhiều đau đớn đan xen với khoái cảm chông chất, thiêu cháy dục vọng nơi hông, nếu dưới người không có lót gối mềm, chắc y không thể duy trì tư thế lúc này.

Lui không lui được, tiến không tiến được, dọc ngang chỉ vừa đúng một tắc vuông, tất cả đều bị vây trong. Lâm Phương Sinh hoảng hốt, cảm giác như mình là một con cá rời nước, bị một cái côn sắt nóng rẫy nhè nhẹ cọ vào, tắc tắc xỏ xuyên.

Từng tiếng thở dốc nhỏ vụn buột ra từ miệng Lâm Phương Sinh, ngay cả ngón chân y cũng cong lại.

Dưới sự xâm nhập dài lâu, Hách Liên Vạn Thành cũng đã chảy mồ hôi, nhỏ từ thái dương đọng xuống ngực Lâm Phương Sinh, bị ánh nến rọi vào lấp lóa đến mê người.

Cuộc xâm nhập dài lâu như sự trách phạt, cuối cùng kết thúc lại bởi một loạt cú thúc tàn nhẫn. Lâm Phương Sinh chưa kịp hoàn hồn đã bị những

lượt tiến xuất kia đẩy lên mây, thở ra một tiếng thật dài, thân thể thon dài cứng cồng như cây cung, đồng thời cũng giao triền gắt gao với dị vật xâm lấn kia, nam căn cũng run lên từng hồi, dịch thể tuôn ra nóng bỏng.

Đợi khi y rời khỏi mây thì thân thể đã mềm nhũn vô lực, thắt lưng cùng chân đau nhức không thôi, yếu ớt hết một phạm nhân.

Dị vật bên trong vừa mới dốc sức lộn xộn lại càng trưởng nóng hơn, cảm giác sệt dính.

Chính là thứ đồ vật hùng tráng kia của Hách Liên Vạn Thành, nó vẫn chôn sâu như trước, vả lại vẫn còn rất khỏe mạnh kiên cường dẻo dai, không có vẻ gì là mệt mỏi, bắt đầu luật động từ chậm tới nhanh, từ yếu đến mạnh, giữa chốn động ẩm áp.

Lâm Phương Sinh vừa mới đạt cao trào, dư vị trong cơ thể còn chưa tan đã bị dậy lên, từng cơn khoái cảm đau đớn tràn về, đã vậy còn bị đỉnh đến mức lưng cao mông thẳng, càng khiến cho Hách Liên Vạn Thành dễ dàng đi vào.

Đương lúc thở dốc, Lâm Phương Sinh chợt cảm giác chân bị nhấc cao, rời khỏi chiếc gối mềm, bị vị Quốc chủ kia nhấc mông lên, trọng lượng toàn thân chỉ trông vào đầu vai và bàn tay của Hách Liên Vạn Thành chống đỡ. Y đành cố dùng sức ôm lấy eo hẵn, tưởng tượng nên những cảm giác vô căn cứ, cơ thể lại bị kìm giữ không thể thoát thân; vừa định mở miệng lại bị những va chạm mãnh liệt của Hách Liên Vạn Thành không biết đã chạm tới nơi đâu mà y thấy eo cứ ran đi, nước nở ra tiếng.

Dưới sự tàn phá liên tiếp, giọng y đã dần lạc đi, không thể thốt nên câu.

Lâm Phương Sinh không cách nào trốn tránh, đành chịu đựng sự chinh phạt thô bạo của vị Quốc chủ, nhiều đợt xung lượng đều bị vách tường hấp thu, không hề rơi đi chút nào.

Nhất thời bị đỉnh như vậy, Lâm Phương Sinh ngân lên nức nở, cho dù có muốn gọi một cái tên cũng không thể, chỉ thấy bên dưới đầu đón là khoái cảm, sau khoái cảm là tê ngứa, mà qua cơn tê ngứa lại là đau đớn vô tận.

Trăm vị tạp trần, tra tấn đến mức y tưởng chết đi thì một tiếng tiêu hồn lại ngân lên, xuất tinh, vẽ nên một đường dính dấp trên bụng Hách Liên Vạn Thành.

Hai lần lên đỉnh liên tiếp khiến ngay cả đầu ngón tay của Lâm Phương Sinh cũng ử rũ, hai chân cong cong cũng giữ không nổi nữa, rơi xuống dưới.

Y thở hồng hộc, lồng ngực phập phồng, hai điểm trên ngực sưng đau, khớp xương cùng đầu vai cũng nhức mỏi, y cầu xin, “Đủ...”

Hách Liên Vạn Thành hơi cong lưng, lại nhấn vào một lần nữa, ngữ điệu vẫn bằng phẳng không chút gợn, “Không đủ.”

Lâm Phương Sinh cũng cảm nhận được vật cứng kia càng thêm tráng kiện, khiến thông đạo nguyên bản đã thích ứng được lại căng lên. Hơi thở y hỗn loạn, nói không ra lời, hơi nước ngập trong mắt, mang theo nét cầu xin mà nhìn Hách Liên Vạn Thành.

Hắn ta hơi cúi người xuống, khẽ hạ xuống một nụ hôn lên mi mắt y, rồi lại lật người y xuống, từ từ ép vào lần hai.

Lâm Phương Sinh nào còn khí lực mà phản kháng, đành nằm sấp trên chiếc áo gấm đỏ tươi, chịu đựng sự tàn sát bừa bãi của hung khí kia, thứ hung hãn đỉnh nhập, không biết thỏa mãn là gì. Long sàng rộng rãi vững chắc cũng không chịu nổi sự chinh phạt bá đạo này của Quốc chủ, chân giường bắt đầu kêu cọt két.

Lâm Phương Sinh đã mệt mỏi đến cực hạn từ lâu, nhưng vẫn bị thứ lửa nóng của Hách Liên Vạn Thành áp bức xuất ra chút tinh lực cuối cùng, nam căn vùi bên trên áo ngũ lại bắt đầu đứng lên.

Ai ngờ Hách Liên Vạn Thành lại dùng lấy một khắc, lấy tay nắm chặt nam căn bán cương của y mà thưởng thức, “Nếu còn tiết nữa sẽ hại đến thân.”

Lại lấy một mảnh vải trói chặt lấy nam căn y.

Trước ghen sau trượng, khiến hơi nước nơi khóe mắt Lâm Phương Sinh cũng đọng thành hình rơi xuống. Y nỗ lực cong lưng giãy dụa, nhưng rồi bị Hách Liên Vạn Thành kéo lại trở về, gia tăng lực độ, thô bạo tiến xuất, không hề có chút thương tiếc nào, như thể muốn đâm rách lổ đi mềm mại nóng bỏng kia mới vừa.

Lâm Phương Sinh đau đớn không chịu nổi, nhưng rồi tình triều nóng bỏng lại ập tới, khóc nước nở gào thét, đến mức giọng khàn đi, miệng khô nứt sẫm máu. Y chỉ cầu cho khoái cảm kia đi mau, bởi nam căn cương lên kia đang bị bó buộc đến mức phát tím, nhưng lại không được phát tiết, đành cố nhịn xuống, ngay cả ngón chân cùng bắp đùi cũng run lên, co rút từng cơn. Thân thể nóng như lửa phía sau cùng những va chạm mạnh mẽ tựa đã thú đã khiến Lâm Phương Sinh hoàn toàn phát cuồng.

Đợi đến khi trời tảng sáng, phía đông chuyển trắng, thông đạo đau đớn của Lâm Phương Sinh chợt cảm nhận được một luồng nóng hồi bản thẳng vào. Y hoảng hốt rên lên gần như biến điệu, cẳng chân thẳng tắp, nội bích hỗn loạn, tình triều ngập đầu, nam căn bị bó buộc cũng đã ướt đẫm, nhỏ xuống từng giọt.

Đến khi Hách Liên Vạn Thành rời khỏi y thì Lâm Phương Sinh đã díp hai mắt nặng trĩu, ngón tay không chút cử động, khí lực toàn thân đã cạn kiệt, lâm vào mê man.

Hách Liên Vạn Thành tháo dây trói cổ tay y ra, ôm người vào trong ngực; ánh mắt thanh lãnh tràn ngập một xúc cảm khôn tả.

Hắn thấp giọng kêu, “Phương Sinh.”

Lâm Phương Sinh đã ngủ say, không chút phản ứng.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Con Côi Tiền Triều

Công Dã Minh Kính cùng Hạ Tiến trấn thủ Chu Tước môn như trước, nơi đây vẫn đang chực chờ bị Vô giới xâm lấn, mà ma vật tụ tập bên ngoài vẫn nham nhe muốn vào. Chính là cửa Chu Tước khá hẹp, nếu chỉ có thủ vệ, không thâm nhập thì liên quân tam phương vẫn duy trì được.

Công Dã Minh Kính phảira vô số thám tử đi điều tra, nhưng vẫn bị cách phía ngoài Trấn Ma tháp đến mười dặm, không cách nào lại gần.

Bên ấy đang ma khí ngập trời, Ma vật nhốn nháo, dùng bóng tối để nguy trang, chỉ chờ những người kia ra khỏi tháp là sẽ cướp lấy Thần Long lệnh.

Trần Xương hôm nay lại đưa mật báo đến, mỗi ngày đều đọc, sắc mặt vẫn như cũ, tức là hôm nay cũng sẽ không thu hoạch được gì. Ông khẽ nói, “Bệ hạ, Vạn Kiếm môn ai cũng tuân kiệt. Chưởng môn đã là Hóa Thần, thêm Kiếm Thần thương trong tay thì cũng ngang Độ Kiếp, không dễ dàng động vào ông ấy. Mà đệ tử thân truyền cũng đều rất xuất sắc, nếu mà Vạn Kiếm môn không đoạt nổi Thần Long lệnh, chỉ sợ...” Ông thấy sắc mặt của Công Dã Minh Kính sầm lại thì hơi do dự, nhưng vẫn dồn hết gan nói tiếp, “Thỉnh bệ hạ hãy sớm ra quyết định.”

Công Dã Minh Kính đáp, “Thiên Mục sơn trang hãy tiếp tục nghĩ cách, ta ở bên này sẽ theo dõi kì biến tiếp. Người hãy lui ra đi.”

Trần tướng quân ngày nào cũng cố chấp như vậy, đành ngậm miệng rời quân trường. Ông nhìn ra bóng đen mờ hồ phía chân trời xa kia, trong lòng như đeo một tảng đá nặng trĩu, càng ngày càng trĩu xuống.

Bên ngoài Trấn Ma tháp hiện giờ là quần ma loạn vũ, mây đen dày đặc, nếu dõ mắt ra xa cũng có thể thấy phía chân trời cũng có một vệt đen, đúng là Vô giới đang ăn mòn. Bên ngoài vệt đen ấy là khoảng không, thiên địa vạn vật đều biến mất.

Mục Thiên Hàng cũng nhập tháp, trên đường đi chém giết ma vật, lại xông lên đến tầng thứ tư, chỉ thấy giữa sảnh kính trống trải chỉ một Lục Đạo tiên nhân đang miễn cưỡng ngồi dựa vào một chiếc nhuyễn tháp phủ da thú màu đen. Mấy trăm mặt kính bát quái trên đầu đang vờn bốn phía, lúc thấp lúc cao. Ngân quang trong kính rạng rỡ, ẩn ẩn có bóng hình lóe qua.

Chợt có một tấm kính bát quái lóe lên ánh sáng mãnh liệt, vang lên một tiếng nứt thanh thúy.

Mà giữa tiếng vỡ nát là một Ma tướng mặt mũi hung tợn rơi ra, Nguyên Thần cũng đã bị hủy hết, hai mắt mờ mịt mở to, hoàn toàn không chút hơi thở.

Đúng là Ma tướng Sao La Hầu, có lẽ lúc này hẳn ta chết mà cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chết không nhắm mắt.

Thế giới trong gương kia nếu bị đánh tráo cũng không mấy ai nhận ra, tâm trí cùng thần hồn đều bị căn nuốt, sống cũng không vẹn.

Ảo mộng đều là do lòng tham con người tạo ra, nếu mộng đẹp thành sự thật, mấy ai sẽ chịu tỉnh lại?

Trận pháp kính mộng này của Lục Đạo tiên nhân, tức Đại La Kim Tiên, đương nhiên rất khó phá giải.

Ngàn năm trước, Mục Thiên Hàng cũng đã được lĩnh giáo sự lợi hại của nó rồi, nếu chẳng phải trước đó đã trải qua biết bao cực khổ, tâm tính kinh người, chấp niệm lại sâu, nếu không cũng đã chẳng qua nổi.

Mà giờ... Rồi lại phải trải qua một lần nữa.

Mục Thiên Hàng chậm rãi đi vào kính trận, mặc dù không có ý cười nhưng ngữ điệu lại có vẻ hòa hoãn, như thể gặp được cố nhân, “Ngàn năm không gặp, Lục Đạo tiên nhân vẫn xinh đẹp như trước, Mục mỗ thật may mắn.”

Lục Đạo thấy hấn lại gần cũng cười nói, “Ngày xưa còn ngây thơ, giờ đã luyện được trò dẻo miệng rồi, thời gian thật đúng như thoi đưa. Thần Long kia vô dụng với ngươi rồi, còn nhập tháp làm gì?” Lục Đạo mắt phượng khép hờ, chậm rãi nở nụ cười, thật đúng là phong tình vạn chủng, “Là vì vị cố nhân kia sao?”

Mục Thiên Hàng cũng thẳng thắn, “Đúng thế.”

Lại nghe nữ tu kia thở dài, “Ngày xưa người nhập tháp, thất tình còn chưa tiêu, toàntâm toàny chỉ vướng bận một người. Nhưng giờ đây người nọ tơ tình quẩn quanh, khó mà làm rõ; người lại đoạn tuyệt thất tình, trần nghiệt đã hết, dốc lòng tu hành, mong đạt Thiên Kiếp. Tại sao còn cố hãm vào bùn lầy thêm lần nữa?

Mục Thiên Hàng thấy lời nói của nàng thấm thía, tự ngẫm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn không chút dao động, “Lục Đạo tiên nhân, vì sao thủ tháp?”

Lục Đạo vốn là tiên nhân thượng giới, chỉ vì một lời hứa hẹn mà đã thủ ở Trấn Ma tháp mười vạn năm qua, chưa bao giờ dao động. Ngày xưa cũng vì thấy Mục Thiên Hàng tuổi trẻ nhiệt huyết, bướng bỉnh đơn thuần, lại quyến luyến sâu đậm, cho nên có chút hảo cảm.

Bị Mục Thiên Hàng hỏi như vậy, không hề khoan nhượng, nàng ta hất mặt, mày liễu dựng lên, “Tên tiểu nhi nhà người, ta chỉ là hảo tâm khuyên nhủ đôi câu, người lại uy hiếp ngược lại ta. Thôi thôi, tùy người chấp mê bất ngộ, đâu có can hệ gì ta.”

Mục Thiên Hàng biết nàng ta lại nhớ đến chuyện cũ thương tâm, không quấy rầy nữa, chấp tay nói, “Đặc tội.”

Thân hình lóe lên, đã đi vào bên trong một mặt kính bát quái.

Lục Đạo tiên nhân chuyển tầm mắt, nhìn lên nóc sảnh kính. Mặt gương bóng loáng bên trên từ từ hiện ra một bộ hài cốt cự thú, trải qua năm tháng phong sương đã dần hóa đá, nào thấy được thần uy của cự long xưa, chỉ là một bãi đá màu xám nhạt.

Kinh đô Thiên Vân hiện tại đang lúc hoàng hôn, ánh dương tà tà, nhuộm một màu vàng cam lên cây lá bên ngoài.

Lâm Phương Sinh không ngờ mình lại mệt đến thế, ngủ một mạch đến lúc hoàng hôn, thấy có hơi xấu hổ.

Y miễn cưỡng ngồi dậy, mặc dù trong lúc hôn mê đã được tẩy rửa sạch sẽ, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng eo vẫn còn rất đau nhức, mà ngay cả bước đi thôi cũng rất gian nan.

Có nội thị gần đó thấy y đi cũng không xong, vội vàng bước lên trước một bước đỡ lấy cánh tay y, “Quốc hậu cẩn thận dưới chân.”

Lâm Phương Sinh trong lòng rất khổ sở, giờ y chỉ là một kẻ yếu ớt đường này... Ngày xưa cho dù....

Cũng là ngày gì?

Lâm Phương Sinh cố nhớ lại, nhưng chỉ thấy ánh sáng lòa trước mắt, đầu lại đau dội lên.

Y đành để cho cung nữ tùy thị mặc quần áo cho mình, hỏi, “Quốc chủ đâu rồi?”

Tổng quản nội thị đứng bên đáp, “Khởi bẩm Quốc hậu, Quốc chủ đang ở ngự thư phòng, chỉ nói Quốc hậu bao giờ tỉnh thì tìm đến.”

Lâm Phương Sinh gật đầu, “Dẫn đường.”

Nội thị tiến đến chực nâng, y lại xua tay đẩy ra, cổ nén cảm giác đau nhức từ chân và thắt lưng mà đi ra khỏi cung. Đúng là tiết trời mùa hạ, buổi chiều tà, cảnh trí xung quanh bày bố rất đẹp, bóng cây lay động, trăm hoa rực rỡ.

Ngoài cửa đã chuẩn bị nhuộm kiệu, Lâm Phương Sinh thấy vậy thì nhíu mày, “Nếu đường xa thì sao không chuẩn bị ngựa?”

Tổng quản nội thị đáp, “Khởi bẩm Quốc hậu, ngựa thư phòng cách Vinh Thụy cung không xa.

“Nếu vậy thì đi bộ được rồi.” Lâm Phương Sinh liếc một thị về gần đấy, hạ lệnh, “Dẫn đường.”

Đoàn người từ từ đi vào ngự hoa viên, đón làn gió mát lướt qua mặt, một hồ sen ngàn khoảnh đập vào mắt.

Hiện giờ lá sen đang phủ kín mặt hồ, nổi bật mấy bông sen trắng hồng xen giữa lá xanh.

Lâm Phương Sinh đi tới gần hồ, bỗng nhiên nước động, lá sen rẽ sang hai hướng, một cái đầu rắn đỏ tươi ngoi lên từ dưới nước.

Con rắn kia trông rất kì quái, đỏ rục như bảo thạch, đôi mắt vàng kim mang theo ánh sắc lạnh, hai bên đỉnh đầu hơi hở ra, như thể sẽ mọc lên hai cái sừng rồng ngay tại đó. Thân mình nó to bằng cổ tay người, đang vươn cao mình trên mặt nước, đôi mắt rắn vàng tươi nhìn y chăm chăm.

Lâm Phương Sinh giật mình lui về sau hai bước, con rắn kia cũng di chuyển lên trước như thể muốn đến gần y hơn.

Lập tức có mười bảy mười tám cái côn dài vươn ra từ sau Lâm Phương Sinh, xua con rắn kia trở lại hồ. Xà phu trưởng tiến đến quỳ xuống, sợ hãi nói, "Ty chức đáng tội chết, khiến Quốc hậu sợ hãi. Còn đây là linh thú trấn quốc của Thiên Vân ta, linh xà xích hỏa, rất có linh tính, chẳng qua hơi dữ dằn..."

Lâm Phương Sinh nói, "Không sao. Thánh thú này có tên không?"

Xà phu trưởng cũng khá thông minh, nghe vậy liền đáp, "Thánh thú chưa tên, cầu Quốc hậu ban cho."

Lâm Phương Sinh trầm ngâm rồi nói, "Không bằng gọi Tư Tiểu Quân."

Xà phu trưởng mừng rỡ, "Chữ này tặng tựa ngàn cân, rất hợp với linh thú trấn quốc, tạ Quốc hậu ban cho."

Lâm Phương Sinh vượt cạm, cũng rời khỏi hồ sen, theo nội thị dẫn đầu mà đi qua cầu, vào nơi khác.

Ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy con rắn kia nhô đầu lên, chăm chú nhìn y, không chịu dời mắt sang chỗ khác.

Bất giác lại thấy mềm lòng, y cao giọng nói với nó, "Tiểu Quân, hôm nào ta sẽ quay trở lại thăm ngươi."

Lúc này con rắn mới chịu lặn xuống, mất tăm bóng dáng.

Nhóm thị hầu thấy cảnh lạ như vậy đều cảm thán, Quốc hậu không hổ là người trời tuyển đến, ngay cả linh thú mới gặp cũng đã thân thiện quyến luyến. Chuyện này đồn ra ngoài rất ồn ào, nhưng hãy để đó nói sau.

Qua hồ sen, lại đi qua một mảnh rừng trúc mới đến ngự thư phòng.

Đã có nội thị chờ ở ngoài điện từ lâu, thấy Lâm Phương Sinh đến thì lập tức vào trong bẩm báo, chỉ một khắc đã sung sướng đi ra ngoài, “Quốc chủ cho mời.”

Lâm Phương Sinh theo y vào trong phòng, những người khác đều đợi ở bên ngoài.

Hách Liên Vạn Thành vận một bộ trường bào màu lam, ngồi sau long án, tay đang cầm bút lông sói viết thoăn thoắt.

Mái tóc đen được buộc rất cẩn thận, dùng trâm bạch ngọc để cố định. Thứ trâm hết như băng tuyết đông lại, gọt dũa cẩn thận, mà cũng lãnh liệt tới tận xương.

Thấy Lâm Phương Sinh tới gần hẳn mới buông bút ra, “Có từng thấy không?”

Ánh mắt Lâm Phương Sinh lập tức dừng trên tấm giấy tuyên trắng.

Từng chữ này đều rất quen, nghiêm chỉnh đoan chính, nhưng cũng kiên định bức người: Thái tổ hạo hạo, mệnh chi nhật đạo. Thái tổ chi thì, thần vãng doanh chi, đạo nãi sinh chi.....

Trong lòng y chấn động, mơ hồ nhớ tới ngày còn bé, hai đứa nhóc tóc để trái đào, một đứa chín tuổi, một đứa quá lắm lên bảy, rung đùi đắc ý, mồm miệng non nớt nhảm bài “Thái Tổ kinh” này đây.

Hách Liên Vạn Thành thấy y trầm ngâm thì hỏi, “Sao?”

Lâm Phương Sinh lắc đầu, nhìn thêm lần nữa, “Bệ hạ có bút lực khỏe khoắn, khiến người thán phục.”

Khí tức băng hàn của Hách Liên Vạn Thành hơi hoãn lại, vươn tay vuốt ve đỉnh đầu y, “Giờ đã lập gia, gọi ta là phu quân.”

Lâm Phương Sinh nóng bừng cả tai, né tránh tầm mắt Quốc chủ, “Quốc, phu, quốc, quốc chủ gọi ta đến làm gì?”

Hách Liên Vạn Thành thấy y luân phiên sửa miệng thì mỉm cười, như thể đỉnh núi băng được ánh mặt trời làm tan chảy, khiến Lâm Phương Sinh nhìn đến thất thần.

Giật mình nhìn lại, đã thấy mình bị Quốc chủ kéo vào lòng. Nội thị hiểu ý, lặng yên không chút tiếng động mà thu lại chỗ giấy Tuyên Thành trên long án, rời khỏi thư phòng.

Hách Liên Vạn Thành đặt y lên long án, ngón tay lạnh lạnh nắm lấy cằm y, đôi môi mềm mại kề ngay đến, khẽ nói, “Không sao.”

Lâm Phương Sinh eo đau nhức cứng ngắc, bị đặt lên long án thì nhíu mày hít sâu, nắm chặt lấy cánh tay Hách Liên Vạn Thành, mặt mũi trắng bệch, “Quốc, Quốc chủ, không thể túng dục.”

Hách Liên Vạn Thành cũng đã cởi đai lưng y, tuột tiết khố xuống ném sang một bên, “Vừa mới tân hôn, túng chút cũng không sao.”

Sau đó không chịu nghe y cự tuyệt, đầu lưỡi cạy mở môi răng, quyến triền câu liếm, một bàn tay lại vươn đến nắm lấy nam căn Lâm Phương Sinh, thường thức vuốt ve.

Chỗ bị trói lúc trước còn để lại một vết ứ, giờ lại bị Hách Liên Vạn Thành rờ đến khiến cảm giác tê đau ập tới, không rõ là tư vị gì.

Lâm Phương Sinh đứng thẳng thì không ổn, đành phải nằm ngửa lên long án, lại bị Hách Liên Vạn Thành nâng hai chân lên, quấn lấy sau lưng. Y rên buột ra một tiếng, vành tai đỏ ửng, Hách Liên Vạn Thành hôn lên khóe môi y, tình dục lên cao, vật cứng nóng như lửa đã kề bên đùi, vận sức chờ phát động.

Giữa không gian yên tĩnh mà phiếm tình này, một tiếng chói tai chợt vang lên ngoài cửa, “Báo—! Chinh Mạc tướng quân truyền đến cấp báo, phản tặc đột ngột tập kích, nay đã công phá ba thành tòa trì!”

Động tác của Hách Liên Vạn Thành dừng lại, khí tức toàn thân như đông cứng.

Hắn hôn cổ thêm một nụ hôn thật dài với Lâm Phương Sinh rồi mới lùi lại. Y mặt đỏ tai hồng, đi tìm tiết khố mặc vào, định cáo từ.

Hách Liên Vạn Thành nói, “Có thể ở lại.” Hai người phân xong vị trí ngồi chính và thứ xong mới lệnh cho tướng sĩ truyền tin kia vào.

Một binh lính khôi ngô đi vào, thiết giáp toàn thân rung rung, huyết tinh sát khí đầy mình, nồng tới mức như thể sắp làm người ngã xuống. Mày kiếm mắt sáng, dung mạo anh tuấn, quỳ một gối dưới chân hai người đang ngồi, ôm quyền nghiêm mặt nói, “Mạt tướng Viêm Dạ tham kiến Quốc chủ, Quốc hậu.”

Ngôn từ hơi trúc trắc, phát âm nghe khá lạ, dường như không phải tiếng mẹ đẻ.

Hách Liên Vạn Thành nói, “Không cần đa lễ. Chiến sự ra sao rồi?”

“Chiến sự... Không ổn.” Viêm Dạ khó xử đầy mặt, không biết phải thuật lại như thế nào, dứt khoát lấy một phong như ra dăng. Nội thị nhận lấy, rồi trình lên cho Hách Liên Vạn Thành.

Lâm Phương Sinh thấy hắn ngưng thần đọc tín, liền chuyển sang Viêm Dạ, “Ta thấy người không phải nhân sĩ bản thổ, nói cũng không tốt lắm, sao lại sai người đi truyền tin?”

Viêm Dạ nhìn sang Lâm Phương Sinh, lồng ngực thẳng tắp, đầu ngẩng cao, ngạo mạn nói, “Thần có võ công cao nhất.”

Tướng sĩ này có vẻ thân nhiên, Lâm Phương Sinh còn chực hỏi nữa nhưng Hách Liên Vạn Thành đã đọc xong, đưa tờ giấy cho y, “Trẫm muốn ngự giá thân chinh.”

Lâm Phương Sinh vội vàng đảo mắt qua lá thư, tuy thấy bút tích kia quen thuộc, nhưng cũng không bận tâm lắm.

Trong thư nói phản tặc khởi binh, lấy lý do ủng hộ con côi tiền triều. Lại kể, ngày xưa nơi đây không tên Thiên Vân quốc, mà là Huyền Xương, vương thất họ Mục. Huyền Xương diệt vong, Thiên Vân kiến quốc, thay đổi triều đại là chuyện tự cổ đã có.

Chỉ là trong đám phản quân kia có một kẻ tên Mục Thiên Hàng, tự xưng là con côi Huyền Xương quốc, ngày xưa lúc vương thất họ Mục sụp đổ đã được một thị vệ liều chết cứu ra, lưu vong Ma giới ngàn năm, nay Ma công cáo thành, trở về báo thù.

Thời gian một nghìn năm, với Ma Tu mà nói thì không ngắn ngủi, cũng chẳng tính là dài lâu; ba tòa thành kia thì hai tòa do cựu dân nhớ mong tiên vương mà phát phản, theo Mục Thiên Hàng lên án Hách Liên Vạn Thành.

Nay khắp nơi đều rục rịch, khiến Chinh Mạ tướng quân lâm vào khốn cảnh, không thể không ra thư cầu viện.

Con côi tiền triều, thế tới ào ạt như vậy, Hách Liên Vạn Thành ngự giá thân chinh là điều tất yếu.

Lâm Phương Sinh buông thư, nhìn về phía hắc, “Ta đồng ý với Quốc chủ.”

Bởi vì trong khoảnh khắc nào đó, y cảm giác như mọi chuyện trước mắt lúc ảo lúc thật, khó mà phân rõ. Có lẽ kẻ tên Mục Thiên Hàng vừa xuất hiện kia có thể giải thích được nghi hoặc này, vậy hãy như thế đi.

Hách Liên Vạn Thành nhìn về phía Lâm Phương Sinh, vẫn chưa trả lời, ánh mắt lại hơi tối xuống.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngự Giá Thân Chính

Dưới ánh nhìn chăm chú đó, Lâm Phương Sinh thấy hơi thấp thỏm.

Hách Liên Vạn Thành vẫn chưa nói gì, chỉ vẫy lui mọi người, khi đã yên tĩnh lại rồi mới hỏi, “Quốc hậu biết thân phận của kẻ phản tặc kia sao?”

Lâm Phương Sinh đương nhiên lắc đầu, “Chưa từng nhận biết.”

Nhưng thấy vị Quốc chủ kia vẫn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, y vội vàng bổ sung, “Nhưng mà cũng hơi có cảm giác, nếu nhìn thấy tên phản tặc kia chắc sẽ phá được cục diện này.”

Hách Liên Vạn Thành vươn tay, khẽ vuốt hai má y, khiến Lâm Phương Sinh hơi thẹn thùng. Trong lòng y là rất nhiều sự sùng kính với người này, nếu chung giường chung gối chỉ để trừ ma thì không nói, nhưng những động tác thân mật cỡ này quả thật đã khiến y luống cuống chân tay, đành im lặng nghiêng đầu tránh.

Ánh mắt Hách Liên Vạn Thành thoáng trầm xuống, nấn lấy cằm y, “Nếu muốn thấy hãn, đợi ta bắt về đã.”

Lâm Phương Sinh thấy ngữ khí của hãn thoát lạnh lùng, dường như cảm giác được tâm trạng hãn có thay đổi, đành cứng rắn ngả vào lòng Quốc chủ, ôm lấy eo lưng thẳng tắp của người nọ, trán áp lên bờ ngực rộng lớn, tiếng tim đập bình thản truyền đến gợi lên cảm giác ấm áp quen thuộc khiến người khác an tâm vô cùng.

Lâm Phương Sinh cảm thấy động tác hạ-bút-thành-văn này quen thuộc vô cùng, thoáng ôm chặt hơn lấy lòng, “Nếu đi cùng nhau sẽ tiết kiệm được

chút thời gian. Huống chi.. còn đang tân hôn, làm sao bỏ ta được...” Nói đến đây mặt đã đỏ như thiêu, do dự một lúc lâu mới cúi đầu nhả nốt hai chữ, “Phu quân.”

Bất ngờ bên hồ sen kia dồn đến tiếng nước chảy, hết như thể tiếng mưa rào, tiếng người hỗn loạn hòa vào, một lúc lâu sau mới nghe thấy nội thị bên ngoài bầm báo, “Linh xà đột nhiên đại phát tính tình, giờ đã không sao rồi.”

Hách Liên Vạn Thành nhìn sang Lâm Phương Sinh, ánh mắt không còn băng hàn, mà ấm áp hết mùa xuân, “Xem kết quả bói toán đã.”

Lâm Phương Sinh đã biết quốc gia này cực kì tôn trọng tế ti, phàm đã là chuyện đại sự thì chưa từng không mời tế ti tới đoán thiên mệnh hung, cát.

Thật làm khó y cố nén xấu hổ mà nói rất nhiều từ ngữ buồn nôn, cuối cùng phải đành thấp thỏm chờ một lời của tế ti.

Cả đêm dài, Hách Liên Vạn Thành tiếp kiến hơn mười đại tướng trọng thần, điều khiển quân đội, an trí nội triều, không hề chớp mắt.

Lâm Phương Sinh ban đầu còn có thể tiếp khách, nhưng không tài nào chống đỡ được cả đêm, mơ màng thiếp đi lại hoảng hốt bị người ôm lấy, đặt vào giữa đệm chăn mềm mại.

Không biết đã bao nhiêu canh giờ sau, lại có người nhắc chăn lên nằm xuống cạnh y, thân mình ấm áp ôm y vào lòng.

Lâm Phương Sinh cũng theo bản năng vùi người vào, tiếp tục ngủ say.

Khi tỉnh lại sắc trời còn tối, đất trời còn đang nhập nhòa, Lâm Phương Sinh ngơ ngác mở mắt ra lại nghe thấy tiếng tim đập trên đầu mình, hóa ra y đang áp trán lên lồng ngực Hách Liên Vạn Thành, bốn chân giao vào

nhau, bên hông bị chặn lại bởi cánh tay người ta, thành ra bị giam trong lồng.

Nhưng cái nhà giam ấm áp này khiến người ta không muốn nhúc nhích.

Ngước mắt nhìn lên thụ nhan Quốc chủ, so với lúc thanh tỉnh thì thiếu đi chút sắc bén, nhưng lại yên tĩnh nhiều hơn, hết như một thiên thần say ngủ.

*Các thiêm hãy nghĩ đơn giản là “thần nhà trời”, đừng nghĩ đến cái gì quá sến súa =.=

Chợt mí mắt ấy khê nhúc nhích, đoán chừng người sắp tỉnh, hai tròng mắt tựa hàn đàm, thần quang nội ẩn, đón nhận đường nhìn của Lâm Phương Sinh.

Lâm Phương Sinh nhìn thấy hãn mở hai mắt, mới thấy ánh dương xán lạn vừa lên kia phải ảm đi mấy phần.

Một ánh nhìn ấy, tựa như cả trời đất này chỉ còn riêng mình Hách Liên Vạn Thành.

Đương lúc Lâm Phương Sinh còn ngẩn ra, Hách Liên Vạn Thành đã cúi người đặt y dưới thân, bờ môi nhẹ nhàng trượt từ khóe mắt xuống môi, áo lót cọ vào nhau phát ra tiếng sột soạt nho nhỏ, hơi thở hỗn hển cũng đủ toát ra nhu tình ấm áp không nói thành lời.

Lâm Phương Sinh phát hiện ra thân thể trên mình đã động tình, vật cứng nóng rục đã kề lên bụng.

Vừa mới mở miệng kêu “Quốc chủ”, cả vòng bạc trên ngực và nam căn nơi khố gian đều bị rơi vào vòng khống chế của người nọ, đầu lưỡi trêu chọc, ngón tay xoa nắn, khiến cảm giác đau đớn tăng vọt vào trong huyết mạch.

Lâm Phương Sinh đỡ lấy đầu vai Hách Liên Vạn Thành, rên lên một tiếng từ trong họng, thân thể duỗi dài, bị hấn cắn liên tiếp thì giật bắn lên, rồi lại bị đè xuống, da thịt cả người đã đỏ ửng hết.

Hách Liên Vạn Thành rất quan tâm đến quốc sự, không hề trì hoãn, vệt vàng thoa ít cao hoa sen cho y rồi động thân nhấn vào, một lần đã hết cả cây.

Vì hơi vệt vàng nên Lâm Phương Sinh chưa kịp thích ứng với độ nóng cứng của thứ này, nhú mày gập chân lại, chỉ cảm thấy nơi nào đó nóng rát, hết như có một thanh đao nung mài qua lại, sắc mặt đã trắng nhợt.

Hách Liên Vạn Thành hoãn lại một lát, cúi mình hôn xuống khoeo mắt đuôi mày y, lại nắm nam căn hơi mềm xuống của y, cẩn thận xoa nắn, “Rất đau?”

Lâm Phương Sinh thấy hấn ôn nhu đến nhường ấy thì lại động tình, có đau dường ấy cũng cam nguyện, chủ động cong chân gác lên eo hấn, vươn tay vòng ra sau lưng, khí tức đã dịu đi, “Không sao.”

Hách Liên Vạn Thành thấy y không vấn đề gì nữa, lại bắt đầu động.

Hung khí cường ngạnh cẩn thận ra vào thông đạo, hưởng thụ cảm giác bao bọc nóng bỏng, lại chạm vào một nơi nào đó, khiến cơ thể Lâm Phương Sinh run lên, cảm giác kích thích nóng bỏng khác thường chợt nhiên sinh ra.

Tìm được đúng nơi yếu hại rồi, Quốc chủ đại nhân càng không khách khí, ép người trong lòng càng lúc càng nhanh, ra vào mãnh liệt.

Cảm giác tê mỏi chướng căng và khoái cảm cứ thay phiên nhau, tăng vọt mãnh liệt, đau đớn đã biến mất từ lâu, Lâm Phương Sinh cũng ôm Quốc chủ gắt gao, vong tình đón hòa, tiếng thở dốc khàn khàn, trong lúc hoảng hốt chợt bật thốt, “Su tôn...”

Hơi thở nóng bỏng dồn dập, tiếng gọi nhỏ vụn kia đã bị nhiệt tình của hai người át đi mất.

Không lâu sau Lâm Phương Sinh đã thở hồng hộc, hai chân mở rộng, kề sát vào người Hách Liên Vạn Thành mà tiết.

Hách Liên Vạn Thành cũng không kiên trì, dưới sự cắn nuốt kịch liệt của nơi mềm mại nào đó, tinh quan* mở rộng, cũng đồng thời lên cao trào.

*Nếu không biết cái này là cái gì, có thể search “external urethral meatus”.

Một lần hoan ái vội vàng khiến hai người như gần nhau hơn, rất có cảm giác như cá-nước-giao-hòa.

Cảm giác băng hàn toàn thân Hách Liên Vạn Thành như giảm đi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Lâm Phương Sinh, rồi sau mới đứng dậy.

Nhóm nội thị nối đuôi nhau đi vào, phân ra hầu hạ Quốc chủ Quốc hậu tắm rửa thay quần áo.

Hai người cũng không nhiều lời, tự thay ngoại sam cho bản thân, Hách Liên Vạn Thành là một bộ trường sam xanh đậm thêu hoa văn chìm, Lâm Phương Sinh là một thân thuần trắng, xong xuôi thì cùng sóng bướt ngoài.

Cứ như vậy mà không hề nhiều lời, hai người lại rất ăn ý, hết như một đôi vợ chồng lâu năm.

Lâm Phương Sinh hộ tống Hách Liên Vạn Thành vào trong nội điện, gặp những quần thần chờ yết kiến đang quỳ trên bậc thang bạch ngọc, bước rềm phía sau thêu rồng vàng, lại thêm một bức điêu khắc bách điều châu phượng. Y biết đây là lệ của bốn quốc nên cũng không mở miệng hỏi, chỉ ngồi xuống phượng tọa, nhận sự bái lạy của quần thần.

Thấy tế ti râu tóc bạc trắng kia khởi tấu, “Quốc hậu là bạn đời trời ban, nếu đồng hành thì chẳng khác chi hổ thêm cánh.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy thì thả lỏng, không quan tâm đến những nội chính quốc sự kia nữa, chỉ cần thận lắng nghe mấy chuyện quân sự.

Hóa ra Viêm Dạ đã nhậm tiên phong, sớm nay đã lên đường xuất phát.

Hai cánh quân tả hữu do những lão tướng thanh danh hiển hách ủy nhiệm, cánh trung lộ đương nhiên do Hách Liên Vạn Thành tự mình dẫn, khi tiếng chuông vang lên thì sẽ xuất phát từ kinh đô.

Sau khi thảo luận chính sự, có vài tấu chương nữa được dâng lên, Lâm Phương Sinh và tế tướng cùng phụ trợ Quốc chủ cho đến tận đêm mới bố trí xong.

Sau đó thì đi nghỉ, hai người muốn hôm sau đi ngay nên chỉ làm trong có nửa khắc rồi mới ôm nhau ngủ.

Trong lúc ngủ, Lâm Phương Sinh chợt nghe thấy người gọi tên mình, lúc là Lâm Phương Sinh, lúc là Lâm Tụng.

Y hoảng hốt ngồi dậy, thấy bốn phía là một màu ngân bạch, không thốt ra nổi một tiếng, chân như đang giẫm lên mây, phù phiếm khó phân, đành chậm rãi đi theo tiếng gọi mảnh như tiếng tơ kia.

Mây mù tản đi mới thấy tu sĩ hành vi phóng đãng, tuổi tầm nhi lập*, tóc trên đầu vàng như lông sư tử, trên người khoác trường bào chức cấm vàng óng ánh, nhưng lại để lộ ngực, phô ra làn da màu đồng cổ, trên cổ còn đeo một chuỗi châu màu vàng kim, trên người có long nhãn lớn nhỏ, trông rất chói mắt.

*Với “phàm nhân” thì nó tầm tuổi 30.

Người nọ khoanh tay mà đứng, hết như một tòa núi cao, sâu không lường được, chẳng rõ là cao nhân chốn nào.

Thấy Lâm Phương Sinh đến gần thì cười sang sảng, dang tay nói, “Lâm Phương Sinh, nào, đến đây, ta có mấy lời muốn nói với ngươi.”

Lâm Phương Sinh thấy người này xa lạ, không giống người Nhân giới, nhưng cũng đừng cảm tiêu sái, không giống loại gian ác hại người thì yên tâm lại gần, “Xin chào tiên bối.”

Khi chỉ còn cách hai thước thì hai cái bồ đoàn từ đâu hiện ra, tu sĩ kia khoát tay nói, “Sao mà tục lễ ở đây nhiều vậy, ngồi xuống ngồi xuống. Ta tên Hoàng Long, không danh không hào, cứ gọi ta là Hoàng Long.”

Lâm Phương Sinh cũng không dám làm càn, hành lễ, “Đa tạ Hoàng Long tiên bối.”

Rồi mới vén vạt áo ngồi lên bồ đoàn.

Bồ đoàn kia không phải cỏ không phải vải bố, chẳng phải kim loại chẳng phải đá, còn hơi sinh nhiệt, khi ngồi xếp bằng lên thì có một nguồn linh lực dũng mãnh tràn vào kinh mạch, chậm rãi du tẩu.

Khiến cho kinh mạch khô cằn đã lâu của Lâm Phương Sinh lại trở nên đầy ắp. Y vừa mừng vừa sợ, phân ra một chút ý thức, dẫn đường cho linh lực vận chuyển Chu Thiên.

Một bên y cung kính nói, “Không biết tiên bối gọi vẫn bối đến vì chuyện gì?”

Hoàng Long xùy một tiếng, cũng ngồi xuống một cái bồ đoàn khác, khoanh một chân trên ấy, một chân thả xuống mặt đất, tư thái rất càn rỡ; lại lấy ra một hồ lô rượu, giữa đầu tu một ngụm, “Khắc bản thủ lễ*, từ cổ đến giờ không đổi, làm có chút gì phong phạm của cuồng nhân Kiếm tu! Vạn

Kiểm môn các người, chân chân nhất địa không bằng nhất đại**! Mà thôi, ta hỏi người, người là Lâm Phương Sinh Lâm Tụng?”

*Ý chỉ cứng nhắc, cố hủ.

*Ám chỉ sự lụn bại

Ba chữ “Vạn Kiểm môn” vừa mới vào tai, Lâm Phương Sinh như bị sét đánh, chuyện cũ trước kia như nước lũ tràn về, suýt nữa thì khiến kinh mạch y thác loạn.

Y vội vàng áp chế thần kinh, hỗn loạn trong lòng dần lắng xuống.

Y lại thành hôn với sư tôn, lấy làm phu quân...

Nếu ngày sau thoát khỏi bí cảnh, y sao có thể đối mặt với người, còn có...

Lâm Phương Sinh tâm trạng phức tạp, mờ mịt ngỡ ngàng, nhưng vẫn đáp, “Vãn bối là Lâm Phương Sinh, nhưng... chưa từng tên Lâm Tụng.”

Nhân giới lễ chế sâm nghiêm, phạm đã là người trong thị tộc đều phải có tên viết, nhưng tu sĩ cũng có rất nhiều khuôn sáo, cho nên Lâm Phương Sinh chỉ là Lâm Phương Sinh, Chinh Mạc cũng chỉ là Chinh Mạc.

Hoàng Long khẽ hừm một tiếng, hai mắt ánh kim nhìn y chăm chăm, lại đột ngột cười to, “Cũng thế. Ta hỏi người, Lâm Phương Sinh, người nay thân quần lấy sáu đoạn nghiệt tình, nếu cứ mặc kệ vậy chỉ sợ sẽ gây nên hậu quả xấu. Người có từng tính toán gì chưa?”

Lâm Phương Sinh hơi giật mình, lại để ý vị Hoàng Long này không biết là cao nhân nơi nào mà lại nhập vào giấc mơ của y, lại tìm hiểu những chuyện ** trong lòng y, hình như... hơi xen vào chuyện của người khác.

Hoàng Long thấy vẻ mặt y như vậy cũng suy đoán được một chút, lại cười sang sảng, “Người đang thăm oán ta nhiều chuyện đúng không? Chỉ là chuyện này liên quan đến cả lục giới, nên phải cẩn thận.”

Như vậy càng khiến Lâm Phương Sinh ngẩn ra, “Văn bối và... mấy người kia có khúc mắc, sao lại liên lụy đến lục giới?”

Hoàng Long cười rộ lên, dùng một ngón tay chỉ chóp mũi mình, “Bởi vì ta.”

Thấy Lâm Phương Sinh bắt đầu lẩn lộn, Hoàng Long mới cẩn thận giải thích.

Hóa ra Hoàng Long là tu sĩ Thượng Cổ, sinh ra tại Vô giới, bởi vì một lần thời không loạn lưu mà bị cuốn vào Ma giới, tu luyện thần tốc, gần như trở thành kẻ mạnh nhất Ma giới.

Giữa trận đại chiến lục giới, đã bị Chân Thần Thượng Cổ đánh bại, cùng với chúng ma đầu khác bị ném tới Ma giới, bị hạ tường vây, ngay cả những Ma Tu trên Nguyên Anh cũng bị giam cùng.

Hoàng Long bất mãn với quyết sách của Chân Thần, ý đồ dùng chính bản thân để đánh tan tường bao, ai ngờ bị phản chấn đánh tan Nguyên Thần, những tường bản thân thân tử đạo tiêu, ai ngờ lúc tỉnh dậy đã về Vô giới.

Vừa dịp Vô giới lúc ấy bạo tẩu, ông cần đi trước tìm cách khống chế Vô giới, ai ngờ nó lại thôn phệ sang không gian Ma giới, càng khiến vô số thời không khác loạn lưu, Hoàng Long chưa kịp làm gì đã bị ném vào Nhân giới.

Giờ đây ông ta phi nhân phi quỷ, pha ma phi yêu, chỉ là một chấp niệm trôi nổi giữa lục giới, một người sống không chốn gửi hồn, chực chờ bị tiêu

tán, may mà có một thần vật Vô giới tên Khiếu Nhật hắc du mộc để kí sinh, kéo dài hơi tàn.

Không ngờ nhân họa đặc phúc, khối gỗ hắc du kia lại cắm rễ trong Kinh Thiên các, khiến ông ta gần ngưng tụ lại được.

Hoàng Long cười nói, “Thiên Kinh các đã nhận người làm chủ, cho nên ta cũng đành phải mượn thân thể của người sử dụng một chút.”

Lâm Phương Sinh nhú mày, cảnh giác nhìn, “Ý tiền bối là muốn đoạt xá...”

Bàn tay của Hoàng Long chọt vỗ vào đùi, cười ha hả, ” Nếu đã đoạt xá thì cần gì phải nhập vào mộng, cứ đoạt trực tiếp luôn đi! Chỉ là tên tiểu tử người khúc mắc nhiều quá, biết nhiều người, nếu đoạt chỉ sợ sẽ bị nhận ra ngay, khiến cho hồn phi phách tán.”

Lâm Phương Sinh đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng, “Không biết ý Hoàng Long tiền bối là gì?”

Hoàng Long nhìn thẳng vào y, “Ta biết người thâm nhập vào Ma giới là để ngăn cả Vô giới bạo tẩu, cũng coi như không mưu mà hợp với mục đích của ta. Cho nên muốn mượn tạm cơ thể người đi vào Vô giới để ngăn cản chuyện này.”

Lâm Phương Sinh thấy vẻ mặt ông ta thành khẩn, khí tức buốt giá, không có vẻ làm bộ, biết ông ta đang nói thật. Huống chi này Vô giới không có cách nào ứng phó, mà Hoàng Long này có vẻ như biết cách, vậy chỉ có thể tin người.

Chỉ là....

“Vậy thì có liên quan gì đến... tình nghiệt của vân bối?”

Hoàng Long thở dài, nhắc chiếc quạt hương bồ lên vỗ vỗ vai Lâm Phương Sinh, lời nói thâm thúy, “Nếu người tâm tư chưa định, đạo tâm chưa yên, vào Vô giới sẽ mất đi lực ngưng hợp, chỉ sợ sẽ tan biến ngay lập tức. Mà Vô giới tức “vô tọa vô vật”, biến mất hoàn toàn. Cho nên khi tu phải thật kiên quyết mới có thể bảo vệ đạo tâm.”

Lâm Phương Sinh từ từ nhắm mắt, nhìn vào đạo tâm mình.

Lại nghe Hoàng Long lắc đầu, “Lấy ý kiến lão phu thì thượng sách đều thể cả. Đã có tình hữu duyên thì cần gì phải vứt bỏ để mà chịu tội. Huống chi lấy thể yếu của người thì mấy người trợ giúp song tu trăm lợi chứ không hại. Mà cái việc sung sướng này thì mấy người chia sẻ cũng không uổng dâm...”

Lâm Phương Sinh thấy từ ngữ ông ta càng khó chịu nổi thì xấu hổ vô cùng, “Tiền bối đừng nói giỡn...”

Hoàng Long cười ha hả mấy tiếng, còn định nhiều lời nữa nhưng lại sửa miệng, “Canh giờ không sớm, người cứ cẩn thận mà nghĩ, quyết định thận trọng. Nhưng chuyện về Vạn Kiếm môn kia, vạn vạn lần không được nhắc tới trước mặt Quốc chủ. Người đang ở giữa pháp trận trong kính, nếu không phải tự mình tỉnh ngộ sẽ không cách nào thoát khỏi. Ta phải tìm chỗ trốn...”

Lâm Phương Sinh mở mắt, hóa ra Hách Liên Vạn Thành đã dậy rồi, thấy y tỉnh thì nói, “Xuất phát ngay tức khắc.”

Mộng cảnh rõ ràng ngay trước mắt, từng câu từng chữ của Hoàng Long vẫn còn ần ần trong đầu.

Lâm Phương Sinh gặp lại sư tôn càng thêm xấu hổ, đành im lặng đứng dậy, cùng thay đồ với Hách Liên Vạn Thành, áo giáp lạnh lạnh khi đi vang lên tiếng lách cách.

Hách Liên Vạn Thành thấy y không nói gì, nghĩ y bồn chồn thì nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai, hai người rời điện, cười lên hắc mã có sừng, đi ra ngoài thành chờ xuất phát.

Khi lính liên lạc cất giọng cao vút, “Xuất phát-!”, tiếng kèn vang lên, năm vạn trung lộ đại quân do Hách Liên Vạn Thành dẫn đường xuất phát, vạn mã bốn đẳng, mang đủ quân nhu theo sát, cát vàng cuộn tung trời, khi cách đô thành Thiên Vân ba mươi dặm đã thấy phía đông là một dải mây vàng.

Đại quân xuất phát hai ngày, quốc đô Thiên Vân đã xảy ra dị biến, linh xà xích hỏa trong cung đột ngột rẽ nước phóng lên cao, một mảng tường đỏ tươi giữ không trung, một con cá màu xám đi bên cạnh; một xà một ngư xoay một vòng rồi bay về phía đông, hòa cùng với tầng mây.

Dân chúng thấy vậy đều nói linh thú trấn quốc đi theo giúp đỡ Quốc chủ, có hi vọng sẽ thắng; tất thấy đều vui sướng, dâng hương cầu nguyện.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hoàng Long Phá Trận

Bên ngoài Trấn Ma tháp, chấm đen nhỏ phía chân trời đã dần mở rộng ra, hết như một mặt trời đen tỏa ra thứ quang mang tăm tối.

Tốc độ ăn mòn của Vôgiới và sụp đổ của Ma giới đã nhanh hơn rất nhiều, ngoài tháp quần ma đánh trống reo hò, kẻ nhất gan đã bắt đầu lui lại.

Trần Xương kéo dây cương, khiến cho chiến mã dừng lại. Phía ngoài tháp, từ mặt đất cho đến trời cao đều bị ma khí dày đặc bao phủ, ông cảm thấy lo lắng, liền quay ngựa sang vị đế vương bên cạnh.

Vị quý công tử thanh tú văn nhã, thế gia cao hoa đã biến mất tăm, nam tử trên lưng ngựa kia khôi ngô tựa núi, đôi mắt đen thăm nặng nề thâm trầm tựa biển đang lóe những tia thần nhiên, đường nhìn quần ma kia không hề có chút e ngại, mà giống như mãnh hổ phát hiện con mồi nhiều hơn. Trần Xương lại mở miệng lần nữa, “Bệ hạ...”

Công Dã Minh Kính chỉ khoát tay, ngăn Trần tướng quân đang định nói tiếp lại, chỉ nhìn hai ngọn đèn cổ đồng xanh, chính là Tỏa Hồn đăng và Sư Hồn đăng khi xưa Diêm Tà đã sử dụng.

Hai ngọn đèn cổ đón gió mà lớn, cao to hết như hai cột đá thần điện, ba người khó lòng ôm xuể. Chúng vọt lên giữa không trung, bay về phía quần ma.

Ánh sáng màu xanh ám bùng lên, chiếu rọi lên vạn Ma vật. Thư đăng sư hồn, hùng đăng khóa hồn, tiếng kêu thảm thiết rộ lên, vô số hồn phách lớn nhỏ không đều, sáng rọi bắn ra bốn phía, bị rút ra khỏi cơ thể hợp thành một dòng màu đỏ, chảy vào trong hùng đăng.

Công Dã Minh Kính thờ ở lạnh nhạt, khi ánh đèn trong hùg dđng đđ ảm lại thì vươn tay, lấy viên hồn châu mà hùg dđng vừa luyện chế xong nđm vào trong tay. Bên trong châu là hồn phách dày đặc, viên châu to bằng nđm tay trẻ con, sáng rọi bốn phía; so với viên tiểu hồn châu La Hạo Nhiên khoe ra khi xưa đúng là khác nhau một trời một vực.

Thủ lĩnh như Mục Thiên Hàng đã nhập tháp, bên ngoài đđng như thể rđn mất đầu, Công Dã Minh Kính thu về hơn mười viên hồn châu rồi thì lũ Ma quân mới hồi phục lại tinh thần giữa chốn tai nạn ngập đầu, lập tức có một ít Ma vật lập tiểu đội với Nhân tu cùng đánh.

Công Dã Minh Kính nói, “Trần Xương, theo kế hoạch mà làm việc.”

Hắn tung lên một viên hồn châu, dùng kiếm đâm thủng, hồn châu kia lập tức bùng lên một luồng tử khí nồng đậm, vây lấy vị đế vương dòng giống long tộc, ngưng mạch Hóa thần này. Một cỗ linh áp khủng bố toàn thân vô thanh vô tức nhưng lại mạnh mẽ vô cùng tán ra, nén ép khiến những Ma vật tu vi thấp bị tan xương nát thịt, lại thành chất nuôi cho Tòa Hồn đđng.

Chiến mã cũng rất chấn kinh, hí điên cuồng.

Công Dã Minh Kính mặc kệ những thứ đó, nhún mũi chân, lập tức bắn ra ra khỏi lưng ngựa, thân ảnh vàng óng ánh, chớp mắt đã vọt vào cửa Trấn Ma tháp.

Trong ngực Trần Xương bây giờ cũng đđng có một đạo mật chiếu, nếu Công Dã Minh Kính xảy ra chuyện gì ở Trấn Ma tháp sẽ truyền đế vị cho Lụcvương.

Mệnh số đã đđng trời định từ lâu, phạm nhân có tâm muốn nghịch thiên kháng mệnh, khó tránh khỏi việc nhất niệm thành ma, làm ra những chuyện điên cuồng. Mà Công Dã Minh Kính bây giờ đđng phạm vào điều ấy.

Trần Xương cắn răng, đại đao vung vào không trung bụi mù, quát, “Giết!!!”

Sĩ binh chung quanh cũng hô đáp dậy như sóng biển, chiến mã phi như bay, hai nhánh quân cùng vây đánh một lúc, vung lên vô số tứ chi huyết nhục.

Ngoài tháp chiến sự sôi sục, trong tháp cũng như vậy.

Lâm Phương Sinh và Hách Liên Vạn Thành đang đứng trên một chỗ sườn núi, quan sát hai bên quân giao chiến cách đó không xa.

Phép thuật hòa cùng lửa đạn, cũng thảm thiết không kém.

Doanh trường của chủ tướng quân địch thấp thoáng giữa sương mù dày đặc, duy chỉ thấy một chiếc cờ lớn bay phấp phới, lại nghe lính liên lạc báo lại, chiến sự đang giằng co, cầu thêm viện quân.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hách Liên Vạn Thành lướt qua chân núi, thi cốt chất thành núi, máu chảy thành sông, máu tươi ngấm xuống đất nhuộm như bùn lầy, cảnh tượng hết như địa ngục ao máu.

Thứ đặc hơn máu kia, và cả những binh sĩ thương tật kia nữa, trông thật quá chùng...

Lâm Phương Sinh nắm chặt tay, lại nghe Hách Liên Vạn Thành lãnh đạm nói, “Phương Sinh, người có thể coi đây chỉ là giấc mơ, nhưng những hồn phách của các sinh linh này phải chịu tra tấn thống khổ là thật.”

Lâm Phương Sinh chưa hẳn sáng tỏ ý người này, Hách Liên Vạn Thành đã thúc vào bụng ngựa, “Thôi, tạm thời thế đã.”

Tay cầm trường thương, cất cao giọng nói, “Chinh Mạc, Phương Sinh, Viêm Dạ, theo vi sư xuất trận.”

Lâm Phương Sinh mắt nóng lên, thoáng nhìn qua đôi mắt kính hồng của sư tôn, hình như cũng có phần quyến luyến.

Chinh Mạc và Viêm Dạ dường như vừa tỉnh mộng, bốn người bốn ngựa, hệt như bốn thanh lợi thương, phá tan trận địa.

Mục Thiên Hàng một thân hắc y hắc giáp, cũng cầm một thanh trường thương bằng thiết tinh đen thẫm, đầu thương tẽ làm ba, hơi giương nghiêng nghiêng. Hắn ta ngẩng đầu ưỡn ngực cười trên một con ngựa một sừng màu đen. Sát khí quần toàn thân hệt như một sát thần, ánh mắt có vài phần ngoan lệ, lại có cả phần nộ, khiến ánh nhìn thiên hạ bề nghề kia như bị hòa tan đi phần nào.

Một bên là Mục Thiên Hàng, một bên là Vạn Kiếm môn, đương lúc giăng co, một làn sương mù dày đặc màu đỏ xen đen phủ xuống, những tiếng vũ khí đánh thép, chiến mã hí vang, từng bóng dáng chết trận sa trường đều như bị hòa tan, biến mất không chút tung tích.

Thiên địa câu tịch, ngay cả chiến mã bọn họ đang cười cũng đã mất tăm.

Mục Thiên Hàng cười ha hả, giọng đầy trào phúng, “Bốn tọa quá lắm mới chỉ quấy vài thị phi, giết mấy nghìn hồn phách thôi mà người đã ngồi không yên rồi. Hách Liên Vạn Thành, uống cho người tu Sát đạo, sao lòng dạ lại tựa đàn bà vậy, giảm cho bốn tọa không ít chuyện.”

Hách Liên Vạn Thành chỉ nói, “Binh hồn vô tội.”

Chinh Mạc cùng Viêm Dạ còn đang nghi hoặc, bèn hỏi, “Sư tôn, tộc cùng đã có chuyện gì xảy ra?”

Mục Thiên Hàng lãnh đạm nói, “Người đều ở trong kính trận của Lục Đạo tiên nhân nên không biết, nếu không phải do bốn tọa từ bi, thì sợ đã lạc vào giấc mộng ngàn năm, chỉ còn cách chết.”

Lời vừa dứt, sương mù bốn phía lại bắt đầu chuyển động, hết như có vật gì đang kháng cự lại. Mục Thiên Hàng nhíu mày, “Lừa chẳng được bao lâu, chúng sắp tỉnh lại rồi.”

Lâm Phương Sinh lúc này lại đột ngột mở miệng, “Chậm đã.”

Y lấy Thiên Kinh các ra. Từ lần tổn hại khi đến Băng nguyên lần trước vẫn được Lâm Phương Sinh giữ trong đan điền, giờ nó đã lành lại.

Các lớn rất nhanh, trở thành một tòa lâu ba tầng, linh tuyến chảy uốn quanh đình viện, gốc cây Khiếu Nhật hắc du ngày nào còn nhỏ xíu, giờ đã vững chắc vô cùng, kiếm ý dồi dào.

Lâm Phương Sinh nói, “Cơ hội khó có được, cùng vào đã, tới Vô giới.”

Ngữ điệu cùng thần sắc đã sửa lại, phóng đảng không kiềm chế được.

Hách Liên Vạn Thành ra tay nhanh như chớp, bắt lấy cổ tay Lâm Phương Sinh, hai ngón tay khác cũng nhanh chóng điếm vào ấn đường của y.

Lâm Phương Sinh thốt lên, “Phu, sư tôn!”

Rồi lại khôi phục trạng thái bình thường.

Thấy sư tôn không tập kích nữa, Lâm Phương Sinh mới nói tiếp, “Một lời khó nói hết, mời các vị vào Kinh Thiên các trước đã, ta sẽ kể rõ sau.”

Mục Thiên Hàng hừ lạnh một tiếng, hình như cũng phát hiện ra gì đó, xoay người bước vào trong Kinh Thiên các. Bốn người sư đồ Vạn Kiếm môn cũng theo sau.

Lâm Phương Sinh nhét linh thạch vào, Kinh Thiên các lập tức di chuyển, phá lớp sương mù dày đặc mà bay về phía không trung.

Cấm chế mở ra, hai luồng ánh sáng xâm nhập vào trong viện.

Một người một giao rơi xuống đất, An Hải ôm con hồng giao to bằng cổ tay trong tay mình, trên mặt lộ vẻ may mắn thật thà, “May mà không làm sao.”

Mấy người cũng không trì hoãn, Lâm Phương Sinh đứng dưới gốc hắc du, kể lại chuyện về Hoàng Long.

Gốc hắc du kia tựa như đang đứng một bên lắng nghe, thỉnh thoảng rung rung cành lá như thể gật đầu.

Hách Liên Vạn Thành và Mục Thiên Hàng, lần lượt từng người vươn tay nắm lấy một cành du.

Lại nghe ngữ điệu của Lâm Phương Sinh biến đổi hẳn, y quát, “Không được!” Lại cười khò, “Hai người các ngươi một kẻ Kiếm tu, một kẻ Ma tu, nếu đồng thời thăm dò, lão phu cố ứng phó cũng không đến nỗi, nhưng nếu kinh động đến Lục Đạo, sẽ phải hao tâm tốn sức phá bỏ kính trận, sẽ gây chậm trễ.”

Lâm Phương Sinh vốn tuấn tú thuần hậu, sư môn giáo dục tốt vô cùng, dáng vẻ hết làn gió xuân, vừa nhìn đã sinh hảo cảm.

Giờ thần thái lại thay đổi hẳn, khiến người ta thấy không được tự nhiên.

Hai người kia còn chưa đụng vào gốc hắc du, Viêm Dạ lại đột nhiên nổi giận, phá nát quần áo mình, đẩy ngã Lâm Phương Sinh xuống mặt đất, nhe răng gầm gừ, hàm răng nhọn chỉ cách cổ họng y có nửa tấc, hai mắt lam sẫm nhìn y chăm chăm.

Lâm Phương Sinh-Hoàng Long, bất hạnh chỉ có tu vi Kim Đan, thoát không nổi, chỉ có thể nghiêng đầu né từng luồng hàn khí phá vào mặt, nói, “Người không muốn để lão phu chiếm được thân thể người mình thích?”

Nhớ năm đó lão phu anh tuấn vĩ ngạn, cao to như ngựa, lưng hùm vai gấu, nào có giống tiểu kiếm tu này, eo nhỏ như vậy.... Khụ khụ... Ê... Tên súc sinh này... Cút ngay!”

Phía sau là do Lâm Phương Sinh giãy dựa đạp đá, Chinh Mạc túm lấy phần da gáy Viêm Dạ xách nó ra.

Đám người còn lại cũng nhăn mi, vị Hoàng Long này thật giáo hoạt, nếu gặp tập kích sẽ lùi về sau, đưa Lâm Phương Sinh ra làm lá chắn.

Vừa thấy Viêm Dạ bị giữ lại, Hoàng Long lại nói tiếp, “Chỉ cần xong việc, các vị việc gì phải câu nệ, nếu đã nếu từng chung đụng da thịt với tên tiểu tử này, linh lực giao hòa thì y sẽ không gặp tổn hao gì, đều sẽ cảm nhận được hết. Hoàng Long ta tuy không phải đại tiên nổi tiếng gì nhưng vẫn là một nam nhân, nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ tạm mượn thân xác của kẻ khác để làm việc. Xong rồi sẽ tự rời đi.”

Mục Thiên Hàng cười lạnh, “Các hạ tuy từ Vô giới, lại là Ma tu, nhưng nhiệt tình với nguy cơ Vô giới như vậy, thật đúng là hết mình vì lợi ích chung, tấm lòng bao la.”

Hoàng Long cười hê hê, đưa tay tự xoa eo mình, sờ soạng xong thì tự vuốt tay, “Nhắc tiểu kiếm tu này hộ ta, nhớ thêm vào bên hông một hồ lô rượu...” Lại nhìn sang Mục Thiên Hàng, nghiêm nghị nói, “Huyền Xương vương tử nói câu ấy sai rồi, nếu là Lâm Tụng mệnh trong sớm tối, vương tử có muốn ngồi yên không?”

Lời vừa dứt, sắc mặt Mục Thiên Hàng thay đổi rõ rệt, âm âm trầm trầm như sơn vũ dục lai*, sát ý đầy mình.

*Trích từ “sơn vũ dục lai phong mãn lâu”, ý chỉ một sự vật sự việc nào đó thay đổi quá đột ngột.

Hoàng Long lại không hề sợ hãi, cười mỉm đưa tay vào trong Càn Khôn giới, lấy mấy viên linh thạch thượng phẩm ra ngắm nghía, rồi lại đi thẳng vào chính giữa Thiên Kinh các, chập chập, “Tiểu tử này thật có thân gia phong phú, nhóm tướng công ai cũng rất sủng y. Không uống công bị người phá hủy số mệnh nhân duyên của cả lục giới, hiện giờ cũng đã được phúc báo.”

Mục Thiên Hàng càng thêm lạnh lùng, thần tình hắc khí, nhìn về phía Hoàng Long.

Chinh Mạc ngồi xồm xuống trấn an Viêm Dạ, nghe thấy Hoàng Long nói vậy, mà Mục Thiên Hàng lại có biểu hiện như kia, cũng hỏi, “Huyền Xương vương tử chỉ là biểu hiện trong mộng, vì sao...”

Hách Liên Vạn Thành không đáp, chỉ im lặng nhìn Hoàng Long đi vào các.

An Hải canh giữ bên linh tuyến, tựa đầu bên giao long đang tìm hiểu nước, gật đầu lia lịa, lại vòng quanh gốc hắc du, nói, “Nhà của cung chủ ta, từ lúc vương triều Khánh Long được lập tới nay, cộng lại đã hơn một ngàn một trăm năm. Trước Khánh Long đúng là Huyền Xương, vương thất cũng đúng họ Mục. Chỉ là tu sĩ xưa nay không quan tâm việc phàm tục, mà Khánh Long cũng có ý che giấu; vậy nên ngàn năm nay không được biên vào sách sử.”

Chinh Mạc nhìn về phía Mục Thiên Hàng, hóa ra lão ma nghìn tuổi này lại đúng là con cô tiên triều, không hiểu sao lại lưu lạc Ma giới, trở thành kẻ hùng bá một phương.

Mục Thiên Hàng cười lạnh, “Thân thế của bốn tọa đầu có can hệ gì tới các ngươi, nếu còn truy vấn nữa, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

Lúc này Thiên Kinh các chấn động âm âm, như có vẻ đang tăng tốc, rồi khỏi kính trận, lại lựa một khe hở trong không gian mà lao thẳng tới Vô

giới.

Hoàng Long đang sửa lại phù trận ở trung tâm các, khiến thứ phương tiện ngày đi ngàn dặm trở thành một thứ pháp trận xuyên không gian rất thần kỳ.

Rồi sau đó ông ta vội vàng chạy tới, “Các vị phải hết sức bình tĩnh, nếu giờ đánh nhau tại đây, ảnh hưởng đến vị Kiếm tu này thì hối cũng không kịp.”

Ho khan thêm tiếng nữa, ông nhìn quanh bốn phía, “Hôm nay ta không có nhiều thời gian lắm, có hai chuyện. Lần này đi Vô giới, hung hiểm vạn phần, nếu trong lòng có nghi hoặc, vào Vô giới sẽ thần hồn tiêu tán. Cho dù đạo tâm kiên định, cũng chỉ sợ, có đi không có về... Lão phu vốn là người Vô giới, cũng chưa về, mà không về cũng vậy, nhưng các vị căn hệ thâm sâu, cần cân nhắc cẩn thận.”

Trong lúc không ai nói gì, linh tuyến chợt truyền đến tiếng nước chảy, Tư Hoa Quân đã đứng lên từ trong nước; vẫn là hoa phục cấm tú, khí độ cao hoa, khoanh tay mà đứng, “An Hải, người mau quay về, cùng Tiểu Hồ tạm thay vị trí bốn tọa, chưởng quản Thủy Tinh cung.”

An Hải sững sốt, lớn tiếng nói, “Ty chức nguyện tùy thị kẻ bên, cùng đi Vô giới.”

Tư Hoa Quân cười, “Khó khăn thấy người có tâm như vậy, nhưng tâm huyết mấy trăm nay của bốn tọa phó thác cho người, đừng để ta thất vọng.”

An Hải ánh mắt hàm lệ, quỳ xuống lạy Tư Hoa Quân.

Tư Hoa Quân chậm rãi gật đầu với Hoàng Long, “Làm phiền Hoàng Long tiền bối.”

Hoàng Long vung ống tay áo, An Hải lập tức biến mất.

Mà trong kính cung kia, giữa mặt một chiếc kính bát quái chột rớt xuống một con cá ông nhỏ chidài hơn một tấc, giãy lạch đạch trên đất hai cái, rồi mới hóa thành người.

Lục Đạo nửa mê nửa tỉnh, bị tiếng của con cá kia kinh động, đảo mắt qua phát hiện đã mất hành tung của đám người kính trận, mày liễu nhíu lại, cả giận nói, “Người sao có thể làm bậy như thế, dám đào thoát khỏi kính trận của bản tiên!”

Phía bên kia, Hoàng Long thông thả nhìn lướt qua tất cả những người còn lại, “Còn nửa canh giờ nữa là đến Vô giới, nếu muốn đi thì mau báo cho lão phu.”

Thấy mọi người không nói gì, Hoàng Long ho khan thêm tiếng nữa, “Còn một chuyen nữa cũng quan trọng, lão phu ở bên trong đã thấy kinh mạch của Lâm Phương Sinh huyết ảnh rất mạnh, long huyết chồng chất. Nếu không mau chóng loại trừ, vào Vô giới rồi mà lại phát tình thì... Khụ khụ, chỉ sợ có điều liên lụy.”

Tuy vị tu sĩ Thượng Cổ này nói khá uyển chuyển, nhưng ý tứ thì lại trắng trợn. May mà giờ Lâm Phương Sinh không nghe được, nếu không sẽ xấu hổ và giận dữ muốn chết!

Vừa nói xong, Hoàng Long lập tức nhắm mắt, hôn mê.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Long Huyết Tẩn Trừ

Giữa một màu trắng sáng, Hoàng Long vẫn một chân đạp đất, chân kia gập vào trên bồ đoàn, bàn hết việc tại Vô giới rồi mới cười dài, “Người nghe rõ chưa?”

Lâm Phương Sinh nghiêm túc đáp, “Vãn bối nghe rõ. Nhưng vẫn có chuyện chưa rõ.”

Hoàng Long thở dài, “Vừa có người hỏi rồi. Vì sao như thế, làm sao như vậy, luyện thuyên dài dòng cũng phiền! Lão phu đi khắp lục giới, làm việc đâu cần nhiều lý do, thích làm thì làm, thích đi thì đi, ai có thể quản ta?”

Dứt lời thì trợn trừng mắt, rất có vẻ lão ma lệ khí.

Lâm Phương Sinh thở dài, “Tiền bối không chịu nói cũng không sao.”

Hoàng Long thấy thế lại có vẻ hơi tức giận, sờ sờ chớp mũi, lại nói, “Nay âm dương tương cách, sinh tử khó tránh, việc gì phải nhớ mong... Ta chỉ muốn nằng được khoái khoái lạc lạc, không bị những việc vặt kia làm phiền hà đến là được. Mà tiểu tử người đó, có phúc mà không biết hưởng, nếu phá hỏng thì tự mà đau lòng lấy!”

Lâm Phương Sinh đỏ mặt, im lặng một lát mới đáp, “Vãn bối... cũng không cố ý như vậy. Chỉ là...”

“Chỉ là việc này quá mức kinh hãi thế tục, liên lụy tới mấy người kia sẽ bị lên án?”

Lâm Phương Sinh không nói, tức là cam chịu vậy.

Hoàng Long giữa đầu cười to, “Ta hỏi người, một ngày hồng giao kia không giải phù văn cho người, người không thể cách hấn ta ngày đó?”

Lâm Phương Sinh đáp, “Không, không can hệ gì tới phù văn.”

Hoàng Long lại nói, “Ta lại hỏi tiếp, người cam tâm tình nguyện thành thân với Hách Liên Vạn Thành tại Thiên Vân?”

Lâm Phương Sinh lại đỏ mặt, “Trong trận, ảo ảnh hoặc nhân, sư tôn và ta là do nhầm lẫn giữa tình cảm sư tôn...”

Hoàng Long cười ha hả, “Đúng thế thực sao?”

Đương nhiên Lâm Phương Sinh không thể nói lại gì.

Hoàng Long vẫn cố chấp không bỏ, “Ta hỏi người, sư huynh người lúc ở Bách Lục đường không chịu ôm người, người có thấy mất mát?”

Lâm Phương Sinh giờ đến vành tai cũng nóng bừng, “Vì sao... Người lại biết được?”

Hoàng Long cười to, “Hai người các người lúc ấy còn vào Thiên Kinh các với ta, chẳng lẽ quên rồi?”

Ông ta cũng không cho Lâm Phương Sinh cơ hội bào chữa, nói tiếp, “Cho nên, khi sư huynh ôm người, người rất vui.”

Lâm Phương Sinh thở dài, trong lòng có quỷ thì hết đường chối cãi.

Giữa không gian trắng sáng yên tĩnh, giọng nói hùng hồn, khí thế bức người của Hoàng Long hỏi về chuyện với Mục Thiên Hàng và Viêm Dạ, khiến y không thể không đối mặt.

“Người cũng không phải tự trách. Tuy những khúc mắc này có liên quan đến người, nhưng cũng không phải do người. Nếu đã đôi bên tình nguyện,

không hại tới trời, vậy thì quan hệ gì tới người ngoài? Từ bản tâm, cầu đạinghĩa, ấy mới là lòng cầu đạo của một tu sĩ.”

Lâm Phương Sinh từ từ mở mắt, trước mặt một mảnh sáng ngời, ngữ điệu bình thản kiên định, khẽ cười, “Văn bối đã rõ, đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.”

Hoàng Long nét cười đầy mặt, nhắc tay vỗ vai y, “Chớ trách lão phu nhiều chuyện, nếu ngươi vào Vô giới mà chẳng may bị tiêu tán; chỉ sợ lão phu sẽ bị đám người kia đuổi giết hết thập phương lục giới mất!”

Lâm Phương Sinh sắc mặt hơi ửng, cười nói, “Hoàng Long tiền bối nói đùa.”

Hoàng Long cười sang sảng, đứng dậy, “Ta về gốc hắc du trước đã, đợi ngươi tẩy hết long huyết rồi tính tiếp.”

Lúc Lâm Phương Sinh tỉnh dậy thì thấy bản thân đang nằm giữa lớp vải dệt mềm mại, trên đầu có màn che màu xanh đậm nhạt, xuyên qua lớp màn bán trong suốt có thể thấy vô số linh thạch chớp nháy, hóa ra là y đang ở tâm trận Thiên Kinh các.

Không biết từ khi nào mà ở đây đã chuyển đến một chiếc giường lớn khắc hoa, mùi hương ngào ngạt.

Lâm Phương Sinh ngồi dậy, vén rèm lên, chỉ thấy mọi người đã tụ tập đầy đủ trong phòng.

Sư tôn và Mục Thiên Hàng đang thủ trấn tâm trận, lúc nào cũng chú ý đến các sự biến hóa, đồng thời cũng dùng chính kiếm khí hoặc ma khí của mình để chỉ huy Thiên Kinh các bay qua chỗ giao nhau giữa Ma giới và Vô giới. Viêm Dạ tùy thị ở bên cạnh, đôi mắt lam sẫm luôn để ý tới chỗ Lâm Phương Sinh, giờ thấy y tỉnh rồi thì mắt lóe sáng; nhưng lại sợ sự uy nghiêm của sư tôn nên không dám động.

Tư Hoa Quân vẫn còn đả tọa, sắc mặt tốt hơn lúc trước một chút.

Chỉ có sư huynh là ngồi gần với y nhất, ngưng thần thúc Kim Đan chân hỏa, luyện hóa đan dược. Một luồng chất trắng bạc uốn quanh ngọn lửa, từ từ cô đọng thành hình.

Tài nghệ thuần thực cỡ này Lâm Phương Sinh không làm được, nên bắt đầu nảy sinh lòng hâm mộ, “Thuật luyện đan của sư huynh có ích thật đấy.”

Sắc mặt Chinh Mạc hơi tái, có dấu hiệu của việc hao phí quá độ, đành điều tức một chút, đứng dậy tới gần sư đệ mình mà cười, “Làm nhiều quen tay thôi. Sư đệ cứ dốc lòng cầu kiếm đạo, việc này cứ đểta được rồi. Há miệng.”

Rồi nhét viên đan dược vừa luyện vào miệng y.

Hồi nhỏ y được sư huynh đút cho đã quen, vẻ mặt vẫn bình thường, ngoan ngoãn ngậm lấy viên dược, phát hiện tầm mắt tất cả những người còn lại đang đổ về đây, mới thấy hơi hơi xấu hổ.

Viên đan dược màu bạc vừa vào miệng đã hóa thành một dòng ấm nóng chảy xuống họng.

Tư Hoa Quân cười lạnh một tiếng, “Người quen nói lấy lòng rồi hả, phương thuốc kia là bổn tọa cho đấy nhé.”

Chinh Mạc vẫn bình thản cười ôn hòa, “Vâng, đã phiền cung chủ phí tâm.”

Lâm Phương Sinh thấy sư huynh mình lại ở chung thân mật với cung chủ thế này rất kinh ngạc, tự đoán thử được một chút, lại thấy quẫn bách, ho khan một tiếng, “Đan dược này là gì?”

“Giúp người loại long huyết, làm sạch kinh mạch. Ăn vào rồi thì mau hành công.” Chinh Mạc lại hỏi, “Có biết làm như thế nào không?”

Đợi đến cực hạn thì ép ra theo dương tinh...

Lâm Phương Sinh hơi gật đầu qua loa, “VẬY MUỐN VÀO VÔ GIỚI...”

Lại nghe sư tôn lạnh lùng cắt lời, “Tất nhiên là cùng đi.”

Lâm Phương Sinh trong lòng thư thái, mắt nhìn qua mọi người, lại lúi về giường, rũ rèm che xuống.

Lại nghe Tư Hoa Quân ngoài rèm cười, “Ở đây có ai chưa từng nhìn qua thân thể nương tử đâu mà.”

Lâm Phương Sinh hơi xấu hổ, không đáp lại hẳn, chỉ nhắm mắt ngưng thần, dẫn nhiệt lực của đan dược kia vào kinh mạch, từ từ khuếch tán ra.

Long huyết nguyên bản còn ẩn trong kinh mạch, gặp dược lực thì bắt đầu vận ra, thứ màu đỏ tươi loang lổ như rỉ sắt bám lên kinh mạch, Lâm Phương Sinh ngỡ ngàng, lạnh hết cả người.

Khi tĩnh tâm rồi, y vẫn thấy xấu hổ với những kẻ bên ngoài, kéo chăn ra chui vào trong đó, bao kín người rồi mới bắt đầu cởi quần áo, cầm nam căn của mình mà vuốt ve xoa nắn.

Trong chốc lát cả phòng yên tĩnh chỉ có tiếng thở dốc gấp gáp của Lâm Phương Sinh, khiến y vô cùng xấu hổ, ngay cả phù văn Hợp Hoan cũng không có chút động tĩnh.

Lâm Phương Sinh khá nóng vội nên ngón tay hơi thô lỗ, chà lên lớp da mềm mại rất đau, càng khiến y thêm ứ oải.

Chợt nghe Mục Thiên Hàng nói, “Đến.”

Cả phòng lập tức chấn động kịch liệt, cột trụ hành lang rung động, đung đưa kịch liệt, tiếng nổ vang lên âm âm, ba tầng lầu các Thiên Kinh dưới áp lực này mà vụn vẹo, chỉ có gốc hắc du và tâm trận ở tầng một là may mắn trụ được.

Đúng lúc Thiên Kinh các xâm nhập Vô giới, một luồng ánh sáng vội vã đuổi theo, nhưng chỉ trễ có một ly, đành đứng ngoài Vô giới, bất đắc dĩ mà lui lại.

Chính là Công Dã Minh Kính.

Dáng người vĩ ngạn kia chợt lộ vẻ suy sụp, ném mạnh một thanh linh kiếm vào không gian tối như mực kia, nhưng vẫn như trâu đất xuống biển, không hề gây đến nửa gợn sóng.

Lục Đạo đuổi theo những kẻ phá trận cũng tới được nơi này, thấy Công Dã Minh Kính tràn ngập phần uất, ma khí khắp người, đã đoán được bảy tám phần, ả ngồi trên pháp bảo hình hoa sen, thấp giọng thở dài, “Người là Nhân tu, không theo chính đồ cầu đạo, lại đi tìm đường tắt, còn dính phải tình nghiệt của kẻ khác, đây là tội gì? Chi bằng để ta giúp người xóa những tưởng niệm ma khí ấy đi, học theo thái thượng quên tình, ngày khác sẽ lại đạt thành.”

Công Dã Minh Kính cười khổ, “Ta ngày xưa nuốt ma, chỉ muốn tu vi của hã, không ngờ tình yêu của người nọ sâu đậm đến vậy, tuy thân tử đạo tiêu rồi mà vẫn khắc cốt ghi tâm, không đem đi đâu được... Giờ đây cũng không thể phân nổi là do ta bị y mê hoặc hay là chính ta tự nguyện nữa... Chỉ là, tiền bối liệu có nhớ một người nào chẳng?”

Lục Đạo thấy vẻ mặt đau khổ của hã, lại nhớ tới lần tao ngộ của bản thân, mười vạn năm, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng sẽ thấy dài.

Ôn nhu nói, “Nếu không có ai để mà nhớ, cả đời tịch mịch, không lạc không bạn, còn thú vui gì nữa.”

Nét mặt của Công Dã Minh Kính cũng giãn ra, cười nói, “Đúng là vậy đấy.”

Sau đó hắt tung ra mười viên hồn châu, đều đánh nát hết, hấp thu vào, thân mình bung ra như một con đại bàng, cuộn lên một cơn lốc mãnh liệt, xông vào bên trong bóng ma không giới hạn kia.

Những người trong Thiên Kinh các đương nhiên không biết những chuyện xảy ra ở bên ngoài, giờ đây đã vào Vô giới rồi, lâu các đã bị phá hủy phân nửa, bên ngoài là hắc ám vô biên vô hạn, vô thượng vô hạ, vô thủy vô chung; lâu các bay trong đó, không biết đang đi hướng nào.

Hách Liên Vạn Thành và Mục Thiên Hàng vẫn tĩnh tọa trong tâm trận, không thể phân tâm một chút nào.

Lâm Phương Sinh lại bị những biến cố liên tiếp khiến cho không thể xoay sở.

Chợt bức rèm lay động, một người nào đó nhấc chân lên, ôm y vào lòng, cơ thể với nhiệt độ ấm áp quen thuộc trùm lấy y, chính là sư huynh.

Chinh Mạc nói, “Sư đệ, đừng lo lắng.”

Ngón tay ấm áp giao lấy ngón tay y, cùng nắm lấy nam căn mềm mềm, ma sát lên xuống.

Xúc cảm xa lạ không cách nào tự chủ, lực đạo nặng nhẹ không thể điều khiển, đồng thời là một nguồn linh lực ôn hòa theo vào nam căn khiến thứ kia cuối cùng cũng có động tĩnh, từ từ lớn lên trong ngón tay.

Tiếng thở dốc dồn dập của Lâm Phương Sinh đương nhiên sẽ truyền ra ngoài rèm.

Ngón tay khác của Chinh Mạc lướt trên bờ lưng bóng loáng của sư đệ, xen vào khe đùi, xoa nhẹ lên nhập khẩu rồi từ từ nhấn vào.

Nhập khẩu bị ngón tay của sư huynh chà xát nên hơi đau đốn, lại hóa thành một dòng nhiệt tụ vào trong khớp.

Lâm Phương Sinh cúi đầu “ừm” một tiếng, giọng mũi nồng đậm, khiến từng tắc không gian đều mang vẻ phong nguyệt đến nhộn nhạo.

Chinh Mạc vẫn dùng ngón tay trêu đùa, cúi đầu hôn lên vành tai y, những nụ hôn dày đặc tựa từng đốm lửa nhỏ châm lên da thịt.

Lâm Phương Sinh dần được sư huynh dẫn vào khoái cảm, những hơi thở cùng xấu hổ cuối cùng đã tiêu tán đi, khép hai chân vừa mở ra lại, để ngón tay Chinh Mạc tiến vào sâu hơn nữa.

Chợt phát hiện một điểm nổi lên trên ngực bị một thứ nóng ướt chạm vào.

Lâm Phương Sinh mở hai mắt ngáp sương ra, đã thấy Viêm Dạ lên giường tự lúc nào. Nó đang cúi mình liếm liếm cắn cắn ngực y, khiến chiếc xuyên xuyên trước ngực thấm nước bóng loáng, nóng đến mức cứng lên.

Y kinh hãi, chực đẩy Viêm Dạ ra, Chinh Mạc lại đúng lúc rút ngón tay, thả mình ép người vào y từ phía sau; cảm giác vừa nóng vừa căng bất ngờ ập tới khiến Lâm Phương Sinh kêu lên thất thanh, nơi dưới đau nhức, lồng ngực tê ngứa, hai thứ trước sau khiến khoái cảm tăng vọt.

Lâm Phương Sinh đặt tay lên vai Viêm Dạ, chôn lưng vào lồng ngực Chinh Mạc phía sau, ngay cả giấy dựa cũng mất cường độ, mặc cho Chinh Mạc ngồi dậy, ép hai chân y mở ra rồi lại nhấn người vào. Lâm Phương Sinh đổi tư thế, chỉ thấy trên mình nặng nặng, “trường thương” nóng cháy của sư huynh xuyên vào trong cơ thể càng thêm sâu, luận động hơn cả bình thường. Phù văn bị đụng chạm đến mức nóng lên, mềm mại câu triền tại

đỉnh, tầm mắt ngập sương nhìn lại, giữa khe hở của rèm che thấy được bóng dáng của ba người khác nữa.

Điều này càng khiến y thêm xấu hổ, vừa định giầy dựa đã thấy Viêm Dạ quỳ gối xuống giường, đôi mắt xanh thắm tràn ngập tình cảm nóng bỏng; sau đó nó cúi mình xuống ngậm nam căn đang cao ngất của y.

Bị thứ nóng ướt mềm mại vây lấy, tiêu hồn thực cốt, cảm giác này hoàn toàn khác hẳn với lúc bị xâm nhập, Lâm Phương Sinh rên lên trong tiếng thở dốc, ngón tay bấu chặt lấy sư huynh, sau lại vô lực tựa vào lòng Chinh Mạc. Trước sau đều chịu sự trêu chọc, một bên là miệng lưỡi ướt át của Viêm Dạ đang phun ra nuốt nào, mái tóc bạc lạnh lạnh quét qua chân khiến y cuộn tròn cả ngón; bên kia là hung khí nóng rực của sư huynh, ngón tay bấu lấy eo càng cố vũ cho từng cơn khoái cảm.

Lâm Phương Sinh làm sao chịu được thế giáp công trước sau này, chỉ một chốc đã thét lớn, nhiệt dịch tuôn trào.

Viêm Dạ ngược đôi mắt sâu thẳm lên, nuốt sạch chỗ bạch dịch, đầu lưỡi mềm mại cực nóng còn cố liếm lên nam căn.

Lâm Phương Sinh đối diện với ánh mắt nó, lại thấy nó nuốt dương tinh của mình, trong đầu nổ ầm ầm, eo càng thêm run, sư huynh va chạm càng thêm mãnh liệt, khiến cho thân thể y hết cong lên lại uốn xuống. Phù văn càng như ra sức đón hùa, đánh vào thứ hung khí cứng nóng kia, sau đó là từng cơn co rút liên tiếp, bám chặt lấy thứ đó của Chinh Mạc. Lâm Phương Sinh cảm giác bản thân bây giờ là một phiến lá nhỏ, bị từng đợt sóng khoái cảm đẩy đến mức không biết đi đâu, Thức Hải cuộn sóng ngập trời, tất thảy đều là khoái lạc, ngay cả nam căn vừa tiết cũng bắt đầu to dần trong miệng Viêm Dạ.

Chinh Mạc thấy hơi thở của y rối loạn, ánh mắt ngập sương, ngón tay thon dài giữ chặt eo y, hung hăng đỉnh nhập, thân mình trong lòng lập tức

run lên cứng đờ, hết cong mình lại đến rên rỉ, thông đạo nóng như lửa chọt cắn chặt, y lại tiết lần nữa.

Chinh Mạc bị phù văn bao lấy gắt gao, cũng mở tinh quan, toàn bộ chỗ bạch trọc nóng hồi đều rót hết vào nội bích mềm mại của Lâm Phương Sinh.

Y luân phiên thất thần, chọt bị thứ nóng rực của sư huynh đổ vào thì run lên, linh lực trong kinh mạch tự vận hành, hai vòng tuần hoàn Chu Thiên đều được khởi động, chỗ dương tinh kia được hấp thụ sạch sẽ.

Đương lúc hoảng hốt, y lại có cảm giác bị người mở hai chân ra, cúi người đè xuống, thứ hung khí cường ngạnh được nhờ bôi trơn mà lại nhấn vào.

Thông đạo chưa tan khoái cảm, giữa cảm giác độn đau lại dâng lên sung sướng vô hạn, Lâm Phương Sinh liền cong chân quấn lấy eo lưng người nọ, rồi sau đó là khuôn mặt lạnh lùng của Viêm Dạ đập vào mặt y, nhưng sau đó cũng bị tình triều lấp mất. Eo hông hữu lực, từng lượt ra vào đến tận nơi sâu nhất khiến hông cũng tê đi, khiến y không thể nhịn nổi mà nhấc tay, tự cắn vào mu bàn tay mình.

Tư Hoa Quân cuối cùng cũng đứng dậy, nhíu mày nhìn Viêm Dạ, “Súc sinh đúng là súc sinh, thô lỗ như thế, không có phép tắc, người chẳng lẽ còn không bằng loài súc vật?”

Viêm Dạ thờ đốc, không để ý đến hăn, chỉ cúi đầu liếm lên khóe miệng Lâm Phương Sinh, ánh mắt lấp lánh hữu thần, hệt như thể đang nhắm nháp một món ngon.

Tư Hoa Quân đi đến, kéo lấy sau áo Viêm Dạ, “Lật người.”

Viêm Dạ khó hiểu, chỉ lấy một tay ôm sát Lâm Phương Sinh vào ngực, eo lại nhấn thêm mấy cái, Lâm Phương Sinh bật lên mấy tiếng thét khàn

khàn, muốn tránh khỏi vòng tay như thiết cô của nó, những tiếng nhỏ vụn gần như không nghe thấy, “Nhẹ.... Chút...”

Tư Hoa Quân thấy con súc sinh này bày ra cái vẻ bảo vệ thức ăn này thì bật cười, kiên nhẫn chỉ đạo, bảo cả hai lật người, Lâm Phương Sinh tách hai chân ra, đặt mình lên thân Viêm Dạ. Đúng lúc hai chân vô lực, lưng lay sắp đổ thì được cánh tay Tư Hoa Quân vòng lấy hông, một ngón tay lạnh lạnh chen vào nơi phía sau.

Thông đạo vốn đã bị lấp đầy còn bị nới ra, cảm giác đau đớn như sắp vỡ ập tới từ ngoài xộc thẳng vào trong.

Lâm Phương Sinh sắc mặt trắng nhợt, kêu thảm nửa tiếng, đã bị Viêm Dạ đỡ lấy gáy, dùng miệng chặn lấy, tham lam liếm cắn, cắn thận tuần tra khoang miệng y.

Lâm Phương Sinh chợt nhớ ra, con súc sinh này vừa mới nuốt.... Giờ nó lại không kiêng nể gì mà hôn môi, quả nhiên là cả gan làm loạn, trong nhất thời một luồng tà hỏa từ xương cùng bùng lên Thức Hải, ngay cả ngón tay của Tư Hoa Quân mang theo đau đớn cũng có chút khoái cảm, nam căn vừa tiết cũng lại cứng lên, đặt trên bụng Viêm Dạ.

Rồi say đó Tư Hoa Quân lại cử động ngón tay, cường ngạch xâm nhập. Hơi thở nóng bỏng của hãn phả sau gáy Lâm Phương Sinh, cảm giác hết như bị dã thú uy hiếp, khiến cho sau lưng y run rẩy, cong mình ngửa ra sau, rên lên khàn khàn.

Tư thế như vậy vừa đúng khiến cả Tư Hoa Quân và Viêm Dạ, một trước một sau cùng xâm nhập, hai thanh trường thương một trước một sau tranh nhau va chạm mãnh liệt, không hề lưu cho ai một đường sống. Lâm Phương Sinh muốn khép hai chân cũng không thể, giống như một con cá rời nước, tiếng thở dốc khàn khàn, cố giữ lấy chút thanh tỉnh ít ỏi giữa từng đợt khoái cảm.

Tư Hoa Quân lại nhéo lấy tiểu hoàn trước ngực y, tất cả những tiếng rên của Lâm Phương Sinh đều bị Viêm Dạ giữ lại, hóa thành những tiếng nước nở trong họng, nam căn phun tinh ồ ạt, tình triều nồng đậm đọng thành nước mắt, theo hàng mi đen dài của y mà rơi xuống.

Trong dòng chất lỏng trắng đục có vài sợi tơ đỏ tươi, long huyết đã bị ép ra một chút. Đầu ngón tay Tư Hoa Quân khê điếm, đốt cháy sạch sẽ chỗ long huyết kia, lại áp vào tai Lâm Phương Sinh mà dụ dỗ, “Nương tử, nếu còn muốn nữa, vậy tự mình động đi.”

Lâm Phương Sinh còn thở dốc, hai mắt vẫn mơ màng, nhẹ giọng nói, “Không cần...”

Eo lưng lại theo bàn tay Tư Hoa Quân vuốt ve mà bắt đầu đong đưa. Phù văn bị đẩy đến cực hạn, không chỗ nào chưa được chạm đến, tình triều mãnh liệt như chưa từng có.

Như thế muốn ép Lâm Phương Sinh đến một cảnh giới mới, tư thái đọa lạc, yêu dã phóng dăng, quyến rũ tới mức không ai muốn rời mắt.

Lâm Phương Sinh cũng nghe thấy được hơi thở bốn người xung quanh nặng hơn, nhưng không phân rõ là giọng của ai, chỉ thấy ở một nơi sâu thẳm có một cảm giác ngứa ngáy bùng lên không cách nào khắc chế, Viêm Dạ căn liếm lồng ngực, Tư Hoa Quân cũng theo sát đó; tuy trên người hắn có vết thương nhưng cũng không nhẹ nhàng hơn những lần trước là bao.

Lâm Phương Sinh chỉ có thể nói là đạt khoái cảm cực hạn, không ngờ lại có nhiều cơn sóng tình ập đến thế, liên tiếp nhắc y lên. Tay chân y bủn rủn, giọng khản đặc không cất nổi tiếng, chỉ có thể nước nở yếu ớt như một con thú con. Y lắc đầu lung tung, mái tóc đen nhánh ướt đẫm mồ hôi dán lên trên người, khê khóc, “Dừng... Dừng... Ta chịu không nổi...”

Tư Hoa Quân nói, “Cố chịu thêm chút.”

Rồi lại là những va chạm thô bạo, cảm giác đau đớn hòa cùng khoái cảm, Lâm Phương Sinh cuối cùng không chịu nổi nữa, khóc gọi cầu xin, bắp đùi cũng run lên, nam căn ép trên bụng Viêm Dạ cũng phun ra vài tia long huyết.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đầu Mối Đột Phá

Thiên Kinh các nửa tàn hết như một nhánh lục bình, trôi dạt giữa bóng tối mênh mông, gốc Khiếu Nhật hóa ra một tầng hắc quang, bao lấy nó mới ngăn cản được sự ăn mòn của Vô giới, lại thuận theo mạch chảy của thời không mà đi sâu dần vào Vô giới.

Những người thủ hộ ẩn sau lớp bóng tối đó lặng yên mở mắt, thấy thứ vật nhỏ bé yếu nhược này trôi dạt, lại được thần mộc của Vô giới bám vào nên vô hại, liền nhắm mắt không để ý tới nữa.

Mà bên trong Thiên Kinh các là cảnh tượng tứ chi ngang dọc, điên loạn đảo phượng, tựa như tiên cảnh.

Người thủ trận đổi thành Chinh Mạc và Viêm Dạ, Hách Liên Vạn Thành và Mục Thiên Hàng giờ đang nằm trên giường, một trước một sau vây lấy Lâm Phương Sinh đang trần trụi ở giữa, va chạm không ngừng.

Luận động lâu khiến phù văn trong thông đạo kia cũng phải chết lặng, nam căn bị ép xuất tinh nhiều lần, tinh quan đã sưng lên, long huyết bị đẩy ra đã nhiều lần.

Mục Thiên Hàng cúi đầu, mái tóc dài màu tím chạm cả xuống eo Lâm Phương Sinh, theo động tác hông mà khẽ đung đưa, hơi thở nóng bỏng phả bên gáy, hần ta há miệng cắn lên gáy y.

Lâm Phương Sinh thấy đằng sau đau xót, hết như bị mãnh thú tham lam cắn nuốt, ngửa đầu “A” lên một tiếng, lập tức bị Hách Liên Vạn Thành giữ lấy cổ, miệng lưỡi kề sát, nghiền áp mà liếm hôn, đầu lưỡi lướt qua hầu kết. Lâm Phương Sinh chỉ thấy toàn thân trên dưới không chỗ nào không bị xâm

phạm, không chỗ nào không bị trêu chọc, bao nhiêu dấu vết được hạ xuống, không cách nào xóa đi được.

Động tác mãnh liệt của hai kẻ, linh khí dày đậm, va chạm nhiều lần hết như muốn xuyên vào trong cốt tủy khiến Lâm Phương Sinh sống cũng không sống nổi, chết cũng không chết được, đau đớn càng tăng thì khoái cảm cũng càng thêm sâu.

Mục Thiên Hàng thác một chân y lên cao, làm cho thân dưới y rộng mở, hành động không còn bị trở ngại nữa, va chạm ái muội, tiếng nước chảy âm thầm, âm thanh cọ xát vào vải lụa, đồng thời là tiếng nước nổ trong họng của Lâm Phương Sinh, đẩy “bữa đại tiệc” này lên đến cực hạn.

Lâm Phương Sinh vô lực giãy dụa, hai tay bám chặt lấy cổ sư tôn, trước sau đều là sóng nhiệt đốt người, phù văn cũng không có cách nào hoạt động, tình triều ngập đầu lặp lại nhiều lần, giờ đã như nổ mạnh hết đà.

Hai người kia luận động rất lâu, khi đã tận hứng mới phun trọc dịch, thiêu đốt nội bích sừng đỏ không chịu nổi của Lâm Phương Sinh, đau đớn như bị găm nhăm khiến sắc mặt Lâm Phương Sinh tái nhợt, nam căn cố tiết ra một chút sắc đỏ.

Tư Hoa Quân thờ ơ lạnh nhạt, đầu ngón tay lại khẽ điểm, đốt chỗ long huyết kia đi, rồi cầm cổ tay y lên cẩn thận bắt mạch, “Còn một chút nữa.”

Lâm Phương Sinh nghe vậy thì hoảng hốt, nhưng nói không ra lời, chỉ lắc đầu.

Hách Liên Vạn Thành và Mục Thiên Hàng cùng rút ra, Hách Liên Vạn Thành nói, “Không thể, nếu tiếp tục giao hoan chỉ sợ sẽ gây tổn thương.”

Mục Thiên Hàng cân nhắc, lại lấy ngọc căn bằng đá núi lửa ra, dùng linh hỏa để luyện hóa, khiến thứ thô to kia dần trở nên thuần gọn hơn.

Hách Liên Vạn Thành có vẻ cũng hơi đoán ra, nhắc người Lâm Phương Sinh lên dựa vào lòng mình, Mục Thiên Hàng đưa ngọc căn đang uốn như xà tinh kia vào giữa hai chân Lâm Phương Sinh.

Ngọc căn được bao bởi một lớp phù văn rất dày, trông hết như một vật sống, vắn vẹo quăn lẩy bên hông Lâm Phương Sinh, một đầu cuốn lấy nam căn y mà ma sát, một đầu thì xen vào nhập khẩu đã bị tra tấn đến mức sung huyết của y mà chui vào thật sâu.

Ngọc căn chỉ to bằng ngón tay không hề làm bị thương nội bích bị xé rách, nhưng lại linh hoạt như nhiều so với các thứ hung khí trước, cẩn thận thăm dò phù văn nơi sâu kia, sau lại đột ngột phình to lên, bên ngoài nổi lên vô số hạt, kéo căng phù văn ra.

Lâm Phương Sinh ban đầu chỉ cảm thấy ngọc căn dài mảnh xâm nhập vào hơi tê ngứa khác thường, có thể chịu được.

Cả những sự kích thích tê dại ban đầu cũng chỉ khiến y ngã vào người sư tôn, khẽ khàng thở dốc.

Ai ngờ có đột biến này, thân mình như bị khoan từ chỗ sâu nhất, đau nhức, nóng bỏng, tê dại, bủn rủn, tất cả cùng nổ tung.

Người y cứng còng, giật bắn lên, bị sư tôn giữ chặt lấy, Mục Thiên Hàng điều khiển ngọc căn kia, động tác dần mạnh thêm.

Con rắn màu đen kia quăn lẩy bờ eo trắng muốt như ngọc hiện đang dằm mồ hôi của y, người đang rên thét hết hoảng kèm giọng mũi khàn khàn, không để ý y đã bị thương, tiếp tục xâm chiếm.

Lâm Phương Sinh nóng đến mức mồ hôi cũng bốc hơi, cố gắng giãy dựa, ngón tay bấu lấy cánh tay Hách Liên Vạn Thành, bị ngọc căn thô lệ kia đỉnh đến mức sắp ngắt, gào thét không thôi, cuối cùng thì òa khóc.

Ngay cả khóc cũng đã hụt hơi, thần sắc hoảng hốt tột độ.

Hách Liên Vạn Thành chỉ ghì chặt y trong ngực, hai mắt lãnh liệt không chút gợn.

Lâm Phương Sinh giãy dựa thêm một chốc mới run rẩy phun tinh, màu máu đỏ tươi tràn ra, chảy đầy xuống bụng, nóng bỏng không thiếu một giọt.

Tư Hoa Quân kề bên chừng ấy thời gian cũng đã mệt mỏi, sắc mặt ngả trắng xanh, chỉ nói một chữ, “Thành.” Rồi sau đó cũng không trụ nhân hình được nữa, hóa thành giao long, gục xuống đất.

Lâm Phương Sinh ánh mắt tan rã, lần tra tấn này đã rút hết sức lực y; ngược lại đan điền và kinh mạch bị linh lực tràn đầy tới mức căng ra, xoáy hết như lốc, Kim Đan cũng bị quá độ, dần dần nứt ra.

Đúng là sắp Kết Anh.

Hách Liên Vạn Thành và Mục Thiên Hàng phối hợp ăn ý, thân hình nhoáng lên, cùng thủ tâm trận, nập vào hơn mười viên linh thạch, đề linh khí, thúc trận pháp. Hách Liên Vạn Thành quát, “Đưa Lâm Phương Sinh xuống dưới gốc hắc du!”

Chinh Mạc cùng Viêm Dạ không dám để lâu, nhanh chóng ôm lấy Lâm Phương Sinh, đặt xuống gốc cây, giúp y ngồi xếp bằng. Linh áp quanh thân y dần mạnh lên, gào thét hết như gió xoáy, vài tiếng nứt giòn vang, kết giới xung quanh gốc hắc du xuất hiện vài vết nứt.

Chinh Mạc cũng không chậm trễ, đặt tay lên gốc cây, đưa vào rất nhiều kiếm ý, giúp ổn định kết giới.

Lâm Phương Sinh nào có thể biết được những chuyện này, tinh thần và thể xác đều dồn về việc linh lực trong cơ thể đang dâng trào trong người. Bên trong Thức Hải nổ âm âm, Kim Đan bạo liệt, tựa như có vô số kia sáng

lấp lánh hào quang tỏa ra. Đợi khi ánh này tan hết, một pho tượng hình một hài nhi toàn thân đỏ như lửa ngồi xếp bằng lơ lửng trong đan điền, quanh thân là ngọn lửa bùng đỏ chói, mi mục rõ ràng, tuần tú ôn nhã, giống Lâm Phương Sinh y như đúc.

Viêm Dạ ở một bên hộ pháp, lòng nặng trĩu xuống. Bởi vì Lâm Phương Sinh hệ hỏa, giờ lại còn tăng tiến lên một bậc, là khắc tinh trời sinh với Yêu Tu hệ băng là nó, nếu nó không cố gắng tu hành, chỉ sợ không thể nào gần gũi y được nữa.

Đợi đến khi Hoàng Long lại mượn cơ thể Lâm Phương Sinh để dậy thì đã ở trong lâu, người mặc đồ mới, được lau rửa sạch sẽ.

Có điều tiện tay sờ hông thì vẫn trống trơn, làm gì có hồ lô rượu ông ta tâm niệm.

Sắc mặt lại kém đi một chút.

Chinh Mạc vẫn rất săn sóc, thấy thế thì lấy từ trong Càn Khôn giới ra một bình linh tửu, một cái chén ngọc ra đặt lên bàn. Hoàng Long giãn nét mặt, cười nói, “Tuy rằng yêu ai yêu cả đường đi, nhưng vẫn là tiểu tử người biết điều, không tệ không tệ. Ta định sẽ nói tốt về người trước mặt Lâm Phương Sinh mấy câu.”

Rồi sau đó không thèm dùng đến chén, nhắc bầu rượu lên giữa đầu tu.

Cử chỉ này trái ngược hoàn toàn với hành tung thường ngày của Lâm Phương Sinh, ngược lại phải dùng từ điên loạn đảo phượng so với một tu sĩ tên Lâm Phương Sinh, thật đúng là bất kham.

Hoàng Long cũng không quan tâm, chỉ tự kiểm tra trong người, sung sướng gật đầu, “Không ngờ lại đạt được Kết Anh. Vậy thì sẽ thêm được vài phần thăng.”

Quay đầu nhìn lại, nói tiếp, “Con rắn nhỏ pháp tu đâu rồi? Lúc ở pháp trận cũng có nó giúp mà.”

Mục Thiên Hàng ngạo nghễ, “Con rắn kia bị bốn tọa đả thương, đến nay vẫn chưa lành. Trận pháp đó bốn tọa cũng tinh thông, không cần phiền đến kẻ khác. người chỉ cần mở miệng thôi.”

Hoàng Long lườm hăn một cái, rồi lại cười gian trá, “Lão phu lưu người lại là có trọng dụng, gì phải nóng thế.”

Mục Thiên Hàng nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, “Không được dùng gương mặt kia để làm ra cái vẻ mặt đó!”

Hoàng Long nghe vậy thì nhíu mi, trừng mắt, động tác khiến gương mặt thanh tuyến như ngọc của Lâm Phương Sinh lại có vẻ như một đại hán thô lỗ, “Lãophu cứ thích thế đấy, tiểu Ma ngàn năm như người định làm gì nào?”

Chớp mắt Mục Thiên Hàng sắc mặt âm trầm, ngón tay cuộn chặt, đôi mắt màu tím tràn ngập át khí, như thể chuẩn bị lao lên giết người; linh áp khủng bố tới mức mọi người khó lòng thở nổi.

Hách Liên Vạn Thành giờ phút này lại lãnh đạm mở miệng, “Phương Sinh, chính sự quan trọng hơn.”

Người không gọi là Hoàng Long, mà là danh tự của tiểu đồ đệ, tức là cũng đang nhắc nhở mọi người.

Mục Thiên Hàng quả nhiên rũ sạch sát khí toàn thân, lộ vẻ mệt mỏi nản lòng.

Hoàng Long cũng xấu hổ ho khan hai tiếng, buông bầu rượu không xuống, đi tới trước tâm trận, chỉ vài điểm lên trận pháp, thỉnh thoảng đưa linh lực vào, điều chỉnh từng chút.

Thiên Kinh các giữa sự chuyển hóa của trận pháp mà xuyên qua từng lớp thời không, trôi sâu vào Vô giới, lặng yên mà tiến.

Cứ thế mà qua hơn mười ngày, Hoàng Long mỗi khi tỉnh lại sẽ lại thả ý thức vào gốc hắc du, định vị không gian, điều chỉnh pháp trận, Tư Hoa Quân hồi phục lại công lực cũng do nghe theo ông ta.

Nếu có lúc nhàn rỗi, Hoàng Long cũng sẽ giảng giải với mọi người về vấn đề tu hành.

Tu sĩ Thượng Cổ này học vấn uyên bác, kiến thức tinh thâm, trước giờ chưa từng có, mỗi người đều ngộ ra không ít thứ. Ngay cả Lâm Phương Sinh ở bên trong nói chuyện với Hoàng Long cũng được nhiều ích lợi.

Chỉ có điều Hoàng Long tính cách tiêu sái, phóng dãng bất kham, nhưng lại không muốn kể về thân thế của mình.

Cho nên mọi người chỉ biết vị Ma Tu này ngày xưa nhất thời xúc động, dùng hết sức mà trăm tường bao, bị phản lực chấn tới mức Nguyên Thần tán loạn, nếu không phải có xuất thân đặc biệt thì đã thân tử đạo tiêu.

Là vật sống do Vô giới tạo ra, nay lại làm địch với chính Vô giới, rõ ràng rằng ý trời là thứ không ai có thể đoán được.

Đợi đến ngày thứ tám, Lâm Phương Sinh mới từ nhập định mà mở mắt, lại nghe Hoàng Long vội vàng nói, “Mau mau cho ta mượn người người chút.”

Y liền phối hợp mà thu hồi ý thức, thả lỏng tâm tình, để Hoàng Long chiếm cứ cơ thể mình.

Hoàng Long mở mắt, nói, “Đã có đầu mối, mau tăng đề phòng.”

Lại đứng dậy khỏi gốc du mộc, “Chinh Mạc, Viêm Dạ, hai người các người bảo vệ hắc du, nếu kiếm ý yếu đi thì bổ sung tức khắc, nếu không được nữa thì dùng máu đúc vào.”

Sau đó ông đi vào trong lầu, mở Càn Khôn giới của Lâm Phương Sinh, lấy hết linh thạch thượng phẩm, cực phẩm ra, đặt vào trong tâm trận, chớp mắt pháp trận bừng sáng, sáng chói tinh không.

Hoàng Long không còn vẻ cợt nhả phóng đãng nữa, thần sắc nghiêm túc mang lại cảm giác lạnh đến thấu xương, khiến người ta sinh tâm kính sợ, thể mới có vài phần uy nghiêm của tu sĩ Thượng Cổ.

Ông chỉ lo thúc nội lực Nguyên Anh, linh lực quán như tơ, chỉ đạo, “Tiểu giao người hãy giúp hai người Chinh Mạc đi, tăng mạnh phòng ngự của hắc du, nếu không địch nổi thì phải dùng thêm trận pháp.”

Tư Hoa Quân nhíu mày, tuy bất mãn với kiêu xưng hô của ông ta nhưng vẫn cứ làm theo.

Lúc này Kinh Thiên các ù ù chấn động, hết như có ngàn quân ở bên ngoài đang đè ép. Hoàng Long nói tiếp, “Bên ngoài sẽ có những quái thú như đã từng thấy ở dị giới các người tập kích. Hách Liên Vạn Thành, người ở đỉnh các, nếu có ngoại vật xông đến, giết không cần hỏi!”

Hách Liên Vạn Thành không đáp, chỉ đứng dậy ra ngoài, chỉ có vài bước đã có hàn khí phủ khắp toàn thân, kiếm ý mãnh liệt.

Mục Thiên Hàng thấy Hoàng Long chia người ra dần, lãnh đạm nói, “Chẳng lẽ muốn bốn tọa ở đây làm gì với người?”

Hoàng Long cười gian, lại nhớ ra không ổn, liền lau mặt, nghiêm trang nói, “Đừng có nóng vội, cứ nghỉ ngơi đi đã. Trảm Long thương của lão phu ở trong tay người hả?”

Mục Thiên Hàng nghe vậy, sắc mặt liền nghiêm túc.

Trảm Long thương kia nghe đồn chính là sát khí ngày xưa chém cự long, phong tại Trấn Ma tháp đã hơn mười vạn năm, một nghìn năm trước Mục Thiên Hàng nhập tháp đã lấy được.

Hoàng Long thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hắn thì cười ha hả, vẻ mặt thêm phần ngạo mạn, “Cả lục giới này lão phu chỉ vừa ý với thanh Trảm Long thương ấy, trăm được âm dương, dứt được nhân quả. Nếu không phải do lão phu nhất thời lỗ mãng đi chém tường bao, sao tiểu tử ngươi chiếm được tiện nghi ấy.”

Mục Thiên Hàng nói, “Thật là thần binh.”

Nhưng lại không hề nói gì đến việc trả.

Hoàng Long cũng không thêm so đo với hắn. Ông ta bây giờ cũng chỉ là một luồng chấp niệm, mấy thứ vậy ngoài thân chỉ vô tác dụng.

Cho nên đành vuốt râu.... Vừa đưa tay lên mới nhớ ra tiểu kiếm tu này không có râu, không vuốt được, đành phải sờ cằm, “Trảm Long kia của lão phu có chín tầng cấm chế, nay sẽ truyền pháp quyết cho ngươi. Đợi đúng lúc sẽ mở hết cấm chế ra, chém thẳng vào chính giữa. Cơ hội chỉ có một lần, nếu ngươi thất bại thì hôm nay ta đành táng thân tại đây vậy.”

Sau đó vung ra một đạo pháp quyết.

Mục Thiên Hàng nhận lấy, cười lạnh, “Đợi ta chém vào chính giữa rồi thì sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Hoàng Long nhìn hắn đầy thâm thúy, “Thế thì phải cần mượn Luân Hồi bàn một chút.”

Mục Thiên Hàng không đáp, sắc mặt âm tình bất định.

Hoàng Long lại thở dài, “Người ngày xưa không tiếc vừa chết đã nhập Trấn Ma tháp, đoạt Thần Long lệnh, chẳng lẽ không phải vì bảo vật trấn tộc của Chung thị, Luân Hồi bàn hay sao?”

Luân Hồi bàn có thể khống chế sự chuyển thế của Nguyên Thần, có thể xoay chuyển cả nhân quả, có trả giá đại giới, nhưng vẫn rất xa xỉ.

Mục Thiên Hàng là do lúc người kia bị ma thú cắn xé gần như không còn, chỉ có thể cướp lại một phần hồn phách, dựa vào Thần Long lệnh mà đoạt Luân hồi bàn, điên đảo nhân quả, giúp người kia chuyển thế.

Sau đó thành tử địch với tộc Chung thị, không thể không giết cả tộc gần như không còn, từ đó không thể vẫn hồi.

Mục Thiên Hàng càng lúc càng lún sâu vào Ma đạo, hồn phách của người kia chuyển thế luân hồi tại Nhân giới, không hề có chút duyên phận nhân quả nào với hắn.

Mục Thiên Hàng sao có thể bỏ qua?

Bị tường bao ngăn trở, hắn lại dùng ảo ảnh hình người xông vào Nhân giới, đời đời kiếp kiếp, tìm kiếm suốt cả nghìn năm.

Đời thứ nhất, lúc hắn tìm được thì người nọ đã bái đường thành thân. Lúc đó tuổi trẻ khí thịnh, hắn sao có thể cho phép người nọ sinh hai lòng? Nhất thời buồn bực, hắn giết sạch thân bằng tân khách ở đó.

Người thanh niên chuyển thế kia không hề nhớ ra hắn, hai mắt sọng máu tràn ngập thù hận, cầm lợi kiếm trong tay chưa chết chưa ngừng chém hắn.

Hắn lại quên mất người này chỉ là một phạm nhân yếu ớt, tựa một con kiến, một chường nhẹ của hắn thôi cũng đã chấn đến mức kinh mạch, xương cốt, lục phủ ngũ tạng vỡ nát, ngay cả hình người cũng không giữ được, đoạn khí ngay tức khắc.

Trước khi tắt thở, thất khiếu đổ máu, chỉ để lại cho Mục Thiên Hàng một ánh mắt oán độc.

Đời thứ hai, hắn đã cẩn thận hơn, vừa lúc người nọ sinh ra đã giết sạch cả sơn trang nọ, ôm lấy hài nhi còn đang quấn tã vòng về Ma giới, dốc lòng giáo dưỡng, truyền thụ Ma công.

Lại không thể ngờ năm người ấy mười tám đã đưa một nữ tử về, nói cười vui vẻ, “Sư tôn, đây là người thiên mệnh của đồ nhi. Con yêu nàng, không phải nàng sẽ không cưới.”

Mục Thiên Hàng đương nhiên không đồng ý, sư đồ gần như phản bội.

Lúc này lại không biết kẻ nào tiết lộ chuyện Mục Thiên Hàng giết hại toàn gia tộc người ấy cho, khiến hiềm khích sư đồ càng tăng.

Người nọ cùng người yêu liền ra đi, không lâu sau lại bị kẻ thù của Mục Thiên Hàng tìm được, đều chém cácòn gửi đầu về.

Đời thứ ba, đời thứ bốn.... Đời thứ sáu, cho dù hắn có kháng mệnh thế nào nữa, trăm phương ngàn kế, mưu tính cẩn thận, kết cục vẫn không như vậy.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thiên Hàng Trảm Long

Mục Thiên Hàng từ từ khép hai mắt, nghe giọng nói ôn hòa của Hoàng Long vang lên, “Luân Hồi bàn lấy nhân quả của cả hai người để đổi lại thần hồn cho người nọ. Các người không biết tự lượng sức, nhiều lần khiêu chiến, giờ có còn chán ghét?”

Thiên Kinh các chấn động âm âm, dùng toàn lực để chống đỡ ngoại lực, hết như thể đang chiến đấu với vô số kẻ xâm nhập. Nếu chỉ vô ý một chút thôi cũng đủ khiến mọi người trong các đều bị ép thành thịt nát.

Mấy người Chinh Mạc như lâm đại địch, cảm giác như kiếm ý tiến vào gốc hắc du hết như băng tuyết gặp mặt trời, tan rã rất nhanh, kiếm ý cả người thúc ra không đủ, cuối cùng đành phải cắt cổ tay, máu tươi tuôn như suối, trút xuống rễ cây.

Mục Thiên Hàng thấy lốc xoáy ngoài kia như sắp phá nát nơi đây, vô tình lại rất thích hợp với tâm trạng của hắn lúc này. Hắn quay đầu lại nhìn lên gương mặt của Lâm Phương Sinh, rồi chậm rãi khép mắt, nở một nụ cười thê lương, nhỏ giọng nói, “Bốn tọa sống uống ngàn năm, dốc hết tất cả, không mong muốn gì khác, chỉ duy nhất nguyện được cùng người kia như thỏ ban sơ, gần nhau một ngày thôi cũng đủ rồi... Vì sao, lại khó cầu đến thế?”

Hoàng Long không trả lời chỉ vươn tay ra, “Nếu đã thế, sao phải chấp mê bất ngộ?”

Mục Thiên Hàng lấy Luân Hồi bàn ra, chỉ là một tấm bát quái bằng đồng thau hết sức tầm thường, bên trên khắc dày những chữ.

Hoàng Long nhận lấy, cẩn thận cất vào Càn Khôn giới của Lâm Phương Sinh.

Mục Thiên Hàng lại lấy Trảm Long thương màu vàng kim ra, dùng linh lực để thúc pháp quyết, mở cấm chế đầu tiên.

Bên ngoài Thiên Kinh các Hách Liên Vạn Thành đứng sừng sững trên những cột trụ gãy nát, kinh phong cuộn xoáy. Giữa từng đợt lốc xoáy hắc ám, duy chỉ có một thân ảnh tựa tuyết trắng đứng đấy, Kiếm Thần thương trong tay nghiêng nghiêng hạ xuống, hàn khí đọng nơi mũi thương, vạt áo bay phần phật theo luồng gió. Người vẫn vững vào cao ngất như vậy, thần sắc không chút dao động.

Thiên Kinh các vẫn chấn động, một cột vàng óng ánh sáng lên, chiếu rọi cả một vùng hắc ám phía trước, không trung tối đen không một vật chợt xuất hiện một lốc xoáy.

Thiên Kinh các cứ lao đi như điện, khi tiến vào lốc xoáy thì vô cùng xóc nảy, rung lên không ngừng.

Hoàng Long ở trong các vẽ mặt ác liệt, pháp chú tuôn ra từ đầu ngón tay không ngừng vẽ to ra, một phù văn đỏ rực khuếch tán, chống lại áp lực của thời không lưu động.

Mục Thiên Hàng thân là Ma Tu Độ Kiếp, giờ bất chấp những thứ khác mà chỉ chuyên chú dùng ý thức khống chế Trảm Long thương, đã phá được lớp cấm chế thứ sáu trên thứ binh khí vàng rực phức tạp kia.

Nào ngờ càng về sau, cấm chế càng khó phá, khuôn mặt lạnh lùng của hắn đã thấm mồ hôi, nhỏ từng giọt dưới sàn.

Gốc hắc du chung quy vẫn còn non, có mấy chạc không chịu nổi áp lực, gãy liên tiếp.

Chinh Mạc và Viêm Dạ cùng quay lại xem, kéo Tư Hoa Quân đã bày trận xong lại gần, kiểm vung lên, máu hồng giao cũng lẫn vào rể cây.

Tư Hoa Quân tuy sắc mặt khá bất ngờ, nhưng cũng biết nguy cơ hiện tại, nếu nảy sinh tranh chấp thì chỉ sợ toàn quân sẽ bị diệt, chỉ ghi tạc chuyện này vào lòng.

Mà giữa thời không loạn bạo, cuối cùng cũng lộ một chấm trắng mơ hồ.

Đợi đến khi áp lực của lốc xoáy giảm bớt, một loạt quái vật toàn thân ánh xanh như huỳnh quang, dáng người nhanh nhẹn, ập tới từ bốn phương tám hướng.

Kẻ nào trông cũng giống rồng, dài không quá ba thước, miệng phun phi đạn màu lam nhạt, đánh mạnh vào Thiên Kinh các.

Kiểm Thần thương của Hách Liên Vạn Thành chấn động, gọi lên một luồng kiếm ý mạnh mẽ lạnh thấu xương, hết như hăng hà sa số mũi dao đâm thẳng về phía những con quái vật hình rồng kia, chém sạch sẽ bọn chúng.

Những con quái kia tuy nhìn thì hung ác, công kích cũng hung hiểm, nhưng thực chất dùng pháp lực là chính, thân mình lại không dẻo dai lắm, nên đều bị Hách Liên Vạn Thành chém sạch.

Chỉ là số lượng kinh người, càng tới gần càng đông, toàn thân chúng tỏa ánh xanh, chiếu rọi cả cái thông đạo tối tăm này, trông hết như đáy nước.

Hách Liên Vạn Thành cũng không chậm dù chỉ một động tác, vung ngang Kiếm Thần thương, kiếm ý hóa thành từng sợi tơ cực nhỏ, bện vào nhau thành một tấm lưới lớn, vô thanh vô tức ụp xuống từ bốn phương tám hướng, lũ quái vật lập tức bị cắt thành những mảnh huỳnh lam nhỏ. Trong chốc lát cả không gian đều là những mảnh xanh lấp lánh như sao trời rất vui mắt.

Nhưng sau đó cũng bị thời không loạn lưu cuốn đi tiêu tán chỉ trong chớp mắt.

Ngay khi đã sắp tới lối ra, một thân ảnh khổng lồ màu lam nhạt chợt che mất đường tiến của Thiên Kinh các.

Một con quái long đồ sộ to gấp vài trăm lần so với những con trước, nó mở to miệng, một viên cầu pháp lực màu huỳnh lam cực đại đang dần thành hình.

Hách Liên Vạn Thành nắm chặt Kiếm Thần thương, kiếm ý mạnh mẽ toàn thân ngưng đọng thành thực thể, đâm thẳng qua từng tầng gió cuồn, linh áp khủng bố khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Rồi sau đó thì thả mình đợi, toàn thân hóa thành một thanh trường kiếm kim sắc uy chấn thiên địa, rời Thiên Kinh các, lao vút về phía cự long, thanh thế kinh người, còn đáng sợ hơn cả lốc xoáy.

Viên pháp lực kia chuẩn bị rời miệng bị thanh cực kiếm hoàng kim này xuyên thẳng vào, nổ ầm ầm, bùng lên thứ ánh xanh trắng chói mắt, ngay cả gió lốc cũng bị chệch đi. Thiên Kinh các rung động mấy hồi, nhưng lướt qua mấy cái khe sâu, tiếp tục cứng cỏi tiến lên phía trước.

Cự kiếm vàng kim sau khi xuyên qua quả cầu pháp lực vẫn nguyên khí thể không giảm, gim vào miệng cự long, đầu mạnh qua đầu nó.

Cự long rít lên một tiếng kinh thiên động địa, sau gáy là một lỗ hồng ứa máu, giãy dụa mấy vòng trong không trung, thân mình khổng lồ dần rơi xuống, rơi xuống một nơi đầy hoa cỏ, bắn lên tung tóe vô số mảnh vụn.

Thiên Kinh các cũng đột phá được lốc xoáy, tiến dần vào trung tâm Vô giới.

Không ngờ bên ngoài hắc ám không một vật, bên trong đây lại có chim hót hoa thơm, biển cây rậm rạp, núi cao trùng điệp. Trên đầu có một chút ánh xanh, nếu nhìn kỹ có thể thấy đó là pháp trận hình tròn lơ lửng trên một khối ngọc hình lăng trụ màu xanh cao bằng hai người.

Thứ này lại mang sức sống hùng hực, phủ khắp bốn phía.

Hách Liên Vạn Thành đáp xuống Thiên Kinh các, sắc mặt trắng bệch, hơi thở dồn dập, vẻ như đã khô kiệt linh lực.

Từ lúc làm người đến giờ, đây là lần đầu tiên Chinh Mạc thấy bộ dáng này của sư tôn, đủ thấy trận chiến này gian nguy cỡ nào.

Bốn phía Thiên Kinh các lại bị vây bởi vô số quái thú không phải rồng.

Hoàng Long quát, “Dùng hết tốc lực tiến đến trung tâm, nếu có kẻ ngăn lại, giết không cần hỏi!”

Lại phóng ra vô số phù văn, phù văn sắc hồng bay ra khỏi Thiên Kinh các thì hóa thành những ngọn lửa tiên diễm, thiêu rụi đám quái thú đang gào thét kia.

Sau lại có những tu sĩ dị giới cưỡi quái điểu dùng pháp bảo đánh từ xa, băng tiễn, hỏa cầu phóng tới nhanh như chớp từ đủ các hướng.

Hách Liên Vạn Thành mặt không chút máu, nhưng vẫn cứ nhảy lên, Kiếm Thần thương lôi đình vạn quân, đánh xuống một khúc gỗ, Kiếm vực lập tức dâng lên, ngăn cản lũ người tập kích lại.

Rồi sau đó thân mình chao đảo, máu tươi đỏ sẫm trào ra từ khoe miệng.

Chinh Mạc nhin không nổi, thốt lên, “Sư tôn!”. Thân mình nhoáng lên, tay cầm phi kiếm, phi thân nhảy lên, chém giết lũ quái vật vây ngoài.

Lâm Phương Sinh cũng tự tỉnh dậy, nhảy ra ngoài các. Hiện tại y đã có tu vi Nguyên Anh, Thiên Cương Địa Sát trận giờ tăng lên thành bảy mươi hai linh kiếm, kiếm ý trùng trùng bắn ra bốn phía, vô số quái thú cùng tu sĩ bị đánh trúng, rơi xuống như mưa.

Mà Thiên Kinh các lúc này không ai khống chế, dần dần hạ xuống.

Hách Liên Vạn Thành tuy bị thương nặng nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, quát, “Về đây!”

Lâm Phương Sinh cắn răng, hai mắt vẫn máu cùng sát khí, “Người chiến đấu như vậy, sao con có thể ngồi yên!”

Lúc này lại vang lên một tiếng rống ngâm, Tư Hoa Quân hóa về nguyên hình, xông vào giữa tầng lớp quân địch. Vô số băng tiễn hỏa cầu đều bị cản lại bởi lớp vảy dày màu đỏ kia.

Viêm Dạ cũng không cam tâm yếu thế, phi thân nhảy lên, cắn lên đầu một con đại điều, xé rách đến mức mưa máu đầy trời.

Chỉ là kẻ địch tụ lại càng nhiều, hết như thể vô tận vậy. Cái vòng trung tâm này rốt cuộc có bao nhiêu đại thế giới trong đó chứ, chỉ cần nghĩ đến đã thấy lạnh sống lưng.

Giọng nói của Hách Liên Vạn Thành càng thêm lạnh, “Về ngay!”

Lâm Phương Sinh áp lực đầy ngực, cuối cùng sợ mệnh sư tôn, nhắm chặt mắt lại.

Hoàng Long hùng hùng hổ hổ nhảy xuống Thiên Kinh các, chạy gấp vào tâm trận, thúc mạnh linh khí vào để gia tốc.

Dưới áp bức đó, Lâm Phương Sinh vừa đạt Nguyên Anh cũng có dấu hiệu tán loạn.

Mục Thiên Hàng bất chấp ngoại giới, cản rặng chống đỡ, chống cự gắt gao với tầng cấm chế thứ chín, không hề tiến thêm được.

Hoàng Long nôn nóng, “Tiểu Ma này nữa! Tu vi ngàn năm mà cái cấm chế lão phu hạ bừa mười vạn năm trước cũng không phá nổi!”

Thiên Kinh các trong lúc mọi người chém giết, dần tiếp cận tới khối ngọc kia.

Ngón tay Hoàng Long rung lên, vẽ ra vô số phù văn, mồ hôi ướt đẫm thanh sam, quát, “Nhanh lên! Nếu không ra tay chúng ta sẽ phải chôn thây ở đây đây!”

Mục Thiên Hàng bị ông ta kích, miệng thấy ngòn ngọt, nôn ra một ngụm máu tươi, lực cũng yếu đi.

Bên ngoài Thiên Kinh các, đại quân tiếp cận trùng trùng, mấy người Hách Liên Vạn Thành hoàn toàn bị vây khốn.

Đúng thời khắc chỉ mảnh treo chuông, chợt một tiếng rít gào vang lên, một kiếm ảnh hoàng kim phá không mà tới, xâm nhập vào trong Thiên Kinh các, dung hợp vào thân ảnh Mục Thiên Hàng. Nhân ảnh kia mờ nhạt, nhưng có thể thấy gương mặt kia là của Công Dã Minh Kính.

Hai người nhập thể, khí thể Mục Thiên Hàng mạnh gấp mấy lần, Trảm Long thương trong tay hấn cũng tỏa kim quang vạn trượng, phá tan phía chân trời, sát khí như sông như biển, nộ hải rít gào, dường như muốn phá tan không gian nhỏ hẹp này!

Tầng cấm chế thứ chín, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Vài tu sĩ dị giới cùng quái vật cũng bị khí thể kinh người này dọa tới mức lui lại một chút.

Chỉ thấy hai cái bóng như kính ảnh, lao vọt ra từ Thiên Kinh các, thương trong tay hệt như mặt trời, phát ra ánh quang mang vạn trượng.

Hoàng Long cũng nhảy ra Thiên Kinh các, quát lớn, “Hoàng kim Trảm Long thương, một thương đoạn nhân quả, một thương trăm âm dương! Trảm!”

Mục Thiên Hàng cùng Công Dã Minh Kính, một người khoác áo đen, một kẻ long bào hoàng kim, đều đang bay phần phật trước thứ sát khí phương cương này, thần sắc tiêu điều, cũng đồng thanh quát, “Một thương đoạn nhân quả, một thương trăm âm dương. Ngăn cả đường ta, trăm. Loạn đạo của ta, trăm. Nghịch theo ý ta, trăm!!!”

Tiếng hét như tiếng sấm rung ù ù, Trảm Long thương giương cao ánh hào quang. Hoàng Long đứng lúc mà nói, “Mau tránh ra!”

Sau đó ông đi đầu vào tâm trận, nhanh chóng sửa chữa pháp trận. Thiên Kinh các nhanh như quỷ mị, lùi ra xa trăm dặm.

Mục Thiên Hàng và Công Dã Minh Kính lại mang vẻ mặt thanh thản.

Mục Thiên Hàng hỏi, “Người có từng hối hận không?”

Công Dã Minh Kính cười, “Không như mong muốn, tuy rằng không phải ý nguyện của ta, nhưng việc đã đến nước này thì không thể không làm.”

Mục Thiên Hàng cũng cười, nét mặt mọi hoàn toàn biến mất.

Hai người đứng giữa gió lốc rít gào, giơ cao Trảm Long, cùng hạ đường thương hủy thiên diệt địa này.

Cột ngọc trụ màu xanh bị một nhát chém này mà sụp xuống, bất ngờ nổ ầm ầm. Những quái vật cùng tu sĩ trốn không kịp, tất cả đều bị cuốn vào,

chết oan chết uổng.

Thiên Kinh các cách đó trăm dặm nhưng cũng rung chấn mãnh liệt, lung lay như sắp đổ.

Hách Liên Vạn Thành đứng thẳng trên đỉnh các, nhìn về phía điểm xanh xanh phía xa, chỉ một luồng sáng cũng đã hóa thành năng lượng đủ cắn nuốt cả trời đất, xé nát vô số sinh linh.

Nơi đây nguyên bản sông núi, sức sống dồi dào, chỉ qua một lát đã thành thảm cảnh địa ngục trần gian.

Đại quân bức họ đến tuyệt cảnh nay chỉ còn lẻ tẻ vài người, bốn phía dậy sóng, rồi trở lại tịch mịch, thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc tê mình của ai đó, khiến cả không gian tiêu điều này thêm phần thê lương.

Khoảng không xanh thắm, cũng bị cắn nuốt dần bởi bóng ma.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Thần Long Lệnh Xuất

Cả đoàn người gần như cạn kiệt linh lực, đều là nỏ mạnh hết đà, cùng tụ lại trong đình viện tan hoang, trầm mặc không ai nói gì.

Hoàng Long giương tay, thu Luân Hồi bàn lại, những kí tự trên mặt bát quái vẩy lấy một hình tròn to bằng lòng bàn tay, bên trong có hai dòng Nguyên Thần đơn bạc như sương, xoay quanh, truy đuổi lẫn nhau, một đạo màu đen phiếm ánh tím, còn ẩn cả bạch văn; đạo còn lại màu trắng chứa cả tử khí.

Hai đạo thần hồn này tựa tựa thế âm dương, thông thả chuyển động trong Luân hồi bàn.

Thiên Kinh các như trâu già kéo xe nát, dần bị bóng ma nuốt lấy.

Tàn ảnh của phế tích trận chiến vừa nãy cũng đã bị hắc ảnh trừ khử không vết tích.

Chinh Mặc cuối cùng không đành lòng nói, “Sinh linh Vô giới thực vô tội.”

Hoàng Long cười nhạo hai tiếng, “Những sinh linh đó sinh trái ý trời, đều là vật chết, chỉ là do trong lòng không cam tâm, trải qua hàng trăm triệu năm mới sinh ra không gian này. Muốn đoạt sự sống mà ăn mòn dị giới, tích nhiều thì sẽ thành mối lo, không trừ bỏ sẽ thành tai họa. Người là Kiếm tu, sao lòng dạ lại bạc nhược như đàn bà đến thế, hay đã bị tình cảm che mờ đôi mắt? Nay sư đệ người đã kết Anh, nếu không biết cách tu hành, tiên đồ dài lâu, cẩn thận không giữ được!”

Chinh Mạc tốt tính, chấp tay cười nói, “Đa tạ tiền bối dạy bảo, tại hạ chỉ là nhất thời cảm thán mà thôi, nếu bàn về dụng tình thì không theo kịp tiền bối đã thâm sâu mười vạn năm.”

Hoàng Long nghe vậy, nét mặt già nua ửng hồng, ho khan hai tiếng không nói tiếp, tầm mắt đảo qua mọi người, “Thứ cần phá đã phá, Ma giới đã không còn bị ăn mòn nữa, các người có thể an tâm rời đi rồi. Ta đây ở lại đất cũ, chỉ tiến các vị một đoạn đường.”

Hách Liên Vạn Thành thấy ông kiên quyết cũng không khuyên can, chỉ hơi gật đầu, “Làm phiền.”

Hoàng Long lại nhìn về Tư Hoa Quân mà cười, “Tiểu giao này nữa, chưa hóa rồng mà cũng có vài phần phong phạm của lão phu năm xưa. Những thứ phù văn pháp trận kia học cho tốt, làm rạng danh long mạch ta.”

Tư Hoa Quân hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói, “Bổn tọa cần gì người phải nhắc nhở.”

Hoàng Long lại vỗ vỗ đầu Viêm Dạ. Súc sinh này chung quy vẫn là nhỏ tuổi, sau một hồi ác đấu thì không trụ nổi hình người nữa, giờ phút này tứ chi rời rạc, quỳ rạp trên đất, le lưỡi mà thở hổn hển.

Hoàng Long dường như có chút đăm chiêu, đột nhiên nói, “Nếu có thấy...” Lập tức dừng khựng lại, nở nụ cười, “Mà thôi, trái phải không gặp, cần gì phải làm điều thừa.”

Nói xong thì từ từ chớp mắt.

Lâm Phương Sinh khi tỉnh lại thì đã cầm Luân Hồi bàn trên tay, giờ thấy Hoàng Long về thì ngạc nhiên nói, “Sao ta lại có cảm giác đặc biệt quen thuộc với Luân Hồi bàn này vậy?”

Hoàng Long cất giọng cười ha hả, “Người khi đó tục danh là Lâm Tụng, một thị vệ hoàng gia Huyền Xương quốc. Khi Huyền Xương sụp đổ, người liều chết cứu Mục Thiên Hàng ra, đào vong tới Ma giới, hai người sống nương tựa lẫn nhau. Sau người cũng lại vì cứu hãn mà bị Phệ Hồn thú cắn nuốt mất Nguyên Thần. Vậy nên Mục Thiên Hàng lấy Luân Hồi bàn diên đảo nhân quả, để đổi lại một luồng thần hồn...”

Ông thấy Lâm Phương Sinh vẫn còn ngơ ngác, mới nói nhỏ, “Nếu nhân quả diên đảo, duyên phận giữa hai người các người cũng đã hết, không nói tới cũng vậy. Mục Thiên Hàng cùng Công Dã Minh Kính, để hai kẻ ấy chuyển sinh đầu thai vào một nhân gia tầm thường, được hưởng thiên luân, âu cũng là công đức... Còn một chuyện khác nữa.”

Hoàng Long ngừng một lát, đấu tranh mãi mới nói, “Truyền một câu cho Lục Đạo hộ ta: Mau gả cho người khác đi, nếu đợi đến khi hoa tàn bướm ít thì không ai muốn nữa đâu.”

Lâm Phương Sinh đồng ý, mở mắt ra đã ở trong đình viện.

Hoàng Long đi thật dứt khoát, một lời từ biệt cũng không để lại.

Cành khô Khiếu Nhật khẽ đung đưa, một viên cầu tủa ánh đen bao trùm lên mấy người trong đình, Thiên Kinh các lập tức lao bắn đi.

Một hồi chấn động, tất cả đều rơi xuống đất. Trấn Ma tháp đang ở trước mắt, nơi mọi người vừa rơi xuống thấy tường bao đang dần khép lại, phong bế lại chỗ Ma giới nay chỉ còn quá lắm một phần ba bản đồ.

Đoàn người tại Vô giới đi mất nhiều ngày, giờ đi ra lại nhanh tới mức không ai ngờ tới.

Lâm Phương Sinh vừa mới đứng thẳng, đã thấy một đóa sen trắng lao vụt tới. Một nữ tu chưa kịp đợi dừng đã lao xuống khỏi pháp bảo, chính là

Lục Đạo, thần sắc vội vàng, vô cùng nôn nóng. Nàng ta tìm đi tìm lại trong đám người, “Hoàng Long lại trốn đi đâu rồi, vì sao không chịu hiện thân?”

Lâm Phương Sinh thấy nàng nổi giận đùng đùng, đành cố cứng rắn, “Hoàng Long tiền bối có lời muốn chuyển.”

Lục Đạo khó thở mà cười, nước mắt đã chảy thành hai hàng, “Cái đồ hồn nhân kia! Hồn nhân!”

Ma giới hiện đang vào lúc hoàng hôn, tịch dương vô hạn, ánh nắng ảm áp, tất cả nam tử đều im lặng, đứng ở một bên.

Vị nữ tu có thể thọc ngang trời đất cuối cùng cũng thu lại cảm xúc, từ túi đồ của mình lấy một tấm lệnh bài bằng bàn tay ra, màu đen mà lại ánh kim, bên rìa có khắc hai Bàn long, ném về phía Hách Liên Vạn Thành, “Cầm lấy Thần Long lệnh, ta không trấn áp nữa, các người muốn làm gì thì làm!”

Nói xong đã lóe thân mình, lên pháp bảo hoa sen kia đi mất.

Hách Liên Vạn Thành tiếp được Thần Long lệnh, vuốt ve một lát, đột nhiên nói, “Chinh Mạc Lâm Phương Sinh nghe lệnh.”

Hai sư huynh đệ nghe vậy ngẩn ra, vội vàng nghiêm túc quỳ xuống.

Hách Liên Vạn Thành lạnh lùng nói, “Nay Ma giới như rắn mất đầu, vì sư sẽ ở lại nơi đây, nghiêm túc kỉ luật, thống nhất Ma giới. Chinh Mạc, vì sư đem vị trí chưởng môn truyền cho con; Phương Sinh, con dốc lòng tu luyện, phụng tá cho chưởng môn sư huynh.”

Ngay khi hai người còn chưa dứt ra khỏi cơn khiếp sợ, Viêm Dạ đã hoang mang rối loạn, vội biến hình mặc quần áo vào, cũng quỳ xuống cạnh Lâm Phương Sinh, “Sư, sư tôn, còn con...”

Hách Liên Vạn Thành nói, “Viêm Dạ cùng ta ở lại Ma giới.”

Trên mặt con sói con kia lộ vài nét thất vọng, nhưng cũng không dám nhiều lời, quyến luyến nhìn Lâm Phương Sinh, lại nhìn xa xăm về phía Hách Liên Vạn Thành.

Hách Liên Vạn Thành nói tiếp, “Chẳng lẽ bất mãn?”

Viêm Dạ bị dọa sợ, vội cúi người đáp, “Đệ tử, đệ tử không dám. Chỉ là... sư huynh Phương Sinh....”

Hách Liên Vạn Thành giờ mới hơi hòa hoãn, “Có vi sư tọa trấn, tới Ma giới có gì là khó? Lúc đi ngang qua Bắc Minh, còn thỉnh cung chủ giúp đỡ.”

Tư Hoa Quân hừ lạnh, “Nương tử của ta muốn hồi cung, cần gì lão đạo người phải nhiều lời.”

Hách Liên Vạn Thành thâm trầm nhìn hẳn, Tư Hoa Quân cũng không chịu yếu thế mà nhìn lại chăm chăm.

Lâm Phương Sinh còn đang định nói thì bị Chinh Mạc nhấn vai một cái, “Khởi bẩm sư tôn, tiên tổ sư có di mệnh, khi đệ tử đạt Hóa Thần sẽ được kế thừa chức chưởng môn. Nhưng nay được cấp quyền cho, sư tôn lòng mang thương sinh thiên hạ, đệ tử đương nhiên nghĩa bất dung từ, nguyện phân ưu vì sư môn. Cho nên, sẽ tạm thời giữ chức chưởng môn, ngoài chuyện Ma giới, mong sư tôn còn giúp đỡ cho đệ tử, trọng chưởng Vạn Kiếm môn.”

Ánh mắt lạnh tựa sương tuyết của Hách Liên Vạn Thành khi nhìn qua chúng đệ tử mới có dấu hiệu tan ra, khi đảo qua Lâm Phương Sinh thì lại càng nhu hòa, gật đầu, “Như thế cũng được.”

Mấy người nghị sự xong xuôi, cùng đi về phía chiến trường. Xa xa chỉ thấy một mảng chém giết đông nghìn nghịt, mấy người lóe kiếm quang, thoắt cái đã đến bên chủ tướng của liên quân Nhân, Ma, Yêu.

Mấy người kia chính là thủ lĩnh Long Hồ của Ngũ Hành tông, cùng mấy người Trần Xương, An Hải.

An Hải thấy Tư Hoa Quân đang từ xa đến, vừa mừng vừa lo, tiến lên hai bước quỳ xuống trước mặt hắn, “May mà cung chủ vô sự!”

Tư Hoa Quân diu gã đứng dậy, dù chưa khỏi hẳn nhưng khí sắc khá tốt, cười nói, “Bốn tọa sao có thể có chuyện.”

An Hải tươi cười đầy mặt, liên thanh đáp, cũng chấp tay với mấy người khác, “Các vị tiên sư cũng không có việc gì, thật đáng mừng.”

Diêu tông chủ cùng Tuệ Dung đại sư cũng tiến đến chúc mừng.

Trần Xương không thấy bóng dáng Công Dã Minh Kính đâu, lại nghe Hách Liên Vạn Thành nói, “Mau chóng về triều lập tân quân.” Ông cảm thấy lạnh đi. Công Dã Minh Kính là do ông chăm quản từ nhỏ, tình cảm không phải bình thường, nay đã vĩnh viễn xa cách, lòng đau như cắt. Nhưng ông chỉ có thể trắng bệnh mặt mũi mà chịu đựng.

Hách Liên Vạn Thành chân đạp phi kiếm, xâm nhập vào chính giữa chiến trường, đánh bay những quái điều ngăn cản dọc đường, lấy Thần Long lệnh ra.

Lệnh bài hắc kim hóa thành hai đại hắc long phía sau Hách Liên Vạn Thành, hai mắt vàng óng, vảy đen dày khít, há miệng rít lên, long uy như ba đào mãnh liệt, trấn áp toàn bộ chiến trường.

Ma đầu lớn nhỏ lạnh cả lưng, buông vội vũ khí đầu hàng,

Đó chính cái gọi là: Thần Long lệnh xuất, vạn ma hàm phục.

Uy của Thần Long lệnh quả nhiên danh bất hư truyền.

Lại nghe giọng nói băng lãnh của Hách Liên Vạn Thành vang lên rành mạch, dội vào tai chúng ma, “Chiến sự đã hết, mau về tổ mình. Các người vừa thượng võ xong, vậy đợi mười ngày nữa toàn giới cùng tuyến Ma tôn mới. Nếu không theo, sẽ như tháp này.”

Sau đó Kiếm Thần thương bùng ánh bạc, chém thẳng từ đỉnh Trấn Ma tháp xuống.

Tiếng nổ ầm ầm, cổ tháp nửa xanh nửa xám trắng kia sụp nghiêng xuống, tạo ra vô số hố to trên mặt đất, khiến nhiều Ma vật hết hoảng.

Chỉ qua một lát, bọn chúng đã bắt đầu lui lại.

Tướng sĩ của Trần Xương đã sẵn sàng đón địch, đề phòng có kẻ đánh lén. Chỉ là bọn họ xem nhẹ uy lực của Thần Long lệnh cùng uy hiệp của nhất chém kia của Hách Liên Vạn Thành, đến khi lũ Ma vật tán hết vẫn không có ai phản kích.

Lâm Phương Sinh nhìn về phía sư tôn, chợt trào dâng cảm giác không muốn xa cách. Y thả người nhảy lên phi kiếm, đuổi theo Hách Liên Vạn Thành đang được hắc long vây quanh.

Viêm Dạ muốn đuổi theo thì bị Chỉnh Mạc dè đầu lại, “Giúp các tướng sĩ dọn dẹp chiến trường đi.”

Tư Hoa Quân nhìn lên trời, không có ý định can thiệp, ngược lại đi đến doanh trướng Yêu Tu, hỏi An Hải, “Hạ Tiến kia sao không biết thân phận, cần thận bẩm báo lên. Bốn tọa không bắt được hãn hiện nguyên hình mà cầu xin tha thứ thì uống làm bá chủ Bắc Minh.”

Hắc Long dường như cũng biết được khí tức của Lâm Phương Sinh, không ngăn cản mà để y tới gần. Hách Liên Vạn Thành không nói gì, đợi chúng Ma tán hết mới gạt đầu với Lâm Phương Sinh, “Phương Sinh, lại đây.”

Lâm Phương Sinh đương nhiên nghe theo, vừa mới lại gần đã bị sư tôn ôm vào lòng, được lồng ngực ấm áp vây lấy.

Thoáng chốc khoang mũi cay cay, bản thân đường đường là nam nhi sao lại dễ rơi lệ đến thế, thật sự quá mất thể diện, chỉ úp mặt vào lòng sư tôn.

Hắc Long dần biến mất, Thần Long lệnh mất thứ ánh sáng chói lọi, dừng trên tay Hách Liên Vạn Thành.

Hai người dùng phi kiếm lao đi, tìm một cánh rừng nhỏ không người mà hạ xuống.

Khoảnh khắc ngày tàn, chung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rả rích, vài cơn gió thổi qua càng khiến không gian thêm tĩnh mịch.

Hách Liên Vạn Thành không nói, chỉ đưa tay ra sau khẽ vuốt ve lưng Lâm Phương Sinh.

Không khí lúc này thực sự rất tốt đẹp.

Rồi sau đó Lâm Phương Sinh bị sư tôn nhấc cầm lên, cánh môi chạm lấy nhau, nụ hôn sâu dần.

Khu rừng yên tĩnh dần vang lên tiếng nước do miệng lưỡi giao hòa, cùng với tiếng thở dốc dồn dập của Lâm Phương Sinh.

Mặt trăng Ma giới đã treo cao, khiến khung cảnh thêm phần quý dị. Lâm Phương Sinh đã bị cởi lớp trường bào, ánh trăng vàng chiếu lên lồng ngực như lấp lánh.

Cho dù tu sĩ không sợ lạnh, nhưng Lâm Phương Sinh vẫn bị bóng đêm kích thích, làn da trơn bóng hơi run run.

Y khẽ rên, “Sư tôn...”

Hách Liên Vạn Thành đáp, “Đã thành thân rồi sao còn gọi sư tôn?”

Lâm Phương Sinh nghe giọng nói toàn ý trêu chọc thì đỏ mặt, nhìn ra xung quanh. Chợt thấy xa xa có mấy Ma Tu đang lại gần chỗ cây hai người đang ở.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Chương Môn Quy Vị

Cách đó không xa, ánh trăng vàng chiếu rọi ba kẻ Ma Tu kia, đều là ác hình ác trạng, mặt mũi hung tợn, tay cầm đại đao, cùng khiên con mồi. Ba kẻ chỉ cách chỗ hai người không đủ một trượng, bắt đầu nhóm lửa trại.

Khi lũ Ma Tu đến gần thì Hách Liên Vạn Thành cũng đã vừa kịp vung tay lên, một lớp lụa mỏng màu đen lập tức phủ lên hai người.

Chính là pháp bảo ngân sa giúp che giấu khí tức, giấu kín hành tung.

Nhưng cho dù ngân sa ấy có thể che lấp được hành tích hai người, nhưng cự ly thế này vẫn gần quá.

Lâm Phương Sinh cứ tưởng sẽ tìm được khe hở mà rút lui khỏi nơi này, ai ngờ một điểm trên ngực lại bị một cảm giác nóng ướt đau đớn ập tới, tiếng thét kinh hãi suýt vượt khỏi miệng thì bị chặn lại, ngón tay đặt lên vai sườn, hơi thở bắt đầu rối loạn, chỉ nhỏ giọng kêu, “Sư tôn...”

Hách Liên Vạn Thành không đáp lại y, chỉ vừa hôn vừa cắn, nâng một chân y lên, thứ nóng rực đã kề bên bắp đùi, vận sức chờ phát động.

Ba tên Ma Tu kia lại rất ung dung, ngồi vây lấy đồng lửa trại, lột da tách xương con mồi, đặt trên lửa mà quay.

Chúng thích ý chuyện phiếm, nói về đại hội đấu võ mười ngày sau, tranh lấy chức Ma tôn.

Một kẻ nói, “Kiếm tu kia quá lắm cũng chỉ là một kẻ phàm nhân, vũ lực lại mạnh như vậy. Ta thấy mười ngày sau thắng bại khó đoán lắm.”

Một Ma Tu khác nói, “Cái tên gia hỏa này, sao lại vì uy phong của người khác mà diệt đi chí khí của mình chứ! Ta đường đường ở Ma giới, chẳng phải từ lúc sinh ra đã chém giết đẫm máu mới tồn tại đến giờ sao. Kiếm tu kia da mềm thịt non, chưa từng ăn khổ thế này đâu. Ta thấy cái kiểu đấy, nếu mà lên đày tử võ thật thì chỉ sợ không đỡ nổi ba chiêu.”

Ma Tu lúc đầu cười lạnh, “Huynh đài khẩu khí không nhỏ. Trấn Ma tháp kia sừng sững đã hơn mười vạn năm, chắc chắn cỡ nào mà bị Kiếm tu kia một nhát chém đôi. Uy lực cỡ này, nếu huynh đài cũng được như vậy chỉ bằng cho ta mở rộng tầm mắt?”

Cứ thế mà tiếp tục tranh luận.

Tại gốc đại thụ cách ba Ma Tu chưa đến một trượng, Lâm Phương Sinh đã bị Hách Liên Vạn Thành trở mình, cánh tay đè trên thân cây, trán áp lên mu bàn tay, cắn chặt răng nén hơi thở lại.

Mà “Kiếm tu” trong miệng lũ Ma Tu kia đang dùng thanh đao nóng như lửa của mình mà mạnh mẽ xỏ xuyên người y.

Chinh phạt tiến xuất hơi dụng lực quá độ, phù văn hơi co rút lại, có vẻ muốn kháng cự, nhưng lại bị vật cứng kia thô lỗ đâm chọc nhiều lần mà trong cảm giác nóng bỏng vẫn có khoái cảm dâng lên. Đầu gối Lâm Phương Sinh run run, y sắp kêu ra tiếng.

Y muốn gọi sư tôn dừng lại, nhưng nhớ đến lần từ biệt này không biết đến bao giờ mới gặp, cho nên có thể nào cũng không thể mở miệng.

Y ngược lại cúi đầu xuống, hơi hơi hạ eo, có vẻ nghênh đón sự xâm chiếm thô bạo của sư tôn.

Hách Liên Vạn Thành bấu chặt lấy hông y, mãnh liệt va chạm, rồi ôm chặt lấy y từ phía sau lưng, giam cầm chặt chẽ cơ thể lung lay sắp đổ kia.

Lâm Phương Sinh như lạc trong mây mù, khoái cảm dâng lên dồn vào thứ cứng rắn trong quần; hai chân thoát lực, hơi thở dồn dập nghe như tiếng khóc; chỉ có thể dựa vào hai tay sư tôn mà chống đỡ cơ thể. Lúc trước còn có thể nghe ra sự tranh chấp của lũ Ma Tu, giờ thì không phân biệt được cái gì nữa, chỉ riêng cảm giác hồi hộp sợ bị phát hiện này thôi đã khiến y không chịu nổi, cắn chặt ngón tay của Hách Liên Vạn Thành đang vói vào trong miệng y, sắp cắn ra được một vòng dấu răng.

Sau khi bị thứ hung khí kia va chạm mạnh nhiều lần, Lâm Phương Sinh nén không được mà rên lên một tiếng bén nhọn mà ngấn ngủi. Ba Ma Tu kia cũng cảnh giác, lập tức ngừng khắc khẩu, cầm vũ khí đứng dậy, chậm rãi tới gần tàng cây nơi hai người đang ẩn thân.

Ngân sa nhẹ bằng khe đung đưa, Hách Liên Vạn Thành cũng di chuyển chậm đi; dùng tốc độ chậm nhất để từ từ rút ra, lại chậm thật chậm tiến vào. Nội bích nóng bỏng mềm mại tựa như có vô số cảm quan, từng động tác cực nhỏ cũng nhận ra rất rõ.

Ý thức của Lâm Phương Sinh giờ phút này rất rõ ràng, Ma Tu bước lên từng bước, chân đạp lên lá khô vang lên những tiếng nhỏ vụn, cùng với động tác thong thả của sư tôn, nhịp đập khe khẽ của nam căn hùng vĩ đều truyền vào Thức Hải rất rành mạch.

Không gian không thích hợp như vậy nhưng lại khiến y giữa xấu hổ mà nảy sinh dục niệm nồng đậm, nhiệt lưu nóng đến bỏng người như muốn thiêu cháy da thịt.

Một Ma Tu đi lướt qua hai người, đứng đấy một lúc. Lâm Phương Sinh hồi hộp đến mức cứng đờ cả người, ngón tay bấu lấy thân cây, khớp ngón tay trắng bệch. Y sợ mình nghiêng đầu, sẽ mắt đối mắt với Ma Tu kia... Cho nên phò vãn co rút cũng nhanh, bám gấu gao lấy nghiệt căn đang quấy rối trong cơ thể mình. Hách Liên Vạn Thành vẫn như trước, thong thả tiến xuất, không chịu chút ảnh hưởng nào.

Cảm xúc nóng như lửa càng thêm rõ ràng, đúng lúc này Hách Liên Vạn Thành lại dùng lực, đỉnh mãnh liệt vào sâu bên trong, nam căn nóng cứng không hề lưu tình mà nện lên nơi yếu ớt nhất. Lâm Phương Sinh thất thanh kêu lên sợ hãi, lại bị sư tôn che miệng lại, nửa tiếng cũng không thoát ra, chỉ có thể rên lên ư ử mấy tiếng. Khoái cảm ngập đầu ùa tới, trước mắt chợt trắng xóa, nam căn bắn ra tung tóe.

Ma Tu kia vẫn nhú mày nhìn chung quanh, nhếch mũi người thử, “Gần đây chắc chắn có nhân khí. Nhất định phải tìm được nó ra, chúng ta sẽ có một bữa no nê.”

Cứ vừa lải nhải như vậy, vừa đi xa dần.

Ma Tu này tuy đang thèm khát máu thịt, nhưng nếu dốc toàn lực mà đánh thì cũng không phải đối thủ của Lâm Phương Sinh, cho nên cũng không ngại.

Chỉ là nấn bị phát hiện dưới hoàn cảnh này...

Lâm Phương Sinh giờ đã kiệt lực, ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy nổi, hai mắt long lanh ánh nước nhìn về phía Hách Liên Vạn Thành, oán cũng chẳng phải, buồn cũng không dám, chỉ quay đầu che giấu sự khó chịu.

Hách Liên Vạn Thành chờ cho lũ Ma Tu kia đi xa mới chỉnh lại quần áo, thu lấy ngân sa, ôm lấy tiểu đồ đệ đi khỏi khu rừng.

Lần này là ở một sơn động, triền miên cả đêm.

Xong xuôi cả hai cùng nằm đấy, Lâm Phương Sinh lẳng lẳng gối đầu lên đùi Hách Liên Vạn Thành, Hách Liên Vạn Thành cũng chậm rãi vuốt ve mái tóc đen mượt của y, cửa động nằm đúng phía đông, trời đã tảng sáng, mặt trời bắt đầu ló lên, ánh sáng tỏa ra che mờ bóng đêm đen đặc.

Trong lòng Lâm Phương Sinh hiện giờ tràn ngập ý chí chiến đấu.

Giữa ánh hào quang tươi sáng, Hách Liên Vạn Thành nói, “Khởi hành đi.”

Ly biệt sắp tới, Lâm Phương Sinh lại càng không muốn rời xa, ngửa đầu nhìn lên sư tôn.

Hách Liên Vạn Thành vẫn là sắc mặt lạnh lùng ấy, triệu phi kiểm ra, cùng đi vòng qua quân doanh.

Chinh Mạc cùng Tư Hoa Quân cũng đang chờ xuất phát.

Liên quân tu sĩ, Yêu tộc ở lại một nửa, còn lại thì hộ tống đại quân Khánh Long trở lại cổng Chu Tước. Tư Hoa Quân cũng vòng vèo, phần để dưỡng thương, phần để trấn áp các khu vực Bắc Minh có mưu đồ quấy rối Yêu tộc.

Hách Liên Vạn Thành chỉ dặn dò vài câu, mang Viêm Dạ đến doanh trưởng chủ tướng.

Viêm Dạ lưu luyến không rời, chỉ đành nói, “Phương Sinh sư huynh, nhớ đến thăm sớm sớm đó.”

Lâm Phương Sinh đương nhiên là vỗ vỗ đầu nó, an ủi một chút.

Chinh Mạc vẫn đứng cạnh y này giờ, sắc mặt như noãn ngọc, ôn hòa cười nói, “Chỉ là tạm thời tách ra thôi mà, làm gì mà phải làm ra vẻ như tiểu nữ nhi thế này. Nghĩ mà xem, giờ pháp trận đã mở, người mỗi ngày đến thăm cũng không khó gì.”

Lâm Phương Sinh nghiêm mặt, “Giờ trở về là để phân ưu chuyện sư môn, sao có thể suốt ngày nghĩ đến chuyện tình trường?”

Chinh Mạc ôn hòa nhìn y, vãn cười ấm áp, “Sư đệ, chúng ta xuất phát thôi.”

Lâm Phương Sinh đón lấy ánh mắt sư huynh, nghĩ đến lời an ủi vừa nãy, ý định trực lợi lúc ly biệt mới nguôi đi, cũng cười, “Vâng, sư huynh.”

Chớp mắt vô số pháp bảo vọt lên không trung, ngũ quang thập sắc, trông rất hoành tráng; đại quân trùng trùng điệp điệp đến cửa Chu Tước.

Ra khỏi Ma giới một hồi lâu thì đến Bắc Minh, Tư Hoa Quân nói, “Thủy Tinh cung kia của ta còn đợi nương tử về nữa, mấy việc vặt vãnh xong rồi thì mau về đây đây.”

Lâm Phương Sinh nhớ lại hành động lúc say rượu của y lần trước, mặt ửng đỏ cả lên, chỉ dám chào từ biệt An Hải. Tư Hoa Quân thấy vậy thì cười to, hóa thành hồng giao, lao đầu xuống biển Bắc Minh.

Lâm Phương Sinh hộ tống Chinh Mạc, đầu tiên là tiễn Trần Xương cùng tướng sĩ về thành Đại Uyên, lập tân quân, trấn chỉnh triều cương.

Trần Xương kia quả nhiên là võ tướng trung tâm, rường cột nước nhà.

Lâm Phương Sinh thấy ông nhân phẩm xuất chúng như vậy mà lại không có con, tâm tư liền động. Trước khi rời đi, y che giấu hành tích, đi đến phủ tướng quân trước.

Trần phu nhân cũng rất dịu dàng ôn hòa, tình cảm phu thê rất sâu đậm; tuy rằng chưa có con nhưng vẫn cầm sắt hài hòa, chưa hề sinh hiềm khích.

Lâm Phương Sinh xem xét một phen, mới lấy Luân Hồi bàn ra, dựa theo pháp quyết Hoàng Long đã dạy mà đưa hai luồng thần hồn trong đó đi đầu thai.

Xong xuôi y mới phát hiện ra tảng đá vẫn luôn đè nặng ngực mình đã biến mất. Y nán lại trước cửa phủ Tướng quân, nhìn lên biển hiệu, thi vài pháp trận, bảo vệ chặt chẽ tòa phủ này.

Vừa làm xong, y lập tức có cảm giác mệt mỏi. Lâm Phương Sinh xoay người, đã thấy một bóng dáng cao ngất, dưới ánh chiều tà mà nổi bật vẻ phong thần tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, đối diện y cười dịu dàng.

Chính là sư huynh.

Lâm Phương Sinh cũng cười, triệu phi kiếm ra, nhảy lên, cao giọng nói, “Sư huynh, nếu lần này ta thắng, người phải đưa Huyền Âm Bàn Long kiếm cho ta đó!”

Những lời này không khác gì tuyên ngôn đầy tự đắc của tiêu tử mới vào đời lúc ở Bảo Huyền kia.

Chinh Mặc nghe vậy, hơi nheo nheo mắt, nét mặt lại thêm phần dịu dàng. Hãn cũng triệu phi kiếm, hướng thẳng về phía Vạn Kiếm môn.

Tu chân không năm tháng, chớp mắt đã mườihai năm.

Ma giới thoát khỏi thảm cảnh hỗn loạn rã nát đầu, dần dần yên ổn lại. Mà trong đó, công của Hách Liên Vạn Thành là lớn nhất.

Người tuy là Nhân tu nhưng có thể áp được chúng Ma, cướp lấy chức Ma tôn, lập xuống một quy định đầy mùi máu tanh, khiến những Ma tộc kiệt ngạo bất tuân, cả gan làm loạn không còn vọng động nữa.

Phàm là kẻ kháng mệnh, giết!

Phàm là kẻ tác loạn, giết!

Phàm là kẻ trái Ma tôn, giết!

Những thủ đoạn tàn khốc đó, kết hợp với chính sách dụ dỗ, đã mua chuộc được cả Ma tộc.

Hai bút cùng vẽ, chỉ trong mười hai năm ngắn ngủi đã có thể thống trị Ma giới này sóng yên biển lặng, rất mực quy nghiêm.

Ngay cả những kẻ nhập Nhân giới tác loạn cũng ít ỏi không có mấy.

Thiên hạ cũng coi như yên ổn, Hách Liên Vạn Thành giao Ma giới cho Ngũ Đại ma vương chia nhau cai quản, dặt Viêm Dạ về Vạn Kiếm môn.

Chưởng môn về nhậm lại vị trí cũ, quả thật là đại hỉ của Vạn Kiếm môn, cho nên Chinh Mạc và Lâm Phương Sinh lo liệu một bữa thịnh yến, mời các môn phái lớn nhỏ, ngay cả Thiên tử Khánh Long cũng phái người đến gửi lời chúc mừng.

Khi Hách Liên Vạn Thành hạ xuống từ đụn mây, vẫn là một thân bạch y như trước, sương tuyết băng hàn mà thanh tịnh, kiếm ý càng tăng hơn trước, tuy vẫn đang Hóa Thần nhưng sắp bước vào kỳ Độ Kiếp, trông càng thêm phong thái của người trời giáng thế, núi cao trông xuống.

Viêm Dạ giờ đã trở nên trưởng thành hơn, gương mặt trầm ổn, mái tóc trắng được buộc sau đầu, thân hình khôi ngô bắt đầu bộc phát uy nghiêm của vương tộc Hàn lang.

Chinh Mạc và Lâm Phương Sinh đứng giữa sân thí luyện, cùng với các trưởng lão và chúng đệ tử quỳ xuống, cao giọng, “Cung nghênh chưởng môn quy vị!”

Mấy trăm đệ tử nội môn cũng đồng lòng hợp lực, tiếng gầm như nước, tiếng vang tới tận chân núi, “Cung nghênh chưởng môn quy vị!”

Hách Liên Vạn Thành hơi gật đầu, bước vào phòng nghị sự, đợi mọi người phân chủ thứ mà ngồi xuống mới nói, “Chỉ là mấy năm không về

thôi, làm gì mà phải rầm rộ lên thế.”

Chinh Mạc mỉm cười không nói, chỉ nhìn về phía sư đệ.

Lâm Phương Sinh trong lòng hoan hỉ, kính cẩn hành lễ, đủ thứ lý do đang quần quanh đầu, nhưng tới đến miệng thì chỉ còn một, “Đệ tử... Đệ tử trong lòng rất vui.”

Miệng lưỡi ngốc nghếch như vậy lại đủ để người khác thấy được sự chân thành; các trưởng lão cũng giãn nét mặt mà cười. Khi hỏi chuyện Ma giới đều là Viêm Dạ trả lời thay, chuyện gì cũng đều đáp.

Đang trò chuyện, nội môn đệ tử chợt đến báo, “Khánh Long Trấn quốc tướng quân Trần Xương đến cầu kiến.”

Lâm Phương Sinh khẽ động lòng, liếc Chinh Mạc một cái, lại nghe sư tôn đồng ý, “Cho mời.”

Trần Xương mặc cẩm bào màu đen, tuổi đã trung niên, vóc người càng thêm rắn chắc, khí sắc cũng tốt, rảo bước đi vào.

Một bên hành lễ, một bên ông ta cười nói, “Hách Liên chưởng môn vì an nguy Nhân giới mà trấn thủ Ma giới mười hai năm, ta cảm kích vô cùng, nay thuận lợi trở về, bệ hạ cũng rất vui mừng.”

Hách Liên Vạn Thành hơi gật đầu, “Là bốn phạm thôi.”

Lâm Phương Sinh nhìn ra phía sau Trần Xương, một đôi tiểu đồng tuổi không quá mười, mi mục thanh tuyền, eo lưng thẳng tắp, khuôn mặt nghiêm túc, lòng giật thột lên.

Hai đứa nhònày có dung mạo cử chỉ nếu thoạt nhìn thì giống nhau như đúc, hết như soi gương vậy.

Trần Xương hàn huyên xong, dâng quà tặng lên, rồi lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Ông ho khan hai tiếng mới nói, “Mặt tướng lần này xung phong nhận việc, thay thiên tử đến đây chúc mừng, thực ra... là có một yêu cầu quá đáng.”

Ông được Hách Liên Vạn Thành cho phép, mới dẫn hai đứa nhỏ ra. Hai đứa cũng khá thông minh, cùng vén hai vạt áo nhỏ lên, quỳ xuống trước mặt Hách Liên Vạn Thành và Lâm Phương Sinh, giọng nói non nớt, “Vãn bối Trần Thiên, Trần Minh kính chào Hách Liên chương môn và các vị tiên sư.”

Có nề nếp, đúng lễ nghi, không hề phạm chút sai lầm nào. Tuổi còn nhỏ mà khí độ đã trầm ổn thế này rồi, đợi khi thành niên nhất định sẽ là hai công tử thế gia ngọc thụ lâm phong.

Trần Xương nói tiếp, “Đôi khuyển tử này là song sinh của mặt tướng, năm nay mười tuổi, nếu có thể bái Lâm tiên sư làm thầy thì đúng là phúc phận tu luyện cả đời, còn mong tiên sư...”

Trần Thiên và Trần Minh cùng cung kính hành lễ với Lâm Phương Sinh, “Mong sư tôn thành toàn!”

Lâm Phương Sinh không đoán trước được sẽ có chuyện này xảy ra, giật mình, “Vì sao... Nhất định phải bái ta làm thầy?”

Một luồng ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào phòng nghị sự, dừng trên mặt hai đứa trẻ.

Hai người ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào y, nụ cười ôn nhu không có nét gì là non nớt của hài đồng. Sâu trong đôi mắt, là một cảm xúc đau thương đến tột cùng.

=====

CHÍNH VĂN HOÀN

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Phiên Ngoại 1. Một Buổi Bình Minh (Thượng)

Ngày Huyền Xương diệt quốc ấy, cũng trùng vào ngày sinh thần chín tuổi của Mục Thiên Hàng.

Thiên tử vốn không có tuổi thơ, mẫu phi Mục Thiên Hàng vì bị đế quân chán ghét mà vứt bỏ, ngay cả lúc sinh hạ long mạch cũng không được đoái hoài.

Cung đình thâm sâu, người người tâm kế, gợn lại là nâng cao dìm thấp, Mục Thiên Hàng tuy tuổi nhỏ đã nếm trải thế nào là nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ đổi thay.

Khi Mục Thiên Hàng sáu tuổi, hẳn được đưa tới trường thái học, chia là cùng mẫu phi. Thiên tử Huyền Xương kia nhiều kẻ nối dòng, chỉ riêng hoàng tử công chúa cùng tuổi Mục Thiên Hàng đã có sáu, bảy đứa, cho nên kẻ không được sủng ái như Mục Thiên Hàng, từ lúc sinh ra đến nay thật chưa từng nhìn thấy long nhan.

Mục Thiên Hàng đương nhiên không chuốc khổ, mỗi ngày chăm chỉ đọc sách, luyện võ, được thị vệ thiếp thân là Lâm Tụng chăm nom cho thì càng muốn thành niên, làm ra chút sự nghiệp, để cho mẫu phi ốm yếu có thể được sống thoải mái hơn.

Nhưng mà tâm nguyện rất rất nhỏ ấy của hắn, cuối cùng vẫn không thể trở thành sự thật.

Năm Mục Thiên Hàng tám tuổi, bốn phía Huyền Xương nạn loạn nổi lên, bộ tộc Công Dã tự xưng là hậu duệ của rồng, khởi binh từ Đại Uyên đến, thế như chẻ tre.

Nội triều Huyền Xương thì rối loạn, ai ai cũng thấy bất an, người nào còn rảnh lo lắng cho một phi tần bị thất sủng?

Ngay khi mẫu phi bệnh nặng khó ngờ, Mục Thiên Hàng nhằm ngay giữa lúc thiên tử bàn luận chính sự giữa triều mà quỳ gối xuống chân thiên tử, khẩn cầu phụ hoàng cho hắt được vào cung gặp mẫu phi.

Nhưng đúng lúc ấy quân Huyền Xương vừa thua trận, hoàng đế đương cơn tức giận, không ai dám lấy cái việc nhỏ ấy để phiền nhiễu ông ta.

Mục Thiên Hàng quỳ ở ngoài điện hai ngày hai đêm, khi có người đến, thì được tin mẫu phi đã qua đời rồi.

Ngày sắc trời âm u, chạng vạng như sắp nổi mưa. Cuối thu trời mưa dầm, lạnh đến thấu xương. Mục Thiên Hàng chỉ là một đứa trẻ, làm sao chịu được, tối đó được Lâm Tụng ôm về trường thái học thì sốt cao hôn mê. Cũng chính là Lâm Tụng đã cực nhọc ngày đêm, không hề ngơi nghỉ tức trực bên hắt.

Nếu không có Lâm Tụng, trận sốt kia có lẽ đã cướp lấy cái mạng nhỏ của Mục Thiên Hàng.

Đợi đến lúc hắt tỉnh dậy thì mẫu phi đã sinh đã nuôi hắt, người hết mực ôn nhu thanh lệ ấy đã biến mất như bọt biển trong chốn thâm cung này, hết như không một ai hay biết.

Và cũng kể từ đó, Mục Thiên Hàng không còn quyền luyện gì với vương thất Huyền Xương nữa. Người đã sống nương tựa cùng hắt chỉ có duy nhất một mình Lâm Tụng mà thôi.

Chỉ trong vòng một năm, đại quân Công Dã đã phá thành mà vào, chém chết thiên tử triều Mục. Huyền Xương diệt, Khánh Long lập, vương đô bùng lửa cháy, quanh cảnh hết như ác quỷ tàn sát chốn địa ngục, căn nuốt tất cả phi tần trong cung.

Khi đó Lâm Tụng cũng chưa quá mười chín tuổi, vì Mục Thiên Hàng thất sủng mà nơi ở tại trường thái học cũng hẻo lánh quanh quẽ, ngay cả phản quân phá thành cũng khinh thường bỏ qua. Lâm Tụng cùng Mục Thiên Hàng chạy ra khỏi cung, thay đổi phục sức bình dân, ngụy trang thành hai cậu cháu mà hòa cùng dân chạy nạn, trốn khỏi lãnh thổ Huyền Xương.

Vị hoàng đế khai quốc Khánh Long kia sát phạt rất quyết đoán, là hạng người tâm ngoan thủ lạt, vì muốn nhổ cỏ tận gốc mà thề phải tiêu diệt toàn bộ ngay cả tia huyết mạch long loại cuối cùng của vương thất họ Mục. Mọi thi thể trong cung đều được kiểm tra đối chiếu, cả những vương tôn quý tộc sinh ra thấp kém, không chịu ơn sủng cũng đều bị chém giết cả.

Mục Thiên Hàng bị truy nã khắp hướng, Lâm Tụng chỉ có thể dẫn hãn chạy trốn chết, bao nhiêu khổ sở trong đó khó mà nói hết.

Thậm chí còn xuyên qua Yêu giới mà lẩn vào Ma giới.

Chớp mắt đã tám năm.

Mục Thiên Hàng hiện đã mười bảy, trải qua bao phong sương trở nên trầm ổn khí thế hơn so với tầm tuổi thiếu niên.

Hắn giờ đang mặc đoản y, tóc buộc thật cao, đứng trước một vách núi đen thẫm, trong tay là một thanh đại khảm đao, thứ hắn đã đoạt được từ tên Ma Tu đã đòi giết hắn ngày trước.

Thiếu niên ngày thường dung mạo tuấn mã, ánh mắt chưa bao giờ chứa lửa giận, hết như nhìn những vật chết. Hắn đang trông vào trên người một con tê giác trắng một sừng.

Con này cũng rất giảo hoạt, há miệng rống giận, thừa dịp người khác hốt hoảng thì phun ra mấy tia chớp hướng thẳng về phía thiếu niên.

Tuy ánh mắt Mục Thiên Hàng rất lạnh, nhưng hành động rất lưu loát, phi thân nhảy lên như đại bàng giương cánh, dẫm lên nham bích phía trên, mấy tia chớp kia đã đánh thẳng vào dưới chân hắn, đập vỡ nham thạch cứng chắc, làm tóe lên vô số vụn đá dăm.

Sau đó thiếu niên vung người trên không trung hệt như một con diều hâu, hoa lệ mà tao nhã dừng phía sau lưng tê giác, vung đao chém xuống cổ nó một vết máu thật sâu.

Thứ máu màu tía đỏ tuôn ra như thác, bắn vào nửa người thiếu niên khiến tuần nhan như ngọc của hắn nhuốm sát khí như thể quỷ dạ xoa.

Mục Thiên Hàng không né tránh, mặc cho máu xối vào người, chỉ quỳ gối vững vàng, giẫm lên lưng con tê giác, nắm chặt lấy sừng nó, con này dùng sức như lôi đình vạn quân mà lao về phía vách núi, gào rú kinh thiên động địa, dường như cả mặt đất cũng chấn động theo.

Mục Thiên Hàng vẫn không động, vung đao lần thứ hai, chém mạnh vào sau gáy tê giác, chiêu nào cũng tàn nhẫn. Mưa máu cùng thịt vụn theo kinh phong tạo ra bởi con vật chạy trốn bắn cả vào người hắn.

Con tê giác ăn đau càng thêm giận, cho dù xoay chạy thế nào cũng không thoát khỏi thứ đang bám víu lấy mình, cuối cùng kiệt sức, lê được hai bước thì thở hổn hển như trâu, ngã ầm ầm xuống đất.

Mục Thiên Hàng nhảy xuống, thấy thanh đao đã bị mẻ cạnh thì vứt đi, lấy một thanh chủy thủ nhét trong xà cạp* ra, bắt đầu mổ bụng lột da con vật, tiếp tục cắt lấy sừng tê giác, đợi khi nào đến phiên chợ của Ma Tu thì đem đổi lấy ít dược liệu cùng quần áo.

*Xà cạp là một tấm vải bố thô và dài, quấn chặt lấy gấu quần, dùng rất đặc lực khi đi rừng hoặc lao động mạnh.

Đương lúc bề bộn, trên núi chợt nhảy xuống một bóng người thon dài.

Cũng là thanh niên thần sắc ôn hòa, tuổi tầm hai bảy hai tám, đôi mắt đen như trôn châu ôn tuyền ấy nhìn lên người Mục Thiên Hàng, ấm như mặt trời mùa xuân.

Mục Thiên Hàng thấy Lâm Tụng về thì cảm chủ thủ xuống người con tê giác, mặc kệ bản thân đang đầy vết máu đã lao tới đánh thanh niên kia. Lâm Tụng vội vứt hành trang của mình sang một bên để đỡ, liên tục lùi ra sau mấy bước. Ôn định thân hình rồi mới đứng cùng thiếu niên đã sắp cao bằng mình, vừa xoa đầu Mục Thiên Hàng, vừa cười dịu dàng, “Chỉ mới nửa tháng không gặp, người lại cao lên rồi.”

Mục Thiên Hàng làm càn nhéo lấy thắt lưng y, “Chỉ mới nửa tháng không gặp, người lại gầy đi rồi.”

Lâm Tụng quay lại vội vàng, đem chút da xương Ma thú bọn họ tích góp từng chút mấy tháng liền đến khu chợ gần đó đổi vài đồ dùng, vừa phải đề phòng sự tập kích của Ma Tu, vừa phải che giấu tung tích, thật sự là hơi vất vả.

Y cho rằng Mục Thiên Hàng còn tính trẻ con nên dù hẳn có thân mật hơi quá phận thì cũng không để ý lắm, chỉ là thắt lưng mãi cảm bị nhéo ngứa ngứa, cười đẩy tay thiếu niên ra, lấy từ túi một thanh trường kiếm màu đen vàng, đưa cho Mục Thiên Hàng, “Kiếm này dùng huyền kim và hàn thiết luyện thành, rất chắc chắn, lại có cả linh lực, sau Kết Đan cũng dùng được.”

Mục Thiên Hàng nhận lấy kiếm, cảm giác nặng trĩu cùng thấm lạnh khiến hẳn thích không rời tay, nắm chặt lấy chuôi kiếm, đẩy linh lực vào, khiến cả thân kiếm tỏa ánh hào quang, kiếm khí tăng vọt.

...

Trên đỉnh đầu chợ truyền đến tiếng kim loại bị bẻ gãy cùng tiếng hét của ai đó, “Cẩn thận!”

Hắn rơi vào trong ngực người nọ, ấm áp mà vững chãi, lại chưa từng thay đổi chút nào so với trong ký ức.

Có điều vừa ngẩng đầu lên đã thấy sắc mặt âm trầm của Lâm Phương Sinh, trán bị cốc thật mạnh, cảm giác đau đớn đến nóng cháy ập vào.

Người em song sinh Trần Minh của hắn cũng mặt mày trắng bệch, trên tay là nửa thanh kiếm gãy.

Nếu vừa nãy không có Lâm Phương Sinh ngăn lại đúng lúc, chỉ sợ một kiếm kia của Trần Minh đã chém lên đầu hắn. Bây giờ tu vi hắn mới chỉ Trúc Cơ, nếu bị phá mất thiên linh thì dù Đại La Kim tiên cũng không cứu nổi.

Lâm Phương Sinh thấy hắn còn sững sờ thì càng giận, lạnh nhạt nói, “Trần Thiên, mấy ngày nay người tinh thần hết hoảng, hoàn toàn không chú tâm luyện kiếm là vì sao?”

Trần Thiên thẫn thờ, người cả ngày dùng danh nghĩa truyền thụ mà đứng trước mặt bốn tọa câu dẫn, bốn tọa làm sao tập trung luyện kiếm?

Trên mặt hắn lại không dám lộ ra vẻ gì, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu, “Đệ tử biết sai.”

Thực ra là cũng có oan. Lâm Phương Sinh tuy biết hai đứa trẻ chuyên thể Trần Minh và Trần Thiên đây không hề giống Thông Thiên Thánh chủ và Khánh Long thiên tử chút nào; nên chỉ dám coi họ như đệ tử bình thường mà dạy dỗ, hướng chỉ cả hai mới chỉ mười bốn tuổi, là tuổi niên thiếu ngây thơ, y nào dám nghĩ Trần Thiên sẽ nảy sinh tâm tư khác lạ?

Giờ thấy hắn ngoan ngoãn nhận sai, cơn giận mới giảm đi chút ít, “Nếu vậy sư sẽ phạt người quý ở Bách Lục đường tự suy ngẫm ba ngày, có được không?”

Trần Thiên thấy y ra vẻ nghiêm khắc nhằm bày tỏ uy phong của một sư tôn thì trong lòng ngứa ngáy, bất đắc dĩ phải trưng ra vẻ thiếu niên yếu ớt, tạm thời buông bỏ kiêu ngạo cá nhân, nghiêm túc hành lễ, “Đệ tử đương nhiên phục.”

Lâm Phương Sinh lại hừ lạnh, “Trẻ nhỏ dễ dạy, vậy mau đi đi, bữa tối cũng miễn.”

Trần Minh không đành lòng, đứng một bên kính cẩn, “Sư phụ, bây giờ ca ca cơ thể yếu, chỉ sợ không nhịn đói nổi.”

Lâm Phương Sinh trầm mặt, sửa lời, “Bữa tối người mang đi cho nó.”

Sau lại ra lệnh, “Hai đứa ở lại đây, mỗi đứa huy kiếm một nghìn lần mới được về đó.”

Xong xuôi y để hai đứa lại Quy Kiếm phong, mình thì về Hoàng Diễm Đường nghị sự cùng các trưởng lão.

Quy Kiếm phong là do sau khi Lâm Phương Sinh kết Anh, được phân phối chỗ ở, cách Thối Kiếm phong của sư huynh cũng không xa, hiện giờ có Lâm Phương Sinh và hai đồ đệ của mình ở.

Hai anh em họ Trần nhìn y đi khuất rồi mới nhìn nhau mỉm cười, vâng theo lệnh sư phụ, đi ra bãi đất trống sau Quy Kiếm phong, quy củ vùng kiếm.

Năm tháng bình thản trôi qua, không chút tranh chấp, một hồi đã năm năm.

Trần Thiên nhớ lại khi mình đương là Mục Thiên Hàng, ngàn năm năm tháng, mặc dù ngồi trên ghế Thánh chủ cao nhất, bề nghề kiêu ngạo, nhưng vẫn không vui vẻ hạnh phúc bằng mười chín năm ngắn ngủi này.

Thân là trưởng tử của Trần Xương, trên có nghiêm phụ từ mẫu, dưới có đệ muội thành đàn, mỗi năm mới đến Lâm Phương Sinh sẽ đưa hai huynh đệ về phủ tướng quân đoàn tụ cùng người thân, hưởng thụ sự vui vẻ hòa thuận.

Mà thân là chân truyền của chưởng môn Vạn Kiếm môn, Trần Thiên cũng nhận được vô vàn quan tâm cùng sùng kính.

Nhưng vết thương đang đóng miệng kia của hắn, giữa cảm giác ấm áp ấy, lại bắt đầu nhói đau.

Thiết kiếm khi xưa Lâm Tụng tặng cho hắn, từ lúc hắn đoạt được Luân Hồi bàn, lấy lại được hồn phách Lâm Tụng, nhân duyên giữa hai người đã định là tể phẩm. Nay Lâm Tụng đã không còn tồn tại, mà Mục Thiên Hàng, cũng mất.

Chỉ có Lâm Phương Sinh và Trần Thiên mà thôi.

Trần Thiên nghiêng tầm mắt, dừng ở một bên, nhíu mày, chỉ sợ còn phải tính thêm một Trần Minh nữa.

Thiếu niên này đang cùng người em song sinh của mình giờ ngồi trong phòng, âm thầm rối loạn, đã nghe thấy tiếng của tiểu đồng bên ngoài, “Cung nghênh trưởng lão về núi.”

Rồi sau đó là Lâm Phương Sinh cùng kiếm khí thuộc hệ hỏa của y cùng ùa vào trong viện.

Lâm Phương Sinh vừa từ Bắc Minh về, dừng lại ở đó gần hai tháng mới về.

Vừa vào viện đã thấy hai đệ tử đứng ở cửa cung kính, “Cung nghênh sư phụ về núi, lần này đi đường hơi lâu.”

Chuyến này Lâm Phương Sinh đi hai tháng, vừa đúng lúc Tư Hoa Quân đột phá tu vi lên tầng thứ chín. Lần này thăng cấp càng khiến hấn mạnh như long như hổ, điên loạn đảo phượng, cùng y triền miên trên giường, tham hoan hưởng lạc, quên cả thời gian.

Nếu không có An Hải cần báo cáo chuyện quan trọng, cắt ngang hai người, chỉ sợ đến giờ Lâm Phương Sinh còn chưa về được.

Cho nên nghe hai đứa nói vậy, y lại thấy chột dạ.

Đành âm ờ vài tiếng, y lập tức quay về phòng nghỉ.

Trần Thiên Trần Minh cũng đoán ra mấy phần, giờ lại thấy vẻ mặt quyết tuyệt của đối phương, liền đuổi tiểu đồng, khóa trái cửa sau viện, theo Lâm Phương Sinh đi vào phòng.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Phiên Ngoại 1. Một Buổi Bình Minh (Hạ)

Hai người cùng vào phòng, nhưng không thấy sư phụ mình đâu, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy tại ôn tuyền phía sau, trong khoảnh khắc, không khí kiêu diễm tỏa ra khiến người ta thỏa mãn.

Trần Minh ho khan một tiếng, chỉnh lại quần áo, định bước vào hậu viện, lại bị Trần Thiên giữ vai, lạnh nhạt nói, “Không thể tự tiện xông vào, cẩn thận sư phụ giận.”

Trần Minh không vui, nhướn một bên mày nhìn huynh trưởng, “Đường đường là Ma tôn, sao khi chuyển thế lại nhát gan vậy?”

Trần Thiên hừ lạnh, vươn hai ngón tay búng lên trán vị ngày xưa là hoàng đế, hiện tại là em trai mình kia, ngạo nghễ nói, “Bốn tóa khi xưa ngạo mạn, nhưng cũng được khích lệ. Hiện giờ ta và người ngưng mạch chỉ có nương này, Phương Sinh... Khụ khụ, sư phụ đã đạt kết Anh nhiều năm, nếu làm việc không cẩn thận, chọc cho sư phụ ghét bỏ, thì đợi mấy trăm năm nữa đi.”

Trần Minh nghe vậy thì ủ rũ, “Thế thế thì làm sao bây giờ?”

Trần Thiên nở nụ cười biểu hiện của sự tính toán kỹ càng, nhỏ giọng nói, “Sơn nhân tự có diệu kế, đưa lỗi tai ra đây.”

Hai kẻ lạng lẽ bàn luận, theo kế mà hành sự.

Lâm Phương Sinh tắm rửa xong quay lại sương phòng thì thấy hai đồ đệ mình trưng ra vẻ mặt ân cần. Trần Minh dùng hai tay nâng chén trà bằng

ngọc, cung kính nói, “Sư phụ cả đường phong trần đã vất vả rồi, đệ tử thay sư phụ pha một ấm trà.”

Lâm Phương Sinh tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn nhận chén trà phẩm một ngụm. Trà đậm mùi linh khí, mùi hương thanh nhã, vào miệng lại thấy ngọt. Y gật đầu khen ngợi, “Trà là trà ngon, khó cho người có tâm.”

Trần Minh đương nhiên rất mừng rỡ, “Không dám nhận, đệ tử một lòng sở cầu, chỉ là muốn sư phụ thoải mái hơn thôi.”

Trần Thiên lúc này từ đâu đi vào, mang theo một cái khăn mềm đến, lau mái tóc ướt cho Lâm Phương Sinh. Có điều Ma Tu này sống qua hai đời, nhưng chưa từng hầu hạ ai, động tác hiện giờ không biết nặng nhẹ, tay chân vụng về.

Lâm Phương Sinh thấy vẻ mặt hẩn nghiêm túc, có phần lấy lòng, thì tâm mềm nhũn, nhưng bề ngoài thì nghiêm mặt, “Vô sự lấy lòng, phi gian tức đạo. Nói, hai đứa lại gây họa gì rồi?”

Lời ấy của Lâm Phương Sinh, dù không trúng cũng không chệch.

Nhưng hai kẻ cùng bày ra vẻ mặt vô tội, Trần Thiên nói, “Sư phụ nghĩ nhiều rồi, hai huynh đệ chúng con chẳng qua là hơn hai tháng chưa được gặp sư phụ, mong nhớ đã lâu, khó kìm lòng nổi.”

Trần Minh cũng gật đầu phụ họa, nói tiếp, “Sư tổ giờ dốc hết lòng vì kiếm đạo, những kẻ tầm thường không trông thấy được, sư bá cũng bận rộn xoay sở đủ việc cao thấp trong môn. Hai huynh đệ con tuy không thể giúp sư bá phân ưu, nhưng cũng không dám quấy rầy... Việc tu luyện cũng gặp rất nhiều vấn đề, cần sư phụ chỉ điểm.”

Trong lời nói đúng là có chút ủy khuất chịu văng vể.

Lâm Phương Sinh giờ mới hơi hòa hoãn, lại có ý muốn bồi thường, “Có nghi vấn ở đâu?”

Trần Minh và Trần Thiên liếc nhau, nói, “Đệ tử đã dừng ở ngưỡng mạch năm tầng đã lâu, chậm chạp không có đột phá, cứ hễ vận công là lại thấy linh lực tụ tại Quan Nguyên, Trung Cực, Khúc Cốt, tắc lại khó đi, không cách nào đả thông. Cho nên linh lực vận hành không theo được tiểu Chu Thiên.”

Lâm Phương Sinh thấy hắn nói nghiêm trọng như vậy thì nhú mày, ngón tay đặt lên cổ tay hắn, dùng một luồng linh lực để dò theo kinh mạch, đến huyết Quan Nguyên thì càng thêm cẩn thận.

Trần Minh rên lên một tiếng, sắc mặt chuyển trắng, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt.

Thế càng khiến cho Lâm Phương Sinh lo lắng, “Năm xuống giường mau lên, vi sư muốn kiểm tra.”

Thế là đã thành công quá nửa, Trần Minh không hề tỏ chút vui mừng nào trên mặt, vẫn là vẻ trắng bệch suy sụp, ” Không dám làm phiền sư phụ, gọi sư huynh đến làm là được rồi.”

Trần Thiên thấy hắn có ý thoái thác thì bất mãn, trên mặt vẫn là vẻ vâng lời, tiến lên đứng cạnh giường, “Sư phụ, để đệ tử kiểm tra cho đệ đệ, thỉnh sư phụ đứng bên chỉ điểm.”

Lâm Phương Sinh cau mày, “Chuyện đại sự thế này đừng có khinh thường, người đứng ở một bên, chỗ nào không rõ hỏi lại cũng không muộn.”

Lại bảo Trần Minh nằm sấp trên giường, nhắc ống tay áo lên, ngón tay hữu lực mà nhẹ nhàng, đặt lên lưng thiếu niên.

Trần Minh tuy vừa mới mười chín, nhưng mỗi ngày đều tu luyện chăm chỉ, kiểm tu nặng về rèn luyện thân thể, cho nên cơ thể này cũng cao ngất thẳng tắp, vân da cũng rắn chắc như khảm sắt.

Lâm Phương Sinh cảm giác như cách một tầng vải bố, mình vừa chạm phải một khối sắt nung, y cau mày, “Sao phải hồi hộp như vậy, vi sư sẽ đả thông huyết đạo cho ngươi.”

Trần Minh không nói gì, úp mặt vào đệm chăn, giữa mái tóc rối lòa xòa chỉ lộ ra vành tai hơi ửng đỏ.

Lâm Phương Sinh vẫn giữ sắc mặt trầm tĩnh ôn hòa, đầu ngón tay điểm linh lực, nhập vào huyết Thần Khuyết ở thắt lưng, kéo thẳng xuống chạy xuống dưới, qua Khí Hải, chuẩn bị đến Quan Nguyên, lại nghe Trần Minh thở dốc khe khẽ, “Sư phụ.... Không...”

Trong giọng nói là áp lực thống khổ.

Lâm Phương Sinh đành dứt luồng linh khí, “Làm sao thế?”

Đúng lúc này Trần Thiên lại tiến đến, ngồi ở phía sau Lâm Phương Sinh, “Sư phụ, hãy cho đệ tử thử một lần.”

Thấy Lâm Phương Sinh cho phép, hẩn giơ tay lên, miết lên thắt lưng Lâm Phương Sinh, linh lực nơi đầu ngón tay xuyên qua quần áo da thịt đến huyết Quan Nguyên, do lực đạo nắm giữ chưa cân bằng được nên thọc vào rất sâu, đâm cả vào phù văn.

*Huyết này nằm ở dưới rốn ba tấc, trên đường giữa bụng.

Huyết Quan Nguyên vốn miễn cảm, phù văn lại bị giáng một đòn như vậy, khiến sóng tình bất ngờ ập đến mãnh liệt. Lâm Phương Sinh bấu chặt nắm tay, da thịt ửng hồng, hơi thở hỗn loạn.

Trần Thiên vẫn dán lòng bàn tay lên lưng Phương Sinh, tay còn lại ôm y vào lòng, thấp giọng cười khẽ, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai, giọng nói khàn khàn, trầm thấp như cầm thương ra trận, “Sư phụ, đồ nhi có thể làm không?”

Trần Thiên tuy ngưng mạch còn thấp, nhưng đã có kinh nghiệm ngàn năm tu luyện, vận dụng linh khí rất linh hoạt, có thể nói là đến cực hạn. Linh lực nóng như lửa ở đầu ngón tay hệt như kim châm, xuyên thấu cả da thịt, không nặng không nhẹ mà chọc vào phù văn, càng gợi nên dục niệm tham lam của phù, khiến vị sư phụ hàng ngày nghiêm túc hóa thành một vũng nước xuân ngã vào lòng.

Lâm Phương Sinh muốn tránh ra, lại bị Trần Thiên giữ lấy eo, ném ngã lên giường. Trần Minh cũng đứng dậy, hai huynh đệ một trước một sau cùng cường ép sư phụ mình.

Hai vật cứng nóng như lửa cũng một trước một sau, đỉnh vào cả trên lẫn dưới của Lâm Phương Sinh, khiến y vừa thẹn vừa bực, bất hạnh là phù văn đã tỉnh, dục niệm lan ra khiến tay chân không còn chút lực.

Hai huynh đệ đã đắc thủ, đương nhiên không khách sáo, lột sạch quần áo của Lâm Phương Sinh, lộ ra cơ thể thon gầy.

Lâm Phương Sinh trông hai kẻ kia từ khi còn nhỏ đến lớn, từ tiểu đồng mười tuổi đến nay đã thành nam tử trai tráng, từng giọt ngậy thơ non nớt cứ nhỏ dần ra khỏi gương mặt hai đứa. Giờ chúng lại dùng tư thế ái muội như vậy mà ôm, cảm giác như bị phản bội, y không ngại dùng sức giãy dụa, muốn thoát ra khỏi lồng ngực hai người, giận dữ nói, “Nghiệt đồ! Sao có thể làm thế với sư phụ... Á...”

Lời trách cứ mới tuôn một nửa, đã bị miệng lưỡi của Trần Minh chặn lấy, càng không kiêng nể gì mà liếm cắn, càng hôn sâu.

Trần Thiên cũng nắm chặt lấy năm căn sớ phụng thờ, hôn chi chút lên da thịt y, thấy trên lưng y là một dấu răng còn mới thì nhú mày, “Yêu nghiệt kia dám để lại vết thương trên người sớ phụng!”

Không để Lâm Phương Sinh nói gì, hắn đã há miệng cắn xuống ngay đúng vị trí ấy, da thịt vỡ tan, máu tươi trào ra.

Lâm Phương Sinh đau đến bật thốt ra, trong đau đớn lại có tê dại khó hiểu, ngay cả phù văn cũng hoan hỉ cực độ, tự động làm ướt thông đạo; ngay cả khi có ngón tay của ai đó xâm nhập vào cũng không có cảm giác khô khốc mà chỉ thấy ngứa ngáy, từ bụng dưới lan theo xương sống. Cảm giác ngứa ngáy khó nhịn khiến y chỉ có thể bấu lấy tay Trần Minh, thở hổn hển.

Trần Minh dừng tay lại, nhìn Lâm Phương Sinh đang bấu lấy mình, kiểu dùng sức như vậy khiến hắn hơi đau đầu, nhưng lại càng giống như đang yêu cầu, khiến hắn càng thêm nhiệt tình.

Miệng lưỡi giao triền, hơi thở nóng bỏng cũng cuộn vào nhau, thật lâu sau mới tách ra. Đôi môi rời khỏi khoe miệng Lâm Phương Sinh, lướt qua bên gáy, xương quai xanh, lồng ngực, hôn lên từng tấc da thịt y.

Hôn môi dịu dàng như vậy, hàm chứa cả thương tiếc, ẩn nhẫn cùng tình nhiệt, càng gợi lên ham muốn mãnh liệt cho Phương Sinh, y bị trêu chọc đến cực hạn, đến khi bị hung khí của Trần Thiên thô lỗ đâm vào từ phía sau, y mới thở một hơi thật dài, phát ra thành tiếng.

Trần Thiên đương lúc trầm mê, lộ ra vẻ mặt khó phân vui giận, chỉ giữ chặt lấy hông Lâm Phương Sinh, mãnh liệt thả người, hung hăng va chạm vào nội bích yếu ớt, cắn răng gằn từng tiếng, “Nhược điểm này của sớ phụng, thật khiến dễ dẫn đo. Nếu để những tên đồ đệ tâm địa bất chính biết được thì làm sao cho phải?”

Phù văn ban đầu bị hấn dùng linh lực trêu chọc, sau lại bị va chạm hung bạo cùng chút ít an ủi thì nóng lên, nhục nhận thô bạo tiến xuất, nhiều lần như muốn đâm sâu vào xương tủy, Lâm Phương Sinh phát hiện ra, cảm giác đau đớn do va chạm ấy lại xoa dịu rất nhiều ngứa ngáy trong cơ thể.

Trần Minh nắm lấy cả nam căn của mình và của sư phụ, cầm lấy mà xoa nắn, lại cúi đầu hôn lên vòng xuyên nơi ngực y. Hơi thở nóng như lửa phả lên ngực, khiến y run run. Hấn ta cũng xen miệng, “Sư phụ nếu không muốn để lộ sợ hờ của mình nữa thì hãy ít ra ngoài đi. Nếu cần thận thì có huynh đệ ta bảo vệ là vừa.”

Lâm Phương Sinh vừa vươn tay ra đã bị Trần Thiên nắm lấy, đặt lên môi hôn. Trước sau trong ngoài, mọi nơi yếu hại đều bị hai huynh đệ nhà này nắm giữ, ngay cả giấy dựa cũng không được, đành cố chịu đựng những trêu chọc khiêu khích, thô bạo đỉnh nhập, ngón chân cuộn tròn, nam căn căng đau, eo bủn rủn, tình triều chông chéo, y chỉ có thể mở miệng nói nửa câu, “Kẻ rắp tâm bất lương chẳng phải hai người sao?”

Trần Thiên lập tức thô bạo tiến xuất, nhiều lần nện vào phù văn, khoái cảm ngập đầu, y rên lên một tiếng, tiết vào tay Trần Minh, thông đạo yếu ớt phía sau cũng co rút ôm chặt lấy nghiệt căn.

Trần Thiên chung quy vẫn còn nhỏ tuổi, sau khi chuyển thể chưa được trải nhiều, bị phù văn lộn xộn thì nhịn không nổi, tiết nguyên tinh.

Thể yếu lẽ quả nhiên là tuyệt hảo để song tu, Trần Thiên phát hiện ra nơi hai người kết hợp, linh lực nóng hổi dần đi vào kinh mạch, chậm rãi lưu chuyển, hai vòng Chu Thiên lớn nhỏ cũng vận hành, tu vi của hấn có dấu hiệu đột phá.

Đợi hành công xong, Trần Thiên có vẻ tinh thần sung mãn nhưng Lâm Phương Sinh lại khá mỏi mệt, không nhúc nhích gì, chỉ cố bài tiết tạp vật trong cơ thể ra. Trần Thiên rất tự giác, biết bản thân mới nếm thử cảm giác

mây mưa, không nên loạn dục, chỉ ôm lấy nửa người trên của Lâm Phương Sinh vào ngực, để sư phụ nửa nằm nửa ngồi, rồi mới nhìn qua đệ đệ.

Trần Minh chịu đựng đã lâu, giờ cúi người đè xuống, tách hai đầu gối Lâm Phương Sinh ra.

Lâm Phương Sinh đang nửa tỉnh nửa mê, bị đồ đệ làm vậy thì không vui lờm một cái. Trần Minh thấy sắc mặt y không tốt thì ngừng lại, “Sư phụ, đồ đệ nhất định sẽ giống ca ca, khiến sư phụ thật thoải mái.”

Nói vậy lại càng khiến Phương Sinh cá giận, “Làm gì thì làm nhanh lên, còn dài dòng nữa...”

Trần Minh nào để y nói hết, đương nhiên phải biết nghe lời, nghiêng người nhấn vào.

Phù văn tuy đã thỏa mãn, nhưng ai đến vẫn không cự tuyệt, giờ có khách đến lại càng vui mừng quẩn luyến.

Trần Minh hơi thở nặng nhọc, động tác thô lỗ, không kiên trì lâu lắm đã tước khí giới đầu hàng.

Hai kẻ này tuy vẫn còn ký ức kiếp trước, nhưng đã chuyển thế rồi, thân thể mười chín tuổi dẻo dai, lại chưa từng hưởng chuyện phong nguyệt, cảm giác tiêu hồn thực cốt này càng mê người hơn so với trong trí nhớ, không trụ được lâu đã tinh quan thất thủ.

Mặc dù vẫn còn muốn tái chiến, nhưng đã bị Lâm Phương Sinh nhắc tay lên, ném cả ra ngoài.

Hai huynh đệ lăn tròn thành đống, không dám làm càn nữa, yên lặng bò dậy, tiếc nuối rời đi.

Huyền não cỡ ấy trong viện, Hách Liên Vạn Thành lẳng lặng đứng ngoài nghe.

Đợi khi tất thảy yên tĩnh lại, mới truyền cho Bạch trưởng lão đứng bên, “Giải huynh đệ Trần thị vào Bách Lục đường, sám hối trăm ngày.”

Bạch trưởng lão Bạch Thuật vâng lệnh rời đi, bầm báo với Lâm Phương Sinh. Lúc này y đã mặc quần áo xong, ngồi trong viện, cẩn thận rèn linh kiếm, nghe vậy cũng không buồn nhắc mắt, “Tùy Bạch sư đệ.”

Tiền đồ tu viển, năm tháng dài lâu, hai huynh đệ này vẫn còn nhiều lần phải tới Bách Lục đường, suy nghĩ sám hối.

Có điều đây không hề là điều mà hai người này mong đợi vào mỗi buổi bình minh lên.

KIẾM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phiên Ngoại 2. Bể Sương

Hách Liên Vạn Thành không nhớ rõ, ban đầu tại sao mình lại gặp Chinh Mặc và Lâm Phương Sinh về Vạn Kiếm môn.

Vạn Kiếm môn có môn quy, đại đệ tử thân truyền khi tu vi đã đi vào Hóa Thần thì sẽ kế nhiệm tước vị. Khi hắn còn được quán trong tâ lót, đã được chưởng môn đời trước ôm về Thối Kiếm phong nuôi lớn. Ông yên tâm giao Vạn Kiếm môn cho hắn, một mình Độ Kiếp, mọc cánh thành tiên.

Vạn Kiếm môn đời đời truyền thừa, ai cũng như thế. Cho nên khi Hách Liên Vạn Thành đã làm trưởng môn hơn trăm năm, tu vi không thấy tiến lên nữa, bắt đầu có suy nghĩ muốn thu đồ đệ.

Gia tộc dựa vào Vạn Kiếm môn rất đông, nghe nói chưởng môn thu đồ đệ, lại cho rằng đó là đại sự trăm năm, tất phải đều vợ vệt con cháu có tư chất gửi đến Vạn Kiếm môn.

Trong vòng mười năm, kẻ vào đây bá sư không dưới nghìn người, nhưng không một ai có thể lọt vào mắt Hách Liên Vạn Thành.

Phí thời gian hết mười bốn năm, Hách Liên Vạn Thành ủy thác sự vụ trong môn cho vài trưởng lão dưới trưởng, một mình ra ngoài vân du.

Lúc đó phía Bắc Khánh Long gặp phải nạn sâu bệnh, cây cỏ ngoài đồng ruộng bị ăn sạch sẽ, kẻ chết đói ngàn dặm, vạn dân khóc thét.

Mặc dù triều đình dốc sức cứu tế, tiếc rằng ngoài tầm tay với, bao giờ cũng có những con chuột nhắt dối trên gạt dưới, trung gian kiếm lời đút túi

tiền riêng, khiến lưu dân khắp nơi, có cả những hương dân cường tráng vì cuộc sống quá khốn khổ mà lên rừng làm giặc làm cướp.

Cho nên phía Bắc lâm vào cảnh giặc nhà.

Hách Liên Vạn Thành gặp Chinh Mạc bảy tuổi lúc ấy đang ở giữa một đám giặc cỏ.

Đứa nhỏ Chinh Mạc khi ấy tuy gầy yếu, nhưng ngoại hình mi thanh mục tú, đáng yêu như ngọc tuyết. Nó bị trói bằng một chiếc dây thừng thô to, không cách nào trốn thoát, bị một đám người vây lấy giữa một khu đất khô cằn. Có một người đàn ông gầy như que củi cầm con dao lóc xương trong tay, run run rẩy rẩy không cách nào ra tay nổi với đứa bé.

Một đại hán cũng tính là khôi ngô không kiên nhẫn đoạt lấy con dao, mắng, “Cái đồ phế vật này, giết có một đứa trẻ ranh cũng còn dùng dằng! Giờ đến cọng cỏ vỏ cây cũng chẳng có, chúng ta sớm muộn gì cũng chết đói. Một khi đã vậy, không bằng tiểu tử này hãy tích chút công đức, lấp đầy bụng cho bọn ta!” Nói xong lại giơ cao cây đao, định chặt đầu đứa nhỏ.

Ý đại hán này đúng là muốn ăn tiểu đồng.

Người xung quanh tuy không đành lòng, nhưng mà đã đói lắm rồi, cho dù có nhân từ tha cho đi chẳng nữa, tất thầy cũng đều đói mà chết cả thôi.

Vậy nên không có ai đứng ra can, kẻ mềm lòng cũng chỉ nhắm mắt quay đầu, không dám nhìn thẳng.

Hách Liên Vạn Thành bảy giờ vừa lên Hóa Thần, mấy phạm nhân này chẳng khác chi con kiến, cho nên vẫn ẩn thân, ung dung đứng nhìn.

Thấy đứa bé kia tuy đang gặp nguy cơ sống chết vẫn nhếch môi, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm đại hán, không hề có vẻ sợ hãi. Tuy tuổi nhỏ mà đã có khí thế thấy chết không sờn.

Ngay lúc cây đao đã hạ sát xuống đỉnh đầu, Hách Liên Vạn Thành mới búng tay, kiếm ý lóe lên bay đi kèm theo tiếng rít, đánh đập nát cả cây đao lẫn tay phải của đại hán.

Hách Liên Vạn Thành nhoáng thân mình, ôm lấy đứa bé, nhanh nhẹn lui về sau, chưa hề nhiễm lấy dù chỉ một chút máu tươi.

Lũ dân đói kia biết đã có tiên nhân can thiệp, vừa mừng vừa sợ. Tính cả đại hán vừa kêu thảm thiết kia nữa, tất thấy đều quỳ xuống khẩn cầu, “Cầu tiên nhân rủ...”

Chữ còn chưa nói hết, Hách Liên Vạn Thành một tay bế đứa nhỏ, tay kia vung lên, vô số kiếm quang vàng rực rờ bắn ra, chém sạch đầu tất cả. Huyết văng tận trời, sau một lúc mới thấy những xác chết không đầu đó lần lượt ngã gục xuống đất. Máu tươi tràn ra từ miệng vết cắt, ngấm ướt bùn.

Bầu trời cao trong vắt, lũ chim ó bay vòng vòng tìm xác chết, nhưng lại sợ thứ sát khí tận trời của Hách Liên Vạn Thành mà không dám tới gần.

Hách Liên Vạn Thành thả đứa bé xuống, gỡ dây thừng cho nó, lại cảm giác khi mình đụng vào người, cơ thể bé này hơi cứng lại.

Hắn vẫn giữ vẻ lạnh lùng ngạo nghễ, hệt như một gốc cây tùng cao ngất được khoác một lớp áo tuyết, “Ta là chưởng môn Vạn Kiếm môn. Người có linh căn hệ mộc, là thể tu tiên độc nhất vô nhị, ta sẽ đưa người về môn, truyền tu đạo và phép thuật cho người, về sau sẽ kế thừa chức vị, ý người thế nào?”

Tiểu đồng kia đã sợ còn sợ hơn, gương mặt nhỏ nhắn không một chút máu, nhưng vẫn quỳ xuống giữa không gian đặc mùi huyết tinh, cố gắng nén run rẩy, “Ân cứu mạng của tiên sư, Chỉnh Mạc ghi nhớ trong lòng. Sư tôn ở trên, xin hãy nhận của đồ nhi một lạy.”

Hách Liên Vạn Thành thấy thế cũng vừa lòng vuốt cằm, xuất phi kiếm, đem theo Chinh Mạc rời đi.

Hai người bay xa chưa được mấy trượng, hơn mười con ó không đợi được nữa, lao xuống chỗ thầy kia.

Hách Liên Vạn Thành để ý thấy Chinh Mạc ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt rất không đành lòng, mặc dù không thích nói nhiều, nhưng lại nghĩ đến ngày sau dạy dỗ đồ đệ còn phải nói nhiều hơn; vậy nên mở miệng, “Nếu vùi lấp thi cốt, lũ súc sinh đó sẽ chịu đói.”

Chinh Mạc cũng thu nét mặt, chỉ gật đầu một cái, “Đệ tử hiểu, đa tạ sư tôn dạy bảo.”

Hách Liên Vạn Thành lại hỏi nó, “Người sợ ta?”

Chinh Mạc giật mình, nhưng lại từ từ lắc đầu, “Đệ tử không dám bình luận gì thêm, nhưng sư tôn không phải kẻ lạm sát, hành động này nhất định có thâm ý.”

Hài đồng này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng sự trấn định cùng kiến thức lại hơn hẳn nhiều người thành niên, tư chất lại cao; thật đúng là làm cho người khác vui vẻ.

Vậy đó mà khí tức băng hàn của Hách Liên Vạn Thành dịu lại, thiên sơn vạn thủy vụt qua dưới chân, hẳn trầm giọng nói, “Sinh ra là người, phải biết giữ lễ, vậy mới không phụ sự chiếu cố của trời cao.”

Chinh Mạc nghe vậy, cũng cúi đầu im lặng.

Đợi đến khi sắc trời chuyển tối, Hách Liên Vạn Thành thấy đứa nhỏ phàm nhân này lộ ra vẻ mệt mỏi mới chỉ huy phi kiếm, đến một góc sườn núi hẻo lánh, lấy linh kiếm đào một cái động ngay trên nền núi đá. Tiểu đồng cũng thông minh, sau khi hạ xuống cũng quên đi mệt mỏi, chạy đi

nhật nhạt cành khô. Hách Liên Vạn Thành chỉ dùng một chút phép thuật là đã có lửa.

Hắn lại không mang bất kỳ cái gì ăn được, nơi đây vẫn hàm chứa tai họa, ngàn dặm không thấy nửa điểm xanh, suối nước cũng khô cạn. Chỉ dấn bàn tay mình lên lưng đồ đệ, rót linh lực vào.

Chinh Mạc cũng cảm nhận được một luồng ấm áp từ sau lưng khuếch tán ra tứ chi, cảm giác đói khát được giảm bớt, đối với một tu sĩ thì đây cũng là một ưu thế sống còn.

Bốn phía tĩnh lặng, cành khô cháy lách tách, nó mới mở miệng, “Sư tôn, đệ tử hiểu rồi.”

Hai mắt lãnh đạm của Hách Liên Vạn Thành nhìn về, thấy đứa nhỏ bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Cầm thú ăn thịt người, đó là bản tính của cầm thú. Người ăn thịt người, cũng là vứt bỏ nhân tính, làm nên hành vi của loài cầm thú. Vậy nên, làm người phải biết giữ lấy cái lễ, tuyệt đối không được vứt bỏ thứ quan trọng này.”

Hách Liên Vạn Thành nói, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Trong lời nói ẩn sự khen ngợi, khiến trong lòng Chinh Mạc vui vẻ không thôi.

Đúng lúc này Hách Liên Vạn Thành lại nghe được tiếng khóc gần như không thể nghe thấy.

Lập tức ôm lấy Chinh Mạc, đi ra khỏi sơn động, đi tới hướng truyền tới tiếng khóc.

Chưa quá vài nhịp thở đã tìm thấy ở cách đó ba đỉnh núi, một đứa trẻ còn nhỏ hơn Chinh Mạc, ngồi giữa phế tích một bức tường, khuôn mặt nhỏ bị khói hun đen xì, lại có hai vệt nước mắt chảy dài, lộ ra da thịt trắng nõn.

Nó khóc đến mức thở hỗn hển, giọng thút thít như sắp nghẹn. Xung quanh đã không còn một người sống, chỉ có mấy con chó hoang gầy bụng lộ xương sườn, thè cái lưỡi đỏ tươi mà cắn xé xác chết; khi thấy nguy hiểm đến gần thì chạy biến hết.

Hách Liên Vạn Thành nhìn về phía đứa nhỏ đang khóc kia, lại hơi nhíu mày.

Hắn hao phí hơn mười năm, gặp cả nghìn đứa trẻ, nhưng không hề tìm nổi được nửa đồ đệ.

Vậy mà chỉ mới đi du ngoạn có vài tháng, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi lại bắt gặp hai kì tài.

Chinh Mạc linh căn hệ mộc, trời sinh thông minh, tính lại ôn hòa hiền hậu, nếu dạy dỗ cẩn thận thì sau này chức chưởng môn có thể yên tâm mà giao tận tay.

Đứa nhỏ này, lại là một đứa có linh căn hệ hỏa...

Mà việc dạy dỗ đệ tử, là việc phiến toái đệ nhất thiên hạ.

Lúc Hách Liên Vạn Thành còn đang im lặng, Chinh Mạc đã chạy tới bên cạnh đứa bé, dùng ống tay áo cẩn thận lau khói bụi trên má nó, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, hai mắt đen sáng tựa trân châu, khiếp hãi nhìn hai người.

Chinh Mạc lại ôn nhu an ủi nó, hỏi tên, hỏi cha mẹ.

Đứa nhóc mới chỉ tầm bốn năm tuổi, hỏi cái gì cũng không biết, chỉ duy nhất hỏi tên là nó cất giọng non nớt, ngoan ngoãn đáp, “Em tên là Lâm Phương Sinh.”

Chinh Mặc nắm lấy tay Lâm Phương Sinh, ánh mắt mang theo nét khẩn cầu nhìn về Hách Liên Vạn Thành.

Bốn phía tường đỏ, ngọn lửa dần tắt, thê lương vô cùng. Hai đứa bé đứng giữa bãi phế tích, thân hình mảnh dẻ, hai bóng hình nho nhỏ không chỗ nương tựa nhập vào đáy mắt Hách Liên Vạn Thành.

Hắn không hề nghĩ đến việc đem đứa nhóc đi chỗ khác, hơi gật đầu, “Dẫn nó về Vạn Kiếm môn, coi như cho người một đứa bạn chơi.”

Lâm Phương Sinh nghe đến đây, lập tức không động đậy, xoay người chặn lấy vai Hách Liên Vạn Thành, đôi lông mày đen nhánh nhăn lại, gần từng tiếng chầm chầm, “Ngày xưa sư tôn đưa con về môn, chỉ là kiếm bạn chơi cho sư huynh thôi?”

Lúc này đang vào giữa khuya, lác đác vài giọt mưa bay bay, giữa đêm tối vô tận, tiếng mưa nhỏ xuống hồ như khóc như kể.

Quần áo màu trắng lớp lớp trên người Lâm Phương Sinh đang rũ xuống dưới vai, y ngồi khóa trên bụng dưới của Hách Liên Vạn Thành, không hề che đậy chút nào, ánh mắt long lanh như có nước. Cứ nhìn chằm chằm như vậy, trong cơn giận cũng tăng cả cảm giác lưu luyến.

Hách Liên Vạn Thành dựa vào đầu giường, không đáp y, chỉ vuốt ve bờ hông đệ tử, ngoài trời mưa đông lạnh lẽo, trong phòng lại ấm áp vô biên.

Lâm Phương Sinh vốn nghĩ rằng, ngày xưa được vào Vạn Kiếm môn là vì sư tôn đang khát cầu, thấy y thiên tư xuất sắc như vậy thì đưa về, nên trong lòng rất vui.

Ai ngờ thuở bé lại bị sư tôn ghét bỏ như vậy, mặc dù không có gì đáng trách, nhưng chẳng hiểu tại sao lại thấy tủi thân, lại thương tâm, chung quy vẫn khó nhịn được.

Một tiếng thở dài vừa buông, rồi lại đột ngột ngưng bật.

“Cự kiếm” thô dài của sư tôn lần thứ hai đâm vào trong y, thông đạo nóng tựa lửa vừa mới thoáng nghiêng người sau khoái cảm vô hạn, hiện giờ không chờ đợi thêm được nữa, say mê nghênh hợp nam căn mà hút vào, khiến Lâm Phương Sinh còn đang ngập trong cảm giác khuây khỏa chợt rơi vào tê xót vô hạn.

Hách Liên Vạn Thành động rất đổi nhu hòa, giữ lấy hông đồ đệ, thả người thong thả xỏ xuyên, lại ôm y vào trong ngực, bàn tay dịu dàng vỗ về lưng y, rồi cúi đầu hôn lên khóe mắt người trong lòng, khẽ hỏi, “Sau khi nhập môn, vi sư đối đãi với người như thế nào?”

Lâm Phương Sinh cảm giác như mình đang ngâm trong ôn tuyền, cả người đều được linh lực của sư tôn bao lấy, chỉ có một luồng lửa nóng không ngừng ra vào trong cơ thể, dần nói thông đạo ra từng chút một, tạo ra những cơn đau đốn rất nhỏ.

Khoái cảm tê dại tăng vọt thối quét toàn thân, Lâm Phương Sinh eo hông vô lực, run rẩy mấy cái đã không trụ nổi nữa, ngã hẳn vào lòng Hách Liên Vạn Thành, hơi thở hỗn loạn gấp gáp, thối rồi mấy loạn tóc đen bện vào của hai người.

Lâm Phương Sinh đương nhiên vẫn nhớ rõ, người đang không ngừng xỏ xuyên, tiến xuất, mang lại cho y khoái cảm ngập tràn này đây, ngày xưa đã nắm tay y tập viết thế nào, bắt lấy tay y dạy cách cầm kiếm ra sao, giúp y học đủ các thứ kiếm quyết trăm, mật, thiêu, thứ theo thứ tự.

Mà bàn tay đang châm từng đốm lửa trên da thịt y đây, mang theo từng ve vuốt chứa đầy ý vị thâm đấng này; ngày xưa đã từng xoa bóp cho y, truyền thụ pháp quyết cho y tu hành, chỉ dẫn cho y ngưỡng luyện linh lực thế nào, tác động kinh mạch, vận chuyển Chu Thiên, khuếch đàngđiễn.

Mà cũng chính người này đã vì y mà trời ảm tối áo mới, trời rét thêm áo bông; Lâm Phương Sinh tuy từ nhỏ không có người thân để nương dựa, nhưng đã có sư tôn cẩn thận chở che, nên chưa bao giờ cảm giác đến sự tiếc nuối.

Đương lúc suy tư, hung khí trong cơ thể lại đỉnh lên, càng thêm thô bạo, như thể muốn đẩy cơ thể y lên cao mãi, không chút lực để hạ xuống. Phù văn hết như đang chủ động đón nhận, đỡ đầu thứ nóng cứng không ngừng va chạm từ trong ra ngoài. Khoái cảm ngập đầu như sắp phủ lấy y. Nam căn nóng như lửa càng thêm sừng, nhỏ dịch rơi xuống bụng dưới Hách Liên Vạn Thành. Tê dại lan khắp hạ thân, khiến y cuộn mình lại, khoe mắt cũng ươn ướt.

Hách Liên Vạn Thành không cho y cơ hội để lùi bước, bàn tay phía sau ấn lên lưng y, lực thả người mà đỉnh đã đủ thấy tàn nhẫn, thân thể va chạm vào nhau mang theo tiếng nước, ngay cả tiếng thở dốc của Lâm Phương Sinh cũng không át nổi, càng khiến y thêm xấu hổ, mặt đỏ đến tận tai, da thịt nóng như thiêu.

Chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn của Hách Liên Vạn Thành, “Sau khi nhập môn, phu quân đối xử với người thế nào?”

Lâm Phương Sinh run cả người, không còn chút lực nào nữa, mềm mềm dựa vào ngực Hách Liên Vạn Thành, hết như một kẻ chết đuối, tay chân quẩn cả lên người sư tôn. Chẳng bao lâu sau, ngay cả tiếng mưa đông tí tách cũng ngừng lại, mà cảm giác căng nhức nóng bỏng cùng nội tạng run rẩy co rút do khoái cảm lên cao vẫn chông chênh như núi.

Giữa cực đỉnh cao trào, Lâm Phương Sinh chỉ thấy nhiệt ý đều hóa thành tê dại, chia làm hai đường, một đường xông thẳng lên mắt, đường còn lại chạy xuống bóng cả eo, nhiệt tình vạn phần, nội bích càng cắn mút nam căn cường ngạnh, khiến sư tôn vốn rất lãnh đạm cũng phải thở hắt ra.

Lâm Phương Sinh ôm chặt lấy cổ Hách Liên Vạn Thành, chủ động hôn môi, càng quấn lấy thắt lưng người ta, nhiệt liệt nghênh hợp. Miệng lưỡi câu triển, linh lực lưu chuyển, tự tạo thành vòng tuần hoàn, cuối cùng hòa vào khoái cảm ngập đầu, thối khắp toàn thân.

Người đang ôm lấy y đây, là nghiêm phụ, là ân sư, là tình nhân, là bạn đời, đều là một người cả.

Hách Liên Vạn Thành cũng bị sự nhiệt tình của y lây qua, càng đưa đẩy, càng thô lỗ, cuối cùng đè hẳn y xuống giường, hai tay ép hai chân y lên cao về hai bên.

Ánh hắc hắc bốc lên lửa dục, hung khí dữ tợn đâm hoàn toàn vào trong nhập khẩu mềm mại, thô bạo luận động. Lâm Phương Sinh bị đâm đến mức eo lưng phát run, thông đạo như bị hun, khoái cảm nóng bỏng, dục niệm dâng trào, tất tả chất chùng đến không thể hơn được nữa; Lâm Phương Sinh ngửa đầu, nức nở những tiếng nhỏ vụn, “Vạn Thành...”

Y hơi cong lưng gồng cứng mình, bàn tay che mắt, một giọt lệ nóng hôi trào ra, cùng lúc là nam căn phun ra dòng dịch trắng.

Phù văn không để ý đau đớn trong cơ thể, quấn gắt gao lấy nam căn người yêu, kích động đến mức bản thân khó thừa nhận nổi, co rút từng cơn.

Hách Liên Vạn Thành tiếp tục ra vào thô bạo, thứ nóng như lửa được vây bởi tường thịt mềm ấm áp, hưởng thụ sự nghênh hợp yếu ớt của tiểu đồ đệ, khiến hắc cũng thoáng thất thần giữa cơn khoái cảm, lộ ra vẻ mặt thờ ơ bất kham, cuồng bạo va chạm mấy cái, nhấn hông xuống, tinh quan thả lỏng, hưởng thụ thời khắc khoái cảm tuyệt đỉnh này.

Giữa tiếng thở dốc của hai người, mưa đông lại lác đác rơi lần nữa, tiếng nước lạnh lũng càng làm cho nhiệt độ trong phòng thêm động nhân.

Hai mắt Lâm Phương Sinh còn mờ lung dần hiện rõ ràng bóng dáng của Hách Liên Vạn Thành, hai người vẫn nằm ôm nhau, yên lặng nghe tiếng mưa rơi.

Giữa cảnh an hòa thế này, chợt Lâm Phương Sinh cất tiếng, “Sư tôn.”

Giọng y hơi khàn khàn, gọi như vậy, giữa tiếng nhạc là quyến rũ vô tận.

Hách Liên Vạn Thành khẽ vuốt mái tóc dài của y, bình tĩnh trả lời, “Ta đây.”

Sau một lúc, Lâm Phương Sinh lại gọi, “Phu quân.”

Hách Liên Vạn Thành vẫn rất kiên nhẫn, “Ta đây.”

Qua tiếp một khắc, Lâm Phương Sinh cứ gọi mãi, “Vạn Thành.”

Lần này Hách Liên Vạn Thành không đáp nữa, mà cúi người xuống, ngăn cái miệng đang huyên náo của Lâm Phương Sinh, hôn một nụ hôn thật sâu.

Sắc trời dần sáng, mà hai người trong phòng này vẫn không tìm thấy điểm cuối của buổi đêm dài.

HẾT PHIÊN NGOẠI 2

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Phiên Ngoại 3. Happy Valentine (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ Diễn là một trạch nam từ đầu chí cuối, năm nay đang học đại học năm ba. Ngoại hình bình thường, thành tích bình thường, tính cách cũng bình thường. Cả trong lẫn ngoài đều đạt đủ tiêu chuẩn để có thể tồn tại được trong giới phàm nhân.

Cường điệu sự “bình thường” của cậu ta một cách chi tiết như vậy là vì, hai mươi năm cuộc đời cậu ta cuối cùng cũng gặp một chuyện “không bình thường”.

Từ Diễn hiện đang tránh trong một con ngõ nhỏ, ló đầu ra nhìn ngó thăm dò xung quanh.

Sâu vào trong ngõ là một tòa Lạn Vĩ lâu, bình thường có rất ít người đi qua. Cậu ta cũng là vì một lần thấy bạn học mình đi vào đây mà tò mò len lút bám theo.

Cái người bạn học kia là hệ thảo* của khoa Toán, là học sinh đứng đầu, rất được các giáo sư và bạn học yêu mến, dù mới chỉ đang học năm ba nhưng đã bảo vệ được cả công trình nghiên cứu.

*Hoa khôi của hệ:v

Ngoại hình đẹp trai, đầu óc lại giỏi, vận động xuất sắc, hơn nữa lại rất giản dị gần gũi, thực sự là hoàn hảo như một hoàng tử vậy, khiến cho Từ Diễn cùng các bạn nam khác hâm mộ đến mức phát thành ghen tỵ. Cho nên

khi thấy hệ thảo xuất hiện tại chỗ như thế này, xuất phát từ lòng hiếu kỳ cùng một cảm xúc không tên nào đó, Từ Diễm đã lén đi theo.

Hoàng tử khoa toán Trần Minh đang đứng trước mười mấy người, ánh đèn tù mù, Từ Diễm chỉ có thể thấy hình như đám người kia có cầm theo gì đó, dáng đứng cũng cà lơ phất phơ không ra thể thống gì. Kẻ cầm đầu quát mắng, “Thằng ranh này mà cũng biết trốn phông? Nghĩ rằng giả làm sinh viên thì có thể lừa được ông đây chắc?”

Từ Diễm nghe không hiểu, Trần Minh lại thờ dài trước mặt vị đại ca xã hội đen kia, bất đắc dĩ mở miệng, “Muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa đây, mấy người nhận lầm người rồi.”

Tên côn đồ cầm đầu tầm hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn, cơ bắp cuồn cuộn, như thể muốn phá bung bộ quần áo hoa hòe hảnh ta mặc ra. Hắn nghe Trần Minh giải thích, vẻ mặt khinh thường, quay đầu phun tàn thuốc, còn khịt một tiếng rõ to, “Mắt ông đây nhìn sai nhưng mũi thì không ngửi sai! Dám phá việc làm ăn của Hắc Kinh ông đây, mau giác ngộ đi! Chúng bay đâu, xông lên cho tao!”

Lũ côn đồ vừa nghe lệnh lập tức vọt lên, vũ khí cũng đủ loại: ống tuýt, cò lê, dao dứa hầu*, ghế gập,... đón đầu Trần Minh như mưa.

*Sốt thử thì nó ra ... dao nạo vỏ =.=

Từ Diễm đứng xem rất sốt ruột, vội vàng sờ điện thoại gọi cứu nguy, ai biết vừa mới cúi đầu, chỉ thấy đám người kia phát ra những tiếng “Ái da”, “Mẹ ơi” thảm thiết, đồng thời là tiếng thân mình rơi xuống đất nghe như bao cát.

Cậu ta không nhịn nổi lại ló ra nhìn, thấy dưới ánh trăng, Trần Minh vẫn êm đẹp đứng đó, áo T-shirt in hình cờ Anh, trên vai khoác túi Oxford, dáng người cao ngất tuấn nhã, vẫn giữ vẻ sinh viên ưu tú, ngay cả một sợi tóc cũng không rối.

Lũ côn đồ không biết đã xảy ra chuyện gì; ở công trường bỏ hoang cách đó ba thước nằmmột đám gì đó khuôn mặt vắn vẹo, nhe răng trợn mắt.

Trần Minh thờ dãi, “Cứ nghĩ là có thể tìm thấy tên kia ở chỗ này chứ, xem ra mình quá ngây thơ rồi.”

Tên thủ lĩnh côn đồ vồn ra lệnh xong thì đốt điều thuốc, chuẩn bị thưởng thức kẻ bị đánh. Giờ hẳn ta mở to mắt, thuốc lárốt khỏi miệng, rơi trước vạt áo, hẳn ta phui đi, nhe răng ra cười, “Thì ra là vậy, hóa ra là đồng hương, ông đây lâu lắm rồi chưa ăn thịt yêu quái.”

Vừa nói xong, cơbắp trên người chọt phình lên, khiến chiếc áo hoa hòe nứt toác thành mảnh, trên da mọc lên bộ lông màu đen, cằm cũng bắt đầu biến dạng, lộ ra hàm răng nanh như cây chủy thủ, hai chân trước đáp xuống đất, nhào tới phía Trần Minh.

“Ai đồng hương với loại yêu quái như mày chứ.” Trần Minh cau mày,nhấc chân lên đá thẳng vào cái con nửa người nửa quái chó kia. Yêu quái đó nâng chi trước lên chắn, phát ra một tiếng giòn vang, hệt như tiếng hai thanh sắt va vào nhau. Yêu quái kia cười ha hả, “Không đến nơi đến chốn!”

Trần Minh sầm mặt, thu chân lại nhảy ra sau, tránh sự công kích của móng vuốt, đột nhiên hồi hận khi ra ngoài quá tự đại, không mang vũ khí theo.

Yêu quái một kích bất thành lại bổ nhào lên, hai hàm răng nanh tỏa ra mùi máu khiến người ta buồn nôn, định cắn Trần Minh.

Di động của Từ Diễn rơi trên mặt đất, miệng mở to đến mức đứt được cả một nắm tay, ngơ ngác đứng ở đầu ngõ, cảm thấy tam quan của bản thân nhưvừa bị hai trăm con voi giẫm lên,nát thành mảnh vụn.

Bên kia hai kẻ đánh rất lợi hại, đột nhiên có người vỗ vỗ vai cậu ta, “Người anh em, cho mượn điện thoại tí.”

Cậu ta theo phản xạ có điều kiện mà nhặt di động lên đưa cho, người nọ mượn, gọi điện thoại, dứt quãng nghe thấy, “Tìm thấy Ngao khuyến yêu rồi, địa chỉ là... Có người thấy... Giết thì phiền lắm... Ờ! Vậy nhé.”

Người nọ nói chuyện xong thì trả di động lại cho Từ Diễm, cậu ta còn không biết mình vừa mượn một vòng quý môn quan.

“Câm.”

Từ Diễm ngẫm cho rằng câu này hàm ý cảm ơn, lại nhận điện thoại theo phản xạ, “Không khách.. Trần Minh?”

Ánh trăng tuy khá mờ, nhưng cậu ta có thể thề độc rằng mình nhìn rất rõ, kẻ mặc áo T-shirt hình đầu hổ, quần bò bị giặt đến mức bạc phếch, tóc dài đến thắt lưng rồi như bờm sư tử, bên tai trái là ba chiếc khuyên kiểu Punk lấp lánh dưới ánh trăng kia giống Trần Minh như đúc.

Tên Punker này lạnh lùng nhìn cậu ta, sau đó đẩy một cái, để lại một câu “Dám chạy loạn sẽ giết chết” rồi đi vào trong ngõ hẻm, cất giọng đùa cợt, “Bé cún, bé chạy rông ngoài đường thế này Cục quản lý quái vật biết không?”

Con Ngao khuyến quái kia quay đầu thấy tên Punker đi tới, điên cuồng hét lên, “Đm nó, sao lại có một tiểu bạch kiểm nữa thế này!”

Trần Minh đứng lúc giáng vào mũi hắn ta một cái, thu tay lại lắc lắc hai cái, lắc đầu cười khở, “Cho nên tao mới nói là mày nhận nhầm người rồi.”

Sau đó nhìn về phía anh trai sinh đôi của mình, “Trần Thiên, anh chạy đi đâu đấy, sư phụ tìm anh khắp nơi.”

“Nếu y có rảnh tìm ta thì tên lão đạothối ấy đã chả băm ta ra rồi.” Trần Thiên tiếp tục hừ lạnh, tháo một cái khuyên tai xuống, đặt trên lòng bàn tay, chiếc khuyên màu lam lập tức hóa thành linh kiếm. Trần Thiên vung lên, nắm chặt chuôi kiếm, vọt tới bên Ngao khuyển, chém thẳng vào đầu.

Đáng tiếc con yêu kia da rất dày, một kiếm đó không hề làm gì được.

Ngao khuyển yêu vung một trảo, kéo được áo của Trần Thiên, để lại trên người hắn ta ba vết cào dài từ ngực xuống bụng, nhìn hai anh em đang cố tránh, ngạo nghễ đứng thẳng, liếm liếm máu dính trên móng, cười điên cuồng hai tiếng, “Quá yếu quá yếu! Năm năm đó đại gia ta sặc —— ”

Nói chưa dứt câu đã bị một viên đạn pháo chứa linh khí to bằng nắm tay đập trúng mặt, nôn ra cả máu lẫn mấy cái răng.

Đạn pháo linh khí kia là sản phẩm nghiên cứu mới nhất của trường khoa khoa phát triển Cục quản lý quái vật Tư Hoa Quân, dung hợp phép thuật nội ngoại cổ kim, nén linh khí thành thực thể, ngưng kết thành đạn pháo, mặt ngoài còn khắc cả phù văn để tăng hiệu quả, dùng cho nhiều nhu cầu khác nhau.

Trên viên pháo kia rõ ràng là phù văn có hiệu quả gây mê, Ngao khuyển yêu bị đánh đến mức choáng váng, thè lưỡi ra ngoài, loạng choạng hai bước như đang múa, hai mắt nổi sao ngã xuống.

Một người vác cây súng phóng lựu đạn nhảy từ trên lầu ba của Lạn Vĩ lầu xuống, đáp xuống đất không một tiếng động, trên người mặc đồ tác chiến, khoác chiếc súng hướng lên, ánh trăng đậu trên gương mặt tuấn mỹ của thanh niên nọ, đúng là sư phụ của hai anh em này, đội trưởng trung đội thứ hai, ban xử lý sự kiện đặc biệt, Cục quản lý quái vật, Lâm Phương Sinh.

Đội trưởng đại nhân giờ đang bày ra vẻ mặt không vui mà nhìn Trần Thiên đang ngồi dưới đất, “Nói bao nhiêu lần là không cho phép tự tiện hành động rồi, nghiên đóng cửa cấm túc hả?”

Cấm túc = Sư phụ đau lòng = Có phúc lợi = Có thịt ăn.

Hai anh em liếc nhau, ngẫm hiểu trong lòng mà chấp nhận.

Có vẻ như Lâm Phương Sinh cũng nhận ra hai kẻ đang nghĩ gì, đang định dạy dỗ thêm mấy câu thì trung úy của mình đã tới, ông ta chào một cái theo nghi thức quân đội, áp giảiicon yêu về, bóp méo ký ức người chứng kiến là kết thúc công tác.

Lâm Phương Sinh đành trừng mắt nhìn hai tên đồ đệ ngỗ nghịch của mình, quay đầu nhận chiếc máy tính trên tay trung úy, dùng linh khí để tìm đúng tập văn kiện.

Trái với tên yêu quái bị nhốt vào lồng sắt rồi chuyển đi, những người chứng kiến – bao gồm lũ côn đồ và Từ Diễn ở đầu ngõ – đều được xử lý, những dấu vết không bình thường do đánh nhau để lại cũng được thanh lý.

Lâm Phương Sinh nhìn quanh một vòng, gạt đầu vừa lòng, ra lệnh, “Thu đội.”

Vì thế mà tuyến quân tinh nhuệ có chuyên môn và rất phi tự nhiên lặng lẽ rút đi.

Trần Thiên và Trần Minh cùng theo Lâm Phương Sinh lên một chiếc xe dạng minibus, bên trong được bày trí để thích hợp cho tu sĩ hành động, trần xe có một pháp trận cỡ nhỏ, tỏa ra ánh sáng xanh. Lâm Phương Sinh cho Trần Thiên ăn dược chữa thương, chỉ trong chớp mắt, ba vết rách dữ tợn trên ngực đã khỏi hẳn, chỉ có duy nhất chiếc T-shirt rách bươm là không lành lại nổi.

Lâm Phương Sinh lục hộc tủ trong xe ra một bộ đồng phục tác chiến, ném cho hẳn, “Thay, lát nữa gặp Đại tá đừng để ta mất mặt.”

Trần Thiên cởi áo, lộ ra nửa thân trên tinh trắng, quần bò cạp rất trẻ, để hở đường V-cut*. Hắn vươn ra bắt lấy tay Lâm Phương Sinh, kéo y vào lồng ngực, sau đó cũng không sờ soạng gì cả, chỉ là nhắm mắt không nói lời nào, cứ vậy mà ôm.

*Nó là hai cái đường chéo hình chữ V ở hình này.

 33dfe84cfe14b7ca9a1751fd3f171351_500_500

Lâm Phương Sinh thấy hắn như thế này thì cũng không đẩy ra nổi, xoay người ghé vào giường cấp cứu một cách bất tự nhiên, vươn tay xoa xoa mớ tóc dài của hắn, “Về sau đừng có không nói câu nào đã chạy mất bóng nữa.”

Khóe miệng Trần Thiên dần cong lên, lộ ra một độ cung hạnh phúc, khẽ “ừ” một tiếng, đột nhiên cảm thấy, cho dù không làm gì cả, chỉ cần ôm người này vào trong lòng thôi, đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Có điều “thỏa mãn” chưa được mấy phút, chợt nghe thấy giọng lạnh nhạt của Trần Minh ở bên ngoài, “Không phải là tôi muốn cắt ngang mấy người, nhưng mà có videocall do sếp gửi đến nè.”

Lâm Phương Sinh lập tức thẳng lưng lại, Trần Thiên tuy lưu luyến nhưng cũng phải buông ra.

Màn hình LCD trên xe chiếu hình ảnh khuôn mặt vạn năm lãnh đạm của Hách Liên Vạn Thành, bộ đồ quân đội màu xanh đen còn nguyên hồ bột, chiếc nút móc màu vàng được cài khít đến tận hàm, không một chút nếp nhăn. Qua màn ảnh, trông lại càng thiếu nhân khí, mà giống một khối băng khắc hơn. Hắn nhìn về phía Lâm Phương Sinh cùng hai kẻ phía sau, Trần Thiên đang ngồi trên giường, uể oải mặc quần áo.

Sau đó ánh mắt mới dừng lại trên mặt Lâm Phương Sinh. Y cảm giác nên giải thích gì đó, nhưng nếu cố gắng giải thích thì lại giống như giấu đầu

hở đuôi, đành cuộn bàn tay giả vờ ho khan, chỉnh lại lưng bày ra khuôn mặt nghiêm túc, vừa hành quân lễ, vừa hô, “Đại tá.”

Hách Liên Vạn Thành khẽ gật đầu, tùy ý đáp lễ, vào việc chính luôn, “Nhiệm vụ mới, Trần Thiên lập tức tới Seville trợ giúp Chinh Mạc; Trần Minh đến New York giúp Viêm Dạ. Phía sân bay đã chuẩn bị xong, xuất phát ngay lập tức.”

Lâm Phương Sinh luôn luôn theo sư tôn nói gì nghe nấy, hành lễ luôn, “Tuân lệnh!”

Hách Liên Vạn Thành liếc y một cái, khuôn mặt trên màn ảnh tối sầm xuống.

Lâm Phương Sinh giờ mới quay đầu lại nhìn hai anh em, có ảo giác như thể thấy hồ lạc đồng bằng. Trần Thiên ngồi bên giường, Trần Minh ngồi trên bồ đoàn, Trần Minh nện một đấm xuống sàn xe, bực dọc nói, “Lão già ấy tuyệt đối cố ý!”

Lâm Phương Sinh không cách nào phản bác. Đạo gần đây Tư Hoa Quân bị cục trưởng đích thân giao cho một nhiệm vụ tuyệt mật, phải đến một căn cứ khác, mọi liên lạc trong ngoài đều có người giám sát.

Tiếp đó là Chinh Mạc và Viêm Dạ bị cắt cử ra ngoài làm nhiệm vụ, giờ lại đến hai anh em họ Trần...

Nói không cố ý khó ai tin được.

Nhưng mà bề ngoài y vẫn nên giữ tôn nghiêm cho sư tôn phải không? Đành phải giáo huấn đồ đệ, “Sư tổ là người mà các người muốn bày đầu thì bày sao? Đừng nói nữa, để ta đưa các người tới sân bay...”

Mắt hai anh em còn chưa kịp sáng lên đã thấy lái xe gõ gõ vào cửa thùng xe, tốc độ xe cũng chậm lại.

Lâm Phương Sinh đành phải ngừng, mở cái cửa sổ nhỏ nhỏ ra, “Chuyện gì?”

“Báo cáo đội trưởng, vừa mới nhận được mệnh lệnh từ tổng bộ, Đại tá đưa trực thăng tới đón ngài.”

Lời lái xe chưa dứt bao lâu đã nghe thấy tiếng cánh quạt xé gió.

Trần xe mở ra, bầu trời đầy sao lấp lánh, một chiếc trực thăng đen thẫm đang đậu vững vàng trên nóc ô tô, một chiếc thang dây ròng từ trên xuống.

Lâm Phương Sinh đành nấp lấy thời gian, dặn hai anh em chú ý an toàn, nghe theo lệnh sư bá/ sư thúc, trở về sẽ có thưởng này nọ, mới giữa hai ánh mắt tối sầm như màn đêm của hai người mà lưu loát nhảy lên trần xe, bắt lấy thang dây. Trực thăng dần hòa vào bóng đêm, mang theo Lâm Phương Sinh rời đi.

Hai anh em Trần Thiên Trần Minh chỉ có thể nhìn theo bóng dáng thon dài của y, hết như một hình cắt trên bầu trời sao lấp lánh, dần dần biến mất vào đêm tối.

Trần Minh rầu rĩ ngồi xuống, tự giác lấy chiến phục trong túi ra thay, vừa oán thán, “Ta vừa mới khai giảng xong, giờ lại còn trẻ thế này nữa, xin phép thêm thì giáo sư giận mất. Mà lão già kia cũng quá đáng quá thể! Ăn mảnh sẽ bị bụng bia đấy!”

Sắc mặt Trần Thiên sầm không đoán được, thương hại vỗ vỗ đầu em trai, “Không lâu lắm đâu mà, quên hỏi hôm nay ngày bao nhiêu?”

“Mười ba tháng hai...” Trần Minh nói xong, chợt bừng tỉnh, xong lại thoát biến sắc, “Đm, bao nhiêu tuổi đầu rồi còn học thiên hạ chạy theo mốt!”

Hai anh em này làm nhảm, đương nhiên không đến tai hai vị sư tổ và sư phụ đã đi xa.

Trên cao gió đêm càng lạnh thấu xương, thổi vù vù bên tai Lâm Phương Sinh, khiến y nhớ lại thuở xưa tung hoành trên phi kiếm.

Y đứng bên thang dây một lúc mới xoay người im lặng vào cabin.

Sau đó thang dây được thu lại tự động, cửa cabin cũng đóng lại. Lâm Phương Sinh tiếp được tai nghe phi công ném tới, vừa nhắc đầu lên đã thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi ghế điều khiển, không nén được mà nhào tới, ôm người nọ từ sau lưng, “Chúng ta đi đâu giờ?”

Đôi mắt xưa nay lãnh đạm của Hách Liên Vạn Thành giấu sau chiếc kính bay, chỉ lộ ra đường cong nơi chiếc cằm, khóe miệng hơi cong cong, giữa tiếng động cơ ù ù cũng không trả lời, chỉ vỗ vỗ đầu Lâm Phương Sinh. Hắn bẻ cần lái, chiếc trực thăng chuyên dụng dành cho người thuộc bộ phận cấp cao của Cục quản lý quái vật tên Hắc Kiêu No.9 nghiêng một độ cung nguy hiểm đầy tao nhã, bay về hướng biển xanh cuộn sóng.

KIỂM TU LÃNH LOẠI TỐC THẦN PHÁP

Khải Tát Nguyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Phiên Ngoại 3. Happy Valentine (Hạ)

Trực thăng dừng trước một hòn đảo nhỏ, quả thực rất xứng với một chữ “nhỏ”. Thị lực của Lâm Phương Sinh rất tốt, từ phía xa đã có thể thấy một dải đất như chìm như nổi giữa từng cơn sóng, diện tích có vẻ chưa đến 5km².

Hách Liên Vạn Thành tháo kính bảo hộ xuống, ra lệnh, “Nhảy xuống đi.”

Lâm Phương Sinh tuy rằng không rõ hẳn muốn làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh, mở cửa khoang ra, thả người nhảy xuống từ độ cao mười mét, vừa lúc ngã xuống một bờ cát mềm mại, lăn một vòng, thoải mái đứng dậy, phủi chỗ cát mịn bám vào chiến phục.

Sau đó một bóng người hạ xuống vững vàng bên cạnh y, bộ quân phục xanh đen vẫn phẳng phiu, thắt thân thể cao lớn của Hách Liên Vạn Thành thành một đường cong uy nghiêm mà lạnh lùng. Vạt áo bành tô bị gió thổi thốc lên, giống hệt như loại trường bào hần hay mặc khi xưa, khí thế uy phong lẫm liệt. Ba ngôi sao vàng kim trên quân hàm lấp lóe trong bóng đêm, phù hiệu làm bằng bạch kim, tượng trưng cho sự đặc biệt của đội ngũ này.

Lâm Phương Sinh mỗi lần thấy bộ quần áo này của sư tôn đều cảm giác như loại quần áo này được thiết kế ra vì người nọ. Y ngửa đầu đối diện với ánh mắt của Hách Liên Vạn Thành, thấy ngàn sao lấp lánh trong đáy mắt sư tôn, trong suốt như một đầm ánh sáng lành lạnh.

Hách Liên Vạn Thành cũng cảm nhận được ánh mắt y, đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối của y, chiếc trực thăng như thể được cài chế độ tự

động, từ từ bay đi mất hút.

Sau đó tất thảy trở về yên tĩnh, chỉ có từng đợt sóng liếm lên bãi cát rồi lại rút về, hết như một bản nhạc Haydn nhẹ nhàng. Lâm Phương Sinh nắm chặt lấy tay sư tôn, giày da tác chiến giẫm lên mặt cát không chút tiếng động, sau đó hai người cùng ngồi xuống một gốc cây cọ.

Hách Liên Vạn Thành vòng tay ôm Lâm Phương Sinh vào ngực một cách tự nhiên, y cũng phối hợp mà ngả người vào, nhiệt độ cùng tiếng tim đập trầm ổn trước ngực sau lưng nhẹ nhàng truyền qua lớp chiến phục, ngay cả gió biển đêm cũng như ấm lên.

Lâm Phương Sinh thả lỏng chân tay, thoải mái tựa vào trong ngực Hách Liên Vạn Thành, lướt mắt là có thể thấy bãi cát cùng mặt biển đen thẫm.

Rời xa ngọn đèn cùng ô nhiễm nơi đô thị, sao trên trời đặc biệt sáng, như thể vươn tay lên là hái xuống được.

Không khí rất yên lặng, rất ấm áp. Lâm Phương Sinh dần dần có cảm giác buồn ngủ, gối đầu lên vai Hách Liên Vạn Thành, khẽ gọi, “Sư tôn.”

Hách Liên Vạn Thành đã cởi áo khoác từ lâu, để cho tiểu đồ đệ được thoải mái hơn một chút, vừa chải vuốt mái tóc bị gió thổi rối của Lâm Phương Sinh, vừa ừ một tiếng nặng nề.

Lâm Phương Sinh quay đầu, lông mi lướt qua cằm sư tôn, tư thế thân mật bất tri bất giác lại an ủi được mong nhớ dài lâu của mỗi người. Y đổi lại tư thế, ôm lấy hông Hách Liên Vạn Thành, “Ở đây vài hôm rồi đi?”

Hách Liên Vạn Thành ôm lấy thân thể tiểu đồ đệ vừa ôm vừa cọ mình đây, nhìn đồng hồ, “Ta cũng hi vọng thế.”

Lâm Phương Sinh còn chưa hiểu, đã bị ôm lên đùi, môi lưỡi chặn lại.

Hách Liên Vạn Thành cúi đầu, môi răng giao triền, cuốn chặt lấy bờ môi y, đầu lưỡi quynh triền, cẩn thận điều tra bên trong, liếm lên phần dưới lưỡi, kích thích nước bọt tiết ra. Lâm Phương Sinh rên lên một tiếng, ôm lấy cổ sư tôn, hôn một nụ hôn tràn ngập sự chiếm hữu, khiến cơ thể y cũng nóng theo.

Hách Liên Vạn Thành một tay đỡ gáy, một tay khác cởi thắt lưng quần tác chiến của y ra, dễ dàng tiến vào bên trong lớp quần rộng. Bộ trang phục vốn được thiết kế để thích hợp hành động, giờ lại càng là một bước chứng minh cho cái đặc tính “thích hợp hành động” kia.

Một bên hông của Lâm Phương Sinh bị dùng sức xoa nắn đè ép, cảm giác đau đớn cùng nhiệt độ nóng bỏng làm y hít sâu một hơi, nhiệt độ nơi thân dưới cũng từ từ tăng, tốc độ máu như chảy nhanh hơn, dâng lên hết như thủy triều, tụ dần về nơi yếu hại. Phía dưới hông y, hưng khí của sư tôn cũng dần cứng lên, qua lớp quần dài có thể cảm nhận được cả kích cỡ cùng sức tồn tại.

Gió biển cùng thủy triều luôn nhắc nhở y về hoàn cảnh xung quanh, chờ đến khi hít thở không thông, Hách Liên Vạn Thành mới buông môi y ra, ngón tay cũng đã lần đến nhập khẩu phía sau, hơi nhấn vào thăm dò nội trặc, khiến y đột ngột cuộn mình lại, thở hổn hển, “Đừng... Ở đây lộ thiên.”

“Bây giờ hay sáng mai, chọn một cái đi.” Giọng nói trầm thấp của Hách Liên Vạn Thành hết như bóng đêm, không cho y ít nhiều cơ hội do dự, ôm lấy quần y, quần lót cũng được lột cùng lúc. Gió biển ướm át lạnh lẽo, lập tức lùa vào phần thân dưới không chút che chắn của Lâm Phương Sinh, tuy rằng không sợ chút lạnh ấy, nhưng vẫn khiến cơ đùi y cứng đờ, tiếp lấy tay Hách Liên Vạn Thành, khóa ngòi trên đùi hấn. Trước mặt là rừng cọ dày, phía sau là sóng biển dập dùi, trái phải là bãi cát nhìn không thấy điểm cuối....

Hách Liên Vạn Thành hôn lên điểm nổi lên trên ngực trái y, qua lần vải áo tác chiến bền chắc mà ngậm cắn, ngậm điểm nhỏ giữa môi răng. Ngón tay cũng từ từ đỉnh nhập vào thông đạo nóng bỏng, không hề lãng phí chút thời gian nào, ngựa quen đường cũ nhấn mạnh xuống một nơi nào đó.

Hai nguồn nhiệt nơi đầu ngực cùng hạ thân ập đến, Lâm Phương Sinh cắn răng rên lên, khom lưng chẳng phải, mà ưỡn ngực cũng không xong, bàn tay đang đè lên vai sư tôn cũng mất lực dần từng ngón, đầu gối run run như sắp ngã.

Lâm Phương Sinh cuối cùng vẫn hốt hoảng, cúi đầu ẩn vai Hách Liên Vạn Thành xuống, cổ đẩy hẳn ra, “Buổi tối, gió thổi... Không tốt.”

Hách Liên Vạn Thành cũng lùi ra sau, nhặt chiếc áo gió bị vứt một bên, phủ lên vai Lâm Phương Sinh, vành áo bành tồ dày nặng mang đến cảm giác an tâm ấm áp, còn có thể thấy quân hàm lấp lánh. Lâm Phương Sinh còn chưa kịp kháng nghị, Hách Liên Vạn Thành đã nói, “Như vậy là được.”

Sau đó lại đưa hai ngón tay vào cơ thể y, vết chai do nhiều năm cầm kiếm chà vào nội bích non mịn nóng bỏng, dần xâm nhập vào trong. Lâm Phương Sinh càng thở dốc mạnh hơn, hai chân mềm nhũn, ngã ngối lên đùi Hách Liên Vạn Thành. Khoái cảm xen lẫn đau đớn cùng nóng bỏng tăng vọt, hệt như một loại độc dược thơm ngọt ăn mòn thân kinh cùng mạch máu, gần như chiếm lấy toàn bộ ý thức y.

Hách Liên Vạn Thành nhìn tiểu đồ đệ thờ dờn dập đến mức môi cũng khô, động tác ngón tay nhanh hơn, cảm thụ thân thể trong ngực run lên, thấp giọng cười cười, “Càng ngày càng miễn cảm.”

Lâm Phương Sinh cắn răng tròng hẳn, thời điểm này mà vẫn dùng vẻ mặt lạnh nhạt đó mà nói những lời ấy, điều này khiến y vừa yêu vừa hận sư tôn, thân thể lại càng thêm nóng, phù văn dường như cảm giác được tâm ý chủ nhân, chột thắt lấy ngón tay đưa vào.

Cảm giác tồn tại của ngón tay trong cơ thể càng rõ ràng, hơi thở Lâm Phương Sinh thêm dồn dập, Hách Liên Vạn Thành cong cong ngón tay, tiếp tục chà nhẹ vào nội tạng, “Vừa nói thế lại mãi cảm thêm một chút.”

“Đủ... rồi...” Lâm Phương Sinh xấu hổ vô cùng, tai nóng như lửa thiêu, bóp lấy hai má sư tôn, hung tợn chặn miệng người nọ lại.

Hách Liên Vạn Thành rất tự nhiên mà đón, vừa hôn thật sâu, rút ngón tay ra; vờ cởi quần dài, hơi tiến lên, điều chỉnh vị trí xong rồi thì giữ chặt lấy hông tiểu đồ đệ mà nhấn vào.

Lâm Phương Sinh bị đau đớn kích thích đến mức gần như kêu thành tiếng, miệng lưỡi lại bị chặn lại, cuối cùng chỉ có thể hừ hừ như một con thú con làm nũng, chực đứng dậy hòng giảm áp lực một chút, nhưng eo lại bị giữ lại như vòng thiết cô, bị đỉnh nhập mãnh liệt liên tiếp, mỗi lần lại càng mạnh so với lần trước, phù văn cũng gần như không chịu nổi, ý đồ kháng cự mà co rút, ngược lại càng thêm đau.

Lâm Phương Sinh cố đẩy hẳn ra, thở hỗn hển mà oán giận, “Mỗi lần, ưm... Ờm, ờm thế này... Đau...”

Trong mắt Hách Liên Vạn Thành là ý cười dịu dàng, ôm cả y cùng chiếc áo khoác, thân thể dẻo dai mà hữu lực hệt như một con báo, cơ bắp cân xứng hợp với khung xương rất khá, Hách Liên Vạn Thành ôm như vậy cũng không vấn đề gì.

Cơ thể Lâm Phương Sinh đột ngột bị nhắc lên không, theo phản xạ mà quần cả tứ chi lên người vị Đại tá, trọng lượng toàn thân như dồn cả vào nơi đang kết hợp, cơ bắp y cứng đờ, nội bích cắn chặt lấy nam căn Hách Liên Vạn Thành như thể không muốn sống nữa. Đau đớn như một chất xúc tác, khiến máu trong cơ thể Lâm Phương Sinh gào thét trong khoái cảm, nam căn sưng lên đê trên bụng sư tôn, vừa đau vừa tê dại. Y nhú mày thở hỗn

hên, toàn thân đều co giật, ngay cả giọng nói cũng tràn ngập sắc tình, “Sư tôn...”

“Đừng sợ.” Hách Liên Vạn Thành nói, mang y đi mấy bước, mỗi bước đều khiến vật cứng nóng cháy kia cọ xát mấy cái, càng vào sâu trong thân thể y, khiến Lâm Phương Sinh có ảo giác như bị châm cứu. Tóc tai cũng đã bị mồ hôi thấm ướt, dính vào khước mắt, ngứa đau. Y cúi đầu xuống quệt vào vai áo, lau đi mồ hôi cùng nước mắt sinh ra vì khoái cảm. Hách Liên Vạn Thành cúi đầu hôn lên huyệt Thái Dương cùng vành tai y, cuối cùng cũng tìm được một gốc cọ đủ độ nghiêng, đặt y lên trên thân.

Lâm Phương Sinh tựa lưng xuống, ít nhất cũng có một điểm đặt lực. Chân không chạm được đất, vẫn phải quần lấy hông sư tôn, đột ngột bị cầm một bên mắt cá chân lên, thác trên vai, khiến hai chân bị tách thành một góc độ rất lớn, áo khoác mở rộng phủ lên thân cây, không có gì che chắn hết. Nam căn của y đứng thẳng sừng sững trước sao trời, dịch rỉ ra hết như đang khóc.

Thật sự y không thể nhìn nổi nữa, quay đầu dùng mu bàn tay che mắt đi, toàn bộ ý thức như biến mất cả, chỉ có gió biển lành lạnh lùa qua nam căn nóng bỏng cùng thứ hung khí đang không ngừng rong ruổi trong cơ thể mình, khoái cảm càng tụ nơi eo lưng.

Bị đỉnh mãnh liệt, y buột ra vài tiếng rên nhỏ vụn, ngay cả gió rít cùng sóng biển lên xuống cũng không át nổi tiếng thở quanh quần bên tai y. Hơi thở Hách Liên Vạn Thành cũng nặng dần, thả hai tay Lâm Phương Sinh ra, giọng nói tràn ngập sự chiếm hữu, “Phương Sinh, nhìn ta.” Động tác càng thêm thô bạo, nam căn như thể lại càng lớn hơn, khiến thông đạo mềm mại nóng bỏng căng đến phát đau.

Lâm Phương Sinh thở dồn dập, thỉnh thoảng buột vài tiếng khóc nức nở, tay bị đè lại không cách này giãy dụa, một chân miễn cưỡng chống lên thân cây, cố gắng né tránh đường nhìn phía trên mình.

Bầu trời ngập sao sáng ngời như phụ trợ, dung nhan tuấn tú đoan chính thanh nhã của Hách Liên Vạn Thành, hai mắt tựa sương tuyết như mang theo một sức mạnh nào đó có thể gặm nhấm cơ thể y. Ánh mắt Lâm Phương Sinh bị hấp dẫn, không dời đi được, tim đập như thể có ai đó ghì lấy. Nhiệt lưu từ lồng ngực lan ra toàn thân tựa lửa cháy trên đồng cỏ, đẩy khoái cảm lên đến đỉnh điểm.

Nơi yếu hại lại bị đột ngột đụng vào, thân thể bắn lên như cá vào dầu sôi, khoái cảm nồng đậm bùng lên như bắn chớp khiến người ta muốn phát khóc, nam căn đứng thẳng vừa vặn bị cộm lại bởi nút áo quần, đau đớn nhỏ nhỏ này đã chặt đứt phòng tuyến cuối cùng của Lâm Phương Sinh, y nức lên một tiếng ngẩn ngui, nửa ngất ngã xuống thân cây, tinh dịch bắn tung tóe lên cả quần trong cùng vạt áo quân đội màu xanh.

Giống như một ám hiệu nào đó, Lâm Phương Sinh còn đang thờ hồn hển, còn chưa hoàn hồn từ khoái cảm mãnh liệt, chợt phát hiện ra nơi rừng cây phía trên đỉnh đầu, đèn đuốc sáng trưng, cùng với đó là tiếng nhạc như kiểu công viên trò chơi, vô số pháp bảo bắn lên trên trời, nổ đùng đoàng, xòe thành màu đỏ tía, màu ngân bạc, màu xanh biếc, các đóa hoa màu son màu chàm, chiếu rọi mặt biển hệt như tiên cảnh.

Hách Liên Vạn Thành lại vọt y lên, ấn y vào trong lòng, va chạm thô bạo, chất lỏng nóng như lửa ủa vào trong cơ thể, Lâm Phương Sinh run lên một hồi, nhắm mắt chờ cho tinh nguyên hóa nhập.

Pháo hoa mang theo tiếng rít bay lên không trung, tiếng nổ vẫn không dứt, tiếng nhạc lí lắc vẫn chưa dừng, Lâm Phương Sinh hành công xong, xoa bờ hông nhức mỏi mà ngồi xuống, kéo áo khoác trùm lấy cơ thể, giờ mới phát hiện ra phía sau khu rừng là một cột sáng gì đó. Y cứng họng, “Chuyện gì xảy ra...”

Đại tá đã chỉnh lý y phục xong xuôi, cúi đầu nhìn đồng hồ, khi pháo hoa vừa được bắn là vừa đúng 0giờ.

“Đi thôi.” Hãn nói, ôm ngang lấy tiểu đồ đệ, hướng về phía nơi sáng rọi trong rừng ấy mà đi.

Khu đất phía sau đó như được mở ra hết cỡ, treo đầy đèn màu, khí cầu cùng đủ loại đồ trang trí rực rỡ.

Chính giữa khu đất trống là một vòng xoay ngựa gỗ đang phát ra tiếng nhạc êm tai, những con ngựa sơn trắng cùng yên ngựa vàng liên tục lên xuống xoay tròn.

Tư Hoa Quân đang ngồi trên một trong số chúng, một tay chống má, khuỷu tay đè lên tay vịn, tóc dài buộc gọn sau lưng, bên ngoài còn đang khoác áo blouse trắng, chắc là đi vội quá chưa kịp thay. Hãn ta đang cười rất ung dung, nào có vẻ gì là “Trưởng khoa quý súc” trong truyền thuyết.

Viêm Dạ và Trần Minh đứng trên một đài cao, đang nhét pháo hoa dài tầm nửa mét vào ống đồng rồi châm ngòi.

Ánh lửa lóe lên, pháo sáng cả tầng không, nổ ầm ầm, vẩy ra vô số tia sáng đủ màu, như từng đóa thược dược muôn hồng nghìn tía, ngay cả trời sao cũng phải âm đạm.

Trần Thiên cũng đang ngồi trên ngựa gỗ, uể oải cầm lon bia, tầm mắt lướt qua không chút ý cười, chỉ gật đầu với hai người, lại ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy hoa.

Chinh Mạc mỉm cười đi lên đón, Lâm Phương Sinh phát hiện ra trên bộ đồ tác chiến của hãn có mấy vết rách, rìa bị cháy đen, hiển nhiên là vết phép thuật để lại. Trong ánh mắt vẫn là một mối chưa tan hết, nhưng giọng nói vẫn như tan thành sự dịu dàng, “May mắn mà đến kịp.”

Lâm Phương Sinh đột nhiên hiểu ra, những người này đều vì giờ phút này đây, từ trời nam biển bắc đuổi tới, vẫn luôn gặt y, cũng là vì chính giây phút này.

Y nở nụ cười, ngón tay bắt lấy Hách Liên Vạn Thành hơi run run, giọng nói còn khàn khàn vì thở dốc quá nhiều, “Đại tá... Tự mình đi...”

Hách Liên Vạn Thành thả y xuống, cơ bắp nhức mỏi của Lâm Phương Sinh vẫn chưa bình phục, không cẩn thận đá phải một nhánh cây, hai chân hơi lão đảo, Chinh Mạc tiến lên một bước đỡ lấy, vừa vịn bế y vào lòng.

Pháo hoa nở từng bùng, ngựa gỗ vẫn xoay tròn không dứt, rõ ràng là một hòn đảo nhỏ hẻo lánh giữa đại dương mênh mông, nhưng lại náo nhiệt như thế trung tâm của cả thế giới.

Thấy Chinh Mạc ra tay, những người kia cũng lại gần, cuối cùng thì gần như đều cùng ra tay.

Lâm Phương Sinh vẫn cứ úp mặt vào ngực Chinh Mạc, bị trưởng khoa đội trưởng cùng đội viên vây lấy, giữa những tiếng ồn ào náo nhiệt, Hách Liên Vạn Thành đang đứng ở một nơi xa hơn và yên tĩnh, chăm chú nhìn y.

Thủy triều tối nay thật dịu dàng, sóng biển sâu không thấy đáy đập vào vách đá, vẩy ra bọt nước trắng xóa như những nhánh hoa, được bầu trời sao rọi xuống thành năm màu mười sắc lấp lánh.

Đây nhất định là một lễ tình nhân rất dài, rất dài lâu.

=====

TOÀN VĂN HOÀN